

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ

Thể loại: Hiện đại, sủng, ngọt.

Convert: Ngocquynh520

Độ dài: 117 chương

Editor: Xà Ngang

Anh là tổng giám đốc điều hành một tập đoàn khổng lồ nhất thế giới, lại thêm vẻ ngoài lịch lãm tuấn tú đã khiến anh trở thành thần tượng trong mơ của hầu hết các cô gái, thế nhưng chưa một ai có khả năng lọt vào mắt xanh của anh, chứ chưa nói đến việc nắm giữ trái tim.

Nhiều người nói anh chỉ thích đàn ông, lại có nhiều người to nhỏ rằng anh ấy đã trao trái tim mình cho một cô gái khác nên không còn cảm giác với người khác, cũng có người nói...

Khi mấy tin đồn này truyền tới tai An Mặc Hàn, anh chỉ lạnh nhạt cười một cái.

Cũng thế, khi chút tin đồn này truyền tới tai An Dĩ Mạch đang ở đất nước M thì cũng chỉ đổi lấy một nụ cười lạnh của cô giống như An Mặc Hàn vậy.

Nam chính cả người sạch sẽ, kết cục một chọi một, không ngược.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên của buổi sớm chiếu rọi vào cô nhi viện Đồng Thoại thì bọn nhỏ đã thức dậy từ lâu. Chúng không có quần áo đẹp đẽ, không có phòng công chúa, không có bữa sáng phong phú, bọn chúng nhanh chóng tự mình dọn dẹp rồi vội vã chạy ra sân xếp hàng.

Mười mấy đứa bé đứng thành ba hàng, từ thấp tới cao, có vẻ vô cùng có kỷ luật.

Nếu quan sát cẩn thận có thể thấy được đứa lớn nhất trong số chúng khoảng 10 tuổi, đứa nhỏ nhất tầm ba, bốn tuổi. Mặt mũi chúng đều rất sạch sẽ, nhưng không có cái vẻ hồn nhiên của tuổi thơ.

Trong ánh mắt chúng tràn ngập sự mệt mỏi, có đứa trẻ còn đang hơi buồn ngủ nữa.

Đét!

Tiếng roi da thanh thủy quật xuống sân nhắc nhở, đứa trẻ đang mệt mỏi nhanh chóng mở to đôi mắt khôi phục lại sự tỉnh táo, nhìn chằm chằm người đàn ông áo đen cầm cái roi da đứng phía trước bọn chúng.

Người đàn ông chừng ba mươi tuổi, gương mặt bí ối, cảm giác có một nốt ruồi đen thật to, đôi mắt cong như một con sói đang thấy thức ăn, toát lên màu máu, có vẻ cực kỳ bí ối.

Nhìn thấy hắn, đứa nhỏ được vài tuổi sợ hãi rồi cả những đứa lớn hơn đứng bên cạnh cũng thấy sợ. Nhìn thấy cảnh này, tên đàn ông áo đen cười, rất là hài lòng, đây chính là kết quả hắn muốn, hắn muốn bọn nhỏ sợ hắn.

Tên áo đen này tên là Trần Chí, là viện trưởng của cô nhi viện này. Không phải tất cả bọn trẻ con ở đây đều mất hết ba mẹ. Có tới hai phần ba trong số chúng là bị Trần Chí lừa bán hoặc là mua được từ những thành phố khác.

Nếu bọn trẻ con không kiếm đủ tiền, chúng sẽ phải ra đường ăn xin. Đứa bé ban ngày phải đi ăn xin bên ngoài tối về sẽ còn bị phạt thêm roi nữa.

“Đã là một ngày mới, chúng mày chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói của hắn rất là tục tằn, bọn trẻ bị dọa tới nỗi không thể không trả lời theo ý hắn ta.

“Đã chuẩn bị xong.”

Giọng nói không lớn lắm, có vẻ như không được ăn no.

Đét.

Lại một tiếng roi da quất xuống đất.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong.”

Lần này tiếng đáp lại tương đối là vang dội, bởi vì chúng nó biết, nếu đáp lại không đủ to, cái roi tiếp theo sẽ quất lên người chúng nó.

“Được, chúng mày phải nhớ kỹ, tới lúc tới về kẻ thu hoạch được ít nhất, sẽ chịu hậu quả giống như nó đấy.”

Theo hướng hất chỉ tay, một bóng dáng gầy yếu nhỏ bé xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đó là một cô bé khoảng 5 tuổi, không thấy rõ mặt cô bé chỉ thấy mái tóc rối bù và cơ thể mong manh yếu ớt.

Cơ thể cô bé còn gầy nhỏ hơn các bạn cùng tuổi rất nhiều, lộ rõ vẻ không đủ chất dinh dưỡng, mười ngón tay gầy nhằng của cô bé giữ thật chặt một sợi thùng, đầu kia của sợi thùng buông xuống cái giếng đào.

Cả ngày hôm qua cô bé chưa hề được ăn gì do số tiền mang về không đủ cho nên cô bé bị phạt đánh từ hai ngày trước, hôm qua lại bị đánh một ngày một đêm, cơ thể gầy yếu của cô bé đã thở ra nhiều hơn hít vào, nhưng biết sao được, cô bé vẫn làm những động tác giống hệt nhau lặp đi lặp lại.

Một xô nước chuẩn bị được kéo lên tới nơi rồi, nhưng lúc kéo lên cơ thể cô bé thật sự không chịu nổi nữa, vì vậy xô nước cô bé mất sức chín trâu hai hổ mới giật lên được cứ như vậy hoa lệ hất hết ra ngoài.

Vừa khéo sao lại số nước đó lại hất toàn bộ lên người Trần Chí vừa mới bước tới bên cô bé.

“Con ngu chết tiệt, đứng lên cho tao.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Sáng sớm đã bị hất nước, tệ hơn đây là một sáng mùa đông, đương nhiên là hắt cực kỳ căm tức, lại nghĩ rằng con nhỏ này chẳng có tác dụng gì cả, hắt ta càng đối đãi với cô bé tệ hại hơn.

“Đứng lên!”

Đét đét đét.

Liên tục giáng ba roi lên người cô bé đã không bò dậy được nữa, cô bé không lên tiếng, cắn chặt hai hàm răng, nước mắt cũng không chảy ra.

“Còn giả chết nữa sao? Đứng lên ngay.”

Đét đét.

Thêm mấy roi nữa, cô bé vẫn chẳng phản ứng gì, Trần Chí càng điên tiết, ra tay càng hung.

Cô bé chịu đựng, dần dần mí mắt cô nặng thêm, người cô thấy đau quá, sức lực trong người thoát ra ngoài từng chút từng chút một, cuối cùng cô bé nhắm mắt lại.

Cuối cùng cô cũng được giải thoát sao?

Một bé trai lớn hơn một chút thấy thế bèn xông lên vội vàng kéo tay Trần Chí lại.

“Chú à, nó chết rồi.”

Giọng nói của cậu bé có sự run rẩy, cậu bé không đành lòng nhìn cô bé bị đánh tới thương tích khắp người, bọn nhỏ đều thấy cảnh Trần Chí đánh cô bé, nhưng không có ai đứng ra ngăn cản bởi vì những chuyện như này bọn chúng đã thấy không ít.

“Chết rồi sao, thật là xui xẻo, mày mang nó vứt đi.”

“Vâng.”

Bỏ lại hai đứa nhỏ với nhau, Trần Chí đi sắp xếp công việc cho mấy đứa còn lại. Cậu bé trai bế cô bé lên, đưa tới bên một dòng suối nhỏ.

Cậu thả cô bé vào trong dòng suối, nhìn cô một cái rồi bỏ đi.

Ngày hôm đó, sáng sớm còn là trời xanh mây trắng nhưng rồi trời bắt đầu sấm chớp đổ mưa, nước mưa rửa sạch những dơ bẩn trên người cô bé, lộ ra một dung nhan tái nhợt mà tuyệt mỹ.

Trên con đường lớn cách dòng suối nhỏ không xa, một chiếc Roll-Royce màu trắng đậu bên đường. Mưa tạnh, con đường lớn được con mưa gột rửa sạch sẽ.

Bên trong chiếc Roll-Royce là một nhà ba người, người đàn ông xem chừng hơn 30 tuổi, người phụ nữ cũng chạc tầm 30, bọn họ ăn mặc quý phái, nhất định không phải là người thường.

Trừ hai người lớn còn có một đứa bé trai ba bốn tuổi nữa. Cậu bé có ngoại hình cực kỳ đẹp đẽ, một thân quần áo mùa đông phong cách mặc trên người lại vô cùng đáng yêu.

“Ba mẹ, chúng ta tới đây làm cái gì vậy?”

Trong mắt bé trai tràn đầy hồn nhiên, tò mò nhìn chung quanh, tất cả sao mà mới lạ.

“Bảo bối, chúng ta tới đây để ăn cơm dã ngoại mà, mưa xong không khí sạch sẽ nhất rồi, ba mẹ đưa Hàn Nhi của chúng ta tới đây để hít thở không khí trong lành.”

Giọng nói người phụ nữ rất chi là dễ nghe, từng câu từng chữ đều chứa đựng sự dịu dàng.

“Vâng, Hàn Nhi muốn hít thở không khí trong lành.”

Bé trai nhanh chóng xuống xe, làm cho đôi vợ chồng bật cười.

Bọn họ đang là sắp xếp chỗ thức ăn dã ngoại mang theo từ nhà tới, bé trai bèn la cà tới bên dòng suối nhỏ.

Cậu mới có ba bốn tuổi, nhỏ người nhưng rất nhạy bén.

“Ôi, ba mẹ ơi ở đây có dòng suối nhỏ nè.”

Như vừa phát hiện ra một vùng đất mới, cậu bé hưng phấn tới gần dòng suối hơn, nhưng về hưng phấn trên mặt sau khi nhìn thấy em gái nhỏ người chẳng chút vết thương ngất xỉu bên dòng suối thì lập tức biến mất.

“Ba mẹ!”

Bé trai hô to, đôi vợ chồng đang sắp xếp đồ đạc nghe thấy tiếng gọi gấp gáp của bé trai còn tưởng là cậu bé gặp phải nguy hiểm gì.

Bọn họ nhanh chóng đi tới bên con trai, dĩ nhiên thấy con mình không sao họ thở phào nhẹ nhõm nhưng lúc nhìn thấy cô bé đang hôn mê kia thì vẻ mặt họ trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Mẹ, bạn ấy sao vậy?”

Bé trai rúc vào ngực người mẹ, nhìn ba mình vờn tay bế cô gái nhỏ.

Người đàn ông An Vu Triết kiểm tra một lượt cho cô bé rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Bà xã, cô bé còn sống, bây giờ chúng ta phải đưa cô bé tới bệnh viện đây.”

Người phụ nữ gật đầu, trù mến nhìn cô gái nhỏ trước mắt, ôm chặt lấy con mình.

“Ông xã, chúng ta mau đưa cô bé về thôi, cô bé này đáng thương quá.”

Vì vậy, bọn họ không tiếp tục ở lại dã ngoại nữa mà đưa cô bé tới bệnh viện gần nhất bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Cô bé được phẫu thuật, một nhà ba người không hề bỏ đi, gương mặt họ đều lo lắng và căng thẳng.

“Bà xã, không sao đâu.”

An Vu Triết ôm vai vợ mình, ai ủi cô.

Lãnh Hạ gật đầu một cái, ánh mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng phẫu thuật.

Thấy bà xã lo lắng quá, An Vu Triết thở dài một cái, anh biết vợ anh chắc chắn đang nghĩ tới đứa con gái đáng thương của bọn họ.

Trước khi có An Mặc Hàn, bọn họ đã có một đứa con gái đáng yêu. Nếu đứa bé vẫn còn, giờ nó cũng lớn bằng tầm cô bé này rồi, nhưng một con bạo bệnh đã cướp đi tính mệnh con gái họ. Từ đó vợ anh không thể nào gượng dậy được. Mãi cho tới khi có Hàn Nhi, tâm trạng cô mới dần bình ổn lại.

Đợi hai giờ, ánh đèn phòng phẫu thuật mới tắt hẳn. Lúc này, An Mặc Hàn đã bắt đầu gật gù trong ngực mẹ rồi.

“Bác sĩ, cô bé sao rồi?”

Lãnh Hạ thả An Mặc Hàn vào trong ngực An Vu Triết, vội vàng tiến về phía bác sĩ vừa từ trong phòng mổ đi ra.

Bác sĩ cúi đầu trang ra, cho họ một nụ cười an tâm.

“Yên tâm đi, phẫu thuật rất thành công, đứa bé đã không sao, chỉ có điều chắc phải ngủ thêm mấy tiếng nữa mới tỉnh lại được.”

“Cảm ơn bác sĩ.” An Vu Triết thành tâm cảm tạ.

Lãnh Hạ đang muốn đi vào phòng bệnh nhìn cô bé một chút, lại nghe thấy lời bác sĩ dặn thêm.

“Đúng rồi, cô bé này có nhóm máu cực hiếm là nhóm B RH âm tính, cho nên sau này đừng để cô bé bị thương.”

“Vâng, thưa bác sĩ, lời của ông chúng tôi sẽ nhớ kỹ.”

“Đừng khách sáo.”

Đưa mắt dõi theo bác sĩ tới lúc ông đi khuất, cả nhà ba người bọn họ xúm vào phòng bệnh, thấy rõ cô bé tái nhợt đang nằm đó.

Lúc này An Mặc Hàn đã tỉnh ngủ, cậu cũng nhìn rõ người chị nhỏ trên giường bệnh.

“Hạ, đứa bé không sao rồi.”

An Vu Triết an ủi vợ mình.

Lãnh Hạ lau chút nước mắt nơi khóe mi, trề mồm nhìn cô bé.

“Triết, có tra được là con gái nhà ai không?”

Trên đường tới bệnh viện, An Vu Triết đã sai người đi điều tra tình huống của đứa bé.

“Cô bé là cô nhi, bị người của cô nhi viện Đồng Thoại vớt ra suối, chắc là người ở đó tưởng cô bé đã chết nên mới mang đi vớt.”

Nghe được thân thế của cô bé, Lãnh Hạ càng thêm đau lòng.

“Ba, cô nhi là sao ạ? Tại sao chị này lại gọi là cô nhi?”

An Mặc Hàn ngây thơ không hiểu ba mẹ mình đang nói gì, cậu chỉ nhìn chăm chú vào chị gái nhỏ như trước.

“Hàn Nhi còn nhỏ, sau này sẽ rõ.”

“Ồ!”

An Mặc Hàn không hỏi nữa, chỉ nhìn chăm chăm cô bé trước mắt.

“Triết, em muốn nhận nuôi đứa bé này.”

Lời của Lãnh Hạ không gây cho An Vu Triết chút bất ngờ nào. Anh đã sớm biết bà xã mình có ý muốn nhận con gái nuôi, nếu như cô bé này có duyên với họ như vậy, bọn họ sẽ nuôi cô.

“Được, để anh đi sắp xếp.”

“Cảm ơn anh, Triết.”

Tựa vào trong ngực chồng, Lãnh Hạ cảm động chảy nước mắt.

“Ngốc, nói bậy gì đấy, chúng ta là vợ chồng, em nghĩ gì anh lại không biết sao? Anh biết em nhìn thấy đứa bé này đáng thương liền nghĩ tới đứa con đáng thương đã mất của chúng ta. Anh cũng như em, thấy cô bé anh cũng như thấy được con gái mình, về sau chúng ta hãy coi cô bé là con gái chúng ta đi.”

An Vu Triết nói trúng ý tưởng của Lãnh Hạ, Lãnh Hạ nhìn ông xã mình, anh luôn luôn hiểu cô như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“A, chị ấy tỉnh.”

Lời của An Mặc Hàn làm cho hai người lớn chú ý, chỉ thấy cô bé trên giường bệnh chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt ấy như thế nào nhỉ? Con người thanh tịnh sáng ngời bên trong đầy mê mang và khổ sở, cô bé mới chưa tới sáu tuổi, tại sao trong mắt cô lại toàn thống khổ và mệt mỏi?

“Cháu tỉnh rồi à.”

An Mặc Hàn thấy cô bé tỉnh lại liền vô cùng kích động, đôi tay nhỏ bé nắm tay cô thật chặt.

“Tôi...”

Giọng cô hơi bị khàn, hơn nữa cô đang rất khát nước.

“Muốn uống nước sao?”

Nghe thấy giọng nói dịu dàng, cô bé quay đầu lại, thấy được vẻ mặt đau lòng và dịu dàng của Lãnh Hạ, từ cái nhìn đầu tiên, cô bé đã thấy thích người phụ nữ này.

Cô cố hết sức gật đầu một cái, Lãnh Hạ bẻ ly nước đã rót sẵn sàng, một tay đỡ lấy cô gái nhỏ, cho cô bé tựa vào ngực mình.

Cô bé uống rất gấp, bị sặc mấy lần, An Mặc Hàn rất thân thiện đưa khăn tay cho cô bé.

Khi tất cả đều đã bình ổn lại, cô gái nhỏ mới bắt đầu hỏi tại sao mình lại ở chỗ này.

“Cháu bị thương té xỉu bất tỉnh, là nhà chú phát hiện ra cháu, sau đó đưa cháu tới bệnh viện.”

An Vu Triết cố hết sức làm cho giọng mình dịu dàng đi, chỉ sợ dọa tới cô bé này.

“Cảm ơn mọi người.” Cô bé rất lễ phép, biết bọn họ là ân nhân cứu mạng mình, cô thành tâm cảm tạ.

“Nhà cháu còn ai khác không?”

Lãnh Hạ dè dặt hỏi, mặc dù Vu Triết đã điều tra được cô bé là một cô nhi, nhưng cô vẫn không yên lòng, ngộ nhỡ cô bé vẫn còn người thân nào khác nên không muốn đi cùng với họ thì làm sao?

Cô bé im lặng 2 phút, như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng lắc đầu một cái, cô bé đã chẳng còn thân nhân nào nữa. Trần Chí nói rằng đã mua được cô từ trong tay một người đàn bà, người đàn bà đó chắc cũng là kẻ đi buôn người. Cô không biết mình có còn người thân nào không, ít nhất năm năm qua cho tới bây giờ cô bé nhớ rằng chẳng có một ai đối xử tốt với cô.

“Vậy sau này chúng ta làm người một nhà có được hay không?”

Nghe thấy lời Lãnh Hạ nói, cô gái nhỏ khiếp sợ, cô bé mờ mịt nhìn Lãnh Hạ lại nhìn An Vu Triết một hồi, cuối cùng nhìn thấy An Mặc Hàn đang là mong đợi, bèn gật đầu một cái.

“Ha ha, thật là tốt quá rồi.”

Lãnh Hạ kích động, cô muốn vươn tay bế cô bé lên, nhưng chợt nhớ khắp người cô bé toàn thương tích, hai cánh tay vừa giang rộng nhất thời cứng đờ ra.

An Vu Triết thấy đáng về kích động của vợ mình rất là bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là tự tay anh kéo hai cánh tay của vợ xuống, rồi ôm cô vào lòng.

“Cháu tên là gì?”

An Vu Triết vẫn tỉnh táo hơn Lãnh Hạ một chút.

“Cháu không có tên.”

Giọng nói cô bé đầy ân lương làm cho Lãnh Hạ đau lòng một trận.

“Về sau cháu là con gái của cô chú, nhớ kỹ, cháu tên là An Dĩ Mạch!”

An Vu Triết nói về kiên định, khiến cô bé không lưỡng lự đón nhận thân phận mới của mình, và cả cái tên mới.

“An Dĩ Mạch!” Gọng cô bé run run.

“Đúng, con tên là An Dĩ Mạch, chúng ta là ba mẹ con.” Lãnh Hạ chảy nước mắt nói.

“Ba mẹ?”

“Ừ, ba mẹ.”

“Ha ha, thế về sau chị chính là chị gái em, chị, em tên là An Mặc Hàn!”

An Mặc Hàn lại nắm tay An Dĩ Mạch thật chặt.

Nhìn gương mặt bọn họ, An Dĩ Mạch chảy ra nước mắt hạnh phúc, cô đã có người thân, có ba có mẹ có em trai, cô có tên rồi, cô gọi là An Dĩ Mạch!

“Bé ngoan đừng khóc!”

Lãnh Hạ thấy An Dĩ Mạch không cảm được nước mắt liền đau lòng một hồi. Đứa trẻ này quá đáng thương. Lãnh Hạ nhìn thấy cô bé là lại nghĩ, nếu như con gái họ còn sống có lẽ cũng đã lớn như vậy rồi!

“Vâng, không khóc!”

An Dĩ Mạch cười với bọn họ. Đó là lần đầu tiên An Mặc Hàn thấy An Dĩ Mạch cười, khi đó An Mặc Hàn đã ghi tạc nụ cười này trong lòng. Cậu bé nhìn người chị có gương mặt tái nhợt nhưng xinh đẹp động lòng người này, trong lòng thầm thề sẽ bảo vệ cô cả đời.

Khi đó An Dĩ Mạch không biết ý nghĩ của An Mặc Hàn, cô càng không biết rằng, chính cái đáng về vừa chảy nước mắt vừa mỉm cười của mình đã làm An Mặc Hàn dù có phải bỏ ra tất cả cũng muốn bảo vệ cô.

Rất nhiều năm về sau An Dĩ Mạch vẫn nghĩ, nếu như năm xưa mình không gặp được ba mẹ, chẳng biết mình sẽ ra sao, sẽ gặp phải loại người nào rồi sẽ xảy ra những chuyện gì? Chỉ biết cô thật may mắn vì đã gặp được bọn họ, nhờ bọn họ cô mới biết hạnh phúc. Đương nhiên, đây là chuyện về sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thời gian như gió. Trong lúc ấy, có người đã trưởng thành tự khi nào, cũng có người đã già đi. Có người đã bị lãng quên trong vô tình, lại có người trong lúc vô tình được những người khác ghi nhớ thật sâu trong lòng.

Ở thành phố S phồn hoa kinh tế phát triển này, tiền bạc chính là luật trời. Dĩ nhiên, chỉ những kẻ đã có thể lực thì mới có tiền bạc. Có người vô danh, có người phong quang vô hạn, nhưng nào ai biết ngày mai sẽ ra sao.

Chưa biết chừng hôm nay phong quang vô hạn thì ngày mai đã hai bàn tay trắng, người hôm nay còn đang ăn mày ngày mai sẽ phong quang vô hạn. Ở cái chỗ này, tương lai không ai biết được.

Nhưng ở thành phố S có một nơi, luôn luôn phong quang vô hạn. Người ở nơi đó đều đang bận bịu làm việc, họ đã quen được người khác nhìn bằng ánh mắt hâm mộ.

Chỗ này chính là Tập đoàn quốc tế Mặc Mạch phồn hoa nhất thế giới đặt trụ sở tại thành phố S.

Tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, tuy gọi là Mặc Mạch (Theo như mình tra trong QT thì Mặc Mạch nghĩa là ‘đường đen’) nhưng không phải nó không có danh tiếng gì. Đây là một tập đoàn quốc tế lớn, vốn dĩ thật sự là một tập đoàn chìm ngầm nhưng chỉ trong vài năm gần đây, nó đã phát triển tới tầm cỡ thế giới như một kỳ tích.

Nhắc tới tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, chẳng ai là không biết tập đoàn An Mạch - 19 năm trước đã đổi tên thành Mặc Mạch. Vị tổng giám đốc đương nhiệm khi ấy là An Vu Triết chỉ trong một tuần lễ đã biến tập đoàn An Mặc thành tập đoàn Mặc Mạch, từ một công ty lớn tầm cỡ trong thành phố biến

thành một công ty quốc tế hóa. Vào thời điểm ấy, đó là cả một kỳ tích, cái tên An Vu Triết làm cho tất cả người Trung Quốc phải ghi nhớ.

Nhưng vào ba năm trước, An Vu Triết và vợ mình là Lãnh Hạ đột ngột thoái lui, biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Có lẽ trừ người thân của họ, chẳng ai biết họ đã đi đâu.

Khi đó tập đoàn quốc tế Mực Mạch bắt đầu nội loạn, cổ phiếu rớt giá thảm hại, tất cả mọi cổ đông đều tìm kiếm đường ra bằng cách bán sạch cổ phần của mình. Rồi chính lúc ấy, một người đàn ông tên An Mặc Hàn xuất hiện.

Thân phận của anh không ai là không biết. Anh là con trai duy nhất của An Vu Triết. Do vẫn luôn ở nước ngoài cho nên có rất ít người từng gặp anh.

Anh như thiên thần xuất hiện cứu vớt cho tập đoàn quốc tế Mực Mạch chuẩn bị phá sản. Anh dùng danh nghĩa bản thân thu mua lại cổ phiếu mà những cổ đông kia muốn bán tháo, thu dọn nội loạn trong công ty, thay đổi nhân viên, cho người mình tin tưởng vào nắm vùng. Mực Mạch quốc tế, trừ một vài cổ đông rất lớn ra, còn tất cả các công ty chi nhánh đều được thay máu một lượt.

Tồn nửa năm, tập đoàn Mực Mạch quốc tế lần nữa trở về quỹ đạo. Tất cả nhân viên của Mực Mạch quốc tế đều thở phào nhẹ nhõm. Còn bên ngoài, người ta kinh ngạc vì năng lực của vị CEO mới nhậm chức này.

Nếu chỉ như vậy thì đã đành. Nhưng sau khi đưa tập đoàn quốc tế Mực Mạch về quỹ đạo, An Mặc Hàn chỉ tồn thêm 2 năm rưỡi để khiến cho tập đoàn Mực Mạch xâm nhập quốc tế mạnh mẽ, trở thành tập đoàn lớn nhất thế giới.

Có người ví tập đoàn Mực Mạch là một đế quốc, còn An Mặc Hàn chính là quốc vương trong đế quốc ấy. Chính anh đã từng bước từng bước đưa Mực Mạch đi tới ngày hôm nay.

Từ đó, đối với giới kinh doanh, tên tuổi An Mặc Hàn chính là đại diện cho tiền bạc, là một biểu tượng quốc tế, anh còn được chủ tịch Liên Hợp Quốc gọi là kỳ tài giới kinh doanh.

Nhưng tất cả mọi người lại quên rằng, quốc vương của họ, kỳ tài kinh doanh của bọn họ năm nay mới có 23 tuổi. Khi anh nhận lấy tập đoàn quốc tế Mực Mạch đang lúc khủng hoảng thì anh mới có 20. Khi ấy, những người bằng tuổi anh còn đang hưởng thụ thời tự do trên ghế nhà trường, anh đã phải gánh vác nhiều như vậy, cho nên địa vị ngày hôm nay anh có là do sự cố gắng của bản thân anh.

Thành phố người lại kẻ qua, mặc dù ở nơi đây mọi người đều vội vã bồn chồn, nhưng khi đi ngang qua chỗ màn hình lớn nơi giao lộ họ sẽ dừng chân lại, nhất là những cô gái trẻ, họ luôn dùng nét mặt si mê nhìn chăm chăm vào màn ảnh lớn, hào hứng tranh luận về người đàn ông trẻ tuổi trên màn ảnh.

Theo tầm mắt mọi người, có thể nhìn thấy rõ hình ảnh người đàn ông trên màn hình. Chỉ thấy người ấy tuyệt mỹ tuyệt luân, khuôn mặt như điêu khắc với ngũ quan rõ ràng, gương mặt góc cạnh tuấn mỹ lạ thường. Bề ngoài có vẻ phóng khoáng bất cần nhưng sâu trong ánh mắt toát ra thứ ánh sáng làm người khác không dám coi thường. Một mái tóc đen nhánh rậm rạp, một đôi mày kiếm che chở đôi mắt đào hoa hẹp dài đầy vẻ đa tình, những ai không cẩn thận sẽ bị chìm đắm trong đó. Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đỏ thắm đầy mỏng vừa phải đang nở nụ cười làm người ta hoa mắt.

Người qua kẻ lại đều phải dừng chân vì anh, bọn họ cùng nhau bàn luận về người đàn ông quyền rũ trên màn ảnh.

Đôi mắt đào hoa của anh làm mê hoặc trái tim của hết thảy phụ nữ, khơi dậy tầng tầng xao động trong lòng các cô, mỗi người trong bọn họ đều dùng ánh mắt si mê nhìn chăm chăm người đàn ông trên màn ảnh. Người đàn ông nhìn chăm chú vào người khác, mọi người đều cảm thấy người đàn ông quyền rũ vô song này đang nhìn chăm chăm vào mình.

Anh chính là An Mặc Hàn, người quốc vương 23 tuổi đó, kỳ tài giới kinh doanh từ năm 21 tuổi, vị thần trong lòng tất cả phụ nữ.

Còn lúc này đây, người đàn ông ấy đang là nhân nhả uống cà phê trong phòng làm việc của mình.

Đây là tòa cao ốc to lớn sang trọng bậc nhất nằm ở trung tâm thành phố. Ở đây các nhân viên văn phòng tới tới lui lui, trên tầng lầu cao nhất của tòa cao ốc có đỉnh mấy chữ lớn “Tập đoàn Mực Mạch”.

Tất cả mọi người đang làm việc nơi đây đều là những tinh anh trong giới kinh doanh. Bọn họ tiến vào tòa cao ốc tượng trưng cho sự giàu sang trong ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao người.

Trên tầng cao nhất của tòa cao ốc, chỉ có một phòng làm việc duy nhất, trên cánh cửa viết: “Phòng làm việc của tổng giám đốc”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Theo động tác đẩy cửa vào của một người đàn ông, chúng ta nhìn thấy tình huống bên trong phòng làm việc.

Phòng làm việc này rất lớn, tuy nhiên lại thực đơn giản. Cửa sổ sát đất sáng ngời, rèm cửa làm bằng tơ lụa cao cấp màu lam, chỗ nào trong căn phòng cũng thể hiện sự cao quý của chủ nhân nó.

Đồ đạc trong phòng rất ít, chỉ có một cái ghế sa lon, một bàn làm việc, một chiếc ghế. Trên bàn chỉ có một chiếc laptop Apple đời mới nhất. Trước máy tính là mấy bộ tài liệu xếp ngay ngắn, nhìn một phát là biết tài liệu đã được xử lý tốt.

Thứ đồ trang trí duy nhất trong phòng làm việc là hai cái khung ảnh bên cạnh chiếc laptop. Nhờ vào góc đặt ảnh, chỉ có chủ nhân phòng làm việc mới nhìn rõ được hai tấm ảnh ấy.

Trên cái ghế duy nhất trong phòng, một người đàn ông quyền rũ tay bung ly cà phê, một tay khác tùy tiện gõ gõ mặt bàn.

Cánh cửa phòng làm việc mở ra, động tác uống cà phê của người đàn ông hơi ngừng một chút, nhìn rõ người vừa đẩy cửa vào, đôi mắt đảo hoa khê hạ, lại tiếp tục uống cà phê của mình.

Người đàn ông vừa đẩy cửa vào không nói gì, ngồi luôn vào chiếc sa lon duy nhất trong phòng.

Người này tóc đen bóng lộn, mày kiếm anh tuấn, đôi mắt đen dài nhỏ ẩn chứa tia sắc bén, đôi môi mỏng khê mím, dáng người sắc sảo cao lớn mà không thô thiển, như chim ưng trong bóng đêm, lạnh lùng cô độc nhưng lại khí thế bức người, kiêu ngạo giữa trời đất.

Lúc này có tiếng gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.”

Giọng nói khàn khàn tràn đầy xúc cảm của An Mặc Hàn phát ra, nếu có ai nghe thấy giọng anh lúc này chắc chắn sẽ không nhận được mà tâm can nhộn nhạo.

Nhưng người ngồi trên sa lon chẳng có biểu hiện gì, tự mình rót một cốc nước rồi uống một hơi cạn sạch.

Cửa mở ra, người đi vào mặc một thân đồ công sở, vóc người cực kỳ tuyệt vời, là một cô gái xinh đẹp động lòng người, gương mặt cô nở nụ cười ba phần tiêu chuẩn, làm cho người ta thấy dịu dàng tới vậy, thư thái tới vậy.

“Tổng giám đốc, tôi đưa tài liệu tới, cuộc họp vào lúc 3 giờ chiều ngài đừng nên quên, tài liệu tôi đã chuẩn bị xong rồi còn có một bữa com xã giao với chủ tịch tập đoàn Thượng Quan vào bảy giờ tối. Nếu như không còn việc gì nữa, tôi xin phép về trước.”

Giọng nói cô gái rất dịu dàng trầm ổn, hoàn toàn là một người phụ nữ thành thực. An Mặc Hàn đưa bộ tài liệu đã sửa sang đầu đuôi đang đặt trên bàn cho cô gái.

“Tôi biết rồi. Cô cứ về trước đi. À, công việc của sáng mai cô hoãn hết cho tôi, tôi có chút chuyện phải xử lý.”

An Mặc Hàn không hề lạnh lẽo như tên mình, trong lúc nói chuyện với người này, anh vẫn luôn cười, có điều những biểu hiện này chỉ có mấy nhân viên thân cận của anh mới có dịp được thấy.

“Tôi hiểu rồi, tổng giám đốc.” Cô gái vẫn cười như cũ.

“Làm cô vất vả rồi, Anna.”

Cô gái cười cười, sau đó gật đầu với người đàn ông ngồi trên ghế sa lon một cái, lui ra ngoài.

“Dạ, cậu không có việc gì làm thì cũng đừng có chạy tới chỗ tôi đi, tôi không muốn để cho người khác biết quan hệ của hai chúng ta đâu.”

An Mặc Hàn nhìn kẻ mặt không biểu tình đang ngồi trên sa lon, nói với vẻ rất ghét bỏ.

Người đang ngồi trên sa lon nghe anh nói xong, khóe miệng hơi co quắp, nhưng vẫn chỉ một vẻ lạnh lùng.

“Hết cách rồi, cậu đã có quan hệ với tôi.”

“Lần này lại làm sao?”

An Mặc Hàn đi thẳng vào vấn đề, anh thật không tin tên này rảnh quá không có gì làm nên tới tìm anh uống trà.

“Aizz, cậu phải chứa chấp tôi mấy ngày này.”

Người tên Dạ cuối cùng cũng có một chút biểu cảm, nhìn kỹ còn có thể thấy trên mặt anh ta có một tia uất ức.

An Mặc Hàn xoa xoa vầng trán đang là phát đau, lại có chút thông cảm nhìn vẻ mặt vô tội của người đàn ông ngồi sa lon.

“Toàn Ti Dạ, cậu có thể có chút chí khí không vậy, đừng có hơi tỷ lại chạy tới chỗ tôi trốn!”

Cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, An Mặc Hàn nói chuyện với về tiếc là rèn sắt không thành thép, nóng nảy tới nỗi vắng tục.

“Nếu không, hay là cậu đi thay tôi đi!”

Toàn Ti Dạ dường như chẳng cảm nhận được chút tức giận của An Mặc Hàn.

“Shit, lập tức biến khỏi mắt tôi, ngay!!!”

Mặc dù nói vậy nhưng An Mặc Hàn vẫn quăng cho Toàn Ti Dạ một cái chìa khóa.

Giờ thì Toàn Ti Dạ làm gì có cái về mặt lạnh lùng nữa, trông như một đứa bé được ăn đường, đứng phắt dậy tung cho An Mặc Hàn một cái hôn gió, xong đi ra khỏi phòng làm việc của An Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi Toàn Ti Dạ đi rồi, An Mặc Hàn lập tức thu lại nụ cười, đôi mắt hoa đào của anh luôn gây cho người ta một loại ảo giác, thêm vào đó, ngoại hình tuấn mỹ và thân phận phú quý của anh khiến anh trở thành người tình hoàn mỹ trong mắt tất cả phụ nữ. Nhưng bao nhiêu năm qua, tuy có biết bao nhiêu tin đồn về anh, đám người mẫu, diễn viên, ca sĩ, thiên kim của các tập đoàn, hay các cô nữ sinh luôn luôn nghĩ cách tiếp cận anh.

Mặc dù anh và bọn họ có tin đồn, nhưng chỉ có anh và những người thân cận anh biết rằng, mấy người kia chưa từng có ai có thể đến gần anh trong vòng 1m.

Anh luôn dùng dáng vẻ tươi cười tà mị với mọi người, đôi mắt hoa đào dễ dàng làm cho các cô gái nhầm tưởng rằng anh đã nặng tình với họ.

Nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, họ chưa từng chạm vào được một đầu ngón tay anh, tuy vậy họ cũng rất thỏa mãn, họ đều can tâm tình nguyện vì người đàn ông này mà buông tha tất cả.

Cũng có người nói, thật ra An Mặc Hàn không thích phụ nữ. Những người gần gũi anh đều biết anh có hai ông bạn thân, mỗi tuần bọn họ sẽ tụ tập một lần ở “Một nắng hai sương”, tình cảm của bọn họ rất tốt. Có người bảo, thật ra một trong hai người đó là người An Mặc Hàn thích.

Khi Anna đang buôn chuyện này trong phòng làm việc với người khác thì bị cả ba anh nghe được, họ lập tức phun hết cà phê trong miệng ra. Và đầu sỏ gây chuyện Anna chỉ còn nước tự mình đi lau bàn.

Cũng có người nói, thật ra từ lâu An Mặc Hàn đã có người thương, nhưng anh không có được người đó cho nên vẫn chỉ đặt cô trong lòng suốt bấy nhiêu năm.

Các thể loại kịch bản được loan truyền, còn đương sự thì chưa bao giờ cho mọi người một câu trả lời rõ ràng, ngược lại khi những tin đồn này truyền tới tai An Mặc Hàn, anh chỉ cười lạnh một cái.

Cũng thế, trên một con đường phố ở nước M, một cô gái đọc được tin tức trong tờ báo đang cầm về vai nam chính, cô cũng chỉ cười lạnh một cái như An Mặc Hàn.

Chỉ thấy cô gái ấy đôi mắt thanh tịnh sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tì vết hơi ửng hồng, đôi môi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướt át, chiếc mũi lưỡi trai màu trắng che mất hơn nửa mái tóc dài và gương mặt cô, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cô rất xinh đẹp, xinh đẹp kinh người. Chiếc kính râm màu đen che lấp, người ta chỉ thấy được đường cong hoàn mỹ nơi khóe miệng cô, thể hiện một sự tự tin vô địch thiên hạ, bộ đồ đen rộng rãi làm cô có vẻ vừa thuần khiết vừa thần bí. Làm cho người ta cảm thấy, trừ ngẫu chính là ngẫu, không tìm được từ khác để miêu tả.

Bây giờ là đầu tháng 10, đã lạnh hơn, quần áo cô mặc vào thời tiết này là rất bình thường, nhưng khí chất của cô luôn không tầm thường, luôn vô duyên vô có hấp dẫn ánh mắt người đi đường.

Tay cô cầm tờ báo giải trí được gấp ngay ngắn, nhìn kỹ còn có thể thấy được bên trên mặt báo là tấm ảnh của một người đàn ông quyền rũ vô song đang ăn tối với một cô gái đẹp.

Cô gái trong ảnh rất đẹp, đó là loại vẻ đẹp quyến rũ, gương mặt tươi cười của cô ta có vẻ tuyệt mỹ động lòng người.

Thoạt nhìn, hai người đó cực kỳ xứng đôi, đôi mắt đào hoa của người đàn ông đang là nhìn cô gái một cách thâm tình.

Vốn dĩ tờ báo đang cầm vững vàng trong tay, bất chợt lại rơi xuống, cô gái không thèm để ý nó, một cô bé nhặt lên, đuổi theo cô.

“Chị ơi, báo của chị!”

Cô gái là người trung quốc, cô dùng tiếng Trung nói với cô bé “Cho em đây, em bé, mau đi tìm mẹ đi!”

Giọng điệu của cô gái rất lạnh lùng, trong trẻo làm bé gái cảm thấy như đang ở trong tiết trời tháng 12 rét lạnh.

Nhưng cô bé rất lễ phép, cô bé nói cảm ơn với cô gái rồi xoay người đi tìm mẹ.

Chút nhạc đệm nhỏ này không chút ảnh hưởng tới cô gái, cô tiếp tục cuộc hành trình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ban đêm ở trong một phòng bao của “Một nắng hai sương”, ba người đàn ông xuất sắc y như nhau đang tụ tập.

An Mặc Hàn đã cởi bỏ bộ đồ công sở và mặc một bộ đồ thoải mái, vẻ nhàn nhã càng làm anh thêm quyền rũ.

“Cạn một ly!” chỉ thấy Toàn Ti Dạ bên cạnh đang mặc áo sơ mi màu xanh dương nâng một ly “Điệp luyện”, hướng về hai người bạn.

Người đàn ông kia gò má trắng nõn, đường nét sắc sảo lãnh tuấn, đôi mắt thâm thúy đen nhánh, phiếm một thứ sắc thái quyền rũ, đôi lông mày đen rậm, mũi cao thẳng, đôi môi hình dáng tuyệt mỹ, có chút không đáng hoàng nhưng lại cao quý ưu nhã.

Anh ta chính là một người khác trong bọn họ, Chiêm Nam Huyền, năm nay 23 tuổi, lớn bằng với An Mặc Hàn, nghề nghiệp hiện tại là... ừm, không nghề nghiệp, nhưng mà anh ta có một thân phận, hình như là công tử của tập đoàn nào đó, cơ mà chuyện này cũng chẳng ai rõ.

“Huyền, gần đây cậu không bận gì nhì!”

An Mặc Hàn mở miệng đầu tiên, nhìn anh ta rồi lại nhìn Toàn Ti Dạ một cái, Toàn Ti Dạ vẫn một vẻ bất động như cũ, giống như không thấy ánh mắt An Mặc Hàn.

Chiêm Nam Huyền suy nghĩ một chút, lắc đầu, anh ta rất là rảnh rỗi.

“Ừ, tôi là một kẻ không có việc gì làm, rất là rảnh rỗi.”

“Vậy thì tốt, đưa tên này đi giúp tôi với.”

An Mặc Hàn lườm Toàn Ti Dạ, vẻ mặt anh ghét bỏ thấy rõ.

“Này này này, An Mặc Hàn, cậu không thể như vậy, cậu đã đồng ý sẽ chứa chấp tôi, tại sao có thể vứt bỏ tôi nửa đường như vậy?”

Toàn Ti Dạ thấy bất mãn rồi, anh ta không muốn ở cùng với tên Chiêm Nam Huyền kia, anh ta không có vẻ mặt và động tác ưu nhã như Chiêm Nam Huyền, ở cùng nhau sẽ làm cho anh ta có vẻ là một kẻ thô lỗ.

“Toàn Ti Dạ, cậu có chút tiền đồ có được hay không?”

An Mặc Hàn tỏ vẻ khinh bỉ, lần nào Toàn Ti Dạ cũng thế, vừa gặp phải chuyện đó là bỏ chạy, chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

“Lần này lại là thiên kim nhà nào?”

Chiêm Nam Huyền ưu nhã cười một tiếng, cử chỉ lời nói của anh ta luôn ưu nhã vô cùng.

“Hình như là tập đoàn Thượng Quan. À phải rồi, Hàn, tối nay không phải là cậu có buổi xã giao với tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quansao?”

Anh ta nhớ là hôm nay Anna đã nói chuyện này.

An Mặc Hàn gật đầu một cái.

“Aizzz, chỉ đi nói chuyện hợp tác thì sẽ xong rất nhanh, cơ mà, hôm qua phải đi gặp gỡ thiên kim của Thượng Quangia, hôm qua chúng tôi đã đi ăn với nhau.”

An Mặc Hàn nói rất tùy tiện, như thể chẳng có gì quan trọng.

“À, thì ra nữ chính của tin bất quái hôm nay chính là thiên kim tiểu thư của Thượng Quan- Thượng Quan Hồng à? Đáng đáp thật là quyền rũ.”

Toàn Ti Dạ nhắc tới Thượng Quan Hồng với vẻ ghét bỏ. Anh ta không thích phụ nữ kiêu đó. Chẳng hiểu dạo này ông già nhà anh ta ăn nhầm thuốc gì chẳng, sắp xếp cho anh ta xem mắt đủ mọi loại phụ nữ.

Năm nay anh ta mới có 24, ông già gấp cái gì nhỉ?

Chiếm Nam Huyền nhướn lông mày xinh đẹp, nhìn An Mặc Hàn, An Mặc Hàn cảm nhận được ánh mắt anh ta, đôi mắt hoa đào bèn quăng cho anh ta một nụ cười chết người không đền mạng, một màn này rơi vào trong mắt Toàn Ti Dạ, trong lòng Toàn Ti Dạ liền thấy nổi da gà và buồn nôn.

“Hàn, cậu đừng có đuổi tôi đi có được không? Tôi sẽ không gây thêm phiền toái cho cậu.”

Toàn Ti Dạ tỏ vẻ van xin, anh ta thật không muốn ở cùng với Chiếm Nam Huyền.

“Dĩ Mạch ngày mai sẽ trở về.”

Rầm, vẻ mặt Toàn Ti Dạ lập tức cứng đơ, trong nháy mắt anh ta quay sang lôi kéo cánh tay của Chiếm Nam Huyền, tránh xa An Mặc Hàn.

“Huyền, cho tôi ở với cậu nhé.”

Thấy cảnh này, vẻ mặt An Mặc Hàn và Chiếm Nam Huyền càng thêm khinh bỉ, đủ loại khinh bỉ.

Toàn Ti Dạ lạnh lùng đẹp trai này sợ nhất là cái gì? Không phải ông già nhà anh ta, cũng chẳng phải thứ gì khác, mà chính là chị An Mặc Hàn – An Dĩ Mạch! Tại sao?

Rất đơn giản, vì rằng Toàn Ti Dạ luôn bị An Dĩ Mạch bắt nạt từ nhỏ tới lớn. Toàn Ti Dạ từng nói, An Dĩ Mạch chính là khắc tinh kiếp này của anh ta, kiếp trước chắc chắn anh ta đã nợ An Dĩ Mạch rất nhiều tiền, cho nên kiếp này cô tới gặp anh ta để đòi nợ.

“Tôi về trước đây, ngày mai còn phải đi đón Dĩ Mạch nữa.”

Lúc này, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện, khi An Mặc Hàn nhắc tới An Dĩ Mạch, trong mắt anh chợt lóe lên tia dịu dàng, loại này dịu dàng, cả Chiếm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ đều chưa từng gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sau khi ba người giãn tán rồi, An Mặc Hàn về thẳng nhà, tắm qua một cái, khoác áo choàng tắm, trên tay bung một ly rượu đỏ, đứng trên ban công – nơi có thể thấy rõ ràng cảnh tượng thành phố S lúc về đêm.

Tiếng chuông đặc biệt vang lên từ chiếc điện thoại Apple, An Mặc Hàn đặt ly rượu xuống, đi vào phòng lấy điện thoại, thấy cái tên trên màn hình rồi, trên gương mặt anh nở nụ cười dịu dàng hiếm gặp.

“Ừ.”

Anh luôn luôn không bao giờ chủ động bắt chuyện, khi tiếp điện thoại chỉ luôn ừ một tiếng, rồi chờ cô nói.

Bên kia đầu dây truyền tới giọng nữ lạnh lạnh nhưng bất tri bất giác lộ ra sự dịu dàng.

“Đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.”

An Mặc Hàn một tay tiếp điện thoại, một tay bung ly rượu.

“Đừng uống nữa, uống rượu trước khi ngủ không tốt cho sức khỏe.”

Cứ như cô vẫn đang nhìn thấy anh, An Mặc Hàn cười sâu hơn, anh đặt ly rượu vào chỗ cũ.

“Ừm, không uống nữa.”

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai 10 chị tới nơi.”

“Được, em sẽ tới đón chị đúng giờ, chị cũng nghỉ sớm đi.”

“Ừ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

An Mặc Hàn cúp máy, rồi cười một tiếng dịu dàng với cái điện thoại, cuối cùng nghe lời trở lại giường, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cả đêm mộng đẹp.

Chín giờ sáng, một chiếc Lamborghini màu đỏ lượn một đường duyên dáng rồi dừng trước cửa sân bay thành phố S.

Rất nhiều phụ nữ ngưỡng mộ, kích động nhìn người trong xe.

Chỉ thấy người đàn ông kia mặc một chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi màu đỏ, thắt một cái đai lưng màu trắng, làm người ta mơ tưởng.

Người đàn ông tháo kính mắt ra, bước từ trên xe xuống, chiều cao 1m85 càng làm cho anh thêm phong độ, đôi mắt hoa đào dưới cặp kính mắt làm cho những phụ nữ kia si mê.

“Anh ấy thật là đẹp trai.”

“Nam thần của em!!”

.....

Các loại tán tụng rơi vào tai An Mặc Hàn, người đàn ông chẳng có phản ứng gì, đi xuyên qua đám người đông đúc trong sân bay, thẳng tiến tới phòng đợi dành cho khách quý.

“Mặc Hàn!”

Giọng nói của một cô gái truyền tới, thành công khiến An Mặc Hàn dừng bước; nhưng mà, có thể bắt được tia chán ghét rõ ràng thoáng qua trên mặt anh.

“Mặc Hàn, thật sự là anh rồi!”

Cô gái rất hưng phấn, chạy bước nhỏ tới trước mặt người đàn ông, vẻ mặt thẹn thùng.

Hôm nay cô ta mặc trên người bộ váy công chúa số lượng có hạn của hãng Chanel. Do có chương trình phải tham gia, nên đã tới sân bay từ sớm, không ngờ có thể gặp được An Mặc Hàn ở đây.

Người đàn ông này, bọn họ từng ăn cơm với nhau một lần. Vì anh, cô ta từ một kẻ chẳng tiếng tăm gì, đã trở thành một diễn viên tiếng tăm như ngày hôm nay.

An Mặc Hàn không nói gì cả, anh chỉ nhìn cô ta, đôi mắt hoa đào làm cô gái thêm si mê.

“Không ngờ sẽ gặp được anh ở đây, Mặc Hàn, gần đây anh có khoẻ không?”

Từ lần trước bọn họ gặp nhau tới giờ đã được 3 tháng, trong ba tháng này giờ khắc nào cô ta cũng nhớ thương anh, người đàn ông này đối với phụ nữ thật sự là hoa anh túc, mãi mãi không thể giải nghiệm được.

“Tôi rất khoẻ, còn cô?”

Sự chán ghét trong mắt An Mặc Hàn được che đậy rất tốt, thật ra thì, anh không nhớ ra cô này là ai cả.

“Em cũng thế, rất khoẻ. Mặc Hàn, gặp được anh em rất là vui mừng. Tối ngày kia anh có rảnh không? Chúng ta đi ăn với nhau nhé!”

Hiển nhiên là cô gái rất kích động, cử chỉ hành động luôn toát lên một chút vẻ dí dỏm mờ ám của cô gái nhỏ, mùi nước hoa Chanel dễ chịu lảng lờ truyền tới bên người An Mặc Hàn.

“Tôi...”

“Vũ Yên, phải lên máy bay rồi.”

An Mặc Hàn còn chưa kịp nói lời cự tuyệt ra khỏi miệng, một cô gái khác đã gọi Vũ Yên đi rồi.

“Em phải đi tham gia một chương trình, ngày mai gặp anh nhé.”

Hàn Vũ Yên ưu nhã bước về phía cô gái, vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn An Mặc Hàn vài cái.

An Mặc Hàn không hề nhìn An Vũ Yên bởi vì tới lúc này anh còn chưa nhớ ra cái cô An Vũ Yên này là ai nữa, thôi kệ, người không quan trọng ý mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Anh đang định xoay người đi về phòng đợi dành cho khách quý, vừa thấy người đang đứng trước mặt mình liền ngậm ngẩn..

Cô gái đứng trước mặt cao chừng 1m70, nhưng trước mặt An Mặc Hàn cao 1m85 cũng không tính là cao, ngược lại rất đẹp đôi. Hôm nay cô gái mặc một bộ váy công chúa màu đỏ, vì nguyên nhân thời tiết, trên người cô khoác thêm một cái áo nhỏ màu trắng, làm cho cô gái cao một thước bảy trở nên đáng yêu.

Cô gái có mái tóc xoăn tự nhiên dài tới eo rủ xuống trước ngực, nhan sắc có thể bắt mắt hồn người trong nháy mắt, một đôi mắt thanh tịnh sáng ngời nhìn An Mặc Hàn không chớp mắt.

“Không phải nói là 10 giờ sao?”

An Mặc Hàn mở lời trước, đón lấy hành lý trong tay cô gái một cách rất tự nhiên, một bàn tay khác nắm tay cô thật chặt dắt cô đi.

Cô gái hít hít mũi, mở miệng nói, giọng nói có hơi khàn khàn.

“Chị bị cảm.”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng An Mặc Hàn không hề tức giận, thuận tay ôm cô gái vào trong ngực, đau lòng hôn một cái lên mái tóc cô.

“Chúng ta về nhà trước đã.”

Nắm tay cô thật chặt dắt cô ra khỏi sân bay, đi tới bên chiếc Lamborghini màu đỏ.

“Sao lại đi xe của chị?”

Cô gái nhú mày, không được vui cho lắm, nhưng nhìn qua có vẻ nhưng đang làm nũng.

“Như này mới xứng đôi.”

Nghe thấy lời An Mặc Hàn nói, cô gái nhìn lại trang phục của mình, rồi nhìn trang phục của An Mặc Hàn, lại nhìn màu sắc xe, thật là xứng đôi.

“Tâm ý tương thông.”

Nghe cô gái trả lời, An Mặc Hàn rất là hài lòng, thả va ly hành lý vào cốp sau, mở cửa xe cho cô gái, cô thuận thế ngồi luôn vào ghế phụ cạnh ghế lái.

An Mặc Hàn ngồi vào chỗ tài xế, hôn lên trán cô gái một cái, nhanh chóng lái xe đi.

“Dĩ Mạch, có kế hoạch gì chưa?” Không sai, đây chính là An Dĩ Mạch, chị gái An Mặc Hàn.

“Nghỉ ngơi mấy ngày trước đã rồi tính sau.” Cô gái nhìn gương mặt nghiêng của người đàn ông, vẻ mặt dịu dàng.

“Được.”

An Mặc Hàn cung chiều vuốt tóc cô.

Chiếc Lamborghini nhanh chóng tiến về một căn biệt thự sang trọng, An Mặc Hàn dừng xe, dắt An Dĩ Mạch vào đại sảnh, lúc này bác sĩ gia đình đã đợi sẵn.

“Tiểu thư đã trở lại!”

Một người phụ nữ chừng 50 tuổi tiến tới, nhận lấy hành lý của An Dĩ Mạch.

“Bác sĩ đang đợi, Dĩ Mạch tiểu thư hãy đi tắm trước đi, sau đó nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vâng, dì vất vả rồi, dì Lan!”

An Dĩ Mạch đi vào phòng mình, căn phòng vẫn y nguyên như lúc cô đi, chẳng thay đổi gì cả.

Lúc này An Mặc Hàn đưa một người đàn ông tầm 40 tuổi đi vào phòng An Dĩ Mạch.

“Tiểu thư!”

Vị bác sĩ rất là cung kính, ông tên là Lãnh Khuê, là bác sĩ gia đình của nhà họ An. Ông đã nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch lớn lên, cho nên ông đối xử với hai bọn họ như con đẻ của mình.

“Chú Lãnh, đã lâu không gặp.”

An Dĩ Mạch cho ông một cái ôm thật chặt. Mấy năm nay An Dĩ Mạch ở nước ngoài luôn một thân một mình, tuy rằng cũng có nhiều bạn bè nhưng cô lớn lên từ nhỏ ở nhà họ An, người họ An đều là người thân của cô, đều là những người cô không bao giờ dứt bỏ được.

“Lâu không gặp, tiểu thư lại đẹp ra rồi.”

Lãnh Khuê ưu nhã cười cười với cô, sau đó bắt đầu khám sức khỏe cho An Dĩ Mạch.

“Tiểu thư chỉ bị cảm nhẹ một chút thôi, uống ít thuốc là được, uống nhiều nước và nghỉ ngơi nhiều một chút, chú đi lấy thuốc.”

“Cảm ơn chú Lãnh.”

Sau khi Lãnh Khuê đi rồi, An Mặc Hàn đỡ An Dĩ Mạch nằm lên giường, chu đáo đắp chăn cho cô, cuối cùng ấn lên trán cô một cái hôn.

“Ngoan ngoãn ngủ một lát, em đi nấu cho chị bát canh gừng giải cảm.”

“Ừ, được.”

An Dĩ Mạch ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trên khuôn mặt còn vương nụ cười hạnh phúc, ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Đêm hôm qua cô không ngủ được chút nào. Đã ba năm chưa trở về thành phố này, cho nên cô rất kích động, rõ ràng đã định đi chuyến bay hạ cánh lúc 10 giờ, nhưng sau khi gọi điện thoại cho An Mặc Hàn rồi cô lại nhờ người ta đổi vé, về thành phố S sớm hơn 1 tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

An Dĩ Mạch ngủ không lâu lắm, khoảng lúc ăn cơm trưa, An Dĩ Mạch tỉnh lại do đói quá. Đã uống canh gừng của An Mặc Hàn, lại uống thuốc của chú Lãnh Khuê, bây giờ cô đã thấy đỡ hơn nhiều, cả người đã có sức hơn.

“Di Lan, thiếu gia đâu?”

An Dĩ Mạch đi xuống lầu, thấy thức ăn trong phòng ăn đã sẵn sàng, rất rõ ràng, chỉ có một suất.

“Thiếu gia tới công ty, thư ký của thiếu gia gọi điện nói cậu ấy có chút việc.”

“Đã ăn cơm chưa ạ?”

Di Lan lắc đầu một cái, thiếu gia nhận điện thoại xong là đi ra ngoài luôn, còn chưa kịp ăn cơm, chỉ dặn đến bữa thì gọi tiểu thư xuống ăn cơm.

An Dĩ Mạch nghe nói An Mặc Hàn chưa ăn cơm, hơi nhú mồm, sao mà luôn vậy không biết, cho dù bận rộn hơn nữa cũng phải ăn cơm chứ.

“Cháu biết rồi di Lan, di làm mấy món thiếu gia thích ăn, cháu sẽ mang tới công ty cho thiếu gia.”

“Thiếu gia dặn tiểu thư phải nghỉ ngơi thật tốt, tiểu thư, bây giờ cô đang ốm, hay là để lão Trương đưa đi cho.”

Lão Trương là quản gia nhà họ An, là chồng của di Lan.

“Không sao đâu di Lan, cháu chỉ cảm vặt chút thôi, uống thuốc của chú Lãnh vào đã tốt lên nhiều.”

An Dĩ Mạch biết đi lo cho sức khỏe của mình, nhưng mà cô cũng đâu có yếu đuối tới vậy.

“Vậy tôi sẽ đi chuẩn bị.”

An Dĩ Mạch đợi tới khi đi Lan đi rồi mới nhìn bàn cơm, toàn những món cô thích ăn, cho nên An Dĩ Mạch ăn rất ngon miệng, đã rất lâu cô không có khẩu vị tốt như vậy.

An Dĩ Mạch ăn cơm xong rồi tự mình thu dọn, đi Lan cũng làm xong đồ ăn và đựng vào trong hộp, đưa cho An Dĩ Mạch.

“Tiểu thư đi đường cẩn thận.”

“Vâng, tạm biệt đi Lan nhé.”

Đi vào ga ra lấy xe của mình ra, An Dĩ Mạch một đường thẳng tiến tới tập đoàn quốc tế Mặc Mặc.

Nơi bọn họ ở cách công ty cũng không xa lắm, tầm nửa tiếng đi xe là tới rồi, trên đường cũng không bị kẹt xe cho nên An Dĩ Mạch nhanh chóng tới công ty.

Bây giờ là thời gian tan tầm để ăn trưa, dĩ nhiên là cũng có rất nhiều nhân viên đã ăn trưa xong và trở về làm việc. Làm việc ở công ty Mặc Mặc, bọn họ luôn luôn phải tranh thủ từng phút từng giây thời gian.

Dưới sảnh công ty vẫn luôn có người qua kẻ lại, mọi người tủa về phía thang máy, lúc này là lúc dưới sảnh công ty có nhiều người nhất.

Nhìn dòng người tới lui, An Dĩ Mạch có chút nhưc đầu che cái trán của mình, sao cô lại chọn thời điểm này mà tới công ty cơ chứ, thấy mọi người dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, An Dĩ Mạch có loại xúc động muốn đi về.

Đáng dấp cô vốn đã tuyệt sắc, cho nên luôn hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Êi, cô gái kia là ai vậy, đáng dấp thật là xinh đẹp, không biết có phải người của công ty mình không nhỉ?”

“Không phải người công ty mình đâu, cô có thấy tay người ta cầm hộp cơm không? Chắc là tới đưa cơm.”

“Aizz, lại một cô gái bị tổng giám đốc mê hoặc.”

“Đúng rồi, sáng nay còn có một cô nữa cũng tới tìm tổng giám đốc đấy, đáng dấp cũng rất xinh đẹp.”

“Thật hả? Cơ mà, ngày nào chẳng có một đồng phụ nữ tới tìm tổng giám đốc?”

“Cái cô sáng nay bị Anna đuổi đi rồi, nói là tổng giám đốc không ở công ty. Cô đoán cô gái này sẽ có kết cục thế nào?”

Nghe thấy lời bàn tán của đám nhân viên, nét mặt An Dĩ Mạch càng lúc càng lạnh, cô vốn đã rất lạnh nhạt, giờ nghe thấy những lời này lại càng thêm lãnh khốc.

“Cô gái này trông ngẫu thật, cô nói xem, đây có phải là thể loại tổng giám đốc mình thích không?”

“Trông cô ấy không có vẻ giống như loại phụ nữ bám lấy một người đàn ông không buông!”

Tiếng bàn tán của đám nhân viên ngày càng lớn, An Dĩ Mạch thu lại sự tức giận của mình, lạnh lùng nở nụ cười, đi tới quầy lễ tân.

“Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì ạ?”

Một cô gái ưu nhã lại xinh đẹp lễ phép hỏi thăm An Dĩ Mạch, thái độ lịch sự, An Dĩ Mạch thấy rất chi là hài lòng, người làm việc ở quốc tế Mặc Mặc, cũng phải có nhân cách tốt mới được.

“Tôi tìm tổng giám đốc của các cô!”

An Dĩ Mạch cười cười với cô gái, nụ cười kia như ánh mặt trời ngày xuân, làm cho người ta không tự chủ mà chìm đắm, người lễ tân đã từng gặp qua không ít phụ nữ tới tìm tổng giám đốc của bọn họ, nhưng người trước mắt này là đặc biệt nhất.

Cô ấy có vóc người như ma quỷ, phong cách trong trẻo lạnh lùng, dung nhan mỹ lệ tận cùng, không có nói nào thiếu tự tin, vốn tưởng rằng cô lãnh khốc, nhưng mà cô lại có nụ cười rạng rỡ như ánh sáng ngày xuân.

“Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không ạ?”

Dù sao đã được đào chuyên nghiệp, người lễ tân nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng nhập tên tuổi thông tin vị tiểu thư này lên hệ thống, và hỏi cô có hẹn trước hay không.

An Dĩ Mạch nhú mày, lắc đầu một cái, có vẻ tủi thân lạ thường.

“Không có.”

“Thật xin lỗi tiểu thư, không có hẹn trước thì không thể gặp tổng giám đốc của chúng tôi được, hiện giờ tổng giám đốc cũng không có ở trong phòng làm việc.”

“À, vậy thì ...”

An Dĩ Mạch còn đang muốn nói gì đó nữa, liền nhìn thấy tổng giám đốc đang đứng trong thang máy chuyên biệt, An Mặc Hàn đi ra, theo sát phía sau anh là một cô gái vô cùng xinh đẹp quyến rũ đang cố theo sát, mặc dù giữa bọn họ cũng có khoảng cách, nhưng mà theo như sự hiểu biết của An

Dĩ Mạch, cho phép phụ nữ tới gần trong cự ly này đã là cực hạn của anh rồi.

“Tôi tới phòng làm việc chờ.”

Trong nháy mắt, nét mặt An Dĩ Mạch trở nên rất lạnh lẽo, cô tiếp tân còn chưa nhìn thấy tổng giám đốc nhà mình.

“Tiểu thư!”

“Đây là danh thiếp của tôi, bây giờ cho tôi vào được chưa?”

An Dĩ Mạch phiền lòng moi danh thiếp trong túi xách ra, tấm danh thiếp này chưa bao giờ được cô dùng tới, bởi vì nó đại diện cho thân phận của An Dĩ Mạch ở tập đoàn quốc tế Mặc Mạch.

“An ... An tiểu thư, thật là xin lỗi, tôi đã mạo phạm rồi, bây giờ cô có thể đi vào.”

“Cảm ơn.”

“Nhìn An Dĩ Mạch đi vào thang máy rồi, vị tiếp tân vẫn chưa lấy lại tinh thần, trời ạ, làm sao mà cô lại chọc tới vị đại tiểu thư này nhỉ? Hu hu hu, cô có thể bị đuổi việc hay không đây?”

“Tiểu Mỹ, cô làm sao vậy? Cô ấy là ai thế? Sao lại cho cô ta đi vào? Có phải là tôi tìm tổng giám đốc đúng không?”

Những đồng nghiệp khác đã sớm chú ý thấy An Dĩ Mạch, thấy vẻ mặt của Tiểu Mỹ, bọn họ càng thêm tò mò.

“Không có việc gì, cô ấy có hẹn với tổng giám đốc.”

Người lễ tân tên là Tiểu Mỹ vẫn đang trong cơn sợ, tới bây giờ cô vẫn chưa kịp phản ứng lại sau khi biết thân phận của An Dĩ Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Huyền*Vũ

An Dĩ Mạch dứt khoát đi vào thang máy lên tầng trên cùng, lúc này Anna thư ký của An Mặc Hàn đã tan tâm đi ăn cơm, An Dĩ Mạch trực tiếp đi vào văn phòng An Mặc Hàn, hết sức tự nhiên. Cứ như là văn phòng của chính mình vậy.

Cô tự giác ngồi xuống vị trí thuộc về riêng An Mặc Hàn, mở ra hộp cơm mà dì Lan đã đóng kín, một cỗ mùi thơm truyền đến mũi An Dĩ Mạch, ôi chao, cô lại đói bụng rồi.

An Dĩ Mạch có một thói quen không tốt, chính là cô dường như vĩnh viễn ăn không đủ no, miễn là có đồ ăn, cô đều có khẩu vị để ăn, chẳng qua, điều đáng mừng là, dù cho cô ăn như thế nào, cũng sẽ không ăn đến mập, cho nên, cô cũng không lo lắng lắm về vấn đề này, bạn bè cô đều nói cô là người có lộc ăn, thực ra, cô biết, là bởi vì chuyện lúc còn bé, cho nên mới có một An Dĩ Mạch dù thế nào cũng ăn không đủ no như hiện tại.

Cười với bữa cơm ngon miệng này một cái, cô cầm lấy thìa đưa liền có tư vị bắt đầu ăn.

Anna từ phòng ăn về đến chỗ làm việc của mình, lại nhìn thấy một cỗ mùi thơm của cơm, cẩn thận ngửi một chút, mới phát hiện là từ phòng làm việc của Tổng giám đốc truyền đến.

"Lạ thật, không phải văn phòng Tổng giám đốc từ trước tới nay đều không có bất kỳ mùi gì sao? Thế nào mà hôm nay..."

Cô khẽ lăm bằm, sau đó nghĩ tới điều gì đó, cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc ra.

An Dĩ Mạch quay lưng về phía cửa, lúc này cô đã hoàn toàn vùi mình vào bên trong xích đu, ôm hộp com trong tay, hưởng thụ mỹ vị.

"Cô là ai? Làm sao lại ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc?"

Một tiếng hô của Anna làm An Dĩ Mạch hốt hoảng, kể tiếp cô thành công bị sặc bởi miếng com vừa đưa vào miệng.

Cô không thèm để ý ai đến quấy rầy mình, hiện tại cái mạng nhỏ của cô quan trọng hơn, vội vàng đặt hộp com lên trên bàn, định bụng nước lên một hơi uống sạch.

"Hô, nguy hiểm thật, suýt chút nữa mình bị sặc chết."

An Dĩ Mạch xoa xoa cái bụng của mình, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía tên đầu sỏ làm cô bị sặc.

"Dĩ Mạch?"

Anna có chút không dám tin mà nhìn cô gái từ đầu tới bây giờ đều không nhìn cô.

"Anna."

An Dĩ Mạch lập tức chỉnh đốn lại bản thân, có chút lúng túng nhìn về phía cô ấy.

"Đã lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp." An Dĩ Mạch từ xưa đến nay không hề tiếc lời khen ngợi bản thân.

"Cậu trở về lúc nào vậy, làm sao lại không nói cho tớ."

Anna hiển nhiên là rất kích động khi nhìn thấy An Dĩ Mạch, các cô chính là bạn tốt từ hồi cao trung, chỉ bởi vì nguyên nhân gia đình, lúc học đại học An Dĩ Mạch bị đưa tới nước M, còn Anna sau khi tốt nghiệp đã vào làm ở Mặc Mặc Quốc Tế.

"Mới trở về hôm nay, đã lâu rồi không gặp, nhớ tớ không?"

An Dĩ Mạch nở nụ cười rực rỡ khiến Anna có chút thất thần, cô nàng này còn đẹp hơn so với trước đây.

"Rất nhớ cậu đấy, Dĩ Mạch."

Hai cô gái cùng ôm lấy nhau, Anna hoàn toàn buông xuống vẻ thành thực cùng chừng mực của mình, như đứa trẻ nhỏ mà ôm lấy An Dĩ Mạch thật chặt.

Các cô hàn huyên một hồi, Anna liền trở về làm việc, chẳng qua là chị em hai người đã hẹn nhau tuần sau đi ăn com.

An Dĩ Mạch trở lại ngồi trên xích đu, nâng cổ tay, liếc nhìn thời gian, bĩu bĩu môi, từ bên trong túi lấy ra một sấp giấy màu chỉnh tề, chăm chú gấp.

Không biết đã qua bao lâu, An Mặc Hàn ra khỏi thang máy đi về phía văn phòng.

"Tổng giám đốc." Anna gọi anh lại.

"Thế nào? Hội nghị sắp tới có vấn đề gì à?" An Mặc Hàn cho rằng hội nghị lát nữa có vấn đề.

Anna lắc đầu một cái, hội nghị không có vấn đề, nhưng là cô cảm thấy Tổng giám đốc có vấn đề.

"Chuyện là, Dĩ Mạch ở bên trong." Anna chỉ chỉ cửa phòng làm việc, nhỏ giọng nhắc nhở Tổng giám đốc nhà mình, Dĩ Mạch ở bên trong đã lâu, cô cảm thấy lần này Tổng giám đốc nhà cô xong đời rồi.

Nghe Anna nói xong, đầu tiên An Mặc Hàn cực kỳ vui vẻ, An Dĩ Mạch chưa bao giờ tới công ty tìm anh, thế nào lại tới đây, song, lập tức anh liền nhăn mặt, không biết Dĩ Mạch đã đến bao lâu rồi, có phải hay không anh nên chuẩn bị thật tốt.

" Bao lâu rồi?"

An Mặc Hàn hạ thấp giọng, Anna nhìn thấy An Mặc Hàn như vậy chỉ bất đắc dĩ cười.

"Rất lâu rồi."

Quả nhiên vừa mới này còn có vẻ mặt chờ mong, bên trong đôi mắt đào hoa của An Mặc Hàn lúc này tràn đầy vẻ u sầu, xong rồi, anh thật sự xong rồi, đi vào, anh sẽ chết rất thâm, không vào, anh sẽ chết càng thâm hơn.

Quên đi, chết thì chết, Anna nhìn đáng vẻ Tổng giám đốc nhà mình như bước chân lên pháp trường, cười trộm, ha ha ha, ai có thể nghĩ tới kỳ tài thương nghiệp 23 tuổi này thật ra sợ nhất chỉ là một người phụ nữ đây?

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, An Mặc Hàn nhìn thấy hàng ngàn con hạc giấy bay loạn đầy đất, được rồi, ban đầu còn chút hy vọng, hiện tại anh có thể xác định

anh chết chắc rồi.

Anh chưa bao giờ có thể chịu nổi bất cứ mùi gì ở trong phòng làm việc, giờ đã đem mùi thức ăn còn sót lại kia ném ra sau đầu, lúc này đây anh chỉ có thể yên lặng mà kiểm tra trên đất xem có bao nhiêu con hạc giấy.

Người đang ngồi ở trên ghế nghiêm túc gấp hạc giấy cũng không ngẩng đầu lên, cô vẫn chăm chú gấp hạc giấy như trước.

An Mặc Hàn nhìn phòng làm việc của mình, hoàn toàn không giống với lúc anh rời đi, bởi vì hiện tại khiến phòng làm việc của anh ngổn ngang toàn hạc giấy chính là cách để chứng minh anh bị phán tội chết.

"Dĩ Mạch, em tới lúc nào vậy, tại sao không gọi điện thoại cho anh?"

Anh khích lệ tinh thần, cẩn thận bước qua những con hạc giấy đi về phía cô gái đang chăm chỉ làm việc kia.

Nhìn thấy hộp thức ăn trên bàn sắp bị quét sạch thì anh càng thêm hối hận, sao anh lại đi ra ngoài ăn cơm chứ, ông trời ơi, cho một tia sét đến đánh chết anh đi.

Bấy giờ rốt cục Dĩ Mạch cũng dừng lại động tác trong tay, nâng lên khuôn mặt tuyệt đẹp nhìn về phía An Mặc Hàn.

Đôi mắt hoa đào của An Mặc Hàn tràn đầy nụ cười lấy lòng, nhìn gương mặt tươi cười có chút gian ác của An Dĩ Mạch.

An Dĩ Mạch không nói gì, nhìn chằm chằm An Mặc Hàn không chớp mắt, khiến anh thâm sợ hãi, An Mặc Hàn trong lòng xâu hổ, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể để An Dĩ Mạch nhìn như vậy, thế nhưng, càng nhìn anh như vậy, trong mắt anh càng không bình tĩnh nổi.

Nhưng đó chỉ là chuyện trong chớp mắt, An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch lại dùng môi mình hôn lên môi cô.

An Dĩ Mạch cũng không cảm thấy kinh ngạc với động tác này của anh, còn rất phối hợp nhắm hai mắt lại, đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Đợi đến khi cô đáp lại, vào lúc này cho dù định lực An Mặc Hàn có tốt đến mấy cũng tan thành mây khói, một tay anh giữ lấy gáy cô, một tay khác găt gao ôm eo cô thật chặt, làm cho cô càng kề sát anh hơn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Tổng giám đốc..."

Nụ hôn bất ngờ bị cắt ngang, An Mặc Hàn nhú nhú mày, ôm lấy người An Dĩ Mạch xoay một vòng, khiến lưng cô quay về phía cửa phòng làm việc, tự mình ôm cô thật chặt, che giấu thật kỹ khuôn mặt của cô trong ngực anh.

"Cút ra ngoài."

Thấy viên chức nhỏ vẫn còn sững sờ đứng ở cửa như cũ, lần đầu tiên An Mặc Hàn nổi giận với nhân viên công ty.

Viên chức nhỏ lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng lùi ra đóng cửa lại, tay còn vỗ vỗ trên ngực mình, che giấu sự căng thẳng của bản thân.

"Dọa chết mình rồi. Tổng giám đốc vừa rồi thật đáng sợ."

"Tiểu Viên, sao em lại ở đây?"

Anna trở lại từ bên ngoài, đứng lúc nhìn thấy viên chức nhỏ ở cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc vỗ ngực mình, cứ như vừa gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ.

"Chị Anna, em tới thông báo cho chị là hội nghị sắp bắt đầu rồi, kết quả chị không ở đây, thế nên em liền đi tìm Tổng giám đốc, sau đó..."

"Anna."

Cô gái tên Tiểu Viên vẫn chưa kịp nói hết, An Mặc Hàn mặt âm trầm từ trong phòng làm việc đi ra, Tiểu Viên vừa thấy sắc mặt Tổng giám đốc nhà mình, thoát cái chạy mất.

Nói nhảm, cô cũng không dám tiếp tục chọc giận Tổng giám đốc, cô còn muốn dựa vào công việc này để nuôi gia đình đấy, nhưng mà, người phụ nữ kia là ai vậy, Tổng giám đốc thật sự có làm quen bạn gái sao? Tiểu Viên ở trong thang máy còn đang suy nghĩ về cảnh tượng vừa nhìn thấy trong phòng làm

việc.

"Tổng giám đốc, hội nghị sắp bắt đầu rồi."

"Tôi biết rồi, đi thôi."

Khuôn mặt An Mặc Hàn từ đầu tới cuối vẫn luôn âm trầm, giám đốc, thủ trưởng các phòng ban ngồi trong phòng họp lúc này đây cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, mọi người ai cũng cảm thấy phòng họp bây giờ như địa ngục, rất âm u, rất lạnh lẽo, cứ như thể nếu bọn họ không cẩn thận nói sai một câu, sẽ bị kéo đi chấp hành hình phạt vậy.

Các giám đốc, thủ trưởng đưa ánh mắt cầu cứu tìm đến người ngồi ở bên cạnh An Mặc Hàn là Anna, bọn họ đều biết năng lực thư ký của Tổng giám đốc rất mạnh mẽ, có lẽ hiện tại chỉ có cô ấy mới dám nói chuyện.

Thế nhưng, làm mọi người thất vọng là Anna lại lắc đầu với bọn họ một cái, ra vẻ hết sức bất lực, cô hiện tại cũng đang rất thất vọng, Tổng giám đốc làm sao thế.

Còn nữa là, Dĩ Mạch đi đâu rồi, giữa họ đã xảy ra chuyện gì không vui sao, Tiểu Viên đã nhìn thấy cái gì vậy? Hiện tại lòng hiếu kỳ của cô càng ngày càng mãnh liệt nha.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên đánh vỡ cục diện bế tắc trong phòng làm việc, mọi người đều nhìn điện thoại di động của mình, không có chuông, sau cùng đều đưa mắt nhìn về phía người đàn ông với sắc mặt âm trầm đang ngồi trên ghế chủ vị kia.

An Mặc Hàn lấy điện thoại di động của mình ra, nhìn thấy âm báo cuộc gọi đến hiển thị trên điện thoại, vẻ mặt âm trầm của anh rốt cục cũng biến mất, càng khiến mọi người kinh ngạc là trên mặt anh lại còn có một tia dịu dàng, bọn họ không nhìn nhầm chứ, ông trời ơi, Tổng giám đốc của họ lúc nào thì có vẻ mặt dịu dàng như này chứ.

"Ừ." Anh ấn nút nhận điện thoại, ừ một tiếng, chờ người đầu dây bên kia điện thoại nói chuyện.

"Em muốn ra ngoài đi dạo."

"Được, để Tiểu Trương đi cùng em."

Nghe thấy lời này, mọi người trong phòng họp đều kinh ngạc đến phát ngất, Tiểu Trương, đây là tài xế chuyên dụng của Tổng giám đốc đấy nha.

"Được."

"Về sớm một chút, anh sẽ tan tầm sớm chút để đi ăn cùng em, anh đã đặt chỗ trước rồi, đi dạo xong, ở văn phòng chờ anh."

"Được, em biết rồi."

"Bye bye, chơi vui về."

"Bye bye."

Sau đó, trước ánh mắt của tất cả mọi người, An Mặc Hàn lại gọi một cú điện thoại cho Tiểu Trương, rồi đem điện thoại di động đặt lên bàn, mở ra tài liệu ở trước mặt anh.

"Bắt đầu họp đi."

Cuối cùng thì mọi người cũng được cứu rồi, bọn họ trăm phần cảm tạ cái người đã gọi điện thoại kia, là cô ấy đã cứu bọn họ đấy.

Hội nghị này kéo dài đã lâu, một năm có bốn cuộc hội nghị như vậy, đều tổ chức theo quý, thế nên, khi hội nghị diễn ra càng lâu, số lần An Mặc Hàn lật xem điện thoại di động càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm, mày nhíu càng sâu.

Dưới khí trời có chút lạnh lạnh này nhưng những người cảm báo cáo chuẩn bị nộp mồ hôi lại túa ra càng lúc càng nhiều.

Rốt cục người cuối cùng cũng báo cáo xong, hội nghị cuối cùng cũng kết thúc.

"Trong vòng hai ngày sau đem báo cáo kế hoạch công việc hàng quý đưa cho tôi, nội trong vòng một tuần phải đi vào quỹ đạo bình thường."

An Mặc Hàn từ đầu đến cuối chỉ nói mỗi câu này.

"Vâng, Tổng giám đốc."

"Tan họp."

Cuối cùng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bọn họ tốp năm tốp ba đi ra khỏi phòng họp, thảo luận công việc của mình, dĩ nhiên, còn không quên buồn chuyện một chút, hôm nay Tổng giám đốc của họ uống lộn thuốc gì sao.

"Anna, cô có thể tan làm rồi."

"Cảm ơn Tổng giám đốc, đúng lúc hôm nay tôi có việc."

Anna vô cùng vui vẻ thu dọn đồ đạc của mình chuẩn bị tan ca, An Mặc Hàn xoa xoa cái chân đến phát đau, có chút mệt mỏi trở lại văn phòng.

Lúc này, văn phòng đã khôi phục lại dáng vẻ khi trước, những con hạc giấy kia cùng hộp com còn dở đã được An Dĩ Mạch dọn dẹp, An Mặc Hàn nhìn phòng làm việc của mình đã khôi phục lại nguyên trạng, bất đắc dĩ cười cười, kéo thân thể uể oải ngồi lên ghế.

Đúng lúc một đôi tay chạm lên trán anh, nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái dương.

"Mệt lắm không?"

An Dĩ Mạch hỏi, nhưng không dừng lại động tác trên tay.

"Vẫn còn tốt, chỉ là cuộc họp hơi lâu, đầu nghe thấy những con số kia có chút đau nhức."

Giọng nói An Mặc Hàn rất dịu dàng nhắm mắt lại hưởng thụ thời gian tốt đẹp ít ỏi này.

"Hôm nay em gặp phải một cô gái rất hung dữ."

An Dĩ Mạch chu chu mỏ, đáng vẻ rất đáng yêu.

"Sau đó thì sao?"

An Mặc Hàn cười cười, anh không tin An Dĩ Mạch sẽ bị ám ức.

"Sau đó, em hung hăng mà cho cô ta một bài học."

An Dĩ Mạch le lưỡi, hoàn toàn không cảm thấy mình đã làm sai.

"Ừm, làm tốt lắm."

An Mặc Hàn cũng không tức giận, hơn nữa còn khen ngợi cô.

"An Mặc Hàn, em nghe được tên anh từ trong miệng cô gái hung dữ đó, anh có muốn giải thích một chút xem đây là chuyện gì không?"

Động tác trên tay An Dĩ Mạch lớn hơn, An Mặc Hàn cảm thấy hơi đau, lập tức mở mắt ra, liền nhìn thấy nụ cười có chút gian ác của An Dĩ Mạch.

"Cái đó, cô ta nói gì?"

Tiếng nói dò hỏi của An Mặc Hàn rất nhỏ, từ trong miệng của một người phụ nữ nghe được tên anh cũng không khó hiểu, bởi vì rất nhiều người phụ nữ đều có chuyện scandal tai tiếng với anh, nhưng mà, để An Dĩ Mạch nghe được thì không tốt.

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, động tác trên tay trở nên nhẹ hơn, An Mặc Hàn thấy thật thoải mái.

"Cô ấy nói cô ấy là vợ hôn thê của anh, nhanh thôi hai người sẽ kết hôn, hơn nữa, cô ấy còn cảm thê của anh mua một sợi dây chuyền mà trên thế giới chỉ có duy nhất một sợi." Quan trọng là cái sợi dây chuyền kia là cô nhìn thấy trước, vậy mà tiểu thư ở quầy chuyên doanh chỉ bởi vì An Mặc Hàn mà bán sợi dây chuyền đó cho người phụ nữ ấy.

An Dĩ Mạch không nói cho An Mặc Hàn biết chuyện sau đó, cô thấy không cần thiết, mặc dù sợi dây chuyền đó thật sự rất đẹp, song cô tin rằng cô có thể thiết kế ra chiếc đẹp hơn.

Sau khi nghe xong An Mặc Hàn nhíu nhíu mày, hiện tại anh đại khái đã biết cô nàng hung dữ kia là ai.

"À mà đúng rồi, gương mặt của cô ấy rất đẹp, rất quyến rũ, nếu như hai người ở bên nhau nhất định sẽ là trai tài gái sắc, do ông trời tác hợp mà thành."

Nghe thấy An Dĩ Mạch nói, khóe miệng An Mặc Hàn giật giật, anh chỉ có thể nói suy nghĩ của cô thật phong phú.

"Yên tâm, anh kết hôn nhất định sẽ mời em đến."

"Tất nhiên, tui là chị của anh đó nha."

Tuy hai người đầu vô mồm qua lại, nhưng giữa họ lại có sự tự nhiên rất thân mật khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hôm nay, An Mặc Hàn đưa An Dĩ Mạch đi ăn một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị, An Dĩ Mạch rất hài lòng, thế là liền quên luôn chuyện không vui đã gặp phải ngày hôm nay, chờ đến khi đêm khuya vắng người, bọn họ mới về đến nhà.

"Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon."

An Dĩ Mạch đứng ở cửa phòng của mình nói với An Mặc Hàn.

"Ngủ ngon, nghỉ sớm một chút, ngon giấc nhé!"

An Mặc Hàn in một nụ hôn lên trán An Dĩ Mạch, sau đó xoay người trở về phòng của mình.

An Dĩ Mạch trở về phòng, tắm giặt thật sạch sẽ thoải mái, thích ý nằm ở trong chăn, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Thế nhưng, An Mặc Hàn lại không giống vậy, sau khi anh tắm xong lại trở về thư phòng, gọi một cú điện thoại cho Tiểu Trương.

"Vâng, tôi biết rồi Tổng giám đốc, yên tâm, tôi sẽ đưa nó đến trước mặt tiểu thư Dĩ Mạch."

Một tiếng nói rất trẻ trung cung kính truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, An Mặc Hàn nghe được câu trả lời chuẩn xác của bên kia, liền tắt di động, trở về phòng.

Nhớ tới lời nói ngày hôm nay của An Dĩ Mạch, trên môi lộ ra một nụ cười đầy thủ đoạn.

"Thượng Quan Hồng... Xem ra tôi đối với cô quá tốt rồi..."

Nhiệt độ trong phòng không hiểu sao trong nháy mắt liền thấp xuống.

Ngày hôm sau, An Dĩ Mạch dậy rất muộn, có lẽ do hai ngày nay đều không được nghỉ ngơi tốt, nên hôm nay cô vậy mà lại ngủ thẳng đến buổi chiều mới tỉnh, mà đi Lan cũng không tới gọi cô rời giường.

Cô cào cào tóc loạn xạ, lười biếng đứng dậy đi tới bàn trang điểm, lúc bấy giờ, một chiếc hộp tinh xảo trên bàn trang điểm bất ngờ thu hút sự chú ý của cô.

"Ồ..."

Cô cầm lấy chiếc hộp kia, trong lòng mơ hồ đã có dự cảm, tìm cô đập nhanh hơn, cực kỳ nhanh, nếu trong chiếc hộp kia là đồ vật mà cô nghĩ tới thì...

Cuối cùng, mở hộp ra, An Dĩ Mạch nhìn sợi dây chuyền quen thuộc trong hộp, liền lộ ra nụ cười tuyệt mỹ.

Rất nhanh cô vì bản thân mà ăn mặc trang điểm cho thật đẹp, sau cùng, mở cái hộp kia ra, lấy sợi dây chuyền đeo lên cổ.

Ngày hôm nay cô đặc biệt vì sợi dây chuyền này mà mặc một cái váy màu xanh lam, lại phối với mái tóc buông xuống tự nhiên của cô, vô cùng có phong phạm nữ thần.

Vừa mới chỉnh trang bản thân xong, điện thoại đúng lúc liền vang lên, An Dĩ Mạch không nói gì, người đầu bên kia điện thoại cũng không nói, hai người cứ im lặng như vậy, cuối cùng, vẫn là An Dĩ Mạch thỏa hiệp.

"Em rất thích."

"Thích là tốt rồi, hôm nay định đi đâu sao?"

Giọng nói đầu bên kia điện thoại rất dịu dàng.

"Em muốn đi thăm cha mẹ."

"Có cần anh đi cùng em không?"

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, cô không thể ý lại hết thảy mọi chuyện vào anh được."

"Không cần đâu, anh còn phải đi làm mà, chờ khi nào anh rảnh rồi, chúng ta lại đi cùng nhau."

"Được, vậy trên đường em lái chậm một chút."

"Ừm, bye bye."

"Bye bye."

An Mặc Hàn nghe được âm thanh lách tách truyền đến từ đầu bên kia, anh mới ngắt điện thoại, vừa định đặt điện thoại lên trên bàn, chuông điện thoại di động quen thuộc lại vang lên.

Thấy cuộc gọi đến hiển thị trên điện thoại di động, An Mặc Hàn nhú nhú mày, chẳng qua cuối cùng vẫn nhận máy.

"A lô."

"Mặc Hàn..."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ nũng nịu, khiến An Mặc Hàn ớn lạnh một hồi.

"Có chuyện gì mau nói, tôi rất bận."

"Mặc Hàn, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm đi."

"Xin lỗi, tôi không có thời gian."

Sau khi nói xong mặc kệ đầu dây bên kia di động phản ứng thế nào, anh liền dập máy cúp điện thoại, hiện tại anh rất hối hận đã hợp tác cùng tập đoàn Thượng Quan, hối hận vì đã quen biết người phụ nữ Thượng Quan Hồng này.

Đúng vậy, cuộc gọi vừa rồi là của Thượng Quan Hồng, bởi vì hợp tác cùng tập đoàn Thượng Quan, anh mới biết đến Thượng Quan Hồng, thế nhưng, bọn họ chỉ cùng nhau ăn hai bữa cơm, sau đó Thượng Quan Hồng cầm thẻ của anh đi tính tiền sau cùng cũng không trả lại thẻ cho anh, anh cũng không thèm để ý, chỉ là, vì sao người phụ nữ này lại bám dai đến như vậy?

Ở đâu ra chuyện anh bày tỏ mình có thiện cảm với cô ta chứ? Không có đâu.

An Mặc Hàn xoa xoa cái trán đến phát đau, từ hôm qua Dĩ Mạch nhắc tới cô gái dùng thẻ của anh mua dây chuyền thì anh đã biết người này là Thượng Quan Hồng rồi, hôm qua anh cũng đã bảo Tiểu Trương đóng băng tài khoản thẻ kia lại, hơn nữa, cũng tới cửa hàng trang sức kia rút lại tiền mua dây chuyền.

Cuối cùng, Thượng Quan Hồng cũng không nợ dùng tiền của mình để mua sợi dây chuyền đó, vì vậy mà An Mặc Hàn liền đem sợi dây chuyền mua được đưa đến phòng của An Dĩ Mạch.

Nghĩ tới dáng vẻ An Dĩ Mạch đeo sợi dây chuyền kia, An Mặc Hàn lập tức liền quên hết việc mới vừa rồi bị Thượng Quan Hồng chọc cho tức giận, khó miệng không tự chủ được mà lộ ra nụ cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng làm việc Tổng giám đốc liền bị mở ra.

"Tổng giám đốc, tiểu thư Thượng Quan muốn gặp ngài, ngài xem..." Anna do dự, cô thật ra cũng không rõ ràng lắm vị tiểu thư Thượng Quan này muốn làm gì, càng không biết Tổng giám đốc nhà mình có ý gì, vì thế, cũng chỉ có thể tới thông báo mà thôi.

"Anna, hiện tại là giờ làm việc, tôi không nghĩ giờ là thời điểm để người ta có thể tùy tiện tới đây gặp tôi."

An Mặc Hàn cũng không ngẩng đầu lên, vẫn chuyên chú như cũ xem tài liệu trong tay.

"Tôi biết rồi Tổng giám đốc, tôi sẽ xử lý tốt."

Anna trở lại cương vị làm việc của mình, gọi một cú điện thoại cho nhân viên quầy lễ tân.

"Tổng giám đốc rất bận, không gặp bất luận người nào."

Cô gái ở quầy lễ tân sau khi cúp điện thoại, liền nở một nụ cười chuyên nghiệp với người phụ nữ xinh đẹp quỳn rũ đang đứng trước quầy.

“Thế nào, có phải Tổng giám đốc các cô muốn gặp tôi đúng không?”

Tiếng nói của cô ta tràn đầy mê hoặc cùng kiêu căng, vừa nhìn cũng biết là thiên kim tiểu thư được chiều chuộng từ nhỏ đến lớn.

“Xin lỗi, tiểu thư Thượng Quan, hiện tại Tổng giám đốc không có thời gian.”

“Cái gì...”

Lần này cô ta không bình tĩnh nổi nữa, trên mặt cô ta vốn là nụ cười tự tin tức khắc liền cứng lại, lớp trang điểm dày đặc của cô ta lúc này đầy bóng trở nên thật chàm chọc.

“Mặc Hàn đang bận, vậy tôi ở chỗ này chờ anh ấy, chúng tôi đã hẹn cùng nhau ăn cơm, anh ấy sẽ đến.”

Dù sao cũng là một thiên kim tiểu thư, nên có tu dưỡng, cô ta vẫn phải có, cô ta xoay người đi đến sofa, ưu nhã ngồi xuống, có người mang đến cho cô một ly cà phê.

Cô ta cười tao nhã, thế nhưng, trong lòng có chút tức giận, cô ta là Thượng Quan Hồng, là thiên kim tiểu thư tập đoàn Thượng Quan, công ty nhà cô ta đứng trong top mười công ty dẫn đầu thế giới, lúc này cô ta muốn dạng đàn ông như thế nào mà chả được, nhưng cô ta chỉ vừa ý một mình An Mặc Hàn.

Nhớ tới người đàn ông kia, khỏe mỗi Thượng Quan Hồng miễn cưỡng lộ ra nụ cười, cô ta nhất định sẽ có được người đàn ông kia, người đàn ông đó là người đàn ông có sức hấp dẫn nhất trên thế giới, anh có một đôi mắt hoa đào làm cho cô ả say đắm, không tự chủ được mê muội, anh có thân phận cao quý cùng vóc dáng kiêu ngạo, càng làm cô ta muốn có được anh.

Dù sao cũng là một người có giáo dưỡng, Thượng Quan Hồng đang hoang mang ngồi xuống chờ An Mặc Hàn, người đàn ông kia, nếu như dễ dàng bị nắm trong lòng bàn tay như vậy, thì sẽ không phải là An Mặc Hàn mà cô ta thích.

Trong phòng làm việc An Mặc Hàn biết được Thượng Quan Hồng đang ở dưới lầu công ty chờ anh, nhưng một chút phản ứng cũng không có, anh chỉ chán ghét mà nhíu nhíu mày, sau đó liền tiếp tục làm việc.

Lúc này, điện thoại di động của anh không đúng lúc mà vang lên.

“Tốt nhất là có việc hãy nói.”

“Hàn, cậu rất bận sao?”

Giọng nói đầu bên kia điện thoại cũng rất lạnh nhạt.

An Mặc Hàn không trả lời vấn đề của cậu ta, tiếp tục xem tài liệu, anh đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, đôi mắt hoa đào nheo lại.

“Có chút, Toàn Tỉ Dạ, ở chỗ tôi có phần tài liệu, có lẽ cần sự giúp đỡ của cậu.”

Anh nói sinh động như thật, người đàn ông đầu dây bên kia không hề biết mình đã bị hãm hại.

“Cần tôi giúp sao?”

Trong một ngôi nhà xa hoa, Toàn Tỉ Dạ một mình một người ngồi trên ghế phòng ăn, anh đang dùng cơm trưa, nghe An Mặc Hàn nói chuyện ở đầu bên kia điện thoại, đôi mày đẹp để chau lại.

“Được, biết rồi, một lúc nữa tôi sẽ tới.”

Toàn Tỉ Dạ để điện thoại xuống, tiếp tục ăn cơm trưa, nhưng trong lòng đầy nghi hoặc không thôi, An Mặc Hàn có thể có chuyện gì cần anh giúp đỡ đây, lẽ nào là An Dĩ Mạch... Toàn Tỉ Dạ lắc đầu một cái, tiếp tục ăn cơm, nhưng mà trong lòng vừa nghĩ tới An Dĩ Mạch, liền rung mình một cái.

Phòng làm việc của An Mặc Hàn nghênh đón một người đàn ông, thế nhưng cũng không phải Toàn Tỉ Dạ, mà là Chiêm Nam Huyền.

Nhìn Chiêm Nam Huyền tao nhã phẩm cả phê, rốt cục An Mặc Hàn cũng hiểu được vì sao Toàn Tỉ Dạ lại không thích ở cùng Chiêm Nam Huyền, bởi vì, bất kỳ người đàn ông nào, ở trước mặt Chiêm Nam Huyền cũng đều sẽ mất đi cái tôi của mình.

“Hàn, vừa nãy ở dưới lầu tôi nhìn thấy một vị tiểu thư rất xinh đẹp.”

Chiêm Nam Huyền cười rất đắc ý, anh có khả năng đã gặp qua một lần là không thể quên, dĩ nhiên biết người phụ nữ đó là ai.

“Cũng không phải người quan trọng, chẳng qua đây chỉ là món quà mà tôi muốn tặng cho Toàn Tỉ Dạ thôi.”

“Ồ?”

An Mặc Hàn không hề trả lời nghi vấn của Chiêm Nam Huyền, nhếch miệng cười cợt, ha ha, nhanh thôi có thể nhìn thấy dáng vẻ phát điên của Toàn Ti Dạ rồi.

“Rầm...”

Cuối cùng, cửa lớn văn phòng bị phá tan, một người đàn ông nổi giận đùng đùng từ bên ngoài tiến vào.

“Đây là làm sao vậy?”

Chiêm Nam Huyền là một người đàn ông ưu nhã, nhìn thấy tình hình như vậy nên khó mà chấp nhận nổi.

“An Mặc Hàn, tôi nhớ dai lắm đấy, cậu thật giống An Dĩ Mạch, từ nhỏ chuyên môn chơi xỏ tôi.”

Toàn Ti Dạ tự rót cho mình một cốc nước, một hơi uống sạch, sau đó ngồi cạnh Chiêm Nam Huyền.

“Tôi thật oan ức nha.”

“Cậu oan ức, con mẹ nó, cậu đừng có mà ở đó giả bộ đáng thương, lão tử tôi đây sẽ không tin cậu nữa đâu.”

“Dạ, ăn nói cẩn thận.”

Rốt cục, người đàn ông tao nhã như Chiêm Nam Huyền cũng không ngăn được lời mắng chửi thô tục của Toàn Ti Dạ.

“An Mặc Hàn, người phụ nữ kia là đến tìm cậu, là cậu cố ý có đúng không?”

An Mặc Hàn nghe thấy Toàn Ti Dạ lên án, nhún nhún vai, ngầm thừa nhận.

“Cô ta đi chưa?”

“Nói thừa, đương nhiên là bị lão tử đuổi đi rồi, cơ mà, lần này, lão già nhà tôi lại sai người tới đây muốn bắt tôi về, tôi sẽ nhớ kỹ, An Mặc Hàn, là tại cậu làm hại tôi không có tự do.”

Toàn Ti Dạ vừa nghĩ tới tình cảnh mới vừa rồi cùng người phụ nữ kia tranh chấp, không nhận được liên hung hăng trừng mắt về phía An Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Anh vội vã ăn qua loa cơm trưa liền đến công ty An Mặc Hàn, thế nhưng vừa đến dưới lầu công ty liền nghe thấy một giọng nói xa lạ.

“Toàn Ti Dạ?”

Ở đây rất ít người biết anh, hơn nữa anh nghe thấy giọng nói của người phụ nữ này liền biết ngay cô ấy chỉ là hỏi thử thôi, xem chừng là không thực sự quen biết.

Trong khi anh dừng bước, Thượng Quan Hồng đã đi tới trước mặt anh, anh cúi đầu nhìn người phụ nữ kiêu căng trước mặt này, có chút quen quen, nhưng vẫn không nhớ ra được.

Thượng Quan Hồng nhìn người đàn ông trước mặt cũng lạnh nhạt như An Mặc Hàn vậy, trong mắt lóe lên ánh nhìn nồng nhiệt, cô ta chưa từng gặp Toàn Ti Dạ, song cô ta đã từng thấy ảnh anh, nhưng đợi đến lúc nhìn thấy người thật thì cô ta cũng phải nặng nề mà thờ hất ra.

Người đàn ông này một thân hơi thở lạnh như băng, khí chất vương giả đó như nắm chắc trong tay hết thảy mọi việc, làm cô ta sâu sắc say đắm, anh là đối tượng xem mắt của cô ta hai ngày trước, thế nhưng cô ta biết ngày đó cả hai đều không xuất hiện.

“Ai vậy?”

Toàn Ti Dạ lạnh nhạt hỏi, cũng không cho phép Thượng Quan Hồng lùi bước, nhưng cô ta lại âm thầm nhú nhú mày, người đàn ông này quá lạnh lùng rồi, cô ta vẫn là thích người đàn ông dịu dàng, thâm tình như An Mặc Hàn hơn.

“Xin chào, tôi tên là Thượng Quan Hồng.”

Cô ta cười quyến rũ, thế nhưng từ đầu đến cuối Toàn Ti Dạ đều không liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Toàn Ti Dạ tất nhiên biết Thượng Quan Hồng là ai, chỉ là anh thật sự không định để ý đến cô ta, vì vậy vòng qua người cô ta tiếp tục bước về phía trước.

Nhìn thấy có người đối xử với mình như vậy, cho dù có tu dưỡng tốt hơn nữa Thượng Quan Hồng cũng không thể nhẫn nại được, cô ta hung hăng nhìn người đàn ông lạnh lùng hoàn toàn không có ý định để ý đến mình.

“Toàn Ti Dạ, anh không nên đắc ý, anh đừng quên, chú Toàn rất hy vọng chúng ta kết hôn đấy.”

Rốt cục, Toàn Ti Dạ cũng không muốn bản thân trở thành nam chính trong trò hề này, anh liền xoay người rét lạnh mà nhìn Thượng Quan Hồng, bây giờ nhìn thấy người phụ nữ này anh đã ngán ngẩm rồi, thật không hiểu lão già nhà anh nhìn trúng cô ta ở điểm nào.

“Cô khẳng định lão già nhà tôi nói đúng là chúng ta kết hôn chứ, tôi không ngại có người mẹ kế không lớn hơn tôi là bao đâu, chỉ là lão già nhà tôi nên chú ý rằng người của ông ta đang hăm hở chạy đến dưới lầu công ty người khác quần quýt lấy người ta không tha, người phụ nữ như vậy thật không biết xấu hổ.”

Sau khi nói xong cũng mặc kệ Thượng Quan Hồng mặt đang xám xịt như gan heo mà tiêu sái rồi khỏi, chỉ nghe được phía sau tiếng Thượng Quan Hồng tức giận rồi đi, anh không để ý lắm lắc đầu một cái, biết ngay An Mặc Hàn gọi anh tới không có chuyện tốt gì mà.

“Cậu khẳng định cậu làm thế lão già nhà cậu sẽ bỏ qua cho cậu sao?”

Chiêm Nam Huyền có chút không chắc chắn hỏi, anh xin thề, cha Toàn Ti Dạ sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.

“Tôi mặc kệ ông ấy nghĩ thế nào.”

Dù sao người phụ nữ như vậy anh cũng không cần, ai thích cần thì cần, chẳng qua là nhớ tới hai ngày trước An Mặc Hàn vẫn có thể ăn com cùng Thượng Quan Hồng kia, anh cũng thấy bội phục ánh mắt An Mặc Hàn.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cùng người phụ nữ đó không hề có một chút quan hệ nào, cô ta làm sao có thể đến gần tôi trong vòng 1m chứ.”

Thấy ánh mắt Toàn Ti Dạ, An Mặc Hàn biết ngay cậu ta không có ý tốt nghi ngờ mình, nhưng anh vô tội mà.

“Thôi đi, vậy mà cậu còn ăn com cùng cô ta?”

Toàn Ti Dạ cũng không để cậu ta thoải mái, ai bảo cậu ta chinh anh chứ.

“Chỉ là xã giao thôi.”

Không thể không hợp tác cùng tập đoàn Thượng Quan, tập đoàn Thượng Quan dẫn đầu trong giới giải trí, anh muốn tấn công giới giải trí trước tiên nhất định phải hợp tác cùng tập đoàn Thượng Quan.

“Buổi tối cùng nhau ăn com đi, gọi cả Dĩ Mạch tới nữa.”

Chiêm Nam Huyền nhẹ nhàng nói, hai người còn lại sau khi nghe xong cũng không có ý kiến gì, từ trước đến giờ có ý kiến nhiều nhất chính là Toàn Ti Dạ, cũng không phản đối, dù sao Dĩ Mạch mấy năm rồi không về nước, bọn họ là bạn bè, nên gặp thì vẫn phải gặp.

“Dạ, cậu chịu trách nhiệm thông báo cho Dĩ Mạch.”

Toàn Ti Dạ vốn không có ý kiến gì, nhưng khi Chiêm Nam Huyền nói xong câu này anh liền rơi từ Thiên đường xuống Địa ngục, vì sao, vì sao lại là anh đi mời An Dĩ Mạch chứ, anh không muốn đâu.

“Tại sao lại là tôi?”

“Bởi vì chúng tôi đều rất bận, tạm thời không có thời gian, đúng rồi, Dĩ Mạch hẳn là đang ở biệt thự Ly Sơn, cậu đi đón cô ấy đi.”

An Mặc Hàn tiếp tục hoàn thành tài liệu trên tay mình, vì buổi tối có thể ăn com thật ngon, bây giờ anh chỉ có thể nắm chặt thời gian để làm việc.

“Huyền, cậu đi cùng tôi đi, như vậy sẽ có thành ý hơn không phải sao, với cả Dĩ Mạch nhìn thấy cậu sẽ rất vui đấy.”

Trong giọng nói Toàn Ti Dạ tràn ngập kỳ vọng, hoàn toàn không có chú ý tới người nào đó nghe được anh nói Dĩ Mạch mà nhìn thấy Chiêm Nam Huyền sẽ rất vui về thì không khí chung quanh dần dần trở lạnh.

Nhưng Chiêm Nam Huyền lại cảm thấy không khí trở nên lạnh lẽo, anh ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông vẫn đang chăm chỉ làm việc như cũ, được rồi, anh phải thừa nhận, An Mặc Hàn thật nhỏ mọn.

“Ô, làm sao cảm thấy lạnh lạnh thế, bây giờ mới tháng 10 không nên thế mới phải.”

Toàn Ti Dạ tự lẩm bẩm, sao anh có cảm giác có một luồng khí lạnh bắn tới anh nhỉ.

"Dạ, tôi muốn về nhà một chuyến, đi thôi, thời gian không còn sớm, cậu đi đón Dĩ Mạch, sau đó hãy đến thẳng Phi Tinh Đối Nguyệt trước, Hàn, đừng đến muộn nha."

Mặc kệ An Mặc Hàn có nghe thấy hay không, lời kéo Toàn Ti Dạ đi mất.

"Ồ, tôi..."

Toàn Ti Dạ còn muốn nói điều gì đó, nhưng đã bị Chiêm Nam Huyền lời kéo rời khỏi văn phòng An Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Biệt thự Ly Sơn nằm bên một con đường lớn, Toàn Ti Dạ anh tuần dừng xe ở bên đường, xong dựa vào trên cửa xe chờ An Dĩ Mạch đi tới.

Từ xa anh đã nhìn thấy một bóng người màu xanh lam, thậm chí Châu Âu còn chưa ra thị trường bộ váy liền áo màu lam này, trên mặt cô gái nở nụ cười sáng lạn đến tiết trời ngày xuân cũng không sánh nổi.

"Dĩ Mạch."

Toàn Ti Dạ vẫy tay với cô, lấy cặp kính ở trên mặt xuống, một đôi mắt sáng ngời kín đáo ghim chặt lấy bóng người màu xanh lam kia.

"Ti Dạ, đã lâu không gặp."

Toàn Ti Dạ rộng mở vòng tay ôm lấy cô, sau đó mở cửa xe cho cô, An Dĩ Mạch rất tự nhiên mà đi tới.

"Lại càng ngày càng đẹp nha!"

Toàn Ti Dạ thực sự rất ít khi khen người khác, mặc dù An Dĩ Mạch và anh không hợp nhau, thường hay nghĩ biện pháp hành hạ anh, cơ mà anh phải thừa nhận, ngoại trừ mẹ anh ra An Dĩ Mạch là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng gặp.

"Ti Dạ ngày trước sẽ không nói mấy câu như vậy, có phải là đi theo Mặc Hàn học cái xấu không."

An Dĩ Mạch trêu đùa, Toàn Ti Dạ ở trước mặt người khác đều rất lạnh lùng, chỉ có ở trước mặt những người bạn tốt của anh, mới có dáng vẻ này, có chút ngốc, chút ngây thơ, đây là đánh giá của An Dĩ Mạch về anh khi lần đầu tiên nhìn thấy Toàn Ti Dạ, hồi đó sau khi Toàn Ti Dạ biết được còn giận hờn một ngày không chịu ăn cơm, vừa vặn đúng với câu nói ngây ngốc kia.

"Tôi là nói thật đó, nói cho cô biết, cũng bởi vì ngưỡng mộ vẻ đẹp của cô mà ba người đàn ông chúng tôi đến bây giờ vẫn còn chưa tìm được bạn gái, đây không phải cũng chỉ vì cô rất xinh đẹp sao!"

Toàn Ti Dạ vừa lái xe vừa hưng phấn nói, anh nhất định phải cố gắng lấy lòng Dĩ Mạch, tuy rằng lời anh nói cũng là lời nói thật, nhưng mà Dĩ Mạch vui vẻ, anh cũng đỡ phải chịu tội.

"Ha ha."

Tiếng cười như chuông bạc khiến Toàn Ti Dạ tâm thần nhộn nhạo, nhiệm vụ của anh xem chừng đã hoàn thành, thấy Dĩ Mạch vui vẻ như thế, hẳn là sẽ không hành hạ anh đâu.

Thật ra anh đã nghĩ sai rồi, trước đây Dĩ Mạch giờ trò trêu chọc anh là bởi vì bọn họ vẫn còn quá nhỏ, bây giờ An Dĩ Mạch đã lớn rồi, Toàn Ti Dạ - cái người bị cô trêu chọc kia cũng đã là người đàn ông 24 tuổi rồi, bọn họ đều đã trưởng thành, cũng không thể không kiêng nể gì giống như khi còn bé được.

"Huyền thế nào rồi, mấy năm qua có khỏe không?"

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu hỏi Toàn Ti Dạ.

"Cậu ta ư, cô cũng không phải không biết, nhiều năm như vậy nhưng vẫn giống như ngày xưa, là quý ông tao nhã cao quý, ôi chao, tôi không hiểu, cậu ta nhiều năm như thế có mệt hay không?"

Nói đến chuyện Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ miệng đầy oán giận, anh ghét nhìn thấy nhất chính là dáng vẻ tao nhã kia của Chiêm Nam Huyền, như thế càng làm anh trông có vẻ cực kỳ thô lỗ.

"Hôm nào đó anh có thể hỏi anh ấy một chút xem có mệt hay không."

An Dĩ Mạch bắt đầu đi, Chiêm Nam Huyền kỳ thực là người có tu dưỡng tốt nhất trong số những người bạn họ, nhà bạn họ là những gia tộc lớn, từ nhỏ đều được giáo dục một chút quy củ, thật ra cô cũng không thích anh ấy ưu tú như thế, không, phải nói là đồ kỵ, ai bảo anh ấy tao nhã đến nỗi trông cô như một người phụ nữ cực kỳ thô lỗ.

Thực ra cô và Toàn Ti Dạ là cùng một loại người, bạn họ đều không phải loại có thể trở thành người thanh nhã, như An Mặc Hàn sẽ là rất lịch sự, nhưng để so sánh với hai người họ, An Dĩ Mạch và Toàn Ti Dạ lại là hai kẻ thô tục.

"Ha ha, tôi cũng không thích sự thanh cao của anh ấy, như vậy sẽ có vẻ tôi rất thô tục nha."

"Đúng không đúng không, quả nhiên chúng ta vẫn là cùng một loại người."

Nghe thấy An Dĩ Mạch oán giận, Toàn Ti Dạ vô cùng vui mừng, từ đó có thể chứng minh rằng về sau Dĩ Mạch có thể cùng anh bắt nạt Chiêm Nam Huyền, chà chà, ngẫm lại thấy rất vui vẻ nha.

Rất nhanh đã đến Phi Tinh Đối Nguyệt, hai người bạn họ đến sớm, cho nên trước hết ngồi ở bên ngoài đại sảnh uống một chút rượu.

"Cạn chén, chào mừng cô đã trở về."

Toàn Ti Dạ nhẹ nhàng cụng ly với An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch cười cười, uống một hớp rượu trong tay.

"Sau này có tính toán gì?"

"Đang tìm việc, chẳng qua nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tuần sau có thể chính thức đi làm rồi."

"Chúc mừng."

"Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

"Toàn Ti Dạ..."

Đúng lúc bạn họ đang nói chuyện phiếm, một giọng nói chói tai đánh vỡ sự ấm áp giữa bạn họ, sau khi An Dĩ Mạch nghe thấy liền nhú mày, lúc nào thì Toàn Ti Dạ lại quen biết với một người phụ nữ như thế, nghe giọng điệu cứ như có quan hệ gì với anh vậy.

Mới vừa rồi còn hiểu kỳ xem là người phụ nữ như thế nào, nhưng khi An Dĩ Mạch ngẩng đầu lên lại nhìn thấy người phụ nữ kiêu căng trước mặt thì nhất thời cảm thán, đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Có việc gì sao?"

Toàn Ti Dạ hoàn toàn không thèm nhìn cô ta, so với An Dĩ Mạch mà nói, căn bản một ánh mắt anh cũng không muốn bỏ thí cho cô ta.

Nghe thấy Toàn Ti Dạ nói thế với mình, Thượng Quan Hồng càng thêm phần nộ, hôm nay sau khi cô ta tức giận mà rời khỏi công ty An Mặc Hàn liền gọi điện thoại cho ba, mách với ba là Toàn Ti Dạ bắt nạt cô ta, ba cô ta bằng lòng gọi điện thoại yêu cầu chú Toàn giải thích chuyện này.

Sau đó chú Toàn liền gọi điện dỗ cô ta, cô á vốn không vui, vì lẽ đó mà buổi tối đi cùng bạn bè đến Phi Tinh Đối Nguyệt vui chơi một chút, ai biết ở đây lại nhìn thấy Toàn Ti Dạ mặt mày toàn ý cười nói chuyện cùng một người phụ nữ.

"Anh phải xin lỗi tôi vì chuyện xé chiếu hôm nay, nếu không tôi sẽ nói với chú Toàn là anh đến Phi Tinh Đối Nguyệt tìm phụ nữ."

Cô á cho rằng người phụ nữ bên cạnh Toàn Ti Dạ là tiểu thư ở Phi Tinh Đối Nguyệt.

An Dĩ Mạch nghe được lời cô ta nói cũng không tỏ vẻ gì, song Toàn Ti Dạ thực sự không bình tĩnh nổi, không khí xung quanh anh trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, biểu cảm trên mặt dường như biến đổi, nhìn thấy Toàn Ti Dạ sắp nổi giận, thực ra Thượng Quan Hồng hơi sợ hãi, nhưng ngày hôm nay bạn bè cô ta cũng ở đây, với cả vốn là lỗi của Toàn Ti Dạ, cho nên cô ta sẽ không chùn bước.

"Cô thử nói lại lần nữa."

Giọng nói Toàn Ti Dạ rét lạnh đến đáng sợ.

"Tôi..."

Nhìn thấy ánh mắt giết người của Toàn Ti Dạ, Thượng Quan Hồng không nói ra được lần nữa, cô ta có chút run rẩy lùi về phía sau, bạn bè cô ta liền đỡ lấy cô ta.

"Hồng Hồng."

Bạn bè cô ả cũng vì cô ta mà lo lắng, dĩ nhiên cũng sợ hãi cả ánh mắt của Toàn Ti Dạ nữa.

"Ti Dạ."

Một bàn tay An Dĩ Mạch vỗ nhẹ lên tay Toàn Ti Dạ, lúc này Toàn Ti Dạ lúc này mới thu lại ánh mắt giết người, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

Bấy giờ mọi người không thể không chú ý tới người phụ nữ bên cạnh Toàn Ti Dạ, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật mình.

Cùng là phụ nữ với nhau, nhìn thấy cô gái xinh đẹp hơn mình, trong lòng ít nhiều gì đều sẽ có chút ghen tỵ, đặc biệt là Thượng Quan Hồng, cô ta nhận ra An Dĩ Mạch.

"Là cô."

Thượng Quan Hồng chỉ vào An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch liền đứng lên, cô cao hơn Thượng Quan Hồng một chút, cô cười thật rực rỡ, duỗi bàn tay mềm mại như ngọc nắm lấy ngón tay đang chỉ về phía mình của Thượng Quan Hồng.

"Lẽ nào Tổng giám đốc Thượng Quan không dạy cho cô biết, dùng ngón tay chỉ vào người khác là rất không lễ phép sao?"

Cô cười rất đẹp, thế nhưng trọng giọng nói lại lộ ra một tia tà khí.

"Buông tay ra, tôi chính là không lễ phép đấy, làm sao sánh được với tiểu thư như cô, ngày hôm qua còn cùng một người đàn ông đi mua dây chuyền, ngày hôm nay lại đổi một người đàn ông khác, không biết Toàn thiếu cô ngại chiếc giày rách bị bao người xuyên qua như cô hay không đây?"

Lời Thượng Quan Hồng nói thật cay độc, mọi người đều cho rằng An Dĩ Mạch nghe thấy lời này sẽ không còn mặt mũi mà ở lại đây nữa, nào ngờ An Dĩ Mạch lại không hề tức giận, trái lại nụ cười trên mặt càng đậm.

"Tôi nghĩ Ti Dạ sẽ không ngại đâu, ngược lại tiểu thư Thượng Quan có hài lòng sợi dây chuyền mua ngày hôm qua không?"

Nhắc tới chuyện này, gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Hồng lập tức xám xịt như gan heo, đây là điều cấm kỵ của cô ta, cô ta đã nhìn trúng sợi dây chuyền đó từ lâu rồi, nhưng quả thực là quá đắt, mỗi tháng ba ba cho cô ta tiền tiêu vặt cũng có hạn, vì lẽ đó cô ả không thể bỏ ra một số tiền lớn như vậy để mua sợi dây chuyền kia được.

Thế cho nên, một lần ăn cơm cùng An Mặc Hàn, khi anh đi rửa tay liền đưa thẻ cho cô ta đi tính tiền, sau đó An Mặc Hàn cũng không thèm lấy lại tấm thẻ đó, Thượng Quan Hồng đối với chuyện này rất vui mừng, cũng không phải vấn đề có bao nhiêu tiền, mà vào lúc ấy cô ta cảm thấy An Mặc Hàn đối xử với cô ta khác biệt.

Tuy rằng An Mặc Hàn có rất nhiều scandal, song xưa nay chưa từng thấy anh ấy ăn cơm cùng người phụ nữ nào nhiều lần như vậy, chỉ có duy nhất mình cô ta, vì vậy mà khi ba sắp xếp cho cô ta đi xem mắt cô ả đều không đi.

Mà ngày đó trùng hợp cô ta đi dạo phố cùng bạn bè, đi thẳng tới cửa hàng chuyên doanh bán sợi dây chuyền kia, thế nhưng lại nhìn thấy An Dĩ Mạch đang cầm sợi dây chuyền đó.

Đây là đồ cô ta yêu thích đã lâu, hơn nữa cô ả biết cửa hàng đó là cửa hàng trang sức dưới chương tập đoàn Mặc Mạch, cho nên cô ả rất tự nhiên mà lấy ra thẻ của An Mặc Hàn, đồng thời nói với mọi người, ả là vị hôn thê của An Mặc Hàn.

Cô ta nhớ lúc đó khi nhắc tới vị hôn thê của An Mặc Hàn thì An Dĩ Mạch mới ngẩng đầu lên nhìn cô ả một cái, sau đó cho cô ta một trận liền bỏ đi.

Hiện tại cuối cùng cũng gặp được nàng ta, làm sao cô ả có thể buông tha nàng ta được.

"Tất nhiên đó là sợi dây chuyền rất phù hợp rồi, đây là sợi dây chuyền lam tinh thạch duy nhất trên thế giới, hơn nữa còn là món quà Mặc Hàn tặng cho tôi, làm sao mà tôi không thích cho được chứ?"

Đúng là nói dối mà không biết ngượng, An Dĩ Mạch thầm cảm thán, trước ánh mắt chăm chú của mọi người An Dĩ Mạch đưa tay về phía chiếc cổ trắng ngọc của mình, ở nơi đó một sợi dây chuyền lấp lánh trước mặt tất cả mọi người.

Thượng Quan Hồng tròn to cả hai mắt, làm sao có thể, chiếc vòng cổ này...

Không sai, về sau quầy chuyên doanh gọi điện đến nói với cô ta thẻ của An Mặc Hàn đã bị đóng băng, thế cho nên cô ta phải trả lại sợi dây chuyền, mà hiện tại làm sao có thể ở trên cổ của người phụ nữ này được.

"Dĩ Mạch, dây chuyền của cô đẹp thật đấy."

Toàn Ti Dạ là người thông minh, khi anh nhìn thấy động tác của An Dĩ Mạch liền biết đại khái câu chuyện, anh cũng không ngại ở đây thêm dầu vào lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Cô, làm sao sợi dây chuyền này lại ở chỗ cô."

Thượng Quan Hồng không dám tin, chỉ là ngay lập tức nghĩ tới điều gì đó, thoáng chốc đã biến thành dáng vẻ điềm đạm đáng yêu.

"Vị tiểu thư này, tuy rằng tôi không biết cô lấy sợi dây chuyền này từ đâu, nhưng mà, cô có thể trả lại cho tôi hay không."

"Phốc."

Toàn Ti Dạ vừa uống một ngụm rượu vào miệng lập tức phun ra ngoài, anh nghe thấy gì cơ, trả lại cho cô ta, có làm hay không.

"Tại sao vậy chứ? Sợi dây chuyền này là của tôi cơ mà."

Tay An Dĩ Mạch vuốt ve sợi dây chuyền, tươi cười.

Lúc này Thượng Quan Hồng nhìn thấy nụ cười của cô liền xúc động có suy nghĩ muốn xé nát khuôn mặt xinh đẹp kia. Nhưng mà chỉ vì sợi dây chuyền kia, cô ta sẽ không làm như vậy.

"Tiểu thư, sợi dây chuyền này là vị hôn phu của tôi tặng cho tôi, thế nhưng tôi lại không cẩn thận làm mất, tôi đã tìm rất lâu, không nghĩ tới lại bị tiểu thư nhặt được."

"Ồ..."

Giọng nói của Thượng Quan Hồng rất lớn, thế cho nên rất nhiều người ở đây cũng nghe được, nhìn dáng vẻ đáng yêu của Thượng Quan Hồng, lại thêm gia thế của cô ta, tất cả mọi người đều tin rằng sợi dây chuyền này là do Thượng Quan Hồng làm mất.

"Cô làm mất? Lúc nào, ở đâu?"

"Sáng sớm hôm nay tôi phát hiện ra đã không thấy nữa, không biết tiểu thư nhặt được ở đâu?"

Thượng Quan Hồng dù sao cũng là hợp tình hợp lý, hiện tại đối với chuyện này cô ta có lợi thế rất lớn, cô ta không lợi dụng nó mới là ngu ngốc.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Thượng Quan Hồng, Toàn Ti Dạ không nhẫn nại được. Chỉ có điều, An Dĩ Mạch lại liếc mắt nhìn anh, ra hiệu cho anh không nên kích động, cô có thể tự giải quyết.

An Dĩ Mạch trên môi vẫn nở nụ cười sáng lạn như trước, cứ như đối tượng Thượng Quan Hồng chĩa mũi nhọn không phải là cô.

"Tiểu thư, cô muốn cái gì Thượng Quan gia tôi đều sẽ tặng cho cô, chỉ riêng sợi dây chuyền này là không được. Đây là sợi dây chuyền trên thế giới chỉ có duy nhất một chiếc, là quà mà vị hôn phu của tôi tặng cho tôi. Tôi nghĩ, người phụ nữ như tiểu thư đây hẳn là biết nó có ý nghĩa gì, vì thế, có thể trả lại nó cho tôi không?"

Quả nhiên, Thượng Quan Hồng vừa dứt lời, mọi người liền bắt đầu xôn xao, vị hôn phu của tiểu thư Thượng Quan đối xử với cô ấy thật tốt.

"Hồng Hồng, cô thật là hạnh phúc. Vị tiểu thư này, còn không mau trả lại đồ cho người ta đi."

"Đúng là, đã không có tiền còn mang dây chuyền quý giá như vậy. Thật là hám hư vinh?"

Mọi người bàn tán khiến Thượng Quan Hồng thật vui vẻ. Chẳng qua cô ta cảm thấy được cuối cùng nhất định cô ta sẽ lấy được sợi dây chuyền này, hơn nữa còn khiến người phụ nữ kia mất mặt. Thấy bộ dáng không thêm quan tâm của Toàn Ti Dạ, Thượng Quan Hồng cười vô cùng quyền rũ, cô ta còn chưa quên hẳn làm mất mặt cô ta đâu.

"Toàn thiếu gia, có phải hay không anh cũng nên khuyên nhủ vị tiểu thư này, sợi dây chuyền đó đối với tôi thật sự rất quan trọng. Nếu tôi không tìm lại được, vị hôn phu của tôi sẽ không vui."

"Như vậy, xin hỏi tiểu thư, vị hôn phu của cô là ai?"

"Đúng vậy, tiểu thư thượng Quan, vị hôn phu của cô là ai vậy? Tất cả mọi người đều biết Tổng giám đốc Thượng Quan anh dũng bất phàm, không biết ông ấy sẽ vì tiểu thư Thượng Quan cô lựa chọn vị hôn phu là thiếu gia của tập đoàn nào đây?"

Trong giọng nói của Toàn Ti Dạ nồng đậm trào phúng. Làm sao người phụ nữ này lại không biết xấu hổ như vậy, còn vị hôn phu nữa chứ, không sợ xấu hổ à? Thế nào mà anh lại không biết thông gia nhà Thượng Quan là ai chứ?

"Vị hôn phu của tôi là..."

Thượng Quan Hồng thấy tất cả mọi người đều nhìn cô ta, trên mặt cô ta liền xuất hiện vẻ e thẹn. Nhớ tới người đàn ông tuyệt mỹ kia, một đôi mắt hoa đào làm cô ta mê đắm.

"Tiểu thư Thượng Quan, tôi không quan tâm vị hôn phu của cô là ai. Tôi chỉ nói cho cô biết chính là hóa đơn của sợi dây chuyền này ghi tên của tôi. Xin hỏi, sợi dây chuyền này là cô làm mất sao?"

"Cái gì?"

Thượng Quan Hồng tròn to hai mắt, cô ta cảm thấy An Dĩ Mạch hoàn toàn không thể mua nổi sợi dây chuyền này, làm sao lại có tên của nàng ta đây.

"Cũng có thể nói, trên thế giới này có hai sợi dây chuyền giống nhau như đúc. Xem ra, vị hôn phu của tiểu thư Thượng Quan cô, cũng không yêu cô như cô tưởng tượng rồi."

An Dĩ Mạch cười rất xảo quyết, nhưng Thượng Quan Hồng lại thấy vô cùng châm chọc.

"Tại sao tiểu thư lại nói như vậy, nếu cô thích, tôi tặng cho cô một cái là tốt rồi. Thế nhưng sợi dây chuyền này là Mặc Hàn tặng cho tôi, tôi nghĩ mọi người hẳn là biết Tổng giám đốc tập đoàn Mặc Mạch Quốc Tế đi. Đây là quà mà anh ấy tặng cho vị hôn thê, cả thế giới sẽ có cái thứ hai sao?"

An Dĩ Mạch cùng Toàn Ti Dạ không nghĩ tới cô ta thật sự lại dám nói ra tên của An Mặc Hàn. An Dĩ Mạch cười lạnh. Quả nhiên, An Mặc Hàn anh gây họa, còn để cho cô phải dọn dẹp giúp anh cục diện rối rắm này.

Nhìn nụ cười lạnh lùng của An Dĩ Mạch, Toàn Ti Dạ cảm thấy An Mặc Hàn thế là xong rồi, thật sự là xong đời rồi.

"Hóa ra là Tổng giám đốc An, tiểu thư, cô vẫn nên đem dây chuyền trả lại cho Hồng Hồng đi."

"Đúng đấy, đúng đấy."

Mấy chị em của Thượng Quan Hồng cũng bắt đầu vì cô ta mà nói chuyện. Thượng Quan Hồng đắc ý cười, nhưng trên mặt vẫn là đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Được thôi, hôm nào đó tôi sẽ cảm hóa đơn trả lại cho cửa hàng kia, sau đó tiểu thư Thượng Quan có thể bảo Tổng giám đốc An mua lại cho cô. Tôi nghĩ Tổng giám đốc An có tiền như vậy, sẽ vì mỹ nhân mà vung tiền như rác thôi, đúng không?"

An Dĩ Mạch nói một cách lạnh lùng, hiện tại trong lòng cô khinh bỉ An Mặc Hàn ngàn lần vạn lần. Thế nhưng, chết tiệt, cô vẫn phải tự mình giải quyết chuyện này.

"Cô..."

"Ti Dạ, Dĩ Mạch."

Đúng lúc này một giọng nói tao nhã từ phía sau Thượng Quan Hồng truyền đến, mọi người đều nhìn về phía người vừa lên tiếng kia. Người ở đây đều là khách quen của Phi Tinh Đối Nguyệt, cũng đều là nhân vật thượng lưu trong thành phố S, cho nên bọn họ rất quen thuộc với người đàn ông mới xuất hiện.

"Chiêm Nam Huyền."

Dĩ nhiên Thượng Quan Hồng cũng nhận ra Chiêm Nam Huyền. Chết chửa bên trong Chiêm Nam Huyền này là khí chất vương tử ưu nhã, ở trước mặt anh, tất cả mọi người sẽ có cảm giác lời nói, cử chỉ của mình rất thô lỗ.

"Tiểu thư Thượng Quan, không nghĩ tới lại gặp phải cô ở đây, đúng là trùng hợp."

Nhìn dáng vẻ tao nhã của Chiêm Nam Huyền, An Dĩ Mạch cùng Toàn Ti Dạ bấu môi. Chiêm Nam Huyền chính là vương tử danh xứng với thực, sao họ lại trở thành bạn bè với anh chứ! Hơn nữa chính là, ở trong mắt Chiêm Nam Huyền, cách cư xử vừa rồi của An Dĩ Mạch chính là người đàn bà chanh chua.

"Chiêm thiếu gia, mọi người quen biết nhau?"

Thượng Quan Hồng chỉ chỉ An Dĩ Mạch cùng Toàn Ti Dạ. Chiêm Nam Huyền nhìn về phía hai người bọn họ, khi nhìn thấy Toàn Ti Dạ thì anh mắt liền dừng lại, nhìn chăm chăm. Toàn Ti Dạ biết, cậu ta đang trách cứ anh không bảo vệ tốt Dĩ Mạch.

Đương nhiên Dĩ Mạch cũng hiểu, cô an tâm cười cười với Chiêm Nam Huyền.

"Hừm, Tổng giám đốc Thượng Quan vẫn tốt chứ?"

"Ba ba rất khỏe, chẳng qua rất hay nhắc tới Chiêm thiếu gia."

"Làm phiền chú Thượng Quan lo lắng rồi, Huyền có thời gian sẽ đi thăm hỏi chú Thượng Quan sau."

"Cực kỳ hoan nghênh."

"Tiểu thư Thượng Quan có muốn ngồi xuống cùng uống một ly hay không?"

Chiêm Nam Huyền chỉ chỉ chỗ trống bên người Dĩ Mạch, hỏi thăm Thượng Quan Hồng.

"Không... Không cần, bạn bè của tôi còn đang đợi, lần sau đi."

Thượng Quan Hồng cười rất miễn cưỡng.

"Vậy thì tiểu thư Thượng Quan chơi vui vẻ."

"Các anh cũng vậy."

Sau đó chạy như trốn khỏi hiện trường. Chiêm Nam Huyền nhìn về phía An Dĩ Mạch, lộ ra một nụ cười vô cùng mê người.

"Đã lâu không gặp, Dĩ Mạch."

"Đã lâu không gặp, Huyền."

Hai người ôm nhau một cái, sau đó ba người liền đi thẳng vào phòng bao mà bọn họ đã đặt trước. So với bên ngoài náo nhiệt, trong phòng bao hiển nhiên là yên tĩnh hơn nhiều. Hiệu quả cách âm của Phi Tinh Đới Nguyệt quả là tốt, đó là lý do tại sao An Mặc Hàn, Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ lại yêu thích tụ tập ở đây như vậy.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Chiêm Nam Huyền nhún nhún mày, vẻ mặt như thể đã đến giới hạn của anh.

"Không có chuyện gì. Anh và Thượng Quan Hồng có quen biết à?"

An Dĩ Mạch hỏi, vừa nãy Chiêm Nam Huyền rõ ràng là đang giúp cô.

Chiêm Nam Huyền gật gù.

"Có cùng nhau ăn cơm, chỉ là không quá quen thuộc. Tổng giám đốc Thượng Quan là người không tồi, lại không nghĩ tới Thượng Quan Hồng không kế thừa được chút ưu điểm nào của ông ấy. Chỉ có điều Thượng Quan Hồng hình như là đối tượng xem mắt của Dạ."

Chiêm Nam Huyền trêu ghẹo, An Dĩ Mạch nghe được tin tức này thì lấy làm ngạc nhiên. Chú Toàn sao lại sắp xếp xem mắt cho Toàn Ti Dạ vậy, hơn nữa, đối tượng không ngờ lại là Thượng Quan Hồng. Nhưng mà, rõ ràng mới vừa rồi Thượng Quan Hồng nói mình là vị hôn phu của An Mặc Hàn mà. Đây là chuyện gì thế này?

"Đừng nhìn tôi, tôi hoàn toàn không hề quen biết người phụ kia. Xế chiều hôm nay ở dưới lầu công ty Mặc Hàn gặp cô ta một lần, vừa nãy chỉ là lần thứ hai gặp mặt mà thôi."

Toàn Ti Dạ cũng không muốn có chút quan hệ nào đến người phụ nữ kia.

"Có nói anh có quan hệ gì với cô ta đâu. Không phải cô ta đã nói rồi sao, cô ta là có quan hệ với An Mặc Hàn."

Tiếng nói An Dĩ Mạch tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng Chiêm Nam Huyền cùng Toàn Ti Dạ cảm thấy được hơi lạnh ở bên trong. Theo ánh mắt của Dĩ Mạch, họ nhìn thấy động tác An Mặc Hàn đẩy cửa đi vào.

"Cái đó, ai có quan hệ với tôi cơ?"

An Mặc Hàn đóng cửa lại, ngồi ở bên cạnh Dĩ Mạch, một tay rất tự nhiên ôm lấy eo cô.

"Không ai cả, mà anh ý, đến đúng lúc thật."

Toàn Ti Dạ cực kỳ phối hợp gật đầu. Bọn họ giằng co với Thượng Quan Hồng lâu như vậy, cũng không thấy bóng dáng của An Mặc Hàn, mà làm sao hiện tại chẳng có chuyện gì, cậu ta lại xuất hiện, xuất hiện thật là đúng lúc.

"Dĩ Mạch, ai chọc em tức giận vậy?"

Anh rõ ràng có thể cảm nhận được Dĩ Mạch đang tức giận. Chỉ là anh mới đến, ai chọc cô tức giận vậy, lẽ nào là do anh đến muộn sao?

Anh nhìn về phía Chiêm Nam Huyền, nhưng Chiêm Nam Huyền chỉ bắt đầu dứ nhún nhún vai, cho anh cái vẻ mặt tự mình cầu phúc đi, cậu ta không giúp được cái gì cả, cứ như từ đầu tới cuối chuyện này đều là do An Mặc Hàn gây ra vậy.

"Dĩ Mạch?"

"Sao? Vị hôn thê của anh chọc tức em đấy."

Sau đó, Dĩ Mạch đem chuyện đã xảy ra nói cho An Mặc Hàn. An Mặc Hàn càng nghe, mày nhíu càng chặt.

"An Mặc Hàn, anh có muốn giải thích một chút không, anh ở đâu chui ra một vị hôn thê, vì sao em lại không biết? Còn có chính là, sợi dây chuyền trên toàn thế giới chỉ có một chiếc này, có ý gì, không phải chỉ yêu duy nhất một người sao? Thật không biết xấu hổ nha, An Mặc Hàn, sao xưa nay em lại không biết ánh mắt của anh nông cạn như vậy, sẽ thích người phụ nữ như Thượng Quan Hồng chứ."

An Dĩ Mạch một hơi nói xong liền khát nước, bùng cốc nước trên bàn, một hơi uống sạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lúc này thì rốt cuộc An Mặc Hàn cũng biết ai đã chọc giận An Dĩ Mạch rồi, lại là người phụ nữ Thượng Quan Hồng này. Hiện tại anh hối hận đến tím cả ruột, ban đầu là nể mặt mũi Thượng Quan Niên mới cùng Thượng Quan Hồng ăn một bữa cơm, thế nào mà anh liên biến thành vị hôn phu của cô ta rồi, cô ta đã xin phép anh chưa?

"Dĩ Mạch, anh không quen biết cô ta, thật đó."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch càng chặt, sự hiểu biết của anh về người phụ nữ đó chỉ gói gọn có hai bữa cơm, quan hệ gì cũng không có.

Hơn nữa, sợi dây chuyền anh tặng cho Dĩ Mạch đó, là tình yêu duy nhất trên thế giới. Vào lúc này nhìn thấy trên cổ cô mang sợi dây chuyền anh tặng, ánh mắt An Mặc Hàn vô cùng dịu dàng.

"Dĩ Mạch, đừng nóng giận, Mặc Hàn quả thật không có quan hệ gì với cái cô Thượng Quan Hồng kia đâu."

Chiêm Nam Huyền nhìn thấy bạn tốt bị uất ức như vậy, chỉ còn cách lên tiếng nói giúp cậu ta.

"Em biết, em không hề tức giận, em chỉ là nghĩ muốn oán trách chút thôi."

An Dĩ Mạch cười cười với bọn họ, cười rất sáng lạn. Nhìn thấy nụ cười tuyệt mỹ của cô, ánh mắt An Mặc Hàn trầm xuống, bàn tay hơi dùng sức, nhanh chóng ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực mình. Tiếp đó, Chiêm Nam Huyền cùng Toàn Ti Dạ bủn rủn, nười đàn ông thích ăn dấm chua thực sự là chịu không nổi.

Cuối cùng tất cả mọi người đều không nhắc lại chuyện này nữa. Chỉ là An Dĩ Mạch trầm nghĩ, nếu như chuyện này là sự thật, nếu như, An Mặc Hàn đính hôn cùng Thượng Quan Hồng là thật, chuyện này đối với cô không biết là may mắn hay thực bất hạnh nữa, đến lúc đó, cô phải làm thế nào đây.

Bữa cơm này vốn là vì An Dĩ Mạch mà đón gió tẩy trần, thế cho nên bọn họ đều chơi rất vui vẻ. Ngược lại Thượng Quan Hồng, lại không giống như vậy. Hiện tại cô ta không chỉ không lấy được sợi dây chuyền, mà còn bị mất mặt mũi trước mặt bạn bè. Thế nhưng, cô ta là ai chứ, cô ta cũng không phải là người dễ đối phó như vậy.

Trong một căn phòng khác, Thượng Quan Hồng bị vây ở giữa, nước mắt đảo vòng quanh, thấy thế nào cũng thật đáng thương.

"Hồng Hồng, bạn đừng đau lòng, dây chuyền không còn thì thôi. Người phụ nữ đó thật không biết xấu hổ chúng tớ cũng không ngờ đấy, không nên chấp nhặt với cô ta, được không?"

"Đúng đấy, Hồng Hồng, sau này có thể bảo Tổng giám đốc An mua cho cậu cái khác mà. Minh nghĩ, hẳn là Tổng giám đốc An sẽ không để ý một chút tiền như vậy đâu."

"Đúng đấy..."

Bạn bè người một lời ta một lời, cuối cùng Thượng Quan Hồng cũng ngừng khóc. Ở chỗ mọi người không nhìn thấy, khóe miệng nâng lên một nụ cười ý vị không rõ ràng. Cô ta sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ kia đâu, Thượng Quan Hồng cô chính là đẳng cấp quản lý ngân hàng, chỉ một sợi dây chuyền mà thôi, cô ta nhường người phụ nữ đó mua đấy, cô ta chỉ cần ở bên An Mặc Hàn là được, trên thế giới này, còn có cái gì mà cô ta không chiếm được đấy.

"Thật xin lỗi mọi người, tâm tình tớ không tốt, tớ nghĩ nên về nhà nghỉ ngơi, mọi người chơi vui vẻ nha, cứ tính nợ cho tớ."

"Ồ..."

Sau cùng Thượng Quan Hồng lái xe trở về nhà mình, đó cũng là một căn biệt thự rất phô trương. Cô ta nhất định phải tranh đoạt được, cô ta nhất định phải thương lượng cùng mẹ mình. Chuyện ngày hôm nay cô ta không thể cứ thế mà quên đi được, người phụ nữ kia, còn cả Toàn Tỉ Dạ nữa.

"Tiểu thư đã về"

Một bác gái nhận lấy túi xách của Thượng Quan Hồng, bụng cho cô ta một cốc sữa bò.

"Sao vậy, là ai chọc cho Tiểu công chúa của ba tức giận vậy?"

Thượng Quan Niên, Tổng giám đốc tập đoàn Thượng Quan, cha của Thượng Quan Hồng, giờ đã 50 tuổi rồi, mà giờ xem ra vẫn còn rất khỏe mạnh.

"Ba ba, ba vẫn còn chưa đi nghỉ à?"

Thượng Quan Hồng hôn lên gò má Thượng Quan Niên, sau đó ngồi xuống đối diện Thượng Quan Niên.

"Mẹ con đi chuẩn bị nước tắm rồi, lát nữa sẽ đi nghỉ. Đến đây, nói chuyện với ba ba một chút, là ai chọc giận Tiểu công chúa của ba vậy?"

Thượng Quan Niên tuy đã năm mươi tuổi, nhưng xem ra vẫn còn anh tuấn như vậy, không cần phải nói, lúc trẻ ông ta nhất định là một người đàn ông đẹp trai. Cơ mà Thượng Quan Hồng lại không giống ông ta chút nào.

Vào lúc này một người phụ nữ quyến rũ từ trên lầu đi xuống, bà ta đã hơn bốn mươi tuổi, vừa nhìn liền biết là nữ chủ nhân của gia đình này, mẹ của Thượng Quan Hồng. Mà khuôn mặt của Thượng Quan Hồng có đến tám phần là di truyền từ mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Mẹ."

"Hồng Hồng, còn không nói cho bố mẹ biết, là ai chọc cho con tức giận vậy?"

"Không ai chọc giận con cả ba ba à, ba vẫn nên đi nghỉ sớm một chút đi. Chỉ là bị kẹt xe ở trên đường thôi, vì con gái vợ và trở về gặp bố mẹ nên trong lòng có chút buồn bực."

"Thật sao?"

Thượng Quan Hồng vội vàng gạt đầu, cô ta bây giờ không thể nói cho ba ba cô ta biết chuyện ngày hôm nay được. Thực ra, ở trong căn nhà này, cô ta yêu quý nhất là ba ba, nhưng cô ta sợ nhất cũng là ba ba.

"Hừm, không có chuyện gì là tốt rồi, con cũng đi ngủ sớm một chút đi, tuần sau cùng ba ba đến công ty đi làm."

"Vâng, con biết rồi ba ba."

Nhìn thấy Thượng Quan Niên đi vào phòng của ông, Thượng Quan Hồng lôi kéo Thượng Quan phu nhân đi tới phòng mình.

"Hồng Hồng, gặp phải chuyện gì mà con cũng không dám nói cho ba con biết?"

"Mẹ, mẹ nhất định phải giúp con..."

Sau đó cô ta đem chuyện đã xảy ra ngày hôm nay đều nói cho mẹ nghe. Thượng Quan phu nhân thương yêu nhất là cô ta, quả thực chính là xin gì được nấy.

Kết quả, Thượng Quan phu nhân nghe con gái báo bối của mình kể chuyện, càng nghe càng tức giận.

"Hồng Hồng, sao con không nói cho mẹ nghe sớm hơn, con nhất định đã phải chịu nhiều áp lực rồi."

Thượng Quan phu nhân đau lòng mà nhìn con gái mình, trong lòng có điểm oán hận đối với chồng mình Thượng Quan Niên. Thượng Quan Niên hạn chế tiền tiêu vật của Thượng Quan Hồng bà ta không phải không biết, ai mà biết được tiền tiêu vật lại không đủ để con gái mua sợi dây chuyền chứ.

"Mẹ, con thật sự rất thích sợi dây chuyền đó, thích từ lâu trước đây rồi. Đó là kiểu dáng mới nhất năm nay mà nhà thiết kế Tô Lạc tự mình thiết kế, hơn nữa còn là sợi dây chuyền duy nhất trên thế giới."

"Hồng Hồng, con yên tâm, có thể sau đó còn có cơ hội, mẹ sẽ cố gắng nói chuyện với ba ba con, không hạn chế tiền tiêu vật của con nữa."

"Ngay cả thế, mẹ à, mọi người đều biết con là tiểu thư nhà Thượng Quan, nhưng mà đến một sợi dây chuyền cũng không mua nổi. Sau này con gái còn có nên ra ngoài nữa không, về sau cho dù là mẹ và ba ba, cũng sẽ bị người khác xem thường."

Lời Thượng Quan Hồng nói Thượng Quan phu nhân rất rõ ràng. Bà vốn cũng là thiên kim tiểu thư của gia tộc lớn, cũng bởi vì liên hôn mà kết hôn cùng Thượng Quan Niên. Bà không thể để cho người ngoài biết con gái của bà đến một sợi dây chuyền cũng không mua nổi được.

"Mẹ, còn Toàn Ti Dạ nữa, ba ba thật sự muốn gả con cho Toàn Ti Dạ sao? Người đàn ông kia anh ta không dịu dàng chút nào, không lễ độ, mẹ, con không muốn đâu..."

"Hồng Hồng, chuyện này, mẹ nghe ba ba con nói, không nhất định thế, hẳn là sẽ không bắt con gả cho Toàn Ti Dạ đâu. Ngược lại con đó, An Mặc Hàn là dạng đàn ông như thế nào, toàn bộ thương giới đều biết, con cứ công khai với mọi người mình là vị hôn thê của anh ta như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?"

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, Mặc Hàn anh ấy rất tốt. Con nghĩ anh ấy chắc chắn cũng thích con mà, chúng con sẽ ở bên nhau."

"Đúng đúng đúng, con gái của mẹ xinh đẹp như vậy, ưu tú như vậy, không người đàn ông nào là không động lòng..."

"Mẹ..."

Ban đêm yên tĩnh, trong khi mẹ con nhà này nói chuyện xong, Phi Tinh Đới Nguyệt bên kia, nhóm người An Mặc Hàn cũng kết thúc buổi liên hoan. Bởi vì có uống chút rượu, thế nên mới để tài xế lái xe đến đây.

Lần lượt trước sau, An Mặc Hàn cùng An Dĩ Mạch ngồi ở phía sau xe, An Mặc Hàn ôm eo An Dĩ Mạch thật chặt. Hôm nay An Dĩ Mạch uống hơi nhiều, hai mắt mông lung, khuôn mặt hồng hồng, vào ban đêm lại nhiều hơn một phần sắc thái mê hoặc.

An Dĩ Mạch nằm sát trong lòng An Mặc Hàn, hai tay vòng lấy hông anh siết chặt, nhắm mắt lại, hưởng thụ vẻ đẹp của trời đêm.

Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của An Dĩ Mạch, yết hầu An Mặc Hàn chuyển động, nuốt một hớp nước miếng, quyết định không nhìn cô nữa, nếu không anh sẽ không nhận được mà giải quyết cô ngay tại chỗ.

"Ừm..."

An Dĩ Mạch như con mèo nhỏ nhúc nhích ở trong ngực của anh. An Mặc Hàn nghe thấy tiếng cô vô ý phát ra, toàn thân càng thêm phát hỏa, ôm cô thật chặt.

"Lái nhanh một chút."

An Mặc Hàn dặn dò người thanh niên trẻ ngồi ở chỗ tài xế, người đàn ông tuy không trả lời, nhưng đích thực lại tăng nhanh tốc độ.

"Dĩ Mạch, tỉnh lại đi, không thể ngủ ở chỗ này, sẽ bị cảm mất."

Mặc dù mờ mịt say, nhưng An Mặc Hàn vẫn lo lắng. Dù sao trước đó Dĩ Mạch đã có chút cảm rồi.

"Ô ô..."

An Dĩ Mạch ngẩng đầu lên mở mắt ra, ánh mắt có chút mơ màng, nhìn thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch nở nụ cười,

đuổi một tay ra, sờ lên lông mày An Mặc Hàn, sau đó nhích dần xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở trên đôi môi mỏng của anh.

Lúc này đây An Mặc Hàn thực sự có khó chịu cũng vô cùng vui vẻ, dù vậy cũng không có cách nào ngăn được động tác của cô gái nhỏ này.

"An Mặc Hàn..."

"Ừ, sao vậy..."

Giọng An Mặc Hàn nghe có chút khàn khàn, song lại êm tại một cách kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ngón tay của An Dĩ Mạch di chuyển ở trên mặt An Mặc Hàn, cuối cùng rồi tới đôi môi mỏng kêu gọi của anh.

"An Mặc Hàn. ...."

Giọng nói của An Dĩ Mạch có chút khàn khàn, trong đêm tối lại tràn đầy hấp dẫn. An Mặc Hàn tựa vào ghế nệm đằng sau, hít một hơi thật sâu, ép chính mình không được nhìn tới An Dĩ Mạch. Vì vậy, lúc An Dĩ Mạch gọi cảm, quyến rũ anh phạm tội.

Không, phải nói là bất kể lúc nào An Dĩ Mạch đều vô cùng có lực hấp dẫn đối với anh. Mà An Mặc Hàn anh, ở bên ngoài nghe đồn không thích đàn ông phụ nữ, nhưng lại không có chút sức chống cự nào ở trước mặt An Dĩ Mạch.

"An Mặc Hàn, mọi người đều nói môi đàn ông mỏng đều là bạc tình, anh nghĩ sao?"

Ngón tay của An Dĩ Mạch trượt lên trượt xuống trên môi mỏng của An Mặc Hàn, tràn đầy mê hoặc.

"Anh rất bạc tình đối với tất cả mọi người."

An Mặc Hàn nghe được vấn đề của cô thì cười, nhưng mà cũng nhàu mày, cái quan niệm này là ai dạy cho An Dĩ Mạch nhà anh.

"Ha ha. Em biết ngay, Dư Huyền nói thật sự rất chính xác."

An Dĩ Mạch nghe được câu trả lời của An Mặc Hàn thì nở nụ cười. Nhưng mà ngón tay như cũ cũng không có rời đi thân thể của anh, mà là càng thêm không kiêng kỵ gì rồi đến yết hầu của anh.

An Mặc Hàn cảm giác được động tác của cô, hầu kết chuyển động. Một cái tay gắt gao bắt lấy tay quấy phá của cô. Đúng vậy, anh rất bạc bẽo đối với tất cả mọi người. Nhưng mà, ở trên thế giới này, chắc chắn vẫn sẽ có một hai cái ngoại lệ như vậy không phải sao?

Còn có Dư Huyền, anh biết Dư Huyền là ai, An Dĩ Mạch có một người bạn tốt ở đất nước M. Chỉ là, cũng bởi vì cô ấy dạy những thứ này cho Dĩ Mạch, anh quyết định về sau sẽ để Dĩ Mạch ít tiếp xúc với cô ấy.

Nhìn người con gái trong ngực, bởi vì anh bắt lấy tay ra mà mặt cô tỏ vẻ bất mãn. Anh lộ ra một nụ cười dịu dàng, cô chính là ngoại lệ của anh.

Cảm giác được An Mặc Hàn cười nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt An Dĩ Mạch đỏ bừng. Nhưng mà vì không để cho anh phát hiện ra vẻ mặt của cô, cô thừa dịp hôn lên đôi môi mỏng kêu gọi của anh.

An Mặc Hàn không nghĩ tới cô sẽ có động tác này, có điều rất nhanh đã có phản ứng lại, đổi bị động thành chủ động, hôn thật sâu lên môi cô. Cho đến khi An Dĩ Mạch không thở nổi, anh mới hài lòng buông tha cô.

"Anh...Anh, quá, đáng ghét rồi."

Giọng nói của An Dĩ Mạch nghe rất bất ổn, cô hít thật sâu vào một hơi. Nhất thời cảm thấy có thể hô hấp tốt hơn.

"Ha ha ha."

An Mặc Hàn nhìn thấy bộ dáng của An Dĩ Mạch, nhìn không được cười ha ha. May nhờ xe của anh ở chỗ ngồi phía sau cùng đằng trước có một lá chắn cách âm, cho nên tiểu Trương ở đằng trước mới có thể an tâm bình tĩnh lái xe như vậy.

"Ồ ô, còn chưa tới sao?"

Không nhìn thấy được tình huống bên ngoài, An Dĩ Mạch chỉ có thể buông tha, vẫn như cũ gắt gao dựa sát vào An Mặc Hàn.

An Mặc Hàn đang cảm thấy kỳ quái sao cô lại nghe lời như vậy, nhưng mà tiếp theo anh chỉ biết chính mình sai lầm rồi. Bởi vì anh đã cảm giác được tay nhỏ bé của cô lại lộn xộn, hơn nữa còn không chút kiêng kỵ hơn lần trước.

"Dĩ Mạch..."

An Mặc Hàn bắt được tay nhỏ bé làm việc xấu của cô, ý bảo cô đang hoảng một chút, nhưng làm sao An Dĩ Mạch có thể nghe lời anh đây.

Quả nhiên, cô nhẹ nhàng giãy giụa thoát ra trói buộc của anh, sau đó tay nhỏ bé càng thêm làm cản, giống như trong đó có chứa chút trừng phạt vậy. An Dĩ Mạch mới mặc kệ anh, ai bảo anh mới vừa rồi thiếu chút nữa làm cho cô hít thở không thông.

An Mặc Hàn thấy An Dĩ Mạch vẫn không thu lại. Vì thế mặc kệ là có về đến nhà hay không, anh trực tiếp đè lên người cô, lại hôn thêm sâu, hai tay còn lại chạy loạn trên người cô.

Kỹ xảo của An Mặc Hàn cao minh hơn An Dĩ Mạch, không lâu sau An Dĩ Mạch đã không chịu nổi.

"Ô ô.....Mặc Hàn."

An Dĩ Mạch cầu xin tha thứ, cô hỏi hận có được không.

"Bảo bối, đây chính là em tự tìm lấy."

"Ô ô ô...."

Hiện tại An Dĩ Mạch ý thức được sai lầm rồi. Ô ô, cô không hề muốn chọc giận anh.

Xe rất nhanh về đến nhà, An Mặc Hàn dùng áo vét bao trùm mớ quần áo hỗn độn trên người An Dĩ Mạch, sau đó sửa sang lại quần áo trên người mình, ôm cô xuống xe đi vào biệt thự. Lúc này đã khuya lắm rồi, bọn dì Lan cũng đã nghỉ ngơi. Phía dưới của An Mặc Hàn vẫn còn sưng to lên, may mắn lúc này tất cả mọi người đã nghỉ ngơi. Nếu không, anh thật đúng là mất mặt quá mức rồi.

An Dĩ Mạch vui ở trong ngực của anh, rất thoải mái, lại bắt đầu không thành thật. Giương mặt An Mặc Hàn lạnh lùng bằng với tốc độ nhanh nhất đi đến phòng của chính mình. Đặt An Dĩ Mạch ở trên giường, chỉ là, làm thế nào An Dĩ Mạch cũng không buông tay ra, ôm anh thật chặt.

"Dĩ Mạch, không tắm rửa sao?"

Giọng nói của anh rất từ tính, An Dĩ Mạch nghe xong tâm hồn nhộn nhạo. Không trả lời vấn đề của anh, trực tiếp hôn lên môi của anh, dùng hành động cho anh đáp án.

An Mặc Hàn gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp xé rách quần áo của An Dĩ Mạch, cơ thể trắng kiết đè lên.

Một buổi tối, An Dĩ Mạch không biết bọn họ làm bao nhiêu lần. Tinh lực của An Mặc Hàn tốt đến dọa người, cho đến khi gần sáng, anh mới bằng lòng buông tha cô, ôm cô ngủ thiếp đi.

Khi An Dĩ Mạch tỉnh lại đã là xế chiều, nhìn đến áo ngủ trên người đã được đổi qua sạch sẽ, trên người còn có mùi hương. Khóe miệng An Dĩ Mạch lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Thực ra, quan hệ của bọn họ rất kỳ quái. Cô là chị của anh, chỉ là trong lúc bọn họ ở chung cũng không giống chị em. Nhưng mà, người ở bên ngoài nhìn vào, bọn họ vẫn là chị em như trước. Đương nhiên, cũng có chỉ có bọn họ và bạn bè của họ biết, quan hệ chân chính của bọn họ là gì. Cho đến bây giờ An Dĩ Mạch chưa từng hỏi hận theo An Mặc Hàn. Có khả năng cả đời quan hệ của bọn họ đều không thấy được ánh sáng. Nhưng là, vào ban đêm cũng là người bên ngoài chưa hiểu được. Nghĩ như vậy, An Dĩ Mạch giật mình. Thật là kỳ quái, rõ ràng bọn họ vừa mới tách ra, cô lại nhớ đến anh.

Lúc này, điện thoại Dĩ Mạch vang lên, nghĩ cũng thật khéo, đến khi cô tỉnh lại nhìn di động vang lên, nhìn đến tên hiện trên màn hình điện thoại di động, Dĩ Mạch cười dịu dàng.

"Ừ."

Giọng nói miễn cưỡng, rõ ràng là bộ dáng vừa tỉnh ngủ. Chỉ có điều, Dĩ Mạch có thể nghe rõ ràng được tiếng yết hầu chuyển động động của chủ nhân đầu dây bên kia.

"Đã tỉnh rồi hả?"

"Ừ, anh đang làm gì thế?"

Dĩ Mạch lấy di động bật qua chế độ loa ngoài, bắt đầu mặc quần áo.

"Đi làm."

"Tinh thần tốt như vậy?"

Di Mạch không thể gặp mặt anh không vui vẻ, cô mệt cũng không muốn xuống giường. Anh vẫn còn tinh lực đi làm, đàn ông và phụ nữ đúng là không giống nhau, rất không công bằng.

"Tinh thần anh tốt hay không tốt em còn không biết sao?"

Nghe được bên kia rõ ràng là đùa giỡn, mặt An Di Mạch đỏ một chút, vẫn là bĩu môi, cảm giác rất không công bằng.

"Dậy ăn một chút gì đi."

"Được, em cúp đây, bái bai."

An Di Mạch nhanh chóng sửa soạn lại chính mình, nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ. Soi gương một chút, may mà ngày hôm nay hơi lạnh, Di Mạch mặc một bộ quần áo cao cổ, như vậy mới che được dấu hôn ở trên cổ.

"Di Lan, con đói bụng."

An Di Mạch vừa mới ra khỏi phòng, còn chưa xuống lầu mà đã hô to đói. Nhưng mà, giọng nói của Di Lan cũng không có truyền đến như mọi hôm, An Di Mạch lấy làm kỳ quái, đi xuống lầu nhanh hơn.

"Oa, nhiều đồ ăn ngon như vậy...."

An Di Mạch nhìn đến đồ ăn trên bàn đã muốn chảy nước miếng.

"Nước miếng đã chảy xuống hết rồi."

"An Mặc Hàn, không phải anh đi làm rồi sao?"

An Di Mạch có chút khiếp sợ nhìn người đàn ông đang bê một tô canh từ phòng bếp đi ra. Rõ ràng mới 5 phút trước gọi điện cho cô nói anh đang ở công ty, hiện tại như thế nào lại xuất hiện ở trong nhà.

"Hô.... Thật là nóng. Lại đây ăn đi, anh cũng đói bụng."

Nhìn An Mặc Hàn một người đàn ông mang canh đặt ở trên bàn như vậy, bởi vì canh quá nóng nên lấy tay đưa lên tai, một động tác không hài hòa như vậy nhưng An Mặc Hàn vẫn rất đẹp trai, thật sự là không có công lý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

An Di Mạch nhìn thấy thức ăn ngon, tạm thời để chuyện của An Mặc Hàn bỏ vào sau đầu.

"Ô, anh còn chưa nói vì sao anh ở nhà đâu?"

An Di Mạch ăn cũng không nhàn rồi, nhìn An Mặc Hàn cũng đang ăn nồng nhiệt. Di Lan làm bữa cơm này không có sai, nhưng là Di Lan đi đâu rồi.

Thấy An Di Mạch nhìn xung quanh, An Mặc Hàn nhíu mày. Thật là ăn cơm cũng không thành thật.

"Di Lan đi tản bộ cùng chú Trương rồi, anh cũng vậy vừa mới trở về. Anh đói bụng, cho rằng em cũng sắp tỉnh, cho nên trở về ăn cơm cùng em. Nhưng mà, ăn xong còn phải đi làm."

Nghe An Mặc Hàn nói tủi thân như vậy, An Di Mạch cười cười.

"Gần đây công ty bề bộn nhiều việc lắm sao?"

Trước kia cho tới bây giờ An Mặc Hàn đều không muốn ở công ty đợi như vậy, trừ phi là rất bận rộn, anh sẽ không thích ở công ty.

An Mặc Hàn gật đầu một cái, quả thật có chút vội. Bởi vì phải thay đổi theo quý, trong vòng ba tháng bọn họ sẽ phải đưa tất cả kế hoạch toàn bộ vận hành chính thức, cho nên có hơi bận.

"Anh có thể để cho Toàn Tỉ Dạ giúp đỡ anh, dù sao cậu ấy cũng nhàn rồi không có việc gì làm."

An Dĩ Mạch suy nghĩ một biện pháp tốt giúp anh, sau khi nghe xong An Mặc Hàn lại lắc đầu. Sáng sớm hôm nay Toàn Ti Dạ đã bị cha cậu ta lôi về nhà.

"Cậu ta bị lão cha kéo về nhà chịu trừng phạt rồi."

Cảm giác An Mặc Hàn nói có chút vui sướng khi người gặp họa, Sau khi nghe xong An Dĩ Mạch cũng đã thấy nhưng không thể trách. Bởi vì Toàn Ti Dạ thường xuyên trốn nhà đi, cuối cùng kết cục đều là bị An Mặc Hàn bắt đứng, sau đó bị lão cha anh ta lôi cổ về nhà. Nhưng là, nhiều năm như vậy cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định, có nhiều chuyện không muốn làm vẫn là tìm đến An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền.

"Em còn có một ý kiến."

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn ăn cơm rất ngon, hơi đau lòng. Nhất định là từ buổi sáng đến bây giờ anh chưa có ăn cơm, cho nên hiện tại mới đói như vậy.

"Ồ, em có thể giúp anh."

"Em..."

An Mặc Hàn nghe xong đề nghị của An Dĩ Mạch ngay cả cơm đều quên nuốt xuống. Anh không hề nghe nhầm, thế nhưng Dĩ Mạch lại nói đến công ty giúp anh.

"Không phải là em không thích sao?"

Anh biết Dĩ Mạch không thích việc này. Cho nên, Dĩ Mạch mới đi học đại học chuyên ngành thiết kế, mà anh học là tài chính. Anh cũng không thích tài chính, nhưng mà không còn cách nào khác. Ba mẹ giao công ty cho hai người bọn họ, Dĩ Mạch không thích, anh chỉ có thể thích, như vậy Dĩ Mạch mới có thể làm chuyện mình thích.

"Em có thể đến giúp anh làm việc mấy ngày."

An Dĩ Mạch đương nhiên biết trong lòng An Mặc Hàn nghĩ gì, cô không thích. Nhưng mà công ty này là ba mẹ để lại cho bọn họ, cho tới bây giờ đều là một mình An Mặc Hàn chống đỡ. Anh mới hai mươi ba tuổi, cũng đã làm công ty đạt được thành tích tốt. Cô cũng không thể tự do buông thả tiếp nữa, cô phải giúp anh.

Thực ra, trước đó cô đã tóm tắt lý lịch của mình nộp vào công ty, vốn là cô muốn nộp vào tập đoàn châu báu Thước Quang. Suy cho cùng công ty này là dẫn đầu về châu báu. Mà quốc tế Mặc Mạch cũng chỉ liên quan tới lĩnh vực này mà thôi. Nhưng mà, vì giúp đỡ cho An Mặc Hàn, cô vẫn đem lý lịch nộp vào quốc tế Mặc Mạch. Mặc dù cô vẫn còn một khối châu báu vẫn chưa làm, chỉ có điều cô vẫn còn thời gian để có thể đến giúp anh.

Sau đó hai người đều không hề nói chuyện, bữa cơm rất nhanh đã ăn xong. Tiếp đó An Mặc Hàn đi công ty, An Dĩ Mạch muốn đi nhờ xe của anh.

Đi tới công ty, hai người bọn họ một trước một sau đi vào công ty. An Dĩ Mạch đi vào sau lập tức đi đến bộ phận nhân sự, cô muốn đi đến xem mình có trúng tuyển hay không. An Mặc Hàn trực tiếp đi thẳng vào phòng làm việc.

Bởi vì tất cả mọi người đều đang làm việc, cho nên không ai nhìn thấy An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch có quan hệ gì. Chỉ có Tiểu Mỹ ở quầy lễ tân, nhìn thấy Tổng giám đốc nhà mình và Dĩ mạch một trước một sau đi vào, rất kinh ngạc. Nhưng mà, cô rất thức thời cái gì cũng đều không nói.

"Chào anh."

Dĩ Mạch đi tới bộ phận nhân sự, vào phòng làm việc của người quản lý.

"Xin chào, xin hỏi tiểu thư có chuyện gì không?"

Quản lý là một người đàn ông cỡ bốn mươi tuổi, nhìn thấy An Dĩ Mạch tới đây rất lễ phép. An Dĩ Mạch rất bội phục An Mặc Hàn, mặc kệ là ai tới đây, trong công ty bọn họ rất lễ phép, hơn nữa chưa bao giờ ra vẻ ta đây.

Thật ra thì, cô không cần phải tự mình đến bộ phận nhân sự xem tin tức, nếu cô trúng tuyển, hai ngày nữa sẽ có người gọi điện thoại lại cho cô. Nhưng mà, cô nhìn đến An Mặc Hàn nhũn chặt mày, cô có chút không đành lòng.

"Hai ngày trước tôi có nộp hồ sơ, giờ tôi đến xem kết quả, chắc là đã có kết quả rồi."

"Được. Xin cô chờ một chút, xin hỏi cô tên là gì."

Quản lý nhìn vào máy vi tính rồi hỏi tên của Dĩ Mạch.

"Angel."

"An Dĩ Mạch dùng tên đi học đại học ở đất nước M. Quản lý tìm một chút, nhìn qua Dĩ Mạch, lại nhìn vào máy tính, cuối cùng đứng lên, cười nhìn An Dĩ Mạch."

"Tiểu thư, hồ sơ của cô bị Anna thư ký tổng giám đốc lấy đi rồi. Cho nên ở đây chúng tôi không tra được."

Nghe được lời nói của người quản lý, An Dĩ Mạch nhũn mày. Cô hiểu rồi, chắc là lệnh của An Mặc Hàn. Chẳng trách khi nghe cô nói đến công ty giúp anh, vẻ mặt của anh lại kỳ quái như vậy.

An Dĩ Mạch nói cảm ơn với người quản lý, sau đó trực tiếp đi đến văn phòng làm việc của An Mặc Hàn. Lúc này, trên bàn làm việc của An Mặc Hàn có một tập hồ sơ, nhìn lên tên đúng là Angel.

"An Mặc Hàn..."

An Dĩ Mạch đẩy cửa vào, đi thẳng đến bên người An Mặc Hàn, nhìn đến trên bàn làm việc có để một tập sơ yếu lý lịch của mình.

"Dĩ Mạch, em muốn làm cái gì? Em muốn làm cái gì thì làm, nhưng mà không cần như vậy có được hay không..."

An Mặc Hàn nói không ra sao cả. Nhưng mà, An Dĩ Mạch vừa nghe thì đã hiểu.

"Như anh thấy, em muốn làm chính là việc này."

An Dĩ Mạch chỉ sơ yếu lý lịch ở trên bàn, nói cho anh biết đáp án của mình.

Thế nhưng, An Mặc Hàn lập tức đứng dậy cầm sơ yếu lý lịch xé thành hai nửa.

An Dĩ Mạch không tức giận, cô đã sớm biết rằng sẽ có kết quả như vậy. Cô nhún nhún vai, kéo cánh tay của anh, để cho anh ngồi lại xuống ghế. Sau đó đi đến phía sau, hai tay đè lên huyệt thái dương mát xa cho anh.

"An Mặc Hàn, là anh không cho em đến công ty, anh đừng hối hận nha. Em thế nhưng là một nhân tài, anh thật sự không ngại khi em mang lợi ích đến cho công ty khác."

An Dĩ Mạch nói vô cùng thoải mái, giống như là nói giỡn. Nhưng mà không thể không thừa nhận, An Dĩ Mạch nói như vậy, tâm tình An Mặc Hàn tốt hơn rất nhiều.

"Chờ em thành công, anh sẽ đi phá hoại công ty đó..."

"Ha ha ha, được rồi. Chờ bản tiểu thư thành công, đến lúc đó sẽ không cho anh cơ hội chọc phá."

"Đưa ngốc...."

An Dĩ Mạch cũng cười. Cũng đúng thôi, giữa bọn họ nên như vậy, ai vì ai mà ủy khuất, ai vì ai mà làm cái gì, đối với bọn họ không cần thiết, chỉ cần bọn họ vĩnh viễn tin tưởng đối phương là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Cuối cùng, An Mặc Hàn cũng đồng ý để Dĩ Mạch đến công ty giúp anh vài ngày. Tuần sau, cô sẽ chính thức đi làm bên tập đoàn Thước Quang, đương nhiên sơ yếu lý lịch của cô là bị An Mặc Hàn vứt đi.

"Ô, rốt cuộc cũng hoàn thành. Mặc Hàn, em mệt quá!"

An Dĩ Mạch xoa bóp bả vai, duỗi người qua trái, xoay qua bên phải. Ngồi mấy tiếng đồng hồ như vậy, sau đó nhìn mấy con số chỉ chút thật sự là đau đầu.

"Ngoan, đã hơn sáu giờ rồi. Chúng ta đi ăn một chút gì đi, sau đó về nhà."

An Mặc Hàn đi đến bên người kéo cô, để cho cô thoải mái dựa vào trong ngực của mình, đầu lòng hôn mái tóc của cô.

"Không trở về nhà ăn sao?"

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu, rất khó hiểu.

"Anh đã cho bọn đi Lan và chú Trương nghỉ, bây giờ mà về nhà nấu cơm chắc sẽ muộn, cho nên đi ra ngoài ăn. Hơn nữa, em mệt mỏi như vậy, làm sao anh có thể để cho em nấu cơm được."

"Được rồi, đi thôi. Em thật sự rất đói bụng."

"Ừ."

Mặc áo khoác vào cho Dĩ Mạch và chính mình, bọn họ đi ra khỏi công ty. Phát hiện ở trong công ty vẫn còn có người, phần lớn các nhân viên đều làm thêm giờ ở đây.

"Mặc Hàn..."

Vừa mới xuống dưới lầu công ty, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn chợt nghe thấy được một giọng nói rất êm tai. Bọn họ đồng thời nhủ mảy, đơn giản đó là một giọng nói của một người phụ nữ.

"Mặc Hàn, chúng ta đi ăn cơm đi."

An Dĩ Mạch nhìn người phụ nữ cao 1m65 này, bộ dáng của cô gái rất đẹp, thoát nhìn rất thanh thuần đáng yêu. Nhưng mà, làm sao cô nhìn có chút quen thuộc nhỉ, đã gặp qua ở nơi nào đây?

Đúng rồi, sân bay. Ngày đó An Mặc Hàn đi đón cô, cô đi đến đại sảnh thì thấy cô gái này đang nói chuyện phiếm cùng An Mặc Hàn.

"Xin hỏi tiểu thư....."

An Dĩ Mạch đang muốn hỏi cô ta là ai. Lúc này, Hàn Ngữ Yên mới chú ý đến sự tồn tại của An Dĩ Mạch. Nhưng mà, nhìn đến dung mạo của An Dĩ Mạch, trong mắt chợt lóe lên ghen tỵ nhưng lại không thoát được ánh mắt của An Dĩ Mạch. An Dĩ Mạch cười cười, giống như trong nắng xuân, trong mắt Hàn Ngữ Yên ghen tỵ càng sâu hơn.

Chỉ có điều, đương nhiên cô ta sẽ không để cho người phụ nữ này quấy rầy kế hoạch của cô. Ngày đó nhìn thấy An Mặc Hàn, cô đã quyết định không thể thả anh đi, cho nên hôm nay hẹn anh cùng nhau ăn cơm.

Cô là diễn viên nổi tiếng trong làng giải trí, cô là Tiểu thiên hậu trong giới giải trí, cô là nữ thần trong lòng tất cả đàn ông.

Đương nhiên, những danh hiệu đó còn phải nhờ người đàn ông này, cũng là bởi vì ba tháng trước ăn một bữa cơm cùng anh. Trong một đêm trở thành người được yêu thích nhất trong làng giải trí. Có điều, trong thời gian ba tháng, cô vẫn dựa vào thực lực của chính mình đi tới vị trí ngày hôm nay.

"Mặc Hàn, chúng ta đi thôi."

Hàn Ngữ Yên trực tiếp bỏ qua An Dĩ Mạch, thâm tình nhìn về phía An Mặc Hàn. Nhưng An Mặc Hàn không có bất cứ biểu cảm nào, mà ngay cả cặp mắt đào hoa thường xuyên hay cười kia, nay cũng đã trầm ngập hân hạnh. Hiển nhiên, Hàn Ngữ Yên không nhìn thấy.

An Dĩ Mạch nhìn đến dáng vẻ tích cực chủ động của Hàn Ngữ Yên, tự mình đưa tay lên trán thăm mặc niệm cho cô ta. Bởi vì cô ta và An Mặc Hàn không có quen thuộc, chính là từ trên người cô ta thỉnh thoảng bay tới mùi nước hoa nhẹ dễ ngủ.

Chỉ là, cái mùi này quả thật rất tốt, rất nhẹ, so với Thượng Quan Hồng, cô gái này có phẩm vị hơn nhiều. Nhưng là, cô cảm giác dễ ngủ nhưng không dùng được, ở nơi này lại có người đàn ông sạch sẽ nghiêm trọng, cô chỉ có thể cầu nguyện cô gái này may mắn.

Quả nhiên, An Mặc Hàn tự nhiên lui về sau mấy bước, không ngờ thấy mùi nước hoa nhàn nhạt nữa, anh mới lên tiếng.

"Cô là ai?"

Thật sự là đã không lên tiếng thì thôi, vừa nói đã hù dọa chết người. An Dĩ Mạch nhin cười, nhìn gương mặt xinh đẹp mặt xấu hổ của người phụ nữ.

"Mặc Hàn..."

"Không nên gọi tên của tôi, chúng ta biết cô sao?"

An Mặc Hàn đứng cách xa Hàn Ngữ Yên một mét, thế nhưng anh lại rất gần với An Dĩ Mạch. Nhìn An Mặc Hàn di chuyển tới chỗ của An Dĩ Mạch. Ngón tay của Hàn Ngữ Yên hung hăng cắm sâu vào thịt, nhìn An Dĩ Mạch tràn ngập ghen tỵ. Chỉ là, lúc này cô thật sự luống cuống, bởi vì cô đã hoàn toàn bại lộ tâm tình của mình.

"Vì sao tiểu thư lại dùng ánh mắt ánh mắt giết người này nhìn tôi? Cũng không phải là tôi chọc cô tức giận."

An Dĩ Mạch nói vô cùng uất ức, còn cố ý nhích vào trong lòng của An Mặc Hàn. Nhưng là, ngoài dự liệu của Hàn Ngữ Yên, An Mặc Hàn cũng không có đẩy cô ta ra, ngược lại còn vỗ vỗ lưng của cô ta, an ủi cô ta.

"Mặc....."

Hàn Ngữ Yên đang muốn nói chuyện, ánh mắt An Mặc Hàn liếc qua, Hàn Ngữ Yên không dám nói thêm gì nữa. Cô thích người đàn ông này, nhưng mà, cô lại càng yêu mạng của mình hơn. Cô cũng biết tính cách của người đàn ông này, cho nên cô sẽ không chọc anh ấy.

"Chúng ta đã hẹn ăn cơm cùng nhau."

Hàn Ngữ Yên nói có chút ủy khuất. Hôm nay, cô đặc biệt lựa chọn trang phục cho mình, lại hủy bỏ tất cả các lịch trình, cũng chỉ để cùng ăn một bữa cơm với anh.

"Tôi không hề đồng ý."

Kỳ thật, nghe được An Mặc Hàn nói như vậy tâm của Hàn Ngữ Yên thật sự đã lạnh. Anh quả thật không có đáp ứng, ngày đó cũng chỉ là tự cô đa tình mà thôi. Mấy ngày nay, cô vẫn luôn lừa mình dối người.

Trong mắt tràn ngập nước mắt, không hổ là minh tinh, đúng là xinh đẹp, bộ dáng đáng thương của cô ta khác hẳn với Thượng Quan Hồng. Ít nhất bộ dáng bây giờ của cô ta, nếu là đàn ông nhất định sẽ mềm lòng.

"Hàn tiểu thư không bằng chúng ta đi cùng nhau."

Lúc này, rốt cuộc An Dĩ Mạch cũng nhớ tới người phụ nữ này là ai, cô ta chính là người ba tháng trước cùng An Mặc Hàn có tin đồn với minh tinh Hàn Ngữ Yên. Nhưng mà, Dĩ Mạch nhớ rõ, hôm nay cô ta đã không phải cô diễn viên vô danh kia. Giống như đang suy nghĩ cái gì, bởi vì An Dĩ Mạch nói mà An Mặc Hàn chau mày. Trong lòng Dĩ Mạch phỉ báng một tiếng, đúng là hồng nhan họa thủy.

"Được không? Tiểu thư cô thật sự không ngại sao?"

Nghe được giọng nói tràn đầy hưng phấn kích động của Hàn Ngữ Yên, An Dĩ Mạch cười tà. Dĩ nhiên cô hiểu ý tứ trong lời nói, không phải là An Mặc Hàn hoàn toàn không thêm đề ý đến cô ta sao, thật là một người phụ nữ không biết tự lượng sức mình.

"Đi thôi."

An Mặc Hàn cũng không phản đối, bởi vì anh biết Dĩ Mạch làm như vậy là có đạo lý của mình. Nếu cô muốn chơi, anh sẽ để cho cô chơi vui vẻ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tiểu Trương lái xe, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn ngồi ở phía sau. Hàn Ngữ Yên ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Lúc này, cho dù cô có ý kiến gì cũng không dám nói, chỉ có thể cầm giũa nhìn tới tấm chắn màu đen ngăn cách giữa chỗ ngồi trước và sau.

"Dĩ Mạch, em muốn làm gì?"

An Mặc Hàn nhìn trên mặt An Dĩ Mạch vẫn chưa biến mất ý cười, nhìn cô cười cười, nụ cười tràn đầy sùng nịnh, hôn lên mái tóc của cô.

"Một cô gái xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn khẳng khái một mực muốn đi theo anh. Đương nhiên, em phải giúp người ta hoàn thành nguyện vọng rồi."

Giọng nói An Dĩ Mạch rất lạ, trong lòng An Mặc Hàn nghe xong hoảng hốt. Mỗi lần mà An Dĩ Mạch dùng loại giọng này nói chuyện, An Mặc Hàn biết cô thật sự tức giận.

Thật ra thì, tính tình An Dĩ Mạch rất tốt, cô là một người không dễ tức giận. Cho nên, qua nhiều năm như vậy, tuy An Mặc Hàn đã làm rất nhiều chuyện khiến An Dĩ Mạch mất hứng, cô đều bỏ qua, ngay cả An Mặc Hàn cũng không rõ ràng lắm vì sao cô lại có tính cách như vậy.

Còn nhớ rõ có một lần, bọn họ mây mưa xong An Mặc Hàn ôm cô hỏi vì sao cô lại không tức giận giống như những người yêu nhau khác. Ngay lúc đó, An Dĩ Mạch nói một câu lại làm cho An Mặc Hàn hết sức kinh hãi.

Anh nhớ đến lúc đó An Dĩ Mạch trả lời là "Một người có thể không xinh đẹp, có thể không thiện lương. Nhưng mà, không thể không biết cảm ơn, dù trong lòng không muốn, cũng đều không có tư cách mà tức giận ai. Nói như vậy, sẽ rất mệt mỏi."

Sau khi nghe được câu trả lời của cô, An Mặc Hàn suy nghĩ thật lâu. Trong lòng càng thêm kiên định hứa hẹn của mình.

"Dĩ Mạch, thật sự anh không biết cô ta."

Thiếu chút nữa là An Mặc Hàn thề với An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch nhìn vẻ mặt ủy khuất của anh, lập tức nở nụ cười.

"Em biết nha. Em không nói anh sai lầm mà."

Nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy trái tim lo lắng của An Mặc Hàn rốt cuộc cũng buông xuống, Dĩ Mạch không giận anh là tốt rồi. Chỉ là, cặp mắt nguy hiểm xuyên thấu qua tấm chắn nhìn về người ngồi đằng trước, Dĩ Mạch muốn chơi như thế nào, anh đều ủng hộ cô.

Rất nhanh đã đi tới nơi ăn cơm, Hàn Ngữ Yên nhìn khách sạn trước mắt cao như vậy, ánh mắt nóng rực không tránh được cặp mắt của An Dĩ Mạch hai người bọn họ.

"Đi thôi."

Nhân viên phục vụ tiếp đãi bọn họ, bọn họ bắt đầu chọn món ăn. An Mặc Hàn trực tiếp đưa thực đơn cho An Dĩ Mạch. Lần này rõ ràng Hàn Ngữ Yên không có phản ứng gì cả, Dĩ Mạch khiêu mi. Chẳng qua, vẫn phát hiện được trong mắt cô ta có vẻ ần ần.

"Hàn tiểu thư xem trước đi, tôi xem không hiểu."

Hàn Ngữ Yên nhận lấy thực đơn, nhìn lên phía trên toàn là chữ Tây Ban Nha. Nhất thời hai mắt tỏa sáng, cô học đại học chính là ngôn ngữ Tây Ban Nha. Hai mắt lóe sáng nhìn An Dĩ Mạch, bắt đầu giải thích các món ăn này với An Dĩ Mạch.

Cuối cùng, Hàn Ngữ Yên cảm giác biểu hiện của mình với An Mặc Hàn không sai lệch lắm, mới bắt đầu gọi món ăn.

Mỗi người đều có mấy phần đồ ăn mình thích, đang dùng cơm trên bàn, Hàn Ngữ Yên ăn rất tao nhã, An Mặc Hàn cũng rất tao nhã, chỉ có An Dĩ Mạch, có thể nói là ăn như hổ đói. Bữa ăn của Dĩ Mạch mùi vị rất nặng hơn nữa hương vị rất cay, ngồi ở một cái bàn bên trên, Hàn Ngữ Yên và An Mặc Hàn đều có thể nhìn thấy cơm của cô mùi vị cay rõ ràng như vậy.

Nhưng mà, An Dĩ Mạch lại ăn uống hồn nhiên, thông qua thám tử điều tra cô biết được An Mặc Hàn không thích mùi vị nồng nặc. Quả nhiên, Hàn Ngữ Yên nhìn qua An Mặc Hàn, vẻ mặt của anh ghét bỏ nhìn cơm của An Dĩ Mạch cùng người đang ăn cơm.

"Khụ khụ...."

Hàn Ngữ Yên không tự chủ ho ra một tiếng, đương nhiên An Dĩ Mạch biết nguyên nhân là do cơm của mình.

"Hàn tiểu thư không ăn cay sao?"

Trong miệng của cô còn có cơm, cho nên giọng nói có chút không rõ.

"Tôi không thích mùi quá nồng, hơn nữa, chúng tôi làm nghề này có quy định là không được ăn cay."

"Ồ..."

An Dĩ Mạch ồ một tiếng không để ý tới bọn họ vẫn tiếp tục ăn. Lúc này, An Mặc Hàn nhìn thấy trực tiếp kéo cái đĩa của cô, lấy một ly nước đẩy tới trước mặt cô.

Môi An Dĩ Mạch sưng đỏ gõ gõ cái bàn, An Mặc Hàn không phản ứng. Cuối cùng, chỉ có thể bưng ly nước kia lên uống, thân mật khăng khít ăn ý như vậy. Đương nhiên là Hàn Ngữ Yên thấy được, có điều lần này cô chỉ cười cười.

"Mặc Hàn..."

Lúc này một giọng nói truyền tới, An Dĩ Mạch không để ý tới cô ta. Hàn Ngữ Yên nhăn mặt nhủ mảy, An Mặc Hàn vẫn như cũ cười nhìn An Dĩ Mạch.

Rất nhanh một tiếng vang cộc cộc của giày cao gót tới gần bọn họ.

"Đúng là anh rồi, vị này chắc là Hàn tiểu thư đi, tôi rất thích xem diễn xuất của cô đấy."

"Cảm ơn, chào cô."

"Chào cô."

Đi nhiên Hàn Ngữ Yên biết cô gái quyền rũ này. Không sai, cô ta chính là Thượng Quan Hồng.

Lúc này, Thượng Quan Hồng mới nhìn sang An Dĩ Mạch đang uống nước, Thượng Quan Hồng nhìn thấy mặt mũi của cô thì kinh ngạc một chút. Nhưng mà cũng chỉ là một chút mà thôi, sau đó khôi phục dáng vẻ tươi cười nhìn về phía An Mặc Hàn.

"Mặc Hàn, cũng lâu rồi chúng ta chưa ăn cơm cùng với nhau, không ngại em cùng ăn chứ."

An Dĩ Mạch bĩu môi, cái gì mà thật lâu, rõ ràng mới có hai ba ngày mà thôi.

Lần này, ngoài dự đoán An Mặc Hàn lại gật đầu một cái, ý bảo cô tìm một chỗ trống ngồi xuống. Được An Mặc Hàn đồng ý, Thượng Quan Hồng rất vui mừng, còn Hàn Ngữ Yên thì lại bắt đầu mất hứng.

Về mặt An Dĩ Mạch nghiêng ngẫm nhìn hai người phụ nữ đầu đả vì An Mặc Hàn. Nhất thời trong lòng lần nữa lại cảm thán đúng là hồng nhan họa thủy.

Hôm nay Thượng Quan Hồng không giống với ngày hôm qua, hôm nay nhìn cô ta rất là ưu nhã, không có bất kỳ tính khí gì, tìm một vị trí vừa vặn đối diện với An Dĩ Mạch.

"Vị tiểu thư này...."

Đương nhiên, Thượng Quan Hồng biết người phụ nữ này. Nhưng mà, cô cho rằng cô ta mãi chỉ là một người bồi rượu, vậy mà hiện tại cô ta ngồi một chỗ cùng An Mặc Hàn. Cô ta thật sự có bản lĩnh, ánh mắt lại nhìn nhìn thấy cô đeo dây chuyền. Trong lòng Thượng Quan Hồng ghi hận một hồi, nhưng là trong mắt hết sức bình tĩnh.

An Dĩ Mạch vẫn ăn như trước, không quan tâm đến người khác. Chỉ là, cô phải thừa nhận rằng Thượng Quan Hồng khó đối phó hơn Hàn Ngữ Yên. Bởi vì, khi gặp chuyện, cảm xúc Hàn Ngữ Yên sẽ biểu hiện hết ra ngoài. Lại nhìn về phía Thượng Quan Hồng, An Dĩ Mạch có cảm giác, lúc này cô ta rất là tức giận, nhưng mà cũng không biểu hiện cái gì ra ngoài, thật là lợi hại.

"Tôi là Angel, là nhân viên của quốc tế Mặc Mặc. Hôm nay đi theo Hàn tiểu thư và Tổng giám đốc ăn cơm"

Thượng Quan Hồng cũng không nghĩ đến An Dĩ Mạch sẽ chủ động giới thiệu bản thân. Bởi vì từ khi cô vừa xuất hiện, cô ta hoàn toàn ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn mình.

Nghe được lời giới thiệu của cô, An Mặc Hàn chau mày. Trong lòng Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng đều có chuẩn bị. Chỉ là, không có buồng lòng cảnh giác, nếu có thể cùng ăn cơm với An Mặc Hàn, nhất định không đơn giản chỉ là nhân viên.

"Ăn cái này đi."

An Mặc Hàn lấy miếng bít tết đã cắt sẵn để vào trong đĩa trước mặt của An Dĩ Mạch, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của hai người kia, lấy miếng thịt bò bít tết chưa cắt ở trước mặt An Dĩ Mạch về đĩa của mình, sau đó cắt lấy ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

"Mặc Hàn thật quan tâm chăm sóc An tiểu thư."

Thượng Quan Hồng cười vô cùng quyến rũ. Nhưng mà, lúc này An Dĩ Mạch biết cô ta hận không thể giết chết cô đi.

"Hàn tiểu thư, nghe nói tháng sau cô sẽ đến kỳ hạn hợp đồng với công ty Thiên Ngu tập đoàn Thượng Quan, có nghĩ tới vào quốc tế Mặc Mặc phát triển hay không."

Lần này, ngược lại An Dĩ Mạch ăn rất tao nhã, không còn ăn như hồi đối nữa.

Trừ An Mặc Hàn, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng cũng không nghĩ tới An Dĩ Mạch sẽ hỏi đến vấn đề này. Thiên Ngu là công ty con tập đoàn Thượng Quan, mà Thượng Quan Hồng chính là tiểu thư của tập đoàn Thượng Quan. Hơn nữa, lập tức sẽ đi làm, muốn thay thế, đúng lúc là kỳ hạn của công ty giải trí Thiên Ngu.

Người đại diện của tôi đang xử lý chuyện này. Đến lúc đó, cô nhất định phải tìm cho tôi một công ty tốt."

"Rất mong đợi hợp tác cùng Hàn tiểu thư, hi vọng sẽ có cơ hội."

An Dĩ Mạch nâng ly, dĩ nhiên Hàn Ngữ Yên cũng sẽ đáp lại một chút. Lúc này, địch ý của cô với An Dĩ Mạch ít đi rất nhiều. Bởi vì một nửa địch ý còn lại chuyển sang Thượng Quan Hồng.

"Tôi cũng hi vọng có cơ hội, đến lúc đó, nhất định chúng ta sẽ hợp tác rất tốt."

Nhìn hành động của hai người, Thượng Quan Hồng đã tức đến nổi phở phở đều muốn nổ tung. Dĩ nhiên, cô không thể để cho Hàn Ngữ Yên bị cướp đi. Danh tiếng của Hàn Ngữ Yên đã vượt qua quá nhiều người, là một minh tinh rất có tiềm năng.

"Mặc Hàn, lần hợp tác đó, ba ba nói phương án có nhiều chỗ cần phải sửa đổi, tối mai có được không? Ở nơi này, chúng ta có thể ký hợp đồng."

Thượng Quan Hồng ăn rất tao nhã, thỉnh thoảng nói chuyện với An Mặc Hàn. Cứ chỉ lời nói đều rất đẹp mắt, hiển nhiên là một người có văn hóa, giáo dục.

"Không thành vấn đề."

Ký hợp đồng với tập đoàn Thượng Quan càng nhanh càng tốt. Ngày mai, tất nhiên anh sẽ đến.

Một bữa cơm, trong lúc nói chuyện với nhau, bốn người mỗi người một câu kết thúc như vậy. Đúng lúc này, An Mặc Hàn dẫn đầu nói muốn về trước. Ấy vậy mà Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng vẫn rất vui vẻ. An Mặc Hàn chính là có năng lực như vậy, rõ ràng anh không nói gì cả, nhưng vẫn làm cho người ta lầm tưởng về mặt của anh là nhu hòa.

An Dĩ Mạch ăn ngon miệng nhất, trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, cô đã ăn xong hết tất cả thức ăn. Sau đó còn kêu thêm một phần thịt bò bít tết, ăn sạch sành sanh. Trong lúc ăn, An Dĩ Mạch hứng chịu không ít ánh mắt hiềm khích ghét bỏ của Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng.

Sau khi trở về tắm rửa một cái, khoan khoái dễ chịu, An Mặc Hàn lại quần lấy cô làm vận động. Rốt cuộc, cũng do mệt quá mà An Dĩ Mạch ngủ thiếp đi.

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua nhanh. Sau khi vận hành được một quý, quốc tế Mặc Mạch đã đi lên đứng quỹ đạo, bận rộn suốt một tuần, cuối cùng nhân viên đã có thể nghỉ ngơi một chút.

Mấy ngày nay, Dĩ Mạch vẫn luôn giúp đỡ An Mặc Hàn ở công ty. Mặc dù, chuyên ngành của cô không phải là cái này, nhưng mà, cô lại làm rất tốt. Buổi tối về đến nhà, di Lan đã chuẩn bị xong bữa tối, An Dĩ Mạch ăn như hổ đói, quét sạch hết thức ăn trên bàn.

"Ai không biết còn tưởng em là dân Châu Phi chạy nạn đó."

Nhìn bộ dáng ăn cơm của An Dĩ Mạch, gương mặt An Mặc Hàn không vừa ý. Đã nhiều năm như vậy rồi, mặc dù anh đã quen với thói quen của cô như vậy. Nhưng anh vẫn muốn nói một chút cho cô nghe.

"Anh không biết sao, em chính là người Châu Phi tới đó."

"Ngày mai, chúng ta sẽ đi biệt thự Ly Sơn."

"Được."

"Thiếu gia, tôi đi chuẩn bị trước."

Một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi cung kính đi ngoài, nói chuẩn bị. Chú ấy chính là chồng của di Lan, chú Trương.

"Ký hợp đồng với tập đoàn Thượng Quan sao?"

Ngày đó, An Mặc Hàn đi tới nơi hẹn. Chẳng qua, An Dĩ Mạch không có hỏi qua kết quả như thế nào.

An Mặc Hàn gạt đầu một cái, tùy ý dựa vào ghế, nhìn như thế nào cũng thấy rất đẹp trai.

Tổng giám đốc Thượng Quan đúng là một nhân vật lợi hại.

Nghĩ đến tập đoàn Thượng Quan chỉnh sửa lại chỉ đề cho bọn họ hơn có 5%, anh cũng rất bội phục Thượng Quan Niên. Thật ra thì, hai người bọn họ cũng không có bao nhiêu quan hệ hợp tác, cũng không có quen thân. Tập đoàn Thượng Quan vốn là phát triển ở nước ngoài, cũng là vào năm năm trước, một nhà Thượng Quan Niên mới từ nước ngoài chuyển về thành phố S.

Hai người đang ăn say sưa nồng nhiệt, đúng lúc này chuông cửa lại vang lên. An Mặc Hàn nhìn An Dĩ Mạch một cái, lúc này có rất ít người quay về nhà bọn họ, sẽ là ai chứ?

Di Lan đi mở cửa, bọn họ chỉ thấy một người đàn ông đi vào, tóc rối bời, hơn nửa gương mặt có vẻ mệt mỏi, nhìn qua chắc đã mấy ngày cũng không có nghỉ ngơi thật tốt.

"Ti Dạ?"

An Dĩ Mạch rất ít khi nhìn thấy bộ dáng của Toàn Ti Dạ như thế này. Thật ra thì, theo lời của An Dĩ Mạch mà nói, Toàn Ti Dạ là một người có hai mặt, có lẽ bởi vì do hoàn cảnh lớn lên, bản thân cậu ấy làm cho người ta cảm giác rất lạnh. Hơn nữa, có một loại cảm giác như chứa tể son lâm. Nhưng mà, chỉ có An Dĩ Mạch bọn họ biết, thật ra Toàn Ti Dạ cũng chỉ là một đứa trẻ, có lúc cậu ấy rất bất lực.

"Cha cậu giáo huấn cậu sao?"

Hiểu rõ chuyện của gia đình bọn họ, An Mặc Hàn nhìn đến bộ dáng của cậu ta. Nhất định An Mặc Hàn cũng biết mấy ngày qua cũng không có ăn cơm và ngủ.

"Di Lan, di chuẩn bị thêm chút đồ ăn nữa."

Nhìn Toàn Ti Dạ mệt mỏi ngồi xuống, An Dĩ Mạch nói với di Lan. Mặc dù, cô rất thích bắt nạt cậu ấy, nhưng cô cũng không thích nhìn dáng vẻ vô lực của Toàn Ti Dạ như vậy.

"Dĩ Mạch, cô thật tốt."

Sau đó, anh bắt đầu nói mấy ngày nay đã trải qua những chuyện gì, càng nghe chân mày An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nhíu càng sâu. Không ngờ mới có ba ngày, Toàn Ti Dạ cũng đã đi một vòng Quỷ Môn Quan rồi.

"Cha tôi tuyệt đối là cố ý, bản thiếu gia thật sự sắp chết."

Sau khi cha anh lừa anh đi, trực tiếp ném anh xuống rừng rậm Amazon. Chỗ đó là địa phương nào, chính là nơi huấn luyện đặc công đó.

Lão cha nhà anh lại ném anh ở nơi đó cũng không quan tâm, ba ngày anh vật lộn cùng dã thú, chạy trốn độc trùng, vừa mệt mỏi lại đói bụng nữa. Cuối cùng, anh đi ra từ Amazon, cũng không tốt hơn bao nhiêu, ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, không ăn không uống. Anh là người mà, lão cha nhà anh có biết hay không?

Cũng may nhờ năm anh 17 tuổi ấy, vì tò mò mà cùng An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền đi vào Amazon. Cuối cùng, ở trong đó năm ngày mới đi ra ngoài. Dĩ nhiên, lão cha nhà anh không biết chuyện này, bằng không, nhất định sẽ không vứt anh xuống Amazon đâu.

Đoán chừng hiện tại lão cha ở nhà còn không biết anh đã đi ra từ bên trong đâu. Nghĩ tới đây, sắc mặt Toàn Ti Dạ mới tốt lên một chút.

"Trước đi tắm một cái đi, rồi xuống ăn."

An Dĩ Mạch nhìn sắc mặt Toàn Ti Dạ biến đổi không ngừng, không biết phải làm sao. Cuối cùng, lúc mặt An Mặc Hàn trầm xuống, Toàn Ti Dạ cho An Dĩ Mạch một nụ hôn gió, đi vào phòng của An Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

"An Mặc Hàn, tại sao chú Toàn lại muốn làm như vậy?"

An Dĩ Mạch rất không hiểu, mặc dù cô rất thích trêu chọc Toàn Ti Dạ. Nhưng mà, vẫn hi vọng anh hạnh phúc như trước, được ở chung một chỗ với người mình yêu.

"Đoán chừng là trừng phạt cậu ấy trốn nhà đi thôi."

Sắc mặt lạnh lùng của An Mặc Hàn khôi phục, tiếp tục ăn cơm, giống như mới vừa rồi Toàn Ti Dạ không hề xuất hiện.

Toàn Ti Dạ tắm rửa rất nhanh, sau đó đi xuống ăn cơm, nói với An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đã xảy ra chuyện gì trong ba ngày nay.

Đến tối, Toàn Ti Dạ chiếm lấy phòng của An Mặc Hàn. Cho nên, ở dưới ánh mắt của Toàn Ti Dạ, An Mặc Hàn ngủ lại trong phòng của An Dĩ Mạch.

Tiếng chuông quen thuộc của điện thoại di động truyền đến, An Mặc Hàn nhìn qua cửa phòng tắm đang đóng chặt, cầm lấy điện thoại của Dĩ Mạch nhận cuộc gọi.

"Ai đó?"

"Anh...."

Đầu dây bên kia điện thoại truyền tới giọng nói nghi ngờ của một người phụ nữ. An Mặc Hàn cau mày, liếc nhìn màn hình điện thoại, không có tên, chỉ có một dãy số.

"Đây không phải là điện thoại của Dĩ Mạch sao?"

Giọng nói đầu dây điện thoại bên kia lạnh lùng, tràn đầy nghi ngờ. An Mặc Hàn khiêu mi, đúng là tìm Dĩ Mạch.

"Cô ấy đang tắm."

"Ồ a a a, tôi là Hạ Hi, khi nào Dĩ Mạch tắm xong kêu cô ấy gọi lại cho tôi nhé. Bái bai, bạn trai Dĩ Mạch, rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt."

Không đợi An Mặc Hàn đáp lại, đầu dây bên kia đã vội vàng cúp điện thoại, trong giọng nói còn mang theo tia cảm xúc.

An Mặc Hàn vừa mới để điện thoại di động xuống, An Dĩ Mạch cũng đã tắm xong đi ra ngoài, nhìn thấy chỉ dùng khăn tắm che kín da thịt trắng nõn,

đáy mắt An Mặc Hàn trầm xuống.

"Đi tắm nhanh đi."

Dĩ nhiên, An Dĩ Mạch biết ý nghĩa của anh, một đại sắc lang. Cho nên, chỉ có thể ra lệnh để anh đi tắm.

"Được, chờ anh. Mới vừa rồi Hạ Hi gọi điện hình như có chuyện gì đó, em nhớ gọi lại cho cô ấy."

Vừa nói vừa đi về phía An Dĩ Mạch ẩn xuống một nụ hôn ở cái trán của cô, cố gắng tránh né ánh mắt của mình, đề xuống * của mình, xem ra anh lại phải tắm nước lạnh rồi.

"Tốt."

"Nhìn An Mặc Hàn đi vào phòng tắm, An Dĩ Mạch đi tới bên giường cầm điện thoại di động lên, gọi lại vào số máy kia."

"Này."

Kết quả, An Dĩ Mạch mới vừa nói một chữ, đầu điện thoại bên kia bắt đầu hỏi thăm liên tiếp. An Dĩ Mạch đưa di động từ trên lỗ tai cách xa một khoảng. Cảm giác người bên kia nói xong rồi, cô mới cầm điện thoại lên, đặt vào bên tai lần nữa.

"An Dĩ Mạch, khai báo thành thật. Anh ấy chính là An Mặc Hàn mà cậu hay nói có phải không?"

An Dĩ Mạch cười cười, Hạ Hi và Dur Huyền là cô quen biết ở nước ngoài. Họ rất hợp ý nhau, chung sống rất tốt, hơn nữa, còn có một cảm giác là chỉ hận không gặp được nhau sớm hơn.

"Hạ Hi, muốn uống nước không?"

Thật là, An Dĩ Mạch làm người ta tức chết người không cần đèn mạng, bất kể đầu dây bên kia cô nói gì, vẫn như cũ làm bầm một mình.

"Ngày mai chị đây sẽ về, nhớ nhận điện thoại. Còn nữa, dẫn theo người kia của cậu luôn."

An Dĩ Mạch còn muốn nói điều gì, thế mà Hạ Hi đã cúp điện thoại rồi. An Dĩ Mạch bất đắc dĩ nhìn lên trần nhà, đề sét đánh chết cô đi. Tại sao cô lại có một bạn bè như Hạ Hi chứ.

"Làm sao vậy?"

An Mặc Hàn đi từ phòng tắm ra ngoài thấy dáng vẻ buồn khổ của An Dĩ Mạch.

An Mặc Hàn ngồi ở trên giường, An Dĩ Mạch quỳ gối trên giường nhận lấy khăn lông lau khô tóc cho anh.

"Hạ Hi muốn về đây."

Cách khăn lông, An Mặc Hàn nghe được giọng nói của cô có chút mơ hồ. Nhưng mà, vẫn rõ ràng nghe được, cho tới nay, An Mặc Hàn cũng biết An Dĩ Mạch có hai người bạn tốt rất thân. Cũng giống như anh có hai người bạn tốt là Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền. Chỉ là, An Mặc Hàn chưa từng thấy qua các cô ấy.

"Đây không phải là rất tốt sao. Như vậy lúc mà anh bận rộn cũng có người giúp đỡ em."

Cảm giác tóc đã khô gần hết, anh kéo cô ngồi ở trong ngực của anh. Đôi tay của anh thỉnh thoảng lại đề ngọn núi của cô, khiến nó dựng thẳng.

Dưới sự trêu đùa của anh, sắc mặt của An Dĩ Mạch rất đỏ. Đưa tay kéo tay của anh ra, trừng mắt liếc anh một cái, cảnh cáo anh đừng hoang một chút.

"Nhưng mà, ngày mai em không có thời gian nhận điện thoại đi đón cô ấy, cô ấy sẽ giết em đó."

An Dĩ Mạch bĩu môi, theo tính tình Hạ Hi, nếu như ngày mai cô không đi đón theo lời của cô ấy, cô sẽ chết chắc. Ở đây trừ cô ra, Hạ Hi không quen ai cả, từ nhỏ cô ấy đều lớn lên ở nước ngoài, chưa quen thuộc với nơi này. Cho nên, nếu để cho một mình cô ấy ở đó, An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút đều cảm thấy rất đáng sợ.

Môi của An Mặc Hàn hôn lên đôi môi mê người của An Dĩ Mạch, hôn nhẹ lên. Có điều, An Dĩ Mạch cũng nghe được lời nói của anh.

"Không phải còn có Toàn Ti Dạ đó sao?"

Sau khi nghe xong, hai mắt An Dĩ Mạch sáng lên. Đúng vậy, ngày mai Ti Dạ lại không có chuyện gì làm, để cậu ấy đi đón Hạ Hi. Ừm, An Mặc Hàn thật thông minh.

Tâm trạng An Dĩ Mạch tốt hơn, cũng bắt đầu không thành thật, một tay ở trên người An Mặc Hàn chọc giận. Nhưng An Mặc Hàn là một người tuyệt đối sẽ không chịu thua thiệt. Cho nên, ngay cả vốn lẫn lãi anh cũng muốn lấy từ trên người An Dĩ Mạch về.

Mà ở trong một căn phòng khác, bởi vì một mà Toàn Ti Dạ ngủ rất say sưa, hoàn toàn không hề biết đã bị An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch tính toán.

Ngày hôm sau, khi Toàn Ti Dạ tỉnh dậy cũng đã chín giờ, anh mở cửa phòng đi xuống lầu, thấy di Lan đang bày biện thức ăn.

"Thiếu gia Ti Dạ đã dậy."

"Di Lan, An Mặc Hàn còn chưa dậy sao? Cũng mấy giờ rồi, thật không biết tối hôm qua làm gì. Hừm, khẳng định lại khi để Dĩ Mạch nhà ta."

Anh ngồi ở trên ghế vừa ăn vừa nói, di Lan chờ anh nói xong, mới bắt đầu giải thích cho thiếu gia nhà mình.

"Thiếu gia và tiểu thư đã đi biệt thự Ly Sơn rồi. Đúng rồi, thiếu gia Ti Dạ, cái này là trước khi đi tiểu thư bảo di đưa cho cậu."

Di Lan lấy ra một tờ giấy từ trong túi đưa cho Toàn Ti Dạ, sau đó tiếp tục công việc của mình. Toàn Ti Dạ vốn đang mong đợi cô ấy sẽ để lại đồ tốt gì cho anh, không nghĩ tới là để cho anh đi đón người. Được rồi, dù sao anh cũng nhân rồi không chuyện gì làm, đi thi đi, cũng không biết hiện tại Chiếm Nam Huyền người này đang làm cái gì nữa.

Vậy mà, hôm nay người bị Toàn Ti Dạ nói, Chiếm Nam Huyền đang tiến hành một cuộc tranh giành tự do với ba Chiếm ở trong thư phòng.

"Chiếm Nam Huyền, bắt đầu từ tuần sau con đến công ty làm việc, đảm nhiệm chức Tổng giám đốc, cứ quyết định như vậy đi."

Đối diện Chiếm Nam Huyền là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, Chiếm Nam Huyền có bảy phần dung mạo giống ông. Hiện nay, ông ấy chính là tổng giám đốc của tập đoàn châu báu quốc tế Thước Quang, Chiếm Diêm.

Hiện tại, tập đoàn châu báu quốc tế Thước Quang là tập đoàn xếp thứ ba trên thế giới, đây là một sự nghiệp của gia tộc, Chỉ là, sau khi Chiếm Diêm tiếp nhận mới tiến vào thị trường thế giới. Trên thương trường, Chiếm Diêm là một nhân tài không nhiều lắm, nhưng lại có chút bảo thủ cứng nhắc. Có điều, những thứ này chỉ nhằm vào người của gia tộc khác mà thôi. Cho tới bây giờ, ông đều là một nhân vật sấm rền gió cuốn ở công ty.

Chiếm Nam Huyền vô đầu đến phát đau, anh đã không còn để sức phản kháng nữa. Mấy ngày nay, anh bị nhốt ở trong nhà, ngay cả cửa cũng không ra được. Kết quả, hôm nay cha anh đã trực tiếp quyết định, ôi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

"Nam Huyền."

Chiếm Diêm thở phì phò rời khỏi thư phòng, một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng đi vào. Bà là một vị tiểu thư của một gia tộc lớn, bởi vì lợi ích của gia tộc mà gả cho Chiếm Diêm. Chỉ là, vợ chồng nhiều năm như vậy, ý nghĩ trong lòng của chồng mình, sao bà lại không biết chứ.

"Mẹ."

Chiếm phu nhân đứng đối diện Chiếm Nam Huyền, nhìn con trai của mình dửng dưng. Cả đời này của bà, điều quan trọng nhất chính là người chồng của bà, con trai và con gái. Nhưng mà, con gái luôn luôn ở nước ngoài, con trai vẫn luôn ở bên cạnh nhưng không chịu làm gì cả.

"Nam Huyền, nghe ba của con đi. Sớm hay muộn công ty cũng đều là của con, đi làm trước hay sau cũng vậy mà."

"Mẹ, hiện tại thật sự là con không dự định đi làm ở công ty."

Chiếm phu nhân nhìn đáng vẻ kiên định của con trai mình, trong lòng có ý tưởng.

"Nam Huyền, nếu như mẹ đáp ứng con một điều kiện, con nhất định phải nghe lời của ba đi làm công ty."

"Nghe được lời mẹ nói, hai mắt Chiếm Nam Huyền sáng lên. Anh sinh ra ở gia tộc này, không được lựa chọn. Nhưng mà sau này, anh muốn cuộc sống của mình có thể được lựa chọn."

"Mẹ có thể đáp ứng con, phản đối khi ba con chọn lựa cho con một người vợ, tất cả đều ủng hộ con, cái điều kiện này có được hay không?"

"Mẹ, người thật tốt. Yên tâm đi, con sẽ đi làm đảng hoàng."

Chiếm Nam Huyền hưng phấn, ấn một nụ hôn lên trên trán của Chiếm phu nhân, vui mừng trở về phòng của mình, nhìn như thế nào cũng giống như đứa trẻ con, Chiếm phu nhân chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

Sao bà lại không biết ý nghĩ của con trai mình, Thật ra thì, bà vẫn luôn ủng hộ con trai, bởi vì hôn nhân của bà đã không có tình yêu, chỉ có tôn trọng nhau. Cho nên, bà hi vọng con trai không thể giống như bà nữa, muốn nó có được hạnh phúc của mình.

"Ông à."

Chiếm phu nhân trở lại phòng khách, nhìn sắc mặt của Chiếm Diễm tái mét, bất đắc dĩ cười.

"Tiểu tử thú kia nghĩ thông suốt rồi?"

Chiếm phu nhân gật đầu một cái.

"Ông còn chưa hiểu Nam Huyền sao. Nó cũng chỉ muốn chơi thêm hai năm nữa. Nhưng mà, hiện tại nó cũng chịu nghe lời đi làm, ông yên tâm đi."

"Hừ, tốt nhất là như vậy. Thật không biết nó giống ai, cũng không biết làm nên chút chuyện đàng hoàng nào."

Ở dưới ánh mắt của Chiếm phu nhân, Chiếm Diễm trở về gian phòng của mình.

Mười giờ rưỡi, đúng lúc Toàn Ti Dạ xuất hiện tại sân bay. Vóc dáng hoàn mỹ cùng với vẻ mặt đẹp trai lập tức đưa tới rất nhiều ánh mắt của mọi người. Nhưng mà, toàn thân hơi thở lạnh như băng của anh lại làm cho mọi người chỉ có thể dừng bước mà ngắm.

"Toàn Ti Dạ không hề để ý tới ánh mắt của người khác, anh tìm được một băng ghế ngồi xuống, chờ đợi đến lúc mười giờ bốn mươi."

Lúc này, điện thoại di động của anh vang lên.

"Dĩ Mạch."

"Ti Dạ, anh đến sân bay chưa?"

"Tôi đến rồi, yên tâm đi đại tiểu thư."

Anh nhìn hình trong tay một chút, lại bĩu môi, tấm hình này là Dĩ Mạch cho anh, nói là để hôm nay muốn anh nhận người. Cô ấy rất đẹp, chỉ có điều, có chút lạnh lùng. Nhưng mà, đại thiếu gia Toàn Ti Dạ cũng quên mất vốn mình cũng rất lạnh lùng mà.

Cúp điện thoại của Dĩ Mạch, đã mười giờ ba mươi sáu. Lúc này, anh nhìn thấy từ bên trong có một cô gái đang kéo hành lý đi ra ngoài, Chỉ thấy người kia có một bộ tóc dài màu xám bạc rũ xuống hai vai, mang theo một chút mệt mỏi, hơi thở rất lạnh lùng. Theo chiều gió, vài sợi tóc cũng bay lên, cô có vẻ cô độc như vậy, làm cho người ta không dám tới gần. Một đôi mắt phượng híp lại, nhìn về phía trước lạnh lùng, giống như một vùng nước sâu, không nhìn được lại rơi vào, dưới cái mũi xinh đẹp là đôi môi màu hồng nhạt, khóe miệng của cô cong lên, nhưng lại làm cho người ta nhìn thấy mà xúc động! Cổ áo sơ mi trắng nở ra một chút, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nhìn rất gợi cảm. Eo ếch chưa đầy một nắm tay, dáng người đẹp vô cùng, làm cho người ta suy nghĩ tưởng tượng miên man. Nếu không phải trên người cô phát ra lãnh khí thấu xương, những người đàn ông kia đã sớm nhào tới! Cô cô đơn, cao quý! Cô giống như một tòa băng sơn, cứ đứng ở trong đó mãi.

Toàn Ti Dạ thu hồi ánh mắt từ trên người cô gái này, sau đó lại nhìn về tấm hình một cái. Cuối cùng quyết định đứng dậy đi về phía cô gái kia.

"Xin chào, tiểu thư Hạ Hi, đúng không?"

Toàn Ti Dạ đi lên rất lễ phép, người này chính là bạn tốt của Dĩ Mạch. Làm sao anh lại không có lễ phép đây. Nhưng mà, cô gái thật cô đơn, cao quý, lại có khí chất rất đặc biệt.

Hạ Hi ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn Toàn Ti Dạ, trong mắt lóe lên chút tán thưởng. Nhưng mà, sau đó lại khôi phục bình thường.

"Toàn Ti Dạ?"

Dĩ Mạch đã nói rõ tình huống cho cô, dĩ nhiên cô biết Toàn Ti Dạ. Trước kia, Dĩ Mạch đã nói đến người này.

"Đúng vậy. Đi thôi, tiểu thư Hạ Hi."

Toàn Ti Dạ tiến lên kéo va li của cô, đi song song với cô ra ngoài sân bay. Nhìn gò má của Toàn Ti Dạ, khóe môi Hạ Hi cong lên.

Dù sao cũng lần đầu tiên hai người xa lạ gặp mặt, vẫn có chút ít lúng túng.

Toàn Ti Dạ lái xe, nhìn người con gái ngồi ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy hồi hộp. Thật là kỳ quái, lúc mới nhìn thấy cô cũng không có cảm giác như vậy. Nhất định là một người con gái, nhìn thế nào cô ấy cũng lạnh lùng và cao quý như vậy.

"Hạ tiểu thư?"

Tôi đã nghe Dĩ Mạch nói về anh, đừng gọi tôi là Hạ tiểu thư, tôi nghe không thoải mái. Dĩ Mạch đều gọi tôi là Hi Hi, anh cũng có thể gọi tôi như vậy.

Vốn cho là Hạ Hi đang nhìn hoàn cảnh ở bên ngoài, không nghĩ tới anh vừa mở miệng cô đã bắt đầu nói.

"Hi Hi?"

Toàn Ti Dạ nhú mảy, anh nói rất quái lạ sao?

"Từ đó, cảm giác của tôi rất lạ. Như vậy đi, tôi gọi cô là Hạ Hạ được không? Cô có thể gọi tôi là Ti Dạ."

"Ừ, tốt." Toàn Ti Dạ không nhìn thấy được ở trong góc, bởi vì anh nói Hạ Hạ mà Hạ Hi giật mình. Hạ Hạ, cái tên này đã thật lâu không có ai kêu cô như vậy, lâu đến nỗi cô đã không nhớ rõ có một người con trai đã từng gọi cô là Hạ Hạ.

"Hạ Hạ...."

"Hạ Hạ...."

Kết quả, dọc theo đường đi, mỗi câu Toàn Ti Dạ nói có thể nghe được hai chữ Hạ Hạ. Dọc theo đường đi mười mấy phút như vậy, đối với Toàn Ti Dạ và Hạ Hi mà nói, bọn họ từ xa lạ mà dần thành quen thuộc, có thể là duyên phận, trong lòng bọn họ đều cảm thấy đối phương rất quen thuộc, chẳng qua là cũng không hề nói cho đối phương biết mà thôi.

"Hạ Hạ, đi ăn một chút gì đi, mấy nhà hàng này rất ngon đó."

Biết Hạ Hi vẫn luôn ở đất nước M. Cho nên, Toàn Ti Dạ dứt khoát trở thành hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu nơi này cho Hạ Hi, thức ăn ngon và cảnh đẹp.

"Được. Đúng lúc tôi cũng thấy đói bụng."

Hạ Hi cười, từ lúc nhìn thấy Hạ Hi đã gần hai canh giờ rồi, Cho đến bây giờ Toàn Ti Dạ chưa từng thấy cô cười. Lần này, cô lại có thể cười tự nhiên như thế, có phải hay không, từ giờ khắc này bọn họ đã bắt đầu là bạn tốt rồi.

"Cô nên thường xuyên cười nhiều hơn, rất đẹp đó."

"Cảm ơn."

Nghe được lời khen ngợi của Toàn Ti Dạ, Hạ Hi đón nhận, điều này cũng khiến Toàn Ti Dạ ngẩn ra, Ha ha hôm nay anh sao thế nhỉ?

Trong lúc ăn, bọn họ bắt đầu tán gẫu một chút. Dù sao cũng có một người bạn chung, bọn họ vẫn có cùng chung đề tài để nói.

"Dự định phát triển tiếp ở trong nước sao?"

Lần này, Toàn Ti Dạ ăn cơm rất tao nhã, nếu như để An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn bọn họ thấy bộ dáng này của Toàn Ti Dạ ở chỗ này, nhất định sẽ nói tên tiểu tử này không bình thường.

"Ừ, việc này cần suy nghĩ, chỗ này không tồi. Nhưng mà, tôi không quen thuộc nơi này. Ở chỗ này, trừ Dĩ Mạch tôi cũng chỉ biết anh, cho nên, về này có thể còn phải phiền anh giúp tôi làm quen một chút với nơi này."

Giọng nói Hạ Hi trong trẻo lạnh lùng, Nhưng là, cũng tràn đầy chân thành.

"Không sao cả, tôi rất vui vì được phục vụ mỹ nữ."

"Ha ha ha."

Bọn họ ăn một bữa cơm rất vui vẻ. Sau đó, Toàn Ti Dạ đưa Hạ Hi tới chỗ của cô ấy theo giao phó của Dĩ Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Nơi này cách trung tâm chợ rất gần, cách nhà Dĩ Mạch cũng rất gần, nhà cửa cũng không lớn, hai người ở nhưng một người cũng có thể ở. Trước kia, Toàn Ti Dạ trốn từ trong nhà ra chính là tại đây, Toàn Ti Dạ cũng không nghĩ tới, Dĩ Mạch sẽ sắp xếp để Hạ Hi ở chỗ này.

"Vào đi, cảm giác như thế nào?"

Toàn Ti Dạ lấy chìa khóa mở cửa phòng ra, Hạ Hi đi vào, trong phòng bày biện đơn giản, cô rất hài lòng. Nơi này rất sạch sẽ, mở cửa sổ ra còn có thể

thấy được cảnh đêm xinh đẹp, Quả nhiên, Dĩ Mạch rất hiểu rõ cô.

"Nơi này rất được, tôi rất hài lòng."

"Hài lòng là tốt rồi, xem ra Dĩ Mạch rất hiểu cô."

"Tôi và Dĩ Mạch đã biết nhau hơn mấy năm. Hơn nữa, mấy năm đó chúng ta đều ở cùng một chỗ. Cho nên, cô ấy hiểu tôi, cũng giống như ta hiểu rõ cô ấy vậy."

Hạ Hi ngồi vào trên ghế sofa, lười biếng ôm lấy một cái gối ôm. Nhìn bức họa trước mặt này, Toàn Ti Dạ không nhịn được lại suy nghĩ lung tung.

"Trước tiên, cô hãy nghỉ ngơi thật tốt đi. Cái này là số điện thoại của tôi, có chuyện gì thì gọi cho tôi."

Toàn Ti Dạ để lại số điện thoại của mình, chuẩn bị đi ra cửa.

"Ti Dạ, cảm ơn anh. Hôm nay làm phiền anh quá."

"Được rồi. Hôm nay cô đã nói cảm ơn rất nhiều lần rồi, nếu như cảm thấy làm phiền tôi, hôm nào mời tôi ăn cơm là tốt rồi. Cứ như vậy đi, bái bai."

"Bái bai."

Sau khi Toàn Ti Dạ đi, Hạ Hi vui ở trên ghế sofa một hồi. Sau đó, tắm rửa sạch sẽ, lên giường nằm, lấy điện thoại di động ra bấm gọi một dãy số.

"Mẹ."

Đầu dây điện thoại bên kia truyền tới một giọng nói dịu dàng.

"Hi Hi à, đã tới nơi an toàn chưa?"

"Vâng, mẹ. Con đã tới nơi, cũng thu dọn xong rồi, yên tâm đi."

"Vậy thì tốt. Ở nơi đó, con phải tự chăm sóc tốt chính mình."

"Con biết rồi mẹ, Dĩ Mạch cũng ở đây, con sẽ không cô đơn, mẹ và ba ba cũng phải chăm sóc chính mình thật tốt."

"Ba mẹ không có việc gì. Vậy con nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng cho ba mẹ."

"Được, bái bai mẹ, con yêu mẹ."

"Bái bai, Hi Hi."

Cúp điện thoại, rất nhanh Hạ Hi đã tiến vào mộng đẹp, ngủ một cái, đã đến buổi tối.

Nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ, Hạ Hi cũng cảm giác được mình đói bụng. Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

"Dĩ Mạch."

Đầu dây điện thoại bên kia, Dĩ Mạch đang ở trong phòng bao của Phi Tinh Đối Nguyệt. Cô nghe giọng nói của Hạ Hi bên kia cũng biết cô ấy mới vừa tỉnh ngủ.

"Ngủ dậy rồi sao?"

Trong giọng nói của An Dĩ Mạch có chút chế giễu. Hạ Hi ngủ rất tốt, cho nên mới có thể ngủ tới bây giờ, buổi tối còn muốn ngủ nữa không, ha ha. Thật ra thì, đây cũng là đặc điểm của các cô, An Dĩ Mạch cô thích ăn, Hạ Hi lại thích ngủ.

"Ồ, tỉnh ngủ rồi. Dĩ Mạch, mình rất đói."

Chỉ có ở trước mặt Dĩ Mạch Hạ Hi mới làm nũng như vậy, bình thường cô đều là cao quý, lạnh lùng.

"Mình đã nói Ti Dạ đi đón cậu rồi, gấp lại sau."

"Ừ, Dĩ Mạch tốt nhất."

Vừa mới cúp điện thoại, Hạ Hi hưng phấn đi rửa mặt, ban đêm vẫn có chút lạnh. Cho nên, Hạ Hi mặc một cái quần jean, áo trắng ngắn hai dây và áo khoác cao cổ, đơn giản nhưng rất đẹp.

Vừa mới chuẩn bị xong cho mình, chuông cửa đã vang lên. Hạ Hi biết Toàn Ti Dạ đã đến, ha ha, không nghĩ tới, chưa tới một ngày, bọn họ đã gặp nhau hai lần.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Mở cửa ra quả nhiên là Toàn Ti Dạ, anh nhìn Hạ Hi, ánh mắt trầm xuống, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh.

"Ừ, chúng ta đi thôi."

Lúc Hạ Hi và Toàn Ti Dạ đi tới Phi Tinh Đối Nguyệt, An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền đang đợi.

"Dĩ Mạch."

Vừa vào cửa, Hạ Hi đã thấy được Dĩ Mạch đang ngồi ở giữa hai người đàn ông. Rõ ràng mới có một tuần họ không gặp mặt, nhưng mà, cô rất nhớ cô ấy.

"Ho Hi, tới đây ngồi."

"Đúng rồi, mình giới thiệu cho cậu một người. Đây là Chiêm Nam Huyền, trước kia mình đã nói với cậu."

An Dĩ Mạch chỉ vào Chiêm Nam Huyền, Hạ Hi rất có lễ phép cười cười với anh.

"Chào anh."

"Chào cô."

Chiêm Nam Huyền rất tao nhã, đây là nhận xét của Dĩ Mạch về anh. Cho nên, khi nhìn thấy Chiêm Nam Huyền ưu nhã dịu dàng như vậy, trong lòng Hạ Hi đã chuẩn bị kỹ càng. Nhưng mà, trong lòng lại hung hăng khen ngợi anh ta có gia giáo.

"Đây là An Mặc Hàn."

Thấy An Dĩ Mạch chỉ vào một đôi mắt đào hoa của người đàn ông, mặc dù đã sớm biết sự hiện hữu của anh ấy, cũng đã sớm nhìn qua các loại hình ảnh. Nhưng mà, lúc thấy người thật, Hạ Hi hưng hăng hít một hơi, người đàn ông này đúng là trời sinh gây nghiện, sẽ làm các cô gái mãi mãi đắm chìm ở trong đó, khó trách Dĩ Mạch lại lựa chọn người này.

"Chào anh."

"Chào cô."

An Mặc Hàn cười cười với Hạ Hi, cô ấy là bạn của Dĩ Mạch thì cũng chính là bạn của anh. Dĩ nhiên anh sẽ đối tốt, nếu không, Dĩ Mạch sẽ không cho anh ăn đầu.

"À, còn Ti Dạ, mình nghĩ hai người đã biết nhau, cũng không cần mình giới thiệu chứ."

Mọi người ngồi xuống, bắt đầu dùng bữa. Lần đầu tiên gặp nhau, ấn tượng của Hạ Hi với họ không tệ lắm. Cũng giống như bọn họ, ấn tượng với Hạ Hi cũng không tồi. Vừa bắt đầu, bởi vì Hạ Hi chỉ là bạn bè với Dĩ Mạch mà thôi, ăn một bữa cơm, bọn họ phát hiện bề ngoài lạnh khốc của Hạ Hi rất giống với bề ngoài lạnh như băng của Toàn Ti Dạ, nội tâm của bọn họ rất đơn thuần, cô độc, cần người quan tâm. Xem ra, có lẽ bọn họ đã trải qua những chuyện như nhau.

Sau khi liên hoan kết thúc, Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền đưa Hạ Hi trở về. Sau đó, Toàn Ti Dạ đi biệt thự của Chiêm Nam Huyền, dưới ánh mắt kì quái của Hạ Hi, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ngồi lên xe về nhà.

Dĩ Mạch không uống rượu, cô còn nhớ rõ lần trước uống rượu, bị An Mặc Hàn ăn ngay cả xương cũng không còn. Cho nên, lần này một giọt cô cũng không uống, nhưng mà, An Mặc Hàn lại uống một chút, hiện tại sắc mặt đã có chút hồng.

"Anh có khỏe không? Làm gì mà uống nhiều dữ vậy."

An Dĩ Mạch vỗ vỗ gương mặt tuyệt mỹ của anh, cô cũng không thích An Mặc Hàn uống quá nhiều rượu.

An Mặc Hàn ôm Dĩ Mạch đè vào trong ngực của mình, xoa nhẹ mái tóc của cô, nhếch môi, cười.

"Anh không sao, chút rượu này có là gì. Trước kia đi xã giao so với lúc này còn nhiều hơn."

Giọng nói của An Mặc Hàn vang trong xe có vẻ mệt mỏi, dĩ nhiên, An Dĩ Mạch biết ý tứ của anh, cũng biết tâm tình của anh. Mỗi lần đi thăm ba mẹ, tâm tình An Mặc Hàn sẽ giống như bây giờ, xuống thấp, mệt mỏi, ra sức tự trách bản thân mình.

"Mặc Hàn, còn có em. Em sẽ luôn ở bên cạnh anh!"

An Dĩ Mạch biết, thời điểm bây giờ, cô chỉ có thể ôm chặt anh, cho anh ấm áp, để anh cảm giác được không chỉ có một mình, cô cũng ở đây, hơn nữa, vẫn luôn ở bên cạnh.

Nghe được lời nói của An Dĩ Mạch, khoe miệng An Mặc Hàn cong lên thành hình cung rất đẹp. Anh ôm chặt An Dĩ Mạch hơn, cúi đầu hôn mái tóc của cô. Thật may còn có Dĩ Mạch ở đây, thật may là Dĩ Mạch còn ở bên cạnh anh, nếu không, anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Chỉ là trong nháy mắt, đôi mắt đào hoa của An Mặc Hàn tràn đầy sát khí, rất đáng sợ. Trong đêm tối yên tĩnh như thế này, có vẻ càng đáng sợ thêm

Cảm giác được hơi thở của người của An Mặc Hàn đột nhiên trở nên lạnh lẽo. An Dĩ Mạch dừng lại, đang muốn ngẩng đầu, nhưng lại bị An Mặc Hàn ôm thật chặt đè vào trong ngực của anh.

"Không nên nhìn, Dĩ Mạch. Anh không muốn để cho em thấy được anh như vậy."

An Dĩ Mạch nghe lời của anh, ngoài đầu lòng ra thì chỉ có đau lòng, cô chỉ có thể ôm chặt anh hơn, cho anh thêm nhiệt độ. An Mặc Hàn không hề biết rằng, ở trong ngực của anh bởi vì đau lòng mà nước mắt An Dĩ Mạch chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Một đêm này, An Mặc Hàn muốn An Dĩ Mạch rất nhiều lần, An Dĩ Mạch không có cầu xin tha thứ, mỗi một lần cô đều rất hoàn mỹ nghiền hợp anh, bọn họ kết hợp thật sâu mà hoàn mỹ, hận không thể hợp thành một người, không chỉ có thân thể cùng kết hợp, linh hồn càng kết hợp hơn, mãi cho đến khi trời gần sáng, bọn họ mới cùng ôm nhau ngủ.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu thẳng vào phòng, An Dĩ Mạch mở mắt. Tối hôm qua bọn họ rất mãnh liệt, thấy trời hơi sáng, An Mặc Hàn mới chịu bỏ qua cho cô. Nhưng mà, khi ánh sáng mặt trời chiếu vào, cô lại không ngủ được.

Nhìn An Mặc Hàn người bên cạnh ôm mình thật chặt vào trong ngực, anh ngủ rất an tĩnh, không giống cái loại cấp trên nghiêm túc lúc ở công ty, cũng không ần núp phòng bị giống như ở bên ngoài, bây giờ anh rất điềm tĩnh.

An Mặc Hàn rất tuần tú, An Dĩ Mạch không thể không thừa nhận, cô đã nhìn vào gương mặt này đã hai mươi năm. Nhưng mà, mỗi lần thấy vẻ mặt tuyệt mỹ này của anh, cô sẽ kim lòng không được mà vui sâu vào trong đó không thể tự thoát ra được. Có lẽ như Hạ Hi nói, An Mặc Hàn chính là thuốc phiện, đẹp đến tận cùng, làm cho người ta nghiện mãi.

An Mặc Hàn ngủ rất say, ngay cả khi tay của Dĩ Mạch ở trên mặt của anh tác quái cũng không có tỉnh. Nhìn An Mặc Hàn ngủ như vậy, suy nghĩ của An Dĩ Mạch trở về thật lâu trước kia.

Chuyện thật lâu kia là chuyện lúc trước, cô còn nhớ rõ, một năm kia, con ác mộng cuối cùng của cô, cũng là một năm kia, cô gặp được ba mẹ, gặp được Mặc Hàn, đưa em nhỏ hơn cô một tuổi.

Cô không biết cha mẹ của mình là ai, trí nhớ của cô mới bắt đầu từ lúc cô ở nhi viện, đó là một nơi địa ngục đối với cô, ở nơi đó. Mỗi ngày, cô phải đi xin tiền cùng với những đứa trẻ khác, những người xin được ít nhất còn phải chịu trừng phạt.

Ba tháng cô ở trong đồng thoại cô nhi viện, trong ba tháng này bị phạt rất nhiều lần. Cho đến một lần cuối cùng, cô bị Trần Chí đánh nhiều quá phải già chết, cho nên mới có thể thoát ra được khỏi nơi đó.

Có lúc, An Dĩ Mạch luôn nghĩ, thật ra thì, cô phải cảm ơn Trần Chí. Nếu như không phải là ông ta, thì cô sẽ không gặp được ba mẹ, cũng sẽ không gặp Mặc Hàn.

Cô vẫn nhớ, khi cô hôn mê tỉnh lại đầu tiên nhìn thấy chính là ánh mắt vui mừng của An Mặc Hàn. Khi đó, cô còn đang suy nghĩ, đây là cô đã đến thiên đường ư, nếu không sao có thể gặp được một em trai đẹp trai như vậy.

Sau này, ba mẹ đặt cho cô một cái tên, cho cô một gia đình. Cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu, từ đó, cô mới dần dần đi ra từ con ác mộng trước kia.

An Dĩ Mạch kéo suy nghĩ trở lại, lúc này mới phát hiện An Mặc Hàn đã tỉnh, lúc này nhìn anh đang thân mật với cô, anh nhìn cô dịu dàng. Nhiều lúc cô suy nghĩ, nếu như không có An Mặc Hàn.....Nếu như không có An Mặc Hàn, hôm nay cô sẽ ra sao, sẽ có bộ dáng gì.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Ấn một nụ hôn chào buổi sáng ở trên trán của cô, An Mặc Hàn hỏi dịu dàng. Khi anh tỉnh lại, anh phát hiện tay của cô vuốt ve ở trên mặt của anh. Nhưng mà suy nghĩ của cô lại ở đâu, ngay cả lúc anh gọi cô cũng không nghe được.

"Đang suy nghĩ khi chúng ta còn bé....."

An Dĩ Mạch thành thật trả lời, khi bọn họ còn bé thật sự là hạnh phúc, rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ, một nửa hạnh phúc của bọn họ đã bị một người làm hỏng.

"Khi còn bé.....Anh còn nhớ, khi còn bé em rất nhất gan, cho đến khi học tiểu học năm thứ ba, em mới dám lớn tiếng giới thiệu với người khác về chính mình."

An Mặc Hàn trêu chọc, khi còn bé bọn họ có quá nhiều kỷ niệm tốt đẹp để nhớ lại, những kỷ niệm kia, cũng đã trôi qua nhanh chóng hết rồi.

"Mặc Hàn, về sau tất cả rồi sẽ tốt."

"Ừ, tất cả sẽ tốt."

Ôm thật chặt Dĩ Mạch vào trong ngực, An Mặc Hàn nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, mưa gió đi qua chính là bầu trời trong xanh. Anh, nhất định sẽ cho Dĩ Mạch một cuộc sống hạnh phúc, anh thề.....

Hôm nay là thứ hai, cuộc sống của mọi người lại trở về bận rộn. An Dĩ Mạch cũng bắt đầu công việc mới, chẳng qua là không nghĩ tới, vừa mới đi vào công ty thì thấy được một người đáng lẽ bây giờ nên ở nhà. An Dĩ Mạch không thể tin được nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt của mình, lại nhìn dòng chữ to lớn tên của công ty tập đoàn châu báu Thước Quang.

Cô đi lên trước, đi quanh Chiếm Nam Huyền một vòng, lại đuổi tay ra nhéo anh. Gương mặt Chiếm Nam Huyền rất bất đắc dĩ. Anh cũng biết nếu như Dĩ Mạch thấy người bọn họ nhìn thấy anh ở đây nhất định sẽ kinh ngạc. Chỉ là, anh không nghĩ tới mới đi làm ngày đầu tiên đã gặp được Dĩ Mạch.

"Dĩ Mạch....."

Chiếm Nam Huyền bất đắc dĩ gọi cô, ý bảo cô đừng nhéo anh nữa, cửa công ty có rất nhiều người.

"Chiếm Nam Huyền? là cậu thật?"

Nghe An Dĩ Mạch nói, trên trán Chiếm Nam Huyền xuất hiện ba vạch đen. Được rồi, lúc này anh cũng rất bất đắc dĩ.

"Dĩ Mạch, là tôi thật."

"Vậy sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?"

Thân thế của Chiếm Nam Huyền bọn họ đều biết, tập đoàn châu báu Thước Quang có người thừa kế duy nhất. Nhưng mà, Chiếm Nam Huyền không thích đi tới công ty làm, nếu không, bây giờ sẽ không tới công ty. An Mặc Hàn thừa kế quốc tế Mặc Mạch, Toàn Tí Dạ cũng đã bắt đầu tiếp nhận công việc trong gia tộc, chỉ có Chiếm Nam Huyền, mỗi ngày anh đều không có việc gì làm. Thật ra thì bọn họ cũng đều biết, Nam Huyền cậu ấy không thích kinh doanh, cho nên, cho tới nay anh cũng không để ý tới ba mẹ ép đi làm. Nhưng mà, Dĩ Mạch sờ cằm một cái, nhìn vẻ mặt thỏa hiệp bất đắc dĩ của Chiếm Nam Huyền, lần này đã xảy ra chuyện gì, Chiếm Nam Huyền thỏa hiệp. Không đúng, cậu ấy sẽ không, chẳng lẽ có bí mật gì.

"Tôi tới đi làm"

"Tổng giám đốc? chức vụ Tổng giám đốc?"

"Tổng giám đốc."

"Nói điều kiện với ba cậu rồi hả?"

Chiếm Nam Huyền biết không thể gạt được An Dĩ Mạch, cho nên gật đầu một cái. Không sai, là điều kiện.

"A.....Hiểu rồi, đi thôi."

"Dĩ Mạch, tại sao cô lại ở đây?"

Lúc này Chiếm Nam Huyền mới nghĩ tới, tại sao An Dĩ Mạch lại ở đây.

"Tôi tới đi làm"

"Công ty của chúng tôi?"

"Đúng vậy. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, đi thôi Tổng giám đốc đại nhân."

An Dĩ Mạch và Chiếm Nam Huyền một trước một sau đi vào công ty. Dĩ Mạch đi vào công ty sau, trực tiếp đi phòng thiết kế báo danh, còn Chiếm Nam Huyền thì đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Dọc theo đường đi, An Dĩ Mạch cũng nghe được nhân viên công ty đang bàn luận hôm nay công ty sẽ đến Tổng giám đốc mới. Còn có nhân viên nữ mơ mộng nói Tổng giám đốc đẹp trai cỡ nào, nhiều tiền ra sao.

An Dĩ Mạch bừa bãi. Được rồi, cô phải thừa nhận rằng không phải là cô đi vào công ty vàng bạc đá quý, mà là trung tâm buôn chuyện.

Rất nhanh Dĩ Mạch đã tìm được bộ phận quản lý thiết kế. Quản lý là một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, thoát nhìn cô ấy rất giỏi, gương mặt rất đẹp, rất có phong cách.

"Angel?"

Quản lý nhìn An Dĩ Mạch một chút, lại nhìn sơ yếu lý lịch trong tay mình một cái, An Dĩ Mạch gật đầu một cái.

"Trước hết cô hãy làm phụ tá của tôi đi, cần phải khảo sát."

"Được, tôi biết rồi quản lý."

Dĩ Mạch cũng không có ra vẻ bất mãn, cô vừa mới bắt đầu công việc, cần từ dưới chót nhất làm lên, cho nên cô cảm thấy làm phụ tá quản lý phòng thiết kế tốt vô cùng.

"Tôi tên là Linda, cô có thể gọi tôi chị Đan."

Linda nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, cô cũng không có thái độ kiêu ngạo, mà là gương mặt khiêm tốn và chân thành. Lập tức, cô có hảo cảm với cô ấy, trong lòng có ý tưởng rất nhanh, hiện tại vừa xinh mà lại không kiêu ngạo, cô gái trẻ tuổi như vậy không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

"Được, chị Đan. Em sẽ cố gắng làm việc."

"Ừ, bàn làm việc của em ở tầng kia, phần tài liệu này em sửa lại một chút, đợi lát nữa theo chị đi họp."

"Vâng."

Nhận lấy tài liệu, An Dĩ Mạch về vị trí của mình, một cái máy vi tính, một cái điện thoại, một cây bút, bàn làm việc rất gọn gàng sạch sẽ, Dĩ Mạch rất hài lòng.

Cô vừa mới ngồi vào vị trí, các đồng nghiệp bên cạnh cũng đã vây lại hỏi lung tung này kia, chỉ là Dĩ Mạch đều giải đáp tất cả cho bọn họ, cô là người mới, chủ yếu nhất là phải tạo mối quan hệ tốt với các đồng nghiệp trong công ty, lại hỏi thăm một chút, các đồng nghiệp cũng đều có chút hiểu biết về Dĩ Mạch.

Chỉ là, Dĩ Mạch cũng cảm giác được có một số người phụ nữ có thái độ không tốt với cô. Cô đương nhiên biết vì sao, chẳng qua là cô không có để ý.

Rất nhanh cô đã sửa sang lại tài liệu cho Linda. Lúc này, bên cạnh cô có một cô gái tới đây nói chuyện cùng cô. Đây là cô gái có một gương mặt rất giống trẻ con, xem ra chỉ có 20 tuổi, còn là một cô bé.

"Angel, cô có biết hôm nay công ty chúng ta có Tổng giám đốc mới không? Nghe nói bộ dáng rất đẹp trai nha."

Dĩ Mạch nhớ tên cô ấy là Tiểu Tiểu, tên rất dễ nghe

"Ừ, đã nghe mọi người nói rồi."

Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt thản nhiên của Dĩ Mạch, lúc này cô mới phát hiện Angel mới tới thật khó có chuyện để ảnh hưởng đến cô, từ khi theo cô ấy ngồi vào đây tới bây giờ, cô ấy đều là một vẻ mặt như vậy.

"Làm sao vậy, như thế nào lại nhìn tôi như vậy."

"Tôi có cảm giác Angel cô nhất định là có chuyện gì đó."

Tiểu Tiểu kiên định trả lời.

"Vì sao nói tôi như vậy?"

An Dĩ Mạch chỉ cười, công việc trong tay cũng không có dừng lại.

“Bởi vì cô giống như không hề quan tâm để bất cứ chuyện gì vậy, tôi cảm giác cô nhất định là đã trải qua chuyện gì đó, cho nên mới xem nhẹ mọi chuyện.”

Chiêm Nam Huyền và Tổng giám đốc đại nhân đi vào phòng thiết kế đúng lúc nghe được những lời Tiểu Tiểu nói, anh đương nhiên biết Angel là ai, đó là tên ở nước ngoài của Dĩ Mạch, chỉ là nghe cô bé con này nói như thế cảm thấy rất kỳ quái.

“Mọi người im lặng một chút.”

Linda đứng ở bên cạnh Chiêm Nam Huyền, còn Tổng giám đốc đại nhân thì đứng ở một bên khác.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng trở lại, ánh mắt bọn họ đã bị người đẹp trai bên cạnh Tổng giám đốc hấp dẫn.

“Tổng giám đốc khỏe.”

Bọn họ đều đã gặp qua Tổng giám đốc, cho nên đều biết ông.

Tổng giám đốc đại nhân gật đầu với họ, trong công ty ông cũng không tỏ vẻ lắm, thường xuyên đi kiểm tra công tác của cấp dưới, cho nên mọi người biết ông là điều rất bình thường.

“Giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là Tổng giám đốc mới nhậm chức ở công ty chúng ta, cũng là người thừa kế duy nhất của công ty, thiếu gia Chiêm Nam Huyền.”

Oa, thì ra lai lịch lại lớn như vậy, bọn họ nghĩ cũng lắm chỉ là người trong công ty con ở nước ngoài được điều đến, không nghĩ tới người thần bí này lại là thiếu gia của tập đoàn Thiệu Quang.

An Dĩ Mạch nghe Linda giới thiệu về Chiêm Nam Huyền, hơi nhũn mảy, có chút nghiêng ngả nhìn Chiêm Nam Huyền, đúng lúc thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của Chiêm Nam Huyền.

“Tôi là Chiêm Nam Huyền.”

Anh chỉ giới thiệu đơn giản một câu như vậy, lúc này mọi người cũng đã biết anh, anh chỉ cần hiệu quả như thế này là đủ.

“Được rồi, mọi người tiếp tục làm việc đi. Angel, chuẩn bị một chút đi họp.”

“Vâng, chị Đan.”

Nhìn theo bóng lưng của Chiêm Nam Huyền và Tổng giám đốc rời đi, mọi người lại bắt đầu thảo luận sôi nổi. An Dĩ Mạch có chút bất đắc dĩ nhìn các đồng nghiệp mới, cô vẫn nên dọn dẹp một chút rồi đi họp thôi.

Đi đến phòng họp, An Dĩ Mạch nhìn người đến đã gần đủ, người đến đều là quản lý các ngành, Tổng giám đốc đại nhân ngồi ở ghế cao nhất trong phòng, Chiêm Nam Huyền ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay phải của Tổng giám đốc. Linda ngồi ở bên vị trí thứ nhất bên tay trái của anh ta, Dĩ Mạch ngồi ở phía sau Linda, vừa vận đối diện với Chiêm Nam Huyền, cô nở một nụ cười nghịch ngợm với anh. Lúc này, Chiêm Nam Huyền cũng chỉ bất đắc dĩ cười với Dĩ Mạch. Anh cảm giác, Dĩ Mạch nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để biết được giao dịch của anh cùng với ba mẹ.

"Em biết anh ta à?"

Angel gật đầu, cô không tính giấu chuyện mình biết Chiêm Nam Huyền với cô ấy.

Linda không có hỏi nhiều, cô không phải là một người nhiều chuyện, mặc kệ An Dĩ Mạch biết ai, chỉ cần cô làm tốt mọi việc, thì toàn bộ đều không liên quan đến cô.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu họp thôi.”

Tổng giám đốc ra lệnh một tiếng, bắt đầu cuộc họp.

Lúc này, trong phòng họp làm việc tầng cao nhất của quốc tế Mặc Mạch, An Mặc Hàn nhàn chán xoay bút trong tay.

Anna đẩy cửa vào, đúng lúc nhìn thấy dáng vẻ của tổng giám đốc của nhà mình như vậy.

"Tổng giám đốc, cuộc họp có thể bắt đầu rồi."

"Được, tôi biết rồi."

An Mặc Hàn đi vào phòng họp, mọi người đã đến đầy đủ, chủ đề cuộc họp hôm nay là việc khai trương của đồng thoại Thương Thành.

"Bắt đầu đi."

An Mặc Hàn nhìn tài liệu trong tay, gương mặt nghiêm túc, lúc này người phụ trách đồng thoại Thương Thành cũng đã bắt đầu báo cáo.

"Tổng giám đốc, nghi thức cắt băng khánh thành dự định vào thứ tư, đến lúc đó chúng ta mời tổng giám đốc Thượng Quan Niên của tập đoàn Thượng Quan, hôm nay Chiêm Nam Huyền vừa mới lên đảm nhiệm chức tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Thước Quang, còn có Tiểu thiên hậu Á châu Hàn Ngừ Yên cùng với người mẫu quốc tế Dư Huyền.

An Mặc Hàn nghe đến tên Chiêm Nam Huyền cùng Dư Huyền thì gương mặt trầm xuống, không ngờ Chiêm Nam Huyền thực sự đến công ty, lúc Dĩ Mạch gọi điện nói cho anh biết anh còn không dám tin tưởng.

Còn có Dư Huyền, nếu anh nhớ không nhầm trong lời Dĩ Mạch nói giống như cũng có nói tới người bạn là Dư Huyền, sẽ không trùng hợp như vậy đi.

"Tôi biết rồi, đến lúc đó tôi sẽ tham dự, đồng thoại Thương Thành bắt đầu quy hoạch đến bây giờ cũng đã gần ba năm, cũng là công ty chúng ta đầu tư thị trường trước tiên, tôi không muốn nhìn thấy có gì ngoài ý muốn xảy ra".

"Vâng, tổng giám đốc, tôi sẽ làm tốt."

"Ừ."

Trở lại phòng làm việc của mình, An Mặc Hàn tìm trên mạng về kiến trúc của đồng thoại Thương Thành, cho đến nay quốc tế Mặc Mạch chỉ có đề cập đến phòng ở đất đai cùng các hạng mục du lịch, công ty giải trí cũng là vừa mới tiến vào, nhưng mà mọi người không biết rằng vào ba năm trước đây An Mặc Hàn đã bắt đầu đầu tư nhiều vào các lĩnh vực này.

Bước đầu tiên của anh chính là đồng thoại Thương Thành, chỉ cần đồng thoại Thương Thành đi lên đúng tiến độ, không chỉ có thành phố S, hay là toàn bộ trong nước, đều là một tòa Thương Thành lớn nhất. Hơn nữa, các cao ốc xung quanh đồng thoại Thương Thành, cũng đều là sản nghiệp của quốc tế Mặc Mạch. Chuyện này đã bắt đầu từ mười chín năm trước, 19 năm rồi, đến nay cuối cùng nơi đau khổ đối với Dĩ Mạch cũng được An Mặc Hàn phá bỏ. Dĩ Mạch, nếu cô biết tin tức này, có thể vui vẻ lên một chút hay không.

An Mặc Hàn nghĩ tới về mặt lúc An Dĩ Mạch biết được công trình này. Thực ra, không có ai biết hết thấy những thứ này cũng chỉ vì An Dĩ Mạch. Đúng vậy, vị trí của đồng thoại Thương Thành chính là trung tâm cô nhi viện đồng thoại trước kia, cũng là nơi bị An Dĩ Mạch coi là địa ngục.

Đã gần đến giữa trưa, lúc này điện thoại An Mặc Hàn vang lên.

Nhìn tên hiện trên màn hình điện thoại di động, An Mặc Hàn cười nghiền ngẫm.

"Huyền, anh lên lút đến công ty làm việc sao?"

Đầu bên kia điện thoại Chiêm Nam Huyền nhìn thiệp mời trên bàn làm việc của mình, lập tức biết An Mặc Hàn đã biết chuyện này, còn nói anh lên lút đi làm, anh quang minh chính đại đi làm có được hay không.

"Mặc Hàn, lát nữa tôi và Dĩ Mạch sẽ đến khách sạn XX, anh có tới không?"

Vô nghĩa! An Mặc Hàn bất mãn nói một tiếng, anh đương nhiên muốn đi, anh mới không muốn Chiêm Nam Huyền ăn cơm một mình với Dĩ Mạch nhà mình đâu.

"Anh cứ nói đi?"

Nghe An Mặc Hàn nói Chiêm Nam Huyền biết anh ta sẽ đi. Quả nhiên, là người đàn ông keo kiệt lại thích ăn dấm chua thật hăm hại không nổi.

Cúp điện thoại, Chiêm Nam Huyền nhìn đồng hồ lập tức đóng cửa đi xuống dưới lầu công ty. Anh vừa mới đến, An Dĩ Mạch cũng vừa đi tới.

"Đi thôi."

"Mặc Hàn cũng sẽ đi cùng."

"Ừ, cậu ấy đã nói cho tôi biết."

Chiêm Nam Huyền bĩu môi, An Mặc Hàn thật ngây thơ, nhìn về mặt của Chiêm Nam Huyền, An Dĩ Mạch cười cười. Được rồi, cô cũng thừa nhận, An Mặc Hàn thật sự có chút ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Lúc sắp tới nơi, điện thoại của Dĩ Mạch vang lên.

"Ừ."

"Dĩ Mạch."

Đầu dây điện thoại bên kia truyền tới một giọng nói tràn đầy mỉa mai hoặc và có chút nũng nịu.

"Tiểu Huyền?"

Dĩ Mạch không nghĩ tới lại là Dư Huyền gọi điện thoại cho cô. Nếu như nhớ không nhầm, lúc này Dư Huyền cũng đang rất bận đi, như thế nào lại có thời gian gọi điện cho cô đây.

"Dĩ Mạch, người ta rất nhớ cậu, cậu có nhớ tới người ta không?"

Dĩ nhiên, giọng nói của cô ấy rõ ràng tràn lại đầy làm nũng nịu liên tục chui vào trong lỗ tai của Chiêm Nam Huyền đang lái xe. Lúc này, anh chỉ cảm giác cả người đều đã nổi da gà.

An Dĩ Mạch nhìn về mặt giả vờ không biểu tình của Chiêm Nam Huyền một chút. Thật là lợi hại, nghe được giọng nói của Dư Huyền thế mà về mặt lại không có bất kỳ thay đổi nào. Phải biết được, hẳn là nghe được giọng nói của Dư Huyền ai ai cũng đều sẽ nổi da gà cả người, không nghĩ tới Chiêm Nam Huyền thật đúng là lợi hại. Nhưng mà, An Dĩ Mạch không hề biết bởi vì anh phải giữ hình tượng, anh không có cách nào làm ra động tác kỳ quái nổi da gà như vậy, cho nên anh chỉ có thể chịu đựng.

"Nghĩ như thế nào lại gọi điện cho mình, không phải là cậu bề bộn nhiều việc lắm sao?"

"Ô, người ta nhớ cậu nha. Dĩ Mạch, cậu không thương người ta, ô ô ô."

Được rồi, Chiêm Nam Huyền duỗi ra một cái tay ôm lấy cánh tay còn lại của mình, cho dù có tao nhã hơn nữa cũng không thể nào chịu được giọng nói như vậy, còn nói Dĩ Mạch không thương cô ấy? Không muốn sống rồi sao, nếu để cho An Mặc Hàn nghe được..... Chiêm Nam Huyền nhếch môi.

"Huyền Huyền, ít thôi. Nói đi, có chuyện gì?"

Dĩ Mạch mới không tin tưởng lời của cô ấy đâu.

"Ô, ngày mai người ta sẽ trở về, rất nhanh chúng ta có thể gặp được nhau. Đều tại cậu và Hi Hi đó, từng người rời đi, để người ta một mình ở chỗ này, người ta không đi theo sao được."

Lúc này, bọn họ đã tới nơi ăn cơm. Dĩ Mạch vừa mở cửa xe, vừa nói chuyện điện thoại cùng Dư Huyền.

"Ngoan, cậu mà trở về mình đền bù cho cậu có được hay không?"

"Được rồi, không nói nữa. Người ta phải làm rồi."

"Ừ, bái bai."

"Bái bai."

Dĩ Mạch vừa mới cúp điện thoại, đã phát hiện mặt mày An Mặc Hàn u ám ngồi trên ghế nhìn cô. Cô nhìn qua Chiêm Nam Huyền, Chiêm Nam Huyền nhún nhún vai với cô, anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Đây là làm sao vậy? Người nào chọc tới Đại thiếu gia nhà chúng ta."

An Dĩ Mạch ngồi vào bên cạnh An Mặc Hàn, bưng lên ly nước trái cây trước mặt uống một hơi cạn sạch, từ trưa tới giờ cô cũng chưa uống một hớp nước nào.

"Chiêm Nam Huyền, công ty của cậu ngược đãi nhân viên mới có phải hay không?"

An Mặc Hàn không trả lời vấn đề của An Dĩ Mạch, cau mày nhìn hành động của An Dĩ Mạch, ánh mắt có chút rét lạnh nhìn về phía Chiêm Nam Huyền.

Lúc này, Chiêm Nam Huyền nhìn về phía An Dĩ Mạch, ra hiệu bằng mắt cho cô. An Dĩ Mạch, cô là muốn hại chết tôi sao.

"Không có. Mặc Hàn, làm sao công ty chúng tôi sẽ ngược đãi nhân viên đây, nhất định là Dĩ Mạch nói chuyện điện thoại suốt dọc đường, cho nên mới cảm thấy khát. Đúng không, Dĩ Mạch?"

An Dĩ Mạch vừa mới làm giảm bớt khát, hai người đàn ông đang nhìn cô, chờ câu trả lời của cô.

"Từ trưa tới giờ tôi chưa hề uống qua một ngụm nước nào."

Dĩ Mạch nói rất úy khuất, kết quả chính là Chiếm Nam Huyền xong đời rồi. Cậu ta lên nhìn ánh mắt rét lạnh của An Mặc Hàn, trong lòng khinh bỉ An Dĩ Mạch thật lâu.

"Ặc. Dĩ Mạch, phòng thiết kế của các cô nhiều việc lắm sao? Tối đây, ăn nhiều một chút, bữa này tôi mời."

Nghe được Chiếm Nam Huyền dụ dỗ An Dĩ Mạch, ánh mắt của An Mặc Hàn mới dần không còn rét lạnh. Ủ, bữa này cậu ta xin trả tiền cũng được lắm.

"Bánh chà bông nhà hàng này ăn ngon lắm."

An Mặc Hàn gấp một miếng chà bông cho An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch ăn rất vui vẻ.

"Đúng rồi, Mặc Hàn. Thứ tư mình sẽ tham gia nghi thức cắt băng của đồng thoại Thương Thành, chắc là cậu biết đi."

Chiếm Nam Huyền bắt đầu nói vào vấn đề chính, bọn họ đi tới đây ăn cơm chính là thảo luận vấn đề này.

"Ừ, mình có nghe nói rồi."

"Nhưng mà, mình rất không hiểu, công trình này cậu đã làm ba năm, thật vất vả mới đến thời điểm mấu chốt, tại sao lại mời mình đi, mà không phải là cha của mình. Dù sao, sức ảnh hưởng của ông ấy lớn hơn mình không phải sao?"

An Mặc Hàn nghe lời của anh không có trả lời ngay, mà là suy nghĩ một chút. Ban đầu anh cũng không hiểu, chỉ là, sau này người quản lý phụ trách công trình nói anh mới biết, xem ra Nam Huyền cũng không biết chuyện này.

"Là cha của cậu sắp xếp."

"Hả?"

An Dĩ Mạch cũng nghi ngờ, nhưng mà suy nghĩ một chút, rất nhanh đã nghĩ thông suốt. Chắc là Chú Chiếm muốn lót đường cho Chiếm Nam Huyền trên thương trường.

"Xem ra qua mấy ngày nữa Chú Chiếm sẽ quyết định về hưu, sống cuộc sống an nhàn."

An Dĩ Mạch cũng hiểu rõ, nếu như Chiếm Nam Huyền còn chưa chắc chắn sẽ sống cuộc sống an phận hay không. Tốt thôi, thế nào anh ta cũng không thoát khỏi Thước Quang.

"Đến ngày đó Dĩ Mạch sẽ xin nghỉ đi cùng với mình."

"Ừ, không thành vấn đề, Dĩ Mạch nói một tiếng với Linda là được rồi."

"Tốt, tôi biết rồi."

An Dĩ Mạch cười cười, tiếp tục ăn cơm, dĩ nhiên cô biết đồng thoại Thương Thành. Nơi đó, đã từng là nơi đau khổ của cô, nơi đó, có thể nói chính là địa ngục của cô. Nhưng mà, cũng là ở nơi đó cô gặp được ba mẹ và Mặc Hàn. Cho nên, bây giờ cũng coi như là không thích, không hận đi.

Một bữa cơm, ba người nói chuyện kết thúc như vậy. Dĩ Mạch và Chiếm Nam Huyền cùng trở về Thước Quang, An Mặc Hàn trở về Mặc Mạch.

Vậy mà, lúc tất cả mọi người đang bận rộn, đại tiểu thư Hạ Hi của chúng ta vừa mới từ trong giấc mộng tỉnh lại.

"Ồ, vậy mà đã xé chiều rồi."

Đại tiểu thư nhìn bên ngoài một chút mới phát hiện ra thế nhưng mình lại ngủ lâu như vậy, đuổi người một cái. Cầm điện thoại di động lên, phát hiện bên trong có mấy cuộc gọi nhỡ, có Dĩ Mạch gọi tới, có Huyền Huyền gọi tới, còn có Toàn Ti Dạ cũng gọi tới.

Đầu tiên cô gọi lại cho Dĩ Mạch trước, khi đó Dĩ Mạch đang bận rộn, hỏi vài ba câu đã vội vã cúp điện thoại. Sau đó, cô lại gọi điện cho Huyền Huyền.

"Huyền Huyền."

"Hi Hi, rốt cuộc cậu cũng tỉnh ngủ rồi."

Hiển nhiên, bên đầu dây điện thoại bên kia Dur Huyền rất hưng phấn, phải biết rằng cô gọi mấy cuộc điện thoại cũng không đánh thức được Hạ Hi.

"Ồ, sao thế, tìm mình có việc?"

"Hi Hi, rất nhanh người ta sẽ đi tìm cậu và Dĩ Mạch đó. Đến lúc đó, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ rồi."

"Cậu muốn tới nơi này?"

"Đúng vậy, có vui mừng không?"

"Ừ, dĩ nhiên là vui mừng rồi, lúc nào thì đến?"

"Ngày mai, đến lúc đó chuẩn bị tiếp đón bốn tiểu thư đi."

"Tốt."

Cúp điện thoại của Dur Huyền, ngón tay Hạ Hi trượt lên màn hình di động, tự hỏi có nên gọi điện thoại lại cho Toàn Ti Dạ hay không, cô cảm giác được giữa bọn họ giống như có một đoạn duyên phận rất kỳ diệu. Nhưng mà, cái này cũng không phải mục đích cô tới nơi này, cô phải tìm được người bé trai năm đó gọi cô là Hạ Hạ, cô không muốn dính dáng quá nhiều đến Toàn Ti Dạ.

Lúc này, trong biệt thự Toàn Ti Dạ đang mở cuộc gọi video sắp xếp công việc, cha của anh đã tìm được anh. Cho nên anh không cần thiết phải trốn nữa, công việc của gia tộc vẫn phải làm.

Thật ra thì, ở trước mặt bạn bè tốt Toàn Ti Dạ rất ngây thơ. Nhưng mà, Toàn Ti Dạ xử lý công việc đúng là mạnh mẽ vang dội. Đây chính là vì cha của anh luôn bị anh chọc cho tức chết, nhưng vẫn muốn đưa tất cả công việc giao cho anh.

Đặc điểm này của anh cũng giống với An Mặc Hàn, Chiếm Nam Huyền ba người đều có đặc điểm chung. Bọn họ lớn lên cùng nhau, học tiến lên cùng nhau, học tài chính cùng nhau, bọn họ đều là thiên tài ít có ở trong giới kinh doanh. Chẳng qua nguyên nhân vì gia đình, An Mặc Hàn tiếp nhận sự nghiệp gia tộc sớm hơn bọn họ, được nhiều người biết đến sớm hơn.

Nhìn điện thoại di động một chút, vẫn không có động tĩnh, anh chỉ có thể bật danh bạ trong điện thoại di động, tìm tên của Hạ Hi. Hạ Hi, cô gái mới vừa quen chưa tới hai ngày, tại sao anh lại nghĩ đến cô ấy. Quên đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Suy tư một hồi, lại thả điện thoại di động ra về chỗ cũ, anh tiếp tục làm công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Thời gian bận rộn trôi qua nhanh, đây là ngày đầu tiên Dĩ Mạch bắt đầu đi làm, tương đối mà nói chính là giai đoạn bắt đầu rất tốt. Sau khi tan việc gọi một cuộc điện thoại cho An Mặc Hàn, nói cho anh biết hôm nay hẹn ăn cơm với Anna, không đi với anh. Kết quả bị anh âm ỉ một hồi. Nhưng mà, cô đã dự đoán anh thành công.

Hẹn Anna ăn bữa cơm ở một nhà hàng tây. Trong thời gian chờ đợi Anna đến, đầu tiên Dĩ Mạch uống một tách cà phê, ngồi một mình trên ghế chờ Anna.

Có vài người, luôn là có duyên phận như vậy. Cho dù cô không thích người đó, trong lúc vô tình người đó cũng luôn xuất hiện ở trong tầm mắt của cô, để cho cô không thể không nhớ người đó.

"Ồ, đây không phải là An tiểu thư sao?"

Một tiếng nói chói tai truyền đến trước mặt An Dĩ Mạch, cô thả tách cà phê trong tay xuống, nhìn thấy Thượng Quan Hồng mặc một cái đầm liền màu đỏ, An Dĩ Mạch bĩu môi, tại sao lại gặp phải người phụ nữ này rồi.

"Tiểu thư Thượng Quan."

An Dĩ Mạch muốn lễ phép có lễ phép. Nhưng mà, Thượng Quan Hồng không có tốt như vậy, cô ta còn nhớ rõ chuyện sơi dây chuyện kia.

"Hồng Hồng, vị tiểu thư này là....."

Lúc này, một giọng nói dịu dàng thu hút chú ý An Dĩ Mạch, trừ Chiếm Nam Huyền, chưa bao giờ cô nghe được giọng nói dịu dàng từ một người đàn ông khác như vậy.

Chỉ thấy đứng bên người Thượng Quan Hồng có một người đàn ông mặc một bộ tây trang giày da, anh ta cao chừng 1m83. Cả người bao trong bộ tây trang càng thêm hoàn mỹ, làm hiện ra vóc người rất tốt của anh.

Nhìn lên mặt của anh ta thì An Dĩ Mạch càng thêm kinh ngạc, không phải vì khuôn mặt anh ta đẹp trai. Quả thật khuôn mặt anh ta đẹp thật nhưng người đẹp trai An Dĩ Mạch đã gặp qua rất nhiều. Cho nên cũng thấy anh ta bình thường. Để cho cô kinh ngạc là cô biết người đàn ông này. Hơn nữa, người đàn ông này còn là thần tượng của cô, là Tô Lạc, nhà thiết kế trang sức. Cô và Thượng Quan Hồng nhìn trúng sợi dây chuyền kia chính là thiết kế của người đàn ông trước mắt này.

"Cô ấy tên là Angel, là nhân viên quốc tế Mặc Mặc."

Thượng Quan Hồng đang nói chuyện với Tô Lạc, lúc sau đã lên giọng nói về An Dĩ Mặc. Người đàn ông này là thần tượng của cô, cô rất yêu thích đồ trang sức thiết kế của anh ấy. Cô không nghĩ tới mẹ sẽ biết Tô Lạc. Hơn nữa, rõ ràng Tô Lạc rất tôn kính đối với mẹ. Cho nên, cô cũng tự nhiên trở thành bạn bè với Tô Lạc như thế.

"A, chào cô."

"Chào anh."

Mặc dù An Dĩ Mặc biết Tô Lạc, mặc dù Tô Lạc là thần tượng của cô. Nhưng mà, cô cũng sẽ không si mê anh, bởi vì cô mơ ước có một ngày cô sẽ vượt qua Tô Lạc, hơn nữa cô cũng tin tưởng, nhất định cô sẽ thành công.

"Angel, nhà hàng sang trọng này, cũng không phải là nơi một nhân viên quèn như cô có thể đi vào. Nói đi, lần này lại quyến rũ được quản lý hay tổng giám đốc của công ty nào?"

Nghe Thượng Quan Hồng châm chọc, An Dĩ Mặc không có bất kỳ vẻ mặt nào, giống như cô ta nói không phải là cô. Ngược lại Tô Lạc, có tu dưỡng tốt, anh nghe được lời của Thượng Quan Hồng thì cau mày.

"Thế những nơi tiêu thụ Thượng Quan tới, người khác đều không thể tới sao?"

Giọng nói của An Dĩ Mặc rất trong trẻo lạnh lùng, cũng không có bất kỳ ý tứ tức giận nào. Nhưng mà, lại làm cho người nghe cảm thấy được một trận rét lạnh.

"An tiểu thư, Hồng Hồng không hiểu chuyện, xin cô bỏ qua cho. Đã quấy rầy, rất xin lỗi."

Thượng Quan Hồng còn muốn nói điều gì đã bị Tô Lạc đã kéo lại, Thượng Quan Hồng chỉ có thể bỏ lại người ở chỗ này. Tô Lạc anh cũng đi khỏi, hơn nữa, nhìn phong cách của An Dĩ Mặc, anh cũng biết, tuyệt đối cô không chỉ là một nhân viên bình thường.

Nhìn bóng lưng của Tô Lạc và Thượng Quan Hồng rời đi, ánh mắt An Dĩ Mặc khẽ nheo lại nguy hiểm. Cô có thể để mặc Thượng Quan Hồng một lần, hai lần, nhưng mà ngàn vạn lần không có lần thứ ba. Đến lúc đó, An Dĩ Mặc cô sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy nữa.

"Dĩ Mặc. Sao vậy, vừa mới nói gì tiểu thư Thượng Quan vậy?"

Lúc này Anna đi tới, cô nhìn bóng lưng của Thượng Quan Hồng rời đi, lại nhìn sắc mặt của Dĩ Mặc không tốt, vừa nhìn cũng biết giữa bọn họ có chuyện.

"Ừ, một người phụ nữ la lối om sòm mà thôi, thật không biết Tổng giám đốc Thượng Quan thế nào lại có một cô con gái như vậy."

Anna nghe xong thì cười. cô cũng biết Dĩ Mặc không thể nào chịu thua thiệt. Quả nhiên, lại dám nói Thượng Quan Hồng như vậy. Phải biết Thượng Quan Hồng ý vào ba mình là Tổng giám đốc, nhưng thường bị người ở tầng lớp dưới đùa bỡn.

"Mình cũng không biết tại sao Tổng giám đốc Thượng Quan lại có một người con gái như vậy."

Không ngờ Anna sẽ nói như vậy, theo cô, Anna rất ít khi nói người khác như vậy. Chẳng lẽ là Thượng Quan Hồng chọc tới cậu ấy.

"Cô ta chọc tới cậu?"

Hai người ăn cơm, Anna kể chuyện mấy ngày trước An Dĩ Mặc làm chuyện quá đáng với Thượng Quan Hồng muốn tố cáo với An Mặc Hàn. Sau khi An Dĩ Mặc nghe xong câu này, chỉ là, rất nhanh đã lộ ra một nụ cười nguy hiểm.

"Cậu đừng cười như vậy, mình sẽ sợ."

Anna lắc đầu một cái với cô, cô đã biết An Dĩ Mặc cười như vậy. Mỗi khi An Dĩ Mặc cười như vậy chắc chắn sẽ có người gặp chuyện xui xẻo.

Trước kia lúc đi học, An Dĩ Mặc chính là chị hai ở trong lớp. Mỗi khi có người chọc tới cô, cô sẽ cười như vậy. Sau đó, những người đã chọc tới cô kia đến cuối cùng cũng đã nếm trái đắng.

"Yên tâm, mình cũng không phải nhắm vào cậu."

An Dĩ Mặc thu lại nụ cười nguy hiểm của mình.

"Vậy cậu muốn trừng phạt người nào? Dĩ Mặc, Thượng Quan Hồng cũng không dễ bị cậu bắt nạt. Phải biết, cô ta là tiểu thư của tập đoàn Thượng Quan, hơn nữa còn là đứa con duy nhất, nếu như Tổng giám đốc Thượng Quan biết con gái bảo bối của mình bị bắt nạt, ông ta cũng không phải loại người nhân nhượng cho xong chuyện."

"Yên tâm đi, chỉ cần cô ta không chọc mình, mình sẽ không làm gì cô ta."

Ngược lại An Mặc Hàn, tất cả đều có quan hệ với anh ấy, đúng không?"

Nghe lời của An Dĩ Mạch, Anna rung mình một cái. Trong lòng thay An Mặc Hàn mặc niệm một cái. Thật xin lỗi Tổng giám đốc, không phải là tôi cố ý bán anh.

Vậy mà, lúc này đang uống rượu với Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ ở Phi Tinh Đối Nguyệt, An Mặc Hàn liên tục hắt xì mấy cái, anh sờ sờ cái lỗ mũi không thoải mái của mình. Trong lòng nghi ngờ, kỳ quái, thế nào anh lại cảm giác được lạnh như vậy đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Kết thúc bữa ăn tối với Anna, An Dĩ Mạch không dừng lại ở bên ngoài, mà trực tiếp về nhà. Nhìn thời gian này, đoán chắc An Mặc Hàn cũng chưa ngủ. Quả nhiên, khi An Dĩ Mạch trở về phòng đúng lúc An Mặc Hàn vừa mới tắm xong đi ra ngoài, thấy An Dĩ Mạch đã về ngược lại có chút kinh ngạc.

An Dĩ Mạch đặt ly sữa tươi ở trong tay xuống, đưa tay nhận lấy khăn lông trong tủ trong tay của An Mặc Hàn, quỳ gối ở trên giường lau tóc cho anh.

Tâm tình An Mặc Hàn nhìn có vẻ tốt lắm, anh bung ly sữa tươi cô mới vừa mang lên uống, uống một hơi cạn sạch. Sau đó, vòng tay siết chặt cái hông cao cao của cô.

"Anh cho là em sẽ quay về rất muộn."

Cách khăn lông, An Dĩ Mạch nghe không được rõ ràng lắm. Nhưng mà, An Mặc Hàn lại không thấy được cô bấu môi ở đằng sau.

"Còn không phải là bởi vì anh."

"Hử? Sao vậy?"

An Mặc Hàn đưa tay kéo An Dĩ Mạch, để khăn lông trong tay của cô qua một bên. Quả nhiên, thấy vẻ mặt của cô có chút bất mãn đối với anh.

Dĩ Mạch không phải là đi ăn cơm sao? Như thế nào lại không vui đây, anh đâu có chọc tới cô đâu.

"An Mặc Hàn, nghi thức cắt băng của đồng thoại Thương Thành cũng sẽ mời Tổng giám đốc Thượng Quan chứ?"

An Dĩ Mạch nghiêng đầu, trong mắt lóe sáng.

An Mặc Hàn gật đầu một cái, tập đoàn Thượng Quan rất có danh tiếng ở địa phương này. Hơn nữa, Tổng giám đốc Thượng Quan là người làm việc trong giới kinh doanh được tất cả mọi người công nhận. Cho nên, lần này nhất định sẽ có chú ấy.

"Vậy Thượng Quan Hồng kia sẽ đi sao?"

Lần này, rốt cuộc An Mặc Hàn cũng biết tại sao An Dĩ Mạch lại không vui, thì ra là bởi vì Thượng Quan Hồng.

"Anh không biết, chắc là sẽ đi."

Cẩn thận từng li từng tý quan sát vẻ mặt của An Dĩ Mạch. Nhưng mà, anh thấy không có vẻ gì là tức giận, mà là một cụ cười sáng rỡ. Ánh mắt An Mặc Hàn trầm xuống, kéo cô qua hôn lên đôi môi mê người của cô.

An Dĩ Mạch rất nghe lời phối hợp với anh. Chỉ là, nụ cười trên mặt cũng không có giảm bớt. Nhất thời, An Mặc Hàn không chịu nổi nụ cười của cô. Nhưng mà, cô gái đáng chết này lại có một nụ cười sáng rỡ như vậy, mê người như vậy.

Kết quả, An Dĩ Mạch ngay cả tắm cũng không kịp, đã bị An Mặc Hàn quần lấy triển miến một trận. Sau đó, An Mặc Hàn ôm cô đi vào phòng tắm.

Lúc này, An Dĩ Mạch đã không còn bất kỳ hơi sức nào, chỉ có thể giống như một con bạch tuộc quần trên người An Mặc Hàn.

Quần áo còn chưa rút đi hết, An Mặc Hàn nhìn gương mặt hồng hồng của An Dĩ Mạch, không nhịn được lại hôn cô một trận.

Lần nào đi vào phòng tắm An Dĩ Mạch cũng đều là nhắm mắt lại, An Mặc Hàn cười. Mỗi lần bọn họ đến phòng tắm làm loại chuyện này, bất kể thế nào An Dĩ Mạch cũng không chịu mở mắt.

"Dĩ Mạch, mở mắt."

Giọng nói vô cùng mỉa mai hoặc lại nhỏ nhỏ xuyên thấu ở trong phòng tắm, An Dĩ Mạch lắc đầu một cái. Cô mới không cần, bộ dáng của cô bây giờ nhất định rất mắc cỡ, cô mới không mở.

"Dĩ Mạch, ngoan....."

An Mặc Hàn ôm cô, đôi tay treu đùa ở trên người của cô, dùng các loại biện pháp muốn cô mở mắt. Nhưng mà, An Dĩ Mạch cố chịu đựng vẫn không chịu mở ra.

An Mặc Hàn nhìn vẻ mặt cố nén của An Dĩ Mạch có chút không đành lòng, còn cười tà mỉa như thế, An Dĩ Mạch biết anh đã nghĩ ra trò gì, cô mới không bị lừa đâu. An Mặc Hàn cái người biến thái này, lấp đặt gương bốn phía trong phòng tắm, cô mới không mở mắt. Bộ dáng bây giờ của cô nhất định rất không tốt. Chỉ là, Hàn đáng chết, làm cho cô khó chịu như vậy, còn không cho cô.

"Mặc Hàn..."

An Dĩ Mạch không nhịn được kêu lên tiếng, An Mặc Hàn cười càng thêm tà mỉa. Động tác ở chỗ riêng tư của An Dĩ Mạch càng thêm nhanh.

"Ừ.... Mặc Hàn...."

Nhưng mà, anh đột nhiên dừng lại, An Dĩ Mạch có chút mê hoặc, mở mắt, thấy gương mặt chính mình đỏ rực, An Mặc Hàn cười càng thêm tươi.

"Biến thái."

An Dĩ Mạch nhanh chóng nhắm mắt lại, cái người biến thái này, nhất định là cố ý, An Mặc Hàn đại biến thái.

"Ha ha ha....."

An Mặc Hàn thấy đã đạt được mục đích, cũng không hành hạ cô nữa. Ôm cô vuốt ve an ủi một hồi, rửa sạch cả người cho cô một chút, ôm cô trở lại trên giường.

"Ngủ ngon!"

Ấn một nụ hôn xuống trán của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn hài lòng ôm cô chìm vào mộng đẹp.

Công việc ngày hôm sau, cũng giống như ngày đầu tiên An Dĩ Mạch rất bận rộn. Nhưng mà, cô rất thích công việc này, chị Đan rất tốt với cô, đồng nghiệp trong công ty cũng rất tốt. Mặc dù có mấy người bất mãn đối với cô, nhưng mà cô không hề để ý, cô chỉ cần làm xong công việc của mình là tốt rồi. Đây là bước đầu tiên hướng tới mơ ước của cô, cô không thể buông tha.

Gần tới giờ tan việc, điện thoại của Dĩ Mạch vang lên, cô nhìn tên hiện trên màn hình, cười cười.

"Hi Hi."

"Dĩ Mạch, mình và Huyền Huyền đang ở Phi Tinh Đối Nguyệt. Cậu tan làm nhớ tới đây nha."

"Được, mình biết rồi. Mình cũng sắp tan tầm rồi, gặp lại sau."

"Ừ. Gặp lại sau."

An Dĩ Mạch cúp điện thoại lập tức bắt đầu thu tập tài liệu trong tay mình, chuẩn bị tan làm.

"Angel, chúng ta đi ăn cơm cùng đi."

Dĩ Mạch nhìn đồng nghiệp nam trước mặt của cô, cô có chút ấn tượng, hình như anh ta gọi là Tống Diệc, là một người rất sôi động, thiết kế cũng rất đẹp.

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi đã có hẹn rồi."

"A, không, không sao. Hôm khác chúng ta hẹn cũng được."

Người đàn ông tên là Tống Diệc, hiển nhiên có chút khấn trương. Anh nhìn Dĩ Mạch một chút, lại trở về vị trí của mình.

"Thật là, giả bộ thanh cao cái gì chứ, người thiết kế giỏi nhất của công ty chúng ta mời, cô ta đều không đi. Hừ, mọi người nói có phải cô ta muốn lạt mềm buộc chặt."

"Tôi thấy không giống đâu. Người ta có thể là người giàu có, ngày đầu tiên đi làm đã đi ăn cơm với Tổng giám đốc của chúng ta. Tống Diệc thì tính là cái gì chứ, cậu ta chỉ là một nhân viên, người ta là muốn leo lên là Tổng giám đốc kia."

"Thật hả..."

.....

Đĩ Mạch nghe lời thảo luận những người này, bĩu môi, thật là nói xấu người khác cũng không nói ở sau lưng. Ài, những người này thật là nhiều chuyện. Nhưng mà, làm sao bọn họ lại phát hiện được cô ăn com cùng Chiếm Nam Huyền.

Lúc này Tiểu Tiểu lại gần, nhìn vẻ mặt thản nhiên của An Đĩ Mạch, tỏ vẻ vô cùng bội phục.

"Angel, cô cũng không đề ý sao. Các cô ấy nói cô thật là quá đáng mà."

An Đĩ Mạch cười cười với cô, cô bé này rất đơn thuần. Ấn tượng của cô đối với cô ấy cũng không tệ lắm.

"Người khác nhiều chuyện, sao tôi có thể ngăn cản được. Hơn nữa, các cô ấy nói là sự thật, tại sao tôi phải phản bác chứ."

Lần này đến phiên Tiểu Tiểu kinh ngạc, quả thật cô cũng nghe đến một ít tin đồn. Thế nhưng không nghĩ tới An Đĩ Mạch tự mình thừa nhận.

"Angel, thật là cô đi ăn com với Tổng giám đốc?"

An Đĩ Mạch không trả lời cô ấy, bởi vì đã hết giờ làm.

"Tôi đi trước, Tiểu Tiểu. Ngày mai gặp."

Kết quả, trong lúc rất nhiều người ghen tỵ, trong lúc Tiểu Tiểu sững sốt, trong lúc rất nhiều người đang bận rộn, trong lúc Tổng Giám lúng túng, An Đĩ Mạch tiêu sái đi ra khỏi công ty.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Đi tới Phi Tinh Đối Nguyệt, An Đĩ Mạch được một nhân viên phục vụ dẫn vào một phòng, đẩy cửa ra đã thấy Hạ Hi, còn có một cô gái khác nữa.

Chỉ thấy cô gái này có bộ tóc lượn sóng màu vàng kim thật dài tùy ý xõa lên hai vai, từng sợi tóc * cũng phải mê chết người ~! Long mi thật dày, ánh mắt mị hoặc, đôi môi hấp dẫn, lúc nào cũng lộ ra phong tình vạn chủng. ....Một cái áo cực ngắn hiệu Joe&Fules, áo khoác càng thêm tôn lên dáng người cao tuyệt, phối hợp với một cái váy nhung vàng nhạt hiệu chanel ngang đầu gối, một đôi giày cao gót màu đen hiệu PINKY&ROSE. ....Thật là kiêu my mười phần.

Càng ngày càng yêu kiều rồi, trong lòng An Đĩ Mạch than thở. Không sai, cô gái kiêu my này chính là Dư Huyền.

"Huyền Huyền, Hi Hi."

"Đĩ Mạch."

Dư Huyền đi lên ôm lấy An Đĩ Mạch, An Đĩ Mạch cười rạng rỡ với cô, lần này lại để cho Dư Huyền nhìn ngây ngốc.

"Đĩ Mạch, mặc dù chúng ta quen biết nhiều năm như vậy. Nhưng mà, vừa nhìn thấy nụ cười rực rỡ kia, mình còn nhịn không được đắm chìm vô đó."

"Làm trò."

An Đĩ Mạch ngồi vào bên người Dư Huyền, nhìn cái người phụ nữ càng ngày càng xinh đẹp này.

"Huyền Huyền, còn chưa nói sao đột nhiên cậu lại trở lại đây."

Hạ Hi bắt đầu hỏi cô, cô đều không trả lời. Lần này Đĩ Mạch tới, cô muốn trốn cũng trốn không thoát vấn đề này.

"Ồ, người ta nhớ hai người mà. Hai người, từng người một bỏ đi, ném người ta một mình một người ở nơi đó, người ta chỉ có thể đuổi theo thôi."

"Làm trò, tổng giám đốc của công ty cậu làm sao sẽ để cậu trở lại. Còn có người đại diện của cậu nữa, cô ấy quản cậu nghiêm như vậy, sẽ để cậu một mình tới đây."

An Đĩ Mạch mới không tin cô nói, Hạ Hi cũng gật đầu một cái. Cô vô cùng đồng ý cách làm của An Đĩ Mạch.

"Được rồi, được rồi, mình đã hủy bỏ hợp đồng với công ty."

Dư Huyền nói ra những lời này cũng không có cô đơn, mà là gương mặt nhẹ nhõm.

"Hủy bỏ hợp đồng!"

Lần này đến lượt An Dĩ Mạch và Hạ Hi kinh ngạc, các cô và Dư Huyền là bạn tốt. Các cô biết tình huống của Dư Huyền, tình hình gia đình Dư Huyền không được tốt lắm. Cho tới bây giờ, Dư Huyền cũng không biết cha của mình là ai, từ nhỏ cô cùng với mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Hơn nữa, thân thể mẹ Dư không tốt, Dư Huyền lại muốn đi học. Cho nên, gia cảnh của cô ấy rất khó.

Nhưng mà, Dư Huyền có một vẻ mặt dễ gần cùng với dáng người rất chuẩn. Cô được một công ty nổi tiếng chọn trúng khi đang học ở trường. Làm người mẫu, một lần là nổi tiếng.

"Huyền Huyền, cô giải ước với công ty. Vậy cậu làm sao bây giờ, còn có mẹ Dư, bà ấy.... "

Hạ Hi có chút lo lắng, Huyền Huyền giải ước nhất định sẽ phải trả tiền vi phạm hợp đồng.

"Yên tâm đi, những năm này mình kiếm được không ít tiền. Trừ tiền vi phạm hợp đồng bên ngoài, mình còn dư lại không ít, đủ cho mình và mẹ sống."

"Vậy tại sao cậu không tiếp tục ở lại công ty đó?"

"Không thích, mình vốn không thích nơi đó, không có một chút tự do nào. Hơn nữa, mẹ cũng muốn trở về nước. cho nên, chúng ta trở về."

"Mẹ Dư cũng trở lại rồi?"

Hạ Hi và An Dĩ Mạch lại kinh ngạc hơn, các cô biết lúc Dư Huyền và mẹ của cô ấy đi nước M là 5 tuổi, hơn nữa quê hương của mẹ Dư chính là ở chỗ này.

"Ừ, rời nhà nhiều năm, tuổi mẹ cũng đã già, luôn muốn trở lại. Hiện tại, mình cũng có thể nuôi sống được mẹ, cho nên, đã đưa mẹ trở lại."

Dư Huyền thích nhất là người mẹ này của cô, chỉ khi nói về mẹ, Dư Huyền mới nghiêm chỉnh và dịu dàng như vậy.

"Huyền Huyền, sau này cậu có tính toán gì không?"

An Dĩ Mạch bưng một ly rượu lên, uống một hớp. Hạ Hi cũng gật đầu một cái, cô muốn hỏi cô ấy sau này có tính toán gì không.

"Ngày mai mình muốn tham gia một nghi thức cắt băng. Sau đó sẽ tiếp tục tìm việc làm, mình cũng không thể nhàn rỗi nữa."

Dư Huyền nhún nhún vai với các cô, cô chỉ có thể tìm việc làm lần nữa.

An Dĩ Mạch và Hạ Hi liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu một cái, các cô hiểu rõ Dư Huyền. Mặc dù, có lúc Dư Huyền thoát nhìn không đúng đắn, rất thích làm nũng. Nhưng mà, cô ấy lại là một người điên cuồng công việc.

Nghe Dư Huyền nói cô muốn tham gia một cuộc nghi thức cắt băng, hai mắt An Dĩ Mạch sáng lên. Không phải là cô muốn đi chính là cái đó đi, nếu là như vậy cũng rất tốt. Công ty Kỳ Hạ giải trí của Mạch Mạch quốc tế mới vừa thành lập. Có lẽ, Dư Huyền có thể thử một chút.

"Dĩ Mạch, cậu cười gian cái gì ở đây?"

Hạ Hi thấy nụ cười của Dĩ Mạch thì cả người rét run, An Dĩ Mạch cười như vậy chính là làm cô sợ nhất, khi cô ấy cười như vậy trong lòng sẽ tính toán người.

"Hi Hi, sau này cậu có tính toán gì không?"

"Hả? Hi Hi cũng còn chưa có tìm được việc làm sao?"

Nhìn qua Dư Huyền có vẻ rất đói bụng, cho nên dồn sức lên đồ ăn trên bàn. Thấy cô ấy ăn say sưa, ngon lành, An Dĩ Mạch cũng cảm giác mình đói bụng, vì vậy cô cũng ăn.

"Đúng vậy, mình muốn nghỉ ngơi trước hai ngày, sau này hẵng nói đi."

"Ồ, được rồi."

Ba người trò chuyện thật lâu mới ra về, Dư Huyền và mẹ Dư trở lại ngôi nhà trước kia, vừa đứng khoảng cách rất gần với nhà An Dĩ Mạch. Cho nên, ba người các cô sau này gặp mặt cũng sẽ rất dễ dàng.

Về đến nhà, nhìn thấy thức ăn trên bàn còn y nguyên. Nhất thời, An Dĩ Mạch cảm thấy đau đầu.

"Tiểu thư đã trở về."

"Dì Lan, thiếu gia vẫn chưa về sao?"

"Thiếu gia đã về sớm rồi. Nhưng mà, thiếu gia không chịu ăn cơm."

Bà chỉ chỉ thức ăn trên bàn, gương mặt bất đắc dĩ.

"Con biết rồi. Di Lan, đi hâm lại thức ăn cho nóng đi, con đi gọi anh ấy."

"Được, tiểu thư. Thiếu gia ở thư phòng."

"Dạ."

An Dĩ Mạch bưng một ly sữa tươi, đi tới thư phòng. An Mặc Hàn đang xử lý công việc, cũng không có chú ý đến An Dĩ Mạch.

An Dĩ Mạch đặt ly sữa tươi lên trên bàn, đi tới sau lưng An Mặc Hàn, hai tay ấn lên huyệt thái dương của anh. Động tác trong tay An Mặc Hàn dừng lại một chút, lại tiếp tục công việc.

Cứ như vậy, hai người trầm mặc mười lăm phút. Rốt cuộc An Mặc Hàn nhịn không được để cây bút trong tay xuống, đưa tay kéo An Dĩ Mạch, để cô ngồi ở trên hai đùi của mình.

"Rốt cuộc em muốn làm gì?"

Giọng nói An Mặc Hàn có chút không tốt, An Dĩ Mạch đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cô cũng biết An Mặc Hàn tức giận.

"Bảo anh ăn cơm đó."

An Dĩ Mạch làm như không nhìn thấy anh tức giận, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của cô. An Mặc Hàn càng nổi giận thêm, anh đè đầu của cô xuống, hung hăng hôn lên môi của cô.

Động tác của anh có bá đạo, có chút ý tứ trừng phạt. An Dĩ Mạch lại không thêm đề ý, cô rất phối hợp hôn anh, đầu lưỡi linh hoạt đưa vào trong miệng của anh, đảo qua đảo lại. An Mặc Hàn vốn là chịu không nổi hấp dẫn của cô, cô treu đùa anh như vậy, một chút sức chống cự anh cũng đều không có.

Lần này, ngay cả hơi thở cũng không có. Nhưng mà, dục hòa lại lên tới.

Lúc An Mặc Hàn chịu không nổi An Dĩ Mạch mới rời đi môi của anh. Nhìn ánh mắt đỏ thắm của An Mặc Hàn, ép buộc đè ép *, cô cười trộm.

"Tốt lắm, ngoan, chúng ta đi ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong....."

Cuối cùng mấy chữ An Dĩ Mạch nói bên cạnh lỗ tai của An Mặc Hàn. Ánh mắt của An Mặc Hàn sáng lên, gương mặt An Dĩ Mạch lại đỏ bừng.

"Thật?"

An Mặc Hàn chăm chú di chuyển đến gần môi của cô, An Dĩ Mạch gật đầu một cái. Được rồi, bất cứ giá nào.

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm."

Cứ như vậy, An Mặc Hàn rất vui vẻ mà dùng hết bữa tối. Sau đó đã không thể chờ đợi thêm nữa lôi kéo An Dĩ Mạch trở lại phòng ngủ.

Cuối cùng, An Dĩ Mạch còn dựa theo cam kết cho An Mặc Hàn chỗ tốt. Nhưng mà, đến thời điểm quan trọng, An Mặc Hàn không đành lòng nhìn An Dĩ Mạch chịu khó khăn như vậy, cứ bỏ qua cho cô.

"Ô, một chết đi được. Sau này người nào lại nói như vậy có thể gia tăng tình thú, nhất định em sẽ giết người đó."

Sau đó An Dĩ Mạch nằm ở trong ngực An Mặc Hàn thờ đốc.

An Mặc Hàn đau lòng yêu thương hôn cô.

"Ng Sloan, sau này chúng ta đều không làm."

Mặc dù anh rất thoải mái. Nhưng mà, anh không đành lòng nhìn Dĩ Mạch khó chịu như vậy.

"Ừ, được."

An Dĩ Mạch hài lòng cười cười, cô biết chắc là An Mặc Hàn không đành lòng, ha ha. Xem ra sau này cô phải học nhiều một ít. Ừ, cứ như vậy, sau này cho anh một niềm vui.

"Ừ, vậy bây giờ nên nói tại sao lại trở về trẻ như vậy?"

An Mặc Hàn còn nhớ rõ chuyện An Dĩ Mạch không về nhà sớm ăn cơm cùng anh. Sau đó, An Dĩ Mạch nói chuyện hôm nay của Dư Huyền cho anh nghe.

"Dư Huyền? Người mẫu?"

"Đúng vậy, bạn tốt đấy. Sau này, sẽ để cho anh gặp mặt cô ấy một chút."

"Được, anh nhớ. Nghi thức cắt băng ngày mai, hình như cũng có mời một người mẫu tên Dư Huyền, sẽ không trùng hợp là bạn của em đi."

An Mặc Hàn khiêu mi, chỉ là trong lòng đã xác định bạn tốt đó là của Dĩ Mạch.

"Em có nghe Huyền Huyền nói ngày mai muốn kí hợp đồng trong nghi thức cắt băng. Mặc Hàn, công ty của anh không phải là tìm nghệ sĩ kí hợp đồng đó sao? Em nghĩ, anh có thể cân nhắc Dư Huyền."

An Mặc Hàn gật đầu một cái, anh vừa mới nghe được Dĩ Mạch nói Dư Huyền đã hủy hợp đồng với công ty cũ đã có cái ý nghĩ này, không nghĩ tới Dĩ Mạch và anh cùng nghĩ tới một vấn đề.

"Chuyện này anh sẽ giao cho Ferman đi làm."

Ferman là tổng giám đốc của công ty giải trí Kỳ Hạ, đã từng là trợ thủ đắc lực nhất của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch biết sự tồn tại của người này.

"Ừ, tốt. Buồn ngủ quá, ngủ thôi."

Nằm ở trong ngực của An Mặc Hàn, rất nhanh An Dĩ Mạch đã tiến vào mộng đẹp. An Mặc Hàn hôn lên cái trán của cô, nói một câu ngủ ngon, ôm lấy An Dĩ Mạch tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, anh trở lại lúc nhỏ. Khi đó, Dĩ Mạch, ba, mẹ, cả nhà bọn họ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Editor: Huyền*Vũ

Ngày hôm sau, An Dĩ Mạch không đi làm, mà là cùng An Mặc Hàn đi tới Mặc Mạch Quốc Tế, đợi đến lúc chín giờ, An Mặc Hàn kết thúc hội nghị, mang theo cô cùng nhau đến Đồng Thoại Thương Thành.

Lúc họ tới nơi đã có rất nhiều người rồi, hôm nay là ngày đầu tiên Đồng Thoại Thương Thành khai trương, toàn bộ các sản phẩm đều mua một tặng một, hơn nữa qua mười mấy năm nơi đây cũng phát triển hơn, rất phồn hoa.

"Tổng giám đốc, nghi lễ phải một giờ nữa mới bắt đầu, ngài cùng vị tiểu thư này vào phòng ngồi nghỉ trước đi."

Một người đàn ông ăn mặc lịch sự đeo tai nghe nhìn thấy An Mặc Hàn đi tới, khi nhìn đến An Dĩ Mạch thì cũng chỉ thoáng kinh ngạc một chút, nghe qua đại khái cũng nghĩ vị này hẳn là cô gái tổng giám đốc mới qua lại.

"Được, chờ tổng giám đốc Thượng Quan đến thì gọi tôi."

"Vâng, tổng giám đốc."

Hôm nay An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn mặc rất long trọng, phải nói là người tới tham gia nghi thức cắt băng đều mặc rất long trọng. An Mặc Hàn đưa An Dĩ Mạch vào phòng, đây là phòng ở trên tầng cao nhất, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả chuyện xảy ra ở phía dưới.

"Nơi này ánh sáng rất tốt."

An Dĩ Mạch đưa cho An Mặc Hàn một ly rượu đỏ, bản thân cũng cầm một ly trong tay.

"Ừ, không tệ. Dĩ Mạch, anh biết em đã trải qua ít chuyện không vui ở đây, song anh hi vọng em có thể quên những chuyện không vui đó đi."

An Mặc Hàn nhìn An Dĩ Mạch đứng ở bên cạnh mình, trong tim anh tràn đầy đau đớn.

"Em biết, anh yên tâm đi. Đó đều là những chuyện của mười chín năm trước rồi, thật ra, có lúc em vẫn rất biết ơn người kia, nếu như không nhờ ông ta đánh ngã em, em cũng không gặp được anh, không gặp được ba mẹ."

An Mặc Hàn đau lòng ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực, sưởi ấm cho cô. Nơi đây An Dĩ Mạch đã trải qua những chuyện không vui, chỉ là bắt đầu từ hôm nay, nơi này sẽ là một toà thương thành phồn hoa, anh muốn nói cho Dĩ Mạch biết, những cực khổ trước đây đều đã qua, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho cô.

An Dĩ Mạch đương nhiên biết suy nghĩ của An Mặc Hàn, cho nên lúc ban đầu anh đề nghị phải xây dựng một toà thương thành ở chỗ này, cô không phản đối. Trái lại rất ủng hộ anh, cô cũng muốn quên đi những trải nghiệm không tốt đó.

"Cốc cốc."

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

Một nhân viên đi vào, An Dĩ Mạch hiện tại đã rời khỏi cái ôm của An Mặc Hàn, ngồi trên ghế sofa.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc Thượng Quan đến."

"Mời tổng giám đốc Thượng Quan vào đây."

Sau đó, An Mặc Hàn cùng An Dĩ Mạch ở trong phòng đợi một lúc, Thượng Quan Niên liền đi vào phòng cùng Thượng Quan Hồng và Tô Lạc.

"Tổng giám đốc Thượng Quan đại giá quang lâm, thật là khiến Mặc Hàn cảm thấy vinh hạnh sâu sắc."

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cùng đi về phía Thượng Quan Niên, dù sao ông cũng là trưởng bối, vì vậy, An Mặc Hàn rất tôn trọng ông.

"Tổng giám đốc An quá khách khí, có thể tham gia lễ cắt băng Đồng Thoại Thương Thành, tôi đúng là thụ sủng nhược kinh, ha ha ha."

Thượng Quan Niên vốn là một người rất ngay thẳng, ông lúc đầu cũng không nghĩ tới An Mặc Hàn sẽ mời ông. Với lại, qua lần hợp tác trước của họ, ông thật tình ngưỡng mộ An Mặc Hàn.

"Tổng giám đốc Thượng Quan quá khiêm nhường rồi, mời."

"Được."

Chờ cho tất cả mọi người đều ngồi xuống, An Dĩ Mạch mới rót rượu cho tổng giám đốc Thượng Quan và An Mặc Hàn, nhưng lại mặc kệ Thượng Quan Hồng và Tô Lạc.

"Đây chính là phẩm chất nhân viên của Mặc Mạch Quốc Tế sao? Chúng tôi là đi cùng ba, An tiểu thư chẳng lẽ không biết chúng tôi cũng là khách sao?"

Quả nhiên, thấy An Dĩ Mạch không rót rượu cho cô ta, cô nàng cực kỳ tức giận. Thật ra cô ta tức giận chính là, vì cái gì An Dĩ Mạch có thể dựa vào gần An Mặc Hàn như vậy.

Nghe Thượng Quan Hồng nói, sắc mặt An Mặc Hàn lạnh lẽo, Thượng Quan Niên nhú nhú mày, Tô Lạc không tỏ vẻ gì, còn An Dĩ Mạch lại nở nụ cười.

"Tổng giám đốc An, bỏ qua cho, con gái không hiểu chuyện."

Thượng Quan Niên nhanh chóng giảng hòa, còn lườm Thượng Quan Hồng một cái. Thượng Quan Hồng oan ức hết nhìn An Mặc Hàn lại nhìn Thượng Quan Niên, thế nhưng hai người không người nào để ý đến cô ta.

"Không sao, Thượng Quan tiểu thư ngây thơ hồn nhiên, không biết vị này là..."

An Mặc Hàn nhìn về phía Tô Lạc mặt vẫn không hề có cảm xúc, người đàn ông này anh đã từng thấy qua, nhưng lại không nhớ rõ.

"À, vị này là Tô Lạc."

Hiển nhiên An Mặc Hàn nghe thấy tên anh ta xong liền nhớ ra, anh nhìn An Dĩ Mạch, đã thấy Dĩ Mạch nghịch ngợm nở nụ cười với anh. Anh tất nhiên biết danh tiếng Tô Lạc này, đó là tên nhà thiết kế trang sức mà Dĩ Mạch thần tượng.

"Tô tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hi vọng lần sau chúng ta có cơ hội hợp tác."

"Tổng giám đốc An quá khách khí, không trách Tô Lạc đường đột quấy rầy là tốt rồi."

"Sẽ không."

Người trẻ tuổi chung quy trong nháy mắt có thể biết được ai là bạn, ai là địch. Từ hai câu này mà nói, An Mặc Hàn liền biết Tô Lạc tuyệt đối không phải là một người có thể dùng tiền để thu mua. Năng lực của anh ta còn tỏ rõ ở đó, xem ra muốn lôi kéo anh ta, vẫn cần phải chân thành.

Tập đoàn Thượng Quan xưa nay cũng không liên quan đến giới trang sức, hơn nữa, vẫn chưa từng nghe nói Tô Lạc có quan hệ gì với nhà Thượng Quan. Xem ra bọn họ che giấu rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Huyền*Vũ

"Ba à, con cũng muốn uống rượu, con nhìn chiếc ly trong tay An tiểu thư kia không tệ, con cũng muốn ném thử."

Thượng Quan Hồng làm nũng với Thượng Quan Niên. Thượng Quan Niên từ trước đến giờ rất chiều cô ta, thế nên với một yêu cầu nhỏ nhỏ như thế, ông nhất định sẽ không quá chú ý. Chẳng qua, ông dù sao cũng lẫn lộn ở trên thương trường, khi nhìn thấy An Dĩ Mạch ông liền phát hiện trong ánh mắt con gái nhà mình đã coi An Dĩ Mạch là gì.

Nhìn lại An Mặc Hàn một chút, ông cũng từng nghe đồn về An Mặc Hàn. Tuy rằng anh có rất nhiều scandal, song xem ánh mắt của anh, ông cảm thấy hẳn là những scandal liên quan tới An Mặc Hàn đều là giả, còn tin đồn anh không cho phép phụ nữ tiếp cận hẳn là thật.

Lại nhìn An Dĩ Mạch một chút, mặc dù ông chưa từng thấy qua, nhưng lại cảm thấy không khỏi quen thuộc. Từ khí chất của cô mà nói, liền biết ngay cô tuyệt đối không chỉ là một nhân viên thôi đâu, phong cách trên người cô còn tốt hơn cả con gái nhà mình.

Chẳng qua là đối với đề nghị của Thượng Quan Hồng, nguyên nhân ông không từ chối còn có một, chính là muốn nhìn một chút xem An Mặc Hàn đến cùng đối với Thượng Quan Hồng là như thế nào. Vợ ông có nói với ông suy nghĩ của con gái nhà mình, tên tiểu tử nhà họ Toàn kia nếu không thích con gái mình, Hồng Hồng cũng không thích cậu ta, ai, không bằng để con gái mình tự lựa chọn đi. Hơn nữa, ấn tượng của ông với An Mặc Hàn cũng không tệ. Dưới cái nhìn của ông, An Mặc Hàn so với Toàn Ti Dạ chỉ có hơn chứ không có kém, vì vậy, nếu như Hồng Hồng thật sự có thể thuận lợi gả cho An Mặc Hàn, ông cũng vui mừng khi thấy vậy.

"Hồng Hồng, không nên càn quấy."

Tuy rằng Thượng Quan Niên nói thế, nhưng không có bất kỳ ý tứ trách cứ nào.

"Ba à, không cần nha, Hồng Hồng muốn uống ly kia, con nghĩ, An tiểu thư hẳn sẽ không để ý đâu."

Thượng Quan Hồng một bên oan ức mà nhìn An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn muốn nói gì đó, An Dĩ Mạch lại để tay anh lại, quay sang Thượng Quan Niên bọn họ nở nụ cười. Nụ cười này, lại khiến cho Thượng Quan Niên và Tô Lạc mai sau trong cuộc đời, mỗi khi nhớ lại nụ cười đó còn thấy tươi đẹp hơn so với ánh mặt trời mùa xuân, trong lòng đều bồi ngùi, xúc động. Tất nhiên, những chuyện này đều là nói sau.

"Thượng Quan tiểu thư nếu như không chê, Thượng Quan tiểu thư uống ly này đi. Tôi cũng chưa động tới, Thượng Quan tiểu thư bỏ qua cho."

An Dĩ Mạch cười rất là rực rỡ, Thượng Quan Hồng nhìn dung nhan tuyệt sắc của cô, thắm đố kị. Thế nhưng vì vươngng Thượng Quan Niên cùng An Mặc Hàn ở đây, trên mặt cô ta không có biểu hiện ra.

"Cảm ơn An tiểu thư."

Cô ta cầm ly rượu của An Dĩ Mạch qua, rất tao nhã nhấp một hớp.

"Đừng khách khí."

An Dĩ Mạch cười cười, An Mặc Hàn đưa tay ra ôm lấy vai cô, An Dĩ Mạch thuận thế rúc vào gần sát lồng ngực An Mặc Hàn. Cảnh tượng đẹp như thế, chỉ ít người ở bên ngoài thấy rất đẹp, nhưng theo Thượng Quan Hồng thấy, vậy mà lại thật chói mắt.

Thượng Quan Niên nhìn động tác giữa bọn họ, cười cười, tình cảm giữa người trẻ tuổi bây giờ thực sự là không còn giống với bọn họ trước đây.

Còn lại Tô Lạc vẫn luôn không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là khi nhìn thấy An Dĩ Mạch rúc vào trong lòng An Mặc Hàn thì ánh mắt trầm xuống. Chẳng qua một màn này lại bị An Mặc Hàn bắt được, An Mặc Hàn càng ôm chặt An Dĩ Mạch hơn, hướng về Tô Lạc nở nụ cười đáng đánh đòn.

"Tổng giám đốc An, nghi lễ ngay lập tức sẽ bắt đầu, tôi trước tiên ở nơi này chúc mừng Đồng Thoại Thương Thành khai trương thuận lợi."

"Cảm ơn lời chúc của tổng giám đốc Thượng Quan."

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị mở ra, Dĩ Mạch vẫn nhìn thấy người nhân viên kia.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc Chiêm, tiểu thư Hàn Ngữ Yên, cùng tiểu thư Dư Huyền đến."

Tiếp đó một nam hai nữ đi vào, An Dĩ Mạch thấy Chiêm Nam Huyền cùng Hàn Ngữ Yên, còn có Huyền Huyền tiến vào. Chiêm Nam Huyền hôm nay ăn mặc chỉnh tề, một thân âu phục màu xanh lam, chột lộ rõ thêm khí chất vương tử tao nhã của anh.

Hôm nay Hàn Ngữ Yên mặc chính là một thân trang phục công chúa, trắng trẻo mịn màng, rất thanh thuần đáng yêu, không hổ là tiểu thiên hậu giới giải trí, tiểu công chúa trong lòng mọi người. Huyền Huyền hôm nay mặc chính là một thân sườn xám màu lam nhạt, phối với trên người một chiếc áo khoác nhỏ màu trắng. An Dĩ Mạch nhìn Huyền Huyền đứng ở bên cạnh Chiêm Nam Huyền, đột nhiên cảm thấy hai người rất xứng đôi, đến cả quần áo cũng rất xứng.

"Ha ha ha..."

Dĩ Mạch nhìn thấy cảnh tượng này cười nghiêng ngả, An Mặc Hàn hơi nghi hoặc nhìn An Dĩ Mạch một chút. An Dĩ Mạch thấy Chiêm Nam Huyền và Huyền Huyền nhíu nhíu mày với An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhất thời rõ ràng ý tứ An Dĩ Mạch, bắt đầu dĩ cười cười.

"Tổng giám đốc An, chú Thượng Quan."

Đầu tiên Chiêm Nam Huyền chào hỏi bọn họ. Mà Thượng Quan Niên cùng Chiêm Diêm lại là bạn tri kỉ, cho nên rất quen thuộc với Chiêm Nam Huyền, cũng khá xem trọng người trẻ tuổi này.

"Nam Huyền, đã lâu không gặp, cha cháu thân thể có khỏe không?"

"Cha cháu rất tốt, phiền chú Thượng Quan đã quan tâm."

"Ha ha ha, thật là tốt rồi, chờ ngày nào đó hai nhà chúng ta cùng tụ tập."

"Vâng."

"Tổng giám đốc Thượng Quan, tổng giám đốc An, Thượng Quan tiểu thư."

Hàn Ngữ Yên là minh tinh dưới trướng tập đoàn Thượng Quan cho nên rất tôn trọng Thượng Quan Niên.

"Hàn tiểu thư."

"Tổng giám đốc An, lần đầu gặp gỡ, tôi là Dư Huyền."

Dư Huyền chủ động chào hỏi An Mặc Hàn, cô đã sớm biết người này là An Mặc Hàn, vốn đang không quá chắc chắn người đàn ông có một đôi mắt hoa đào tuyệt mỹ vô song này có phải là An Mặc Hàn không. Song nhìn An Dĩ Mạch thân mật tựa vào bên cạnh anh như vậy, cô liền khẳng định anh chính là An Mặc Hàn.

"Xin chào, tôi là An Mặc Hàn."

An Mặc Hàn cũng là từ Dĩ Mạch mới biết cô gái Dư Huyền này.

"Tổng giám đốc, sắp bắt đầu rồi."

Lúc này Anna đi tới nhắc nhở bọn họ, một đám người chen chúc trong một căn phòng, An Dĩ Mạch đã sớm muốn ra ngoài rồi, may mà nghi lễ sắp bắt đầu. Cô nhìn gương mặt cười quyến rũ của Thượng Quan Hồng, ha ha, có thể xem kịch vui rồi.

"Tổng giám đốc Thượng Quan, chúng ta đi xuống thôi."

"Tổng giám đốc An xin mời."

"Mời."

Đi tới cửa thì đột nhiên Thượng Quan Hồng cảm thấy không thoải mái, cô ta thấy rất đau bụng.

"Ba à, con đột nhiên không thoải mái, không thể đi cùng ba được, thực sự là rất xin lỗi tổng giám đốc An."

"Hồng Hồng, không sao chứ, có muốn mời bác sĩ hay không, làm sao đột nhiên lại không thoải mái?"

Thượng Quan Niên nhìn con gái nhà mình ôm bụng đáng vẻ không thoải mái thì rất lo lắng, Tô Lạc nhíu nhíu mày, không hề nói gì.

"Thượng Quan tiểu thư có cần mời bác sĩ không?"

Dù sao cũng là khách, An Mặc Hàn không mở miệng nói chuyện, chỉ có An Dĩ Mạch mở lời.

Thượng Quan Hồng nhìn An Dĩ Mạch làm bộ quan tâm, rất tức giận, chẳng qua vào lúc này bụng cô ta là quan trọng nhất. Hơn nữa, cô ta muốn đi vệ sinh, sắp không nhịn nổi rồi.

"Không cần đâu ba, con muốn đến phòng rửa tay, ba không cần để ý đến con, cũng không cần làm phiền An tiểu thư."

Không đợi mọi người trả lời, Thượng Quan Hồng liền xông thẳng về phía phòng rửa tay, một chút hình tượng cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Huyền*Vũ

An Dĩ Mạch cùng Dư Huyền cười trộm, An Dĩ Mạch muốn chính là kết quả này, Dư Huyền hiển nhiên cũng đoán được đây nhất định là do Dĩ Mạch giờ trò quỷ.

“Nếu thân thể của Thượng Quan tiểu thư không thoải mái, chúng ta mau đi thôi, cũng sắp đến giờ rồi.”

Dáng vẻ Chiêm Nam Huyền vẫn tao nhã như trước, song An Dĩ Mạch có thể nhìn ra anh rõ ràng đang cố nén cười.

Thượng Quan Niên cũng nhất thời lúng túng và bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý với Chiêm Nam Huyền, theo mọi người cùng đi xuống. Chẳng qua ở lúc mọi người không để ý, An Dĩ Mạch lén lút đưa cho Anna một bọc giấy, đưa mắt nhìn qua ly nước trên mặt bàn. Anna hiểu rõ nở nụ cười, cất bọc giấy vào bên trong túi áo, đứng ở cửa, không theo mọi người cùng tiến vào thang máy.

Mọi người đi chưa bao lâu, Thượng Quan Hồng bèn từ phòng vệ sinh đi ra. Anna vội vàng tiếp đón, cầm ly nước trong tay đưa cho Thượng Quan Hồng.

“Thượng Quan tiểu thư không sao chứ, uống ngụm nước đi, đến đây nghỉ ngơi một lát.”

Anna đỡ Thượng Quan Hồng ngồi lên ghế sa lon. Thượng Quan Hồng uống nước trong tay, cảm thấy khá hơn một chút rồi, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Anna, vừa định nói gì đó, thoáng chốc bụng lại không thoải mái. Cô ta vội vàng đẩy Anna ra chạy về hướng phòng vệ sinh.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Hồng, Anna cười, sau đó lắc đầu một cái đi vào thang máy, cô còn muốn đi báo cáo kết quả cho An Dĩ Mạch nữa.

Đám người An Dĩ Mạch đứng chờ ở cửa Đồng Thoại Thương Thành. Hôm nay có rất nhiều người tới. Mặc Mặc Quốc Tế vốn là mục tiêu của giới truyền thông, mà lần đầu tiên Đồng Thoại Thương Thành được Mặc Mặc Quốc Tế tuyên truyền rầm rộ sôi nổi như thế, vì vậy rất nhiều bạn bè giới truyền thông đều đến đây. Hơn nữa sau nghi thức cắt băng còn có bài phát biểu của An Mặc Hàn, phải biết rằng, An Mặc Hàn rất không hay tiếp nhận phỏng vấn, lần phỏng vấn này cũng là vì Đồng Thoại Thương Thành mà thôi.

Hơn nữa, những người tham gia hôm nay không chỉ có An Mặc Hàn, còn có nguyên lão giới kinh doanh Thượng Quan Niên, người thừa kế duy nhất tập đoàn Thước Quang Chiêm Nam Huyền, tiểu thiên hậu Hàn Ngữ Yên, người mẫu quốc tế Dư Huyền. Ngoài ra, họ còn phát hiện ra một người, chính là người đến cùng với Thượng Quan Niên, nhà thiết kế trang sức Tô Lạc.

Có điều, khiến họ cảm thấy hứng thú nhất chính là cô gái đứng bên cạnh An Mặc Hàn. Phải biết rằng, Hàn Ngữ Yên đã từng có scandal với An Mặc Hàn; con gái Thượng Quan Niên là Thượng Quan Hồng trước đó bị bắt gặp ở Chu Hòa ăn cơm cùng An Mặc Hàn. Với lại Thượng Quan tiểu thư còn ở trước mặt mọi người tuyên bố tin tức mình cùng An Mặc Hàn đã đính hôn. Thế nhưng trong sự kiện long trọng như thế này, làm bạn bên cạnh An Mặc Hàn lại là một cô gái khác, bọn họ không hiểu kỳ mới là lạ.

Mà làm cho bọn họ hiểu kỳ nhất chính là cô gái này có một dung mạo đến ngày xuân cũng không sánh bằng, thậm chí trang phục là chiếc váy đỏ trên thị trường Châu Âu còn chưa ra mắt. Cô gái này là ai, mà từ trước đến nay họ cũng không biết có một người như thế tồn tại.

“Mọi người yên lặng một chút.”

An Mặc Hàn thấy đã đến giờ, cùng những người tham dự liếc mắt nhìn nhau, nghi thức cắt băng sắp bắt đầu.

“Thật vui khi mọi người bận trăm công ngàn việc lại có thể đến tham dự nghi lễ khai trương Đồng Thoại Thương Thành. Đồng Thoại Thương Thành là một công trình mà Mặc Mặc Quốc Tế bắt đầu xây dựng từ ba năm trước, rốt cục bây giờ cũng đã hoàn thành, cũng hi vọng tương lai nơi đây có thể mang lại sự tiện lợi cho người dân. Hôm nay là ngày đầu tiên Đồng Thoại Thương Thành khai trương, trong vòng một tuần sau đó, những sản phẩm bên trong Đồng Thoại Thương Thành đều được mua một tặng một, mọi người nhớ nên để lỡ.”

Qua một tràng tiếng vỗ tay và tiếng thảo luận, An Mặc Hàn lại tiếp tục phát biểu.

“Hôm nay, Mặc Mặc Quốc Tế vinh dự mời đến tổng giám đốc Thượng Quan, tổng giám đốc châu báu Thước Quang - tiền sinh Chiêm Nam Huyền, người mẫu quốc tế - tiểu thư Dư Huyền, tiểu thiên hậu Châu Á - tiểu thư Hàn Ngữ Yên, ngoài ra còn có nhà thiết kế trang sức quốc tế - tiền sinh Tô Lạc. Rất cảm ơn mọi người dù bận trăm công ngàn việc cũng có thể tới tham gia nghi thức cắt băng của Đồng Thoại Thương Thành, hiện tại tôi tuyên bố, Đồng Thoại Thương Thành chính thức khai trương.”

Đồng thời ở trước mặt bọn họ có mấy người đưa tay thả những quả cầu thủy tinh, nơi đó bỗng chốc tỏa ra hào quang bảy màu, pháo sáng tấu nhạc, dưới sự chờ mong và trong sự chúc mừng của tất cả mọi người, Đồng Thoại Thương Thành chính thức khai trương.

“Chúc mừng.”

“Chúc mừng.”

“Khai trương đại cát.”

“Chúc mừng.”

Tiếng chúc mừng đến từ bốn phương tám hướng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của An Mặc Hàn cười vô cùng rực rỡ.

“Tổng giám đốc Thượng Quan, các vị, xin mời.”

“Mời.”

Bọn họ theo dòng người cùng nhau đi vào Đồng Thoại Thương Thành, quan sát kiến trúc phồn hoa bên trong. An Dĩ Mạch trong lòng cảm khái không thôi, còn trong lòng Thượng Quan Niên lại chấn động một hồi. Ông nhìn An Mặc Hàn ở bên cạnh ông cười vô cùng rực rỡ, nhất thời cảm thấy mình phải chăng đã già. Theo ông thấy, sau khi Đồng Thoại Thương Thành đi vào quỹ đạo, sẽ trở thành trung tâm thương mại lớn nhất toàn quốc, Mặc Mạch Quốc Tế không hề là vương quốc thương mại xếp thứ nhất trên thế giới.

“Tổng giám đốc An, Đồng Thoại Thương Thành là một cửa ngõ giao thương rất tốt, không biết, tổng giám đốc An có hứng thú hướng nó ra trước toàn cầu hay không?”

Nghe Thượng Quan Niên nói, nội tâm An Mặc Hàn rất kích động, chẳng qua trên mặt không biểu hiện ra. Phải biết anh đang chờ chính là câu nói này của Thượng Quan Niên.

“Tổng giám đốc Thượng Quan có đề suất gì?”

“Là có vài suy nghĩ, song cái này còn phải đợi tổng giám đốc An đồng ý mới được.”

“Xin rửa tai lắng nghe, tổng giám đốc Thượng Quan, mời nói.”

“Cháu cũng muốn nghe một chút xem đề suất của chú Thượng Quan như thế nào.”

“Ha ha ha, được, xin mời.”

An Mặc Hàn gật gù đầu với An Dĩ Mạch, ngờ ý anh có việc, Dư Huyền bọn họ trước hết giao cho An Dĩ Mạch. Sau khi Dĩ Mạch bày tỏ với anh là không có vấn đề gì, An Mặc Hàn mới mang theo Thượng Quan Niên cùng Chiêm Nam Huyền đi vào phòng bọn họ bắt đầu trò chuyện. Lúc này Thượng Quan Hồng bởi vì bụng dạ vô cùng không thoải mái nên đã về nhà trước.

“Họ có chuyện làm ăn muốn bàn, trước tiên chúng ta vào đây xem một lát đi, Hàn tiểu thư, Tô tiên sinh, Huyền Huyền, đi thôi.”

An Dĩ Mạch thân mật kéo cánh tay Dư Huyền, Dư Huyền cũng thu lại dáng vẻ nghiêm chỉnh của mình, khôi phục sự tự nhiên đi cùng Dĩ Mạch.

“An tiểu thư cùng Dư tiểu thư quen nhau?”

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Lạc chủ động nói chuyện, hiển nhiên điều anh hỏi cũng là nghi vấn của Hàn Ngữ Yên.

“Đúng vậy, chúng tôi biết nhau.”

An Dĩ Mạch không giải thích quá nhiều, đây là chuyện của cô, không cần thiết phải giải thích với người ngoài. Cảm thấy An Dĩ Mạch không muốn nói đến chuyện này, Tô Lạc sờ sờ mũi, có vẻ mất tự nhiên.

“Sao Tô tiên sinh lại quen biết với tổng giám đốc Thượng Quan, thoát nhìn quan hệ rất tốt.”

Hàn Ngữ Yên thấy An Dĩ Mạch vui vẻ trò chuyện với Dư Huyền, cô cũng chủ động tìm đề tài tán gẫu với Tô Lạc.

“Chú Thượng Quan đã giúp đỡ tôi rất nhiều, di Thượng Quan là ân nhân của tôi.”

Tô Lạc thành thật trả lời, anh không nói sai, anh vốn là một tên ăn may chẳng là cái thá gì. Được phu nhân Thượng Quan Niên thu nhận giúp đỡ, cho anh đến trường, anh mới có thành tựu ngày hôm nay. Nghe thấy Tô Lạc không hề có một chút che giấu nói ra quá khứ không vui của mình, An Dĩ Mạch cùng Dư Huyền rất kinh ngạc, chỉ có Hàn Ngữ Yên âm thầm kín đáo chột lóe lên tia xem thường.

“Tô tiên sinh tri ân báo đáp, rất đáng kính nể.”

Đây vẫn là lần đầu An Dĩ Mạch chủ động nói chuyện với Tô Lạc, Tô Lạc rõ ràng rất kích động.

“Lòng biết ơn là điều mỗi người nên có, nếu như một người không biết cách tỏ lòng biết ơn, như vậy người này hoàn toàn không xứng đáng làm người.”

Thực ra anh nói những câu nói này khiến An Dĩ Mạch hết sức chấn động, An Dĩ Mạch cũng từng trải qua như vậy. Trước kia khi được An gia thu dưỡng, cuộc sống của cô có lẽ cũng gần giống với cuộc đời Tô Lạc, là An gia cho cô tên, mái ấm cùng tình yêu. Vì vậy cô rất biết ơn, cô đã từng nói, một con người có thể không đủ lương thiện, không đủ xinh đẹp, nhưng không thể không hiểu được lòng biết ơn.

“Nghe nói Tô tiên sinh là nhà thiết kế trang sức, đúng lúc ngành Angel học cũng là trang sức, không bằng chúng ta ngồi xuống cùng trò chuyện.”

Giọng nói Dur Huyền rất ngọt ngào, lại tràn ngập mê hoặc khắp nơi. Tô Lạc nhìn An Dĩ Mạch, lại nhìn Dur Huyền, cuối cùng gật đầu, Hàn Ngữ Yên bắt đầu đi, chỉ có thể đi theo bọn họ.

Trong phòng làm việc ở tầng cao nhất, Anna bùng lên ba ly cà phê, ba người đàn ông cũng bắt đầu cuộc thảo luận giữa họ.

“Chú Thượng Quan, có đề nghị gì cứ nói, đúng lúc để những vấn đề như chúng cháu đây học hỏi một chút.”

Chiếm Nam Huyền rất ưu nhã nhấp một hớp cà phê, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“Tổng giám đốc An có nghĩ tới việc đưa Đồng Thoại Thương Thành tiến vào thị trường quốc tế, thậm chí là trên toàn thế giới hay không?”

Thượng Quan Niên nói câu này vô cùng trầm ổn, nhưng tràn ngập sự kiên định mà người khác không thể ngăn cản.

“Tổng giám đốc Thượng Quan hẳn phải biết, tuy rằng Mặc Mạch Quốc Tế là để quốc thương mại xếp thứ nhất toàn thế giới, nhưng danh tiếng Mặc Mạch Quốc Tế không phải chỉ có ở mỗi Đồng Thoại Thương Thành mà thôi. Đồng Thoại Thương Thành giờ đây cũng là kế hoạch mà Mặc Hàn bắt đầu từ ba năm trước, trải qua ba năm, mới có thành tựu như bây giờ. Tổng giám đốc Thượng Quan là nguyên lão giới kinh doanh, sao lại không biết điều này.”

An Mặc Hàn đề nén sự phẫn khích trong lòng xuống, ôn hòa nhã nhặn nói.

“Ha ha ha...”

Thượng Quan Niên nở nụ cười, cười cực kỳ lâu, cuối cùng, khi ông cười xong, nhìn vào đôi mắt An Mặc Hàn so với vừa mới bắt đầu càng thêm hết sức tán thưởng.

“Không nghĩ ra, An Dĩ Triết vậy mà lại có người con trai ưu tú như vậy, tiểu tử, cháu xác định, cháu mới 23 tuổi?”

Nghe Thượng Quan Niên hỏi, An Mặc Hàn một đôi mắt hoa đào cười cười càng thêm đẹp mắt.

“Cuối tuần sau là sinh nhật 23 tuổi của Mặc Hàn, đến lúc đó chú Thượng Quan nhất định phải nể mặt cháu mà tới tham gia đó.”

Dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của Chiếm Nam Huyền, An Mặc Hàn từ trong túi áo lấy ra một tấm thiệp mời, tên tiểu tử này, hóa ra là đã sớm chuẩn bị.

“Ha ha ha. Được, cháu đã chịu gọi chú một tiếng chú Thượng Quan, vậy thì, chú sẽ gọi cháu là Mặc Hàn. Chú thành thật mà nói thì, Đồng Thoại Thương Thành, tập đoàn Thượng Quan chủ động ý gia nhập cổ phần vốn, hơn nữa, chỉ bằng quan hệ giữa Mặc Hàn và Nam Huyền, chú nghĩ, hợp tác có lợi ích như thế, Nam Huyền cũng sẽ không từ bỏ một cách vô ích đâu.”

Chiếm Nam Huyền vẫn ưu nhã cười như trước, không sai, anh đã sớm muốn gia nhập cổ phần.

“Ha ha ha, Mặc Hàn chờ chính là câu nói này của chú Thượng Quan, có điều, chú Thượng Quan phải biết, chỉ nhờ vào Mặc Mạch Quốc Tế, tập đoàn Thượng Quan, và tập đoàn Thước Quang, thì vẫn còn thiếu rất nhiều. Điều chúng ta muốn không chỉ ở trong nước, chúng ta cần chính là toàn thế giới, muốn nhắm về phía thế giới, phía sau không có một thế lực mạnh mẽ là không được.”

“Ý cháu là...”

Thượng Quan Niên nghe An Mặc Hàn nói, liền nhủ nhủ mảy, nhưng sau đó suy nghĩ lại một chút, ông liền hiểu rõ. An Mặc Hàn nói rất đúng, một công trình lớn như vậy, phía sau không có một thế lực mạnh mẽ là tuyệt đối không an toàn, thế lực... Thượng Quan Niên đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía An Mặc Hàn, phát hiện ánh mắt anh sáng ngời có thần mà nhìn ông. Đột nhiên ông phát hiện người trẻ tuổi trước mắt này thật sự rất lợi hại, lợi hại đến mức độ đáng sợ, bèn lập tức nở nụ cười, vậy thì có làm sao, chỉ cần họ không phải kẻ địch là tốt rồi.

“Chú nghe nói Toàn Tỉ Dạ cùng các cháu là bạn tốt?”

Thượng Quan Niên vừa nói ra câu này, An Mặc Hàn liền biết ông đã hiểu rõ ý anh, quả nhiên là nguyên lão giới kinh doanh, một chút đã hiểu, An Mặc Hàn anh cũng rất thích hợp tác với người thông minh.

“Có điều thủ hạ của Tỉ Dạ lại chẳng có bao nhiêu người, cái này còn cần chú Thượng Quan ra tay. Chú Toàn với chú Thượng Quan không phải là bạn tri kỷ sao? Cháu nghĩ chú ấy sẽ rất tình nguyện tham gia vào cuộc làm ăn này.”

Thượng Quan Niên gật gù, không biết là do đồng ý, hay là tán thưởng năng lực của An Mặc Hàn. Nhưng An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền biết, Thượng Quan Niên đã đồng ý với đề nghị của bọn họ, xem ra, nhanh thôi họ có thể thực hiện được công trình vĩ đại này.

“Cuối tuần này, khách sạn XX, đến lúc đó chú Thượng Quan nhất định phải tới, chúng ta có thể đàm luận nói chuyện hợp tác hạng mục. Đến khi đó còn phiền chú Thượng Quan mời cả chú Toàn cùng tham gia.”

An Mặc Hàn giờ ly cà phê trong tay lên, Thượng Quan Niên gật gù, bày tỏ đồng ý, ly cà phê ba người đụng nhau trên không trung, một tiếng vang lạnh lạnh kia, biểu thị tiếng trống họ hợp tác thành công.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Huyền*Vũ

Những việc trải qua ngày hôm nay đều làm cho lòng người phấn khởi, An Mặc Hàn đạt được kết quả như mình muốn, An Dĩ Mạch cũng học được thứ bản thân vẫn luôn muốn học. Bọn họ ngày hôm nay, không chỉ là ngày Đồng Thoại Thương Thành khai trương, mà còn là khởi đầu mới của họ.

Ăn cơm tối xong, sau khi tắm, An Dĩ Mạch ngồi ở trên ghế sa lon xem phim thần tượng chiếu trên ti vi, còn vừa xem vừa cười.

“Rất đẹp mắt?”

An Mặc Hàn mặc áo choàng tắm đi ra, đúng lúc nhìn thấy An Dĩ Mạch xem ti vi cười, anh nhìn TV một chút, rõ ràng là một người phụ nữ đang khóc, Dĩ Mạch đang cười cái gì thế?

“Em không cười TV, em là đang nghĩ đến chuyện ngày hôm nay...”

Lôi kéo An Mặc Hàn ngồi xuống, An Mặc Hàn nhú nhú mày, bảo cô nói tiếp.

“An Mặc Hàn, hôm nay vị hôn thê trong truyền thuyết của anh vậy mà chịu ảm ức rồi, hơn nữa còn bị ồm, anh nếu đã hợp tác cùng tổng giám đốc Thượng Quan, không cần đến thăm cô ta cũng được ư?”

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu, vừa nói vừa nghĩ đến vẻ mặt hôm nay của Thượng Quan Hồng.

“Không phải em muốn là kết quả như thế hay sao? Có điều anh hoài nghi, em bỏ thuốc cô ta lúc nào mà anh không phát hiện ra.”

Đây là điều mà An Mặc Hàn khó hiểu nhất, lẽ ra Dĩ Mạch hoàn toàn không có cơ hội bỏ thuốc Thượng Quan Hồng, làm thế nào cô ta lại đau bụng đây?

“Ai nói em bỏ thuốc, căn bản cũng không phải em bỏ thuốc có được không, không phải là em làm.”

An Dĩ Mạch bĩu môi, cô là nói sự thật, cô quả thật không bỏ thuốc.

“Vậy đã xảy ra chuyện gì?”

An Mặc Hàn nghĩ đến Thượng Quan Hồng muốn uống ly rượu kia của An Dĩ Mạch, mắt sáng lên, là ly rượu kia có vấn đề.

“Ly rượu kia...”

“Hừ, ai bảo cô ta nhàn rồi không chuyện gì muốn cướp đồ của người khác, đây chỉ là chút giáo huấn mà thôi.”

An Mặc Hàn suy nghĩ một chút, tuy rằng Dĩ Mạch thừa nhận rượu có vấn đề, nhưng mà bọn họ uống rượu trong cùng một chai, tại sao họ không bị làm sao, lại chỉ có Thượng Quan Hồng xảy ra chuyện. Hơn nữa, anh nghe nói Thượng Quan Hồng đến bây giờ vẫn chưa khỏe lại, còn đang ở trong bệnh viện đấy.

“Dĩ Mạch, tại sao anh uống lại không có chuyện gì?”

“Bởi vì em trộn với nước bã đậu bên trong ly rượu kia.”

“Ha ha ha...”

An Mặc Hàn nhất thời hiểu rõ, An Dĩ Mạch vậy mà cái này cũng có thể nghĩ ra được, chuyện về sau không cần đoán anh cũng biết. Chẳng qua bã đậu không thể khiến Thượng Quan Hồng khó chịu lâu như thế được, vậy thì chính là Anna bỏ thuốc cô ta.

“Sau đó là Anna bỏ thuốc?”

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn, vẻ mặt một bộ anh biết rõ rồi còn hỏi, tất nhiên, nếu như không có Anna giúp đỡ, cô cũng sẽ không thành công.

“Làm sao Anna lại cùng em hồ đồ thế chứ?”

Mặc dù An Mặc Hàn nói như vậy, nhưng ngôn ngữ của anh trong lúc đó không hề có một chút ý tứ trách cứ nào, anh ôm An Dĩ Mạch thật chặt, ngửi mùi hương trên tóc cô.

“An Mặc Hàn, anh không biết sao? Thượng Quan Hồng vậy mà lại ý vào việc là vị hôn thê của anh, ở trong công ty hoành hành ngang ngược, Anna đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, chúng em là cùng hợp tác. Cái gì gọi là hồ đồ? Anh mới là hồ đồ ý? Vị hôn thê, vị hôn thê, thế nào mà em lại không biết anh có vị hôn thê vậy?”

Nghe được giọng điệu trẻ con của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn bắt đầu cười. Anh đã sớm muốn giải thích rõ chuyện này, có điều gần đây phải hợp tác với tập đoàn Thượng Quan, hiện tại anh còn chưa thể khiến Thượng Quan Hồng mất mặt như vậy. Bằng không, khuôn mặt tổng giám đốc Thượng Quan cũng sẽ không dễ nhìn.

“Được rồi, ngoan, anh có vị hôn thê hay không em có thể không cần biết, chuyện này giao cho anh, chắc chắn anh sẽ cho em một câu trả lời vừa ý. Chẳng qua bây giờ không tiện, tổng giám đốc Thượng Quan đã đồng ý hợp tác với Mặc Mạch Quốc Tế cùng xây dựng Đồng Thoại Thương Thành, khoảng thời gian này không thể phá vỡ mối quan hệ này được.”

“Tổng giám đốc Thượng Quan đồng ý hợp tác rồi?”

Nghe An Mặc Hàn nói, An Dĩ Mạch rất kích động, hoàn toàn quên mất vấn đề mình mới vừa nói là gì.

“Ừm, lần này, Mặc Mạch Quốc Tế, tập đoàn Thượng Quan, tập đoàn Thước Quang, còn có gia tộc Toàn thị, anh nghĩ, phong ba kinh tế một lần nữa lại sắp bắt đầu rồi.”

An Mặc Hàn cười, đôi mắt hoa đào rạng rỡ một cách lạ kỳ.

“An Mặc Hàn, tại sao em lại có cảm giác anh cười như vậy thật dễ tiện, khiến em có một loại kích động muốn tát chết anh đấy.”

An Dĩ Mạch hoạt động một chút cổ tay của mình, cổ tay theo chuyển động của cô mà phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt, An Mặc Hàn nguy hiểm mà nhìn cô, đưa tay trùm lên bàn tay nhỏ của cô.

“Ng ngoan, vào lúc này hẳn là chúng ta nên ăn mừng.”

“Ăn mừng cái đầu anh, tránh ra, bốn tiểu thư muốn đi ngủ.”

“Được, công chúa đại nhân, chúng ta đi ngủ đi.”

An Mặc Hàn rất dễ dàng bế lấy An Dĩ Mạch bằng tư thế ôm công chúa.

“A... Thả em xuống, An Mặc Hàn, anh cái kẻ háo sắc này... Ô ô ô...”

Hết thấy lời nói đều bị An Mặc Hàn dùng miệng mình chặn lại, sau đó, trong phòng liền truyền ra tiếng kêu ư a ư a đầy ngọt ngào.

Hạnh phúc vẫn còn tiếp tục, ngày mai sẽ càng tươi đẹp hơn.

Ở vùng ngoại ô thành phố S, có một ngôi nhà với phong cách riêng biệt. Nơi này hình như là của một gia tộc đã truyền thừa nhiều năm, ngoài cửa có ít nhất hai mươi người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm. Những người này có trật tự ngay ngắn phân chia ở xung quanh ngôi nhà, dáng vẻ như vệ sĩ đã từng trải qua huấn luyện đặc biệt.

Lúc Thượng Quan Niên mang theo Thượng Quan Hồng đến nơi này đã là buổi trưa. Thượng Quan Hồng nhìn thấy thế trận như vậy thì nuốt nước miếng, dù sao cũng chỉ là cô gái chưa từng trải qua sóng to gió lớn, sợ hãi là rất bình thường.

Thượng Quan Niên thì không giống vậy, từ nhà xuất phát đến bây giờ ông vẫn luôn cười ha ha. Thượng Quan Hồng biết ba mình tới nơi này là vì cha của Toàn Ti Dạ, chú Toàn. Có điều cô ta không nghĩ tới, nhà Toàn Ti Dạ vậy mà lại lớn như thế, với lại còn có nhiều người lạ lẫm thế này.

Thượng Quan Niên và Thượng Quan Hồng đi theo một người áo đen bước vào sân viện, Thượng Quan Hồng sốt sào kéo lại cánh tay cha mình, Thượng Quan Niên vỗ vỗ tay cô ta, ra hiệu cô ta không cần phải sợ.

“Ba à, chú Toàn thật sự ở nơi này sao?”

“Đúng, đây là nhà chú Toàn con, Hồng Hồng, lần này không thể ăn bận linh tinh, ba ba hôm nay là có chính sự muốn tìm chú Toàn của con.”

Mặc dù sự việc kia đã qua hai ngày rồi, Thượng Quan Hồng cũng khó chịu tận hai ngày, nhưng mà cô ta trước sau vẫn không biết mình bị làm sao. Bác sĩ

nói là ngộ độc thực phẩm, Thượng Quan Niên và Thượng Quan phu nhân cũng tin vậy, cho dù Thượng Quan Hồng còn ồn ào nói là do An Dĩ Mạch giờ trò quỷ, thế nhưng Thượng Quan Niên mắng cô ta một trận, chuyện này cứ thế liền bị bỏ qua.

“Con biết rồi ba à, lần này ba ăn cái gì con liền ăn cái đó, tuyệt đối sẽ không ăn bậy, yên tâm đi.”

Thượng Quan Hồng ở trước mặt Thượng Quan Niên giỏi nhất là làm nũng. Hơn nữa, Thượng Quan Niên đối với dáng vẻ này của cô ta cũng rất nghe lời, vì vậy, có chuyện gì, Thượng Quan Hồng ăn vạ làm nũng liền được bỏ qua. Nếu không xem, Thượng Quan Niên nghe thấy Thượng Quan Hồng nói như vậy, bèn cười cười, hai người cùng tiến vào phòng khách.

Phải nói nơi này từ bên ngoài nhìn vào là một biệt thự của đại gia tộc, thì nhìn từ bên trong, nơi này quả thực chính là một tòa pháo đài tráng lệ. Đây là cách diễn đạt duy nhất mà Thượng Quan Hồng nghĩ tới để miêu tả điều mà cô ta chứng kiến.

Có điều cô ta hơi nghi hoặc, Toàn gia đến cùng là làm gì, sao có thể giàu có như vậy. Nhưng mà cô ta biết nếu cô nàng hỏi ba ba, ba ba sẽ không nói cho cô ta hay, cho nên cô nàng quyết định sau khi về nhà sẽ hỏi mẹ.

“Niên...”

Chỉ một chữ thôi cũng làm người ta có thiện cảm với chủ nhân câu nói.

“Toàn đại ca.”

Theo cách xưng hô của Thượng Quan Niên, Thượng Quan Hồng nhìn thấy một người đàn ông tuổi tác xấp xỉ với cha cô. Chỉ thấy người đàn ông này tay chống gậy, một thân mặc quần áo thể dục nhạt màu, đầu rất cao, tuy rằng đã có tuổi, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra được Toàn Ti Dạ có chín phần tương tự với người đàn ông này. Chẳng qua trên gò má phải có vết sẹo dài khoảng ba phân khiến ông lộ ra vẻ có chút xa cách với mọi người.

“Mời ngồi, người này hẳn là Hồng Hồng đi, tuy rằng đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng chú Toàn đã biết cháu từ lâu rồi.”

Toàn Lịch cũng không giống như Thượng Quan Hồng nghĩ khó gần như vậy, lúc nói chuyện với cô ta Toàn Lịch vẫn luôn tươi cười.

“Chú Toàn, Hồng Hồng từ đầu đã sớm ngưỡng mộ người, vẫn nghe ba ba nhắc đến người, hơn nữa lần trước là do cháu không hiểu chuyện tranh cãi ầm ĩ với Toàn Ti Dạ, còn gây phiền phức cho chú Toàn.”

“Ha ha ha, Hồng Hồng thật biết nói chuyện, Niên, cậu có cô con gái ngoan lắm. Đúng là Ti Dạ thật không tinh mắt, chờ cho tên tiểu tử này về tôi nhất định sẽ mắng nó, người con dâu Hồng Hồng này tôi nhận định rồi.”

Toàn Lịch khi cười lên giọng điệu có chút thô lỗ, giống như loại người lăn lộn trên giang hồ, chẳng qua Thượng Quan Hồng không dám nói ra, mà quả thực Thượng Quan Hồng đã đoán đúng.

“Muốn mắng con cái gì?”

Mọi người đang vui vẻ trò chuyện thì Toàn Ti Dạ từ ngoài cửa đi vào.

“Tới đây, con còn biết về nhà hả?”

“Chú Thượng Quan, Thượng Quan tiểu thư.”

“Cha à, cha đúng là hàm oan cho con, con về là mang chuyện làm ăn tới cho ngài đây.”

Chào hỏi Thượng Quan Niên xong, Toàn Ti Dạ đáng vẻ vô tư ngồi đối diện Toàn Lịch, sau đó đưa cho ông một phần tài liệu.

“Toàn đại ca, tôi lần này đến cũng là để nói chuyện này.”

“Ồ?”

Toàn Lịch lật lật tài liệu, hết nhìn Toàn Ti Dạ lại nhìn Thượng Quan Niên, lại tiếp tục lật xem tài liệu trong tay.

“Ti Dạ con mang Hồng Hồng đi thăm quan đi, cha với chú Thượng Quan của con có chuyện quan trọng cần bàn.”

Toàn Ti Dạ nghe ông già nhà mình hạ lệnh trục khách, bĩu môi, ra hiệu với Thượng Quan Hồng một cái, Thượng Quan Hồng hiểu ý, hai người bèn một trước một sau đi ra ngoài, chỉ lưu lại hai người Thượng Quan Niên và Toàn Lịch bàn bạc.

Thế nhưng Toàn Ti Dạ đưa Thượng Quan Hồng ra hậu viện nhà mình, sau đó giao cô ta cho một nữ giúp việc, còn mình lái xe rời đi, chỉ để lại Thượng Quan Hồng một mình ở nơi đó hờn dỗi, chửi mắng Toàn Ti Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: Huyền*Vũ

Toàn Tì Dạ đưa Thượng Quan Hồng đến hậu viện nhà mình, sau đó giao cô ta cho một nữ giúp việc, mình thì lái xe rời đi, để lại một mình Thượng Quan Hồng ở nơi đó sinh hồn đổi, mắng mỏ Toàn Tì Dạ.

Toàn Tì Dạ lái xe tới đến nhà An Mặc Hàn, kế hoạch kia anh thật đúng là hoàn toàn không hiểu rõ. Đúng lúc, hôm nay trong nhà An Mặc Hàn rất náo nhiệt, thứ bảy không cần phải đi làm, Chiêm Nam Huyền cũng ở đây, còn có Hạ Hi, Dư Huyền, và cả Toàn Tì Dạ, tổng cộng có sáu người.

"Náo nhiệt như vậy?"

Toàn Tì Dạ vừa bước vào cửa liền nghe thấy tiếng An Dĩ Mạch cười đến không kiềm chế nổi, đi vào đúng lúc nhìn thấy An Dĩ Mạch không có hình tượng chút nào cười vui vẻ ở trong lòng An Mặc Hàn.

"Tì Dạ, anh tới rồi."

An Dĩ Mạch nhìn thấy là Toàn Tì Dạ, đặc biệt lên tiếng chào hỏi anh.

"Ừ, chỉ là không nghĩ tới náo nhiệt như thế, vị này là..."

Toàn Tì Dạ nhìn thấy Dư Huyền bên cạnh An Dĩ Mạch, đáng vẻ yêu tinh đầy quyến rũ, hiển nhiên có thể sánh ngang với An Mặc Hàn.

"Xin chào, tôi là Dư Huyền."

"Ồ, tôi là Toàn Tì Dạ, bảo sao tôi thấy cô quen thuộc như vậy, hóa ra là người mẫu Dư Huyền tiểu thư."

"Quá khen."

"Được rồi, hiện tại đều đã quen biết, về sau chúng ta phải thường xuyên gặp mặt như thế này nhé, hôm nay chúng ta ăn lẩu đi."

An Dĩ Mạch đề nghị, cô hôm nay rất vui vẻ, mọi chuyện đều như ý, tại sao lại không ăn mừng một phen được đây.

"Bây giờ mới tháng mười, ăn lẩu có hợp không?"

Hạ Hi có chút hoài nghi, ở mùa đông lạnh lẽo cô mới ăn lẩu.

"Không sao đâu, hiện tại đã là cuối tháng mười rồi, hơn nữa, nhiệt độ hôm nay cũng không cao, ngoài trời hình như sắp mưa, thiên thời địa lợi nhân hoà, thích hợp để ăn lẩu."

An Dĩ Mạch phân tích mạch lạc rõ ràng, Hạ Hi biết mình không nói lại được cô, rất thức thời không tiếp tục mở miệng.

"Chúng em đi giúp đi Lan đi làm nồi lẩu, An Mặc Hàn, ba người đàn ông các anh nếu có việc thì đến thư phòng nói chuyện đi, khi nào ăn cơm sẽ gọi mọi người."

"Được."

Thế là ba người An Mặc Hàn bèn vào thư phòng, còn ba người An Dĩ Mạch vào nhà bếp.

"Dạ, vậy cha cậu nói thế nào?"

Chiêm Nam Huyền vào thư phòng bèn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, sau khi cha anh nghe nói đến phương án này trực tiếp giao chuyện này cho anh toàn quyền phụ trách,

"Chú Thượng Quan đã đến nhà mình, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, buổi tối ngày mai cha mình sẽ tham gia hội nghị."

Toàn Tì Dạ vẻ mặt cà lơ phất phơ, thấy thế nào cũng đáng đánh đòn.

"Dạ, Huyền, lần này chúng ta làm chuyện lớn, mong hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ, đã sớm muốn cùng hợp tác rồi, lần này thực sự là ông trời cho cơ hội."

"Đúng vậy, mong rằng chúng ta thành công."

"Nhất định phải thành công."

Ba người cậu một lời tôi một câu, thế nhưng từng câu từng chữ cũng đã thể hiện được chí khí hùng vĩ tràn đầy tự tin của ba người. Nếu như có Thượng Quan Niên ở đây, ông nhất định sẽ nói, thiên hạ này, giờ đã là thiên hạ của người trẻ.

"Ăn cơm đi."

An Dĩ Mạch đẩy cửa đi vào phòng, đúng lúc nhìn thấy ba người đã nói chuyện xong, vừa vặn nồi lẩu cũng được chuẩn bị.

"Đi thôi, ăn cơm."

An Mặc Hàn đưa tay ôm lấy An Dĩ Mạch, Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ nhìn về mặt hạnh phúc của An Mặc Hàn, hai người bọn họ có một loại kích động muốn đánh anh.

Một bữa cơm mọi người ai cũng rất vui vẻ, sau cùng chơi đến khuya, từng người bọn họ mới rời đi. Cuối cùng An Dĩ Mạch giờ trò đùa dai, khiến Chiêm Nam Huyền đưa Dư Huyền về nhà, Toàn Ti Dạ đưa Hạ Hi trở về.

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch ngồi trên ghế salon, hai người cùng hưởng thụ thời gian thanh nhàn.

"Dĩ Mạch, em có ý."

An Dĩ Mạch dĩ nhiên nghe hiểu, anh nói chính là việc để Chiêm Nam Huyền bọn họ đưa mấy người Dư Huyền về nhà.

"Em là tạo cho họ một cơ hội, có thể thành hay không là nhờ vào họ."

Nghe Dĩ Mạch nói xong, An Mặc Hàn nhú nhú mày, anh thật sự không hiểu từ đâu mà Dĩ Mạch lại nhìn ra bốn người này là hai người một đôi chứ.

"Dĩ Mạch, em chắc chắn cách làm của em là đúng không? Dù sao cũng mới vừa quen biết không bao lâu, bọn họ như vậy sẽ không lúng túng chứ?"

An Dĩ Mạch bĩu môi, lúng túng? Sẽ không đâu.

"An Mặc Hàn, anh không cảm thấy nếu Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ không đề cập đến chuyện yêu đương, hai người họ sẽ trở thành một đôi đồng tính sao?"

"Phức..."

An Mặc Hàn đang uống nước, kết quả nghe xong An Dĩ Mạch nói, mới vừa uống hớp nước vào miệng, thành công phun ra ngoài.

"Ghê chết đi được."

An Dĩ Mạch ghét bỏ cầm lấy một chiếc khăn lông quăng đến trước mặt anh, rồi tiếp tục ăn táo.

"Dĩ... Dĩ Mạch, cái từ đồng tính này là ai nói cho em nghe?"

An Mặc Hàn ngoan ngoãn lau nước trên mặt mình đi, còn không quên dò hỏi An Dĩ Mạch.

"Huyền Huyền."

"Lại là Dư Huyền."

An Mặc Hàn tự lẩm bẩm, anh nhớ tới lần trước Dĩ Mạch uống rượu say ở trong xe hỏi anh có phải đàn ông môi mỏng đều là kẻ bạc tình không, có vẻ như cũng là do Dư Huyền dạy cô ấy. Xem ra, sau này không thể để cho Dĩ Mạch và Dư Huyền quá gần gũi nhau rồi, nếu không sẽ dạy hư Dĩ Mạch mất.

"Dĩ Mạch, em sau này cách xa Dư Huyền ra một chút, cô ấy đã dạy cho em cái gì vậy?"

An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn nhắc tới Dư Huyền thì lộ vẻ mặt ghét bỏ nhún nhún vai.

"Vì thế anh mau mau khích lệ Chiêm Nam Huyền, để anh ấy bắt Dư Huyền lại. Vừa có thể chứng minh anh ấy và Toàn Ti Dạ không phải là cái loại quan hệ kia, thứ hai lại có thể khiến Dư Huyền bận bịu việc yêu đương, không có thời gian dạy hư em. Anh nói có được không?"

An Mặc Hàn suy nghĩ một chút lời An Dĩ Mạch nói, cuối cùng gật đầu, Dĩ Mạch nói có vẻ rất có đạo lý.

"Được, chúng ta hãy tác hợp cho Nam Huyền với Dư Huyền đi."

"Ừm, Mặc Hàn, anh là tốt nhất, moa moa chụt."

In lên mặt An Mặc Hàn một nụ hôn, liền vội vàng vàng đi tắm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Huyền*Vũ

Mà lúc này, hai người Toàn Ti Dạ và Hạ Hi đã đến nơi Hạ Hi ở.

"Cảm ơn anh, Ti Dạ."

"Không có gì, đưa mỹ nhân về là vinh hạnh của tôi."

Toàn Ti Dạ dựa vào cạnh xe, nhìn Hạ Hi dưới ánh đèn, không biết tại sao, cô luôn cho anh một loại cảm giác rất quen thuộc.

"Ha ha, vậy tôi vào trước đây, anh trên đường lái xe cẩn thận một chút."

"Ừm, được."

Thấy Toàn Ti Dạ gật đầu, Hạ Hi bèn xoay người rời đi, nhưng vừa đi được hai bước, Toàn Ti Dạ lại gọi cô lại.

"Hạ Hạ."

"Hả? Sao vậy?"

Hạ Hi bị anh kêu một tiếng Hạ Hạ khiến trái tim đập đặc biệt nhanh, may mà lúc này Toàn Ti Dạ cách cô khá xa, vì vậy anh không nghe thấy. Thế nhưng bản thân cô có thể nghe được rất rõ ràng, ở dưới ánh đèn, mặt cô có chút ửng đỏ, có điều Toàn Ti Dạ lại không chú ý tới.

"Ngày mai, tôi đưa cô đi tham quan thành phố này nhé."

Hạ Hi ngạc nhiên khi thấy anh mời, vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy trên gương mặt tuấn tú của anh tràn đầy vẻ chờ mong, cô không tự chủ được mà gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Toàn Ti Dạ nở nụ cười như một đứa trẻ.

"Ngày mai tám giờ, tôi đến đón cô, cô nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon!"

"Anh cũng đi nghỉ sớm một chút, ngủ ngon!"

Đưa mắt nhìn Hạ Hi lên lầu mở đèn, anh mới lái xe rời đi. Ở trên ban công nhìn thấy hình bóng anh lái xe đi khỏi, Hạ Hi trong lòng bùi ngùi không thôi.

Trái tim của cô vẫn đang mãnh liệt nhảy lên như cũ, Hạ Hi đưa tay đặt lên vị trí trái tim, nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu một cái, đi vào phòng tắm, tắm rửa rồi đi ngủ.

Mà bên này, Chiêm Nam Huyền và Dư Huyền dọc theo đường đi, đều là Dư Huyền ríu ra ríu rít hỏi chuyện, Chiêm Nam Huyền trả lời. Chiêm Nam Huyền không hổ danh là quý ông, Dư Huyền ồn ào đến vậy, hỏi anh nhiều chuyện tẻ nhạt như thế đó mà anh vẫn kiên nhẫn trả lời.

Cuối cùng Dư Huyền trộm liếc nhìn anh, thấy anh không hề có một chút thiếu kiên nhẫn hay tức giận nào, Dư Huyền le lưỡi, về mặt chán nản.

Đây vẫn là người đàn ông đầu tiên không bị cô chọc giận, mặc dù thứ tư đã gặp nhau một lần, hôm nay mới là lần thứ hai gặp mặt, thế nhưng Dư Huyền đã có cảm giác bọn họ rất thân quen. Cô vốn là đã quen, thế cho nên đối mặt với ba người đàn ông mà ông Dĩ Mạch đã nói qua trước đó, Dư Huyền cũng không hề có một chút nào mất tự nhiên.

Đối với chuyện hôm nay Dĩ Mạch sắp xếp Chiêm Nam Huyền đưa cô về nhà, cô chỉ cảm thấy đây là trò đùa dai của Dĩ Mạch, là vì để cho cô đùa giỡn anh, chọc tức anh. Thế nhưng không nghĩ tới người đàn ông này quả thật giống như Dĩ Mạch nói, lịch thiệp như vậy, cô nhàm chán trên đùa anh như thế, vậy mà lại có thể chịu đựng đến tận bây giờ.

"Đến đoạn đường phía trước thì quẹo trái."

Nhìn thấy con đường gần nhà, Dư Huyền cũng rất thức thời không hỏi chuyện linh tinh nữa. Nghe thấy Dư Huyền nói, Chiêm Nam Huyền bèn lái xe tiến

vào một con hẻm nhỏ. Dừng xe lại, nhìn cảnh tượng bốn phía, nơi đây không phải nội thành, cũng không phải vùng ngoại thành, nhìn trông giống như khu vực sắp bị khai phá, nhà bốn phía cũng đã có chút cũ kỹ, có vẻ tràn ngập nguy hiểm.

"Cô ở đây ư?"

Chiếm Nam Huyền không dám tin, Dư Huyền là người mẫu quốc tế, làm sao sẽ ở nơi này.

"Ừm, tạm thời ở đây, tuần sau mới chuyển đến ở trong tiểu khu của Hi Hi."

Dư Huyền có vẻ như không phát hiện ra sự khác thường của Chiếm Nam Huyền, cô cởi đai an toàn, mở cửa đi xuống xe, quay lại nhìn cửa sổ xe phát phát tay với Chiếm Nam Huyền.

"Tạm biệt, còn có cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Sau đó không đợi Chiếm Nam Huyền nói gì, đã xoay người nhanh chân rời đi. Chiếm Nam Huyền nhìn bóng người càng lúc càng xa, lắc đầu một cái, nỗ lực rời khỏi.

"Mẹ, con đã về."

Dư Huyền đi vào căn nhà có chút rách nát, một người phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi từ bên trong ra đón. Thoạt nhìn thân thể người phụ nữ đó không được tốt, sắc mặt có chút tái nhợt, bước đi cũng không phải đặc biệt linh hoạt.

Người phụ nữ ăn mặc bình thường, so với bộ quần áo của Dư Huyền quả thực là khác biệt một trời một vực. Dư Huyền nhìn mẹ của mình như vậy, cô đau lòng tiến lên đỡ lấy bà.

"Mẹ, sao mẹ còn chưa đi ngủ, là đang chờ con sao?"

Được Dư Huyền dìu đỡ, Mẹ Dư ngồi lên ghế salon, vỗ vỗ tay Dư Huyền, ý bảo cô không sao.

"Huyền Huyền, mẹ quen rồi, không có chuyện gì đâu, thời gian còn sớm, mẹ không ngủ được."

"Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, đáng nhẽ phải nghe lời bác sĩ nghỉ ngơi thật tốt chứ."

Mẹ Dư nhìn Dư Huyền xinh đẹp động lòng người như vậy, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

"Huyền Huyền của chúng ta lớn rồi."

"Mẹ, con đã sớm lớn rồi. Mẹ à, hai ngày nữa chúng ta dọn dẹp lại nơi này một chút, sang tuần sau chúng ta chuyển đến trung tâm thành phố đi, ở đó khá là thuận tiện."

Nghe Dư Huyền nói xong, mẹ Dư nhìn toà nhà đã cũ nát này, có chút không đành lòng, hơi buồn ngủ nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

"Mẹ, nơi này ở không được bao lâu nữa thì phải di dời rồi, chờ nơi đây xây chung cư mới, chúng ta lại chuyển về, có được không?"

Mẹ Dư cười cười, lắc đầu một cái.

"Huyền Huyền, đừng lãng phí tiền. Con vừa từ chức, lại mua nhà ở nội thành, con cũng không dễ dàng gì. Đều là do tấm thân ốm đau bệnh tật này của mẹ, làm liên lụy tới con."

"Mẹ, mẹ nói cái gì thế?"

Nghe thấy mẹ Dư nói, Dư Huyền liền mở miệng phản bác.

"Mẹ, mẹ là mẹ con, con là do mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn, nếu không có mẹ, sẽ không có con của ngày nay, sau này không cho phép mẹ lại nói những lời như hôm nay nữa."

"Được được được, mẹ không nói nữa."

Nghe được mẹ Dư nói như vậy, Dư Huyền mới hít hít chiếc mũi có chút chua xót, ngả lên bà vai mẹ Dư.

"Huyền Huyền, thời gian không còn sớm, nghỉ sớm một chút."

"Vâng, mẹ, hôm nay con muốn ngủ với mẹ."

"Được."

Mặc dù bên ngoài mẹ Dư tỏ ra rất bất đắc dĩ, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập nồng đậm niềm hạnh phúc. Dư Huyền cũng cười như hoa nở, đã nhiều năm cô chưa từng ngủ chung cùng mẹ, loáng thoáng còn có thể nhớ rõ cái cảm giác khi còn bé cô rúc vào trong lòng của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Editor: Huyền*Vũ

Ban đêm thực yên tĩnh, thế nhưng ở trong mộng Hạ Hi cũng không phải bình tĩnh như vậy.

Đây là một cây anh đào, bông hoa xinh đẹp lung lay trong làn gió, có một bé gái đang ngồi trên cành cây, hái xuống một cánh hoa, đặt ở chóp mũi hít ngửi.

"Này, em làm gì ở trên đó thế?"

Giọng nói của một bé trai truyền đến khiến cô gái nhỏ trên cây hoảng sợ.

"A..."

Bị mất thăng bằng, bé gái từ trên cây rơi xuống.

"Này, cẩn thận..."

Bé trai nhanh nhẹn tiến lên, duỗi hai tay ra vững vàng tiếp được cô bé.

Hai đứa bé bốn mắt nhìn nhau, thấy bé trai một đầu mái tóc màu tím, trong mắt cô bé lóe ra tia kinh ngạc.

"Em không sao chứ?"

Bé trai thả cô bé xuống, vỗ vỗ cánh hoa anh đào trên người mình xuống, động tác này ở trong mắt bé gái thoát nhìn thật là ngẫu.

"Cảm ơn anh, em không sao."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, sau này không được trèo cao như thế nữa, rất nguy hiểm với một cô bé như em."

Bé trai nghiêm trang nói, cô gái nhỏ nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của cậu, cảm thấy hơi buồn cười. Chắc cậu chỉ lớn bằng cô, rõ ràng mới năm tuổi, thế nào lại bắt trước thành dáng vẻ của người lớn chứ.

"Ha ha ha..."

"Em cười cái gì?"

Tuy rằng tiếng cười trong trẻo của cô bé rất êm tai, thế nhưng bé trai vẫn lạnh lùng hỏi, cứ cảm thấy cô bé cười không có ý gì tốt.

"Không có gì, ôi, thời gian không còn sớm nữa, em phải về đây."

"Ừm, được rồi, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại, đại ca ca."

Mặc dù cảm thấy hai người không lớn hơn nhau là mấy, nhưng bởi vì bé trai này cao hơn cô rất nhiều, cho nên bé gái bèn bắt đầu gọi cậu là ca ca.

Trong mơ chuyện xưa của cô gái nhỏ và cậu bé còn chưa dừng lại ở đó, bọn họ lần nữa thực sự gặp lại nhau.

"Em gái nhỏ, em tên là gì?"

Một ngày nọ, ở dưới gốc cây anh đào, rốt cục cậu bé cũng hỏi được vấn đề mà cậu luôn muốn hỏi.

"Em tên là Hạ Hi."

"Hạ Hi, vậy anh sẽ gọi em là Hạ Hạ."

"Được."

Sau đó, mỗi ngày ở dưới gốc cây anh đào cũng có thể nghe thấy giọng nói của cậu bé.

"Hạ Hạ..."

"Hạ Hạ..."

"Hạ Hạ..."

Hạ Hi chìm đắm ở trong mơ nở nụ cười duyên dáng, giấc mơ này thật đẹp, tốt đẹp như vậy thật không chân thực.

"Reng reng reng, reng reng reng..."

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên một hồi, Hạ Hi đang đắm chìm trong mơ liền tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thấy tia nắng mặt trời chiếu rọi vào phòng. Nhìn chiếc đồng hồ báo thức còn đang vang lên, Hạ Hi cười cười, tuy rằng nụ cười rất xinh đẹp, nhưng lại tràn đầy chua xót.

Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình di động, Hạ Hi trong lòng cảm khái không thôi, sau đó cầm điện thoại lên ấn nút nhận cuộc gọi.

"Alo."

"Hạ Hạ, dậy chưa? Tôi bây giờ sắp tới dưới lầu nhà cô rồi."

Giống như giọng nói của bé trai trong mơ vậy, tiếng của Toàn Ti Dạ ở buổi sáng ngày hôm nay tràn đầy phấn chấn, kéo Hạ Hi từ bên trong ngõ ngách trở về với thực tại.

"Tôi sắp chuẩn bị xong rồi."

"Được, tôi chờ cô, gặp lại sau."

"Ừm, gặp lại sau."

Cúp điện thoại, Hạ Hi liền nghe thấy tiếng xe ô tô dưới lầu, đi tới ban công vừa nhìn, quả nhiên là Toàn Ti Dạ. Hạ Hi nhanh chóng trở lại phòng tắm rửa mặt, sau đó thay quần áo, năm phút sau cô đã tự mình trang điểm xong, rất nhanh đi xuống lầu, đứng ở trước mặt Toàn Ti Dạ.

Nhìn thấy trang phục của Hạ Hi, Toàn Ti Dạ mắt sáng lên, hôm nay Hạ Hi mặc một bộ đồ thể thao, càng lộ ra vẻ trong sáng động lòng người. Quan trọng nhất là hai người mặc đều là đồ thể thao màu trắng, cảm thấy khá giống quần áo tình nhân.

"Tôi hôm qua ngủ có ngon không?"

Toàn Ti Dạ vừa mở cửa xe cho cô, vừa không quên hỏi thăm.

"Rất tốt, mơ một giấc mộng đẹp."

Hạ Hi phẩy phẩy mái tóc dài, một vài sợi tóc lướt qua gò má Toàn Ti Dạ, chỉ một động tác nho nhỏ như thế thôi, lại nổi lên ngàn con sóng ở trong lòng Toàn Ti Dạ.

Thu lại cảm xúc của mình, Toàn Ti Dạ lắc lắc đầu, đòi hỏi chính mình tỉnh táo một chút.

"Thật là một giấc mơ đẹp?"

Toàn Ti Dạ nở má, quay đầu xe mạnh mẽ phóng đi.

"Ừm, là chuyện khi còn bé. Tôi đói quá, anh đã ăn sáng chưa?"

Biết Hạ Hi có ý định nói sang chuyện khác, Toàn Ti Dạ cũng không hỏi lại về giấc mơ kia.

"Còn chưa ăn, tôi biết một nơi ăn sáng rất ngon, chúng ta đến đó ăn đi."

"Được rồi, tôi hôm nay tất cả đều giao cho anh."

Mặc dù chỉ là một câu nói đùa, nhưng ở trong lòng Toàn Ti Dạ lại là một lời cam kết, một lời hứa hẹn chưa từng có, một lời hứa chỉ thuộc về riêng Hạ Hi.

Không khí sáng sớm đều trong lành như vậy, sớm tỉnh mơ Dư Huyền đã thức dậy mua bữa sáng cho mẹ, cầm trong tay bánh bao nóng hổi, Dư Huyền giờ phút này cảm thấy thật vừa lòng thỏa ý.

"Dư tiểu thư?"

Một giọng nói khiến Dư Huyền dừng chân, quay đầu lại nhìn một chút thì phát hiện ra Tô Lạc một thân đồ thể thao đang đi về phía cô, nhìn dáng vẻ của anh hình như thì vừa mới chạy bộ xong.

Dư Huyền nhìn chung quanh một lát, nơi này cũng không phải là công viên hay sân vận động gì, tại sao Tô Lạc lại ở chỗ này?

"Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Dư Huyền chỉ chỉ Tô Lạc, lại chỉ chỉ tòa nhà cũ nát bên cạnh.

"Nhà tôi ở đây mà!"

Tô Lạc cũng không cảm thấy gì, anh đúng là sống ở nơi đây mà.

"Nhà anh?"

Dư Huyền có chút không dám khẳng định, nhà Tô Lạc sao lại ở chỗ này, nơi đây là khu dân nghèo, Tô Lạc là một nhà thiết kế trang sức hàng đầu quốc tế làm sao sẽ ở chỗ này chứ? Chờ chút, cô nhớ anh đã từng nói anh là do nhà Thượng Quan giúp đỡ mới có thể đến trường, thế nên cũng có thể anh ấy sống ở đây lắm.

"À, nhà tôi cũng ở đây, thật khéo như vậy."

Tô Lạc nở nụ cười thân thiện, Dư Huyền gãi gãi đầu, nhìn một chút bánh bao trong tay.

"Có muốn ăn cùng không? Mẹ tôi nói bánh bao nhà này ăn ngon lắm."

"Không cần đâu, em gái tôi hẳn là đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi."

"Em gái?"

Tô Lạc còn có một cô em gái? Thế nào mà chưa từng nghe nói tới.

"Ừm, em gái tôi tên Tô Nguyệt, à, chắc là cũng lớn bằng Dư tiểu thư."

"Ồ, vậy sao, vậy anh nhanh đi về đi, đừng để cho Tô tiểu thư chờ sốt ruột, hôm nào đó lại nói chuyện."

"Được, bye bye."

"Bye bye."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Huyền*Vũ

Sau khi Dư Huyền tạm biệt Tô Lạc thì nhanh chóng trở lại trong nhà, chỉ là trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện ngày hôm nay, thực sự là quá kỳ lạ, Tô lạc, Tô Nguyệt sao bọn họ lại ở chỗ này? Quên đi, không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa, vẫn nên dọn dẹp một chút chuẩn bị bàn bạc công việc thôi.

"Mẹ, con đã về."

Dư Huyền đi vào trong nhà, mẹ Dư cũng đã hầm xong nồi cháo đang ngồi chờ ở bên cạnh bàn ăn.

"Huyền Huyền, hôm nay định làm gì?"

"À, con có hẹn với công ty giải trí dưới trướng Mặc Mặc Quốc Tế, muốn đến bàn bạc chuyện hợp đồng."

"Mặc Mặc Quốc Tế? Có phải là một công ty lớn không?"

Mẹ Dư cũng là người từng va chạm xã hội, thế nên cũng có nghe nói qua Mặc Mặc Quốc Tế. Thế nhưng Dư Huyền không phát hiện ra trên mặt mẹ Dư khi nhắc đến Mặc Mặc Quốc Tế chợt lóe lên niềm xúc động.

"Vâng. Hôm nay mẹ ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, đồ đạc đã thu dọn xong, ngày mai con sẽ gọi công ty chuyển nhà đến, chúng ta sẽ chuyển vào ở trong nội thành."

"Tốt."

Mẹ Dư biết Dư Huyền sẽ chuẩn bị tốt, nên cũng không nói gì nữa.

Phía bên kia, khi Tô Lạc trở lại tòa nhà có chút cũ kỹ rách nát thì một cô gái có dáng dấp đáng yêu ra đón. Cô gái này và Tô Lạc có năm phần giống nhau, khoảng chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, đáng về thực khá ái.

"Anh, ăn cơm thôi."

Tô Nguyệt dọn bữa sáng lên bàn, Tô Lạc trở về phòng thay một bộ quần áo rồi mới ra dùng bữa.

"Anh sáng sớm nay gặp được một chị gái rất xinh đẹp đó."

Tô Nguyệt cười rất đáng yêu, nhưng chỉ có Tô Lạc biết cô em gái này của mình không hề vô hại như vẻ bề ngoài, trái lại rất thông minh.

"Cô ấy tên Dư Huyền, là bạn của anh."

"Ồ, anh trai cố lên, tranh thủ khiến chị ấy trở thành bạn gái của anh đi."

"Cô bé ngốc, nói cái gì vậy, mau ăn cơm đi. Ăn cơm xong anh đưa em ra ngoài đi xem nhà mới của chúng ta."

"Được."

Tô Lạc vui đầu ăn cơm, không hề nhìn thấy trong mắt Tô Nguyệt chột lóe lên chút tính toán.

Ở bên trong một quán cà phê ở trung tâm thành phố, Dư Huyền đoan trang ngồi tại chỗ, nhàn nhã thưởng thức cốc cà phê trong tay mình.

Đối diện cô là một người đàn ông khoảng chừng hai mươi lăm tuổi. Người đàn ông một thân âu phục, mặc dù chỉ ngồi, nhưng vẫn có thể thấy được dáng người của anh rất đẹp, lại kết hợp với một gương mặt tuấn tú như được điêu khắc mà ra, càng khiến không ít thiếu nữ hâm mộ. Người đàn ông này chính là tổng giám đốc Feynman của công ty giải trí Mặc Mạch Quốc Tế.

"Tôi là Feynman, tổng giám đốc công ty giải trí dưới trướng Mặc Mạch Quốc Tế."

Nhận lấy danh thiếp Feynman đưa tới, Dư Huyền nhìn danh thiếp một lát, lại nhìn Feynman một chút.

"Tôi là Dư Huyền."

Feynman dựa vào ghế, hai chân vắt lên nhau, hai tay đặt trên đùi, ngồi thế nào để trông cho thật đẹp trai.

"Tôi biết, Dư Huyền, 23 tuổi, năm năm trước được công ty giải trí Mộng Mị nước M phát hiện, làm người mẫu hợp đồng cho một tạp chí, một đêm thành danh. Sau đó ở tuần lễ thời trang Milan chính thức đảm nhiệm vai trò người mẫu, một tuần trước, Dư tiểu thư chủ động hủy hợp đồng với công ty Mộng Mị. Tôi nói không sai chứ."

Giọng nói Feynman rất có từ tính, tuy rằng bị điều tra như vậy thật không thoải mái, nhưng Dư Huyền biết đây là điều mà một công ty tuyển dụng nghệ sĩ nhất định phải làm.

"Feynman tiên sinh điều tra thật cẩn thận."

"Mặc dù rất có lỗi, nhưng Dư tiểu thư làm nghề này, tôi nghĩ hẳn là cũng rõ đây là nội dung công việc của chúng tôi. Lại nói tiếp, giải trí Mặc Mạch vừa thành lập, mỗi một hạng mục công việc chúng tôi làm đều phải cẩn thận."

"Tôi hiểu rõ."

"Vậy thì tốt."

Feynman lấy ra một tập tài liệu đưa cho Dư Huyền, Dư Huyền nhận lấy, nhìn thấy mặt trên giấy tờ viết Hợp đồng, hơn nữa, giải trí Mặc Mạch đã ký xong tên.

Dư Huyền lật xem một lượt, đãi ngộ rất tốt, so với cô tưởng tượng đãi ngộ còn tốt hơn nhiều.

"Tổng giám đốc An đã xem qua chưa?"

"Chuyện này Tổng giám đốc đã giao cho tôi toàn quyền phụ trách, Dư tiểu thư nhìn một chút xem, nếu như không có ý kiến gì thì có thể ký tên."

"Tôi không có ý kiến gì, tôi chỉ muốn hỏi các anh có đề xuất gì không? Dù sao đãi ngộ tốt như vậy đối với công ty của các anh mà nói có chút thiệt thòi."

Dur Huyền hỏi rất cẩn thận, cô cảm giác có phải mình gặp phải tập đoàn lừa đảo rồi không, tại sao lại có thể có đãi ngộ tốt như vậy chứ.

"Dur tiểu thư là người mẫu quốc tế, rất nổi tiếng, giải trí Mặc Mặc bây giờ thiếu nhất chính là người như Dur tiểu thư đây. Thế nên Mặc Mặc giải trí cảm thấy các điều kiện này rất phù hợp với Dur tiểu thư."

Feynman cười cười, cô gái này thật là thú vị, có đãi ngộ cao không tốt sao?

"Được rồi."

Dur Huyền soạn soạn hai chữ viết xuống tên của mình, bắt đầu từ bây giờ trong vòng năm năm cô chính là người của giải trí Mặc Mặc.

"Hợp tác vui vẻ."

Feynman cầm lấy tài liệu nhìn một chút, sau đó chia làm hai bản, anh lấy đi một bản, để lại cho Dur Huyền một bản.

"Hợp tác vui vẻ."

Dur Huyền vẫn có chút không thể tin được.

"Dur tiểu thư, sáng sớm ngày mai tám giờ nhớ tới công ty báo danh, sau đó chúng ta bắt đầu hóa trang, mười giờ cần tham gia một vài hoạt động."

"Được, tôi sẽ đến đúng giờ."

Dur Huyền hít sâu một hơi, cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu từ ngày mai cô lại bước vào một công việc mới bận rộn không ngừng, cố lên!

Sau khi tạm biệt Feynman, Dur Huyền liền trở về nhà, thời gian vẫn còn sớm, cô bèn gọi cho công ty dọn nhà, ngày mai không có thời gian, vậy thì ngay hôm nay chuyển nhà thôi.

"Huyền Huyền, chuyện gì xảy ra vậy, không phải ngày mai mới chuyển đi sao?"

Mẹ Dur nhìn những người kia khuôn đồ đạc trong nhà mình ra ngoài, bèn lôi kéo Dur Huyền hỏi.

"Mẹ, ngày mai con bắt đầu đi làm, một mình mẹ con không yên tâm, thế nên hôm nay liền chuyển đi."

"A, bàn bạc công việc rất suôn sẻ ư?"

"Rất suôn sẻ, mẹ, mẹ yên tâm đi."

Sau đó cô liền vội vã đi sắp xếp người của công ty dọn nhà tới.

Thời gian luôn luôn bất tri bất giác mà trôi qua trong khi mọi người bận rộn, Dur Huyền và mẹ Dur chuyển tới nhà mới, nhà mới ở cùng một tiểu khu với nhà của Hạ Hi. Dur Huyền cũng bắt đầu công việc mới của cô, mặc dù giải trí Mặc Mặc vừa mới ra mắt, nghệ nhân dưới trướng cũng đều là người mới, thế nhưng Dur Huyền đã gặp qua những người kia, là những người rất có thực lực.

Làm việc ở giải trí Mặc Mặc được thời gian dài như vậy, mặc dù mỗi ngày cô đều bề bộn nhiều việc nhưng công ty lại sắp xếp cho cô rất nhiều nhân lực. Hơn nữa, người đại diện Lynda của cô là một chị gái rất tốt bụng, làm việc ở đây cô cảm thấy rất vui, mà cô cũng rất yêu thích nơi này.

Hạ Hi tìm được công việc mới, cũng là ở Mặc Mặc Quốc Tế, chuyên ngành đại học của Hạ Hi chính là thiết kế thời trang, nên làm việc ở phòng thiết kế của Mặc Mặc Quốc Tế, vừa mới bắt đầu đảm nhiệm trợ lý tổng giám thiết kế. Mặc dù là nhân viên nhỏ, nhưng Hạ Hi vẫn làm việc rất chăm chỉ. Mới vào công ty được một tuần, khả năng thiết kế của cô đã khiến cho tổng giám phòng thiết kế thời trang chú ý, hiện tại đã là một nhà thiết kế nho nhỏ có tên tuổi.

Công việc của An Dĩ Mặc vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, ở tập đoàn Thước Quang, cô phối hợp với Linda rất tốt. Tuy rằng có vài nhân viên trong công ty không có chuyện gì lại chế nhạo cô mấy câu, buôn chuyện cô mấy lời, chỉ là An Dĩ Mặc cô cũng không phải ngồi không, cô cũng chinh những người kia rất thâm.

Từ ngày đó Mặc Mặc Quốc Tế, tập đoàn Thượng Quan, tập đoàn Thước Quang, gia tộc Toàn thị, bốn thế lực lớn đạt được thỏa thuận, kí kết hợp đồng. An Mặc Hàn, Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền bắt đầu bận rộn, hàng ngày ba người đều sẽ cùng nhau tăng ca đến muộn, nhưng An Dĩ Mặc biết trải qua gần nửa tháng cố gắng, kế hoạch của bọn họ đã bắt đầu bước thứ nhất rồi.

Có tài chính, có nguồn nhân lực, có tập thể hậu thuẫn, Đồng Thoại Thương Thành ở nước M lần đầu tiên nhắm đến quốc tế đã bắt đầu thành lập, mà bốn thế lực hợp tác cũng tạo nên ảnh hưởng nhất định ở trên toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Editor: Huyền*Vũ

An gia, thời gian ăn tối.

"Thiếu gia, đây là danh sách khách mời ngày mai, cậu xem qua một chút đi."

Lão Trương cầm một tờ danh sách màu đỏ đưa cho An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhận lấy nhìn qua hai lần liền giao cho An Dĩ Mạch đang tích cực ăn uống.

"Ồ, cái gì vậy?"

An Dĩ Mạch cầm lấy nhìn một chút, đều là các nhân vật lớn, nhân sĩ thượng lưu nổi tiếng, nhìn có mấy phút, An Dĩ Mạch liền đưa danh sách lại cho lão Trương.

"Chú Trương, chú xem làm là được rồi, năm ngoài danh sách sinh nhật Mặc Hàn không phải là do chú phụ trách sao?"

Lão Trương nhận lại danh sách, gật gật đầu, đang muốn xoay người đi, đột nhiên nghĩ tới điều gì.

"Đúng rồi thiếu gia, sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại từ nước F bên kia, Nhị lão gia ngày mai sẽ trở về."

Lão Trương nói xong những lời này bèn lui xuống, nhưng động tác ăn cơm của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch liền dừng lại. Hai người nhìn nhau, trong mắt An Mặc Hàn hiện lên một tia phức tạp. An Dĩ Mạch nắm chặt tay anh, trong mắt An Mặc Hàn mới khôi phục lại sự trấn tĩnh.

"Mặc Hàn..."

An Dĩ Mạch có chút bận tâm nhìn An Mặc Hàn trầm mặc như vậy, An Mặc Hàn nhìn cô, cười cười với cô, ý bảo anh không có chuyện gì.

Dùng xong bữa tối, An Mặc Hàn vào thư phòng, gọi điện thoại cho Toàn Ti Dạ.

"Hàn."

Đầu bên kia điện thoại Toàn Ti Dạ hình như cũng có chuyện gấp cần phải nói cho An Mặc Hàn.

"Ti Dạ, An Dĩ Kinh trở về rồi."

An Mặc Hàn nói xong lời này, đầu bên kia điện thoại Toàn Ti Dạ dừng lại vài giây, cuối cùng thở dài một hơi.

"Cậu biết rồi."

"Ừm, vừa nhận được tin tức."

"Mình cũng vừa mới nhận được tin, cậu yên tâm, mình sẽ tăng thêm nhân lực ở biệt thự Ly Sơn, sẽ không để cho An Dĩ Kinh đắc thủ. Mặc Hàn bây giờ cậu định làm gì?"

Chuyện của An Mặc Hàn, Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền đều biết, cho tới nay bọn họ đều dùng thế lực của chính mình giúp đỡ anh.

"Xem hành động của đối phương, nếu như lần này ông ta chỉ là tới tham dự tiệc sinh nhật của mình, đương nhiên mình sẽ để cho ông ta an toàn trở lại nước F. Nếu như không phải, lần này nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt."

An Mặc Hàn nói những lời hết sức lạnh lùng, dày đặc mùi vị khát máu. Toàn Ti Dạ ở đầu kia nghe được An Mặc Hàn nói như vậy cũng trầm mặc. Mặc dù An Mặc Hàn nói như thế, nhưng họ đều biết bây giờ còn chưa phải lúc.

"Ngày mai tăng mạnh phòng bị."

"Được rồi, mình biết rồi."

An Mặc Hàn cúp điện thoại trở lại phòng ngủ, An Dĩ Mạch đang đợi anh, anh biết Dĩ Mạch đang lo lắng cho mình.

Anh đi tới ôm lấy Dĩ Mạch, Dĩ Mạch cũng ôm anh thật chặt, hi vọng cái ôm của cô có thể sưởi ấm cho anh.

Đêm đó hai người ôm nhau ngủ, không liều chết triền miên, chỉ có ôm nhau, nhưng ở ban đêm có chút giá lạnh này, khiến cả hai đều nhận được sự ấm áp.

Lúc này ở bên trong khách sạn 5 sao lớn nhất thành phố S, một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi lăm tuổi bưng một ly rượu đỏ đứng ở trên ban công, nâng ly hướng về phía ánh trăng lạnh lẽo trên bầu trời, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười phức tạp.

Ngày đó, biệt thự An gia rất náo nhiệt. Hôm nay là ngày 28 tháng 10, là sinh nhật của An Mặc Hàn. Hôm nay biệt thự An gia tụ tập rất nhiều nhân vật lớn, tất cả những người có chút tiếng tăm ở xã hội thượng lưu thành phố S đều tập trung ở biệt thự An gia.

Ở bên ngoài biệt thự An gia, cứ mỗi 50m lại có bốn người đàn ông mặc áo gió màu đen mang kính râm đứng đó. Tuy là có chút kỳ quặc, nhưng dù sao người đến đều là người của xã hội thượng lưu, đều là người đã từng va chạm xã hội, nhìn thấy tình hình như vậy, ngấm lại thân phận của An Mặc Hàn, mọi người cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

"Hoan nghênh..."

"Hoan nghênh, mời vào bên trong..."

Suốt cả một ngày, Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ, Dư Huyền, Hạ Hi, bốn người bị An Mặc Hàn phái đi làm lao động, đến cửa đón khách tới.

Dư Huyền nhìn từng người từng người một ra vào, mọi người thành từng tốp từng tốp ăn uống, trò chuyện, trong lòng nhất thời thấy bất bình. Cô cũng là khách mời mà đứng không? Vì sao cô phải ở chỗ này đón tiếp người ta đây.

"Này..."

Dư Huyền dùng tay chọc chọc Chiêm Nam Huyền về mặt ôn hòa đang mỉm cười ở bên cạnh.

"Sao thế? Lưu tổng, hoan nghênh, mời ông..."

Chiêm Nam Huyền vừa nói chuyện với Dư Huyền, còn không quên tiếp đón người đến.

"Tại sao chúng ta phải đứng ở chỗ này? An gia không có người giúp việc sao?"

Nghe thấy Dư Huyền oán giận, Chiêm Nam Huyền bắt đầu dĩ nhiên nhún vai. Anh có thể nói gì đây? An gia quả thực không có nhiều người giúp việc. Bởi vì hàng năm đều là hai người anh và Toàn Ti Dạ làm việc này, chỉ là năm nay có thêm Dư Huyền và Hạ Hi thôi.

"An gia muốn rất ít người, muốn trách thì trách cô và Dĩ Mạch là bạn tốt thôi."

Chiêm Nam Huyền đưa cho cô một ánh mắt đồng tình. Thấy ánh mắt của Chiêm Nam Huyền, Dư Huyền bĩu môi.

"Anh không giống vậy à?"

Sau đó để lại cho Chiêm Nam Huyền một cái gáy, bản thân chạy đến bên cạnh Hạ Hi cùng cô ấy tiếp đón khách.

"Hi Hi, An Dĩ Mạch không có lương tâm đâu?"

Hạ Hi lắc lắc đầu, cô cũng không biết, cô từ lúc mới đến đã bị Toàn Ti Dạ kéo qua đứng ở chỗ này, vẫn chưa nhìn thấy Dĩ Mạch.

"Khách mời đến cũng gần đủ rồi, chúng ta đi tìm Dĩ Mạch đi, nơi này cứ giao cho hai người bọn họ được không?"

Nhìn thấy vẻ mặt hết sức mệt mỏi của Dư Huyền, Hạ Hi gật đầu, thật ra mà nói cô cũng rất mệt.

Cứ thế hai người đẹp huy hoàng vứt bỏ lại Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền, len lén vào trong phòng.

Tìm khắp tất cả các phòng mà hai người đều không thấy An Dĩ Mạch đâu, nhưng hai cô lại nhìn thấy Thượng Quan Hồng, hơn nữa còn là ở cùng An Mặc Hàn.

Cả hai là bạn tốt của An Dĩ Mạch, cho nên muốn thăm dò thực hư đến cùng, hai người nằm sấp cạnh cửa ngó vào, xem tình hình bên trong.

"Mặc Hàn, sinh nhật vui vẻ."

Thượng Quan Hồng đưa tặng món quà mà cô đã chuẩn bị từ lâu. Hôm nay cô trang điểm đặc biệt, một thân váy áo này là do mẹ cô cố ý để người ta thiết kế riêng cho cô, sợi dây chuyền trang sức trên cổ cũng là do Tô Lạc tự tay thiết kế. Cô còn đặc biệt tìm thợ trang điểm tạo hình. Cho nên đối với váy áo hôm nay của mình cô rất có tự tin, hơn nữa, cô cũng tin tưởng, nhất định An Mặc Hàn sẽ thích cô.

Nhận lấy món quà của Thượng Quan Hồng, An Mặc Hàn vô tình lùi về sau một bước, cách Thượng Quan Hồng khoảng 1m. Thượng Quan Hồng sớm đã biết An Mặc Hàn có thói quen này, vì vậy không hề để ý, vẫn cứ nở nụ cười đầy quyến rũ nhìn An Mặc Hàn.

Người đàn ông này chính là thuốc phiện, làm cho cô muốn ngừng mà không được.

"Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn, đây là lần đầu tiên em tham gia tiệc sinh nhật của anh. Món quà này chỉ là một chút tâm ý nho nhỏ của em thôi, anh thích là tốt rồi. Đúng rồi, Mặc Hàn, vũ hội đêm nay, em có thể..."

"Thiếu gia, Toàn tiên sinh, Chiếm tiên sinh cùng với Chiếm phu nhân tới rồi."

Lời Thượng Quan Hồng còn chưa kịp nói hết, lão Trương liền đi đến, ông cố nén ý cười của mình, lại nhìn một chút Thượng Quan Hồng tức giận đến đỏ cả mặt.

"Tôi đến đây."

An Mặc Hàn nhìn cũng không thèm nhìn Thượng Quan Hồng chút nào, liền đi ra khỏi phòng. Lão Trương nhìn Thượng Quan Hồng trong phòng, lại nhìn thiếu gia nhà mình, cuối cùng cúi đầu cùng thiếu gia rời khỏi phòng. Chỉ là ông nhớ tới vừa nãy ở ngoài cửa bắt gặp hai người bạn tốt của Di Mặc tiểu thư, bên không nhận được mà buồn cười. May mà An Mặc Hàn đi phía trước ông, không nhìn thấy ông cười.

"Mặc..."

An Mặc Hàn đã đi xa, Thượng Quan Hồng mới phản ứng lại, gọi anh, nhưng ở đâu ra còn có bóng dáng của An Mặc Hàn nữa. Cô chỉ có thể cực kỳ tức giận đi ra khỏi phòng, đi tới phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Maris Miu - Diễn Đàn

"Chị Hồng Hồng."

"Tiểu Nguyệt."

Thượng Quan Hồng nghe được tiếng gọi của một cô gái, đúng là em gái của Tô Lạc, Tô Nguyệt. Thượng Quan Hồng biết rõ Tô Lạc và Tô Nguyệt là hai anh em, hơn nữa hai anh em bọn họ có thể hoàn thành được việc học là do nhà cô giúp đỡ, mới có được thành tựu như hôm nay. Nhưng mà, hồi đó khi nhìn thấy Tô Nguyệt, vốn Thượng Quan Hồng không thích Tô Nguyệt, cho rằng thân phận của em ấy chỉ xứng làm người giúp việc ở nhà cô. Nhưng mà, cô tiếp xúc với Tô Nguyệt trong một khoảng thời gian, Thượng Quan Hồng phát hiện hai cô cực kỳ hợp nhau. Bởi vì quan hệ của Tô Lạc nên cô và Tô Nguyệt trở thành bạn tốt.

Về mặt của Tô Nguyệt rất vô hại nhìn Thượng Quan Hồng, cô cực kỳ thân mật khoác lấy cánh tay của Thượng Quan Hồng, nụ cười rất đáng yêu.

"Chị Hồng Hồng, sao lại chỉ có một mình chị vậy, chú Thượng Quan đâu rồi?"

"Ba đang nói chuyện với người ta ở bên kia. Tiểu Nguyệt, sao em lại ở đây, đi cùng với anh trai à?"

"Ừ, anh trai ở bên kia."

Nhìn theo phía Tô Nguyệt chỉ, Thượng Quan Hồng nhìn thấy Tô Lạc đang nói chuyện với một người con gái. Nhìn kỹ, thì ra người đó là Dư Huyền, cô cũng nghe nói, Dư Huyền là bạn tốt với Angel cũng chính là An Di Mặc, tất cả có quan hệ với Angel, cô đều chán ghét.

"Tô Lạc biết Dư tiểu thư sao?"

Tô Nguyệt nghe Thượng Quan Hồng nói xong, nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt lộ ra mê man. Thượng Quan Hồng nhìn đến biểu tình trên mặt của cô ấy cũng biết không hỏi được gì. Thôi, cái này không phải điều quan trọng, quan trọng là cô phải tìm được An Mặc Hàn. Vũ hội hôm nay, nhất định cô phải làm bạn nhảy của An Mặc Hàn, nhất định phải hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Chị Hồng, chị đang tìm cái gì vậy?"

Tô Nguyệt nhìn động tác của Thượng Quan Hồng, cảm thấy chị ấy đang tìm người. Chỉ là, cũng không biết chị ấy đang tìm ai?

"Không có gì. Tiểu Nguyệt, em qua bên kia ngồi trước đi, chị còn có việc."

"A....Được."

Tô Nguyệt một bộ dáng cô gái ngoan ngoãn, đi tới chỗ ngồi Thượng Quan Hồng vừa chỉ. Mà Thượng Quan Hồng lại thấy được An Mặc Hàn, đang

muốn đi tìm anh, lại có một bóng dáng màu đỏ chặn lại tầm mắt của cô.

Thượng Quan Hồng nổi giận đùng đùng nhìn chăm chăm bóng dáng màu đỏ chắn trước mặt cô. Thế nhưng, Thượng Quan Hồng nhìn thấy được một nụ cười rực rỡ hơn so với cánh xuân, nụ cười này tươi tắn làm cho cô ghen tỵ, ghen ghét ánh mắt của tất cả mọi người.

Đã gặp qua rất nhiều người xinh đẹp, đủ loại. Nhưng mà Thượng Quan Hồng không thể không thừa nhận, gương mặt này, nụ cười này, là đẹp nhất mà cô đã từng gặp. Ngũ quan trên mặt cực kỳ tinh xảo, lại nằm ở trên khuôn mặt cô khiến người ta không muốn dời đi tầm mắt.

Khó trách cô ấy có thể khiến nhiều đàn ông vây quanh mình như vậy, An Mặc Hàn, Toàn Ti Dạ. Vì cái gì, cũng chỉ vì bộ dáng cô ta xinh đẹp sao? Thượng Quan Hồng không phục, trong mắt cô tràn ngập nồng đậm ghen tỵ nhìn người trước mắt.

“Không nên nhìn tôi như vậy, nếu không Mặc Hàn sẽ không thích đâu!”

Không sai, bóng dáng màu đỏ chính là An Dĩ Mạch, ngày hôm nay đúng là lần đầu tiên cô lộ diện. Không nghĩ tới lại nhìn thấy Thượng Quan Hồng vừa nói dứt lời với một cô bé đáng yêu, sau đó ánh mắt khóa chặt An Mặc Hàn, muốn đi tìm anh ấy.

Tiếp đó, cô cũng rất tự nhiên mà đứng ở trước mặt cô ta, chặn đường của cô ta.

“Angel, đây chính là tiệc sinh nhật của tổng giám đốc An. Một người nhân viên bé nhỏ như cô vào bằng cách nào vậy?”

Thượng Quan Hồng không cho rằng An Mặc Hàn sẽ mời một nhân viên tới tham dự tiệc sinh nhật của mình.

“Đúng vậy, như cô đã thấy. Tôi chính là đi vào như thế mà, vậy mà lại không có ai ngăn cản tôi nha.”

An Dĩ Mạch nhún nhún vai, thuận tay nhận lấy một ly rượu đỏ từ trên khay người phục vụ, nhấp một hớp, nhử mảy nhìn Thượng Quan Hồng, vẻ mặt phong tình vạn chủng.

Thật sự là một yêu tinh, Thượng Quan Hồng nhìn thấy An Dĩ Mạch như thế, càng thêm tức giận. Rõ ràng cô đã ăn mặc thật đẹp, rõ ràng đã cố gắng trang điểm thật xinh, vì cơ gì trước mặt An Dĩ Mạch, cô vẫn luôn luôn bị xem nhẹ.

“Angel, cô.....”

“Dĩ Mạch, hóa ra là cậu ở chỗ này à!”

Thượng Quan Hồng đang muốn nói gì, Hạ Hi đã đi về phía các cô. Nghe cách Hạ Hi gọi người phụ nữ trước mắt này, cô có chút nghi ngờ và ngạc nhiên.

“Hi Hi, cậu tìm mình à?”

An Dĩ Mạch không có để ý tới nét mặt của Thượng Quan Hồng, Hi Hi quan trọng hơn so với Thượng Quan Hồng. Không, là không có cách nào so được.

“Cậu đi đâu vậy? Thế nào lại chạy tới đây rồi?”

Hạ Hi hoàn toàn không thèm nhìn tới Thượng Quan Hồng.

“Minh.....”

“Cô không phải là Angel?”

Thượng Quan Hồng cảm thấy từ đầu tới cuối đều bị lừa, cái gì mà Angel, cái gì mà nhân viên quốc tế Mặc Mạch, hoàn toàn là giả, Dĩ Mạch? An Dĩ Mạch? Tên này có hơi quen quen.

“Tôi tên là Angel. Hi Hi, chúng ta đi chỗ Huyền Huyền thôi.”

An Dĩ Mạch không quản đến Thượng Quan Hồng nữa, lôi kéo Hạ Hi đi đến chỗ Dư Huyền, để lại Thượng Quan Hồng không biết là muốn tiếp tục tìm An Mặc Hàn hay là suy nghĩ chuyện vừa rồi của An Dĩ Mạch.

Lúc An Dĩ Mạch cùng với Hạ Hi đi tới bên cạnh Dư Huyền vừa hay nhìn thấy bóng dáng Tô Lạc rời khỏi đó. Hai người liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu gật đầu. Sau đó, mỗi người kéo một cánh tay Dư Huyền, kéo cô đến bên cạnh ghế salon.

“Thành thật khai báo, cậu quen với Tô lạc lúc nào?”

An Dĩ Mạch hỏi nhỏ giọng, Hạ Hi cũng thuận theo gật gật đầu một cái. Tô Lạc đó, thế nhưng cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con người anh ấy. Về mặt thiết kế anh ấy đúng là để cho cô bội phục, Tô Lạc không chỉ là thần tượng của An Dĩ Mạch, mà còn là thần tượng của Hạ Hi cô.

“Sao thế, các cậu ghen tỵ hả. Mình biết rõ anh ấy là thần tượng của các cậu, cho nên vừa rồi bản tiểu thư tốt bụng mới hỏi anh ấy một chút vấn đề riêng. Yên tâm, hiện tại anh ấy vẫn chưa có bạn gái, các cậu vẫn còn có cơ hội.”

Dur Huyền uống đồ uống trong tay mình, hoàn toàn không thèm để ý đến vẻ mặt của An Dĩ Mạch các cô.

“Làm trò, có nói nhanh lên không thì bảo. Chẳng thấy được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.”

Hạ Hi đoạt lấy đồ uống trong tay cô, một bộ dáng rất nghiêm chỉnh, giống như nhất định phải nghe Dur Huyền nói ra một chút gì đó.

“Đây là làm gì vậy, lễ cắt băng ngày đó chúng ta chỉ gặp qua có một lần. Lúc ấy, Dĩ Mạch cũng ở đó. Ngày hôm sau, mình đi mua bữa sáng vừa vặn gặp phải anh ấy, chỉ có như vậy thôi.”

“Gặp được khi mua bữa sáng? Khéo như vậy?”

An Dĩ Mạch không tin, đương nhiên, Hạ Hi cũng là một bộ dáng cậu lừa gạt người. Sau cùng, Dur Huyền bắt đầu đi, mới nói ra chuyện ngày đó.

“Thì ra là như vậy. Lại nói, mình cảm thấy Tô Lạc rất lợi hại, phía sau không có bối cảnh gia đình hùng hậu. Mặc dù có Thượng Quan gia giúp đỡ, nhưng thiết kế của anh ấy đều là chính anh ấy cố gắng đòi lấy.”

Giờ phút này Hạ Hi rất bội phục Tô Lạc, An Dĩ Mạch cũng gật gật đầu, quả thật rất lợi hại.

Lúc này, Tô Nguyệt đang ngồi cạnh nghe các cô nói chuyện không sót một chữ, trên khuôn mặt đáng yêu lộ ra một tia kiêu ngạo. Không sai, Tô Lạc là anh trai của cô, cũng là niềm kiêu ngạo của cô.

Bên này, An Mặc Hàn dẫn Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ, Chiêm Diêm cùng với Chiêm phu nhân và Toàn Lịch đi vào trong phòng, lại kêu người đi gọi Thượng Quan Niên.

“Chú Toàn, chú Chiêm, đi Chiêm, cũng lâu rồi chưa gặp mọi người, mọi người có khỏe không?”

Chiêm gia, Toàn gia và An gia chính là ba nhà thế giao (*). An Mặc Hàn cũng là bọn họ nhìn anh lớn lên, chứng kiến An Mặc Hàn của ngày hôm nay, trong lòng Toàn Lịch và Chiêm Diêm một hồi xúc động.

(*)Thế giao: quan hệ thân thiết nhiều đời

“Mặc Hàn, chúng ta đều rất tốt. Ngược lại là con, mấy năm nay khổ con rồi.”

Chiêm phu nhân và mẹ của An Mặc Hàn, Lãnh Hạ chính là bạn tốt, mà từ nhỏ An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền lớn lên cùng nhau. Cho nên, bà vẫn rất thương yêu đối với An Mặc Hàn.

“Đúng vậy, Mặc Hàn. Mấy năm nay những gì con làm trong giới kinh doanh khiến chú và chú Chiêm đều thấy rõ ràng, thật không nghĩ tới mà. Cũng là khổ con, một công ty lớn như vậy làm được thành tích như hôm nay, đúng là không dễ dàng.”

Toàn Lịch không lạnh lùng giống như bên ngoài, ông vẫn yêu thương tha thiết đối với hậu bối. Ông cực kỳ từ ái, ngay cả vết sẹo hung dữ trên mặt kia, khi ông nói giọng ôn nhu cũng trở nên thuận mắt dị thường.

“Đúng vậy. Mặc Hàn, con vất vả rồi.”

Chiêm Diêm cũng là một trận cảm khái đối với An Mặc Hàn không thôi. Nhưng mà, nhìn qua con trai của mình, aiz. Con trai của mình thế nào mà lại không giống với Mặc Hàn chứ. Cảm giác được ánh mắt của ba mình, Chiêm Nam Huyền bĩu môi không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: MarisMiu

“Chú các người không cần lo lắng, con không sao, những thứ này vốn là của ba để lại cho con, là con nên làm như vậy.”

Ngược lại An Mặc Hàn không có xúc động nhiều như vậy, vì ba mẹ anh, vì Dĩ Mạch, anh làm cái gì cũng đều nguyện ý.

“Thật là một đứa bé ngoan.”

“Đúng vậy.....”

Nhưng mà, Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ hai người đứng ở bên cạnh bị thống. Có điều, bọn anh vẫn biết trong mắt của ba bọn anh cho tới bây giờ

An Mặc Hàn ưu tú hơn bọn anh rất nhiều. Vì thế, bọn anh không thể phản bác, chỉ có thể tiếp thu, nhưng quả thật An Mặc Hàn ưu tú hơn hẳn so với bọn anh. Cũng là vì cái này, nhiều năm như thế, quan hệ bọn họ mới có thể vững vàng như vậy.

Lúc này, chú Trương đang trên đường dẫn Thượng Quan Niên đi về bên này vừa vận dụng phải An Dĩ Mạch vừa đi ra khỏi toilet.

“Tiểu thư.”

An Dĩ Mạch cực kỳ cung kính đối với chú Trương. Thượng Quan Niên có hơi kinh ngạc, ông nhớ rõ cô gái này, hình như là Angel, là nhân viên của quốc tế Mặc Mạch. Nhưng mà, An Mặc Hàn có vẻ không bình thường đối với cô gái này. Hơn nữa không biết vì cái gì, thậm chí ông còn có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt đối với cô gái này. Đối mặt với một cô gái chưa tới 25 tuổi, vì sao ông lại có cảm giác như thế này chứ.

“Chú Trương, chú qua kia một lát nha.”

“Được, tiểu thư.”

“Tổng giám đốc Thượng Quan.”

“Tiểu thư Angel có việc gì sao?”

An Dĩ Mạch cười cười, nụ cười tươi đẹp sáng rỡ y như ánh mặt trời, để cho ánh mắt Thượng Quan Niên mê loạn.

“Đã sớm nghe nói qua năng lực của Tổng giám đốc Thượng Quan, danh tiếng người người đều biết đến ở trong giới kinh doanh. Hơn nữa, con người của Tổng giám đốc Thượng Quan khiến cho người ta cực kỳ bội phục, dĩ nhiên, trong những người này có cả cháu đây. Chỉ là, Angel muốn nhắc nhở Tổng giám đốc Thượng Quan, ngài một đời lầy lùng, không nên bị con gái của chính mình phá hỏng.”

Mặc dù cô đang cười, nhưng Thượng Quan Niên cảm giác được giọng nói của cô lạnh dọa người. Khí chất như vậy ông đã từng thấy qua trên người An Mặc Hàn, không nghĩ tới trên người cô gái trẻ này thế mà lại có loại khí chất này. Ông không tin, cô vừa vận chỉ là một nhân viên mà thôi.

“An tiểu thư nói đùa, tính tình Hồng Hồng còn trẻ con, tổng giám đốc An lại là một người ưu tú như thế. Tôi thấy rất nhiều cô gái chạy theo cậu ấy như chạy theo vịt. Lúc đó, chẳng phải An tiểu thư cũng như vậy sao?”

Mặc dù ấn tượng không tệ đối với cô gái này, nhưng dù sao Thượng Quan Hồng cũng là con gái mình cưng chiều từ nhỏ đến lớn, coi như con bé không lễ phép, nhưng còn chưa tới phiên người khác tới dạy dỗ đâu.

Nghe Thượng Quan Niên bảo vệ Thượng Quan Hồng như thế, An Dĩ Mạch cũng chỉ cười cười. Nhưng mà, cô nhìn nhìn Thượng Quan Niên, không thể không thừa nhận Thượng Quan Hồng thực sự cực kỳ may mắn, cô ấy thật sự có một người cha tốt.

“Tiểu thư Thượng Quan thật hạnh phúc, có một người cha tốt như vậy. Thật sự Angel rất hâm mộ, nhưng Angel cũng tin tưởng, Tổng giám đốc Thượng Quan đã tự mình dạy bảo thì nhất định tiểu thư Thượng Quan sẽ không tệ lắm đâu.”

Không đợi Thượng Quan Niên trả lời, An Dĩ Mạch quay người rời đi. Sau đó, ông Trương đến bên cạnh dẫn Thượng Quan Niên đi vào phòng của An Mặc Hàn bọn họ.

Có điều, dọc theo đường đi, tâm tình Thượng Quan Niên không thể bình tĩnh được. Đương nhiên ông nghe ra lời nói châm chọc của An Dĩ Mạch, chỉ là ông không phải để ý tới cái này mà là cô gái kia càng ngày càng khiến ông có cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

“Anh Toàn, em Chiêm.”

Thượng Quan Niên đi theo ông Trương vào một gian phòng, nhìn thấy Toàn Lịch và Chiêm Diêm đều đã ở đây. Nhưng điều khiến ông giật mình chính là An Dĩ Mạch cũng ở đây, hơn nữa bọn họ rất quen thuộc đối với An Dĩ Mạch. Điều này để cho Thượng Quan Niên hoài nghi, cô gái này không chỉ là một người nhân viên.

“Dì Chiêm, con đưa đi ra ngoài một chút nhé. Chúng ta ở đây cũng không biết nói cái gì mà, dì có chịu không?”

“An Dĩ Mạch cười cực kỳ ngọt với Chiêm phu nhân, hoàn toàn không có cái loại cảm giác trong trẻo lạnh lùng.”

“Tốt, tốt. Cũng lâu rồi dì không có gặp con. Nói dì nghe một chút, mấy năm nay con sống như thế nào?”

“Con rất tốt, nhưng mà rất nhớ Dì Chiêm nha.”

An Dĩ Mạch kéo lấy cánh tay của Chiêm phu nhân, hai người không hề nhìn nét mặt của những người khác, tự nhiên đi ra khỏi phòng.

“Thượng Quan, đã lâu không gặp, ông vẫn cứ hăng hái như thế.”

Chiêm Diêm và Thượng Quan Niên cũng là bạn học, trước kia bọn ông đều học cùng nhau, cùng tạo dựng công ty, thừa kế gia nghiệp. Nhưng về sau, Thượng Quan Niên lại đi phát triển ở nước ngoài. Giữa bọn họ liên lạc cũng rất ít, cũng là từ khi Thượng Quan Niên chuyển về đây bọn họ mới bắt đầu lui tới.

Song nhờ vào quan hệ trước kia, tình bạn giữa bọn họ cũng không có phai nhạt. Cho nên, mấy năm này ít nhiều gì cũng sẽ tụ tập với nhau.

“Chú em Chiêm vẫn là thích nói giỡn như vậy, hiện tại chúng ta đều đã già rồi. Sau này đều là thế giới của người trẻ tuổi thôi.”

Thượng Quan Niên nói cực kỳ có đạo lý, Chiêm Diêm và Toàn Lịch cũng gật gù đầu, nhìn ba người trẻ tuổi trước mặt bọn họ. Về sau, đều là thiên hạ của những người tuổi trẻ rồi.

Lại nhìn đến khuôn mặt hàm chứa ý cười của An Mặc Hàn cùng với khuôn mặt tuần tú khi đó, Chiêm Diêm và Toàn Lịch lại cảm khái một hồi không thôi. Nếu năm đó không có xảy ra chuyện kia, hiện tại đứng ở chỗ này nên có thêm An Vu Triết. Từ nhỏ bọn họ lớn lên chính là anh em tốt.

An Mặc Hàn nhìn cảm xúc biến đổi của đám người Chiêm Diêm và Toàn Lịch. Thượng Quan Niên không hiểu, nhưng An Mặc Hàn biết rõ, ba của anh vốn dĩ bây giờ cũng nên oai phong một cõi cùng với những người chủ này. Hiện giờ, chỉ có thể nằm bất động ở trên giường bệnh.

Ánh mắt An Mặc Hàn lạnh lùng chợt hiện lên hận ý băng lãnh. Toàn Ti Dạ tiến lên vỗ vỗ bờ vai của anh. Anh lập tức thu lại cảm xúc của mình, lại thể hiện ra vẻ mặt tươi cười trước mặt ba vị trưởng bối.

“Chú Toàn, chú Chiêm, chú Thượng Quan, mọi người nhất định có rất nhiều lời muốn nói. Ba người chúng con không quá rầy rầy nữa.”

“Ha ha đi đi, người trẻ tuổi các cháu hẳn nên có trò vui của chính mình, không nên theo nhóm ba ông già này mà ở đây.”

Ba người An Mặc Hàn cũng cực kỳ vui sướng đi ra khỏi phòng. Thượng Quan Niên nhìn bóng lưng An Mặc Hàn, lại nhìn qua Toàn Lịch và Chiêm Diêm, sau cùng vẫn là quyết định hỏi nguyên nhân xảy ra chuyện.

Năm đó, Thượng Quan Niên cũng biết An Vu Triết, nhưng mà về sau An Vu Triết và vợ của ông ấy là Lãnh Hạ đột nhiên mất tích. Năm đó, chuyện này vẫn luôn bị người khác bàn tán, nhưng không một ai biết An Vu Triết và Lãnh Hạ đi đâu. Bởi vì An Vu Triết đột nhiên mất tích, Quốc Tế Mạch thiếu chút nữa phá sản, mà năm đó Phó chủ tịch và An Mặc Hàn đứng cứu vớt quốc tế Mạch, sau đó dứt khoát từ chối vị trí chủ tịch, đi sang đường bệnh ở nước F.

Bây giờ, nghe Toàn Lịch nói xong chuyện năm đó, trong lòng Thượng Quan Niên buồn ngủ không ngớt. Nhưng, ông lại càng thêm coi trọng An Mặc Hàn, đó là kỳ tài trong giới kinh doanh

Nhớ tới An Mặc Hàn, lại khiến ông nghĩ đến con gái của mình, Thượng Quan Hồng. Tâm tư của Hồng Hồng ông biết rất rõ, An Mặc Hàn là người như vậy, trong lòng ông cũng rõ ràng Hồng Hồng không có khả năng không chế nó, huống hồ còn có An Dĩ Mạch, aiz. Thôi, cứ thuận theo tự nhiên đi, ông già rồi, không còn sức lực đi quản những thứ linh tinh này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: MarisMiu

Bên này, An Dĩ Mạch và Chiêm phu nhân đi đến một nơi khá yên tĩnh, An Dĩ Mạch đi lấy một chút đồ uống và điểm tâm, liền bắt đầu nói chuyện gia đình cùng với Chiêm phu nhân.

“Dĩ Mạch, nghe Nam Huyễn nói con đã sớm trở lại. Thế nào mà lại không qua đi Chiêm chơi, đi rất nhớ con đó.”

Chiêm phu nhân cực kỳ từ ái nhìn An Dĩ Mạch, bà rất ưa thích cô bé này. Dĩ nhiên bà cũng biết thân thế của Dĩ Mạch nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng đến sự yêu thích của bà với Dĩ Mạch.

“Dì, thật xin lỗi, dì không nên tức giận. Không phải là Dĩ Mạch con nhiều việc sao? Sau khi trở về bắt đầu tìm việc, tiếp đó đi làm, tính là sau khi xong sinh nhật của Mặc Hàn sẽ cùng Mặc Hàn đi thăm dì và chú Chiêm. Không nghĩ tới, dì và chú Chiêm sẽ tới dự sinh nhật của Mặc Hàn.”

Khi bọn họ đến, An Dĩ Mạch cực kỳ kinh ngạc. Chiêm phu nhân cười cười, đương nhiên bà không có tức giận An Dĩ Mạch, chỉ là nhìn thấy An Dĩ mạch đã lớn như vậy, xinh đẹp như vậy lại ưu tú như vậy, trong lòng bà cực kỳ thỏa mãn, bà nghĩ Lãnh Hạ chắc chắn cũng sẽ rất thỏa mãn.

“Đưa bé ngọc, Mặc Hàn và con là do ta nhìn lớn lên. Hơn nữa, hiện tại ba mẹ các con đều không có ở bên cạnh, đương nhiên dì và chú Chiêm phải làm chỗ dựa cho các con rồi.”

“Ha ha ha, cảm ơn dì Chiêm.”

An Dĩ Mạch ôm lấy dì Chiêm, đầu gục vào trong lòng bà, nơi này ấm áp giống như trong vòng tay của mẹ.

Lúc này, ba người bạn An Mặc Hàn tới đây, thì nhìn thấy An Dĩ Mạch đang ở trong lòng của Chiêm phu nhân. An Dĩ Mạch cũng không cảm giác xấu hổ, thu lại cảm xúc của mình, ý bảo bọn họ ngồi xuống rồi nói.

“Dì, vũ hội sắp bắt đầu rồi, Dì có muốn đi nhìn xem cảnh tượng náo nhiệt hay không?”

Từ trước tới nay, Toàn Ti Dạ luôn là một bộ dáng nghịch ngợm, Chiêm phu nhân cười cười khoát tay đối với bọn họ.

“Được, những thứ này đều là trò chơi của người trẻ tuổi các cháu, cũng là nhóm các con đi thôi. Dì không đi đâu, chơi vui vẻ nha.”

“Mẹ, Vậy chúng con đi qua đây.”

“Dì, chúng con đi qua đó nha.”

“Ừm, đi đi.”

Khi mấy người đi đến đó, vũ hội đã bắt đầu. Lúc này, ánh đèn chiếu sáng tìm được An Mặc Hàn. Ferman giáo hoạt cười đứng ở trên đài, giơ microphone lên để mọi người lập tức yên tĩnh trở lại.

“Mọi người, trước tiên chúng ta mời người được chúc mừng hôm nay. Mời An Mặc Hàn tiên sinh lên đài và chọn bạn nhảy của anh, đêm nay nhảy một điệu nhảy đầu tiên cho chúng ta nào.”

Trong lúc rất nhiều người nhìn chăm chú, An Dĩ Mạch bị mấy người bạn trêu chọc. An Mặc Hàn đi lên sân khấu tiếp nhận mic trong tay Ferman vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Đám người An Dĩ Mạch còn lại đều là vẻ mặt xem kịch vui ngồi ở bên cạnh, nhìn hành động kế tiếp của An Mặc Hàn.

Một tay chống cằm, An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn đứng ở trên sân khấu. Cho tới bây giờ cô đều biết An Mặc Hàn rất đẹp trai, ngũ quan của anh y như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, một đôi mắt đào hoa lại càng dễ làm cho người ta đắm chìm vào mãi mãi. ~~diễn đàn.lê.quý.đôn~~

Lại thêm anh là tổng giám đốc của quốc tế Mặc mạch, đối mặt với một người đàn ông như vậy, không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của anh. Giống như mọi người nói, anh nhiều thân phận như vậy cộng thêm bề ngoài khôi ngô tuấn tú, khiến cho tất cả trong lòng phái nữ nguyện ý làm người tình của anh.

Khó trách, cho dù Thượng Quan Hồng có bối cảnh như vậy, người đẹp như vậy cũng đều tự hạ thấp tự ái của bản thân để đi theo sau An Mặc Hàn.

An Dĩ Mạch không biết An Mặc Hàn đang nói cái gì ở trên đài, cô chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn anh, giống như chỉ nhìn anh như thế có thể đầu trời cuối đất.

Thật kỳ quái, lúc này thế mà suy nghĩ của cô đều là An Mặc Hàn. Qua hôm nay, An Mặc Hàn được 23 tuổi, Anh vẫn trẻ tuổi như thế, lại tạo ra một thần thoại ở trong thương giới.

An Dĩ Mạch nhớ tới ngày đó các đồng nghiệp ở trong công ty bỗng nhiên nói về quốc tế Mặc Mạch, sau đó nói qua An Mặc Hàn. Khi đó Tiểu Tiểu nói một câu, cô ấy nói rằng hiện giờ cái tên An Mặc Hàn này đều đã là một người tượng trưng cho tài phú, cũng là biểu tượng của tất cả giới kinh doanh.

Ở đây cũng không phải là ban đêm yên tĩnh, thế mà An Dĩ Mạch lại suy nghĩ rất nhiều. Cô nhìn lên sân khấu thấy An Mặc Hàn từng bước từng bước đi về phía cô, trong lòng xúc động không thôi. Cô rời khỏi anh ba năm, trong đoạn thời gian ba năm này bọn họ chỉ có liên lạc qua điện thoại, ngay cả gọi video bọn họ cũng không có.

Cũng là trong thời gian ba năm này, từ một An Mặc Hàn không có danh tiếng gì cho đến một người có tiếng tăm lẫn địa vị. An Dĩ Mạch thật sự không biết, ba năm này, trong ba năm cô không có ở bên cạnh, một người như anh sống qua ngày ra sao.

Trở về nhiều ngày như vậy, cho tới bây giờ chưa bao giờ An Dĩ Mạch chủ động suy nghĩ về vấn đề này. Thật không biết tại sao, hôm nay tại tiệc sinh nhật của An Mặc Hàn, nhìn ánh mắt mọi người tập trung vào người đàn ông dưới ánh đèn, lòng của cô lại đau, vì anh chịu khổ sở trong ba năm này mà đau lòng.

Thời điểm nước mắt xẹt qua gò má, An Dĩ Mạch đã ở trong ngực của An Mặc Hàn, thêm với âm nhạc chỉ có khiêu vũ.

“Làm sao lại khóc?”

An Mặc Hàn đau lòng lại ôn nhu hôn lên nước mắt của cô, An Dĩ Mạch cười cười với anh, kiễng chân lên nói vào tai của anh.

“Mặc Hàn, sinh nhật vui vẻ!”

An Mặc Hàn cười, dịu dàng in xuống một nụ hôn lên trán của cô, sau đó để cho cô tựa vào ngực của mình, hai tay gắt gao ôm cô, bắt đầu chậm rãi khiêu vũ.

Mặc dù âm nhạc trong sân khấu rất sôi động, hai người ở giữa sân nhảy khiêu vũ rất chậm rất kỳ quái. Nhưng mà, tất cả mọi người không có cảm giác như vậy, nhìn hai người họ ở dưới ánh đèn từ từ xoay tròn như một đôi trai tài gái sắc. Hai người họ cho tất cả mọi người cảm giác ấm áp như thế.

Đương nhiên, cũng có người ghen tỵ phần nộ nhìn hai người đang chậm rãi khiêu vũ ở trong sân khấu. Thế nhưng, dưới tình huống hoàn mỹ như vậy, tất cả đều không quan trọng nữa rồi.

Tiệc sinh nhật của An Mặc Hàn đương nhiên không thể thiếu những ký giả truyền thông. Mặc dù An Mặc Hàn có rất nhiều xi căng đan, nhưng đây là người phụ nữ đầu tiên có thể đến gần An Mặc Hàn như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Nhưng bọn họ không thể ngờ được, bất kể chụp từ góc độ nào, bọn họ đều không thể chụp được khuôn mặt của người phụ nữ thần bí đó. Bởi vì từ đầu tới cuối, An Mặc Hàn luôn luôn bảo hộ cô ở trong ngực, tất cả mọi người không thể nhìn được bộ dáng của cô, đương nhiên trừ bỏ những người đã quen biết với An Dĩ Mạch.

Lần sinh nhật này long trọng hơn so với những năm vừa rồi, bởi vì những người tham dự đều có danh tiếng và địa vị nhất định, như Thượng Quan Niên, Toàn Lịch và Chiêm Diêm, nhiều nguyên lão trong giới kinh doanh đều tới tham dự tiệc sinh nhật An Mặc Hàn. Đương nhiên trừ bỏ những nhân vật to lớn như vậy, còn có Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ, Thượng Quan Hồng, Hàn Ngữ Yên, Dư Huyền, Tô Lạc.....

Sau cùng, điều làm cho mọi người chú ý hơn hết chính là người phụ nữ khiêu vũ cùng với An Mặc Hàn. Từ đầu tới cuối cô đều không cho người ta thấy khuôn mặt. Có thể thấy được, An Mặc Hàn bảo vệ cô rất tốt. Nhưng như thế lại càng làm cho người ta tò mò, mãi cho đến khi bữa tiệc kết thúc, bọn họ cũng không thể nhìn được vẻ mặt của người phụ nữ kia.

Tiến bước Toàn Lịch, Chiêm Diêm, Thượng Quan Niên và các khách mời quan trọng khác. Sau cùng trong nhà chỉ còn lại Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền. Khi đó, nguyên một ngày tinh thần cảnh giác của ba người họ rốt cục cũng được buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

An Mặc Hàn đốt một điếu thuốc, nhưng không có đưa vào trong miệng, mà là giữ để nó cháy dần ở đầu ngón tay.

“Tất cả đều bình thường, suốt một ngày ông ta không hề ra cửa.”

An Mặc Hàn cười lạnh lẽo, An Dữ Kinh, tới cùng là ông muốn chơi trò gì.

“Mặc Hàn, có khi nào ông ta đến đây chỉ bàn bạc công việc, chắc là thời gian vừa khéo mà thôi.”

Chiêm Nam Huyền ngấm ngĩa ly rượu trong tay, nói ra suy nghĩ của mình.

Toàn Ti Dạ gật gật đầu, kỳ thật anh cũng có suy nghĩ này.

“Cũng chỉ mong là như thế. Mình nghĩ chắc hôm nay sẽ không có chuyện gì đâu, các cậu về trước đi, mình còn muốn đi tìm Dĩ Mạch.”

“Tốt, chúng ta về trước, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừm.”

Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ đi khỏi, An Mặc Hàn lái xe đến biệt thự Ly Sơn. Lúc này, An Dĩ Mạch đã ở bên ngoài chờ anh rồi.

An Mặc Hàn xuống xe cởi áo khoác của mình choàng lên trên người An Dĩ Mạch, mở cửa xe cho cô, sau đó chính mình cũng lên xe.

“Thế nào lại không chờ anh ở trong nhà.”

An Dĩ Mạch hít hít cái mũi đỏ bừng do bị gió lạnh thổi, cười cười.

“Mẹ đã ngủ thiếp đi, em nghĩ không muốn đánh thức bà ấy.”

An Mặc Hàn đau lòng vuốt vuốt mái tóc của cô, An Dĩ Mạch hưng phấn từ trong túi lấy ra một cái hộp quà tặng nho nhỏ.

“Ừm, em đưa quà sinh nhật cho anh này.”

Đúng lúc đèn đỏ, An Mặc Hàn nhận lấy, một bên vừa gỡ cái hộp, vừa hỏi.

“Là cái gì vậy?”

“Tự anh nhìn đi.”

Sau khi An Mặc Hàn mở ra nhìn thấy một cái vòng đeo tay, lại nói tặng cái lắc tay cho đàn ông rất kỳ quái, nhưng mà An Mặc Hàn lại không chú ý tới vấn đề này.

Sợi dây được làm bằng bạc, rất đơn giản, nhưng có mấy chữ viết nhỏ ở chính giữa. An Mặc Hàn nhìn kỹ lại, phát hiện ra mấy chữ này chính là Mặc Mạch hạnh phúc.

An Mặc Hàn đeo lên tay, cũng không cảm thấy kỳ quái cái gì, ngược lại rất đẹp mắt, cực kỳ thích hợp, đây cũng là một cái lắc tay dành cho nam sĩ.

“Thích không?”

An Dĩ Mạch nhìn khoe miệng cười cười của anh thì biết anh cực kỳ ưa thích, nhưng cô vẫn muốn tự nghe chính miệng anh nói.

“Thích, làm sao lại nghĩ muốn đưa lắc tay cho anh.”

In xuống một nụ hôn lên cái trán của cô, đèn chuyển màu xanh, An Mặc Hàn khởi động xe.

“Em thích.”

Cô không muốn nói, An Mặc Hàn cũng không ép. Nhưng, anh tin một ngày nào đó nhất định anh sẽ biết được nguyên nhân.

Dọc theo đường đi, hai người nói chuyện rôm rả rất nhanh đã về tới nhà. Bởi vì, trong tiệc không ăn được cái gì, về đến nhà dĩ nhiên đã chuẩn bị bữa ăn khuya cho bọn họ, An Dĩ Mạch nói một câu yêu dĩ nhiên Lan chết mất, sau đó lập tức vọt tới nhà ăn bắt đầu ăn như hổ đói.

“Thiếu gia, cái này vừa được đưa tới.”

An Mặc Hàn nhận lấy hộp quà cực kỳ tinh xảo trong tay chú Trương, ánh mắt âm trầm đi vào thư phòng.

Ngồi ở trên ghế, An Mặc Hàn không có gấp gấp mở gói quà ra. Anh chỉ đốt một điếu thuốc, nhưng lần này anh lại hút vài hơi.

Hút xong một điếu thuốc, An Mặc Hàn đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn lập lòe ở bên ngoài thành phố, đột nhiên anh thấy rất lạnh, giống như trở về buổi tối của ba năm trước kia.

Sau cùng, An Mặc Hàn vẫn là trở lại vị trí cũ, chậm rãi mở ra hộp quà kia.

Tầng tầng giấy bọc, anh dùng toàn bộ sức lực mới gỡ xong, sau cùng đập vào trước mắt chính là một tấm hình cùng với một con dao.

Con dao có hơi cũ nát, vừa thấy chắc cũng lâu đời rồi. An Mặc Hàn không quản con dao kia, mà là cầm lấy tấm hình kia, mặt trên có vài chữ quen thuộc mà xa lạ, để cho hơi thở trên người An Mặc Hàn càng thêm lạnh.

An Mặc Hàn cười lạnh một tiếng, xé tấm hình kia thành hai nửa, ném vào thùng rác, kèm thêm con dao kia luôn.

Anh không nhìn qua con dao kia, đã đi ra khỏi phòng. Nhưng, tấm hình bị anh xé nát thành mảnh vụn nhỏ kia loáng thoáng có thể nhìn ra mấy chữ.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Rõ ràng đây là bốn chữ chúc mừng, nhưng lại hàm chứa hàn ý khiến người ta rét lạnh thấu xương.

Trở lại phòng ngủ, An Dĩ Mạch đã ngủ thiếp đi. Có thể do quá mệt mỏi, ngay cả tấm dĩ mạch cũng không tắm qua, đã nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. An Mặc Hàn cõng quần áo ôm lấy cô, cũng tiến nhập giấc mơ.

Tại Thượng Quan gia, Sau khi Thượng Quan Hồng về đến nhà lập tức nhốt mình ở trong phòng Thượng Quan phu nhân lo lắng đi qua đi lại trước cửa phòng của Thượng Quan Hồng, còn lại Thượng Quan Niên không quan tâm ngồi ở dưới phòng khách.

Về điểm này, Thượng Quan phu nhân cực kỳ tức giận. Nhưng, Thượng Quan Niên cái gì cũng không nói, còn nói bà không cần lo lắng cho Hồng Hồng, để cho con bé tức đi. Nhưng mà làm sao bà có thể không quản được, Hồng Hồng là con gái của bà, là đứa con gái bà nuông chiều từ nhỏ cho đến lớn.

Nhìn về mặt lo lắng đi qua đi lại của vợ mình, Thượng Quan Niên hừ lạnh một tiếng trở về căn phòng của mình. Không phải ông mặc kệ, Thượng Quan Hồng rõ ràng chính là hồ đồ. Hôm nay, nghe xong chuyện tình của An Mặc Hàn, ông lại càng thêm khẳng định Hồng Hồng với An Mặc Hàn không thích hợp. Có điều, suy nghĩ đến tâm tư của Hồng Hồng, ông vẫn quyết định để sự tình thuận theo tự nhiên. Nhưng ai lại biết, sau khi vũ hội kết thúc, thế mà ông phát hiện con gái mình da mặt dầy như vậy lại chạy đi tìm An Dĩ Mạch để tính sổ, điều này khiến Thượng Quan Niên ông cực kỳ tức giận.

Ông cho rằng Thượng Quan Hồng được cưng chiều quen nên tính cách hơi kiêu một chút, nhưng hôm nay ông mới phát hiện vậy mà con bé đã có ý xấu.

May nhờ Tô Lạc nói rõ tình huống cho ông biết, nếu không, ông thật không biết phải xử lý chuyện này như thế nào nữa.

Trên đường trở về, Thượng Quan Niên nghiêm khắc nói cô một hồi để cô dừng lại, để cô tự đóng cửa suy nghĩ một tuần không được đi ra ngoài. Kết quả, sau khi Thượng Quan Hồng trở về thì chạy về phòng khóc một trận. Thượng Quan Niên cũng tức giận, nhưng ông nhất định phải làm như vậy, giống như An Dĩ Mạch nói, ông nên dạy bảo lại con gái mình thật tốt.

Nghĩ đến An Dĩ Mạch, ông đã cảm thấy rất kỳ quái. Toàn Lịch và Chiêm Diêm không nói với ông về thân phận của Dĩ Mạch, bọn họ không nói, ông cũng không thể hỏi. Nhưng, hiện tại ông đã chắc chắn xác định cô gái này quan hệ không nhỏ với An Mặc Hàn. Hơn nữa, ông đã tìm người đi điều tra An Dĩ Mạch, không chỉ bởi vì cô có quan hệ với An Mặc Hàn, còn có chính là không hiểu sao ông lại có một cảm giác thân thiết và quen thuộc đối với cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Đêm khuya yên tĩnh, trong một gian phòng tổng thống của khách sạn năm sao nằm giữa trung tâm thành phố, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đứng trên ban công, trong tay cầm một ly rượu đỏ.

Lúc này, một người đàn ông khác tuổi cũng tương tự đi tới bên cạnh đối mặt với người đàn ông cầm ly rượu, thái độ cực kỳ cung kính.

“Tiên sinh.”

“Thế nào rồi?”

Người đàn ông uống hết một ngụm rượu, trong giọng nói để lộ một tia mong đợi, đáy lòng người đàn ông ở phía sau thở dài.

“Đã đưa đồ đến, tôi tận mắt nhìn thấy lão Trương giao vào tay thiếu gia mới rồi khỏi.”

“Tôi biết rồi, ông về trước đi, ngày mai chúng ta quay về nước F.”

“Dạ, tiên sinh.”

Người phía sau đi rồi, người đàn ông quay người lại, dưới ánh đèn là một khuôn mặt có chút tang thương cùng trầm ổn nhưng lại tuấn mỹ vô song.

Có thể thấy được, lúc còn trẻ người này hào hoa phong nhã như thế nào. Nhưng mà, nếu mọi người nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện ông ấy cũng có một đôi mắt đào hoa mê người.

Đi đôi với tiệc sinh nhật An Mặc Hàn kết thúc, thời gian cũng vào tháng 11. Tháng 11 thời tiết có chút lạnh, nhưng mọi người bận rộn cũng không có bởi vì nguyên nhân thời tiết mà ngừng lại công việc. Thời gian luôn trôi qua trong lúc bận rộn, chỉ chớp mắt thoáng cái đã vào tháng 12.

Cuộc sống bình yên bao giờ cũng trôi qua rất nhanh. Hơn một tháng thời gian kia, An Dĩ Mạch rất bình tĩnh, và thư thái, mỗi ngày trừ bỏ công việc thì là đầu võ mồm với An Mặc Hàn, các bạn bè cùng cười haha.

Có điều, trong thời gian này cô và Tô Lạc trở thành bạn tốt. Đương nhiên cũng theo anh ấy học được rất nhiều. Lúc này, trong đầu cô cũng đã có một bản kế hoạch, giống như An Mặc Hàn nói, em không thể không có tiền đồ như vậy, không thể luôn luôn làm công cho người khác. Cô cũng đã từng nghĩ như vậy, trải qua học tập hơn một tháng này, trong lòng cô cũng có kế hoạch công việc trong tương lai, cô muốn tự lập một văn phòng cho mình, không biết An Mặc Hàn có ủng hộ cô hay không nữa.

Có điều, trải qua trong thời gian này, An Dĩ Mạch phát hiện một vấn đề chính là Du Huyền cực kỳ thân thiết với Tô Lạc, cô tính muốn hợp tác Huyền Huyền với Chiêm Nam Huyền, nhưng thấy hai người bọn họ dường như không có ý tứ gì với nhau, sau đó lại thấy Huyền Huyền đi gần với Tô Lạc như thế, cô nghĩ nếu như vậy thì cũng được.

Nhưng, Toàn Ti Dạ và Hi Hi phát triển cực kỳ tốt, toàn bộ đều bắt đầu từ làm bạn không phải sao?

Tháng này An Mặc Hàn cực kỳ vội, có thể là do chuyện đồng thoại Thương Thành cộng với công ty giải trí Mặc Mạch đi. Gần đây, An Mặc Hàn luôn bận rộn đến khuya, đôi khi còn tăng ca, buổi tối đều không trở về nhà.

Ngày hôm qua sau khi tan làm, An Dĩ Mạch đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, di Lan và chú Trương về đến nơi nhìn thấy. Hôm qua mới đi, không có di Lan ở đây, hai ngày nay Dĩ Mạch đều ăn ở bên ngoài hoặc là ăn ở công ty. Tối ngày hôm qua Mặc Hàn cũng không trở về, không biết hôm nay có trở lại hay không nữa. Thôi, mua phần anh luôn.

Rất nhanh Dĩ Mạch mua xong nguyên liệu nấu ăn, lúc về đến nhà quả nhiên An Mặc Hàn vẫn chưa về. Dĩ Mạch bắt đầu đi vào nhà bếp nấu cơm, Dĩ Mạch rất ít khi nấu cơm.

Nhưng, tài nấu nướng của cô lại khiến người ta kinh ngạc, điều đó chính là do An Mặc Hàn tổng kết, nhiều năm như vậy, anh ném qua số là Dĩ Mạch nấu cơm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Chỉ là, mỗi lần đều để anh chờ thật lâu, cho nên sau đó An Mặc Hàn luôn là cố hay vô tình bảo Dĩ Mạch nấu cơm cho anh, nhưng Dĩ Mạch đều làm bộ như không nghe không nhìn thấy.

Chuẩn bị nguyên liệu đã xong, Di Mạch bắt đầu bật lửa nhỏ để ninh trong hầm cách thủy, nhìn những nguyên liệu còn lại, An Di Mạch nghĩ làm mấy món ăn, sau cũng vẫn là quyết định gọi điện thoại cho An Mặc Hàn, hỏi anh có về ăn cơm hay không, nếu về, cô làm nhiều món hơn.

Vừa đi ra khỏi phòng bếp, còn chưa lấy ra điện thoại, di động cũng đã vang lên, An Di Mạch nhìn qua là An Mặc Hàn gọi tới, xem ra hai người họ thật sự là tâm linh tương thông.

“Ừ.”

“Hôm nay anh không về ăn cơm được, đoán chừng rất khuya mới có thể trở về.”

An Di Mạch vẫn chưa kịp nói câu gì, An Mặc Hàn đã nói ra. An Di Mạch bắt đầu đi thờ dài, nhìn nhìn nguyên liệu nấu ăn đặt ở trong phòng bếp, sau cũng vẫn quyết định dụ dỗ An Mặc Hàn một phen.

“Di Lan về nhà rồi, hôm nay là em làm cơm.....”

Sau khi An Di Mạch nói được một nửa liền nghe thấy thanh âm đầu dây bên kia nuốt nước miếng ừng ực, cô xấu xa cười một tiếng, vừa muốn cúp điện thoại, thì nghe thấy được giọng nói từ đầu dây điện thoại bên kia.

“Chờ anh về nhà ăn cơm.”

Nói xong những lời này, An Mặc Hàn liền cúp điện thoại, An Di Mạch nhìn điện thoại lác đầu, lại bắt đầu vội vàng quay vào phòng bếp.

Mà bên này, An Mặc Hàn cúp điện thoại liền bắt đầu thu thập tài liệu trên bàn, sau đó gọi Anna tới.

“Tổng giám đốc, có gì phân phó?”

“Anna, hủy bỏ cuộc hẹn tối nay đi. Tôi phải về nhà ăn cơm, tối nay tôi sẽ xử lý xong những cái tài liệu này, cô cũng tan làm đi.”

“Nhưng là tổng giám đốc, không phải ngài đã quyết định tăng ca à?”

Anna có chút nghi hoặc, rõ ràng An Mặc Hàn đã nói tăng ca, hôm nay tăng ca là xử lý xong hết tất cả các tài liệu bảng báo cáo nhiều tháng qua. Ngày mai, bọn họ có thể tự do rồi, như thế nào tổng giám đốc lại thay đổi chủ ý rồi.

An Mặc Hàn ngẩng đầu nhìn Anna, sau đó tiếp tục thu dọn tài liệu trên bàn.

“Không cần phải gấp gáp, hôm nay không cần tăng ca, chiều mai lấy tất cả tài liệu cần thiết tối nhà tôi là được. Tôi phải về nhà ăn cơm Di Mạch nấu, ngày mai gấp.”

Kết quả, An Mặc Hàn đi ra khỏi phòng, gọi một cuộc điện thoại cho Tổng giám đốc Thượng Quan, Chiếm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ, đổi cuộc hội nghị vào tối mai. Sau đó, cô cũng thu dọn ít đồ đạc rồi về nhà.

Rất nhanh An Di Mạch đã làm xong bốn món mặn một món canh, lúc này chuông cửa vang lên. An Di Mạch còn tưởng rằng An Mặc Hàn không mang theo chìa khóa, ai biết mở cửa lại thấy được khuôn mặt tươi cười đáng đánh đòn của Toàn Ti Dạ và gương mặt y như cũ tao nhã của Chiếm Nam Huyền.

“Sao hai người lại đến đây?”

An Di Mạch tránh ra một khoảng cách để Toàn Ti Dạ và Chiếm Nam Huyền đi vào, hai người không trả lời vấn đề của An Di Mạch mà là đi vào nhà ăn, sau đó nhìn nhau cười lại đi ra ngoài phòng khách.

“Di Mạch, An Mặc Hàn thả bỏ câu chúng tôi, chúng tôi tới là tìm cậu ta tính sổ.”

Chiếm Nam Huyền cầm lấy một quả táo, thưởng thức ở trong tay.

An Di Mạch nhìn Chiếm Nam Huyền lại nhìn qua Toàn Ti Dạ, cuối cùng bắt đầu dĩ cười cười, xem ra cô phải làm thêm hai món ăn nữa rồi.

“Hai người tới xin cơm sao?”

An Di Mạch không chờ hai người họ nói gì, sau đó đi vào bếp lần nữa. Tiếp đó hai người đàn ông cười vui vẻ trong phòng khách, bọn họ đúng là qua ăn cơm nhà Di Mạch, ăn quá ngon, ăn ngon hơn so với đầu bếp bọn họ làm, đúng là sau lần đó Di Mạch không hề nấu cơm nữa-----Bọn họ cũng chưa được ăn.

Vốn hai người đã đến Phi Tinh Đối Nguyệt nhưng lại nhận được điện thoại của Anna nói An Mặc Hàn không thể đi, đã về nhà ăn cơm. Lúc ấy hai người còn đang khinh bỉ An Mặc Hàn không có tiền đồ, nhưng về sau Anna nói An Mặc Hàn về nhà ăn cơm An Di Mạch nấu, sau đó hai người nhìn nhau, nhanh chóng đi ra khỏi Phi Tinh Đối Nguyệt lấy tốc độ nhanh nhất trở về nhà An Di Mạch trước An Mặc Hàn, hoàn toàn quên mất vừa rồi bọn họ còn khinh bỉ An Mặc Hàn không có tiền đồ, hiện tại hai người bọn họ cũng trở nên không có tiền đồ rồi.

Lúc này, đang trên đường trở về An Mặc Hàn hoàn toàn không biết đã có hai người tham ăn đi tới nhà anh cướp miếng ăn của anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Editor: MarisMiu --

Thời điểm An Mặc Hàn về đến nhà, An Dĩ Mạch đã chuẩn bị đồ ăn xong hết. Cô ném lại nước canh cũng đã vừa miệng.

Chuông cửa vang lên, An Dĩ Mạch đi mở cửa, quả nhiên là An Mặc Hàn. Đã hai ba ngày anh không về nhà, luôn làm việc ở công ty. Nhìn qua rất mệt mỏi, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Dĩ Mạch ghét bỏ liếc anh một cái, nghiêng người để anh đi vào, vừa đi vừa nói chuyện.

"Thế nào lại thành bộ dáng này rồi, đi tắm rửa trước đi, sau đó mới có thể ăn cơm."

An Mặc Hàn in xuống một nụ hôn lên trán của Dĩ Mạch. Mặc dù, An Dĩ Mạch có hơi ghét bỏ anh, nhưng không ngăn lại hành vi của anh bởi vì An Dĩ Mạch hi vọng lát nữa An Mặc Hàn nhìn thấy hai người tới ăn chắc kia có thể bộc phát tính khí hay không?

An Mặc Hàn đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi An Dĩ Mạch nấu cơm xong, Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ hai người không đợi được nữa vội vã bắt đầu ăn. An Dĩ Mạch có chút bất đắc dĩ nhìn cái bộ dáng này của bọn họ. Toàn Ti Dạ thì khỏi cần phải nói rồi, lần này ngay cả vương tử tao nhã như Chiêm Nam Huyền ăn cơm cũng có hơi thô lỗ.

Bọn họ vừa ăn vừa nói, lời nói mơ hồ Dĩ Mạch cũng không hiểu hai người họ đang nói cái gì. An Dĩ Mạch cũng bưng chén lên vừa ăn vừa chờ An Mặc Hàn, cô cũng rất đói rồi.

"Sao hai người lại ở đây?"

Ba người đang ăn, An Mặc Hàn gào thét một câu khiến An Dĩ Mạch khản trương đặt bát xuống. Một tay che trán, cô đã nói mà An Mặc Hàn nhất định sẽ nổi giận khi nhìn thấy hai người kia.

Thế mà, hai đương sự bị nhắc tên lại coi như không nghe thấy gì cả vẫn tiếp tục vui vẻ ăn cơm.

"Tới đây, ngồi xuống ăn cơm trước đi. Anh không đói bụng sao?"

An Mặc Hàn nhìn hai người kia đang ăn cực kỳ say mê, lại nhìn qua An Dĩ Mạch một cái, sau cùng dòi qua một bản đồ ăn quyết định vẫn là ăn cơm trước.

Có thêm An Mặc Hàn gia nhập, thức ăn rất nhanh đã bị quét sạch. Có điều đang dùng cơm trên bàn cơm, trừ bỏ điểm đó không thuận lợi tất cả mọi thứ đều cực kỳ thuận lợi.

Sau khi An Mặc Hàn tắm rửa xong đã thay đổi cho mình một bộ đồ ở nhà, ăn cơm xong anh ôm An Dĩ Mạch vào trong lòng ngồi ở trên ghế sofa. Thật lâu rồi anh không quan tâm cô, cho nên sau khi ăn cơm xong anh không tranh chấp với hai người vẫn còn đang ăn cơm, ôm lấy Dĩ Mạch xem tivi làm tổ ở trên ghế sofa.

Cuối cùng, hai người tham ăn đi ra từ nhà ăn. Về mặt Toàn Ti Dạ như đưa đám còn Chiêm Nam Huyền cười cực kỳ đắc tiện. Ánh mắt của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đầy khinh bỉ nhìn hai người họ. Rõ thật là, đáng giá sao?

"Tiểu Mạch Mạch....."

Toàn Ti Dạ nịnh hót đi đến ngồi xuống bên người An Dĩ Mạch, vốn đang có một đôi mắt tràn ngập hàn băng, nhưng chính lúc này hai mắt tỏa sáng tràn đầy hy vọng nhìn An Dĩ Mạch.

Khi khuôn mặt của Toàn Ti Dạ sát gần mặt của Dĩ Mạch, tay An Mặc Hàn chuẩn xác bưng kín khuôn mặt tuần tú của anh.

"Ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ."

Thế mà An Mặc Hàn lại biết anh muốn nói cái gì, chỉ là bọn họ không có cơ hội rồi. Về sau Dĩ Mạch chỉ có thể nấu cơm cho cho anh ăn. Hừ, những người khác mơ tưởng đi.

"Quý hạp hoi."

Toàn Ti Dạ cầm lấy một quả táo cắn một miếng, coi quả táo kia chính là An Mặc Hàn, ăn cực kỳ vang dội.

Chiếm Nam Huyền vô cùng thông minh, vào lúc này anh sẽ không đi chọc giận An Mặc Hàn. Chỉ là về sau phải thường xuyên tới nhà anh một chút rồi, như vậy tỉ lệ Dĩ Mạch làm cơm mới có thể tăng lên không phải sao?

"Đi rửa chén nhanh đi....."

Cơm của An Dĩ Mạch cô cũng không phải ăn ngon như vậy, Dĩ Mạch nhìn hai người họ ngay cả một điểm đồng tình cũng không có. Cô nấu cho họ ăn, chẳng qua là vì không muốn rửa chén thôi. Cô chính là có một thói quen đặc biệt rất ghét rửa chén.

"Tại sao cậu ta không đi."

Toàn Ti Dạ và Chiếm Nam Huyền đồng thời cùng lúc nói ra câu đó, hai tay cùng lúc chỉ vào An Mặc Hàn.

An Dĩ Mạch nhìn về mặt tươi cười đào hoa của An Mặc Hàn, sau cùng vỗ trán.

"Tôi có chuyện muốn hỏi anh ấy, các cậu nhanh đi."

Vì thế hai người kia cứ như vậy mà đi rửa chén. Nhưng hai người đều là đại thiếu gia, đã bao giờ phải rửa chén đâu. Nghe thanh âm đùng đùng truyền tới từ trong phòng bếp, mặt của An Mặc Hàn càng ngày càng đen còn An Dĩ Mạch càng lúc càng đau lòng. Trời ơi, làm sao cô lại kêu bọn họ đi rửa chén chứ.

Sau cùng, hai người cũng chạy trốn chết ra khỏi nhà An Mặc Hàn, nhưng sau đó hai người còn cố nói thêm một câu ngày mai sẽ đưa tới chén bát mới.

An Dĩ Mạch tắm xong đi ra ngoài thì thấy An Mặc Hàn đang ngồi ở trên giường, trên đùi đặt một cái laptop, làm việc rất nghiêm túc.

An Dĩ Mạch cứ nhìn anh như vậy, không đi quấy rầy anh. Bởi vì An Mặc Hàn làm việc quá chăm chú nên không chú ý tới An Dĩ Mạch đang nhìn anh.

Mọi người đều nói người đàn ông đẹp trai nhất là khi làm việc, An Mặc Hàn có một khuôn mặt rất đẹp trai, một cơ bắp rất săn chắc hơn nữa anh lại đang chăm chỉ làm việc, An Dĩ Mạch cảm giác mình muốn chảy máu mũi rồi.

Mặc dù, bọn họ lớn lên cùng nhau, cô vẫn biết An Mặc Hàn rất đẹp trai nhưng rất ít khi cô nhìn thấy anh nghiêm túc. Mỗi lần bọn họ ở chung một chỗ, An Mặc Hàn luôn luôn cực kỳ sùng ái cưng chiều cô, thời điểm kia cũng là lúc khiến cô cực kỳ mê luyến.

An Dĩ Mạch cứ nhớ lại như vậy, An Mặc Hàn giống như cảm giác được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên vừa vặn thấy cô đang nhìn anh cười.

An Dĩ Mạch buông khăn mặt trong tay, đi đến bên giường ngồi ở sau lưng anh, cầm tựa lên vai anh, nhìn công việc trong máy tính của anh.

"Sao không vào thư phòng mà làm?"

An Mặc Hàn rất ít khi làm việc ở trong phòng ngủ, nếu có tài liệu cần xử lý, anh đều xử lý xong hết ở thư phòng mới trở về phòng ngủ.

An Mặc Hàn nghiêng đầu hôn một cái lên môi cô, động tác trong tay cũng không dừng lại.

"Muốn nhìn em nhiều hơn."

Cho tới bây giờ, An Mặc Hàn sẽ không keo kiệt lời đường mật của mình, nhất là khi đối mặt với An Dĩ Mạch. ^ _ ^ Diễn ^ . ^ Đàn ^ ^ Lê ^ ^ Quý ^ . ^ Đôn ^ _ ^ Chính anh cũng rất kỳ quái, anh không phải là người hay nói lời ngon tiếng ngọt, thậm chí anh còn rất kính thường đối với những lời đường mật này. Tuy nhiên, anh có một đôi mắt đào hoa, người ngoài nhìn vô đều nói anh đa tình, mỗi tuần tin tức bất quá trên báo đều không thiếu anh. Nhưng người ngoài lại không biết những thứ này hoàn toàn là giả dối không tồn tại. Kỳ thật, trong lòng anh rất chán ghét khi anh đối mặt với những người phụ nữ đó, hơn nữa, cho tới bây giờ anh không bao giờ để cho họ tiếp cận anh trong vòng một mét.

Chính vì vậy, chính anh cũng không biết vì cái gì mọi người phụ nữ đều nghĩ anh đa tình, giống như Hàn Ngữ Yên hay Thượng Quan Hồng. Vì sao những ký giả kia có thể viết bài báo anh thân mật với những người con gái khác như thế. Có điều, những điều này cũng không sao cả, anh cũng lười đi giải thích.

"Còn nhiều việc không?"

Môi của An Dĩ Mạch giao du trên cổ của anh, thỉnh thoảng thổi một hơi vào bên tai của anh, cái tay nhỏ bé cũng thuận thế mà trượt vào trong áo ngủ của anh.

Yết hầu của An Mặc Hàn giật giật vài cái, anh dừng động tác lại một chút nhắm mắt lại. Sau khi mở mắt, trong mắt lần nữa khôi phục lại sự trong sáng.

An Dĩ Mạch bấu môi, cũng không tính buông tha. Môi của cô cắn vào lỗ tai của anh, ngậm lấy toàn bộ tai của anh vào trong miệng mình, cái lưỡi mê người nhấm nháp. Cả người An Mặc Hàn cứng ngắc, lại gõ lộn mấy chữ.

Tay nhỏ bé của cô càng thêm can rờ, mò vào trong quần áo của anh. Một cái tay nhỏ di động trên lồng ngực của anh, đi qua đi lại châm ngòi đốt lửa.

An Mặc Hàn cảm thấy cơ thể mình đã xảy ra biến hóa nghiêm trọng. Tiểu yêu tinh này, thật sự không thể yên tĩnh mà, anh không còn cách nào có thể đánh chữ được nữa. Một cái tay bắt lấy cái tay nhỏ bé của cô đang du tẩu trên người anh, một tay nhanh chóng cầm lấy con chuột, Nhìn trên màn hình máy tính, vì chuột trượt trên màn hình nên chữ viết hơi lộn xộn.

An Dĩ Mạch cực kỳ dễ dàng tránh thoát khỏi sự kiểm chế của anh, lại tiếp tục du tẩu trên người anh.

"Hì....."

An Mặc Hàn hít sâu một hơi, nhanh chóng gấp lại laptop, kéo An Dĩ Mạch đến trước người anh. Nhìn vẻ mặt vô tội của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn hạ thấp giọng.

"Em muốn làm cái gì?"

An Dĩ Mạch bĩu môi, biết rõ rồi còn cố hỏi.

Động tác trên tay vẫn không ngừng, An Dĩ Mạch chống đỡ cơ thể hôn lên môi của anh.

An Mặc Hàn bá đạo hôn cô, cô động một tý là anh cắn vài ngum lên môi giống như đang trừng phạt cô vậy. An Dĩ Mạch thấy chính mình đã hấp dẫn được anh, cực kỳ vui vẻ lại càng ra sức hấp dẫn anh.

Thế nhưng An Mặc Hàn là một thương nhân, nếu An Dĩ Mạch đã cố gắng như vậy, anh cần phải làm tốt hơn trả lại gấp bội cho cô. An Mặc Hàn nhanh chóng rút đi quần áo churong mắt của hai người, bắt đầu hành động đòi nợ cộng thêm lời lải của anh.

Sau cùng, vẫn là An Dĩ Mạch chịu không nổi, bắt đầu cầu xin tha thứ, An Mặc Hàn mới miễn cưỡng buông tha cô. Cuối cùng, An Dĩ Mạch rút ra một bài học. An Mặc Hàn không phải có thể dễ dàng hấp dẫn như vậy, cho dù có hấp dẫn thành công chính bản thân mình cũng cần phải trả giá gấp trăm lần, không là giá cao gấp ngàn lần, vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Editor: MarisMiu -

Ngày hôm sau, mọi người ở Mặc Mạch quốc tế rất bận, bận rộn hơn một tháng, hôm nay đã có kết quả. Mặc dù, biết chắc nhất định sẽ thành công, nhưng bọn họ vẫn rất nghiêm túc. Mãi cho đến hơn ba giờ chiều, Anna đặt một phần văn kiện lên trên bàn của An Mặc Hàn. Khi An Mặc Hàn nhìn thấy chữ viết phía trên, không còn cảm thấy nhưc đầu nữa, mà là nhếch môi, trên mặt lộ ra tươi cười mừng rỡ.

"Tổng giám đốc, tình hình như thế nào rồi?"

Chưa bao giờ Anna thấy khản trương như lúc này, phần tài liệu này chính là kết quả đi sớm về tối bận rộn suốt một tháng trời của bọn họ.

Các quốc gia đều đã cạnh tranh đấu thầu mảnh đất thành công, hơn nữa cũng bắt đầu tiến vào quỹ đạo rồi."

"Yes."

Ngay cả Anna luôn luôn chừng chặc ỏn trọng cũng kích động nhảy dựng lên.

"Tổng giám đốc, vậy tôi đi xuống báo cho mọi người tin tức tốt này. Buổi tối tụ họp, tổng giám đốc nhớ tham gia nha!"

Anna không đợi An Mặc Hàn trả lời liền nhanh chóng đi xuống nói cho tất cả nhân viên trong công ty biết. Mọi người bận rộn lâu như vậy nếu được lấy được kết quả như này nhất định sẽ rất vui vẻ. Tiếp đó, An Mặc Hàn nói trong khoảng thời gian này mọi người đã rất cố gắng và khổ cực nên thưởng cho mọi người.

Buổi tối tụ họp ở Phi Tinh Đối Nguyệt, tất cả chi phí đều là công ty trả, mọi người có thể thỏa thích buông thả một phen rồi.

Cái tin tức tốt này, người đầu tiên An Mặc Hàn nghĩ đến muốn chia sẻ chính là An Dĩ Mạch. Nhìn thời gian một chút, chắc bây giờ Dĩ Mạch không bận lắm đâu, anh không kịp chờ đợi đã bấm số gọi cho An Dĩ Mạch.

"Ừ...."

Bên đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói cực kỳ trong veo của An Dĩ Mạch, khi An Mặc Hàn nghe được giọng nói của cô thì tâm tình càng thêm tốt hơn, cũng đặc biệt muốn gặp cô, cái loại suy nghĩ đó giống như hạt giống muốn điên cuồng sinh trưởng.

"Anh nhớ em lắm....."

An Mặc Hàn không hề mở miệng nói chuyện của công ty, nhưng anh nghĩ hẳn An Dĩ Mạch cũng đã biết, Chiếm Nam Huyền có thể nào nói cho người trong công ty bọn họ biết rồi hay ko

"Chúc mừng anh!"

An Dĩ Mạch nghe được anh nói nhớ cô, sau đó lại nghĩ đến vừa rồi Chiếm Nam Huyền nói tin tức tốt kia, cô biết đây chính là kết quả mà An Mặc Hàn đã bận rộn lâu như vậy.

"Đang bận sao?"

Đôi mắt đào hoa của An Mặc Hàn cong lên thật sâu, giống như ánh trăng sáng hình lưỡi liềm trong bầu trời đêm, nhìn đẹp lạ kỳ.

"Không, hôm nay không bận."

"Anh tới đón em..."

Sau khi An Mặc Hàn nói những lời này, không đợi An Dĩ Mạch nói chuyện tiếp liền cúp điện thoại, hiện tại anh đặc biệt rất muốn gặp cô.

Bên này An Dĩ Mạch cầm điện thoại có hơi sững sờ, vừa rồi An Mặc Hàn đang nói cái gì, anh tới đón cô, cô không có nghe lắm đâu chứ. Hôm nay anh ấy uống lộn thuốc sao?

"Angel, cô làm sao thế? Điện thoại của ai vậy!"

Tiểu Tiểu có chút lo lắng khi thấy bộ dáng này của cô, mặc dù An Dĩ Mạch mới tới công ty không được bao lâu, nhưng mà, Tiểu Tiểu và cô chung sống rất vui vẻ, cô cũng cực kỳ thích tính cách của An Dĩ Mạch.

"Hả? Không có việc gì, tôi..... Bạn trai"

"Bạn trai!"

Giọng nói của Tiểu Tiểu vốn dĩ có phần lạnh lạnh, cô vừa nói như vậy, toàn bộ nhân viên trong bộ phận đều nghe được, tất cả mọi người đều dừng lại công việc trong tay, nhìn An Dĩ Mạch.

An Dĩ Mạch đưa tay vỗ trán, Tiểu Tiểu cũng cảm thấy cô làm sai, đưa tay che miệng của mình, có chút áy náy nhìn An Dĩ Mạch.

Lúc này, Linda đi tới, đem một phần văn kiện giao cho An Dĩ Mạch, lại nhìn mọi người một chút, những người khác thấy vẻ mặt của Linda vội vàng cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

"Angel, đem những tài liệu đến phòng làm việc của Tổng giám đốc."

"Dạ, chị Đan."

Chờ sau khi Linda đi, An Dĩ Mạch cảm giác được ánh mắt của tất cả mọi người nhìn cô, cô lập tức chạy trốn ra khỏi phòng làm việc. ^^ Diễn ^^
Đàn ^^ Lê ^^ Quý ^^ Đôn ^^ Có điều sau khi đi ra, cô có thể nghe được rõ ràng mọi người đang thảo luận chuyện của cô. Trời ơi, sét đến đánh chết cô đi.

Thời điểm An Dĩ Mạch đi tới phòng làm việc của Chiếm Nam Huyền thì cô nhìn thấy trong phòng làm việc không chỉ có Chiếm Nam Huyền còn có An Mặc Hàn người vừa nói điện thoại với cô, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, tất cả đều tại anh, hu hu. Thật sự cô không dám trở về phòng làm việc nữa, nếu không Tiểu Tiểu bọn họ sẽ truy hỏi phiền chết.

"Đây....."

Đặt tài liệu vào trước mặt của Chiếm Nam Huyền, cô liền cầm lên ly nước uống một ngụm, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh An Mặc Hàn.

"Anh không cần phải giám sát nhân viên làm việc sao?"

An Mặc Hàn đang đùa nghịch điện thoại di động, hình như đang chơi game. Từ khi An Dĩ Mạch đi vào, anh cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn lúc cô tiến vào, sau đó lại cúi đầu chơi game.

"Có bọn họ được rồi, anh là ông chủ lớn, không cần suốt ngày ngồi ở công ty. Hơn nữa, anh nhớ em lắm."

Ấn xuống một nụ hôn thật sâu lên cái trán của An Dĩ Mạch, sau đó lại tiếp tục chơi điện thoại ở trong tay. An Dĩ Mạch không thèm đoán hoài đến anh, lại nhìn Chiếm Nam Huyền đang chăm chỉ làm việc một chút. Thật là kỳ quái, Chiếm Nam Huyền cũng có thể nghiêm túc trong công việc như vậy.

"Nam Huyền, ngày mai tôi sẽ giao đơn từ chức cho cậu."

Lúc này, rốt cuộc hai người đàn ông cũng đưa ánh mắt lên trên người của An Dĩ Mạch.

"Cô phải từ chức? Tại sao?"

Chiếm Nam Huyền biết, trong khoảng thời gian này An Dĩ Mạch làm việc rất tốt, hơn nữa Linda cũng thường xuyên khen ngợi cô ở trước mặt anh. Năng lực làm việc Dĩ Mạch rất đạt, anh rất tán thưởng. Chỉ là, không hiểu sao An Dĩ Mạch lại từ chức.

"Muốn tới Mặc Mặc sao?"

An Mặc Hàn không đồng ý cho lắm, anh biết mơ ước của An Dĩ Mạch là trở thành nhà thiết kế trang sức nổi tiếng. Hơn nữa, nền tảng của Thước Quang Quốc Tế rất tốt, anh không hy vọng Dĩ Mạch từ chức.

Không, em muốn tự mình làm."

Đây là một ý nghĩ rất lớn mật. Mặc dù An Mặc Hàn và Chiếm Nam Huyền biết An Dĩ Mạch không phải là người hay đi làm thuê cho người khác. Nhưng cũng thật không ngờ Dĩ Mạch sẽ nói ra tự mình làm nhanh như vậy. Cái này rất khó, An Mặc Hàn nhũn mảy, không nói gì, tỏ rõ anh đồng ý. Bất luận Dĩ Mạch quyết định cái gì anh cũng đều ủng hộ, coi như cô muốn Mặc Mặc quốc tế, anh cũng sẽ không chút nghĩ ngợi hai tay dâng tặng cho cô.

"Làm sao lại muốn tự mình làm. Hơn nữa, ngay cả một chút thông báo cũng không có."

Chiếm Nam Huyền không phải không đồng ý, nếu như một mình An Dĩ Mạch sẽ rất khó. Quan hệ của Dĩ Mạch và bọn họ rất tốt, nhiều năm như vậy ý nghĩ của bọn họ và An Mặc Hàn giống nhau, muốn An Dĩ Mạch sống tốt cả đời này, tất cả mọi khó khăn chỉ cần có bọn họ chịu đựng là đủ rồi.

"Tôi đã có ý nghĩ này từ lâu, hơn nữa, tôi đã tìm được văn phòng, nó ở ngay bên cạnh Mặc Mặc Quốc Tế. Bây giờ đang bắt đầu sửa sang lại, một tháng này hai người bận rộn công việc, tôi cũng không nhân rồi chút nào. Lúc Hi Hi và Huyền Huyền rảnh rồi họ đều đến giúp tôi, cho nên hoàn thành rất nhanh. Tôi nghĩ, không bao lâu nữa thì có thể chính thức thành lập rồi."

An Dĩ Mạch nói như vậy khiến trong lòng hai người đàn ông ngũ vị tạp trần. Thì ra là khi bọn họ không biết gì, Dĩ Mạch đã làm rất nhiều chuyện.

"Đừng nhìn tôi như vậy, nhiều năm như vậy tôi vẫn luôn sống ở dưới cánh chim của mọi người, để cho tôi cũng quên mất thật ra thì tôi mới chính là chị. Cho nên, về sau hai người cứ yên tâm đi, tôi sẽ làm rất tốt."

Dĩ Mạch nói như thế hai người đàn ông này có ý kiến gì cũng không tiện nói rồi. Thật ra thì, khi Dĩ Mạch cô nói ra, bọn họ cũng không dám phản bác, bởi vì bọn họ chỉ chú ý tới Dĩ Mạch là một cô gái chân yếu tay mềm, nhưng lại không nghĩ đến thật ra thì Dĩ Mạch mới chính là chị của bọn họ. Dĩ Mạch là một cô gái rất kiên cường, bọn họ đều biết hết. Nhưng cho tới nay, bọn họ hầu như đều bỏ quên mất điểm quan trọng này.

"Tôi kêu Linda tới giúp cô."

"Tốt."

An Dĩ Mạch không cự tuyệt ý tốt của Chiếm Nam Huyền, hơn nữa, cô cũng thừa nhận năng lực làm việc của chị Đan, chỉ là đến lúc đó cô lại phải tốn thời gian giải thích thân phận của cô với chị Đan rồi.

"Không còn sớm, chúng tôi đi trước, buổi tối gặp."

An Mặc Hàn lôi kéo tay An Dĩ Mạch một đường trầm mặc đi ra khỏi công ty, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những nhân viên trong công ty. ^^ Điện ^^ Đàn ^^ Lê ^^ Quý ^^ Đôn ^^ An Dĩ Mạch thì chắc có lẽ bọn họ không biết, nhưng An Mặc Hàn thì bọn họ biết quá rõ ràng rồi, vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy gì, An tổng giám đốc thế mà lại lôi kéo một nhân viên trong công ty của bọn họ đi ra khỏi công ty, thật là tin nóng hổi nha!

Ngồi lên xe, An Mặc Hàn không nói gì. An Dĩ Mạch cũng trầm mặc, cuối cùng vẫn là An Dĩ Mạch lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này.

"Anh tức giận sao?"

An Mặc Hàn vẫn không mở miệng, nhưng An Dĩ Mạch biết nhất định anh đang tức giận. Mặc dù biết rõ vì sao anh lại tức giận, nhưng cô không muốn nhận lỗi bởi vì cô không hề làm sai. Thực sự cô đã trưởng thành rồi, không cần phải núp ở dưới cánh chim của An Mặc Hàn nữa.

"Đừng tức giận nữa được không. Đáng lẽ anh phải ủng hộ em chứ?"

An Dĩ Mạch ấn xuống một nụ hôn ở gò má của An Mặc Hàn, An Mặc Hàn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt bỗng dung trầm xuống sau đó vươn tay kéo cô qua hôn lên đôi môi của cô.

Mãi cho đến khi An Dĩ Mạch không thở nổi, An Mặc Hàn mới buông tha cô. Hít một hơi thật sâu, hạ thấp giọng đòi điều kiện ở bên tai của cô.

"....."

An Dĩ Mạch nghe xong mặt thoáng cái đỏ lên, hô hấp của An Mặc Hàn càng thêm dồn dập khi nhìn thấy bộ dáng này của cô. Vốn là đáng dấp của Dĩ Mạch đã làm người ta không khống chế được, lại cộng thêm vẻ mặt của cô bây giờ. An Mặc Hàn lại hôn lên đôi môi cô lần nữa, đôi tay cũng chạy loạn

ở trên người của cô.

"Ừ....."

An Dĩ Mạch nỉ non hô ra tiếng, An Mặc Hàn gằm nhẹ một tiếng, cổ nén * của mình, môi mỏng khêu gợi chuyển qua cổ ngọc trắng nõn của cô, mút một hơi thật sâu.

"Hí....."

Dĩ Mạch cảm giác trên cổ đau xót, đưa tay nhẹ nhàng đẩy anh ra, lại nhìn qua gương chiếu hậu trước cửa sổ. Quả nhiên, đằng trước cản cổ ngọc trắng nõn hiện lên một dấu in đỏ thẫm, có thể thấy được vừa rồi An Mặc Hàn dùng sức lớn đến đâu.

Làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt giận dữ đang nhìn anh của An Dĩ Mạch, hôn lên cái trán của cô, vội vã lái xe rời đi.

"Đi đâu vậy?"

Dần dần An Dĩ Mạch bớt giận, mới bắt đầu hỏi An Mặc Hàn, người có bộ mặt nghiêm trang đang lái xe.

"Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta đi biệt thự Ly Sơn một chút, sau đó buổi tối tham gia bữa tiệc với anh."

An Dĩ Mạch không nói gì thêm, cũng thật lâu rồi cô không gặp ba mẹ. Mấy ngày nay cô vẫn luôn bận rộn chuyện này chuyện kia, An Mặc Hàn cũng vậy, ngay cả một chút thời gian đi thăm ba mẹ cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Rất nhanh hai người họ đã đi đến biệt thự Ly Sơn, vừa vào cửa liền có một người phụ nữ gần năm mươi tuổi đi ra, nhận lấy thứ gì đó từ trong tay An Mặc Hàn.

“Thiếu gia, tiểu thư. Mọi người đã tới.”

“Ừm. Ba mẹ như thế nào rồi?”

An Dĩ Mạch nhìn vọng vào trong nhà, không nhìn thấy người mà cô muốn gặp, bảo mẫu kia lấy đồ vật đặt lên trên bàn ở phòng khách, cười cười.

“Đã tốt hơn rất nhiều rồi. Mấy ngày nay phu nhân lúc nào cũng nhắc tới thiếu gia và tiểu thư. Nhưng mà, vừa nãy mới uống thuốc xong đã ngủ rồi.”

“Ừ. Vậy đi làm việc làm đi, chúng ta lên xem ba mẹ một chút.”

“Vâng, thiếu gia.”

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đi tới trên lầu đẩy cửa một cái liền nhìn thấy một người phụ nữ da dẻ được bảo dưỡng cực kỳ tốt đang nằm ở trên giường. Bước chân của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch rất nhẹ nhàng đi đến trước giường, càng tới gần càng nhìn rõ được dung mạo của người phụ nữ hơn.

Người phụ nữ rất đẹp, nhìn kỹ mà nói thì sẽ phát hiện An Mặc Hàn rất giống người phụ nữ này. Trước kia, người phụ nữ này chính là nữ cường nhân ở trên thương trường. Bà chính là Lãnh Hạ, vợ của An Vu Triết cũng là mẹ của An Mặc Hàn.

An Mặc Hàn hôn lên cái trán của bà một cái, An Dĩ Mạch chỉnh sửa lại chăn giúp bà, sau đó hai người liền đi ra khỏi phòng, đi tới một cái phòng khác.

Trong gian phòng này tràn ngập mùi vị thuốc, tầm mắt của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cùng nhìn lên trên người đàn ông đang nằm ở trên giường. Đoán chừng là vì thường xuyên nằm ở trên giường cho nên khuôn mặt người đàn ông có chút tái nhợt vì bị bệnh. ^.^ Diễn ^-^ Đan Maris ^.^ Lê ^-^ Miu Quý ^.^ Đôn ^-^ Nếu không nhìn kỹ có lẽ sẽ không cảm giác được người đàn ông vẫn còn sống nằm đang ở trên giường. Người đàn ông này chính là An Vu Triết, là người đàn ông đưa Mặc Mạch Quốc Tế đi vào thị trường quốc tế.

Có lẽ không ai có thể ngờ được ba năm trước đây đột nhiên An Vu Triết và Lãnh Hạ đột nhiên mất tích mà bây giờ lại xuất hiện ở nơi này. Mà tất cả sự tình sau lưng này, nó có câu chuyện xưa như thế nào.

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nán lại ở biệt thự Ly Sơn một lát, sau đó nhìn thời gian không còn sớm, hai người mới trở về nhà thay quần áo rồi lái xe đi đến Phi Tinh Đối Nguyệt.

Ở trong Phi Tinh Đối Nguyệt, mọi người đang điên cuồng mặc sức vui vẻ. Tối nay, nơi này đã được An Mặc Hàn bao trọn hết. Người ở bên trong đều là

nhân viên của Mặc Mặc quốc tế. Trong một phòng bao lớn nhất của Phi Tinh Đối Nguyệt còn có đối tác hợp tác với đồng thoại Thương Thành.

Bởi vì do đã lớn tuổi nên Thượng Quan Niên cảm thấy đây là cuộc tụ họp của những người trẻ tuổi, vì thế ông dẫn theo Tô Lạc và Thượng Quan Hồng cùng tới tham gia. Bởi vì lần trước gây chuyện ở bữa tiệc sinh nhật của An Mặc Hàn nên Thượng Quan Hồng bị nhốt vài ngày, tính khí thu lại rất nhiều, có điều tới nay cô cũng vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Trong khoảng thời gian này, công ty giải trí Thiên Ngu dưới sự dẫn dắt của cô phát triển cực kỳ tốt. Hơn nữa, cũng tại thời gian này, bộ phim thần tượng do Hàn Ngữ Yên đóng vai chính cũng chính thức được phát sóng vào khung giờ vàng. Chỉ phát sóng trong một khoảng thời gian ngắn tỉ lệ người xem đã tăng lên 13.7, mà cái tên Hàn Ngữ Yên lại càng ngày càng nổi tiếng rồi.

Đương nhiên hôm nay trường hợp quan trọng như vậy, khẳng định Hàn Ngữ Yên nhất định sẽ tham gia, cả người mặc một chiếc váy công chúa màu trắng càng khiến cô giống như một cô công chúa Bạch Tuyết. Bộ váy cô đã xinh đẹp, hôm nay mặc một chiếc váy công chúa màu trắng dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Ngày hôm nay, người cùng tham dự với cô là Ferman là tổng giám đốc của công ty giải trí Mặc Mặc, xem ra công ty giải trí Mặc Mặc thật sự rất coi trọng Hàn Ngữ Yên. Nếu như có thể ký hợp đồng với cô ấy thì lợi nhuận sẽ rất lớn đối với giải trí Mặc Mặc. Dĩ nhiên, khi Thượng Quan Hồng chứng kiến Hàn Ngữ Yên và Ferman xuất hiện cùng nhau, vẻ mặt của cô đang quyến rũ mềm mại đột nhiên trở nên hơi vụn vặt. Hàn Ngữ Yên là trụ cột của công ty giải trí Thiên Ngu, nếu như cô ấy bỏ đi, giải trí Thiên Ngu nhất định sẽ tổn thất rất lớn. Cho nên, coi như Thượng Quan Hồng không thích Hàn Ngữ Yên, nhưng vẫn cố gắng hết sức thỏa mãn bất cứ điều kiện gì của cô.

Dĩ nhiên, lúc này trong phòng còn có Toàn Ti Dạ và Hạ Hi. Bọn họ là xuất hiện cùng nhau. Hiện nay, Hạ Hi chính là một chuyên gia thiết kế thời trang nho nhỏ, tài hoa của cô được bộ phận thiết kế Mặc Mặc Quốc Tế phát hiện ra rồi phát tán ra ngoài. Hôm nay cũng có chút danh tiếng, ít nhất khoảng thời gian trước do cô thiết kế một kiểu dáng quần áo hiện giờ nó được tiêu thụ rất cao ở thị trường.

Cũng trong khoảng thời gian này, trong lúc vô tình quan hệ của cô và Toàn Ti Dạ cũng xảy ra thay đổi. Cô không biết loại thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng mấy ngày hôm trước cô đến phụ giúp Dĩ Mặc dọn dẹp văn phòng mới, có nghe cô ấy nói qua Toàn Ti Dạ và Thượng Quan Hồng có khả năng sẽ đính hôn. Thời điểm cô nghe được tin tức đó, cảm thấy ngực hít thở không thông. Huyền Huyền nói đây là thích, nhưng làm sao cô có thể thích Toàn Ti Dạ chứ. Cho nên, cô cứ để im như vậy vấn đề này như vậy, bởi vì cô cảm giác được hiện tại quan hệ của bọn họ rất tốt, giống như bạn thân, rất thoải mái dễ chịu.

Thế nhưng, đối với Toàn Ti Dạ mà nói thì lại bất đồng. Trải qua thời gian chung sống dài như vậy, tình cảm của anh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất đối với Hạ Hi. Trước kia, chỉ cảm thấy cô rất quen thuộc, muốn thăm dò thử xem thế nào. Nhưng thời gian trôi qua tới nay, tất cả sự dịu dàng lãnh khốc vui vẻ và hạnh phúc của cô đều đã quanh quẩn trong tim của anh thật lâu mà không thể loại bỏ được nữa. Anh không biết cái này gọi là cái gì, chưa bao giờ anh yêu thích một người con gái nào. Anh không biết cái này có được gọi là thích hay không, nhưng anh biết rất rõ một điều là khi anh ở bên cạnh cô, anh thấy cực kỳ thoải mái, trong lòng sẽ không còn cảm thấy phiền muộn nữa.

Chiếm Nam Huyền cũng xuất hiện với Linda. Chiếm Nam Huyền chỉ lễ phép giới thiệu với mọi người một phen, sau đó rất tao nhã ngồi xuống nghe những người khác nói chuyện. Đương nhiên, loại tiệc rượu này Linda cũng tham gia nhiều nên sau khi cô đi cùng với Chiếm Nam Huyền, cô rất quy củ hoàn toàn không hề phạm lỗi gì.

Còn có một người nữa là Dur Huyền, gần đây cô rất bận, tuần lễ thời trang lại mời cô tham gia show catwalk ở Milan. Cho nên, hôm nay cô còn đang ở thành phố Milan, không kịp tham gia bữa tiệc.

Dĩ nhiên, khi tất cả mọi người đến đông đủ, An Mặc Hàn và An Dĩ Mặc còn chưa tới. Anna có chút sốt ruột đứng ở cửa nhìn ra xa, nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng của Tổng giám đốc nhà mình đâu. Cô bắt đầu đi xoa cái trán có chút đau, trong lòng cũng lẩm nhẩm.

“Tổng giám đốc vĩ đại kính mến của tôi ơi, không phải anh nói nhất định sẽ không đến trễ sao? Hiện giờ đã sắp bắt đầu rồi, anh còn phải diễn thuyết nữa mà, sao mà vẫn chưa xuất hiện vậy.....”

Cuối cùng, khi trong lòng Anna đếm An Mặc Hàn được 30 lần, rốt cuộc An Mặc Hàn cũng dắt tay An Dĩ Mặc đi tới.

Khi nhìn thấy bóng dáng của An Mặc Hàn thiếu chút nữa Anna khóc lên, nhìn qua cười với Dĩ Mặc, sau đó đưa tay kéo An Mặc Hàn qua, nói nhỏ ở bên tai anh, không cho Dĩ Mặc nghe.

Đôi mắt đào hoa của An Mặc Hàn cười cực kỳ mê người, sau cùng cô cho anh một ánh mắt rằng tự anh giải quyết, cũng không hề quay đầu lại đi vào Phi Tinh Đối Nguyệt.

Lúc này, mọi người trong phòng đã đi tới đại sảnh. Bởi vì hôm nay còn có một diễn thuyết cần An Mặc Hàn làm, nếu không, ký giả truyền thông sẽ không tới nhiều như vậy.

Khi An Mặc Hàn và An Dĩ Mặc vừa đi vào đại sảnh, các phóng viên vẫn chưa phát hiện Dĩ Mặc bọn họ. Dĩ Mặc nháy mắt mấy cái với An Mặc Hàn, tiếp đó cô tách khỏi anh đi tới vị trí của mấy người Chiếm Nam Huyền. Sau đó, ở dưới ánh mắt soi mói của tất cả mọi người An Mặc Hàn bước lên trên đài cao, tất cả ánh đèn cũng tập trung lại một chỗ ở trên đài cao. Nhưng nếu là người có tâm nhất định sẽ phát hiện sắc mặt của An Mặc Hàn rất khó coi, cực kỳ lạnh, làm cho người ta cảm giác đặc biệt lạnh.

An Dĩ Mặc đi đến bên cạnh Hạ Hi, bưng lên một ly cocktail nhấp một ngụm, sau đó mới nhìn lên sắc mặt rất khó coi của An Mặc Hàn đang ở lên đài cao, tiếp đó nhếch môi. Đương nhiên cô biết vì sao An Mặc Hàn lại như vậy, nhưng cô làm bộ không nhìn thấy tâm tình đó của anh.

“Này, anh ấy sao thế? Hôm nay là một ngày vui tốt lành, sao bộ dáng anh ấy cứ như là ai thiếu tiền bạc anh ấy vậy. Thực là lạnh.”

Hạ Hi chột chột cánh tay của An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch quay lại lắc đầu với cô bày tỏ mình cũng không biết. Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ thì bừa bãi, Dĩ Mạch không biết mới là lạ.

Chỉ là lúc này, An Dĩ Mạch lại cảm thấy được có vài ánh mắt không được thân mật cho lắm bắn về phía cô, cô chỉ nhếch môi cười. Nụ cười làm cho người ta cảm thấy rét run, sau đó lại đưa ánh mắt về phía An Dĩ Mạch lần nữa.

“Xin chào tất cả mọi người, tôi là An Dĩ Mạch là Tổng giám đốc của Mặc Mạch Quốc Tế.”

An Dĩ Mạch vừa nói xong, phía dưới cũng có rất nhiều người thảo luận. Mặc dù đều là nhân viên của Mặc Mạch Quốc Tế, nhưng có rất nhiều người chưa có cơ hội được gặp An Dĩ Mạch chính thức. Hiện giờ, cuối cùng đã gặp được, không tránh được có một số con gái mắc bệnh *hoa si.

*hoa si: háo sắc

Ngày hôm nay, mọi người tụ tập ở chỗ này, tôi nghĩ chắc mọi người cũng biết lý do là gì rồi. Vì Mặc Mạch Quốc Tế, tập đoàn Thước Quang, tập đoàn Thương Quan, gia tộc Toàn thị hợp tác với nhau phát triển vào đồng thoi Thương Thành, hiện nay đã đi vào quỹ đạo. Mọi người bận rộn lâu như vậy, rốt cuộc hôm nay đã có một kết quả tốt. Tôi tin tưởng, tương lai về sau đồng thoi Thương Thành này sẽ trở thành một trung tâm thương mại lớn nhất trên toàn bộ thế giới.

Đồ sộ hùng vĩ như thế, khí phách hiên ngang như thế. Lời của khắc thật sâu vào lòng người như vậy, làm cho nhóm người phía dưới nhất thời tràn ngập ý chí chiến đấu. Sau khi đồng thoi Thương Thành khởi công hoàn tất, lúc đó sẽ trở thành trung tâm mua sắm lớn nhất thế giới. Lúc đó, mọi người sẽ nghĩ tới giọng nói của người đàn ông tà mị tuần nĩ đến vô pháp vô thiên này. Dĩ nhiên, những điều này về sau mới nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

editor: tuyen83

Sau một hồi tiếng vỗ tay đình tại nhưc ọc, An Dĩ Mạch gọi người mang một dải lụa đỏ lên.

"Sau đây, cho mời ngài Tổng giám đốc Chiêm Nam Huyền của tập đoàn Thước Quang, thiên kim tiểu thư Thương Quan Hồng của tập đoàn Thương Quan, dieendaanleequydoon thiếu gia Toàn Ti Dạ của gia tộc Toàn thị lên đài, chúng ta cùng nhau đưa đồng thoi Thương Thành phát triển trên toàn thế giới."

Sau đó ánh đèn chiếu lên ba người, ba người dưới ánh đèn đi về phía đài cao, đứng bên cạnh An Dĩ Mạch, sau đó bốn người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý vươn tay cắt dải băng lụa màu đỏ, leequydoon sau đó lỏng vũ từ đỉnh đài cao rơi là tả xuống đài, mô hình kiến trúc lớn nhất thế giới đồng thoi Thương Thành được mở ra.

Một hồi diễn giảng xúc động lòng người đi qua, mọi người bắt đầu mặc sức vui chơi, tối nay tất cả mọi người bỏ qua công việc, bỏ xuống thân phận của mình, tất cả mọi người thông qua cổ họng này cùng nhau ăn mừng đạt được thành công.

"Cạn ly....."

Trong phòng mọi người chung quanh bàn tròn lớn cũng giờ ly rượu lên, cùng nhau ăn mừng thành công. An Dĩ Mạch cũng ở trên đài cao lạnh lẽo, một cái tay giờ ly để cao lên một cái tay gặt gao ôm hông của An Dĩ Mạch, dĩ nhiên An Dĩ Mạch biết anh là đang tức giận die ndan leq ui domn trừng phạt cô, cho nên cô cũng không có tránh thoát, mặc dù hơi sức của anh có chút lớn, chỉ là, An Dĩ Mạch cũng không phải là ngồi không, một chút hơi sức này cô vẫn có thể chịu đựng.

"Chúc mừng....."

"Chúc mừng....."

Tô Lạc nâng ly về phía An Dĩ Mạch nói chúc mừng bọn họ, đương nhiên An Dĩ Mạch có thể nể mặt của anh ta, nếu không anh chỉ có thể chờ về nhà bị Dĩ Mạch đánh.

"Cám ơn....."

"Hi Hi, vì sao Huyền Huyền không có đến."

Sau một hồi chúc mừng, kế tiếp chính là thời gian yên tĩnh, tất cả đều trò chuyện.

"Cậu hỏi tổng giám đốc nhà cậu một chút, hẳn là bị sắp xếp đi công tác ở nước ngoài."

Hạ Hi bĩu môi, đã thật lâu cô cũng không có gặp mặt Huyền Huyền rồi, gần đây hình như Huyền Huyền rất bận.

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một cái, cô cảm giác An Mặc Hàn sẽ không nói cho cô biết, cho nên cô vẫn quyết định đi hỏi Ferman, lúc này, Ferman đang nâng ly với Hàn Ngữ Yên, giống như đang nói chuyện gì đó.

"Ferman....."

"Tiểu thư....."

Ferman rất cung kính với An Dĩ Mạch, nhưng đối với việc này Hàn Ngữ Yên có chút kinh ngạc, dĩ nhiên cô biết thân phận của Ferman, nhưng là, An Dĩ Mạch không phải là một nhân viên của Mặc Mạch quốc tế sao? Làm sao Ferman lại cung kính với cô như vậy.

"Tiểu thư Hàn, quý rầy....."

Hôm nay Dĩ Mạch cũng không muốn gây chuyện, cho nên nói chuyện với Hàn Ngữ Yên vẫn dùng lễ nghĩa để tiếp đãi, cô cũng không hy vọng trong cuộc sống vui vẻ ở nơi này, bởi vì cô mà có một chút việc không được vui.

"Tiểu thư An, không sao, hai người nói chuyện, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn tìm tổng giám đốc An."

Sau khi Hàn Ngữ Yên nói qua còn có ý nhìn nét mặt của An Dĩ Mạch, phát hiện nét mặt của cô không có thay đổi gì, chẳng lẽ cô ta đã đoán sai, căn bản cô và An Mặc Hàn cũng không phải là loại quan hệ kia, chỉ là, cũng đúng, An Mặc Hàn là ai, bằng vào dung mạo và thân phận của anh, làm sao sẽ coi trọng một cô nhân viên nho nhỏ chứ, mặc dù, dáng dấp của người nhân viên này thật sự đẹp, xinh đẹp đến nỗi khiến cho phụ nữ phải ghen ghét, chỉ là, cô nghĩ An Mặc Hàn cũng chỉ là vui đùa một chút, nghĩ như vậy, cô cũng rất vui vẻ, nói như vậy cô vẫn còn có cơ hội, cô cũng không tin, bằng vào nhân khí và diện mạo của cô còn không hấp dẫn được An Mặc Hàn.

"Cô sẽ không để ý?"

Ferman nhìn Hàn Ngữ Yên đi về phía An Mặc Hàn mặt bình tĩnh hỏi An Dĩ Mạch, nhưng anh biết quan hệ giữa An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, anh cũng không tin An Dĩ Mạch không để ý.

Dĩ nhiên An Dĩ Mạch hiểu anh muốn nói cái gì, chỉ là cô cười cười, có cái gì mà ngại chứ, nếu như An Mặc Hàn dễ dàng bị Hàn Ngữ Yên hấp dẫn như vậy sẽ không đến bây giờ cũng không có tiến triển.

"Để ý cái gì, là của tôi chính là của tôi, không phải của tôi, dù tôi có cướp được thì cuối cùng cũng sẽ không thuộc về tôi."

"Hai người các cô thật là khiến người ta nhìn không thấu."

Ferman cảm thán, anh biết An Dĩ Mạch sau khi anh biết An Mặc Hàn, nhớ ngày đó anh còn nhớ rõ lúc An Mặc Hàn giới thiệu nói An Dĩ Mạch là bạn gái của anh ấy, mà An Dĩ Mạch lại nói bọn họ là chị em, khi đó, An Mặc Hàn mới mười bảy tuổi, nhưng là, anh biết, khi đó An Mặc Hàn cũng đã thật thích người chị trên danh nghĩa của anh, đối với lần này, Ferman cũng không biết nói gì, chỉ có thể hi vọng bọn họ có thể kiên trì đến cuối cùng, sau đó lấy được hạnh phúc.

"Có thể nhìn thấu, thì không phải là An Mặc Hàn rồi."

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, lúc này anh ngồi ở giữa Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng, An Dĩ Mạch chỉ cảm thấy như cầu, đều là anh cái người này là một người gây họa, đưa tới nhiều người đẹp như vậy.

"Đúng rồi, tìm tôi có chuyện gì?"

Được Ferman nhắc nhở, An Dĩ Mạch mới nhớ tới có chánh sự tìm Ferman.

"Gần đây Huyền Huyền đang bận rộn gì, cũng không có thời gian nhận điện thoại của chúng tôi, chúng tôi lại không tìm được cô ấy, cho nên chỉ có thể đi hỏi anh."

"Dư Huyền cô ấy ở Milan, chỉ là đoán chừng cuối tuần thì sẽ trở lại, cô ấy là một người mẫu rất giỏi."

"Haizz, có thể có được sự khích lệ của anh thật là không dễ dàng."

"Ha ha ha..... Đừng, Dư Huyền thật sự rất giỏi, chỉ là, theo tôi biết, đoạn thời gian gần đây cô ấy rất thân với Tô Lạc, cô làm chị em tốt, sẽ không biết chứ."

"Tôi biết rõ, đây là chuyện riêng tư của Huyền Huyền, chúng tôi không có quyền hỏi tới."

An Dĩ Mạch nhún nhún vai, quả thật họ không có quyền hỏi tới chuyện này, dù sao đây là quyết định của một mình Dư Huyền, chỉ là, cũng không biết Tô Lạc là nghĩ như thế nào.

Khi An Dĩ Mạch nhìn về phía Tô Lạc, đúng lúc anh nâng ly về phía cô, An Dĩ Mạch gật đầu với anh một cái, tiếp tục thảo luận với Ferman.

"Cô định đem điều này đánh cược đến giải trí Mặc Mạch sao?"

An Dĩ Mạch nhìn về phía An Mặc Hàn ngồi ở bên cạnh Hàn Ngữ Yên, mặc dù, đích thật Hàn Ngữ Yên là một diễn viên giỏi, chỉ là, không biết vì sao chính là cô không thích cô ấy, giống như không thích Thượng Quan Hồng, nói đến Thượng Quan Hồng, hôm nay Thượng Quan Hồng giống như thu lại rất nhiều.

"Vâng, anh cũng thấy đấy, tôi là không có năng lực gì, chuyện này chỉ có thể giao cho tổng giám đốc rồi."

Bên này, An Mặc Hàn bung một ly rượu lên uống vài hớp, đôi mắt hoa đào cười híp mắt nhìn về phía Hàn Ngữ Yên ngồi ở bên cạnh anh.

"Mặc Hàn, vậy cũng được, tối mai tại phòng ăn cây sồi, không gặp không về."

Giọng nói Hàn Ngữ Yên nghe vô cùng êm tai, chỉ là, Toàn Ti Dạ ở bên cạnh lại nổi da gà cả người, anh liếc trộm An Mặc Hàn mấy lần, lại nhìn thấy An Mặc Hàn gật đầu một cái, mặc dù không có nói chuyện, chỉ là, điều này đối với Hàn Ngữ Yên mà nói là câu trả lời tốt nhất rồi, Hàn Ngữ Yên lấy được trả lời chính xác của anh, một khi vui mừng cầm ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó trong lòng đã bắt đầu nghĩ tới ngày mai mặc quần áo gì đi ăn cơm với An Mặc Hàn.

Bên này Ferman nhận được ánh mắt của An Mặc Hàn đưa tới, nâng ly bày tỏ bội phục An Mặc Hàn, sau đó một cái tay không biết là cố ý hay là vô ý khoác lên trên vai An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch không có tránh thoát, căn bản giống như là không có tính toán, nhưng, Ferman lại thành công thấy An Mặc Hàn đổi sắc mặt, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy âm lãnh.

Dĩ nhiên, nhưng Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên khoảng cách gần anh nhất cảm thấy từng đợt khí lạnh trên người của An Mặc Hàn tản mát ra, hai người không tự chủ tự động di chuyển cách xa An Mặc Hàn ở bên cạnh.

Sau đó, hai người Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền không sợ chết ngồi ở bên cạnh An Mặc Hàn, sau đó bọn họ theo ánh mắt của An Mặc Hàn thấy được Ferman, tay Ferman đang khoác lên trên bả vai của An Dĩ Mạch, hai người nhìn nhau, trong lòng đều ở đây cảm thán, `die nle quiii donn[/code] Ferman thật là lợi hại, ngay cả quyền uy của An Mặc Hàn cũng dám khiêu chiến, vì vậy hai người âm thầm quyết định ở trong lòng, về sau muốn theo Ferman học tập nhiều hơn, dù sao, đại mỹ nhân Dĩ Mạch cũng không phải là của một mình An Mặc Hàn, bọn họ với An Dĩ Mạch cùng nhau lớn lên có được không, Dĩ Mạch là của bọn anh.`

Nhưng lúc này An Mặc Hàn không nghĩ tới suy nghĩ của hai người bạn xấu ngồi ở bên cạnh anh, nếu quả như thật sự biết đến, nhất định anh sẽ cho mỗi người một cước, đập bọn họ bay tới Nam Cực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Kể tiếp còn có khiêu vũ, dĩ nhiên, những bạn bè truyền thông kia cũng không có đi, cho nên, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không có đi khiêu vũ, nếu không, ngày mai lại sẽ lên đầu đề rồi.

Chỉ là, bọn họ không có cùng nhau khiêu vũ, cũng không đại biểu không thể khiêu vũ, cho nên, cuối cùng, dưới ánh mắt lạnh lẽo của An Mặc Hàn, Ferman rất không sợ chết mời Dĩ Mạch khiêu vũ, hai người ở giữa sàn nhảy nhìn có vẻ cực kỳ xứng đôi. *Dieen daan lee quy doom*

"Anh cố ý muốn chọc giận An Mặc Hàn sao, không sợ anh ấy tức giận cắt chức tổng giám đốc của anh."

Đi theo bước chân của Ferman, An Dĩ Mạch khiêu vũ vô cùng thoải mái.

"Không sao, nếu An Mặc Hàn thật sự có thể giận dữ xông lên vì người đẹp, tôi sẽ từ bỏ kiếp sống làm công của nửa đời còn lại để xem màn kịch vui."

Anh mới không sợ anh ta đâu, hừ, nói anh không giải quyết được Hàn Ngữ Yên, bây giờ nhìn xem Hàn Ngữ Yên sẽ bám theo người nào, vì Dĩ Mạch bỏ qua Hàn Ngữ Yên đối với anh mà nói vẫn là hết sức có lợi.

Bên này, An Mặc Hàn một mình ngồi ở trên ghế sofa đáng vẻ rất cao quý, không người nào dám đến gần anh, bởi vì quanh thân anh tỏa ra khí lạnh làm cho không người nào có thể đến gần.

Mọi người rồi rít đi khiêu vũ, dĩ nhiên cũng có một số người không sợ chết đi đến muốn mời An Mặc Hàn khiêu vũ, nhưng đều bị ánh mắt lạnh lẽo của anh dọa chạy đi rồi, cuối cùng, cũng chỉ còn lại có một mình An Mặc Hàn ngồi ở trên ghế sofa, ánh mắt chăm chú tập trung nhìn bóng dáng màu đỏ kia ở trong sàn nhảy .

Bên này Ferman khiêu vũ hăng say lại cảm thấy toàn thân lạnh run, dù anh đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng, vẫn cảm giác tổng giám đốc nhà anh quá mạnh mẽ, chỉ cần một ánh mắt cũng làm cho da đầu anh tê dại, cho nên, cuối cùng, vì nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình nên anh vẫn rất thân sĩ dắt An Dĩ Mạch đi tới ngồi trên ghế sofa của An Mặc Hàn. Diễn đàn lê quý đôn

Khi bọn họ ngồi xuống, Ferman cũng cảm giác mình thật xui xẻo, lúc này không đi thì đợi đến bao giờ.

"Tổng giám đốc, tiểu thư, tôi nhớ là mình còn có chuyện chưa giải quyết xong, nên phải đi về trước, hai người chơi vui vẻ."

Được rồi, anh thừa nhận anh rất sợ, anh không đấu lại An Mặc Hàn, không chịu nổi cơn giận của An Mặc Hàn.

Ánh mắt An Mặc Hàn vẫn nhìn theo Ferman cho đến khi anh vội vã chạy ra đến cửa chính mới thu hồi lại, sau đó, ánh mắt nhìn chăm chăm về mặt vô tội của An Dĩ Mạch.

"Đừng nhìn em như vậy, thật giống như em đã đi quá giới hạn."

Dĩ Mạch cầm một ly rượu lên uống một cái, sau đó tràn đầy hứng thú nhìn mọi người đang khiêu vũ ở trong sàn nhảy hoàn toàn không để ý tới An Mặc Hàn, thật là không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình, thì ra là Mặc Mạch quốc tế có nhiều nhân viên như vậy.

"An Dĩ Mạch, bọn họ đẹp mắt hay là anh đẹp mắt?"

"A, phốc....."

An Dĩ Mạch nghe xong những lời này thật sự nhin không được bật cười, An Mặc Hàn uống lộn thuốc rồi à, đây là đang ghen sao? Ha ha ha, thật buồn cười rồi.

"Bọn họ đẹp mắt."

An Dĩ Mạch cũng không sợ chết trả lời câu hỏi của An Mặc Hàn, kết quả chính là không khí chung quanh lại lạnh xuống vài phần, nhiệt độ lại giảm xuống vài độ.

An Dĩ Mạch nhún nhún vai, vốn là nhìn người ta khiêu vũ đẹp mắt, mặc dù An Mặc Hàn lớn lên đẹp trai, chỉ là, cô vẫn cảm thấy người đang khiêu vũ trong sàn nhảy đẹp mắt hơn.

"Được, em thật giỏi."

An Mặc Hàn khẽ nghiêng rắng, dáng vẻ giống như muốn ăn An Dĩ Mạch vào trong bụng, An Dĩ Mạch mặc kệ anh bức bách, cô còn phải xem người ta khiêu vũ, hắc hắc. Hi Hi và Toàn Ti Dạ thật là quá xứng với nhau rồi, hai người ở chung một chỗ nhất định chính là một phong cảnh mỹ lệ. Dĩ nhiên, bây giờ phong cảnh mỹ lệ này đang bàn về An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ở bên này.

"Anh nói lần này Dĩ Mạch thắng hay là An Mặc Hàn thắng."

Hạ Hi nhẹ giọng hỏi Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ suy tư một hồi, cuối cùng trả lời vấn đề biết rõ còn phải hỏi của Hạ Hi.

"An Dĩ Mạch."

Dĩ nhiên, Hạ Hi cũng cho là như vậy, từ trước cho đến bây giờ cô đều như vậy, cảm thấy An Mặc Hàn đã bị An Dĩ Mạch ăn sạch sành sanh, mặc dù cảm thấy quan hệ của bọn họ có chút kỳ quái, chỉ là, Hạ Hi biết, An Dĩ Mạch rất hạnh phúc.

"Cô khiêu vũ rất giỏi."

Toàn Ti Dạ khen ngợi, anh gặp qua rất nhiều người con gái biết khiêu vũ, chỉ là, vũ điệu của Hạ Hi lại có sự khác biệt.

"Ba mẹ tôi đều là những vũ sư, có lẽ là di truyền."

Hạ Hi xoay tròn một cái lại trở về trong ngực Toàn Ti Dạ, nhưng là, trái tim mình lại đập càng nhanh hơn, Toàn Ti Dạ cũng như thế, anh muốn phong kín phần xinh đẹp này chỉ để một mình anh thưởng thức.

Bên này Thượng Quan Hồng đã nhảy xong một điệu nhảy, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của An Mặc Hàn, cuối cùng khi nhìn thấy An Dĩ Mạch trong mắt lại lộ ra sự ghen tỵ, An Dĩ Mạch rõ ràng cũng cảm thấy được ánh mắt của Thượng Quan Hồng, nhếch môi, không để ý đến.

"Hồng Hồng, thời gian không còn sớm, chúng ta đi về thôi."

Tô Lạc nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi, cần phải đi về.

"Anh đi về trước đi, em sẽ đi về sau."

Thượng Quan Hồng rất kiên nhẫn, thầm nghĩ tại sao An Dĩ Mạch có thể gần gũi với An Mặc Hàn, tại sao Hàn Ngữ Yên có thể đi ăn cơm với An Mặc Hàn, nhưng Thượng Quan Hồng cô thì cái gì đều không thể, không được, cô không thể buông xuôi như vậy, cô nhất định có thể, ~ dienn dnn

lequydonm~An Mặc Hàn nhất định sẽ thích cô, thăm nghĩ như thế, lập tức cất bước đi đến chỗ của An Mặc Hàn, Tô Lạc nhìn cô một chút, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tìm được một chỗ yên tĩnh ngồi xuống quan sát tình hình ở bên này, sau đó, anh có thể tìm được cơ hội trước khi Thượng Quan Hồng thất lễ dẫn cô rời đi.

Bên này, An Dĩ Mạch thấy Tô Lạc một mình ngồi ở nơi đó, đứng dậy đi tới trước mặt của Tô Lạc, dĩ nhiên, An Mặc Hàn cũng nhìn thấy, lần này anh không có nói gì thêm, bởi vì anh biết An Dĩ Mạch tìm Tô Lạc làm gì, khi đang suy nghĩ về nhà trừng phạt An Dĩ Mạch như thế nào, Thượng Quan Hồng lại ngồi ở chỗ Dĩ Mạch mới vừa ngồi, An Mặc Hàn chán ghét nhú nhú mày, không để ý tới cô ta.

"Mặc Hàn, em..."

"Gần đây thân thể của tổng giám đốc Thượng Quan có khỏe không?"

An Mặc Hàn chủ động hỏi, bởi vì anh cũng không muốn nghe thấy Thượng Quan Hồng nói đến chuyện gì gì đó.

"Ừ, thân thể ba em rất tốt, còn anh, gần đây có khỏe không?"

Bộ dáng đáng yêu của Thượng Quan Hồng làm cho người ta rất muốn thương yêu, thế nhưng, chỉ là cô đã dùng sai đối tượng rồi, trước kia cô còn có thể không e dè tuyên truyền với người khác cô là vị hôn thê của An Mặc Hàn, nhưng sau bữa tiệc sinh nhật đó của An Mặc Hàn ba đã nhốt cô lại, hơn nữa chủ động làm sáng tỏ quan hệ giữa cô với An Mặc Hàn.

"Tôi rất khỏe, cảm ơn đã quan tâm."

An Mặc Hàn đứng dậy muốn rời đi, bởi vì tiếp tục ở nơi đây thêm một giây anh đều cảm giác muốn nôn mửa, vốn dĩ anh không có chán ghét Thượng Quan Hồng như vậy, chính là vì nề mặt tổng giám đốc Thượng Quan, anh cũng sẽ lấy lễ đón tiếp với cô, nhưng, bữa tiệc sinh nhật hôm đó khi tiểu Trương nói cho anh biết Thượng Quan Hồng có kế hoạch sắp đặt Dĩ Mạch thì anh cũng đã không có cách nào coi cô như một người vô hại, không có ai có thể làm tổn thương đến Dĩ Mạch, ngay cả việc có loại suy nghĩ này cũng không được.

"Mặc Hàn..... Tại sao anh lạnh lùng với em như thế, em không tốt ở chỗ nào?"

Thượng Quan Hồng mất thấy An Mặc Hàn muốn rời đi, lớn tiếng chất vấn anh, mặc dù nơi này rất ồn ào, chỉ là, người bên cạnh bọn họ vẫn sẽ nghe thấy, khi ánh mắt mọi người cũng nhìn qua bên này, An Mặc Hàn nhú nhú mày, anh cũng không muốn bị mọi người nhìn.

"Tôi đi về trước."

Nói với Anna một tiếng, anh liền đi ra khỏi Phi Tinh Đối Nguyệt, bên này Hàn Ngữ Yên nhìn thấy Thượng Quan Hồng thần thò, trong lòng rất vui mừng, lại nhìn đến An Dĩ Mạch vẫn còn đang nói chuyện với Tô Lạc hoàn toàn không có nhìn về bên này. Vì vậy, cô đi theo An Mặc Hàn đi ra khỏi Phi Tinh Đối Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

"Cô không muốn đi qua xem một chút?"

Tô Lạc khẽ nhú mày, anh biết quan hệ của An Mặc Hàn với An Dĩ Mạch không tầm thường, nhưng, nhìn thấy An Dĩ Mạch bình tĩnh như vậy, anh có chút hoài nghi bọn họ thật sự có quan hệ hay không.

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, muốn cô đi qua làm kỳ đà cản mũi sao? Mới không cần, vẫn là công việc của cô quan trọng, chỉ là, cô nhớ Tô Lạc và Thượng Quan Hồng đi chung với nhau, anh cũng có thể không cần quan tâm tới Thượng Quan Hồng sao?

"Anh cũng có thể mặc kệ cô ấy sao?"

An Dĩ Mạch tùy ý nói, giống như mới vừa rồi đều không có việc gì xảy ra, điều này làm cho Tô Lạc cực kỳ khó hiểu, diên daan lqđ rốt cuộc là điều kiện gì khiến An Dĩ Mạch trở nên không quan tâm như vậy không sao cả, tính không thèm để ý chút nào.

"Để cho cô ấy thua thiệt cũng tốt..... Chúng ta tiếp tục."

"Được."

Vì vậy hai người lại nói chuyện một hồi, đợi mọi người quyết định về nghỉ ngơi, Tô Lạc mới chào tạm biệt với An Dĩ Mạch dẫn Thượng Quan Hồng đi ra khỏi Phi Tinh Đối Nguyệt.

Lúc này Chiêm Nam Huyền cũng đi về phía Dĩ Mạch, nhưng tối nay anh chịu trách nhiệm đưa An Dĩ Mạch về nhà, ~ dieen daan lequydon An Dĩ Mạch biết An Mặc Hàn sắp xếp việc này, nếu như cô đoán không có sai, An Mặc Hàn phải hộ tống Hàn Ngữ Yên về nhà, xem ra, giải trí Mặc Mạch lại muốn tăng doanh thu.

"Đang suy nghĩ về An Mặc Hàn sao?"

Chiêm Nam Huyền vừa lái xe vừa nhìn An Dĩ Mạch nhàn nhã tự tại ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

"Ồ, tôi đang suy nghĩ về Tô Lạc."

Cô cũng không có suy nghĩ về An Mặc Hàn, suy nghĩ đến Tô Lạc mới là thật, nhưng ngày hôm đó cô mời Tô Lạc đến tham gia cổ vũ văn phòng làm việc của cô chính thức bắt đầu hoạt động, dĩ nhiên cô cũng không biết đáp án của Tô Lạc là gì?

Chiêm Nam Huyền khẽ nhún mày, suy nghĩ đến Tô Lạc, nghĩ đến anh ta làm gì?

"Tô Lạc? Chuyện về văn phòng làm việc?"

An Dĩ Mạch gật đầu một cái, xoa xoa cái trán phát đau, hôm nay có vẻ như uống hơi nhiều.

"Tôi ngủ một chút, đến thì gọi tôi."

"Được."

Vì vậy bên trong xe rơi vào yên tĩnh, An Dĩ Mạch dựa vào cửa sổ xe rất nhanh ngủ thiếp đi, trong mộng, cô trở lại rất nhiều năm trước.

Bên này, An Mặc Hàn đưa Hàn Ngữ Yên về đến dưới nhà Hàn Ngữ Yên, Hàn Ngữ Yên rất thùy mị xuống xe, An Mặc Hàn dựa vào lề phép, cũng xuống xe định nhìn cô lên lầu.

"Anh có muốn đi vào ngồi một chút hay không?"

Gương mặt Hàn Ngữ Yên thẹn thùng, giọng nói rất động lòng người, tràn đầy hấp dẫn, dĩ nhiên cô hi vọng An Mặc Hàn có thể đồng ý đi vào ngồi một chút, sau đó dựa vào gương mặt xinh đẹp của cô nhất định có thể giữ lại An Mặc Hàn.

Nhưng mà, người ở trước mặt cô là An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhếch môi, đôi mắt hoa đào cười híp mắt, nhưng lại tràn đầy châm chọc, nhưng, Hàn Ngữ Yên lâm vào tình yêu ảo tưởng nhưng một chút cũng không nhìn ra, nhìn bộ dáng này của An Mặc Hàn, cô cho là anh động lòng, nhưng, lời kể tiếp của An Mặc Hàn để cho cô rơi vào lúng túng.

"Không cần, hôm nay chỉ tới đây thôi, cô nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau đó không đợi Hàn Ngữ Yên kịp phản ứng, anh cũng đã ngồi lên xe nổ máy xe bay nhanh đi, chỉ để lại Hàn Ngữ Yên một mình đứng trong bóng đêm về mặt buồn bực xấu hổ nhìn chiếc xe chạy đi vội vã, một mình đứng ở trong màn đêm một lúc, sau đó dậm chân một cái, không biết là oán giận An Mặc Hàn hay là trách mình quá nóng vội, cuối cùng đi lên cầu thang đi đi.

Vậy mà, khi bóng dáng của Hàn Ngữ Yên biến mất ở trong cầu thang, từ phía sau tầng nhà cô ở xuất hiện một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cầm máy chụp hình, người đàn ông hết sức phấn khởi lật xem hình trong máy ảnh, từng tấm một đều là An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên, anh ta lật xem trong miệng còn vui mừng nói.

"Ngày mai cái này nhất định sẽ trở thành tiêu điểm, nằm vùng nhiều ngày như vậy rốt cuộc lại để cho tôi bắt được, ha ha ha, tiền thưởng của tôi lại muốn tăng....."

Khi Chiêm Nam Huyền và An Dĩ Mạch về đến nhà, An Mặc Hàn cũng vừa về tới, anh đi xuống xe liền nhìn thấy Chiêm Nam Huyền cũng vừa mới bước xuống xe mở cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, sau đó xuất hiện ở trước mặt của An Mặc Hàn là An Dĩ Mạch đang ngủ say như vậy.

"Cô ấy ngủ bao lâu rồi."

An Mặc Hàn đưa tay nhẹ nhàng ôm An Dĩ Mạch xuống, có thể là động tác của anh quá nhẹ, cũng có thể là An Dĩ Mạch ngủ quá say, từ đầu chí cuối An Dĩ Mạch cũng không có tỉnh dậy, chỉ là khi An Mặc Hàn ôm cô cảm thấy tư thế không thoải mái, sau đó ở trong ngực An Mặc Hàn di chuyển, tìm được một tư thế thoải mái lại tiếp tục ngủ.

"Từ Phi Tinh Đối Nguyệt ra ngoài thì ngủ, chắc là uống nhiều quá, để cho di Lan nấu một bát canh giải rượu chắc sẽ không có việc gì."

Chiêm Nam Huyền nhún nhún vai, nhưng anh chỉ phụ trách đưa người về đây, cô ngủ không phải việc của anh.

"Cậu về nhà đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau đó An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch vào phòng, cũng dặn dò di Lan nấu canh giải rượu, bên này Chiêm Nam Huyền cũng lái xe trở về nhà mình, vừa lái xe còn vừa nói An Mặc Hàn không nói đạo nghĩa, mời anh vào uống ly trà cũng không được, hừ, nhất định cậu ấy còn ghi hận ngày hôm qua anh qua nhà ăn cơm Dĩ Mạch nấu.

Ngày hôm sau, khi An Dĩ Mạch tỉnh lại đã mười giờ trưa, vuốt vuốt cái trán có chút đau.

"Ô, nhất định ngày hôm qua uống nhiều quá, đầu thật là đau."

Lúc này, dì Lan vừa vặn đi tới, trong tay bưng một ly sữa tươi, An Dĩ Mạch nhận lấy, uống vài ngụm, quả nhiên thoải mái hơn.

"Dì Lan, dì thật tốt."

"Tiểu thư."

Dì Lan cầm máy tính bảng trong tay đưa cho An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ nhận lấy, sau đó, khi thấy mấy cái chữ to bất mắt, sữa tươi mới vừa được uống vào trong miệng đều bị cô phun ra toàn bộ.

Còn dì Lan thì vô cùng tỉnh táo, cầm lấy khăn lông đưa cho An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch nhận lấy lau miệng của cô, lại tiếp tục xem tin tức bất quai.

"Ha ha ha..... An... An Mặc Hàn thế nhưng trở thành mặt trắng nhỏ, ha ha ha, thật là buồn cười."

Mặc dù trong hình mặt của An Mặc Hàn cũng không có lộ ra, vừa vặn chỉ là gương mặt nhìn nghiêng, chỉ là, người quen biết với An Mặc Hàn chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể nhận ra, trong hình là Hàn Ngữ Yên gương mặt then thừng nhìn về phía An Mặc Hàn, khoảng cách của hai người rất gần, hẳn là mới vừa từ trên xe xuống, mặc dù chỉ thấy rõ gương mặt của Hàn Ngữ Yên, ~ ~ chỉ là, nhìn qua vẻ mặt then thừng của Hàn Ngữ Yên cũng có thể thấy được tình cảm sâu đậm của Hàn Ngữ Yên đối với người đàn ông chỉ có một bóng lưng và gương mặt nhìn nghiêng này, chỉ là, ha ha ha, tựa đề lại là người tình bí ẩn của tiểu thiên hậu châu Á Hàn Ngữ Yên, điều này rõ ràng chính là ý tứ nói An Mặc Hàn là mặt trắng nhỏ của Hàn Ngữ Yên chứ sao.

Người khác chắc là không biết rõ về An Mặc Hàn rồi, còn Hàn Ngữ Yên gần đây rất nổi tiếng, không ngờ, thế nhưng An Mặc Hàn trở thành mặt trắng nhỏ của Hàn Ngữ Yên, ha ha ha, thật là buồn cười.

An Dĩ Mạch từ khi nhìn thấy tin tức đến khi dùng cơm xong vẫn còn ở đây cười, dì Lan và lão Trương hai người nhìn nhau, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, không có biện pháp, phản ứng của An Dĩ Mạch hoàn toàn ra khỏi dự liệu của bọn họ, từ đầu đến cuối tiểu thư cũng không hỏi thăm thiếu gia thế nào, lúc này bọn họ cũng chỉ có thể vì thiếu gia cầu nguyện rồi.

Nhìn An Dĩ Mạch mang toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên tin tức thiếu gia là mặt trắng nhỏ, hoàn toàn chưa từng có hỏi thiếu gia đi ra ngoài sớm như vậy làm gì, cái này giống như dự đoán của thiếu gia, nhưng cuối cùng, dì Lan thật sự là nhìn không được nữa, lập tức chủ động nhắc nhở An Dĩ Mạch tình huống bây giờ của An Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

"Tiểu thư, thiếu gia cậu ấy....."

"A, đúng rồi, An Mặc Hàn đi đâu rồi, sao tôi không có nhìn thấy anh ấy, thành thật mà nói không phải anh ấy đi an ủi người đẹp tiểu thư Hàn, không đúng, hẳn là anh ấy cần an ủi mới đúng....."d ã l q ã

Kết quả chính là, dì Lan với ông Trương hai người lặng lẽ lui ra ngoài, An Dĩ Mạch một mình đang tự lảm bảm.

Lúc này, giải trí Thiên Ngu, trên bàn làm việc của Thượng Quan Hồng cũng để tấm hình này, khuôn mặt quyến rũ của cô bởi vì tấm hình này trở nên có chút nhần lại, hai tay nắm chặt, ngay cả móng tay đâm vào trong thịt cũng không có cảm giác.

"Hàn Ngữ Yên....."

"Người đâu."

"Giám đốc."

Lúc này một người phụ nữ ăn mặc đoan trang đi vào, nhìn vẻ mặt giám đốc có vẻ không vui, cô cũng có chút sợ hãi.

"Gọi Lillian tới đây."

"Vâng."

Lillian là người đại diện của Hàn Ngữ Yên, là một người rất có năng lực, nhưng mà, Thượng Quan Hồng không thích Lillian, bởi vì người phụ nữ kia rất

lợi hại, rất có năng lực, đediandlequydon mặc dù Hàn Ngữ Yên là ngôi sao của Thiên Ngu, nhưng, tất cả công việc của Hàn Ngữ Yên do Lillian thu xếp, hơn nữa, Lillian có chỗ dựa vững chắc là cha của cô, cho nên, cho tới nay cô cũng không có thích Lillian, hôm nay, gây ra chuyện như vậy, cô muốn nhìn thấy Lillian phải giải quyết như thế nào.

Không bao lâu, một người phụ nữ mặc trang phục quản lý khoảng bốn mươi tuổi đi vào phòng làm việc của Thượng Quan Hồng, Thượng Quan Hồng nhìn người phụ nữ đứng ở trước mặt của cô, rõ ràng cô mới là cấp trên, nhưng mà, cô ở trước mặt của Lillian lại luôn bị giảm thấp xuống một chút.

"Giám đốc."

Giọng nói của Lillian rất là dịu dàng, không có chút nào giống với bề ngoài của cô.

"Chuyện này cô thấy thế nào."

Cô vẫn là giám đốc của Thiên Ngu, như vậy cô chính là cấp trên của Lillian là thiên kim tiểu thư nhà họ Thượng, không thể nào bị đánh bại.

Lillian nhìn lướt qua trang bìa tạp chí kia đưa ra đủ các loại ảnh chụp, cười cười, trực tiếp kéo chiếc ghế sau lưng ngồi xuống.

"Tôi đã hỏi Ngữ Yên rồi, cô ấy nói cái này đều là thật, hơn nữa, nhưng chuyện này đối với công ty chúng ta không có hại một chút nào, vì Ngữ Yên là vai chính phim truyền hình vừa mới lần đầu phát sóng, mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng mà, nếu như cộng thêm việc này, giám đốc cảm thấy hiệu quả có thể tốt hơn hay không." diendan lee quy doon

Thượng Quan Hồng không thể phủ nhận lời nói của Lillian, Lillian nói cô đều hiểu, quả thật, chuyện này đối với phim truyền hình của bọn họ vừa mới lên sóng có hiệu quả rất lớn, nếu quả như thật sự ra mặt giải thích, tỉ lệ người xem phim truyền hình trên Tivi nhất định sẽ chịu ảnh hưởng.

Nhưng mà, Thượng Quan Hồng nhìn người đàn ông trong hình, dĩ nhiên cô cũng đã nhận ra người đàn ông kia chính là An Mặc Hàn, nhưng, nếu như công ty bọn họ không giải thích, An Mặc Hàn không thể nào không giải thích, hơn nữa, quan hệ của anh ấy với Angel đó.....

"Lillian, nếu như Mặc Mặc quốc tế đứng ra giải thích?"

Lillian nghe Thượng Quan Hồng nói thì nhếch môi, trước kia cô có nghe nói Thượng Quan Hồng thích An Mặc Hàn, quả nhiên, đến cuối cùng vẫn là vì An Mặc Hàn, nhưng cô rất ít thấy An Mặc Hàn, nếu không phải Ngữ Yên nói cái người này là An Mặc Hàn, thế nhưng cô còn không biết người đàn ông này là ai.

"Giám đốc, chẳng lẽ người đàn ông này là Mặc Mặc quốc tế? Mặc dù, còn có mấy người có thể biết người này là Mặc Mặc quốc tế, chỉ là một bóng lưng với một gương mặt mờ hồ, nếu như Mặc Mặc quốc tế đứng ra giải thích, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi rồi sao?"

"Tôi....."

Thượng Quan Hồng bị Lillian chặn không lời nào để nói, chỉ là, cô thừa nhận, Lillian nói đúng, Mặc Mặc quốc tế không thể nào đứng ra giải thích.

"Nếu như giám đốc không có việc gì tôi đi về trước, lát nữa Ngữ Yên còn phải đi quay MV, tôi phải đi chuẩn bị trước."

"Đi đi."

Đợi đến khi Lillian rời khỏi cửa phòng làm việc của Thượng Quan Hồng thì nghe được bên trong truyền tới âm thanh đồ vật rơi xuống đất bẻ tan tành, cô nhếch môi, cười châm biếm, ngênh ngang rời đi.

"Lillian, thế nào rồi?"

Lillian mới vừa đi tới phòng hóa trang Hàn Ngữ Yên liền ra đón.

"Không có việc gì, Thượng Quan Hồng chính là một đại tiểu thư, nhưng sự việc này đối với giải trí Thiên Ngu mà nói cũng không có hại một chút nào, nhiều lắm chính là bị ký giả bám theo mấy ngày, nhưng mà, đến lúc đó Ngữ Yên cô cái gì cũng không nên giải thích, yên lặng là tốt nhất."

"Ừ, tôi biết rồi Lillian."

Khi Hàn Ngữ Yên đứng trước mặt Lillian chính là một cô học sinh nhỏ, cô là một đứa cô nhi, khi cô ở giai đoạn khó khăn nhất là Lillian thu nhận và giúp đỡ cô, để cho cô có địa vị như ngày hôm nay, cho nên trước mặt Lillian, vô cùng tôn kính cô ấy, hơn nữa, Lillian rất tốt với cô, chăm sóc mình giống như con gái.

"Đúng rồi Ngữ Yên, tối hôm nay không phải cô hẹn gặp với An Mặc Hàn ở quán Tượng Thụ ăn cơm sao?"

Đột nhiên Lillian nhớ đến chuyện này, trong mắt lóe lên ánh sáng, nếu ký giả cũng tập trung vào Ngữ Yên, nếu như vào buổi tối ngày hôm nay Ngữ Yên lại bị chụp với người đàn ông kia ăn cơm với nhau, như vậy, cô tin tưởng, nhất định danh tiếng của Ngữ Yên so với hiện tại lại càng thêm vang dội.

"Lillian, trong khoảng thời gian gần đây, tổng giám đốc Ferman của Mặc Mặc giải trí luôn liên lạc với tôi hỏi chuyện ký hợp đồng với giải trí Thiên Ngu, hơn nữa, tối hôm nay An Mặc Hàn đã đồng ý đi ăn cơm với tôi, chắc cũng là bởi vì chuyện này."

Hàn Ngữ Yên mang ý nghĩ trong lòng của mình nói cho Lillian, cô vốn cho là Lillian sẽ trách cứ cô, nhưng cô nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Lillian, rất là kỳ quái.

"Chuyện này tôi sớm đã biết, Ngữ Yên, tôi sẽ sắp xếp chuyện này, nếu như hôm nay tổng giám đốc An có nói đến chuyện này, cô đồng ý là được rồi, sau đó tôi sẽ liên lạc với Ferman."

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô, Lillian."

Một khi Hàn Ngữ Yên vui mừng sẽ có một ít động tác dí dỏm của cô học sinh, Lillian gương mặt cứng chiều.

"Đây là việc tôi nên làm, mau đi hóa trang, chúng ta lập tức phải lên đường."

"Được."

Nhìn bóng lưng vui vẻ của Hàn Ngữ Yên, trong mắt Lillian lóe lên một tia phức tạp, đến nhanh giống như cũng chưa từng có xuất hiện qua.

Sau khi An Dĩ Mạch đi ra từ Thước Quang quốc tế trực tiếp lái xe đi tới Mặc Mạch quốc tế, ngồi trên xe tháo kính mát xuống nằm ở trên cửa sổ xe nhìn tòa nhà đồ sộ Mặc Mạch quốc tế một chút, nơi đó đã chật kín ký giả, trong lòng An Dĩ Mạch lại có chút nghi ngờ, tại sao ký giả lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ An Mặc Hàn ở trong hình bị người nhận ra.

Cô đang muốn xuống xe đi hỏi rõ ràng, chỉ thấy Dư Huyền từ công ty đi ra, hơn nữa còn có Ferman đi ở bên cạnh, sau đó các ký giả nhìn thấy Dư Huyền đồng loạt xông lên, An Dĩ Mạch thấy Ferman với mấy người ở bên cạnh Dư Huyền cố hết sức vì Dư Huyền ngăn ống kính, quấy rầy một hồi, Huyền Huyền với mấy người đi cùng ngồi lên xe bảo mẫu, mà Ferman ở lại mời những ký giả kia đến quán cà phê bên cạnh.

Nhìn trước cửa cao ốc rồi cuộc khôi phục lại yên tĩnh, An Dĩ Mạch lấy điện thoại di động ra bấm mã số của Dư Huyền.

"A lô."

Dư Huyền lên xe bảo mẫu lòng vẫn còn sợ hãi nhìn sau xe một chút, thấy ký giả không có đuổi theo, nhất thời yên tâm.

"Không có việc gì, Tổng giám đốc sẽ xử lý tốt."

Một người phụ nữ ngồi ở bên cạnh Dư Huyền an ủi, Dư Huyền gật đầu một cái, trước kia ở nước M cô còn chưa có gặp qua tình huống như thế, thế nhưng không ngờ thấy được ở trong nước, đang suy nghĩ điện thoại di động của cô vang lên.

"Alo."

Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói của An Dĩ Mạch, Dư Huyền nhếch môi, lấy tay vén vén mái tóc có chút quăn rũ của cô, giọng nói tràn đầy mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

"Dĩ Mạch..."

Bên này An Dĩ Mạch đã xuống xe đi vào cao ốc Mặc Mạch nghe thấy giọng nói của Dư Huyền không tự chủ run lên, trong đại sảnh vẫn là nhân viên tiếp tân kia khi cô mới vừa trở về nước đi tới Mặc Mạch quốc tế làm nhân viên nhỏ bé, Dĩ Mạch đang gọi điện thoại không thể nói chuyện với cô ấy, thì vậy vậy tay về phía cô ấy, còn về mặt Tiểu Mỹ được yêu mến mà lo sợ, cử chỉ cung kính về phía An Dĩ Mạch.

"Huyền Huyền, ngày hôm qua không phải cậu vẫn còn ở Milan sao? Thế nào hôm nay thì về nước rồi, hơn nữa, thế nhưng cũng không nói cho tớ biết một tiếng."

An Dĩ Mạch đi vào thang máy riêng rất nhiều công nhân viên nhìn chăm chăm, vừa gọi điện thoại vừa ấn lên cửa thang máy.

"Bên Milan kia kết thúc vào tối ngày hôm qua, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Được, tạm biệt."

Ngừng trò chuyện với Dư Huyền đúng lúc thang máy vừa tới tầng lầu cô muốn đến, lên tiếng chào với Anna, An Dĩ Mạch đã vào phòng làm việc của An Mặc Hàn.

Nếu như về mặt của An Mặc Hàn tức giận đều mang toàn bộ vật gì đó ra đập, điều này nói rõ anh để ý bài báo đưa tin kia, nếu thật là như vậy, An Dĩ Mạch nghĩ, chuyện này đối với cô và đối với An Mặc Hàn đều là kết quả tốt.

Nhưng mà, về mặt An Mặc Hàn nhân nhĩ tự tại, trong tay bưng cà phê, ngồi ở trên ghế xoay chuyển người qua lại, người này thật sự là cũng không có chịu ảnh hưởng một chút nào, thật không biết tim của anh trưởng thành như thế nào, phản ứng như thế đối với Hàn Ngữ Yên mà nói là một đả kích rất lớn, An Dĩ Mạch nghĩ như vậy đẩy cửa vào đi tới ghế sa lon ngồi xuống đối diện với An Mặc Hàn, ngay sau đó Anna mang tới một ly cà phê. Diễn đàn lqđ

"Ồ, đại tổng giám đốc, ngài phản ứng cũng có chút quá bình tĩnh đi, như vậy người bị tổn thương là ai."

Cô không có khả năng nhìn thấy An Mặc Hàn vui mừng, theo cô biết, nhưng giải trí Thiên Ngu đã xếp kín rất nhiều ký giả vây quanh Hàn Ngữ Yên rồi, vậy mà đồng chí An Mặc Hàn nhân nhĩ tự tại.

"Em cũng đến quan tâm an ủi anh hay sao?"

An Mặc Hàn chau chau mày, nơi nào nhìn thấy anh cần an ủi, một buổi sáng Ferman, Toàn Ti Dạ, Chiêm Nam Huyền một người lại thêm một người tới an ủi anh một lần, không nghĩ tới ngay cả Dĩ Mạch cũng tới an ủi anh.

"Không cần sao?"

An Dĩ Mạch uống một hớp cà phê, cũng chau chau mày, về mặt giống y hệt với An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhếch môi, đôi mắt hoa đào nheo lại nhìn đẹp lạ, khó trách làm Hàn Ngữ Yên đầu óc choáng váng say mê, An Dĩ Mạch thâm nghĩ.

"An Dĩ Mạch, em lấy thân phận gì tới an ủi anh?"

An Mặc Hàn nguy hiểm mà đi đến trước mặt của An Dĩ Mạch ngồi xổm xuống, An Dĩ Mạch nhìn về mặt anh có chút nguy hiểm, bắt đầu đi lắc đầu một cái, trong lòng cảm thấy một câu đùa bé ngây thơ hăm hại không nổi.

"Chị, An Mặc Hàn anh sẽ không quên em là chị của anh chứ?"

An Dĩ Mạch để ly cà phê xuống, cảm giác như là nghiêm túc nhìn An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nghe cô nói ra từ chị này, cười cười, sau đó đến gần cô ở trên môi của cô hung hăng cắn một cái, An Dĩ Mạch bị đau, nhưng mà, lại là bộ dáng gió nhẹ nước chảy, giống như vừa mới bị cắn không phải là cô.

"Như vậy chứ, em cho rằng, trên thế giới này có chị em như vậy sao?"

Tay An Mặc Hàn nhẹ nhàng lau vết thương trên môi An Dĩ Mạch vừa mới bị anh cắn, trong mắt lóe ra ánh sáng.

"Tại sao sẽ không có chứ, chúng ta không phải như vậy sao?"

An Dĩ Mạch vẫn cười như trước, giống như không có cảm giác được ánh mắt nguy hiểm và ánh sáng phức tạp trong mắt kia của An Mặc Hàn, giống như trốn tránh cái gì.

Cuối cùng, hai người cũng không có nói nữa, giằng co một hồi, An Mặc Hàn thả An Dĩ Mạch ra trước, ngồi về vị trí cũ, nhưng mà, sau khi anh xoay người không có thấy bộ dáng An Dĩ Mạch thờ phào một cái.

"Nếu như em lấy thân phận là chị tới an ủi anh, như vậy thật xin lỗi, anh không cần, đi ra ngoài!"

An Mặc Hàn đưa lưng về phía An Dĩ Mạch, lời nói lạnh lùng như thế, nhưng mà, bóng lưng của anh cũng bị thương như vậy, An Dĩ Mạch nhìn anh một chút, sau đó đứng dậy cũng không nói gì đi ra khỏi phòng làm việc của An Mặc Hàn, cô vừa mới đi ra ngoài chợt nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh của đồ sứ bể tan tành, An Dĩ Mạch ngoắc ngoắc môi, không ngờ cô vẫn là nghe thấy An Mặc Hàn nổi giận âm thanh đồ sứ bị đập nát, chỉ là, nguyên nhân này lại có chút hài hước.

Dĩ nhiên Anna cũng đã nghe thấy, cô giám sát chặt chẽ cửa phòng làm việc được đóng kín, lại nhìn An Dĩ Mạch từ bên trong đi ra một chút, chỉ thấy về mặt không có gì của An Dĩ Mạch đi vào thang máy, cô nhìn nhìn An Dĩ Mạch, lại nhìn cửa phòng làm việc một chút, vẫn là quyết định không đi vào, An Mặc Hàn rất ít nổi giận, bên trong phòng làm việc gì đó đều là An Mặc Hàn tỉ mỉ lựa chọn, tự mình thiết kế, mặc dù có lúc An Mặc Hàn sẽ tức giận, nhưng cho tới bây giờ Anna cũng không có thấy anh đập qua đồ vật, lần này là làm sao vậy, tổng giám đốc và An Dĩ Mạch xảy ra chuyện gì? Cô cũng chỉ là thư ký của An Mặc Hàn, đây là chuyện riêng của An Mặc Hàn, cô cũng không thể hỏi nhiều.

Sau khi An Dĩ Mạch đi, thời gian họp đã đến, ở trong quá trình họp, từ đầu đến cuối về mặt của An Mặc Hàn âm trầm, tất cả mọi người anh nhìn tới, tôi nhìn anh, không biết tổng giám đốc làm sao, Anna cũng cảm thấy tổng giám đốc nhà mình hơi lạnh, giống như cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc tức giận như vậy.

"Còn muốn báo cáo sao? Không có liền tan họp."

Đây là câu nói đầu tiên của An Mặc Hàn từ khi bắt đầu buổi họp, nhân viên các ngành nhìn bộ dáng này của An Mặc Hàn đều rất hiểu biết mà lắc lắc đầu, bày tỏ không có chuyện gì phải nói, Hạ Hi ngược lại ngồi ở hàng sau, cô nhìn thấy nét mặt hiện tại của An Mặc Hàn ngoắc ngoắc môi, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, An Mặc Hàn cũng có thể tức giận như vậy? Thật không biết ai có bản lĩnh lớn có thể làm cho An Mặc Hàn tức đến như vậy, nhưng mà nghĩ đến người kia, trong đầu Hạ Hi xuất hiện chính là bộ dáng An Dĩ Mạch, thật sự sẽ không là Dĩ Mạch chứ?

Sau khi An Mặc Hàn đi ra phòng họp, nhiệt độ trong phòng họp trong nháy mắt trở lại bình thường, mỗi một người đều thở phào nhẹ nhõm, Hạ Hi rời khỏi phòng họp đuổi theo Anna, chỉ là cô muốn xác nhận suy nghĩ của cô một chút có phải một chút hay không.

"Anna."

Nghe thấy giọng nói của Hạ Hi, Anna dừng bước, dĩ nhiên cô biết Hạ Hi, ngay từ đầu biết thông qua Dĩ Mạch, nhưng mà sau này lại phát hiện Hạ Hi là nhân viên của Mặc Mạch quốc tế, hơn nữa, dienaar lee quy doon một thời gian ngắn cũng đã thành một chuyên gia thiết kế thời trang có chút danh tiếng, cô còn lớn lên xinh đẹp như vậy, hơn nữa, giống như còn có chút quan hệ với thiếu gia Toàn Ti Dạ như vậy, cho nên, đối với Hạ Hi, cô vẫn là biết rõ một chút.

"Làm sao vậy, Hạ Hi."

"An Mặc Hàn làm sao vậy nha! Không phải là kiệt tác của Dĩ Mạch chứ?"

Hạ Hi chỉ chỉ phòng làm việc An Mặc Hàn đóng chặt, nhỏ giọng hỏi, vào lúc này cô cũng sẽ không đi chọc giận An Mặc Hàn, bây giờ An Mặc Hàn thật là đáng sợ nha. ~Dđlqđ~

"Không có việc gì, tổng giám đốc chắc là uống lộn thuốc, không cần lo lắng."

Anna vừa thu thập đồ của mình vừa nói với Hạ Hi, việc này dù sao cũng là chuyện riêng của An Mặc Hàn, cô cũng không có thuận tiện nói nhiều.

"Thật?"

Hạ Hi hiếm khi có chút hoài nghi, An Mặc Hàn thật sự là uống lộn thuốc? Cô tin tưởng mới là chuyện lạ.

"Thật, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

"Được."

Bên này, An Mặc Hàn trở lại phòng làm việc, càng ngày càng phiền, nghĩ đến An Dĩ Mạch, trong lòng của anh có một đám lửa giận, nhưng mà, thế nhưng anh lại không đành lòng đi trách cứ cô, tất cả việc này Dĩ Mạch cũng không có lỗi, chỉ là, Dĩ Mạch không có dũng khí thôi, nhưng mà, anh lại muốn ép buộc cô nhất định phải cho anh một cái đáp án.

"Shit."

Cái bàn mới vừa được sắp xếp ngay ngắn lại bị anh lập tức làm rối loạn, anh nhìn nhìn bàn làm việc lộn xộn không nói gì, cuối cùng, ánh mắt tập trung vào cái khung hình.

Trong tấm ảnh là Dĩ Mạch và anh, anh còn nhớ rõ đó là năm năm trước bọn họ cùng đi hồ hứa nguyện ở La Mã khi đó nhờ người khác chụp hình, năm năm trước, khoảng cách bây giờ đã lâu rồi, khi đó, bọn họ còn đi học, khi đó, bọn họ vừa mới ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Cầm khung hình kia lên, An Mặc Hàn nhìn An Dĩ Mạch người ở trong hình cười không có tim không có phổi, khi đó bọn họ đơn thuần như vậy, không buồn không lo như thế, nhưng hôm nay, tất cả đều đã thay đổi, anh không có biện pháp trở lại An Mặc Hàn cái thời ban đầu đơn thuần đó, chỉ là, thế nhưng anh lại muốn sử dụng cố gắng lớn nhất của anh để cho Dĩ Mạch lưu lại nụ cười đơn thuần này.

"Dĩ Mạch....."

An Mặc Hàn thì thầm, nhưng trong phòng không ai trả lời anh.

Lúc này An Dĩ Mạch mới vừa về đến nhà, di Lan đã chuẩn bị sẵn sàng bữa trưa, cô ăn qua loa, trở về căn phòng của mình, nằm ở trên giường thành hình chữ đại, cô nháy nháy mắt, cuối cùng nhắm hai mắt lại, nhưng mà, khỏe mắt lại chảy xuống một giọt nước mắt.

Di Lan muốn gọi Dĩ Mạch, cũng muốn hỏi cô làm sao vậy, nhưng mà, đi tới cửa phòng của Dĩ Mạch, bà thở dài một cái, lại đi xuống lầu.

"Thế nào?"

Ông Trương nhìn trên lầu một chút, về mặt thở dài hỏi bạn già.

"Không có việc gì, bọn họ sẽ tự giải quyết."

Sau đó, hai người đi ra khỏi phòng, bọn họ đã già, bọn họ là nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch lớn lên, hiện tại hai đứa bé gặp vấn đề, bọn họ lại không giúp được gì, aizz!

Một giấc này An Dĩ Mạch cảm giác ngủ thật lâu, sau khi tỉnh lại trời đã tối rồi, nhìn đồng hồ, bảy giờ tối, nghĩ đến buổi tối còn có cuộc hẹn với Huyền Huyền, Dĩ Mạch liền vẩy tóc, đi xuống rửa mặt, lái xe tới đến quán ăn Tượng Thụ, khi cô đến, Huyền Huyền còn chưa có đến, do nhân viên phục vụ hướng dẫn đi tới vị trí ở đại sảnh, An Dĩ Mạch ngồi xuống chuẩn bị gọi điện thoại cho Huyền Huyền. Diien ddaaan lee quyỵ ddôn

Quán ăn Tượng Thụ rất yên tĩnh, không khí rất tốt, hơn nữa, nơi này còn có một chỗ tốt chính là ký giả không vào được, cho nên, một số ngôi sao ước hẹn cái gì, đều ở quán ăn Tượng Thụ này, An Dĩ Mạch nhắm chán nhìn chung quanh, đã phát hiện ra rất nhiều gương mặt thoát nhìn có chút quen thuộc, dĩ nhiên An Dĩ Mạch không biết bọn họ, quen thuộc, là bởi vì bọn họ đều là một số ngôi sao có danh tiếng mà thôi.

"Huyền Huyền."

Điện thoại gọi được cho Dư Huyền, An Dĩ Mạch nghe được bên kia Dư Huyền đang lái xe.

"Tớ lập tức đến, Dĩ Mạch cậu đã đến rồi sao?"

"Ừ, tớ vừa mới tới, cậu không phải gấp, lái xe cẩn thận."

"Được."

Hai người cúp điện thoại, ánh mắt An Dĩ Mạch nhìn lung tung xung quanh, đến lúc, nhìn thấy hai người ở cửa quán ăn Tượng Thụ do nhân viên phục vụ hướng dẫn đi tới, tay cầm điện thoại di động của cô nắm thật chặt.

Hôm nay trong lòng An Mặc Hàn không được vui vẻ, dĩ nhiên, nguyên nhân là bởi vì Dĩ Mạch, nhưng, anh vẫn không có quên cuộc hẹn với Hàn Ngữ Yên thì đi qua đây ăn cơm, khi nhìn thấy Hàn Ngữ Yên, anh không khỏi nhớ lại tin tức bất quá của ngày hôm nay, mà anh, cũng bởi vì cái tin tức này gây gổ với Dĩ Mạch.

Thôi, đi ăn cơm với Hàn Ngữ Yên đều chỉ là vì công việc, giải trí Mặc Mạch mới vừa hoạt động, nếu như có Hàn Ngữ Yên gia nhập, anh nghĩ, giải trí Mặc Mạch sẽ được nâng cao một bước.

Nhưng mà, khi bọn họ đi vào quán ăn Tượng Thụ, thế nhưng anh lại thấy được bóng dáng người hôm nay vẫn nghĩ đến, An Dĩ Mạch một thân áo đầm màu trắng, mặt trang điểm nhàn nhạt, nhưng mà, cũng là xinh đẹp như thế, xinh đẹp động lòng người như vậy, như thế làm cho người ta không thể rời khỏi tầm mắt.

Trong ký ức của anh, An Dĩ Mạch rất ít khi mặc quần áo màu trắng, anh nhớ, bộ quần áo màu trắng này vẫn là anh len lén mua cho cô, chỉ là, Dĩ Mạch nói, cái màu sắc này quá thuần khiết, không thích hợp với cô, cho nên vẫn để đó, nhưng mà không ngờ, hôm nay Dĩ Mạch sẽ mặc tới đây.

"Tiểu thư An."

Dĩ nhiên Hàn Ngữ Yên cũng nhìn thấy An Dĩ Mạch, lần này lại can đảm lấy tay khoác lên cánh tay An Mặc Hàn, trong mắt An Dĩ Mạch trầm xuống, không có nói gì.

"Buông ra."

Giọng nói An Mặc Hàn không lớn, chỉ là, Hàn Ngữ Yên lại nghe được, khuôn mặt tươi cười mỹ lệ của cô nhất thời cứng lại, quên mất động tác, An Mặc Hàn chủ động rút tay mình ra, đi theo nhân viên phục vụ đi tới vị trí của bọn họ, đứng lúc, chỗ ngồi ở bên cạnh bàn của An Dĩ Mạch.

Hàn Ngữ Yên có chút xấu hổ, móng tay của cô hung hăng bấm vào trong thịt, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng ngây thơ nụ cười xinh đẹp, vòng qua An Dĩ Mạch ngồi vào đối diện An Mặc Hàn.

"Tiểu thư An đi một mình?"

Hàn Ngữ Yên nhìn An Mặc Hàn một chút, lại nhìn An Dĩ Mạch một chút, cuối cùng, vẫn là nhìn không được hỏi lên.

"Tôi chờ bạn."

Giọng của An Dĩ Mạch rất lạnh, giống như là một người xa lạ, Hàn Ngữ Yên lại một lần nữa rơi vào lúng túng, lúc này nhân viên phục vụ đưa tới thực đơn, lúc này mới giải quyết lúng túng của cô.

"Mặc Hàn, chúng ta ăn phần ăn này có được hay không?"

Giọng nói của Hàn Ngữ Yên trong trẻo rõ ràng thảnh thơi truyền tới bên cạnh, An Dĩ Mạch rất đói bụng, ăn điểm tâm trước, chậm rãi ăn, nghe giọng nói của Hàn Ngữ Yên bên cạnh có chút vui sướng, trong lòng An Dĩ Mạch nhất thời cảm thấy phiền não, đang muốn đổi vị trí, cuối cùng Dư Huyền và Hạ Hi cũng tới.

"Dĩ Mạch."

"Huyền Huyền, Hi Hi."

Không khí dường như dễ chịu hơn nhiều, An Dĩ Mạch xem như chuyện mới vừa rồi không có xảy ra, nhưng mà, Hạ Hi và Dư Huyền lại nhìn thấy An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên, hai người bọn họ ân cần thăm hỏi một câu, sau đó, bắt đầu gọi món ăn, chỉ là, ánh mắt Hạ Hi luôn hoạt động qua lại trên người An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, trong lòng có ý tưởng.

"Mới vừa rồi giống như tiểu thư Dư gọi tiểu thư An là Dĩ Mạch, Mặc Hàn, anh biết tiểu thư An còn có tên gọi khác sao?"

Nhưng mới vừa rồi Hàn Ngữ Yên nghe thấy Dư Huyền khi đi vào gọi tên An Dĩ Mạch, chỉ là, không phải cô ấy tên là Angel sao? Tại sao tiểu thư Dư gọi cô ấy là Dĩ Mạch rồi, cô nhìn nhìn An Mặc Hàn, diễn lqđ đàn lqđ An Mặc Hàn không lộ vẻ gì, cô cho là An Mặc Hàn không có nghe được, cho nên chủ động nhắc nhở anh một chút, theo như cô nghĩ, nếu như An Mặc Hàn không biết Angel còn có tên khác, như vậy Angel có thể lừa dối An Mặc Hàn, một người đàn ông như An Mặc Hàn, nhưng không cho phép được phản bội chút xíu nào.

Hàn Ngữ Yên làm bộ như vô ý thử dò xét An Mặc Hàn, nhưng mà, khi cô nhìn thấy vẻ mặt An Mặc Hàn vẫn như cũ không một chút thay đổi, cô thật là thất vọng.

Bên này, từ khi Dư Huyền và Hạ Hi đến, tâm tình An Dĩ Mạch trở nên rất tốt, ba người bọn họ đã thật lâu không có ngồi chung một chỗ để nói chuyện vui vẻ, hiện tại cũng có thời gian, đương nhiên là muốn nói chuyện vui vẻ, những thứ khác đều không quan trọng.

"Dĩ Mạch, ngày mai thứ bảy, tớ nghỉ phép, hơn nữa tớ có ba tờ vé đi du lịch ở thành phố H, ba người chúng ta đi du lịch."

Dư Huyền lấy từ trong túi ra ba tờ vé du lịch, An Dĩ Mạch và Hạ Hi nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, dĩ nhiên hai người đồng ý, họ đã thật lâu không có đi du lịch với nhau.

"Được được, mấy giờ bay?"

"Bây giờ sáng mai."

"OK, lên đường....."

Bên này bầu không khí vui vẻ của bọn họ cũng không có ảnh hưởng đến An Mặc Hàn, chỉ là An Mặc Hàn đơn giản dùng cho xong bữa ăn, cũng đã nghe thấy An Dĩ Mạch nói chuyện của bọn họ, ra ngoài đi du lịch cũng tốt, thả lỏng một chút.

"Tiểu thư Hàn, về đề nghị của tôi, cô thấy thế nào?"

Trầm mặc lâu như vậy, cuối cùng An Mặc Hàn nói ra câu nói đầu tiên anh đi vào đây, Hàn Ngữ Yên thì có chút được sủng ái mà lo sợ, cô cho là cô đã làm cho An Mặc Hàn tức giận, thế nhưng không ngờ tới An Mặc Hàn chủ động nói chuyện với cô, mặc dù là câu hỏi trong công việc, nhưng, đây cũng là một hiện tượng tốt không phải sao.

"Tôi đối với đề nghị của quý công ty không có ý kiến gì, bất quá việc hợp đồng của tôi đều do người đại diện Lillian làm, tôi nghĩ, chuyện này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi và Mặc Hàn anh sẽ có cơ hội hợp tác."

"Vậy trước tiên chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

An Mặc Hàn nâng ly, Hàn Ngữ Yên cũng giơ ly rượu lên chạm một cái với An Mặc Hàn, sau đó hai người nhìn nhau cười, nhìn đôi mắt hoa đào của An Mặc Hàn cười cực kỳ đẹp mắt, ánh mắt của Hàn Ngữ Yên nhìn anh đầy say đắm~đlqđ~

"Tôi đi toilet."

An Mặc Hàn đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, lúc này, vừa khéo An Dĩ Mạch cũng từ toilet đi ra, hai người mặt đối mặt, cuối cùng vẫn là An Mặc Hàn mở miệng trước.

"Ngày mai cứ việc đi du lịch vui vẻ, thả lỏng một chút."

"Được, công việc của anh thảo luận như thế nào rồi?"

Nghe anh và Hàn Ngữ Yên nói chuyện, An Dĩ Mạch đoán hôm nay anh xuất hiện ở nơi này là để bàn công việc.

"Rất thuận lợi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau trở về, chờ anh."

"Được."

An Mặc Hàn ở trên trán của cô ấn xuống một nụ hôn thật sâu, nhận được câu trả lời khẳng định của cô, lúc này mới yên lòng đi vào toilet, An Dĩ Mạch rất nhanh trở lại chỗ ngồi.

Bữa tiệc của Dĩ Mạch bọn cô bởi vì Huyền Huyền phải về nhà chăm sóc mẹ Dư, cho nên rất nhanh thì kết thúc, ngược lại An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên, không có ý định chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

An Dĩ Mạch ngồi yên chỗ cũ, nhìn nhìn chỗ của Huyền Huyền và Hi Hi vừa mới ngồi, lại nhìn nhìn An Mặc Hàn còn đang nói chuyện phím, bĩu môi, nhưng trong lòng nghĩ đến An Mặc Hàn khi nào bọn họ mới kết thúc.

Bên này, dĩ nhiên An Mặc Hàn cũng chú ý tới An Dĩ Mạch bực mình, cho nên, anh nhìn về phía Hàn Ngữ Yên nói hơi mệt, muốn đi về nghỉ ngơi.

"Tiểu thư An cũng đi về với chúng tôi không?"

Hàn Ngữ Yên đứng ở bên cạnh An Mặc Hàn, nhìn An Dĩ Mạch có chút buồn ngủ, khẽ nhủ mà, cô cũng phát hiện diễn d đàn d lê d quý d đôn bạn bè của An Dĩ Mạch đều đi hết, cô ấy vẫn còn ở lại, cho nên trong lòng hoài nghi, có thể An Dĩ Mạch cũng sẽ đi chung với bọn họ, trong lòng suy nghĩ một chút thì rất ghen tỵ với An Dĩ Mạch.

"Dĩ Mạch, chúng ta về nhà."

An Mặc Hàn cúi người xuống lắc lắc An Dĩ Mạch, có ý đánh thức cô, An Dĩ Mạch đang muốn ngủ thì bị An Mặc Hàn đánh thức.

"Ô, đã xong? Có thể trở về nhà, ô em buồn ngủ quá."

Giọng nói của An Dĩ Mạch mềm nhũn càng làm cho Hàn Ngữ Yên nghe chói tai, hơn nữa An Mặc Hàn vậy mà tự mình diu cô, cô nhìn càng không vui.

"Ngoan, một chút nữa về đến nhà rồi."

Giọng nói của An Mặc Hàn cực kỳ dịu dàng, cho tới bây giờ Hàn Ngữ Yên cũng chưa có nghe qua, cô khẽ cắn môi, móng tay cắm vào trong thịt đau nhói mới để cho cô có thể tỉnh táo một chút không đi lên bóp chết An Dĩ Mạch này.

"Ô, buồn ngủ quá."

An Dĩ Mạch vươn tay ôm cổ của An Mặc Hàn, đầu tựa vào trước ngực của anh, tìm được một vị trí thoải mái, lại ngủ say sưa.

"Mặc Hàn....."

Hàn Ngữ Yên tận lực duy trì tỉnh táo và xinh đẹp hiền lành của mình, nhẹ nhàng gọi tên của An Mặc Hàn một tiếng, nhưng mà, An Mặc Hàn ngay cả một cái ánh mắt cũng không có nhìn cô.

"Tiểu thư Hàn, rất xin lỗi, tôi kêu người đưa cô trở về."

Sau đó anh ôm lấy An Dĩ Mạch không nhìn Hàn Ngữ Yên một cái thì đi ra khỏi quán ăn Tượng Thụ, Hàn Ngữ Yên dậm chân một cái, đôi mắt tràn đầy lửa ghen tỵ nhìn An Dĩ Mạch ở trong ngực An Mặc Hàn.

"Dĩ Mạch, không cần giả bộ, người đã đi rồi."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch đặt vào trong xe, chỉnh sửa trang phục của mình một chút, sau đó ra hiệu tiểu Trương lái xe, lúc này mới bắt đầu vạch trần tiết mục của An Dĩ Mạch.

Quả nhiên, An Dĩ Mạch mở ra cặp mắt sáng ngời, nhìn chung quanh một lần, quả nhiên không có thấy Hàn Ngữ Yên.

"Anh mang người ta một ngôi sao lớn bỏ ở chỗ nào rồi?"

An Dĩ Mạch nằm ở trong ngực An Mặc Hàn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt nghi hoặc, An Mặc Hàn cung chiều xoa gương mặt bóng loáng của cô, đôi mắt hoa đào cong cong, thật là yêu nghiệt, An Dĩ Mạch nghĩ như vậy.

"Anh kêu tiểu Trương gọi taxi cho cô ấy."

"Anh là nhất, em phục anh rồi."

Khóc môi An Dĩ Mạch nhất thời run rẩy, không đưa người ta về nhà coi như xong, còn kêu người gọi taxi đưa một ngôi sao lớn trở về, ở trong lòng An

Dĩ Mạch vô số lần nói An Mặc Hàn không có lương tâm, không biết thương hương tiếc ngọc, nhưng mà, lại quên mất, An Mặc Hàn là vì ai mới vứt bỏ người ta một ngôi sao lớn.

Nhìn nét mặt An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn cũng biết ở trong lòng cô khẳng định lại nói anh không tốt, vừa dùng lực một cái kéo cô qua, sau đó đôi môi mỏng hôn môi cô thật sâu, càng ngày càng sâu, anh ngẩng đầu lên cùng lưỡi cô dây dưa, giống như hôm nay tất cả không vui cũng vì nụ hôn biến mất.

Đôi tay An Dĩ Mạch ôm cổ của anh, nhắm mắt lại hưởng thụ hạnh phúc của anh cho cô, một cái tay An Mặc Hàn di chuyển đến cái ót của An Dĩ Mạch, ôm cô lại thật chặt, để cho cô càng gần anh hơn.

Không biết hôn bao lâu, rốt cuộc khi Dĩ Mạch sắp không thở được, lúc này An Mặc Hàn mới buông cái môi mê người của cô ra, môi của cô bị anh hôn có chút sưng đỏ, nhưng mà, cũng là mê người như vậy, lúc này, thân thể An Mặc Hàn đã có phản ứng, anh hô hấp thật sâu, muốn áp chế * chính mình, nhưng mà, An Dĩ Mạch nhìn thấy đôi mắt vạn người mê sáng ngời thì * sắp được anh áp chế, lại lần nữa trở lại.

"Dĩ Mạch....."

Anh cùng với cô trán kề trán, hai bàn tay to bưng lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay cái di chuyển qua lại trên môi bị anh hôn sưng đỏ.

"Phải luôn nghĩ về anh."

"Được."

Dĩ nhiên An Dĩ Mạch biết anh nói hai ngày kia cô đi du lịch, cô phải nhớ đến anh.

"Về sau, hai chúng ta cũng đi ra ngoài du lịch."

"Được."

An Mặc Hàn có chút tính trẻ con tức giận nói, chỉ là, anh sẽ không thừa nhận anh ghen tị, anh ăn giấm chua Dư Huyền và Hạ Hi, họ có thể cùng với Dĩ Mạch đi ra ngoài du lịch, hơn nữa còn là hai ngày một đêm, An Mặc Hàn suy nghĩ trong lòng đã cảm thấy phiền não.

Dĩ nhiên An Dĩ Mạch đợi đến khi trong lòng An Mặc Hàn hẹp hòi tính toán, cười cười, ở trên môi anh hôn một cái lướt qua, giống như là đang an ủi anh.

"Ngoan, em sẽ mang quà về cho anh."

An Mặc Hàn vui vẻ khi được hôn, ôm cô thật chặt vào lòng, nghĩ đến cô phải rời khỏi mình hai ngày một đêm, trong lòng của anh bắt đầu tính toán, tối hôm nay nhất định phải đem hai ngày một đêm này cũng diển daan lequydon bồi thường đủ, dĩ nhiên, An Dĩ Mạch không biết suy nghĩ của An Mặc Hàn, nếu như cô biết, nhất định cô sẽ hối hận quyết định của mình cùng An Mặc Hàn trở về nhà, chắc chắn cô phải đi về nhà trọ cùng với Hi Hi.

Đến nhà, di Lan và ông Trương nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch về nhà cùng nhau, nhất thời trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mà, đang nhìn tiểu thư thiếu gia nhà mình nhanh chóng tháo giày chạy thẳng tới gian phòng trên lầu thì lại lắc đầu, nhất thời trong lòng thông cảm với tiểu thư, cũng tính toán nhìn lên trời cao mà cầu nguyện một cái, phù hộ tiểu thư không bị thiếu gia "Ngược" quá mức.

"An..... Mặc Hàn..... anh..... làm....."

An Dĩ Mạch bị ném ở trên giường bắt đầu phản kháng An Mặc Hàn bạo lực, cô ngồi trên xe thật tốt, còn chưa kịp phản ứng sự thật sau khi về đến nhà, lập tức bị An Mặc Hàn từ trên xe ôm xuống, sau đó đi thẳng về phòng, đặt cô lên trên giường lập tức đè lên.

An Mặc Hàn không trả lời cô, chẳng qua là điên cuồng tìm kiếm môi của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội tránh né, đôi tay cũng không có nhàn rỗi, dùng tốc độ nhanh nhất, cởi quần áo hai người.

"An....."

Dĩ Mạch vừa định nói chuyện miệng bị An Mặc Hàn ngăn chặn, vừa bắt đầu An Mặc Hàn rất bá đạo, tình cảm mãnh liệt hôn bên trong mang theo sự trừng phạt, dần dần, An Dĩ Mạch từ từ hòa tan trong nhu tình của anh, vênh lên lưỡi mê người theo anh cùng nhau múa, thân thể cũng xảy ra biến hóa.

Được An Dĩ Mạch đáp lại, An Mặc Hàn nhất thời kêu lên một tiếng, thật sâu, dung hợp thật sâu cùng với An Dĩ Mạch.

"A ừ....."

Bên trong phòng, một mảnh kiều diễm, tiếng rên rỉ đứt quãng của nam nữ với tiếng gió rít gào vào ban đêm yên tĩnh này, phổ thành một khúc nhạc êm tai.

Sáng sớm, Dĩ Mạch bị chuông điện thoại đánh thức, cô mơ mơ màng màng nhận điện thoại, là Dư Huyền gọi tới nhắc nhở cô phải rời giường, cô nhìn thời gian mới bốn giờ rưỡi, còn sớm, Huyền Huyền sức khỏe thật tốt.

Cô xoa xoa mắt mờ mịch, muốn đứng dậy, nhưng mà, mới vừa khẽ động, hạ thể truyền tới đau đớn làm cho cô lại nằm xuống lần nữa, ngang hông của cô còn có một cánh tay bá đạo ôm cô, An Dĩ Mạch khẽ nguyên rủa một tiếng, nhìn đầu sỏ gây chuyện bên cạnh ngủ rất ngon.

Tối hôm qua cô đều không biết ngủ mấy giờ, dù sao đến cuối cùng cô thật sự là không chịu nổi mà ngất đi, đêm qua An Mặc Hàn giống như đã thú, bá đạo đúng mãnh, hậu quả đúng là, sáng sớm hôm nay cô không đứng dậy nổi, cả người mệt mỏi đau nhức, nhưng mà, cái người đầu sò gây chuyện so với ai khác lại càng ngủ ngon.

"Ồ... Ngủ tiếp một lát."

An Mặc Hàn khẽ nhủ mày, cảm thấy được động tác của An Dĩ Mạch, cánh tay dùng một chút lực lại mang An Dĩ Mạch vừa mới ngồi dậy lại bị đè xuống giường, sau đó duỗi một chân đặt ở trên người của An Dĩ Mạch, kiềm chế cô thật chặt, để cho cô không một chút cơ hội chạy trốn.

An Dĩ Mạch khẽ cắn răng, đè xuống kích động của mình muốn cho An Mặc Hàn một quyền, đôi tay nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay An Mặc Hàn, sợ đánh thức anh, nhìn anh sắp có động tác, An Dĩ Mạch hôn lên môi mỏng của anh một cái, sau đó, lại di chuyển chân An Mặc Hàn, rốt cuộc, trải qua hai mươi phút chiến đấu, rốt cuộc An Dĩ Mạch mặc quần áo vào.~ddld~

Thu xếp hành lý sơ qua một chút, sau đó ở trên môi An Mặc Hàn ấn xuống một nụ hôn, đi ra khỏi nhà, sau khi cô đi tới sân bay lúc này đã sáu giờ bốn mươi phút rồi, Hạ Hi và Dur Huyền đã xếp hàng nơi kiểm an, cuối cùng thấy cô đã tới, Huyền Huyền và Hạ Hi vẫn không quên làm tổn thương cô một chút, sau đó nhìn thấy dấu vết hoan ái lưu lại rõ ràng ở trên cổ An Dĩ Mạch thì hai cô gái lại cười cợt An Dĩ Mạch một phen.

An Dĩ Mạch chỉ có thể mặc cho họ trêu chọc, sau đó ghi sổ An Mặc Hàn, đợi cô từ thành phố H trở về tìm anh tính sổ.

Khi An Dĩ Mạch các cô tới thành phố H, An Mặc Hàn vừa mới từ trong chăn tỉnh lại, đưa tay sờ sờ người bên cạnh khăn trải giường có chút lạnh lẽo thì anh mới nhớ tới lúc này An Dĩ Mạch cũng đã tới thành phố H, aizz!

Sau đó, An Mặc Hàn ở trên giường than thở mấy tiếng, cuối cùng, vẫn là quyết định rời giường, hôm nay thứ bảy, không cần đi làm, chỉ là, vẫn còn có công việc phải bận rộn, qua loa ăn bữa sáng, An Mặc Hàn tự mình nhốt ở thư phòng, không bao lâu, điện thoại của An Dĩ Mạch lập tức gọi tới, nói cho anh biết họ đã đến nơi, hơn nữa cũng ăn bữa ăn sáng rồi, đang chuẩn bị ra cửa.

Cúp điện thoại, An Mặc Hàn vuốt vuốt đôi mắt có chút đau, ngồi ở trên ghế xoay vài vòng, nhưng mà, lại nhìn thấy trên giá sách để cây đoan kiếm có chút cũ theo thời gian thì sa sầm ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

An Mặc Hàn cầm thanh đoan kiếm trên kệ sách lên, hai tay của anh ma sát ở trên thanh đoan kiếm kia, phía trên đã có một chút bụi bặm dính vào, anh nghĩ là chú Trương tìm ở trong thùng rác để vào nơi này.

Thanh đoan kiếm này, anh đã từng rất thích, nhưng mà, bây giờ thấy nó lại cảm thấy sao mà châm chọc, An Mặc Hàn cầm thanh đoan kiếm nhếch miệng lên cười, lại đẩy châm chọc và khát máu.

Đang lúc ấy thì, điện thoại An Mặc Hàn vang lên, anh nhìn mã số trên điện thoại di động, cuối cùng vẫn là nhận điện thoại.

"Thiếu gia....."

Bên đầu kia điện thoại bắt đầu truyền đến giọng nói của một người đàn ông, An Mặc Hàn khẽ nhủ mày, trong mắt của anh hiện đầy tơ máu.

"Thiếu gia..... Lão gia đã để tiểu thiếu gia về nước."

Bên đầu kia điện thoại giọng nói có chút chần chờ, ông cũng không biết nói chuyện này cho An Mặc Hàn có đúng hay không, chỉ là, ông nghĩ nhị lão gia cũng sẽ không trách ông.

Từ đầu chí cuối An Mặc Hàn cũng không có nói chuyện, đợi đến khi bên đầu kia điện thoại người ta nói xong rồi, anh mới cúp điện thoại, sau đó lại nhìn thoáng qua thanh đoan kiếm kia, cuối cùng, còn đi ra khỏi thư phòng, lái xe đến công ty.

Lúc này, ở sân bay, có một người đàn ông bóng dáng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, toàn thân anh mặc tây trang được đo may riêng, đeo kính mát, một đầu tóc lộn xộn tự động lấy lược chải lại ngay ngắn, người đàn ông cao hơn 1m8, dáng người khỏe mạnh, không có bị mất kính che về mặt giống như điêu khắc, diện mạo đẹp như thế, dọc theo đường đi, ở sân bay người đàn ông này chỉ kéo một cái valy hành lý luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, người đàn ông như nhìn thấy được người đang chờ mình, nhếch môi, môi mỏng hấp dẫn như vậy, kéo chiếc valy đi tới.

"Thần Hạo."

Tô Lạc nhìn thấy người đàn ông kéo chiếc valy tới đây, đi lên cùng người đàn ông ôm một cái, người đàn ông nhìn thấy Tô Lạc cũng tháo kính mát của mình xuống, đó là một đôi mắt làm cho người ta cảm thấy quen thuộc, một đôi mắt hoa đào mê người ở trên gương mặt anh tuấn như vậy làm cho người

ta nhìn cũng thấy quen thuộc, đúng vậy người đàn ông trước mặt gọi là Thần Hạo, gương mặt có sáu phần tương tự với An Mặc Hàn, Tô Lạc nhìn khuôn mặt của anh, anh đã nói khi lần đầu tiên anh nhìn thấy An Mặc Hàn cũng cảm thấy Thần Hạo rất giống với An Mặc Hàn, hơn nữa, vừa khéo, Thần Hạo cũng họ An, anh sẽ không ngu ngốc cho là bọn họ không có bất cứ quan hệ gì.

"Lạc... Đã lâu không gặp....."

Giọng nói An Thần Hạo càng thêm từ tính, mà ngay cả Tô Lạc ưu tú như vậy, có đôi khi ở trước mặt của An Thần Hạo đều cảm thấy xấu hổ, mặc dù An Thần Hạo rất giống với An Mặc Hàn, chỉ là, hình ảnh An Mặc Hàn nghiêng về tà mị, mà hình ảnh An Thần Hạo là nghiêng về ấm áp.

"Đã lâu không gặp, đi thôi, tôi đưa cậu về nhà."

"Được....."

Ngồi trên xe, An Thần Hạo nhìn quang cảnh ở trên đường phố có chút xa lạ, nhất thời có chút xúc động, rời đi nơi này cũng đã lâu rồi, năm đó khi rời khỏi nơi này anh mới mười lăm tuổi, hôm nay, anh đã 22 tuổi, đã bảy năm rồi, bảy năm, có rất nhiều thứ cũng đã thay đổi có phải hay không.....

"Lạc, dừng ở chỗ này một chút."

An Thần Hạo thấy được đài phun nước quen thuộc ở trước mặt, anh nhớ lúc anh rời đi nơi này cũng có một cái đài phun nước, chỉ là cái đài không có lớn như vậy, hơn nữa, khi đó nơi này là một chung cư, hôm nay nơi này đã được mở rộng thành một công viên khổng lồ, chỉ là, vị trí cái đài phun nước này vẫn không có thay đổi.

"Trước kia đã tới?"

Tô Lạc ngồi xuống ở bên cạnh anh, anh biết An Thần Hạo là lớn lên ở cái thành phố này, sau lại đi nước F, sau đó, bọn họ biết nhau ở đại học, Tô Lạc cũng không có hỏi nhiều hoàn cảnh gia đình ~diện đàn lequydon~ của anh, chỉ là, nếu như anh không có đoán sai, Thần Hạo có quan hệ với An Mặc Hàn.

"Ừ, lúc nhỏ, tôi với chị Di Mạch còn có anh trai tôi thường xuyên đến chỗ này, không nghĩ tới, đã nhiều năm như vậy, cái đài phun nước này vẫn còn, chỉ là, thời gian đã không quay trở lại được những thứ kia."

"Đi thôi, không nên suy nghĩ nhiều, tất cả rồi sẽ tốt."

Tô Lạc không hỏi anh ai là Di Mạch, anh trai của anh là ai, chỉ là, anh sẽ không nghĩ tới thật ra thì anh đang biết Angel chính là Di Mạch trong miệng Thần Hạo.

"Ừ, đi thôi, có thời gian tới nữa."

Ngồi ở trong xe, không bao lâu Tô Lạc chở An Thần Hạo đi tới một ngôi biệt thự, An Thần Hạo nói nơi này là chỗ ở trước kia của mẹ anh, sau khi mẹ anh qua đời vẫn không có người ở chỗ này nữa, chỉ là, lại đúng giờ có người quét dọn nơi này, về sau anh cũng ở nơi này, đương nhiên Tô Lạc đồng ý với anh, lúc đầu là chỗ ở của mẹ anh, chắc chắn bên trong sẽ có chút hơi thở của mẹ anh.

"Cậu đi nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng ta lại nói chuyện."

"Được, tới nhà của tôi đi. Tôi sẽ kêu người làm chuẩn bị bữa ăn tối, mang theo Tiểu Nguyệt, thật lâu cũng không có thấy cô ấy rồi."

"Được."

Tô Lạc đi rồi, An Thần Hạo đi vào biệt thự, có một người khoảng chừng năm mươi tuổi đi tới nhận lấy hành lý trong tay anh.

"Chú Lâm."

"Thiếu gia đi nghỉ trước đi, căn phòng đã thu dọn xong."

Chú Lâm là quản gia khi mẹ An Thần Hạo ở đây, hôm nay, mẹ không còn ở đây, nhiều năm như vậy một mình chú Lâm còn coi chừng cái nhà này, chỉ là, An Thần Hạo sẽ cách một thời gian kêu người đón chú Lâm đi nước F.

"Chú Lâm, dọn đồ phòng bếp làm vài món ăn vào tối nay, Lạc và Tiểu Nguyệt sẽ tới."

"Được, tôi biết rồi thiếu gia."

Chú Lâm biết Tô Lạc và Tô Nguyệt, hơn nữa, bọn họ là bạn tốt của thiếu gia, ông cũng rất thích hai người này.

Sau khi An Thần Hạo dọn đồ xong đã đi lên lầu nghỉ ngơi, sau đó, người trong đại sảnh từng người nhanh chóng làm việc của mình.

Lúc này, thành phố H An Di Mạch và Huyền Huyền bọn họ đang ở trên bãi biển phơi nắng, trong miệng uống chút nước ép cam.

Ba cô gái xinh đẹp mỗi một người đều chỉ mặc áo bikini kêu gọi đám người, nằm thẳng ở trên ghế dài, bộ dáng lười biếng càng thêm hấp dẫn ánh mắt

của người đi đường.

"Hi Hi, gần đây công việc của cậu như thế nào?"

Dur Huyền nghiêng nghiêng đầu, nhìn về phía Hạ Hi nằm nằm ở bên cạnh mình, Hạ Hi mở ra đôi mắt mờ mịch nói "Cũng không tệ lắm, Mặc Mặc quốc tế thật là một nền tảng tốt, trong khoảng thời gian này, tớ cũng học được rất nhiều, dĩ nhiên, tớ tin tưởng, với năng lực của tớ, khoảng cách tới giấc mộng của tớ càng ngày càng gần."

"Ừ, Hi Hi tớ tin tưởng cậu."

An Dĩ Mặc nói, nhưng cô luôn cho rằng Hi Hi rất ưu tú, dĩ nhiên, cô và Huyền Huyền cũng là ưu tú nhất.

"Huyền Huyền còn cậu."

An Dĩ Mặc hỏi Dur Huyền, Dur Huyền khẽ nhủ mày, mấy ngày hôm trước Ferman hỏi cô về một vấn đề, cho đến bây giờ cô không suy nghĩ kỹ, cho nên mới nghĩ đi ra ngoài du lịch thả lỏng một chút.

"Làm sao vậy, công việc gặp phải vấn đề? Hay là Ferman làm khó dễ cậu?"

An Dĩ Mặc và Hạ Hi thấy Dur Huyền cau mày, hai người cũng có chút lo lắng, trong ba người họ, Huyền Huyền nhỏ tuổi nhất, công việc cũng bận rộn nhất cố gắng nhất, cho tới nay họ cũng sử dụng năng lực lớn nhất của mình để giúp Huyền Huyền, chỉ là trong khoảng thời gian này họ đều bận rộn công việc của mình, ngược lại quên Huyền Huyền rồi.

Dur Huyền nhìn bộ dáng khản trương của hai người bọn họ, bất đắc dĩ cười cười, nhưng mà, trong lòng lại cảm động muốn chết, họ luôn là như vậy, nếu như ba người bọn họ gặp phải vấn đề, hai người bọn họ luôn giúp cô vượt qua khó khăn trước sau đó sẽ giải quyết vấn đề của mình, cô biết hai người bọn họ lớn hơn mình một tuổi, coi cô như em gái nhỏ, nhưng cô muốn nói là cô không còn nhỏ, cô có thể chăm sóc mình rồi.~ddlqđ~

"Không có việc gì, Ferman cũng chỉ hỏi tớ về việc phát triển ở trong làng giải trí mà tớ không có nghĩ tới?"

Trước khi cô đi Milan Ferman bắt đầu nói chuyện về vấn đề này rồi, chỉ là cô rất khó quyết định.

"Không phải cậu là người trong giới người mẫu sao? Tại sao anh ta có thể có đề nghị này? Cậu làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Editor: MarisMiu --- Diễn Đàn

An Dĩ Mặc rất hiểu Ferman, xem ra Huyền Huyền đã làm gì đó khiến Ferman có ý nghĩ này rồi.

Dur Huyền cúi đầu, giọng nói rất nhỏ, vừa nói vừa nhìn phản ứng của Dĩ Mặc các cô.

"Khoảng thời gian trước, mình có tham gia một show catwalk, kết quả đi nhầm nơi rồi bị kéo vào tham gia một nhóm làm phim. Sau đó, đúng lúc đạo diễn khen mình rất có thiên phú làm diễn viên thì Ferman tìm đến, mình chỉ nghe anh ấy nói chuyện rất lâu với đạo diễn kia, sau khi rời khỏi đó liền hỏi mình có muốn tiến vào làng giải trí hay không?"

Lúc này, An Dĩ Mặc và Hạ Hi hết chỗ nói đối với cô, cô ấy giẫm phải vận cứt chó gì vậy thế mà lại được đạo diễn nhìn trúng. Nhưng nói thì vậy thôi chứ trong lòng các cô rất vui về thay cô ấy.

"Được rồi, hai người các cậu muốn nói gì thì cứ nói ra hết đi, mình sẽ không phản bác lại đâu."

Dur Huyền bày ra một tư thế như kiểu cô làm sai chuyện. An Dĩ Mặc và Hạ Hi liếc mắt nhìn nhau, bày tỏ mình rất bất đắc dĩ có được không, các cô có nói muốn mắng mỏ cô sao? Các cô vui mừng thay cô ấy không được à?

"Huyền Huyền, cậu nghĩ như thế nào?" Hạ Hi hỏi

Đôi mắt nhỏ của Dur Huyền lén lút nhìn trộm các cô, thấy các cô không có ý định mắng nhiếc cô, lúc này mới bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết.

"Mình không biết làm sao nữa!"

"Không biết? Cái này cũng gọi là đáp án à?" An Dĩ Mặc nhủ mày, cho tới bây giờ đúng là chưa bao giờ cô chứng kiến qua bộ dáng rối rắm của Dur

Huyền.

"Được rồi, mình sợ!"

"Phụt...Khụ khụ khụ...."

Toàn bộ nước trái cây Hạ Hi vừa mới uống vào trong miệng đã bị cô phun ra, sau đó thành công khiến cô bị sặc. Dư Huyền khẩn trương tiến lên vỗ sau lưng của cô, sau đó bày một bộ dáng tiểu mỹ nhân điềm đạm đáng yêu nhìn An Dĩ Mạch và Hạ Hi, vẻ mặt của tiểu mỹ nhân kia nhìn kiểu gì cũng thấy rất đáng thương, đáng về người đi lại qua đường nhìn vô lại càng thêm đau lòng.

"Huyền Huyền, không phải là cậu sợ những quy tắc ngầm chứ?"

An Dĩ Mạch buồn cười nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp của Dư Huyền, Hạ Hi nghe được vấn đề của An Dĩ Mạch, một đôi mắt to tròn tràn ngập nghi hoặc nhìn Dư Huyền. Sau đó, Dư Huyền cũng không khách khí mà gật đầu một cái.

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha ha..."

Nên nói Dư Huyền đơn thuần hay là nên nói cái gì đây. Phải biết rằng, chuyện nam nữ đối với ba người các cô thì Dư Huyền là người hiểu rõ nhất. ^_^ Diễn ^.^ Đản ^.^ Maris ^.^ Lê ^.^ Miu ^.^ Quý ^.^ Đôn ^.^ Trước kia mỗi ngày cô ấy đều nói nam nữ như thế nào với bọn họ, hơn nữa, càng lúc phạm vi càng lớn, các loại vấn đề càng ngày càng đủ loại, để cho hai bọn cô không thể nào trả lời được. Thực sự bọn cô rất bội phục sự hiểu biết của cô ấy, to gan như vậy. Nhưng bây giờ cô ấy lại dám nói mình sợ chuyện đó. Được rồi, hẳn là hôm nay bọn cô mới hiểu rõ được sự hiểu biết của cô ấy đi.

Huyền huyền, những thứ này kỳ thật đều không quan trọng, quan trọng là cậu có muốn phát triển ở ngành giải trí hay không thôi. Trước kia, mình có nghe Mặc Hàn nói qua, kỳ thật làng giải trí và catwalk của cậu đều giống nhau. Mặc dù không đơn thuần, nhưng tuyệt đối không tồi lắm như chúng ta nghĩ, những chuyện quy tắc ngầm đó đều là tự nguyện hết.

"Thật sao?"

Dư Huyền có chút không dám tin nhìn An Dĩ Mạch, đúng là cô biết rất nhiều chuyện quy tắc ngầm trong làng giải trí, chẳng lẽ những cái đó đều là tự nguyện sao.

"Ừm. Thật, trước kia mình cũng nghe nói qua. Nhưng mà, Huyền Huyền, quyết định chủ yếu vẫn là ở cậu, cậu nghĩ như thế nào thì làm như thế đấy là tốt rồi, làm chuyện mà cậu thích là được."

Hạ Hi cũng cổ vũ Dư Huyền, các cô sẽ không quyết định giùm Dư Huyền, các cô chỉ cho cô ấy một lời đề nghị, cuối cùng quyền quyết định vẫn là ở trong tay của Huyền Huyền. Bất kể Huyền Huyền quyết định làm gì, các cô đều sẽ ủng hộ cô ấy.

"Mình biết rồi, yên tâm đi. Mình sẽ suy nghĩ cân nhắc lại."

"Ừm, vậy là tốt rồi. Đi thôi, chúng ta đi Spa đi, nghe nói Spa ở chỗ này rất tốt, chúng ta đi thử xem thế nào."

An Dĩ Mạch đứng dậy đầu tiên, thân hình mê người nhất thời dẫn tới một mảnh xôn xao, Hạ Hi và Dư Huyền lác đác, sau đó cũng đứng dậy đi theo. Cứ như vậy ba mỹ nữ kia đi càng ngày càng xa trong ánh mắt thêm muốn của những người kia, cho đến khi ba bóng dáng kia biến mất, tinh thần của những người đó mới khôi phục lại, thu hồi ánh mắt của chính mình,

Lúc chiều, An Thần Hạo tỉnh lại, nhìn thời gian vẫn còn sớm, cậu chào hỏi một tiếng với chú Lâm rồi mới lái xe đi đến Phi Tinh Đối Nguyệt. Nơi đó, An Mặc Hàn đã chờ sẵn cậu rồi.

Đẩy cánh cửa phòng bao ra, An Thần Hạo liền nhìn thấy An Mặc Hàn có mấy phần giống cậu đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, trong tay bưng một ly rượu đang lác lác qua lại.

An Thần Hạo đi qua, cũng rót cho mình một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, nhìn An Mặc Hàn vẫn không có bất kỳ động tác gì, cậu nhếch môi, bắt đầu nói chuyện.

"Dĩ Mạch đâu?"

Cậu không có kêu An Mặc Hàn, cũng không hỏi anh như thế nào, câu đầu tiên hỏi chính là "Dĩ Mạch đâu?"

An Mặc Hàn nhếch môi, biểu tình trên mặt không khác với An Thần Hạo là mấy. Nhưng mà, cái này càng thêm chân thật hơn so với cái trước, An Thần Hạo nhìn vẻ mặt của An Mặc Hàn, nhất thời cảm thấy rất lạnh. Cậu biết tính tình của An Mặc Hàn, cũng biết điều cảm kỵ của anh ấy, thế nhưng cậu cảm thấy rất vui khi khiêu chiến lửa giận của anh ấy.

"Dĩ Mạch?"

Giọng nói của An Mặc Hàn lộ ra gọi cảm vang khắp trong phòng bao đóng kín, An Thần Hạo nhìn qua An Mặc Hàn, lại uống thêm một ly rượu nữa rồi hít sâu một hơi, sau cùng vẫn là quyết định đổi lại cách xưng hô.

"Em nói là chị Dĩ Mạch á, chị ấy đi đâu rồi."

Được rồi, cậu thừa nhận cậu không đầu lại An Mặc Hàn, An Mặc Hàn tức giận cậu không chịu nổi. Tuy nhiên biết rõ kết quả như vậy nhưng mỗi lần nhìn thấy An Mặc Hàn cậu vẫn muốn khiêu chiến anh ấy.

"Thần Hạo, hiện tại cậu nên giải thích rõ ràng cho tôi vì sao cậu lại xuất hiện ở nơi này đi."

An Mặc Hàn vừa nói vậy, An Thần Hạo lập tức cúi đầu, cứ cúi đầu mãi, tỏ vẻ một bộ dáng phạm sai lầm.

"Anh, là ba bắt ép em phải trở về để tiếp nhận tập đoàn Hạo Thiên."

An Mặc Hàn nhủ mảy, không nói gì thêm. An Thần Hạo liếc nhìn An Mặc Hàn, thấy anh ấy không nói gì, lập tức thả lỏng không ít.

Đúng vậy, An Mặc Hàn là anh họ của cậu, từ nhỏ cho đến lớn cậu đều bị An Mặc Hàn khi dễ. Nhưng mà, người mà cậu sùng bái nhất không phải là ba của cậu mà là An Mặc Hàn. ^^ Diễn ^^ Đản ^^ Maris ^^ Lê ^^ Miu ^^ Quý ^^ Đôn ^^ Cho tới bây giờ, cậu đều cố gắng đặt mục tiêu giống như An Mặc Hàn. Nhiều năm như vậy, cậu cũng đã trưởng thành, những năm qua tại nước F cũng có tiếng tăm của mình. Nhưng đột nhiên ba lại để cho cậu trở về nước tiếp nhận tập đoàn Hạo Thiên, mặc dù cậu không muốn nhưng cậu rất muốn về nước, dù sao trong nước còn có anh Mặc Hàn và chị Dĩ Mạch. Đã trải qua bao nhiêu năm xa cách, cậu thật sự rất nhớ hai người họ.

"Thần Hạo, cậu không nên trở về....."

An Mặc Hàn nói một câu không rõ ràng, An Thần Hạo cũng muốn hỏi rõ ràng, nhưng An Mặc Hàn đã đứng dậy đi ra khỏi phòng, sau cùng để lại một số điện thoại, trên đó viết tên của Dĩ Mạch. An Thần Hạo vui mừng, cái này hẳn là số mới của chị Dĩ Mạch đi, cậu khẩn trương lấy di động của mình ra bấm số điện thoại, trong lòng kích động tức khắc liền ném nghi hoặc vừa rồi ra sau đầu.

Chỉ một lát sau, đầu dây điện thoại bên kia truyền đến một giọng nói nữ đặc biệt dễ nghe, An Thần Hạo nhận ra đó chính là giọng nói của chị Dĩ Mạch.

"Chị Dĩ Mạch..."

Đầu dây điện thoại bên này An Dĩ Mạch đang dùng cơm ở nhà hàng thì nghe được đầu bên kia truyền tới một giọng nói trẻ con đầy kích động, nhất thời ngây ngẩn cả người, chiếc thìa đang gấp đồ ăn cứ đứng ở giữa không trung như vậy.

Dur Huyền và Hạ Hi cũng phát hiện An Dĩ Mạch có gì không đúng, trong lòng của hai người đều suy đoán điện thoại của ai lại có thể khiến An Dĩ Mạch như vậy. Ý thức của An Dĩ Mạch trì trệ năm giây mới mở miệng nói một cái tên đã thật lâu rồi cũng chưa có nói tới.

"Tiểu Hạo?"

Nghe được xưng hô quen thuộc như thế, An Thần Hạo thiếu chút nữa khóc lên. Đã bảy năm rồi cậu không hề liên lạc với chị Dĩ Mạch. Cậu còn tưởng Dĩ Mạch đã quên mất cậu, hiện tại có thể nghe được An Dĩ Mạch gọi cậu là Tiểu Hạo, nhất thời giống như bọn họ đã trở về khi còn bé, khi đó chị Dĩ Mạch và anh họ bảo hộ cậu như thế nào, thương cậu như thế nào....

"Vâng là em, chị Dĩ Mạch, em rất nhớ chị..."

Sau đó hai người họ trò chuyện rất nhiều, mãi cho đến khi đồ ăn nguội hết, An Dĩ Mạch mới cúp điện thoại cũng hứa với An Thần Hạo rằng sau khi trở về thì đi tìm cậu.

"Dĩ Mạch, là ai vậy?"

Cho tới bây giờ, chưa bao giờ các cô nghe nói An Dĩ Mạch quen biết với người nào tên là Tiểu Hạo, hôm nay đúng là lần đầu tiên nghe nói.

"Là em trai mình, An Thần Hạo..."

"Em trai..."

Hai người hô to một tiếng, sao các cô lại không biết An Dĩ Mạch ngoài An Mặc Hàn ra lại còn có một người em trai. Miu-diendanlequydon Vì thế, trong lúc hai người bắt ép, An Dĩ Mạch mới nói rõ câu chuyện của An Thần Hạo cho hai người hai. Sau đó, hai người cô liền biết chút tin tức của An Thần Hạo, cũng muốn gặp em trai trong truyền thuyết của An Dĩ Mạch này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

“Chú Lâm, hôm nay tôi nhìn thấy anh trai của tôi.”

An Thần Hạo đi vào trong nhà, người trong nhà đã chuẩn bị xong bữa ăn tối, hơn nữa, nhìn nhìn thời gian, dường như Lạc và Tiểu Nguyệt cũng sắp đến.

Chú Lâm nghe giọng nói của thiếu gia nhà mình có chút hưng phấn kích động, ông cũng cảm thấy vui mừng, ông cũng biết anh trai trong miệng thiếu gia nói là ai, ông cũng rất yêu thích An Mặc Hàn, nhưng, có một số việc, aizz, thiếu gia cậu không nên biết thì tốt hơn.

“Thiếu gia vui về thì tốt, tôi đi xem bọn họ chuẩn bị như thế nào rồi, thiếu gia Lạc và tiểu thư Tiểu Nguyệt cũng sắp đến đây, trước tiên thiếu gia cậu ngồi ở nơi này.”

“Được, tôi biết rồi chú Lâm, chú đi làm việc đi.”

An Thần Hạo ngồi trên ghế sa lon cảm mấy quyển tạp chí trên bàn lật xem, cuối cùng lật tới xi căng đan kia của An Mặc Hàn, nhất thời nhếch môi, không ngờ xi căng đan của anh Mặc Hàn nhiều như vậy, hơn nữa, vẫn như trước kia anh Mặc Hàn ưa thích treo con gái như vậy, chỉ là, vừa nghĩ tới vẻ mặt của An Mặc Hàn bởi vì chút xi căng đan này mà lấy lòng An Dĩ Mạch, anh đã muốn cười, mặc dù anh không có nhìn thấy, nhưng, trước kia anh cũng đã gặp qua, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không quên.

“Thiếu gia, thiếu gia Lạc và tiểu thư Tiểu Nguyệt tới.”

Chú Lâm đi lên nói cho anh biết khách đã đến, lúc này anh mới thu hồi suy nghĩ trong lòng, để tạp chí xuống, đứng lên thì nhìn thấy Tô Lạc và Tô Nguyệt đi tới.

“Anh Thần Hạo.....”

Giọng nói Tô Nguyệt rất ngọt, cô nhìn thấy An Thần Hạo rõ ràng rất vui mừng, bộ dáng như Tiểu Tinh Linh tiến lên ôm lấy An Thần Hạo, Tô Lạc cũng thường thấy loại hình thức gặp mặt này của bọn họ, lúc đầu còn có thể oán trách mấy câu nói Tô Nguyệt đối với An Thần Hạo so với anh trai ruột này còn thân hơn, bị Tô Nguyệt phản bác mấy câu, nên anh cũng không nói nữa, nhưng mà anh là anh trai của Tô Nguyệt, có một số việc, Tô Nguyệt không nói, anh cũng hiểu được, chỉ là, An Thần Hạo không hiểu, cho nên, anh cũng rất sợ đến cuối cùng Tô Nguyệt sẽ bị tổn thương.

“Lạc, làm sao vậy?”

Khi Tô Lạc kịp phản ứng nhìn thấy hai người đang nhìn anh, anh cười cười lắc đầu một cái nói “Không có việc gì, chỉ là cảm thấy ba người chúng ta đã thật lâu không có ở chung một chỗ rồi.”

An Thần Hạo và Tô Nguyệt gật đầu một cái, quả thật, một năm rồi bọn họ cũng chưa có gặp nhau, cũng đã lâu không có tụ chung một chỗ như bây giờ.

“Anh Thần Hạo, anh đã có kế hoạch gì chưa, còn có trở về nước F không?”

Tô Nguyệt là một cô gái rất hoạt bát, cho nên, vào lúc ăn cơm vẫn luôn là cô nói, chỉ là, Tô Lạc lại biết, chỉ là ở chung với Thần Hạo, Tô Nguyệt mới có thể như vậy, lúc bình thường, mặc dù cô cũng rất hoạt bát, chỉ là, nhưng không có nói nhiều như vậy, vui vẻ như vậy.

“Ừ, cũng sẽ không trở về nước F, tập đoàn Hạo Thiên hai người biết chưa.”

Tô Lạc và Tô Nguyệt nhìn nhau, tập đoàn Hạo Thiên, dĩ nhiên bọn họ biết, không, phải là tất cả mọi người đều biết, nếu như nói Mặc Mạch quốc tế phát triển là một kỳ tích, như vậy tập đoàn Hạo Thiên chính là kỳ tích trong kỳ tích, dù sao Mặc Mạch quốc tế cũng nỗ lực rất nhiều năm mới từ một công ty không có tiếng tăm gì cho tới vị trí hàng đầu thế giới như bây giờ, nhưng mà ~diễn đàn lqđ~, tập đoàn Hạo Thiên cũng không như vậy, vào năm năm trước tập đoàn Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, tập đoàn Hạo Thiên chỉ dùng thời gian 5 năm đưa ra thị trường từ một công ty không có tiếng tăm gì nhảy vọt một cái trở thành xếp hàng thứ hai trên thế giới, là kỳ tích trong kỳ tích, hơn nữa, tập đoàn Hạo Thiên giống với Mặc Mạch quốc tế phát triển công ty bằng kinh doanh bất động sản.

Chỉ là, tổng giám đốc tập đoàn Hạo Thiên là một nhân vật rất thần bí, nghe nói là người ở nước F, chỉ là, bọn họ không có nghĩ tới, An Thần Hạo sẽ có quan hệ với tập đoàn Hạo Thiên.

“Thần Hạo, tập đoàn Hạo Thiên với cậu có quan hệ như thế nào?”

Thật ra thì, Tô Lạc không hy vọng tập đoàn Hạo Thiên có quan hệ với Tô Lạc, bởi vì, nhưng mọi người thấy tập đoàn Hạo Thiên một mặt ở trên bạch đạo, chỉ là, giống như Tô Lạc từ nhỏ đã được Thượng Quan niên dạy, nhiều năm như vậy đương nhiên anh cũng biết một chút chuyện trong thương giới, hơn nữa, Thượng Quan Niên cũng đã từng nói, tập đoàn Hạo Thiên có thể là thế lực hắc đạo đối kháng với gia tộc Toàn Thị, chỉ là, bất đồng chính là gia tộc Toàn Thị đều là làm ăn mua bán chính đáng, chỉ là vừa mới bắt đầu là gia tộc từ việc buôn bán phi pháp đến khi rời khỏi hắc đạo, nhiều năm như vậy, gia tộc Toàn Thị đã dần dần không hề làm việc mua bán phi pháp nữa.

Nhưng là, tập đoàn Hạo Thiên không như vậy, một công ty có thể đưa ra thị trường chỉ có thời gian 5 năm phát triển thành tập đoàn lớn xếp hàng thứ hai toàn thế giới, nhất định ở sau lưng nó mặc dù có tài lực và nhân lực, hơn nữa, nếu như muốn ở trong khoảng thời gian ngắn phải có những thứ này, chỉ có một phương pháp, chính là tiến hành giao dịch phi pháp, chẳng hạn như buôn bán súng ống và ma túy.....

“Tôi trở về nước, chính là vì tiếp nhận tập đoàn Hạo Thiên.”

Tô Lạc khẽ nhún mày, nhưng là, gương mặt Tô Nguyệt lại không dám tin còn có vui mừng, cô luôn cho rằng An Thần Hạo là một thiếu gia có tiền, chỉ là,

cô không ngờ tập đoàn Hạo Thiên lại là nhà của An Thần Hạo, hơn nữa, hôm nay cô cũng làm việc ở tập đoàn Hạo Thiên.

“Có thật không, anh Thần Hạo, hôm nay em cũng đi làm ở tập đoàn Hạo Thiên, về sau chúng ta chính là đồng nghiệp đấy.”

“Ừ.”

An Thần Hạo cười có chút cứng chịu xoa xoa mái tóc Tô Nguyệt, sắc mặt Tô Nguyệt trở nên hồng, gương mặt thẹn thùng, vì không để cho An Thần Hạo và Tô Lạc phát hiện, cô cũng chỉ có vùi đầu ăn cơm, cho nên không có nhìn thấy ánh mắt trao đổi của Tô Lạc với An Thần Hạo.

An Thần Hạo nhìn Tô Lạc cười cười yên tâm, anh biết Tô Lạc lo lắng cho anh, đương nhiên anh cũng biết việc làm sau lưng của tập đoàn Hạo Thiên, chỉ là, anh không có lựa chọn nào khác.

Tô Lạc thấy An Thần Hạo đã quyết định rồi, lại không nói gì nữa, anh biết An Thần Hạo rất thông minh, anh tin tưởng cậu ấy cũng có thể sẽ xử lý tốt, chỉ mong, tất cả thuận lợi, chỉ mong, phía trước là anh suy nghĩ nhiều.

Một bữa cơm Tô Nguyệt ở trong thẹn thùng, Tô Lạc trong lòng thấp thỏm cũng thấy yên tâm, sau khi tiễn Tô Lạc và Tô Nguyệt về, An Thần Hạo trở lại thư phòng, mở máy vi tính ra, trong nháy mắt thì có một người đàn ông hơn 40 tuổi có đôi mắt hoa đào xuất hiện ở trong máy vi tính.

Người đàn ông ngâm xì gà, ngồi trên ghế dựa bên cạnh còn để một cây gậy.

“Ba...”

An Thần Hạo kêu người đàn ông trong máy vi tính một tiếng, người đàn ông được anh gọi là ba gật đầu một cái, sau đó mở miệng nói “Ngày mai sẽ có người dẫn con đi công ty.”

“Con biết rồi ba.”

“Ừ, sau đó sẽ có người hướng dẫn con làm việc như thế nào, cho nên con không cần phải lo lắng, Thần Hạo, tập đoàn Hạo Thiên vốn chính là của con, cho nên, không nên trách ba nhấn tâm để cho con sớm nhận lấy công ty như vậy.”

Về mặt người đàn ông trong máy vi tính đối với An Thần Hạo an ủi và thương yêu, An Thần Hạo cười cười, lắc đầu một cái.

“Ba yên tâm, con đều biết, ba chú ý sức khỏe.”

“Được.”

Tắt máy vi tính, An Thần Hạo ngồi trên ghế một lát, thì đứng dậy vào phòng tắm, bên này nước F, một người đàn ông hơn 50 tuổi đi tới sau lưng người đàn ông đang ngồi ở trên ghế, đây cung kính.

“Lão gia, đã đến giờ ăn cơm.”

“Tôi biết rồi.”

Sau đó người đàn ông kia lui ra sau, người đàn ông ngồi ở trên ghế hút xong điếu xì gà trong tay, lúc này mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Nhà họ An, An Mặc Hàn dùng xong bữa tối, rửa mặt rồi nằm ở trên giường sau đó điện thoại vang lên, anh nhận điện thoại, bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng của An Dĩ Mạch.

“Anh chưa ngủ?”

An Mặc Hàn nhếch môi, “Nhớ em, không ngủ được.”

“Ha ha...”

Bên đầu kia điện thoại tiếng cười của An Dĩ Mạch làm cho trong lòng của An Mặc Hàn ngứa một chút, thân thể đã từ từ nảy sinh biến hóa.

“Mặc Hàn..... Em cũng nhớ anh lắm.....”

Mặc dù An Mặc Hàn biết đó là nói đùa, nhưng trong lòng lại điên cuồng suy nghĩ muốn được gặp cô nhiều hơn.

“Chờ anh.....”

Cúp điện thoại, An Mặc Hàn lại gọi một cú điện thoại.

“Tiểu Trương, đặt cho tôi một vé bay đến thành phố H, lập tức.”

Sau đó anh bắt đầu thay quần áo, ra cửa lái xe đến sân bay, bên này, An Dĩ Mạch nhìn lên chiếc điện thoại sừng sốt một chút, còn chưa phản ứng kịp, Dư Huyền mới vừa tắm xong đi ra ngoài thấy An Dĩ Mạch ngồi ở trên giường nhìn điện thoại di động về mặt ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

"Cậu làm sao vậy?"

Lúc này An Dĩ Mạch mới tỉnh táo lại, nhìn Dư Huyền một chút, lại nhìn điện thoại di động một chút, cuối cùng quyết định mặc quần áo.

"Tớ đi đến sân bay, các cậu nghỉ ngơi trước đi."

"Ai..... cậu làm sao vậy, đã trễ thế này đến sân bay làm gì?"

Hạ Hi cũng vừa mới đi ra, Dĩ Mạch lại buông vật trong tay xuống, vọt vào phòng tắm, nhanh chóng tắm một cái.

"Có việc, yên tâm, tớ không dễ bị lạc, các cậu nghỉ ngơi sớm một chút Haha...!"

"Aizz....."

Họ còn chưa kịp nói gì thì bóng dáng của An Dĩ Mạch đã biến mất, hai người nhìn nhau một cái, trong lòng có chung một suy nghĩ, Dĩ Mạch phát điên, sau đó họ cùng nhau tắt đèn, ngủ.

Bên này, An Dĩ Mạch đi ra khách sạn đón xe taxi, ngồi trên xe, nhìn thời gian trong điện thoại di động, nhíu mày.

Cô ở khách sạn đến sân bay có chút xa, cho nên lúc đến sân bay đã là một tiếng sau, An Dĩ Mạch tìm cửa ra gần nhất, nhìn đồng hồ, sau đó khoác áo khoác lên người mình, hai cánh tay ôm hai chân, đầu tựa vào trên đầu gối, nhắm mắt ngủ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi An Mặc Hàn bước xuống từ trên máy bay, đầu tiên liền nhìn thấy người đang ngủ ở trên ghế, anh khẽ nhún nhảy, cởi áo khoác trên người xuống, đắp ở trên người An Dĩ Mạch. đi đi

An Dĩ Mạch từ từ mở mắt, vẻ mặt mơ màng, chỉ là, khi thấy mặt của An Mặc Hàn thì cô cười cười, giống như là một đứa bé được ăn đường.

"Anh đã đến rồi....."

Không nói sao anh lại tới đây, không nói sao giờ anh mới đến, cũng không phải là em ở chỗ này chờ anh thật lâu, mà là, anh đã đến rồi..... ăn ý như vậy, tin tưởng như vậy, An Mặc Hàn đưa tay vuốt ve ở trên gương mặt cô, cười nói "Đứa ngốc."

Sau đó ôm cô thật chặt vào trong ngực, ngồi ở trong xe, An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch vào lòng, An Dĩ Mạch ở trong ngực anh cười rất vui vẻ, cô nhìn cảm An Mặc Hàn một chút, thật là kỳ quái, ~ ~ sáng sớm hôm nay rõ ràng bọn họ mới tách ra, tối ngày hôm qua rõ ràng bọn họ còn ngủ cùng nhau, vẫn còn liều chết trên miền, nhưng mà, chỉ là một ngày không nhìn thấy anh, thật không ngờ cô rất nhớ anh.

An Mặc Hàn cảm giác được ánh mắt của cô, cúi đầu ấn xuống trán cô một nụ hôn, hỏi cô "Làm sao vậy, làm gì nhìn anh như vậy."

"Nhìn anh thật đẹp mắt."

An Dĩ Mạch thuận miệng trả lời anh, An Mặc Hàn nghe cười rất vui vẻ, nhất thời, An Dĩ Mạch cảm thấy chung quanh không còn màu sắc, chỉ còn lại có nụ cười đẹp mê hoặc lòng người của An Mặc Hàn.

"Đứa ngốc....."

An Mặc Hàn lại kêu cô một câu, hôm nay, hình như An Mặc Hàn đặc biệt thích gọi cô là đứa ngốc, đây đã là lần thứ hai anh gọi cô rồi, An Dĩ Mạch trầm nghĩ, nói cô ngu ngốc, không phải anh ngu ngốc hơn sao, đã trễ thế này, nói đến gặp cô là đến.

"An Mặc Hàn, anh cũng là đại ngu ngốc."

Hai tay An Dĩ Mạch ôm chặt eo của anh, vùi mặt vào trong ngực của anh.

"Cho nên chúng ta là một cặp trời sinh."

"Ha ha, tự kỉ quá mức....."

An Mặc Hàn không phản bác cô, chỉ là dịu dàng vuốt mái tóc mềm mượt xinh đẹp của cô.

Chờ đến lúc bọn họ đi đến khách sạn đã là rạng sáng, bọn họ muốn thuê một phòng, sau khi đi tới gian phòng, An Mặc Hàn đi vào phòng tắm đi tắm một chút, còn An Dĩ Mạch gửi cho Dư Huyền một tin nhắn, nói cho các cô ấy biết cô đã quay trở về, đang ở chung với An Mặc Hàn, để cho các cô không cần lo lắng.

"Đang gọi điện thoại?"

Khi An Mặc Hàn đi ra phòng tắm đúng lúc thấy An Dĩ Mạch đang chơi điện thoại di động.

"Không có, gửi cho Huyền Huyền bọn họ một tin nhắn, nói cho các cô ấy biết không cần lo lắng cho em."

"Ừ."

An Mặc Hàn ngồi ở sau lưng An Dĩ Mạch, trên vai của cô, mùi hương quen thuộc của đàn ông truyền vào chóp mũi An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch quay đầu, nhìn An Mặc Hàn một cái, ở chóp mũi của anh cần một cái.

"Trên người của em thật dễ ngủ, em dùng nước hoa gì vậy?"

An Mặc Hàn vùi đầu ở cần cổ của cô, môi ở trên cổ của cô di chuyển qua lại, đôi tay càng thêm không thành thật di chuyển ở trên người của An Dĩ Mạch, trong lúc vô tình, An Dĩ Mạch phát hiện nút áo của cô cũng bị An Mặc Hàn cởi ra.

"Có muốn em viết tên cho anh hay không?"

An Dĩ Mạch khẽ nhủ mảy, loại người như anh đúng là người có bệnh ưa thích sạch sẽ nghiêm trọng, dieen dddaaan leeequysddooon An Dĩ Mạch cũng không tin tưởng anh thích mùi trên người cô, chỉ là cô không nhìn nổi anh vui mừng, muốn kích thích anh một chút.

"Được, anh xuống dưới mua cho em."

"Ha ha, miệng lưỡi trơn tru....."

"Có phải miệng lưỡi trơn tru hay không em thử xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Sau đó Dĩ Mạch còn chưa kịp tiếp thu anh nói có ý tứ gì, miệng đã bị An Mặc Hàn ngăn chặn, sau đó anh điên cuồng xâm nhập lãnh địa của cô, lúc này, nếu như An Dĩ Mạch còn không biết anh nói miệng lưỡi trơn tru là có ý gì, nhất định cô là người ngu ngốc nhất trên cái thế giới này.

"Ồ....."

Sau đó, một phòng kiểu điếm.

Một hồi triền miên đi qua, An Mặc Hàn rửa sạch chính mình lại ôm thân thể Dĩ Mạch rửa sạch, cuối cùng hai người cũng đã không còn hơi sức nằm ở trên giường, sau đó, Dĩ Mạch mới nghĩ đến hôm nay An Thần Hạo gọi điện thoại cho cô.

"An Mặc Hàn....."

"Hả?"

An Mặc Hàn nhắm mắt lại, hưởng thụ thể giới hai người của bọn họ không dễ gì có này.

"Tại sao Thần Hạo trở về?"

Sau khi An Dĩ Mạch nói nhìn An Mặc Hàn đang nhắm mắt một cái, mặc dù, An Mặc Hàn không có mở mắt, nhưng mà anh lại nhủ mảy, An Dĩ Mạch đau lòng lấy tay phủ lên trên mặt của anh, cố gắng xoa dịu cái nhủ mảy này của anh, An Mặc Hàn kéo tay An Dĩ Mạch qua hôn một cái, sau đó mở mắt, trong mắt thư thái một chút.

"Ông ta bảo Thần Hạo trở về, tiếp nhận tập đoàn Hạo Thiên."

Trong giọng nói của An Mặc Hàn đang cố gắng kiềm chế gì đó, An Dĩ Mạch thờ dài, ôm anh thật chặt, cho anh ấm áp, nói cho anh biết, cô vẫn luôn bên cạnh, An Mặc Hàn cũng ôm Dĩ Mạch thật chặt, muốn cố gắng hấp thụ càng nhiều ấm áp từ trên người của cô, như vậy, khi anh nhớ tới người kia sẽ không cảm thấy lạnh lẽo.

"Thần Hạo đã không còn nhỏ, cậu ấy sẽ biết phải làm gì, Mặc Hàn, anh cũng không cần suy nghĩ nhiều."

"Anh biết, vốn là anh không có ý định quản lý cậu ấy, chuyện của Thần Hạo chỉ mong chính cậu ấy có thể giải quyết, chúng ta với bọn họ không có quan hệ gì, bây giờ còn chưa phải lúc."

An Dĩ Mạch ấn xuống khoe miệng của anh một nụ hôn, gật đầu một cái.

Cứ như vậy, hai người cũng không có ngủ, tâm sự suốt cả đêm, khi cuối chân trời khẽ tỏa sáng, An Dĩ Mạch thấy hơi mệt đuổi đuổi hai cánh tay, ô, có

chút mệt mỏi.

"Aizz, suốt đêm đầu ở trong này nói nhảm."

An Mặc Hàn nhếch môi nói "Em có ý kiến?"

An Dĩ Mạch không thèm để ý đến anh, bĩu bĩu môi, nhất định là cô có ý kiến, cô buồn ngủ quá, ô ô, hôm nay định dạo phố với Huyền Huyền bọn họ, ô ô, hiện tại khẳng định là không đi được rồi, ngoài ra An Mặc Hàn ở chỗ này, bây giờ cô cũng buồn ngủ muốn chết, khẳng định là không có tinh thần đi dạo phố rồi.

"Nhất định là có ý kiến, ô ô, chính là em muốn đi dạo phố."

An Dĩ Mạch xoa xoa đôi mắt có chút mệt mỏi, đầy bụng đáng thương nói.

"Ngoan, chúng ta ngủ trước một chút, đến chiều anh với em đi dạo phố."

"Được....."

Bên này An Dĩ Mạch trả lời cũng đã sắp ngủ thiếp đi, An Mặc Hàn cung chịu hôn hôn cô, sau đó ôm cô, hai người rất nhanh đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Editor: MarisMiu -

Bên này, Dư Huyền và Hạ Hi hai người đã rời giường chuẩn bị xuất phát.

"Huyền Huyền, có cần gọi cho Dĩ Mạch không?"

Ngày hôm qua, lúc Dĩ Mạch gửi tin nhắn đến cho bọn cô đã khuya lắm rồi, vốn các cô còn có chút lo lắng nhưng nghe nói An Mặc Hàn tới đây thì các cô cũng đã yên tâm nằm ngủ. Có điều, hôm nay nhóm người bọn cô đều đã hẹn sẽ cùng nhau đi dạo phố, nhưng An Dĩ Mạch lại không một chút tin tức nào. Nếu các cô cứ đi như thế, khi Dĩ Mạch phát hiện nhất định sẽ âm ỉ chết các cô, Nhưng nếu gọi điện cho Dĩ Mạch, lỡ may hai vợ chồng son người ta đang "vội vàng", vậy không phải là hai người bọn cô bị ánh mắt của An Mặc Hàn giết chết sao.

Dư Huyền nghĩ một lát, sau cùng vẫn là lắc đầu. Cô không dám gọi cho Dĩ Mạch, hơn nữa các cô tình nguyện đắc tội Dĩ Mạch chứ không muốn đắc tội An Mặc Hàn. Nếu thật sự các cô đứng lúc quấy rầy đến bọn họ, nhất định An Mặc Hàn sẽ giết chết các cô.

"Chúng ta gửi một tin nhắn cho Dĩ Mạch là được rồi. Ngày hôm qua, không phải cô ấy cũng chỉ gửi chúng ta một tin nhắn đó sao. Ừm, cứ như vậy đi."

"Được."

Hạ Hi giờ hai tay tán thành cách nghĩ của Dư Huyền, các cô chỉ cần nhắn một tin cho Dĩ Mạch là tốt rồi, như vậy cũng sẽ không quấy rầy đến hai người bọn họ.

Sau đó, bọn cô gửi một tin nhắn cho Dĩ Mạch, hai người liền hưng phấn đi ra khỏi cửa. Trong lúc ngủ mơ, Dĩ Mạch hoàn toàn không biết rằng hai người bạn xấu Huyền Huyền các cô đang đi mua sắm cực kỳ vui vẻ. Có điều, nếu để cho Dĩ Mạch lựa chọn thì vẫn là ngủ quan trọng nhất, hơn nữa còn có An Mặc Hàn ở đây, ôm anh ngủ thật là thoải mái.

Thành phố S, sau khi nhận được một vài tin tức, Toàn Ti Dạ liền đi tới An gia để nói cho An Mặc Hàn biết. Vừa tới An gia, đúng lúc đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, tới sớm không bằng tới khéo, thế nên Toàn Ti Dạ không nói hai lời lập tức ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Sau khi ăn xong mới phát hiện An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không xuống dùng cơm, lúc này anh mới nghĩ hỏi đi Lan một chút.

"Di Lan, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vẫn chưa dậy sao?"

Di Lan vừa dọn dẹp đồ ăn, vừa cười cười trả lời câu hỏi của Toàn Ti Dạ.

"Thiếu gia và tiểu thư đi thành phố H rồi, tối hôm nay mới trở về."

"A..."

Lần này đến phiên Toàn Ti Dạ kinh ngạc, thành phố H? Sao nói đi là đi rồi, một chút tin tức anh đều không hề biết, lại để anh đến một chuyến tay không.

Sau đó, anh liền quay người rời khỏi An gia, đi tới một sân Golf, vừa xuống xe liền nhìn thấy cả người Chiếm Nam Huyền mặc một bộ đồ thể thao màu trắng đang chuẩn bị lấy một tư thế tao nhã đánh một quả golf vào trong hồ.

“Bốp bốp bốp...”

Nghe được tiếng vỗ tay, Chiếm Nam Huyền quay đầu lại đưa cây gậy chơi golf cho người đứng bên cạnh, sau đó cùng Toàn Tỉ Dạ đi đến ngồi xuống cái ghế dựa nửa nằm nửa ngồi ở bên cạnh.

"Sao vậy, bị Hạ Hi bỏ rơi rồi à?"

Chiếm Nam Huyền thuộc dạng người vui sướng khi người gặp họa. Nhìn thấy sắc mặt của Toàn Tỉ Dạ rất thối thì anh vô cùng vui mừng. Hơn nữa, nơi này chính là sân đánh Golf, lấy hiểu biết của bọn họ đối với Toàn Tỉ Dạ, nếu không phải bị ép buộc, nhất định cậu ấy sẽ không bước vào nơi này. Bởi vì, đây chính là nơi mà Toàn Tỉ Dạ ghét nhất, Toàn Tỉ Dạ có nói qua: Kỳ thực Golf cũng chỉ là một số người cho mình là có tiền địa vị mà đưa nó trở thành một trò tiêu khiển, không có bất kỳ ý nghĩa gì, cho nên anh rất ghét.

“Phiền phức...”

Toàn Tỉ Dạ ném cái ly vào Chiếm Nam Huyền, vừa vặn anh tiếp được, Chiếm Nam Huyền nhìn tính tình trẻ con của cậu bạn như thế thì cười, chẳng lẽ anh đã đoán đúng, thực sự cậu ấy bị Hạ Hi bỏ rơi rồi.

"Cậu thật sự bị Hạ Hi bỏ rồi?"

"Nếu cậu muốn chết, mình không ngại giúp đỡ một tay đâu."

"Ha ha ha, chỉ đùa một chút thôi. Nói đi, rốt cuộc là làm sao, mình không tin cậu tới tìm mình chỉ để nói chuyện phiếm."

Chiếm Nam Huyền uống một hớp nước trái cây trong tay, đôi mắt sáng ngời sâu thẳm tràn đầy "phong tình vạn chủng" nhìn Toàn Tỉ Dạ Toàn Tỉ Dạ lập tức không chịu nổi, toàn thân run lên xoa xoa hai cánh tay, cả người đều đã nổi da gà.

"An Mặc Hàn lên lút dẫn An Dĩ Mạch đi thành phố H rồi, hơn nữa, An Thần Hạo cũng trở về, hôm nay đã chính thức tiếp nhận tập đoàn Hạo Thiên."

Nghe Toàn Tỉ Dạ nói xong, Chiếm Nam Huyền cũng khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. Anh nhú mày, lại nghĩ đến điều gì đó, híp hai mắt lại.

"Cậu đã nhận được tin này rồi, mình nghĩ chắc Mặc Hàn cũng đã nhận được tin tức này. Cậu đừng quên, còn có một người luôn ở sau lưng giúp đỡ An Mặc Hàn."

Nghe Chiếm Nam Huyền nói vậy, Toàn Tỉ Dạ nghi hoặc, nhưng rất nhanh anh liền nghĩ tới điều gì đó, lập tức nở nụ cười. Chiếm Nam Huyền nói không sai, An Mặc Hàn đã nhận được tin tức, hơn nữa tin tức này là người sau lưng kia nói cho cậu ấy biết. Với lại nếu bọn anh đoán không sai, An Mặc Hàn cũng đã gặp An Thần Hạo rồi. Dù sao, trước đây An Thần Hạo thích nhất là dính lấy An Mặc Hàn, nếu cậu ấy đã trở lại từ nước F, không thể nào lại không đi gặp An Mặc Hàn.

Về mặt của Toàn Tỉ Dạ không còn lo lắng nữa, anh tin tưởng An Mặc Hàn sẽ xử lý tốt. Nếu thật sự không được, An Mặc Hàn sẽ nói cho bọn anh, hiện giờ bọn anh cũng đừng ở đây mà bận tâm lo lắng. Nghĩ thông suốt, trong lòng Toàn Tỉ Dạ tốt hẳn lên, sau đó lôi kéo Chiếm Nam Huyền đi uống rượu.

Bên này, An Thần Hạo đi vào Cao ốc tập đoàn Hạo Thiên, cả người anh được bao bởi một thân tây trang, nhìn mấy chữ to lớn nguy nga kia, sau đó thu hồi ánh mắt, nhếch môi đi vào Cao ốc Hạo Thiên.

Hôm nay là chủ nhật, cho nên không có nhân viên làm việc. Anh đi vào rất thuận lợi, trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng, đi thẳng tới tầng cao nhất. Anh nhìn thiết kế tầng cuối cùng không có ý kiến gì, sau đó chính xác tìm được văn phòng của tổng giám đốc. Đây cửa tiến vào, quả nhiên bên trong không có một ai giống như trong suy nghĩ của anh. Anh tự nhiên đi vào, ngồi vào chiếc ghế duy nhất ở trong phòng.

Quan sát cách bố trí căn phòng, sau cùng lắc đầu, một bộ dáng ghét bỏ ngồi ở trên ghế xoay qua xoay lại. Anh không dám phát biểu bất kỳ ý kiến gì đối với thiết kế của căn phòng này. Bởi vì nó không phải vấn đề quan trọng, dù sao anh cực kỳ ghét bỏ là được, có điều trong lòng anh đã có ý tưởng.

"Chờ mình dọn vào nhất định phải thiết kế lại..."

"Thay đổi cái gì thế?"

An Thần Hạo vừa nói xong liền có một giọng nói truyền tới, sau đó theo giọng nói phát ra, An Thần Hạo nhìn về phía cửa, nơi đó vừa vặn có một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đang đứng ở chỗ đó. Người đàn ông rất tuấn tú, bởi vì tuổi tác nên nhìn có rất có mùi vị của một người đàn ông trưởng thành.

An Thần Hạo híp mắt, nhìn thật kỹ người đàn ông này. Có điều sau cùng vẫn là lắc đầu, anh khẳng định không biết người đàn ông này.

"Anh là..."

An Thần Hạo đi lên phía trước, đứng ở trước mặt người đàn ông, Hiển nhiên người có vị đàn ông này lại cao hơn anh một cm. Về điểm này, khiến anh vô cùng kiêu ngạo, phải biết rằng, nếu hai người bọn họ đứng chung một chỗ, phần lớn những người phụ nữ đều sẽ lựa chọn người đàn ông trước mắt này. Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng anh phải công nhận rằng người đàn ông này thành thực ôn trọng hơn anh, giống như chị

Dĩ Mạch nói, bây giờ anh vẫn còn là một đứa trẻ.

"Xin chào, tôi là Lục Viêm."

"Lục Viêm?"

An Thần Hạo có chút không dám xác nhận, nhưng anh không thể không tin tưởng người đứng trước mặt này lại là Lục Viêm, là người cổ vấn tài chính nổi tiếng nhất trên thế giới. Sau đó, Lục Viêm liền kể lại rất nhiều chuyện của công ty với anh. Sau khi An Thần Hạo nghe xong liền hoàn toàn hóa đá, hiện tại anh cần gấp một chút an ủi, vì thế khi An Dĩ Mạch vẫn còn đang ở trong giấc mộng đã bị đánh thức như thế.

"Ồ...Không cần nhận...."

An Mặc Hàn dùng sức kéo lấy cánh tay của An Dĩ Mạch, sau đó lại ôm lấy cô. An Dĩ Mạch lắc đầu sau đó hôn lên môi của anh. Lúc này anh mới buông cô ra, An Dĩ Mạch với tay lấy di động, nhìn qua là An Thần Hạo lại nhìn qua An Mặc hàn vẫn còn đang ngủ say, vì thế cô quyết định cầm điện thoại đi vào toilet.

"Tiểu Hạo..."

"Hu hu, chị Dĩ Mạch!....."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Editor: MarisMiu

Nghe được giọng nói từ thân từ đầu dây điện thoại bên kia, An Dĩ Mạch nhú mày, xoa xoa mớ tóc hỗn độn, an ủi: "Sao vậy? Tiểu Hạo, từ từ rồi nói..."

"Hu hu, chị Dĩ Mạch. Chị trở về cứu em nhanh đi, huhu..."

Nghe An Thần Hạo kêu cứu vô cùng từ thân, An Dĩ Mạch vốn đang hoài nghi cậu cố ý, nhưng hình ảnh chính mình trong gương thì đã thỏa hiệp rồi.

"Ngoan, đợi lát nữa chị trở về thì sẽ tốt thôi."

Rốt cuộc cũng dỗ xong An Thần Hạo, An Dĩ Mạch đi ra khỏi toilet thì thấy An Mặc hàn đã ngồi dậy. Áo ngủ trên người cũng đã lộ ra hơn nửa, lộ ra da thịt khiêu gợi, có điều bây giờ không phải là lúc nghĩ đến cái này, An Dĩ Mạch đi lên phía trước bắt đầu mặc quần áo vào.

"Chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó thì trở về thôi."

An Mặc Hàn nhú mày, không phải Dĩ Mạch nói sẽ đi dạo phố sao? Thế nào lại quay trở về, chẳng lẽ là vì cuộc điện thoại vừa rồi?

"An Thần Hạo?"

An Mặc Hàn hỏi thử một câu, lại nhìn thấy An Dĩ Mạch lập tức gạt đầu. Mặt của anh đen lại, quả nhiên là tên tiểu tử kia.

"Không được, chúng ta đi dạo phố, buổi tối rồi trở về."

An Dĩ Mạch thở dài, đi lên phía trước thay quần áo cho An Mặc Hàn. diễn.đàn.lê.quý.đôn An Mặc Hàn cũng rất phối hợp theo, Dĩ Mạch vừa mặc vừa khuyên nhủ.

"Ngoan, thằng bé vẫn là đứa trẻ mà, hơn nữa chúng ta trở về cũng có thể đi dạo phố, với lại ngày mai còn phải đi làm, chiều nay anh không thể mệt quá được."

Sau đó lại hôn lên trán của anh một cái, nhưng An Mặc Hàn vẫn không đồng ý: "Cậu ta đã 22 tuổi rồi, còn đâu mà trẻ con nữa."

Lúc anh 22 tuổi, hình như lúc trước còn chưa được 22 tuổi nữa. Thời điểm đó anh đầu giống An Thần Hạo như bây giờ.

"Cậu ấy mới 21 tuổi, vẫn chưa được 22 tuổi. Nó vẫn còn nhỏ, chẳng lẽ anh muốn so đo với một đứa trẻ sao?"

"Được rồi, có điều không cho phép cậu ta ôm em."

Tên tiểu tử An Thần Hạo kia thích nhất là ôm An Dĩ Mạch. Lúc nhỏ thì còn có thể, nhưng bây giờ tuyệt đối không được, toàn bộ trên dưới An Dĩ Mạch

đều là của anh hết, bất kỳ người nào cũng không được ôm cô.

Sau đó, An Mặc Hàn không can tâm tình nguyện trở về An gia cùng với An Dĩ Mạch. Lúc này, An Thần Hạo đã ngồi ở đó chờ bọn họ rồi.

"Hu hu hu, chị Dĩ Mạch..."

An Thần Hạo đi lên liền ôm Dĩ Mạch nhưng lại ôm trúng một bức tường thịt, cảm giác rất cứng, anh lại cố ý gõ thêm mấy cái, động tác này lại chọc cười An Dĩ Mạch.

"Em nói sao mà nó cứng thế chứ, chị Dĩ Mạch, hu hu, ôm ôm..."

Còn chưa tới gần An Dĩ Mạch, An Thần Hạo đã bị An Mặc Hàn ở phía sau kéo cổ áo lôi đến cạnh ghế sofa, trong lòng anh oán hận một hồi.

"Anh, em đã cao 1m80 rồi, sao anh lại lôi kéo em như thế, thật mất hết hình tượng mà."

Cậu sửa sang lại chính mình, tố cáo hành động của An Mặc Hàn.

"Cậu còn biết mình cao 1m80, đã không còn là đứa trẻ nữa, nhìn thấy Dĩ Mạch là lại ôm như vậy?"

An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch vào trong ngực, nói với An Thần Hạo. An Thần Hạo nghiêng rằng, sau cùng bày ra bộ dáng tội nghiệp đáng thương nhìn về phía An Dĩ Mạch.

"Được rồi, Mặc Hàn. Tiểu Hạo vẫn còn nhỏ mà!"

An Dĩ Mạch thoát khỏi cái ôm của An Mặc Hàn, ngồi xuống bên cạnh An Thần Hạo. Miu - d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n An Thần Hạo nghe An Dĩ Mạch nói vậy thì gật đầu lia lịa, có chút khiêu khích nhìn anh họ của cậu, ý bảo chị Dĩ Mạch đứng ở bên này ủng hộ cậu.

Ánh mắt An Mặc Hàn hơi trầm xuống, đương nhiên An Thần Hạo cũng thấy được, có hơi sợ. Lúc này di Lan mở miệng làm tan đi ánh mắt lạnh lẽo của An Mặc Hàn kia.

"Thiếu gia, Toàn thiếu gia đã tới đây và đưa tới một phần văn kiện, đã đặt vào trong thư phòng của thiếu gia rồi."

"Được, tôi biết rồi. Cậu đừng hoảng một chút!"

Cảnh cáo An Thần Hạo xong, lúc này anh mới đi vào thư phòng. Sau đó An Thần Hạo liền vui mừng hơn hờ ôm lấy cánh tay của An Dĩ mạch, bắt đầu kể "nỗi khổ" của mình.

Lúc tối, An Thần Hạo dùng bữa tối ở An gia rồi mới trở về. An Dĩ Mạch bung một ly sữa tươi đi vào thư phòng của An Mặc Hàn, nhìn thấy anh đang gõ gì đó ở trên máy tính.

"Gặp phải chuyện gì sao?"

An Mặc Hàn lắc đầu, kéo An Dĩ Mạch ngồi vào trong lòng mình, buồn bực đáp: "Không, trong công ty có chút việc, không cần lo lắng."

An Dĩ Mạch đưa ly sữa cho anh, anh nhận lấy. Lúc này An Dĩ Mạch mới nhìn về máy tính của anh, trong máy tính là tài liệu giới thiệu của một người, hơn nữa còn có một tấm hình đi kèm.

"Lục Viêm?"

An Dĩ Mạch nhíu mày, cô nhớ rõ hôm nay An Thần Hạo có nói chuyện của Lục Viêm với cô, hơn nữa tất cả đều là oán trách, nhưng mà tại sao An Mặc Hàn lại tra Lục Viêm chứ.

"Ừm, Lục Viêm, là người có vấn đề tài chính."

"Anh ta chính là người được người kia tìm tới để giúp đỡ Tiểu Hạo sao?"

An Dĩ Mạch thông minh như thế sao lại không nghĩ ra được chứ. An Mặc Hàn điều tra, nhất định là vì nguyên nhân này. Quả nhiên, An Mặc hàn gật đầu đồng ý.

"Lục Viêm chính là người được ông ta bồi dưỡng ra, thật không nghĩ tới, mười năm trước ông ta đã bắt đầu kế hoạch rồi."

An Mặc Hàn nhíu mày, đôi mắt hoa đào tràn đầy máu đỏ. An Dĩ Mạch nhìn anh một cái, cũng không nói tiếp bởi vì cô hiểu An Mặc Hàn, cô cũng biết oán hận trong lòng anh.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Nếu ông ta đã có kế hoạch lâu như vậy, chắc chắn không có khả năng đột nhiên lại hành động. Lục Viêm xuất hiện chưa chắc là chuyện xấu đối với chúng ta không phải sao?"

An Mặc Hàn gật đầu, đúng vậy, An Dĩ Mạch nói rất đúng. Anh đang ở chỗ tối, bọn họ ở ngoài sáng. ~ diene - dann - MarisMiu - lee - quy - doon ~

Hiện giờ, Lục Viêm xuất hiện đã gần tiếp kéo ông ta ra chỗ sáng, ít nhất, có Lục Viêm ở đây thì bọn họ đã biết rõ hết kế hoạch của ông ta.

"Được rồi, đi ngủ thôi. Ngày mai không phải em còn bận rộn ở phòng làm việc mới sao?"

An Dĩ Mạch gật đầu, sau đó cùng với An Mặc Hàn trở về phòng ngủ, hai người liền đi vào mộng đẹp rồi.

Khi ánh nắng mặt trời đầu tiên chiếu sáng vào mọi vật thì một ngày tốt đẹp lại bắt đầu, một tuần mới cũng bắt đầu. Phòng làm việc An Dĩ Mạch đã chuẩn bị được hai phần ba, cô tin tưởng, có Tô Lạc và chị Linda hỗ trợ, phòng làm việc của cô rất nhanh sẽ đi vào quỹ đạo.

Thời điểm Linda đến phòng làm việc An Dĩ Mạch thì thấy cô ấy đã đến, một mình cô đang bận rộn khiêng vác sắp xếp đồ đạc. Linda nhìn thấy lập tức chạy tới giúp một tay, sau đó, hai người rất nhanh đã đem tất cả đồ đạc xếp vào vị trí thích hợp.

"Angel, sao lại không tìm người dọn dẹp, loại chuyện như vậy con gái đứng lên ngồi xuống rất mệt mỏi."

An Dĩ Mạch đưa một ly cà phê cho Linda, sau đó lắc đầu một cái, "Không sao, tự em cũng có thể làm mà."

Linda vẫn luôn thương thức An Dĩ Mạch, hôm nay biết cô mở phòng làm việc riêng lại càng thêm ủng hộ cô. Hơn nữa, Chiếm Nam Huyền đã nói thân phận thật sự của An Dĩ Mạch với cô. Vì thế, để cho cô càng thêm thích cô gái độc lập tự chủ này.

"Yên tâm đi, tôi chính là đặc biệt tới giúp cô, vốn là Tổng giám đốc nói tôi còn không tin. Nhưng sau khi gặp lại cô, tôi không thể không tin, cô rất lợi hại nha."

"Xin lỗi chị Đan, em đã che giấu thân phận của mình."

Linda lắc đầu ý bảo không có gì, vốn cô cũng không hay để ý mấy điều này.

"Thân phận gì vậy?"

Trong lúc các cô đang trò chuyện thì truyền tới một giọng nữ ngọt ngào, An Dĩ Mạch và Linda đồng thời nhìn về phía cửa, nhìn thấy chính là Tiểu Tiểu đang đứng ở đó cười với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Editor: MarisMiu ---

"Tiểu Tiểu, sao cô lại tới đây?"

"Angel, cô nói nếu cô mở văn phòng làm việc, tôi nhất định phải qua làm trợ thủ cho cô, kết quả ngay cả nói cô cũng không nói cho tôi biết."

Tiểu Tiểu làm bộ như rất tức giận, An Dĩ Mạch cười cười, cực kỳ cảm động. Cô biết hoàn cảnh của Tiểu Tiểu, văn phòng mới vẫn chưa bắt đầu, cô không muốn liên lụy tới cô ấy.

"Được rồi, không phải cô đã tới đây rồi sao? Tổng giám đốc cho cô tới à?"

Linda hỏi, bởi vì trừ bỏ Tổng giám đốc, cô không nghĩ ra ai có thể bảo cô ấy tới đây.

Nhưng Tiểu Tiểu lại lắc đầu: "Là tổng giám đốc An."

"Hả?"

Về mặt Linda nghi hoặc, An Dĩ Mạch cũng mờ mịt giống vậy. Hình như cô không nhớ là An Mặc Hàn biết Tiểu Tiểu.

"Thật mà. Hôm nay tổng giám đốc An của Mặc Mạch quốc tế đi tới công ty của chúng ta, sau đó Tổng giám đốc và Tổng giám đốc An liền đi tới văn phòng của chúng ta, rồi Tổng giám đốc An nói bảo tôi tới đây, hơn nữa cô không cần lo lắng vấn đề tiền lương của tôi, Tổng giám đốc An đã trả hết toàn bộ cho tôi rồi."

Lần này, An Dĩ Mạch và Linda coi như hiểu rõ, chỉ là An Dĩ Mạch cực kỳ cảm động đối với hành động của An Mặc Hàn. Nhưng chắc cô phải giải thích quan hệ của mình và An Mặc Hàn với Tiểu Tiểu một phen rồi, cô sẽ không bao giờ quên Tiểu Tiểu là một người siêu cấp bất quãi.

"Nhưng mà Angel, cô và An Mặc Hàn là quan hệ gì vậy?"

Nhìn đi, trên trán của An Dĩ Mạch nhanh chóng xuất hiện ba vạch đen, cô nhìn Tiểu Tiểu, lại nhìn qua Linda, cuối cùng vẫn là quyết định nói sự thật.

"Tôi và An Mặc Hàn là...."

"Chị gái?"

"Em trai?"

Mặc dù Linda biết rõ An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch có quan hệ, nhưng khi nghe An Dĩ Mạch nói như thế các cô vẫn rất kinh ngạc.

An Dĩ Mạch gật đầu, bọn họ đúng là chị em nhà. Nhưng mà vừa nghĩ đến giữa bọn họ ngoại trừ chị em kia còn có quan hệ phức tạp kia, ^^ Diễn ^^ Đan ^^ Maris ^^ Lê ^^ Miu ^^ Quý ^^ Đôn ^^ trên mặt An Dĩ Mạch lộ ra một nụ cười khổ, có điều Linda và Tiểu Tiểu vẫn còn đang trong khiếp sợ vẫn không phát hiện được.

"Angel.....Không, là Dĩ Mạch....Hai người thật sự là chị em!"

Tiểu Tiểu vẫn chưa kịp phản ứng từ tin tức mà Dĩ Mạch vừa nói kia, đây chính là An Mặc Hàn nha, là Tổng giám đốc của Mặc Mặc quốc tế, là vương của Mặc Mặc quốc tế, là nam thần trong lòng của tất cả các cô gái. Không ngờ, An Dĩ Mạch lại là chị của anh ấy.

"Mọi người vẫn cứ gọi tôi là Angel thôi, tôi nghe cái tên này thấy hay hơn. Ừm, chúng tôi quả thật là chị em, nhưng có chút phức tạp mà thôi, cái đó về sau nếu có cơ hội tôi sẽ nói với mọi người sau."

"Được...."

Sau đó, ba cô gái lại bắt đầu bận rộn dọn dẹp. Có điều trong một buổi sáng, Tiểu Tiểu và Linda vẫn chưa phản ứng kịp từ tin tức chấn động kia. Sau đó đợi đến trưa, nam chính trong miệng các cô rốt cuộc cũng xuất hiện tại phòng làm việc nhỏ nhỏ này.

"An...Tổng giám đốc..."

Lần này Tiểu Tiểu càng thêm kinh hãi. Cô thật không ngờ chưa được một ngày đã gặp được An Mặc Hàn hai lần. Linda trái lại không có phản ứng lớn như vậy, cô đã sớm biết Tổng giám đốc An và Tổng giám đốc nhà mình là bạn tốt, với lại trước kia cô cũng đã gặp qua anh.

"Chào mọi người, tôi đến tìm Dĩ Mạch..."

An Mặc Hàn cười cười với hai người họ, đôi mắt hoa đào lại khiến hai cô gái mê loạn một trận. Thời điểm An Dĩ Mạch đi ra đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Tiểu như hoa si nhìn An Mặc Hàn. Sắc mặt Linda cũng trở nên hồng. Còn vẻ mặt tươi cười của An Mặc Hàn là đáng đánh đòn.

"Anh lại gieo hoa đào nữa rồi."

An Dĩ Mạch đi tới, Tiểu Tiểu và Linda mới khôi phục trạng thái của mình. Về mặt An Mặc Hàn rất vô tội nhìn thấy An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch bĩu môi, anh vô tội mới là lạ.

"Chúng ta đi ăn cơm thôi."

"Chờ một chút, Tiểu Tiểu và chị Đan chúng ta cùng đi đi, dù sao cũng có người mời."

"Có thể chứ? Có bất tiện không?"

An Mặc Hàn gật đầu, anh sẽ không bài xích những người đối tốt với Dĩ Mạch. Được An Mặc Hàn đồng ý, Tiểu Tiểu và Linda hưng phấn ngồi lên xe của An Mặc Hàn. An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, lại một lần nữa cảm thán "Hong nhan họa thủy".

Một bữa cơm này trôi qua trong tiếng cười nói riu rít của Tiểu Tiểu, ^^ Diễn ^^ Đan ^^ Maris ^^ Lê ^^ Miu ^^ Quý ^^ Đôn ^^ An Mặc Hàn đưa ba người họ trở lại phòng làm việc rồi mới quay về Mặc Mặc quốc tế. Bởi vì Mặc Mặc quốc tế rất gần với văn phòng làm việc của cô, cho nên đi chuyển rất thuận tiện dễ dàng.

Buổi chiều cũng trôi qua nhanh trong khi các cô làm việc, Dĩ Mạch đã lâu không bận rộn như vậy, vì thế, công việc lù lù thiếu chút nữa quên luôn thời gian, vẫn là Linda nhìn đồng hồ, lại nhìn mọi thứ không cần gì phải làm nữa, lúc này mới nói Dĩ Mạch là tan tầm rồi.

"Dĩ Mạch, ở đây cũng không còn chuyện gì nữa, chúng tôi về trước nhé."

Linda vừa lấy cái túi xách, vừa quay qua nói với Dĩ Mạch. Dĩ Mạch gật đầu: "Được, mọi người vất vả rồi, đi đường cẩn thận!"

"Ừ, cô cũng trở về sớm đi thôi."

"Được."

Linda và Tiểu Tiểu đi rồi, An Dĩ Mạch liền ngồi xuống, xoa xoa bả vai đau nhức, lại nhìn quanh rốt cuộc đã ra dáng phòng làm việc, lộ ra nụ cười thỏa

mẫn.

Lúc Tô Lạc đi vào, nhìn thấy chính là một mỹ nữ đang ngồi cười ở đó. Anh chứng kiến qua rất nhiều người đẹp cười, nhưng cho tới nay không ai có thể xinh đẹp hơn Dĩ Mạch. An Dĩ Mạch xinh đẹp, cái đẹp này còn hơn cả mùa xuân mỹ lệ. Nụ cười của cô còn tươi đẹp hơn ánh mặt trời rực rỡ, là loại xinh đẹp tự nhiên.

Đương nhiên An Thần Hạo cũng thấy được nụ cười của Dĩ Mạch, nét mặt của anh hài hước khi nhìn về mặt của Tô Lạc, chỉ là Dĩ Mạch phát hiện bọn họ trước nên đã kịp thu hồi lại nụ cười của chính mình.

"Sao hai người lại tới đây vậy?"

An Dĩ Mạch nhìn tới hai người đứng ở cửa, Tô Lạc nghe được giọng nói của An Dĩ Mạch, nhất thời kịp phản ứng mới nhớ tới sự luống cuống vừa rồi của mình.

"An tiểu thư...."

An Thần Hạo nghe được xưng hô của Tô Lạc với An Dĩ Mạch thì nhũn mảy. Tô Lạc và chị Dĩ Mạch quen biết nhau? Thời điểm Tô Lạc nhìn thấy An Dĩ Mạch cũng có chút kinh ngạc. Miu-diendanlequydon Hôm nay vốn là anh cùng với An Thần Hạo đi xem chị gái của cậu ấy, nhưng không nghĩ tới, chị của Thần Hạo lại là tiểu thư An Dĩ Mạch, có điều Angel tên là An Dĩ Mạch anh cũng nghe Thượng Quan Hồng nhắc qua, vốn còn không tin, nhưng về sau Dư Huyền có nói cho anh nghe sở dĩ An Dĩ Mạch lấy tên là Angel cũng đều có nguyên nhân.

"Tiểu Hạo, Tô Lạc, mời ngồi."

Tô Lạc nhìn cách trang trí của phòng làm việc, cũng gật đầu. Hiện tại anh đương nhiên biết rõ phòng làm việc này là An Dĩ Mạch đã từng nói qua với anh. Mặc dù diện tích không lớn lắm, nhưng cảnh vật cũng không tệ lắm, cách trang trí cũng rất tốt. Có không gian làm việc tốt như vậy, Tô Lạc cũng tin tưởng An Dĩ Mạch nhất định có thể thiết kế ra tác phẩm tốt nhất.

"Lạc, cậu và chị Dĩ Mạch biết nhau hả?"

An Thần Hạo không khách khí chút nào, trực tiếp kéo ghế dựa qua ngồi cạnh An Dĩ Mạch. Ô ô, thừa dịp anh Mặc Hàn không có ở đây, cậu muốn ở cạnh chị Dĩ Mạch lâu một chút.

"Quen biết khi khai trương đồng thoại Thương Thành."

"Tô Lạc là thân tượng của chị. Tiểu Hạo và Tô tiên sinh cũng biết nhau sao?"

Tô Lạc lớn hơn An Thần Hạo ba tuổi, bọn họ không hẳn là bạn học, cùng lắm là bạn học cùng một trường.

"Em và Lạc học chung một trường, chúng ta quen biết đã nhiều năm rồi."

An Thần Hạo giải thích, cậu trả lời tất cả câu hỏi của An Dĩ Mạch. An Dĩ Mạch cười xoa xoa đầu của cậu, giống như cậu là một đứa trẻ. An Thần Hạo cao 1m80 cái đầu lớn như vậy lại bị An Dĩ Mạch xoa, đương nhiên là cảm thấy xấu hổ. Sau đó, mặt An Thần Hạo cũng rất tự nhiên đỏ trước mặt An Dĩ Mạch và Tô Lạc, kết quả bị Tô Lạc trêu chọc một hồi. An Thần Hạo vô lực phản bác, nhưng trong lòng cậu nhớ kỹ một điều, về sau nhất định phải khiến Tô Lạc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Editor: MarisMiu --- Diễn Đàn

Chị Dĩ Mạch, chị làm xong việc chưa? Đợt lát nữa chúng ta cùng đi ăn cơm có được không?

An Thần Hạo không muốn ánh mắt của Tô Lạc đầy châm chọc cứ nhìn mình như thế. Hơn nữa chị Dĩ Mạch vẫn còn coi cậu là đứa trẻ, mặc dù cậu không ngại điều đó nhưng cậu vẫn muốn có uy phong trước mặt bạn bè một chút.

"Đã xong việc hết rồi, em tới là muốn đặc biệt mời chị ăn cơm sao?"

Cho tới bây giờ, An Dĩ Mạch lại không biết An Thần Hạo lại rảnh rỗi như thế, và lại với tình hình hiện giờ, An Thần Hạo nên bận rộn công việc mới đúng. Nhìn An Dĩ Mạch tỏ vẻ hoài nghi, trong lòng An Thần Hạo lạnh run một cái. Được rồi, những việc này đúng là không thể lừa được chị Dĩ Mạch.

"Chị, em có chuyện muốn nhờ chị giúp đỡ. Chị xem, em đã đưa đến cho chị một đại soái ca rồi, vì thế chị hãy giúp em đi."

An Thần Hạo bày ra một bộ dáng đáng thương tội nghiệp, còn vẻ mặt của đại soái ca thì đầy hắc tuyến khi bị anh lôi vào. Thế nào mà anh lại không biết lúc nào thì chính mình bị An Thần Hạo bán đi. / dien / dan / le / quy / don / Ngược lại là An Dĩ Mạch giống như đã sớm quen với biểu tình này của An Thần Hạo cho nên cô chỉ lắc đầu. Tô Lạc không hiểu nhưng An Thần Hạo thì đã hiểu, cậu sẽ không thất vọng. Bởi vì cậu vốn cũng không nghĩ tới chị Dĩ Mạch sẽ đáp ứng. Có điều, cậu tin tưởng chị Dĩ Mạch nhất định sẽ không mắc kệt cậu đâu.

"Chị Dĩ Mạch..."

"Được, ngoan nào. Gần đây, chắc An Mặc Hàn không bận lắm, chị sẽ nói anh ấy."

"Oa, chị Dĩ Mạch là tốt nhất, em yêu chị nhất, thật đấy!"

Lập tức hôn một nụ hôn lên mặt An Dĩ Mạch. Từ đầu đến cuối, cả người Tô Lạc đều đã trở thành tượng gỗ rồi, anh vẫn không tiếp nhận nổi hình thức ở chung giữa An Thần Hạo và An Dĩ Mạch. Nhưng mà, sao anh lại cảm thấy không khí xung quanh lạnh như vậy. Chậm rãi quay người lại, rốt cuộc anh cũng tìm được nguyên nhân, có một người tỏa ra khí lạnh toàn thân đứng ở phía sau như thế, không lạnh mới là lạ đó!

Đương nhiên, An Thần Hạo cũng cảm thấy lạnh rét. Cậu run rẩy ngẩng đầu, trong lòng luôn cầu nguyện ngàn lần vạn lần đừng giống như cậu đang nghĩ. Nhưng, khi nhìn đến vẻ mặt hung ác của anh họ đứng ở cửa, cái suy nghĩ may mắn kia của cậu liền triệt để bị bóp chết ở trong nước. Nếu ở đây có một cái chần, nhất định cậu sẽ che kín đầu không lộ ra một chút nào.

"Tổng giám đốc An..."

Tô Lạc nhìn thấy vẻ mặt của An Thần Hạo thì một trận mồ hôi lạnh. Được rồi, hôm nay An Thần Hạo đã làm quá nhiều chuyện khiến anh không thể nào tiếp thu nổi nữa.

"Đã trễ thế này sao Tô tiên sinh lại tới đây?"

Giọng nói của An Mặc Hàn tràn ngập sát khí, Tô Lạc cảm giác được điều đó, đương nhiên An Thần Hạo cũng không ngoại lệ. Cậu len lén nhìn anh họ vĩ đại của mình kia, nhưng ngay cả một ánh mắt kia người kia cũng không hề cho cậu. Trái lại vẻ mặt của Tô Lạc thì rất bình tĩnh, lúc này, An Thần Hạo cũng chỉ có thể gửi gắm tất cả hi vọng vào trên người Tô Lạc.

"Là tôi đi cùng với Thần Hạo tới đây."

Tô Lạc không muốn ôm cục diện rối rắm về thân mình, ai bảo vừa rồi An Thần Hạo lại đem anh đi bán. Nghe Tô Lạc nói xong, trong lòng An Thần Hạo khinh bỉ một trận. Không có nghĩa khí gì cả, gì mà bạn chí cốt chứ! Nhưng Tô Lạc lại ném cho anh một ánh mắt, ý nói đây là cậu tự tìm phiền toái đừng trách người khác.

"An Thần Hạo cũng ở đây à?"

Lúc này, rốt cuộc An Mặc Hàn cũng chịu nhìn qua An Thần Hạo. Nghe được An Mặc Hàn nói thế, An Thần Hạo bực tức một trận, cái gì gọi là anh cũng ở đây, anh vẫn luôn ở đây có được hay không. Từ đầu đến cuối cậu chỉ có thể giống như đã điều núp sau lưng chị Dĩ Mạch, An Mặc Hàn hoàn toàn không thèm nhìn đến cậu, nếu cậu so đo cái này không phải càng thêm bị khinh bỉ hay sao?

"Anh, anh xong việc rồi sao? Đã ăn gì chưa?"

Hiện tại, An Thần Hạo đang nghĩ cách lấy lòng An Mặc Hàn, nếu không cậu chắc chắn rằng sẽ không có quả ngon để ăn. Tuy nhiên, nếu lấy lòng anh ấy chưa chắc cũng có trái cây ngon, nhưng dù sao, cậu vẫn muốn anh Mặc Hàn giúp cậu. Vì vậy, lúc này cậu không thể không lấy lòng An Mặc Hàn.

"Vẫn chưa ăn, hơn nữa anh cảm thấy rất đói."

Rõ ràng An Mặc Hàn đang cười, nhưng An Thần Hạo nhìn đôi mắt hoa đào kia giống y của anh, vì sao anh lại cảm nhận được sát khí nham, rất đói? Ý là muốn ăn cậu sao? Hu hu hu, không cần, cậu còn chưa có bạn gái mà, vẫn chưa chính thức cưới vợ nữa, hu hu.

"Anh Mặc Hàn, thịt của em ăn không ngon đâu."

"Ha ha ha...."

Giờ phút này, rốt cuộc Tô Lạc cũng không nhịn được mà bật cười ra tiếng. Miêu-diendanlequydon Hôm nay, An Thần Hạo thật sự kích thích đến trái tim anh rồi. Trời ơi, ai tới nói cho anh biết, cái vẻ mặt ủy khuất này cùng với đáng thương này thực sự là An Thần Hạo sao?

"Đúng lúc tôi cũng đói bụng, chúng ta cùng đi ăn thôi!"

Cuối cùng vẫn là An Dĩ Mạch phá vỡ cục diện bế tắc này. Vốn là Tô Lạc đang lúc tưng, vừa bật cười xong lại thấy xấu hổ lại. An Thần Hạo thì không cần phải nói, chính xác là một con đà điểu. Hiện tại anh chỉ mong sao ánh mắt của An Mặc Hàn có thể dời khỏi người cậu thôi, hu hu, vẫn là chị Dĩ Mạch tốt nhất. Về mặt của An Thần Hạo cảm kích sùng bái nhìn An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch bắt đầu dĩ chỉ biết lắc đầu. An Thần Hạo này chính là như vậy, đã biết rõ không đầu lại An Mặc Hàn rồi mà vẫn cứ cố tình chọc giận anh ấy. Không biết nên nói cậu đừng khí tăng lên hay là nói cậu không biết tự lượng sức mình đây.

"Đi thôi."

An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch qua, không thèm nhìn Tô Lạc và An Thần Hạo trực tiếp ngồi lên xe. Nhưng thời điểm An Mặc Hàn vừa thu hồi ánh mắt về, máu sống trong người An Thần Hạo đã sống lại. Anh rất mặt dày mày dạn đuổi theo An Dĩ Mạch, sau đó đi bên cạnh cô. Cuối cùng, Tô Lạc nhìn qua nhìn lại, vẫn là quyết định ngồi ở chỗ tay lái phụ đi, làm bạn với tiểu Trương cũng không tồi.

Xe của An Mặc Hàn là phiên bản Rolls-Royce dài, cho nên không gian bên trong rất lớn. An Thần Hạo gắt gao ngồi sát vào bên cạnh An Dĩ Mạch, hoàn toàn không thèm nhìn đến ánh mắt của An Mặc Hàn. An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch tựa vào lòng mình, An Thần Hạo thấy vậy cũng ngồi vào sát bên.

"Thêm một chút nữa, tôi sẽ cho cậu xuống xe đi bộ!"

Rốt cuộc An Mặc Hàn cũng nói chuyện. An Thần Hạo bĩu môi, cuối cùng vẫn cực kỳ nghe lời ngồi cách xa An Dĩ Mạch hai ngón tay.

Tô Lạc ngồi ở phía trước lại đồ mồ hôi lạnh một trận. Anh đã rất khắc chế mình không nên để ý tới cuộc nói chuyện của bọn An Mặc Hàn rồi, nhưng anh vẫn nghe được không sót một chữ nào.

"Muốn ăn cái gì?"

An Dĩ Mạch quay đầu dịu dàng nhìn An Mặc Hàn. Lần này, sắc mặt của An Mặc Hàn mới dần trở nên dễ coi. ^.^ Diễn ^-^ Đản ^_ ^ Maris ^.^ Lê ^-^ Miu ^_ ^ Quý ^.^ Đôn ^-^ Đương nhiên An Thần Hạo cũng thấy rất rõ ràng, quả nhiên là không giống nhau mà. Đối mặt với cậu thì âm trầm còn đối mặt với chị Dĩ Mạch thì lại dịu dàng. Nhìn An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn không thèm để ý đến phản ứng của cậu, cậu chỉ có thể một mình một người trốn ở trong góc vẽ vòng tròn thôi.

"Mỳ Ý."

An Mặc Hàn suy nghĩ một lát, lựa chọn món ăn mình muốn. Sau đó lại hỏi ý kiến của Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch gật đầu, cô cũng không có ý kiến gì vì cô cũng muốn ăn món đó.

"Em muốn ăn thịt bò bít tết."

An Thần Hạo nghe được cuộc nói chuyện của hai người, nói ý nghĩ của mình với hai người họ, sau đó lại nhìn về Tô Lạc ở phía trước.

"Lạc, cậu muốn ăn cái gì?"

"Mỳ Ý."

Nghe Tô Lạc trả lời xong, An Thần Hạo bĩu môi. Tô Lạc này không có chút nghĩa khí nào hết, thế mà không cùng nhóm với anh.

"Tiểu Trương, dừng ở nhà hàng cây sồi phía trước đi."

"Dạ, tiểu thư."

Đến nơi, An Mặc Hàn bảo tiểu Trương đi về trước, sau đó một nhóm bốn người cùng bước vào phòng ăn. An Thần Hạo nhìn nơi này một chút, có rất nhiều gương mặt quen thuộc, nghĩ một chút, chắc là mình tinh gì đó đi, đúng thật là mình tinh ở nơi này không ít.

Bốn người liền tìm một vị trí sát góc ngồi xuống, mỗi người gọi một phần mỳ Ý, lại gọi thêm vài món thức ăn. Đương nhiên, An Dĩ Mạch cũng gọi cho An Thần Hạo một phần thịt bò bít tết, An Thần Hạo suýt cảm động muốn chết rồi.

Đang trong lúc đợi bụng đồ ăn lên, bên cách vách truyền tới giọng nói liền hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Cũng không phải nghe được âm thanh quen thuộc gì, mà là nghe được bọn họ nói ra một cái tên quen thuộc. Hơn nữa, cái tên này đang đang ngồi cùng một bàn với bọn họ, gương mặt không có cảm xúc gì. Khi cười, một đôi mắt hoa đào trông rất đẹp mắt. Nhưng mà, mấy người bọn họ nhìn thì lại muốn đập nát cái vẻ mặt đó, muốn đánh cái nụ cười tà mị kia trở về lại trong bụng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Ai, cô biết người đàn ông của Hàn Ngữ Yên không?"

Một giọng nói bên cách vách vang lên, tiếp theo lại xuất hiện thêm một giọng nói của một cô gái nữa.

"Không biết, không phải chỉ có gò má à? Ai mà biết được là người nào chứ? Nhưng, gần đây các phóng viên cũng rất cố gắng tìm hiểu, có điều Lillian vẫn thừa nhận nói mình không biết, các phóng viên cũng không tìm được Ngũ Yên."

"Vậy cô có biết người đàn ông kia là ai không?"

Người phụ nữ đầu tiên mở miệng hỏi lại. An Dĩ Mạch nghe xong thì nhú mồm, cô nghe xong thì đã hiểu ý tứ của người phụ nữ này.. diễn đàn lqđ.

Không biết cô ta biết thật hay là giả bộ đây.

"Cô biết à?"

Một người phụ nữ khác hỏi đầy nghi ngờ.

"Cô có biết Mặc Mạch quốc tế không?"

Quả nhiên, An Dĩ Mạch cười, nụ cười nhìn rất đẹp mắt, nhưng An Mặc Hàn lại không nhận ra được nụ cười tươi tắn của cô là không có ý tốt.

An Thần Hạo nghe xong không hiểu mấy người đó đang nói gì, nhưng cậu vẫn hiểu về mặt của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn với chuyện hai người cách vách đang nói về tập đoàn Mặc Mạch quốc tế.

"Anh nói xem, kế tiếp mấy người đó sẽ nói gì?"

Món ăn của họ đã lên tới nơi, An Dĩ Mạch gấp một cây rau xanh bỏ vào trong miệng, rồi nhìn An Mặc Hàn.

An Mặc Hàn nhú mồm, không trả lời. Tô Lạc cũng bày ra vẻ mặt không liên quan đến mình, nhưng quả thật chuyện này không có quan hệ gì đến anh. Chuyện của Hàn Ngũ Yên kia đã qua mấy ngày rồi, mấy hôm trước tin tức rất nhiều, nhưng hai ngày nay đã ít đi rất nhiều. Vẫn anh không để ý đến lắm, nhưng Tiểu Nguyệt luôn cầm tạp chí giờ xem, anh tình cờ nhìn qua vài lần. Anh không biết người đàn ông kia là ai, nhưng nhìn tình hình hiện giờ, nếu anh đoán không sai, người kia chắc chắn là người có đôi mắt hoa đào, nụ cười tà mị đáng đánh đòn đang ngồi bên cạnh anh.

"Chị Dĩ Mạch, chị biết à?"

Đương nhiên An Thần Hạo cũng tràn đầy hứng thú.

"Trẻ con ngoan ngoãn ăn cơm, chuyện người lớn không cần quản nhiều."

Kết quả, An Mặc Hàn nói một câu khiến tôn nghiêm đàn ông của An Thần Hạo hoàn toàn làm mất đi. Sau khi Tô Lạc nghe xong lại càng không nhịn được bật cười, thiếu chút nữa còn bị sặc.

"An Mặc Hàn, anh được..."

An Thần Hạo chỉ có thể đỏ mặt oán giận vài câu, ai bảo anh không đánh lại người ta chứ.

"Tiểu Hạo ngoan, nếu có hứng thú, sau này chị sẽ nói cho em nghe. Hiện tại trước tiên chúng ta hãy nghe họ nói gì đã."

An Dĩ Mạch gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong đĩa của An Thần Hạo. An Thần Hạo cảm động sụt khóc. An Mặc Hàn nhìn thấy ngứa mắt liền gõ gõ cái bàn, ý bảo An Dĩ Mạch cũng nên gấp rau cho anh. Miù-diendanlequydon

Nhưng, An Dĩ Mạch lại làm lơ coi như không nhìn thấy. An Thần Hạo nhìn thấy vậy, rất hạnh phúc mà bỏ miếng thịt bò của An Dĩ Mạch cho vào miệng, dùng sức nhai, âm thanh kia muốn lớn bao nhiêu lớn thì có bấy nhiêu, còn Tô Lạc thì xuất hiện một vạch đen ngang đầu.

"An Mặc Hàn, là người tình trong mộng của tất cả phụ nữ trên thế giới, có ai mà không biết chứ?"

Một giọng nói mềm mại đáng yêu của một cô gái truyền tới. An Dĩ Mạch và An Thần Hạo nghe vậy thì run run xoa xoa hai tay. Ôi, nổi da gà cả người.

"Người đàn ông kia chính là An Mặc Hàn...."

Sau đó, cách vách truyền đến thanh âm chén bát đồ vỡ, tiếp theo là một hồi im lặng.

"Cô nói .... người đàn ông của Hàn Ngũ Yên chính là An Mặc Hàn, là người đàn ông tuần mỵ tà mị đến vô pháp vô thiên kia?"

Giọng nói của cô gái này cực kỳ chói tai, vì thế cô ta vừa nói xong, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía họ. Một cô gái khác muốn che miệng của cô tại, nhưng vẫn chậm một bước, sau đó cười cười xấu hổ với những ánh mắt đang nhìn qua, lại thấp giọng nói với người phụ nữ kia.

"Trữ Nghê, cô điên rồi sao. Cô muốn để tất cả mọi người biết phải không?"

Lúc này, cô gái tên Trữ Nghê mới ý thức được chính mình thiếu chút nữa đã gây họa. Nơi này tuy không có phóng viên, nhưng lại có rất nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu tới dùng bữa. Lúc này cô mới đề thấp giọng nói chính mình, nhưng trọng lời nói đã có thêm chút đồ kị và không cam lòng.

"Thiên Thiên, cô có nhầm lẫn gì không? Người đàn ông kia là An Mặc Hàn hả. Nhưng An Mặc Hàn là ai cơ chứ, mặc dù Hàn Ngữ Yên chỉ có chút danh tiếng, nhưng làm sao An Mặc Hàn có thể thích cô ta."

Người phụ nữ tên Thiên Thiên kia dĩ nhiên cũng nghe được trong giọng nói của Trữ Nghê có tia đố kỵ. Cô lắc đầu một cái, nói: "Người ta có thù đoạn, mấy tháng trước không phải bởi vì ăn một bữa cơm cùng An Mặc Hàn sao. Sau đó Hàn Ngữ Yên liền nổi tiếng, có địa vị và danh tiếng như hiện nay."

"Nhưng là, đây là An Mặc Hàn nha, mặc dù anh ấy có rất nhiều scandal với nhiều người. Nhưng, vẫn chưa có tin chính thức nào được xác nhận. Không phải còn có người nói An Mặc Hàn thật ra đã có người mình thích rồi sao?"

Dáng vẻ của Trữ Nghê vẫn là không dám tin cho lắm, kỳ thật nói không tin, chẳng bằng nói là ghen tỵ không cam lòng thì đúng hơn.

"Cô cũng nói, An Mặc Hàn có người trong lòng. Hiện tại chúng ta cũng đã biết rõ, người kia đúng là Hàn Ngữ Yên rồi."

Thiên Thiên tiếp lời của Trữ Nghê, trong giọng nói cũng có ghen tỵ và không cam lòng. ^_^ Diễn ^.^ Đản ^.^ Maris ^-^ Lê ^~^ Miu ^_^ Quý ^.^ Đôn ^_^ Ngay từ đầu, lúc cô nhận được tin tức này còn khiếp sợ hơn Trữ Nghê nhiều.

"Muốn trách thì trách thù đoạn của người ta lợi hại, có thể quyến rũ được An Mặc Hàn. Đời này không cần lo lắng, về sau nói không chừng còn có thể trở thành nữ chủ nhân của Mặc Mặc quốc tế, An phu nhân đây...."

Giọng nói bên sát vách tràn đầy trào phúng. An Dĩ Mạch và An Thần Hạo thì lại nghe rất nồng nhiệt, ngược lại là An Mặc Hàn một chút biểu tình cũng không có, giống như nhân vật chính mấy người kia đang nói nói không phải anh vậy.

"Anh, thì ra tin đồn tình cảm của anh nhiều như vậy nha, xem ra vài năm nay em thật sự đã bỏ qua không ít chuyện thú vị nhỉ."

Gương mặt của An Thần Hạo tỏ rõ vui sướng khi người gặp họa, nhưng lời nói của cậu vẫn không ảnh hưởng đến An Mặc Hàn. Anh không thèm liếc nhìn An Thần Hạo, vẫn tiếp tục ăn cơm, còn không quên gấp rau cho Dĩ Mạch. Sau đó, An Thần Hạo cứ giống như không khí trước mặt An Mặc Hàn.

"Tôi ăn xong rồi, chúng ta đi thôi. Tôi tiên sinh hai người cứ dùng sau, An Thần Hạo sẽ tính tiền."

Nói xong liền đứng dậy kéo An Dĩ Mạch đi ra khỏi nhà hàng hoàn toàn không để ý đến ánh mắt tức giận của An Thần Hạo và ánh mắt kinh ngạc của Tô Lạc.

"Ồi.....Anh.....chị Dĩ Mạch....."

Nhưng, hai người đã đi xa, tiếng nói của An Thần Hạo la lên cũng bị gió thổi bay mất.

"Làm gì vậy? Tức giận à?"

Ngồi trên xe, An Dĩ Mạch buồn cười nhìn khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi của An Mặc Hàn.

"Ha ha, vì sao anh lại phải tức giận?"

An Mặc Hàn cười, nhưng không phải là nụ cười dịu dàng như trước kia, mà là cười lạnh, nụ cười đó còn mang theo một ít châm chọc.

"Không tức giận thế sao lại có vẻ mặt này. Nếu em nhớ không nhầm thì lúc anh tức giận sẽ có vẻ mặt như thế này."

An Dĩ Mạch sửa lại cổ áo của mình, lộ ra xương quai xanh trắng nõn. ~ diẽn dản - MarisMiu - lee quy doon ~ Ánh mắt của An Mặc Hàn lập tức trầm xuống.

"Em biết rồi sao?"

An Mặc Hàn đưa tay qua ôm cô, để cô không còn chỗ có thể trốn. Vẻ mặt xinh đẹp của cô rốt cuộc cũng chịu ngược lên đối diện với đôi mắt đào hoa của anh, trong mắt cười như không cười.

"Em không biết. Cảm xúc tổng giám đốc An không phải là người bình thường như chúng ta có thể đoán được."

Trong lời nói của An lấy mạch có ý trào phúng không phải là An Mặc Hàn không nghe được. Anh nhú mồm, rõ ràng người giận là anh mới đúng, tại sao hiện tại lại biến thành An Dĩ Mạch rồi.

"Em giận sao?"

Một đầu ngón tay của An Mặc nắm lấy cằm An Dĩ Mạch, xoa nhẹ. An Dĩ Mạch cười khẩy.

"Sao có thể, em thì tức cái gì được chứ. Tổng giám đốc An bị người khác nói thành tiểu bạch kiểm cũng không tức giận, ngược lại là em có tư cách gì tức giận chứ. Đừng nói đùa, ha ha ha."

An Mặc Hàn rốt cuộc cũng buông cằm cô ra, ngồi về vị trí cũ của mình. Hai người không ai mở miệng nữa. Ngược lại là tài xế đang lái xe ở phía trước, anh cảm thấy không khí trong xe hơi lạnh. Anh nắm quần áo trên người thật chặt, tiếp tục lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Editor: tuyen83

Bên này An Thần Hạo và Tô Lạc ăn cơm xong cũng trở về nhà của mình.

"Anh, anh đã về?"

Tô Nguyệt bước tới nhận lấy áo khoác của Tô Lạc đưa tới, treo lên móc áo, sau đó lại rót cho Tô Lạc một ly nước, sau khi làm những thứ này xong mới ngồi lên ghế sa lon bên cạnh Tô Lạc.

"Thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi."

Tô Lạc nhìn em gái mình, từ nhỏ đến lớn anh và Tô Nguyệt đều sống nương tựa lẫn nhau, nhưng mà, mấy năm nay anh vì việc học hành, không chú ý đến Tô Nguyệt nhiều lắm, nhưng, anh rất may mắn, Tô Nguyệt có thể khỏe mạnh mà lớn lên như vậy.

"Em đợi anh về, cuối tuần này là sinh nhật của chị Hồng Hồng, em chính là cố ý nhắc nhở anh không nên quên."

Tô Nguyệt nói, nhưng, trong mắt lại thoáng qua ánh sáng phức tạp, dĩ nhiên Tô Lạc thấy được, chỉ là, nhưng không có nói gì.

"Được, anh biết rồi, em đi nghỉ ngơi sớm một chút."

"Dạ, anh ngủ ngon!"

Tô Nguyệt đi vào phòng của mình, ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương hiện ra vui vẻ dễ thương, cô đưa tay có chút run rẩy xoa nhẹ lên mặt mình, trong đôi mắt thật to thoáng qua một tia ánh sáng phức tạp.

Đêm tối luôn trôi qua nhanh như vậy, đêm tối qua đi sau đó chính là bình minh, bình minh tràn đầy hy vọng, dù cho đêm tối là nơi mang đến đau thương cũng sẽ bị ánh bình minh gột rửa sạch sẽ, tất cả không vui cũng sẽ bị lãng quên, thời gian một ngày bận rộn cũng như vậy qua đi, đêm tối và bình minh luân phiên qua đi.

Cuối cùng đã tới Chủ nhật, vừa tới thời gian nghỉ ngơi, trải qua một tuần lễ bận rộn, phòng làm việc của An Dĩ Mạch đã bắt đầu kinh doanh, may nhờ có Linda, Tiểu Tiểu, và Tô Lạc giúp đỡ, phòng làm việc của cô mới có thể thuận lợi như vậy, mặc dù quy mô không lớn, người cũng rất ít, chỉ là, An Dĩ Mạch tin tưởng chỉ cần mình cố gắng, một ngày nào đó, tên tuổi Angel sẽ được toàn thế giới biết đến, thiết kế trang sức của cô sẽ được mọi người yêu thích.

"Di Lan, chào buổi sáng."

Sáng sớm An Dĩ Mạch rời giường rửa mặt sau khi đi xuống lầu vừa hay nhìn thấy Di Lan đang chuẩn bị bữa sáng, ánh mắt lướt qua một cái, không nhìn thấy bóng dáng mình muốn thấy, chau chau mày, cũng không có nói cái gì.

Kể từ ngày đó bọn họ ra về không vui sau đó An Mặc Hàn vẫn bận rộn nhiều việc, buổi sáng luôn đi rất sớm, buổi tối về nhà rất khuya, An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút, cô đã nhìn một lượt cũng không có nhìn thấy An Mặc Hàn, bĩu môi, thầm nghĩ An Mặc Hàn thật là hẹp hòi.

"Di Lan, thiếu gia đâu?"

"Thiếu gia đi công ty, thiếu gia đã dùng qua bữa sáng rồi, đây là của tiểu thư."

"Hôm nay không phải là thứ bảy sao? Công ty rất bận?"

Di Lan lắc đầu một cái, mang một ly sữa nóng đưa cho An Dĩ Mạch.

"Tối hôm qua Ferman tiên sinh và thiếu cùng nhau trở về, tôi nghe bọn họ nói giống như là hôm nay công ty muốn ký hợp đồng với một nghệ sĩ, Ferman tiên sinh khẳng định thiếu gia hôm nay phải đến công ty đúng giờ."

"Tôi biết rồi Di Lan."

An Dĩ Mạch xé một miếng bánh bao bỏ vào trong miệng, suy nghĩ một chút, ngoắc ngoắc khóe môi, thì ra hôm nay là đi ký hợp đồng với Hàn Ngữ Yên, ha ha ha, mỹ nam kế quả nhiên lợi hại, ~ tuyen83- Dleen DDaaan lqdd~ Hàn Ngữ Yên thật bị kéo đến giải trí Mặc Mạch, nhưng là, cũng không biết nói

như thế nào với tổng giám đốc Thượng Quan, nhưng cô nhớ một tuần trước nhận được thư mời của nhà Thượng Quan, hôm nay phải đi tham gia tiệc sinh nhật Thượng Quan Hồng, đáng lẽ cô không muốn đi tham gia, chỉ là, đã có kịch hay miễn phí, không xem mới lạ, nghĩ tới đây, tâm tình An Dĩ Mạch cũng rất vui.

"Dì Lan, chào buổi sáng."

An Dĩ Mạch đang muốn ra cửa lại chạm mặt Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền.

"Dĩ Mạch, đi đâu vậy?"

Chiêm Nam Huyền thấy An Dĩ Mạch phải ra ngoài hỏi, về mặt Toàn Ti Dạ cũng rất hiếu kỳ.

"Phòng làm việc. Còn có một chút đồ cần sắp xếp lại."

An Dĩ Mạch nói xong cũng lên xe chạy nhanh, căn bản cũng không có quan tâm bọn họ, còn lại Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ cùng nhìn nhau, sau đó cũng rời đi, chỉ là, không phải đi theo An Dĩ Mạch, mà là đi tới tập đoàn quốc tế Mặc Mạch.

"An Mặc Hàn, có phải cậu lại chọc An Dĩ Mạch tức giận hay không, hôm nay hình như cô ấy tức giận có hơi lớn."

Đi tới phòng làm việc của An Mặc Hàn, Toàn Ti Dạ lập tức hỏi An Mặc Hàn, nhưng anh cảm giác được hôm nay hình như tâm tình của An Dĩ Mạch không vui, chỉ là, nếu như An Dĩ Mạch biết nhất định sẽ bác bỏ, hôm nay tâm tình cô rõ ràng rất tốt, lúc này là tâm tình tốt nhất của một ngày.

"Đoán chừng cô ấy rất buồn chán, không bằng cậu giúp cô ấy tìm một chút chuyện để làm, đoán chừng cô ấy sẽ vui vẻ."

An Mặc Hàn không có ngần đầu nhìn bọn họ, vẫn như cũ bận rộn tài liệu ở trong tay, hôm nay mới vừa ký hợp đồng với Hàn Ngữ Yên, nếu như chỉ có một Hàn Ngữ Yên cũng may, nhưng là, cô tình còn có một Lillian, cho nên, cái hợp đồng này anh cũng không thể xem thường, phải biết, mặc dù danh tiếng của Hàn Ngữ Yên rất lớn, nhưng mà giá trị con người của cô ấy so với Lillian còn kém rất rất xa.

Lillian, năm nay 43 tuổi, hai mươi lăm năm trước một đêm thành danh, năm đó Lillian là nữ thần trong lòng của tất cả đàn ông, siêu sao nổi bật nhất của làng giải trí, chỉ là, hai năm sau liền truyền ra tin tức bà rút lui khỏi làng giải trí, từ đó, bà biến mất biệt tích khỏi làng giải trí.

Vốn cho là bà sẽ biến mất như vậy, nhưng là, hai mươi năm trước bà lại một lần xuất hiện trước mặt mọi người, lần này, bà không phải lấy thân phận là một diễn viên ca sĩ, mà lấy thân phận là một người đại diện, ngôi sao do bà quản lý không có một người nào là không nổi tiếng, ~ ~ tuy nói hiện nay danh tiếng của Hàn Ngữ Yên là do tin tức bất quá với An Mặc Hàn mang lại, chỉ là, mọi người trong làng giải trí đều biết rõ, đây chỉ là trùng hợp, chỉ vì người đại diện của Hàn Ngữ Yên là Lillian, coi như không có An Mặc Hàn, Hàn Ngữ Yên sẽ nổi tiếng như thường.

An Mặc Hàn nhìn tư liệu Lillian trên màn hình máy vi tính một chút, còn có xuất hiện một tấm hình thẻ của bà, Lillian trong hình hẳn là mới chụp trước đây không lâu, không biết vì sao, An Mặc Hàn nhìn Lillian lại có một loại cảm giác quen thuộc, chỉ là, kỳ quái nhất chính là anh cũng không tìm ra được một cái hình nào của Lillian lúc còn trẻ.

"Các cậu cãi nhau?"

Chiêm Nam Huyền ưu nhã cười một tiếng, nói ra suy nghĩ của mình, nhưng là, để cho anh thất vọng chính là An Mặc Hàn căn bản giống như là không có có nghe được, vẫn như cũ chăm chú nhìn màn ảnh máy vi tính.

"Hàn, thế nào?"

Toàn Ti Dạ cau mày, nhưng anh ít khi nhìn thấy bộ dáng mất hồn của An Mặc Hàn.

"Hả? Không có việc gì, hôm nay là tiệc sinh nhật của Thượng Quan Hồng, tôi nghĩ chuyện thú vị như vậy Dĩ Mạch chắc chắn sẽ tham gia, nếu như muốn biết cô ấy như thế nào, đến lúc đó cậu hỏi lại cô ấy một chút, nhưng mà, Ti Dạ, hiện tại tôi có một việc cần cậu làm." đđlqđ

Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền thấy vẻ mặt nghiêm túc của An Mặc Hàn, cũng nghiêm túc theo, chuyện An Mặc Hàn không giải quyết được, nên rất khó giải quyết, nếu để cho Toàn Ti Dạ đi làm, như vậy, nói cách khác nhất định sẽ sử dụng thế lực phía sau của Toàn Ti Dạ.

"Cậu cứ nói."

"Người này, tôi muốn tất cả tài liệu về người này."

An Mặc Hàn đưa một phần tư liệu chính của Lillian cho Toàn Ti Dạ, cũng hi vọng Toàn Ti Dạ có thể tra ra được rõ ràng.

"Lillian? Không phải là người đại diện vàng sao?"

Chiêm Nam Huyền chau chau mày, trông rất đẹp mắt.

"Đúng, nhưng mà, các cậu có cảm thấy người phụ nữ này có chút quen thuộc hay không."

Nhưng thật ra lời nói của An Mặc Hàn để cho Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền coi trọng, bọn họ nhìn kỹ hình Lillian trong tài liệu một chút, cuối cùng

cho ra kết quả giống với An Mặc Hàn.

"Tôi nghĩ, câu chuyện xưa của bà ấy phải rất ly kỳ."

Toàn Ti Dạ nâng lên khóe môi đẹp mắt, trên mặt lộ ra rất hứng thú.

"Chuyện này giao cho cậu, Huyền, gần đây nếu như không có việc gì làm, không bằng giúp tôi một việc?"

An Mặc Hàn đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn Chiêm Nam Huyền tràn đầy "Tính toán".

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không thoải mái, có chuyện gì cứ nói." Chiêm Nam Huyền xoa xoa hai cánh tay run rẩy, ý đồ phui xuống da gà nổi ở trên người.

"Nếu như tôi không có nhớ lầm, cậu cũng có giấy chứng nhận cổ vấn tài chính thế giới."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Editor: Tuyen83

Chiêm Nam Huyền suy nghĩ một chút, gạt đầu một cái, dường như anh, còn nhớ rõ khi đó đi thi đánh cuộc với chị gái, kết quả là lấy được giấy chứng nhận, vì chuyện này anh đã từng bị An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ ép buộc mời ăn cơm một tuần lễ.

"Người này, có ấn tượng không?"

Chiêm Nam Huyền nhận lấy tài liệu của An Mặc Hàn đưa tới, mở ra trang đầu tiên thì nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai khoảng chừng ba mươi tuổi, mẫu chốt là người đàn ông này Chiêm Nam Huyền anh biết.

"Lục Viêm....."

Không phải đây là lần đầu tiên Chiêm Nam Huyền nghe qua tên của Lục Viêm, lúc anh biết Lục Viêm người này là vào năm anh nhận được giấy chứng nhận, khi đó thầy của bọn họ kể lại với bọn họ về một người học trưởng của bọn họ, có thể xưng là thiên tài, anh là người Hoa đầu tiên nhận được giấy chứng nhận cổ vấn tài chính của thế giới, là niềm tự hào của bọn họ, khi đó, anh nhớ tên của người này, Lục Viêm.

Sau này lại nghe nói khi đó Lục Viêm nhận được giấy chứng nhận mới hai mươi tuổi, cũng là cổ vấn tài chính nhỏ tuổi nhất, chỉ là, về sau Lục Viêm vẫn được tiếp tục đào tạo ở nước F, cũng rất ít lộ diện ở trên thương trường, chỉ là, như thế nào anh ta lại xuất hiện ở nơi này? Ánh mắt của Chiêm Nam Huyền nghi hoặc nhìn về phía An Mặc Hàn.

Ánh mắt của Toàn Ti Dạ sa sầm, chuyện này anh biết, chỉ là, Lục Viêm là ai anh không biết, nhưng hôm nay khi nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền, là anh biết chuyện này không đơn giản.

"Bây giờ anh ta đang giúp An Thần Hạo quản lý tập đoàn Hạo Thiên."

An Mặc Hàn có thể trả lời trực tiếp vấn đề của Chiêm Nam Huyền, sau khi Chiêm Nam Huyền nghe xong nhú nhú mày, không có nói gì, chỉ là, vẻ mặt nghiêm túc cũng không có giảm đi.

"Cốc cốc....."

Lúc này truyền đến một hồi tiếng gõ cửa, cuối cùng ba người đàn ông cũng kết thúc cuộc thảo luận của bọn họ, cùng lúc nhìn về phía ngoài cửa, hôm nay là thứ bảy, không có nhân viên đi làm, chỉ là sẽ không biết là ai vào lúc này tới tập đoàn quốc tế Mặc Mặc.

"Mời vào....."

An Mặc Hàn vẫn như cũ là một bộ dáng của người lãnh đạo, Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ nhìn nhau, cuối cùng vẫn quyết định ngồi ở trên ghế salon giữ yên lặng.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, tiến vào đầu tiên là một đôi giày cao gót, Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền chau chau mày, phụ nữ?

Tiếp đến, Hàn Ngữ Yên mặc chiếc áo đầm màu đỏ tươi đi vào, cô cười rất ngọt ngào, áo đầm màu đỏ tươi rất thích hợp với màu da trắng nõn của cô có vẻ xinh đẹp động lòng người như vậy, chỉ là, rất nhanh Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ nhú nhú mày, bởi vì trang phục hiện tại của Hàn Ngữ Yên rất rõ ràng là vô tình hay cố ý bắt chước người khác. diễn đàn @~

Quả nhiên, khi bọn anh ngẩng đầu lên nhìn về phía An Mặc Hàn, cũng thấy trên mặt anh chợt lóe lên âm trầm kỳ lạ.

"Mặc Hàn..... Đến trưa rồi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi."

Dáng vẻ Hàn Ngữ Yên tự tin vòng qua cái bàn đi tới bên cạnh An Mặc Hàn, nhìn thấy dáng vẻ của hai người trong bức hình ở trên bàn của anh thì trong mắt lóe lên ghen tỵ, chỉ là, được cô che giấu rất tốt.

"Ăn cơm?"

An Mặc Hàn dùng sức làm cho cái ghế chuyển đến một vị trí cách xa Hàn Ngữ Yên một mét, lạnh lùng hỏi. Chỉ là, Hàn Ngữ Yên vẫn không có chú ý tới thái độ của An Mặc Hàn, trong lúc vô tình thấy anh cách mình một khoảng cách, cũng chỉ là nụ cười không được tự nhiên.

"Đúng vậy, buổi sáng trong khi chúng ta ký hợp đồng đã nói rồi đấy, anh quên sao? Ferman và Lillian vẫn còn chờ chúng ta ở dưới lầu."

Về mặt Hàn Ngữ Yên lộ vẻ đáng thương, mặc cho bất kỳ người đàn ông nào thấy vẻ mặt này cũng sẽ muốn đi an ủi cô một chút, nhưng, cô lại nghĩ sai rồi, hôm nay người đàn ông trước mặt cô là An Mặc Hàn.

"Tôi biết rồi, cô đi xuống trước đợi tôi...một chút nữa tôi sẽ đi xuống."

"Chúng ta cùng nhau đi xuống không được sao? Hơn nữa, cũng không nên để cho Ferman và Lillian đợi quá lâu, Mặc Hàn anh cứ nói đi."

"Biết rồi, đi thôi."

Ánh mắt ra hiệu cho Chiêm Nam Huyền và Toàn Tỉ Dạ, An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên một trước một sau đi khỏi phòng làm việc.

"Kế tiếp làm thế nào? Cậu nói An Mặc Hàn có thể bị Hàn Ngữ Yên khống chế hay không?"

Toàn Tỉ Dạ sờ sờ cằm của mình, phỏng đoán, Chiêm Nam Huyền ném cho anh một cái ánh mắt xem thường.

"Bọn họ đi ăn cơm, chúng ta cũng đi ăn cơm, đi, chúng ta đi đón Dĩ Mạch."

Đôi mắt Chiêm Nam Huyền híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, Toàn Tỉ Dạ nghe Chiêm Nam Huyền nói xong hai mắt tỏa sáng, ha ha, có trò hay để xem.

Vì vậy, hai chiếc xe con một trước một sau rời khỏi Mặc Mạch quốc tế đi đến một nơi khác.

"Vì sao các anh lại tới đây?"

Thấy Toàn Tỉ Dạ và Chiêm Nam Huyền, An Dĩ Mạch có chút kinh ngạc, hôm nay ở nhà họ An nhìn thấy bọn họ chắc là có việc tìm An Mặc Hàn, không ngờ hai người bọn họ lại tới nơi này.

"Dĩ Mạch, chúng ta muốn cùng cô ăn cơm trưa."

"Các anh mời?"

An Dĩ Mạch chau chau mày, mang theo thái độ hoài nghi.

"Ừ, rất hân hạnh được An đại tiểu thư khen thưởng."

Chiêm Nam Huyền cúi người xuống đưa ra một cái tay, bộ dáng hoàn toàn ưu nhã của hoàng tử muốn mời công chúa xinh đẹp, An Dĩ Mạch cười cười, lắc lắc đầu, dáng vẻ của một nữ vương.

"Tiểu Chiêm tử, dẫn đường."

"Xi....."

Lần này Toàn Tỉ Dạ phì cười, Chiêm Nam Huyền bất đắc dĩ, rõ ràng anh là hoàng tử, thế nào thành thái giám, aizz.....

"Dạ, mời ngài, nữ vương bệ hạ....." Quên đi, thái giám thì thái giám thôi.

Kết quả mới vừa đi ra cửa phòng làm việc, thì trước mặt xuất hiện trang phục thoải mái của Hạ Hi và Dư Huyền.

"Hạ Hạ, vì sao các cô lại tới đây?"

Toàn Tỉ Dạ nhìn thấy Hạ Hi kích động khác thường, nhưng, anh vẫn là che giấu rất tốt.

"Hi Hi, Huyền Huyền, vì sao các cậu lại tới đây?"

"Tôi tìm cậu ăn cơm nha, còn nhớ rõ người nào không có lương tâm thấy sắc quên bạn, người nào đó đã từng nói cô ấy đặc biệt mời chúng ta ăn cơm để đền tội, An Dĩ Mạch, cậu sẽ không quên chứ."

Miệng Huyền Huyền vĩnh viễn sẽ không buông tha người, dáng vẻ của Hạ Hi nhìn An Dĩ Mạch cũng một kiểu cậu xem đó mà làm, An Dĩ Mạch vỗ vỗ trán, cô suy nghĩ, hình như có chuyện này.

"Vây đi thôi, hôm nay vừa đúng lúc mọi người tập trung một chỗ."

"Được rồi."

"Hạ Hạ, gần đây em đang bận rộn cái gì?"

"Công việc nha, anh nghĩ rằng em giống đại thiếu gia như anh sao? Em còn phải kiếm tiền để nuôi bản thân."

Hạ Hi bĩu môi, Toàn Ti Dạ là người có tiền không hiểu người nghèo khổ như các cô.

"Ha ha, Hạ Hạ, em không có tiền có thể nói cho anh biết, anh nuôi dưỡng em."

"Ồi a....."

Nhưng hai người An Dĩ Mạch và Dư Huyền nghe được lời nói của Toàn Ti Dạ, họ dùng ánh mắt giữa các người có tình ý nhìn về phía Hạ Hi và Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ vẫn cười rất đẹp trai, nhưng, còn sắc mặt Hạ Hi thì đỏ bừng.

"Như vậy là sao?"

An Dĩ Mạch khoác lên cánh tay của Hạ Hi, nhìn Toàn Ti Dạ trêu chọc, cô vừa nói như thế mặt của Hạ Hi càng thêm đỏ, vừa lúc không biết giải thích như thế nào, may nhờ Chiêm Nam Huyền lái xe ở phía trước nói đã đến chỗ ăn cơm, lúc này mới kết thúc cái đề tài này, chỉ là, deen đaan lee quy deon Dư Huyền và An Dĩ Mạch cũng không có bỏ qua như vậy, nhưng họ ghi nhớ việc này rồi, muốn chờ đến sau này có thời gian sẽ hỏi nữa.

Trong lúc mọi người không để ý đến Hạ Hi hung hăng trợn mắt nhìn Toàn Ti Dạ một cái, nhưng, chính là Toàn Ti Dạ lộ ra vẻ mặt vô tội không biết làm sao.

"Hôm nay sao các anh lại có thời gian mời tôi tới nơi này ăn cơm, nói đi, có âm mưu gì."

Ngồi xuống ghế, lúc này An Dĩ Mạch nhìn chung quanh mới bắt đầu hỏi Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ.

Nếu như nói bọn họ không có mục đích gì, An Dĩ Mạch thật không tin, phải biết rằng hiện tại bọn họ đang ngồi ở trong khách sạn tốt nhất của thành phố S, tên là hội sở Hoàng Gia, dùng cơm ở chỗ này cũng đều phải mặc trang phục nghiêm túc mới có thể đi vào, dd~Tuyen83 chỉ là, nhưng mới vừa rồi bọn họ đi vào không ai chặn lại, phải biết rằng bọn họ cũng không có mặc trang phục nghiêm chỉnh, hơn nữa, thế nhưng tại thời điểm này trong khách sạn không có một ai tới dùng cơm, cái này thật là kỳ lạ.

"Oa, nơi này là hội sở Hoàng Gia sao, tôi được đến một nơi tráng lệ này."

Dư Huyền có chút hiếu kỳ nhìn về phía kiến trúc nguy nga lộng lẫy này, gương mặt kinh ngạc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Editor: Tuyen83

"Nhưng mà, nơi này thế nào cũng không có khách đây?"

Hạ Hi cũng phát hiện ra tình huống này, theo cô biết, mặc dù nơi này là hội sở Hoàng Gia nhưng mà cũng rất được hoan nghênh, mỗi ngày nơi này đều sẽ có rất nhiều người tới dùng cơm, nhưng hôm nay, từ khi bọn họ đi vào cũng phát hiện ra không có một bóng người, rất là kỳ quái.

Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ hai người nhìn nhau, không có nói gì, chỉ là, trong lòng lại có một chút vui vẻ, nhưng bọn họ cũng là vừa mới biết nơi này được An Mặc Hàn đặt bao hết.

"Chúng ta vào xem một chút thì biết."

Toàn Ti Dạ hai tay nhét vào túi, vẻ mặt cà lơ phất phơ.

"Ồ, được rồi, tôi thật đói."

An Dĩ Mạch rất không có hình tượng xoa bụng của mình, dáng vẻ của cô một đại tiểu thư bụng đói rất thê thảm.

"Đại tiểu thư, đi thôi, chúng ta cũng đói bụng."

Chiếm Nam Huyền một cái tay khoác lên trên bả vai An Dĩ Mạch, bộ dáng là một người anh hai tốt bụng, An Dĩ Mạch chau chau mày, Chiếm Nam Huyền xoa xoa cái mũi của mình, cười cười, lúc này mới để tay xuống.

"Chiếm thiếu gia, Toàn thiếu gia....."

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào một gian phòng, nhưng là, khi bọn họ mới vừa mở cửa, đối diện với bọn họ lại nghênh đón bốn người, ba người An Dĩ Mạch đều rất quen thuộc, một người khác là người xa lạ. Diên/Đàn/Lê/Quý/Đôn

Trong lòng An Mặc Hàn đang oán trách Ferman thế nhưng bỏ ra chi phí lớn như vậy bao hết cả hội sở Hoàng Gia, cũng không phải là tiếc tiền, chỉ là, anh cảm thấy không cần thiết lắm, lần này đoán chừng người phụ nữ Hàn Ngữ Yên lại muốn suy nghĩ nhiều.

Kết quả, dọc theo đường đi Hàn Ngữ Yên đều lú lú bên lỗ tai của anh, anh cũng nể mặt của Lillian không nói thêm gì, chỉ là, Ferman không còn có may mắn kia, dọc theo đường đi ánh mắt của An Mặc Hàn quả thật có thể để cho anh chết trăm ngàn lần rồi.

Chỉ là, khi An Mặc Hàn đi tới nơi này thấy Chiếm Nam Huyền còn có An Dĩ Mạch bọn họ tâm tình đột nhiên khá hơn, hơn nữa, nhiều ngày như vậy anh cũng không có nhìn thật kĩ Dĩ Mạch rồi.

Nhưng là, khi Hàn Ngữ Yên thấy bọn họ đã không còn bình tĩnh, hơn nữa khi cô nhìn thấy An Dĩ Mạch lại nhìn về mặt An Mặc Hàn không giống như mới vừa rồi ở trên xe, trong lòng ghen tỵ càng ngày càng sâu, móng tay của cô bấm vào trong thịt, nếu như không phải Lillian cầm tay của cô, cô thật sẽ không kiềm chế được mà đi lên cho An Dĩ Mạch một cái tát.

"An tiểu thư cũng ở đây sao!"

Hàn Ngữ Yên cười rất vui vẻ, chỉ là, An Dĩ Mạch lại rất rõ ràng thấy được dáng vẻ Hàn Ngữ Yên cắn răng nghiền lợi, hơn nữa, mới vừa rồi cô vẫn còn nghe Dư Huyền và Hạ Hi nói Hàn Ngữ Yên hôm nay ăn mặc rất khác so với quá khứ, cô cũng cẩn thận quan sát một cái, quả nhiên, hôm nay trang phục của Hàn Ngữ Yên rất rõ ràng là bắt chước cô.

An Dĩ Mạch nghe được Hàn Ngữ Yên nhìn cô chào hỏi, cũng đi lên trước, cùng Hàn Ngữ Yên đứng chung một chỗ, vốn là người của cô cao hơn so với Hàn Ngữ Yên, coi như hôm nay cô chỉ là mặc một bộ quần áo đơn giản, Hàn Ngữ Yên trước mặt cả người mặc bộ trang phục ngay ngắn lại tuyệt không thấp hơn cô một chút nào, ngược lại, khí chất của Hàn Ngữ Yên vĩnh viễn cũng kém xa so với Dĩ Mạch.

"Hàn tiểu thư cũng ở đây sao?"

"Chúng tôi tới dùng cơm, hơn nữa, Ferman mới vừa nói nơi này cũng được Mặc Hàn bao hết rồi, An tiểu thư ở chỗ này để làm gì?"

Khi Hàn Ngữ Yên đang ở nơi này che đậy xuống kiêu ngạo, nhưng là, ở An Dĩ Mạch nhìn ra cũng rất là châm chọc, An Dĩ Mạch nâng lên khóe môi đẹp mắt, nụ cười xinh đẹp kia nhất thời giết chết ánh mắt của tất cả mọi người, chỉ là, khi tất cả mọi người cũng không có chú ý đến, thân thể Lillian lại cứng ngắc một cái.

"Đã bao hết? Nam Huyền, Ti Dạ, khi chúng ta bước vào đây tại sao không có người nào nói cho chúng ta biết nơi này đã được người bao hết rồi, nếu như nơi này thật bị tổng giám đốc An bao hết rồi, cũng có khả năng là sau khi chúng ta đi vào, cho nên, nếu như hôm nay chúng ta thật phải ở chỗ này dùng cơm, coi như là tổng giám đốc An sẽ vì người đẹp mà tiêu tiền như nước, cũng sẽ không mang chúng ta đuổi ra ngoài chứ."

Mặc dù An Dĩ Mạch là nói chuyện với Hàn Ngữ Yên, chỉ là, đôi mắt sáng ngời của cô lại chăm chú nhìn An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nghe An Dĩ Mạch nói, vốn là gương mặt tuấn tú không có bất kỳ biểu tình kia nhất thời nở một nụ cười giống y hệt với nụ cười An Dĩ Mạch mới vừa rồi.

"Ha ha, thật ra thì nhiều người cũng vui vẻ, Ngữ Yên sẽ không ngại chứ, cô Lillian, người cảm giác như thế nào?"

An Mặc Hàn trực tiếp nhìn về phía Lillian hỏi, Lillian lại nở nụ cười tao nhã, mặc dù đã hơn 40 tuổi rồi, chỉ là, nụ cười của bà còn là đẹp động lòng người như vậy, chính là An Dĩ Mạch cũng nhìn ngây người, lúc này Chiếm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ cuối cùng cũng thấy được nữ thần năm đó nổi tiếng nhất thời trong lòng mọi người.

"An tiểu thư thông minh xinh đẹp như vậy, cùng An tiểu thư dùng cơm là vinh hạnh của chúng tôi, huống chi, còn có Dư tiểu thư ở đây, trước kia cũng đã nghe qua danh hiệu của Dư tiểu thư, quả nhiên trăm nghe không bằng gặp mặt, Dư tiểu thư là một người rất quyến rũ."

"Cô Lillian quá khen, tôi cũng rất sùng bái cô Lillian đã lâu rồi."" Dư Huyền cười rất quyến rũ, nhưng mà một chút cũng không có thua Lillian.

"Đừng đứng ở nơi này nữa, chúng ta vào đi thôi, nhân viên phục vụ, chọn món ăn."

Một câu nói của Toàn Ti Dạ nhắc nhở mọi người, lúc này bọn họ mới đi vào gian phòng, may nhờ cái bàn khá lớn, mấy người bọn họ ngồi vây quanh bốn phía ở cái bàn vẫn rất chật chội.

"Đúng rồi, cô Lillian, hai người này một người là Chiêm Nam Huyền, một người là Toàn Ti Dạ."

Sau khi An Mặc Hàn ngồi xuống thay Lillian giới thiệu, Lillian nhìn về phía bọn họ gật đầu một cái.

"Cô Lillian, từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của người rồi, chẳng qua là chưa có cơ hội hợp tác."

Chiêm Nam Huyền quả nhiên là ưu nhĩ hoàng tử, lời của anh cũng thành công làm cho Lillian nở nụ cười.

"Chiêm thiếu gia khiêm tốn rồi, ở thành phố S tam đại công tử nhưng hôm nay tôi cũng gặp được hết, An Mặc Hàn, Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ, đại danh ba người các anh nhưng tôi đã sớm nghe nói, hôm nay rốt cuộc tôi cũng gặp được, quả nhiên là đất nước rộng lớn có người tài xuất hiện, thế hệ này của các anh, so với chúng tôi năm đó mạnh hơn nhiều."

"Cô Lillian khen ngợi."

"Chỉ là, tôi ngược lại rất muốn biết vị tiểu thư này là....."

Lillian chuyển lời nói một cái linh hoạt, một đôi mắt xinh đẹp cũng nhìn về phía An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn nhú nhú mày, anh cũng không có nghĩ đến Lillian sẽ hỏi qua An Dĩ Mạch, chỉ là, ngay tại vừa rồi, cho nên anh phát hiện ở trên người của An Dĩ Mạch và Lillian có điểm giống nhau, nhưng mà, vẻn vẹn chỉ là một chút xú mà thôi, khi Lillian hỏi An Dĩ Mạch, anh cũng không có suy nghĩ tiếp giữa các cô có điểm giống nhau nữa.

"Xin chào cô Lillian, tôi tên là An Dĩ Mạch, cô có thể gọi tôi là Angel."

Nụ cười của Dĩ Mạch rất là ưu nhĩ, nói chuyện với Lillian cũng rất là hào phóng, Lillian từ một câu nói này cũng đã thích An Dĩ Mạch, giống như, ở trong lòng của bà cũng vì An Dĩ Mạch xác định, cô bé này không đơn giản, Hàn Ngữ Yên không phải là đối thủ của An Dĩ Mạch.

"An Dĩ Mạch... An tiểu thư là người địa phương sao? Cho tới bây giờ hình như tôi cũng không có gặp qua An tiểu thư."

Thức ăn đã đưa lên, nhưng Lillian không có vì vậy mà giảm bớt hứng thú với An Dĩ Mạch.đđlqđ

"Nhiều năm tôi ở nước ngoài, rất ít trở lại nơi này, cho nên, cô Lillian không biết cũng không kỳ quái."

An Dĩ Mạch vừa ăn, vừa trả lời câu hỏi của Lillian, nhưng là, cũng giống như quá khứ, tướng ăn của An Dĩ Mạch cũng không thể nào ưu nhĩ, với một cô gái mà nói, rất là thô lỗ, Dư Huyền bọn họ cũng đã quen tướng ăn của An Dĩ Mạch, cho nên không có nói cái gì, chỉ là Hàn Ngữ Yên ngược lại vẻ mặt ghét bỏ, mặc dù không phải là lần đầu tiên gặp được, chỉ là, cô còn là không tiếp thụ nổi tướng ăn của An Dĩ Mạch, ngược lại Lillian, ngược lại một chút cũng không có đề ý, ngược lại cảm giác Dĩ Mạch rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Editor: Tuyen83

Một bữa cơm mọi người ăn đều rất vui vẻ, dĩ nhiên, trừ Hàn Ngữ Yên, từ đầu đến cuối cô cũng không có đối đáp với An Mặc Hàn, còn Lillian thì giống như rất có hứng thú đối với An Dĩ Mạch, điểm này làm cho cô có chút mất mát, dĩ nhiên nỗi hận của cô đối với An Dĩ Mạch càng thêm sâu.

Cho đến lúc kết thúc, Lillian nói một câu làm cho An Dĩ Mạch không giải thích được cảm giác thân thiết đối với Lillian.

"An tiểu thư hình như rất thích thức ăn cay, cái này cũng giống với tôi trước đây."

"Bây giờ cô Lillian không còn thích nữa sao?"

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc, khiến Lillian lộ ra ý muốn bảo vệ, bà lắc đầu một cái, để cho mình tỉnh táo lại, mới mở miệng nói chuyện.

"Thích, chỉ là không thể ăn."

Lillian không có nói nguyên nhân, mặc dù An Dĩ Mạch nghi ngờ, nhưng không có hỏi đến, đây là người ta *, cô không tiện hỏi, chỉ là, chẳng biết tại sao cô lại thấy thương Lillian, bởi vì, khi Lillian mới vừa nói không thể ăn cay được cô thấy rõ ràng trong mắt của bà buồn bã, lúc ấy cô đang suy nghĩ, cô Lillian, cũng đã từng có một quá khứ không muốn người biết đến, cũng bởi vì chút quá khứ này, bà ấy mới không thể đi làm việc mình thích, ăn những món mình thích.

"Thật xin lỗi."

Nghe được An Dĩ Mạch nói xin lỗi với mình, Lillian cười cười, lúc nhìn An Dĩ Mạch giống như là đang nhìn con của mình.

"Không có việc gì, đây là chuyện rất lâu về trước, đúng rồi, tổng giám đốc An, tiệc sinh nhật tối nay của giám đốc Thượng Quan tôi nghĩ tổng giám đốc An cũng sẽ tham gia chứ."

Lillian chuyển chủ đề, Dĩ Mạch cũng không có nói gì, vẫn cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, chỉ là, nói đến tiệc sinh nhật của nhà Thượng Quan, tâm tình của cô cũng rất tốt, cũng đầy thích thú, nhưng cô tính xem kịch hay miễn phí ở nhà Thượng Quan, nhưng mà nghĩ đến Lillian đứng cùng với Thượng Quan Niên, tất nhiên cô sẽ không vui vẻ, dù sao cô rất thích cô Lillian, dĩ nhiên mặc dù cô không thích Thượng Quan Hồng, chỉ là, đối với Thượng Quan Niên, cô vẫn là khâm phục.

"Đến lúc đó vẫn bởi tự nhiên sẽ tham gia, mong rằng đến lúc đó cô Lillian có thể ở trước mặt của tổng giám đốc Thượng Quan giúp Mặc Hàn một chút, cũng để cho hợp đồng của chúng ta có thể tiến hành bình thường."

An Mặc Hàn nói một cách khiêm nhường, khiến cho Lillian nhìn anh với cặp mắt khác xưa, nhưng phải biết rằng An Mặc Hàn là người đứng đầu trong giới kinh doanh, anh có thể khiêm nhường với người lạ ở trước mặt người cùng lứa tuổi với mình, quả thật không dễ dàng, chỉ một điểm này, Lillian cũng cảm giác An Mặc Hàn có thể có được địa vị và tiền tài như ngày hôm nay, chuyện rất đương nhiên.

"Tổng giám đốc An khách sáo rồi, tôi đã hẹn với tổng giám đốc Thượng Quan, nhưng đến lúc đó tổng giám đốc An không cần đùa bỡn phá hư hào hứng là được rồi, dù sao đây là nơi gặp gỡ của người trẻ tuổi các cậu."

"Cô yên tâm, Mặc Hàn biết chừng mực, dĩ nhiên, cũng sẽ không làm khó cô Lillian."

"Tốt lắm, cứ quyết định như vậy, thời gian không còn sớm, chúng tôi đi về trước, buổi tối gặp lại."

"Tôi bảo Ferman đưa cô về."

"Làm phiền rồi."

Lillian và Hàn Ngữ Yên đi theo Ferman đi về phía hướng khác, nhưng đi chưa được mấy bước, Lillian liền dừng bước.

"An tiểu thư cũng sẽ tham gia bữa tiệc tối nay chứ."

Mặc dù An Dĩ Mạch không biết tại sao bà ấy hỏi như thế, chỉ là cũng rất thành thật gật đầu một cái, Lillian được An Dĩ Mạch đáp lại, cười cười, nụ cười hòa nhã đó, giết chết phong cảnh, nhưng, làm cho An Mặc Hàn không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng.

Sau khi Lillian rời đi, cũng chỉ còn lại năm người bọn họ, hôm nay cũng là thứ bảy, cũng không cần làm việc, cho nên năm người quyết định đi Phi Tinh Đới Nguyệt ngồi một chút.

"Tiệc sinh nhật của người nào ở nhà Thượng Quan?"

Huyền Huyền và Hạ Hi lại không quen với nhà Thượng Quan, cho nên hai người bọn họ cũng không có nhận được thư mời.

"Tiệc sinh nhật của Thượng Quan Hồng, Hạ Hạ, anh có đề xuất, em có muốn đi tham gia náo nhiệt hay không."

Toàn Ti Dạ đưa ra một hấp dẫn cực lớn, mặc dù Hạ Hi luôn luôn lạnh nhạt cũng sẽ không để ý những thứ này, chỉ là, nhìn cái dáng vẻ rất thích thú của An Dĩ Mạch, cô cũng muốn đi.

"Được, đến lúc đó em theo anh ha...!"

"Không thành vấn đề."

Hai người đã đạt đến nhất trí, cũng chỉ còn lại một mình Dur Huyền sốt ruột, /diễn đàn lqđ/ nhưng cô thích nhất là náo nhiệt, có bữa tiệc náo nhiệt như vậy sao cô có thể không đi chứ, vì vậy, ánh mắt cầu cứu của cô nhìn về phía Chiêm Nam Huyền ngồi im này giờ.

Dĩ nhiên Chiêm Nam Huyền cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Dur Huyền, anh nhìn cô gật đầu một cái, "Huyền Huyền có thể đi theo làm bạn gái của anh."

"Cũng được, thật tốt quá!"

Dur Huyền kích động nhảy lên, ngay cả Chiêm Nam Huyền thay đổi cách xưng hô với cô cũng không có phát hiện.

"Ai, hai người các cậu là như thế nào? Lại cãi nhau?"

Lúc này đến Phi Tinh Đới Nguyệt bốn người mới bắt đầu nói chủ đề chính, thật ra thì, khi An Dĩ Mạch và cô Lillian nói chuyện rất vui vẻ, Huyền Huyền và Chiêm Nam Huyền bốn người bọn họ tham khảo bàn luận một chút về An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người là như thế nào, bọn họ cũng không phải người ngu ngốc, đã sớm phát hiện mùi thuốc súng dày đặc giữa hai người bọn họ rồi.

Cho nên, cũng đã bàn bạc, đề cử Toàn Ti Dạ đứng đầu ngọn súng tới hỏi tình huống giữa hai người bọn họ.

"Chúng tớ?"

An Dĩ Mạch đang ngồi bên trong, nghe được Toàn Ti Dạ nói như thế cũng không có phản ứng kịp, về mặt nghi hoặc nhìn về phía mọi người, về mặt An Mặc Hàn ngược lại bất đắc dĩ.

Thật ra thì giữa anh và Dĩ Mạch không có gì, ngày hôm đó cũng chỉ là chuyện nhỏ, cũng không biết sai ở chỗ nào, không hiểu sao Dĩ Mạch liền tức giận. Sau đó anh cũng tức giận, chẳng qua sau đó anh đã sớm bớt giận, muốn chủ động đi tìm Dĩ Mạch, nhưng mà những ngày gần đây anh có quá nhiều việc cần phải xử lý, Dĩ Mạch cũng luôn bận rộn việc ở phòng làm việc, cho nên hai người mới không có thời gian để nói chuyện.

"Chúng tớ không việc gì, rất tốt."

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, liếc anh không thèm để ý, An Mặc Hàn dĩ nhiên nhận thấy, đôi mắt hoa đào cười rất là mê người.

"Thật?"

Dur Huyền có chút không tin, An Mặc Hàn thấy bọn họ không tin vì vậy trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh An Dĩ Mạch ôm vai của cô, hai người thân thiết cũng giống như trước kia, Dur Huyền bọn họ thấy hai người thật sự như không có việc gì, lúc này mới yên tâm, không tiếp tục hỏi nữa, chỉ là đang lúc ở nơi mọi người không nhìn thấy, An Mặc Hàn khẽ cắn răng, giống như đang chịu đựng cái gì, An Dĩ Mạch vẫn như cũ cười rất xinh đẹp, trong lòng An Mặc Hàn kêu gào đau đớn, Dĩ Mạch thật ác độc, lúc này trên eo anh nhất định có một mảng bầm màu xanh, thật ra thì, ngay khi anh ngồi vào bên cạnh An Dĩ Mạch đưa tay ôm chầm cô, cũng trong lúc đó An Dĩ Mạch ở bên hông anh hung hăng bấm một cái. ~DBLQĐ~

"Đúng rồi, hôm nay các cậu có cùng nhau đi dạ hội không?"

Chiêm Nam Huyền nhìn hai người một chút, thuận miệng hỏi, chẳng qua nhận được câu trả lời cũng nằm trong suy đoán của Dur Huyền và Hạ Hi.

"Tôi đi cùng Tiểu Hạo."

"Tôi và Hàn Ngữ Yên đi cùng nhau."

Hai người cùng lúc nói ra, chỉ là nghe câu trả lời nhưng hai bên không có phản ứng chút nào, giống như điều này đều không quan trọng, bọn họ phản ứng như vậy ngược lại khiến cho Dur Huyền và Hạ Hi ngoài dự tính, nhưng hai người bọn họ vẫn luôn không hiểu hình thức chung sống giữa An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, vốn cho là trong khoảng thời gian này hiểu rõ một chút, nhưng hôm nay các cô phát hiện vẫn còn theo không kịp tiết tấu của bọn họ, ngược lại Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ hai người không có phản ứng gì, giống như mọi người đang ở trong tình yêu, cũng rất bình thường, được rồi, họ thừa nhận, các cô vẫn còn hiểu tính cách của mấy người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Editor: Tuyen83

"Hàn Ngữ Yên? Không phải cô ấy đi cùng với thầy Lillian sao? Mặc Hàn, cậu đi theo muốn xem náo nhiệt gì, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ là bạn nhảy của Thượng Quan Hồng chứ, nhưng dù sao Thượng Quan Hồng cũng thích cậu đã rất lâu rồi."

Toàn Ti Dạ nói đùa với An Mặc Hàn, chỉ là, An Mặc Hàn là ai, anh cũng không phải là người ngồi không.

"Tôi còn nhớ Thượng Quan Hồng là được chú Toàn chọn làm vợ cho cậu."

An Mặc Hàn không chút do dự phản bác trở lại, Toàn Ti Dạ cau mày, nhưng, bọn họ cũng không có phát hiện sau khi Hạ Hi nghe được lời nói của An Mặc Hàn sắc mặt chợt thay đổi.

"Yên tâm, lão già nhà tôi đã bỏ qua rồi, bởi vì ông ấy đã biết rõ tiểu thư Thượng Quan Hồng đã dành tình cảm sâu sắc cho An đại tổng giám đốc, ông ấy không đành lòng chia rẽ hai người các cậu."

Lúc này Toàn Ti Dạ lại rất vui vẻ, thời gian trước anh thật sự là bị cha anh ép buộc quá gấp, khi đó hai nhà giống như đều muốn bắt đầu chuẩn bị bữa tiệc đính hôn rồi, chỉ là, tính tình Thượng Quan Hồng đại tiểu thư, Cô không thích anh, dĩ nhiên không muốn đính hôn với anh, dĩ nhiên, lúc này vừa đúng cũng hợp ý với Toàn Ti Dạ, sau lại vẫn là chính miệng của Thượng Quan Hồng ở trước mặt cha anh và Thượng Quan Niên chính miệng nói mình đã có người trong lòng rồi, hai nhà vui vẻ không có buộc anh đính hôn, chỉ là, cũng không biết cha anh từ nơi nào biết được Thượng Quan Hồng thích là An Mặc Hàn, lúc ấy, anh nhớ cha anh còn rất coi trọng bọn họ.

"Thôi đi, làm trò."

An Mặc Hàn cười cười, cho tới nay số đào hoa của anh đều là rất thịnh vượng, chỉ là, anh thật đúng là chưa bao giờ gặp người bá đạo và mặt dày mày dạn giống như Thượng Quan Hồng như vậy, aizz, xem ra ban đầu thật không nên dây vào cô, An Mặc Hàn thầm nghĩ.

Chỉ là, An Mặc Hàn khước từ Thượng Quan Hồng, nói đúng không nên trêu chọc Thượng Quan Hồng, thật ra thì, đâu chỉ là Thượng Quan Hồng, Hàn Ngữ Yên cũng là nhân vật khó dây dưa.

"Tôi muốn đi về trước, Tiểu Hạo đang chờ tôi ở nhà."

An Dĩ Mạch cúp điện thoại trong tay nói với mọi người, bọn họ nhìn đồng hồ, gật đầu một cái, thời gian không còn sớm, bọn họ cũng nên giải tán trở về chuẩn bị tham gia buổi dạ hội.

"Đi thôi, chúng ta cùng nhau trở về, Tỉ Dạ, Huyền, hai người các cậu mỗi người dẫn theo bạn gái đi chuẩn bị đi, buổi tối gặp."

An Mặc Hàn đứng dậy kéo tay An Dĩ Mạch, nói với mọi người một câu, sau đó đi với Dĩ Mạch hai người rất nhanh trở về nhà họ An, lúc này, An Thần Hạo đang đứng chờ.

"Anh, chị Dĩ Mạch."

"Tiểu Hạo và tiểu thư Thượng Quan có quen biết?"

Khi An Dĩ Mạch nhận được điện thoại của An Thần Hạo nói hôm nay muốn tham gia tiệc sinh nhật của Thượng Quan Hồng thì kinh ngạc một chút. An Thần Hạo luôn luôn sống ở nước F, nên không có cơ hội làm quen với Thượng Quan Hồng được.

"Thời gian trước quen biết thông qua nhà họ Lạc, sau này công ty của chúng ta có một hạng mục hợp tác với tập đoàn Thượng Quan, cho nên có giao thiệp với tiểu thư Thượng Quan một chút."

An Thần Hạo giải thích. Chỉ là, nhưng ấn tượng của anh đối với Thượng Quan Hồng không tốt chút nào, lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Hồng là sau khi gặp gỡ bạn học của Tiểu Nguyệt, khi đó Thượng Quan Hồng đi tham gia với tư cách là bạn thân của Tiểu Nguyệt, chỉ là, nhưng lúc ấy vẻ mặt của Thượng Quan Hồng cao ngạo, ~dieen ddaan lee quy y ddoon~ dù sao cô là tiểu thư của nhà Thượng Quan, chỉ là, An Thần Hạo lại vừa đúng không thích loại tính tình Đại tiểu thư này của cô.

An Thần Hạo nhìn An Dĩ Mạch nói quá trình quen biết của anh và Thượng Quan Hồng, sau khi An Dĩ Mạch nghe xong cười cười, chỉ là, nhưng trong nụ cười tuyệt đẹp của cô lại có một chút châm chọc.

"Chị Dĩ Mạch, chị và Thượng Quan Hồng cũng quen biết sao?"

An Thần Hạo giống như là một đứa bé tò mò, đối với chuyện tình của An Dĩ Mạch cảm thấy vô cùng hứng thú, theo sự hiểu biết của anh đối với chị Dĩ Mạch, biết rõ người phụ nữ Thượng Quan Hồng như vậy sẽ rất đáng ghét đi, chỉ là, chị Dĩ Mạch cũng sẽ không đối xử quá nhân từ với người không thích.

"Đúng vậy, quá trình quen biết của bọn chị mới đặc sắc, sau này kể cho em nghe, chị đi lên trước chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta sẽ xuất phát."

"Được, chị Dĩ Mạch, đứng rồi anh của em đi đâu rồi, mới vừa rồi vẫn còn ở đây."

Làm sao công phu của anh ấy chỉ trong chớp mắt, An Mặc Hàn đã không thấy tăm hơi.

"Đương nhiên anh ấy phải đi đón người đẹp rồi, Tiểu Hạo ngoan, đợi lát nữa đến nhà Thượng Quan, chị dẫn em xem màn kịch vui."

An Dĩ Mạch cười thần bí, An Thần Hạo hết sức đồng ý, xem kịch vui, anh thích nhất chính là xem cuộc vui rồi.

Khi An Mặc Hàn đi tới nhà Hàn Ngữ Yên, Hàn Ngữ Yên đã ăn vận đầu ra đầy đặn ở dưới lầu nhà mình, nhìn toàn thân của Hàn Ngữ Yên đều là màu đỏ, mặc dù cũng là màu đỏ, chỉ là cái này đúng là lễ phục dạ hội, An Mặc Hàn là người trong giới thượng lưu như vậy, đối với lễ phục của con gái cũng có chút ít hiểu biết.

Anh nhìn ra bộ lễ phục hờ vai của Hàn Ngữ Yên là của nhà thiết kế Jack nhà thiết kế nổi tiếng nhất châu Âu, nếu như anh nhớ không nhầm, bộ lễ phục này toàn thế giới chỉ có hai bộ, mà một bộ khác, hẳn là ở trong tủ treo quần áo của An Dĩ Mạch.

An Mặc Hàn nhìn Hàn Ngữ Yên đi về phía anh trên đôi mắt hoa đào của anh khẽ híp lại, nhếch môi, lộ ra nụ cười có chút nguy hiểm, chỉ là, Hàn Ngữ Yên đắm chìm trong vẻ mặt tuyệt mỹ của An Mặc Hàn nhưng không hề phát giác nụ cười nguy hiểm của An Mặc Hàn.

"Mặc Hàn..."

"Tối nay cô rất đẹp."

Được An Mặc Hàn khích lệ, trong lòng của Hàn Ngữ Yên vô cùng vui mừng, ngồi ở trên ghế lái phụ của anh, tim cô đã đập loạn nhịp, Cô thẹn thùng nói

tiếng cảm ơn, lại rất thức thời trăm mặc.

Cô cúi đầu nhìn lên bộ lễ phục của mình, màu đỏ như máu, màu sắc rực rỡ, thật ra thì cô cũng không thích màu sắc này, chỉ là, cô biết An Mặc Hàn thích loại màu sắc này, hơn nữa, mặc dù loại phong cách này là đang bắt chước An Dĩ Mạch, chỉ là, xác định thái độ của An Mặc Hàn đối với cô, quả thật cô thành công có phải hay không? Cho nên, cô để cho Lillian thay cô liên lạc riêng với Jack, đặt trước bộ lễ phục này.

Nhưng, Lillian nói rất đẹp, vốn là cô còn không có tin tưởng, dù sao đây không phải là phong cách của cô, chỉ là, nghe thấy An Mặc Hàn cũng nói như vậy, cô dĩ nhiên tin, nhưng cho tới bây giờ An Mặc Hàn cũng không có khen ngợi cô quá mức.

"Nhưng, hôm nay cô mặc đồ cũng không giống với phong cách trước kia."

An Mặc Hàn thuận miệng nói ra, nhưng trong lòng Hàn Ngữ Yên lại hết sức vui mừng. Cô cho là An Mặc Hàn đã bắt đầu chú ý tới cô.

"Thình thoảng cũng muốn thay đổi phong cách, dù sao em cũng là một diễn viên, cũng muốn thử thay đổi phong cách khác một chút, như vậy sau này sẽ giúp ích trong diễn xuất."

Hàn Ngữ Yên dùng một lý do rất gượng gạo, dĩ nhiên cô sẽ không nói thẳng là vì khiến cho anh thích, vì muốn anh chú ý đến, nếu như cô thật sự nói như vậy, An Mặc Hàn chắc chắn sẽ không để ý đến cô nữa.

Quả nhiên, An Mặc Hàn cười cười, khen cô rất chuyên nghiệp, sau đó cũng không tiếp tục hỏi gì nữa, Hàn Ngữ Yên có chút thất vọng, chỉ là, cô nhớ lời Lillian dạy, cũng không có nói cái gì./diễn/đàn/lê/quý/đôn/

Dĩ nhiên An Mặc Hàn thấy được biểu tình biến hóa của Hàn Ngữ Yên, anh nhếch môi, cười cười, vẫn là cái nụ cười nguy hiểm đó.

Hôm nay nhà Thượng Quan đèn đuốc lại sáng rõ, Thượng Quan Niên và Thượng Quan phu nhân mỗi khi có khách đến cũng xuất hiện một lát, chỉ là, cái này dù sao cũng là tiệc sinh nhật của Thượng Quan Hồng, tham gia đều là những người trẻ tuổi, hai người bọn họ cũng rất nhanh rời khỏi đại sảnh, để toàn bộ nơi này đều giao cho Thượng Quan Hồng và Tô Lạc.

"Tô Lạc, cháu ở nơi này giúp Hồng Hồng tiếp khách một chút, tổng giám đốc An đến mời cậu ấy tới thư phòng của bác."

Thượng Quan Niên nói với Tô Lạc trên người mặc trang phục ngay ngắn, Tô Lạc nghe xong lời của ông nói gật đầu một cái, sau đó thì đưa mắt nhìn Thượng Quan Niên rồi đi.

Nghe được âm thanh cạch cạch của giày cao gót, Tô Lạc nhìn lên trên lầu, toàn thân mặc bộ trang phục dạ hội màu đen hở ngực, dưới chân đi giày cao gót mười phân, gương mặt Thượng Quan Hồng được trang điểm tinh tế đi cùng với Tô Nguyệt xuống lầu bước về phía Tô Lạc.

Hôm nay Thượng Quan Hồng ăn mặc cực kỳ xinh đẹp, toàn thân mặc bộ trang phục dạ hội màu đen hở ngực lại khiến cho bản thân cô chứa nét quyến rũ hiện ra vô cùng tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Editor: Tuyen83

Thấy Thượng Quan Hồng như vậy, Tô Lạc đột nhiên nhớ tới An Thần Hạo đã từng nói, "Thượng Quan Hồng giống như trời sinh là một người phụ nữ có dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ, nhưng, cô ấy quá quyến rũ, sẽ làm cho người tôi không khống chế được."

Đây là cảm giác của An Thần Hạo khi mới nhìn thấy Thượng Quan Hồng, chỉ là, nhưng mà sau này anh biết, An Thần Hạo cũng không thích Thượng Quan Hồng, nhưng phần lớn là bởi vì tính khí đại tiểu thư của cô.

Tô Lạc nhìn Thượng Quan Hồng và Tô Nguyệt dần dần đến gần, thu hồi suy nghĩ của mình, rất thân sĩ đưa ra một cánh tay đón nhận tay ngọc mềm mại của Thượng Quan Hồng .

"Hồng Hồng, hôm nay em rất đẹp."

Nghe được người đàn ông khen ngợi, Thượng Quan Hồng trong lòng được thỏa mãn, cô cười cười, rất xinh đẹp, hoàn toàn không có cái dáng vẻ đại tiểu thư đó, Tô Lạc nghĩ, nếu Thượng Quan Hồng như vậy, sẽ có rất nhiều người thích, nhưng mà, sự thật lại không như thế.

"Cám ơn, Lạc cũng không tồi, tối nay, nhưng Lạc anh là bạn nhảy của tôi, không nên để tôi mất thể diện nha."

Nghe được lời nói kiêu ngạo của Thượng Quan Hồng, Tô Lạc cũng không có tức giận, phải nói từ lâu anh đã thành thói quen, hơn nữa, ở dưới mái hiên

người khác, anh cũng không có tư cách phản bác.

"Hồng Hồng yên tâm là tốt rồi, tôi sẽ cố gắng."

"Ừ, vậy thì tốt."

Thượng Quan Hồng kiêu ngạo mà xoay người, nhưng khi thấy người mới vừa bước vào cửa thì sắc mặt thay đổi.

Tô Lạc đứng ở bên cạnh Tô Nguyệt, cũng phát hiện Tô Nguyệt thay đổi rõ rệt, ánh mắt của anh nhìn theo các cô về phía cửa.

Ở đó, tập trung ánh đèn, người xinh đẹp kia cứ như vậy bước đi chậm rãi, cô ấy trời sinh giống như là nữ vương.

Vóc người cao gầy mặc vào trên người một bộ đồ màu đỏ có vẻ xinh đẹp khác thường, vẻ mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ so với ánh mặt trời còn sáng ngời hơn, khoác trên vai áo choàng thật dài, kéo dài trên đất, dáng vẻ khí phách như thế, dưới ánh đèn, cô giống như là một đốm lửa, đốt cả đại sảnh, mà cô đốm lửa kia, lại là tập trung tiêu điểm của mọi người.

An Thần Hạo đi bên cạnh, An Dĩ Mạch chậm rãi đi vào đại sảnh, dĩ nhiên cô cảm thấy ánh mắt kính sợ của mọi người chung quanh, nhếch môi, cô vẫn như cũ như một nữ vương bộ dáng tập trung vào Thượng Quan Hồng, đi tới trước mặt cô ấy.

Như vậy đối lập, giống như hôm nay nhân vật chính không phải là Thượng Quan Hồng, mà là cái người mặc áo choàng này, người phụ nữ mặc áo đầm màu đỏ bó sát người. diên đàn lee quy đoan

Toàn thân cô đỏ rực đã làm cho cả đại sảnh đều tràn ngập ảm áp, điều này cũng làm cho Thượng Quan Hồng lộ ra ánh mắt ghen tỵ sâu sắc, dĩ nhiên, An Dĩ Mạch đều coi như không thấy được, kịch hay của hôm nay cô còn chưa thấy, cũng không muốn Thượng Quan Hồng cứ như vậy suy sụp.

"Thượng Quan tiểu thư, sinh nhật vui vẻ, đây là quà của tôi tặng cho Thượng Quan tiểu thư, hi vọng Thượng Quan tiểu thư có thể thích."

An Dĩ Mạch nhận lấy một cái hộp được đóng gói cẩn thận ở trong tay của An Thần Hạo đưa cho Thượng Quan Hồng, lúc này Thượng Quan Hồng cũng phát hiện sự thất lễ của mình, Tuyen83~ Diễn Đàn LQĐ cô hít sâu một hơi, nụ cười quyến rũ hiện lên ở trên vai, cô đưa tay nhận lấy quà tặng của An Dĩ Mạch, nói cảm ơn, nhưng cũng không có mở ra nhìn bên trong là cái gì.

"Cám ơn An tiểu thư, bữa tiệc còn chưa bắt đầu, trước tiên An tiểu thư có thể đến bên này nghỉ ngơi một chút."

"Được."

An Dĩ Mạch gật đầu một cái, ra hiệu cho An Thần Hạo một cái, An Thần Hạo hiểu ý, lập tức đi lên nhẹ nhàng giúp An Dĩ Mạch cầm lấy áo choàng xuống, sau đó ôm ở trong lòng mình, nhìn về phía Thượng Quan Hồng gật đầu một cái, cùng An Dĩ Mạch đang đi đến ghế sofa bên cạnh.

"Chị Dĩ Mạch, chị quá xuất sắc rồi, ha ha, chị không nhìn thấy sắc mặt của Thượng Quan Hồng, ha ha, cũng trở thành heo rồi."

An Thần Hạo bung ly rượu lên uống một hớp trở lại bình thường, lúc này mới đề xuồng kích động và hưng phấn mới vừa rồi của mình.

Cậu nhìn về mặt An Dĩ Mạch bình tĩnh, trong lòng rất bội phục, hiện tại rốt cuộc cậu biết tại sao chị Dĩ Mạch mặc cái áo choàng này rồi, khi ánh đèn tập trung ở trên người An Dĩ Mạch, anh ở bên cạnh nhìn, giống như chị Dĩ Mạch thật sự chính là một nữ vương, và xinh đẹp.

"Ha ha, đây coi là cái gì, đợi lát nữa còn lặp lại đó."

An Dĩ Mạch ra hiệu An Thần Hạo ngồi xuống, An Thần Hạo vui vẻ gật đầu nghe lời ngồi ở Mạch bên cạnh An Dĩ, đôi mắt sáng trong suốt chăm chú nhìn động tĩnh của mọi người ở bên trong đại sảnh.

"Anh họ biết?"

Tô Nguyệt đứng ở bên cạnh Tô Lạc, đôi mắt nhìn chăm chăm An Dĩ Mạch, Tô Lạc gật đầu một cái.

"Cô ấy tên là An Dĩ Mạch, là chị của Thần Hạo."

Khi Tô Nguyệt đang nghe An Dĩ Mạch là chị của An Thần Hạo nở nụ cười, lại nhìn về phía An Dĩ Mạch trong đôi mắt của cô hoàn toàn không có thù địch, nhưng lại có một tia hâm mộ.

"Chị của anh Thần Hạo?"

Tô Nguyệt đối với chuyện của An Thần Hạo không hiểu rõ bằng Tô Lạc, cho nên, cô cũng không biết An Thần Hạo và quan hệ của nhà họ An, chỉ là, bây giờ biết cũng không muộn, cô cất bước đi về phía vị trí An Dĩ Mạch bọn họ.

"Anh Thần Hạo."

Giọng nói của Tô Nguyệt vốn rất ngọt ngào, hơn nữa đáng vẻ cô vui vẻ, cho An Dĩ Mạch cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng, không giải thích được, An Dĩ Mạch cũng không thích cô, chỉ là, cũng không ghét.

"Tiểu Nguyệt, giới thiệu cho em một chút, đây là An Dĩ Mạch, chị họ tôi, chị Dĩ Mạch, đây là Tiểu Nguyệt, em gái Tô Lạc."

"Chị Dĩ Mạch."

Tô Nguyệt ngọt ngào gọi, An Dĩ Mạch chỉ gật đầu một cái, điều này làm cho Tô Nguyệt có chút lúng túng, nhưng có An Thần Hạo ở đây, cô cũng không nói gì nhiều, nhưng trong lòng lại lần nữa bị An Dĩ Mạch làm rung động.

Khi anh mới vừa bước vào cửa, cô cũng đã bị An Dĩ Mạch rung động đến, cho tới bây giờ cô cũng không có nhìn thấy qua người phụ nữ xinh đẹp như thế, không phải là vóc người đẹp, không phải là gương mặt xinh đẹp, mà là cô ấy cho người ta cảm giác, so với bất kỳ phụ nữ nào cô ấy giống như rất thích hợp để làm phụ nữ, nói như thế nào đây, giống như cái từ phụ nữ này trời sinh chính là vì cô ấy mà chuẩn bị, cô xinh đẹp chính là để cho người ta ghen tỵ. /ddldq/

Tô Nguyệt thấy An Dĩ Mạch cũng không muốn để ý cô, liền xoay người nói chuyện với An Thần Hạo hàn huyên một chút, sau đó Thượng Quan Hồng gọi cô, cô phải đi đến chỗ Thượng Quan Hồng.

"Bạn của em?"

An Dĩ Mạch khẽ nhăn mày nhìn về phía bóng lưng Tô Nguyệt, An Thần Hạo gật đầu một cái, khi nhìn bóng dáng của Tô Nguyệt trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

"Thì ra là em gái của Tô Lạc cũng không đơn giản."

An Dĩ Mạch bật thốt lên những lời này, An Thần Hạo không phản bác, cũng không có hỏi tại sao cô nói như vậy, chẳng qua là vẫn còn nhìn chăm chú bóng dáng mới vừa đi chuyển vào trong đại sảnh.

"Ah....."

Nghe được âm thanh nghi hoặc của An Thần Hạo, An Dĩ Mạch nhìn theo ánh mắt của cậu, chỉ thấy ở cửa lớn nơi tập trung ánh sáng, An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên, Ferman và Lillian, bốn người ở nơi ánh sáng bao phủ chậm rãi đi tới, sau đó cô cười cười, nhìn về phía vị trí của Thượng Quan Hồng đang đứng, quả nhiên, vào giờ phút này sắc mặt của Thượng Quan Hồng đã thay đổi hoàn toàn, nếu như không phải Tô Nguyệt giữ thật chặt tay của cô ấy nói, cô đoán chừng cũng muốn đi lên.

"Ha ha....."

"Chị Dĩ Mạch, chị cười cái gì?"

An Thần Hạo không hiểu, nhưng mà, Dĩ Mạch khẽ nhăn mày với cậu, cậu nhìn qua nơi Dĩ Mạch mới vừa nhìn, chỉ thấy sắc mặt của Thượng Quan Hồng càng thêm khó coi, lúc này cậu cũng không nhìn được cười, thì ra là, đây chính là xem kịch hay mà chị Dĩ Mạch đã nói, nhưng, cậu nhìn An Dĩ Mạch đang đắm chìm ở trong kịch hay, lại nhìn An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên cùng nhau đi vào một cái, chẳng lẽ chị Dĩ Mạch không có phát hiện Hàn Ngữ Yên mặc váy dài giống như của mình sao? Không phải phụ nữ mặc đồ giống nhau là rất nghiêm trọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

"Tổng giám đốc An... Mời qua bên này"

Tô Lạc thấy được An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên đi vào, cũng lập tức đi tới trước mặt của An Mặc Hàn, Thượng Quan Niên đã nói khi An Mặc Hàn đến phải dẫn anh tới thư phòng, anh chỉ cần làm theo là được.

"Cám ơn, cô Lillian cùng đi với tôi?"

An Mặc Hàn khẽ chau mày, Tô Lạc không có ý kiến, Lillian nhìn An Mặc Hàn một chút, lại nhìn Tô Lạc một chút, cuối cùng gật đầu một cái, cùng An Mặc Hàn đi theo Tô Lạc lên lầu.

Lần này, Ferman thấy được bạn cũng đi rồi, cũng chỉ còn lại một mình Hàn Ngữ Yên đứng ở nơi đó, Thượng Quan Hồng châm chọc cười một tiếng, cầm lấy một ly rượu, đi tới trước mặt Hàn Ngữ Yên.

Chiến tranh của phụ nữ, bạn cũng không nên xem thường, phải biết, đàn ông chinh phục thế giới, mà phụ nữ, chỉ cần chinh phục đàn ông là được, vì vậy trong nháy mắt, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng hai người phụ nữ là tiêu điểm của toàn trường.

"Hàn tiểu thư..."

Thượng Quan Hồng nâng ly rượu đưa cho Hàn Ngữ Yên, Tiên Lễ Hậu Binh*, điểm này Thượng Quan Hồng quả thật không có làm sai, dù sao cũng chính là tiệc sinh nhật của cô, cô không muốn làm cho chuyện phức tạp.

*Trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Chỉ là, cô cũng không muốn bỏ qua cho Hàn Ngữ Yên, không chỉ bởi vì An Mặc Hàn, cũng bởi vì công ty, bởi vì Hàn Ngữ Yên rời khỏi, giải trí Thiên Ngu bị tổn thất rất lớn, mặc dù chút tổn thất này đối với tập đoàn Thượng Quan mà nói không có gì, nhưng, /diễn đàn / đối với Thượng Quan Hồng cô mà nói vẫn đề rất lớn.

Cô mới vừa tiếp nhận giải trí Thiên Ngu, trước đó bởi vì Hàn Ngữ Yên là vai chính một bộ phim truyền hình, giải trí Thiên Ngu doanh thu rất tốt, nhưng mà bây giờ cũng bởi vì Hàn Ngữ Yên, giải trí Thiên Ngu tổn thất nhiều hơn so với trước kia, thật ra thì những thứ này Thượng Quan Hồng cũng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đều đổ hết lên người Hàn Ngữ Yên, có một phần cũng do cô ấy gây ra, nhưng, cô lại chỉ thấy được Hàn Ngữ Yên mang tới tổn thất, cũng có lẽ bởi vì ghen tỵ Hàn Ngữ Yên có thể đến gần An Mặc Hàn như vậy.

"Tổng giám đốc..."

Hàn Ngữ Yên dĩ nhiên cũng không yếu thế, "A, đúng rồi hiện tại phải gọi Thượng Quan tiểu thư rồi, dù sao, tôi đã không phải là nghệ sĩ dưới trướng của giải trí Thiên Ngu."

Hàn Ngữ Yên cười rất thuần khiết, nếu như không biết, còn có thể tưởng rằng cô ấy là một cô gái xinh đẹp ngây thơ, nhưng mà, Thượng Quan Hồng sẽ không bị cái nụ cười hồn nhiên vô hại này mê hoặc cô.

"Tôi nên chúc mừng Hàn tiểu thư được ký hợp đồng với giải trí Mặc Mặc, nhưng mà chỉ không biết Hàn tiểu thư rốt cuộc dùng thủ đoạn gì khiến tổng giám đốc An có thể ngã vào dưới gấu quần của Hàn tiểu thư."

Lời nói của Thượng Quan Hồng nghe rất chân thành, nhưng, tuy nhiên từng chữ cô cũng đang nói Hàn Ngữ Yên không chứa thủ đoạn nào các loại, dĩ nhiên, Hàn Ngữ Yên cũng không phải là đứa ngốc, cô nhất định có thể nghe được, chỉ là, cô không có tâm tình đó dây dưa với Thượng Quan Hồng, cô vừa mới thấy được An Dĩ Mặc, đối với cô mà nói, An Dĩ Mặc là uy hiếp lớn nhất của cô.

"Tôi dùng thủ đoạn gì, Thượng Quan tiểu thư không cần thiết phải biết, đúng rồi, Thượng Quan tiểu thư sinh nhật vui vẻ, tôi thấy được bạn của tôi, xin đi trước."

"Cô....."

Sau khi Hàn Ngữ Yên nói xong liền nâng váy đi về phía An Dĩ Mặc đang ngồi, Thượng Quan Hồng nhìn về phía cô ta đi tới, nghi ngờ không hiểu, chỉ là, rất nhanh cô liền lộ ra ánh mắt ghen tỵ nhìn An Dĩ Mặc, lúc này cô cho rằng Hàn Ngữ Yên hợp tác với An Dĩ Mặc, nhưng chuyện xảy ra kế tiếp, cô cũng biết cô đã nghĩ sai rồi, sau đó, cô cũng biết thời thế, dự định im lặng nhìn 2 người phụ nữ tranh đấu mà cô ghét nhất.

"An tiểu thư....."

Hàn Ngữ Yên đi tới bên cạnh An Dĩ Mặc, đang muốn nói gì, nhưng khi nhìn thấy An Dĩ Mặc mặc quần áo, lời cô muốn nói lập tức nghẹn ở cổ họng, khuôn mặt xinh đẹp của cô đột nhiên thay đổi đỏ bừng, An Dĩ Mặc biết, cô ta tức giận.

Cô đứng lên, thanh nhã đi tới trước mặt Hàn Ngữ Yên, vốn đã có rất nhiều người để ý An Dĩ Mặc rồi, lần này, thêm một người nữa là Hàn Ngữ Yên, ánh mắt cả hội trường đã đặt hết trên người các cô.

"Đụng hàng....."

"Y phục của các cô giống nhau như đúc....."

"Đúng vậy, chỉ là, tôi vẫn cảm thấy cô An tiểu thư kia mặc đẹp hơn....."

"Vâng, đúng vậy....."

Hầu như tất cả mọi người đều cảm giác mặc trên người An Dĩ Mặc đẹp hơn so với Hàn Ngữ Yên, Dĩ Mặc mặc bộ quần áo này, có dáng vẻ rất xinh đẹp quyến rũ, có phong thái của người phụ nữ, hơn nữa, đặc biệt hấp dẫn, khách quan mà nói, Hàn Ngữ Yên mặc cũng chỉ là một bộ y phục bình thường, nhưng mà, người không tỉ mỉ cũng nhìn ra, màu đỏ, hình như trời sinh màu sắc đó dành riêng cho An Dĩ Mặc, nhưng, ở trên người Hàn Ngữ Yên, lại cảm thấy quá tươi đẹp, hai người bọn họ đứng chung một chỗ, rất nhiều người cũng nhìn ra, Hàn Ngữ Yên là vô tình hay cố ý bắt chước phong cách ăn mặc của An Dĩ Mặc, lúc này, ở trong mắt bọn họ, An Dĩ Mặc là nữ thần, Hàn Ngữ Yên chỉ là một tên hề nhảm chán.

Nghe mọi người thảo luận, giờ phút này Hàn Ngữ Yên rất muốn tìm một cái lỗ chui vào, cô rốt cuộc nhớ tới An Mặc Hàn hỏi cô tại sao phải thay đổi phong cách như vậy, nói hôm nay cô rất đẹp, nhưng trong mắt cô lại có nụ cười khó hiểu.

Cô vẫn luôn tự mình đa tình tự cho là đúng, An Mặc Hàn là ai, hần như thế nào lại không nhìn ra Hàn Ngữ Yên cô bắt chước An Dĩ Mặc, ha ha, lúc này,~Tuyen83~dđ lqđ~ Hàn Ngữ Yên cảm giác mình thật đúng là một tên hề, lúc đầu cô đến tràn đầy tự tin, nhưng tại sao ở trước mặt người phụ nữ này, tất cả tự tin của cô cũng bị đánh trở về, tại sao? Không, cô không cam lòng.

"An tiểu thư cái váy này chắc là đồ nhái đi, không biết vẫn không nhìn ra đâu, thật sự rất giống mà, mọi người nói có đúng hay không!"

Trong lòng cô nghĩ tới không thể để cho An Dĩ Mạch đánh bại mình như vậy, cho nên, hiện tại ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo là biện pháp tốt nhất.

Lúc này An Thần Hạo rất muốn xé nát miệng của Hàn Ngữ Yên, thật là mở to mắt nói mò, Thượng Quan Hồng cười lạnh, ha ha, Hàn Ngữ Yên cũng thật thông minh.

"Hàng nhái cao cấp? Không thể nào"

"Tôi còn tưởng rằng là thật đấy....."

"Thật là đáng tiếc."

Nghे mọi người thảo luận, Hàn Ngữ Yên rút cuộc lộ ra vui sướng, cô đã nói, ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo nhất định có thể vẫn hồi tưởng của cô, hừ, An Dĩ Mạch, cô còn muốn đấu với tôi.

"Ha ha ha....."

Một tràng tiếng cười dễ nghe cắt đứt bàn tán của mọi người, mọi người rồi rít nhìn về phía người cất ra tiếng cười, chỉ thấy An Dĩ Mạch dùng một cái tay bụm miệng cười ra tiếng.

"Không biết An tiểu thư nhìn thấy gì, vui mừng như vậy."

Hàn Ngữ Yên cảm thấy An Dĩ Mạch kì lạ, nhưng trong lòng lại có một chút lo lắng.

"Tôi à, đang cười cô đó."

An Dĩ Mạch nói thật, nhưng việc này lại làm vẻ mặt Hàn Ngữ Yên tức đến xanh mét.

"Ha ha, là Ngữ Yên nói sai? Chẳng lẽ bộ y phục này của An tiểu thư không phải hàng nhái cao cấp? Nhưng mà, nếu như là bình thường hàng nhái cũng sẽ không giống như vậy."

Bây giờ cô là một mực khẳng định y phục của An Dĩ Mạch là hàng nhái cao cấp, của cô là thật. đđlqđ

"Hàng nhái cao cấp? Ô, tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là, rõ ràng y phục của chúng ta rất giống nhau, tại sao tôi là hàng nhái cao cấp, của cô chính là thật? Hàn tiểu thư nói là hàng nhái cao cấp chính là hàng nhái cao cấp, ha ha vậy tôi còn thật sự không biết Hàn tiểu thư chỉ là một minh tinh, còn có thể biết những thứ này."

Nhưng An Dĩ Mạch nói rất bình tĩnh, chỉ là cũng không vì bản thân cãi lại ý kiến, nhưng mọi người đối với lời nói của Hàn Ngữ Yên sinh ra nghi ngờ.

"Ngày hôm qua bộ y phục này là tự tay Lillian lấy từ chỗ Jack tiên sinh đến, chẳng lẽ An tiểu thư muốn nói tác phẩm của Jack tiên sinh là bắt chước?"

Của cô là thật, đây chính là tự tin của cô, bất kể như thế nào, cô chỉ cần khẳng định An Dĩ Mạch chính là giả là được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Editor: Tuyen83

"Ồ, vậy cũng không nhất định."

An Dĩ Mạch nở nụ cười, nhắc đến Jack hù dọa cô, ha ha, chỉ có thể nói Hàn Ngữ Yên quá ngây thơ rồi.

"Cô....."

"Hàn tiểu thư, tôi vốn không có ý định đả kích cô, chỉ là, hiện tại tôi muốn nói cho cô biết một chút, Jack thiết kế bộ y phục này toàn thế giới chỉ có hai cái, một cái ở Dur Huyền tiểu thư đó, là Jack tiên sinh tự mình đưa cho Dur Huyền tiểu thư, còn một cái khác, hình như là được tổng giám đốc An của quốc tế Mặc Mạch mua."

Nghe An Dĩ Mạch nói, Hàn Ngữ Yên đã có chút đứng không vững, chỉ là cô mới vừa nghe thấy tên An Mặc Hàn, dieenx daanf lee quyys doon cho nên cô lập tức nắm thật chặt An Mặc Hàn cộng rơm cứu mạng này.

"Cô cũng nói, một bộ khác được Mặc Hàn mua đi, của tôi, đương nhiên là Mặc Hàn đưa."

"À....."

An Dĩ Mạch nở nụ cười châm chọc, lại nhìn về mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ của mọi người một chút, gương mặt bất đắc dĩ.

"Mặc dù chúng tôi cũng biết Hàn tiểu thư và tổng giám đốc An có quan hệ bất thường, nhưng, nếu như tôi không có nhớ lầm mới vừa rồi, Hàn tiểu thư có nói, bộ y phục này của Hàn tiểu thư đang mặc trên người là cô Lillian tự mình mua được ở chỗ Jack tiên sinh, vào lúc này, tại sao lại thành tổng giám đốc An đưa rồi hả?"

"Tôi....."

Hàn Ngữ Yên bị An Dĩ Mạch chặn họng không lời nào để nói, đang không biết phải làm như thế nào, lúc này, đúng lúc An Mặc Hàn từ trên lầu đi xuống.

"Mặc Hàn....."

Về mặt uất ức của Hàn Ngữ Yên đi tới bên cạnh An Mặc Hàn, đôi tay đang muốn bắt được cánh tay của An Mặc Hàn, chỉ là, nghĩ đến tính khí của anh, cô chỉ có thể dờ ra ở nơi đó, nhưng trong mắt đã nén nước mắt, lại làm cho người ta không nhận được đi thương yêu.

"Thế nào?"

An Mặc Hàn thấy tất cả mọi người đang nhìn về phía bọn họ, mặc dù anh không bình tĩnh, nhưng mà cũng không thể để người ta chế giễu.

"Hàn tiểu thư cùng người khác tranh luận thua lập tức dựa vào trong ngực người đàn ông, đây coi là cái gì?"

Giọng nói Dư Huyền vang lên thật to, lúc này ánh mắt mọi người nhìn về phía cô càng thêm nhiệt liệt rồi.

Hạ Hi len lén đưa một ngón tay về phía Dư Huyền, Dư Huyền hát đầu quỵên rũ, hừ, ai cũng không thể bắt nạt Dĩ Mạch.

"Mặc Hàn, đây là chuyện riêng giữa Hàn tiểu thư và An tiểu thư, tôi nghĩ, anh không cần phải xen vào thì tốt hơn."

Đúng lúc Thượng Quan Hồng xuất hiện, An Dĩ Mạch lạnh lùng cười cười, còn Hàn Ngữ Yên là gương mặt oán hận.

"Dĩ Mạch?"

Cái này có quan hệ gì với Dĩ Mạch.

Anh không có quan tâm Hàn Ngữ Yên, cũng không có để ý Thượng Quan Hồng, mà là bước nhanh đi tới trước mặt của An Dĩ Mạch, gương mặt dịu dàng.

"Không có sao chứ?"

Vừa mở miệng để cho tất cả mọi người kinh ngạc rớt cằm, tất cả mọi người tròn to mắt kính nhìn về mặt dịu dàng của An Mặc Hàn ở trước mặt bọn họ./các/ bạn/đang/xem/truyện/ở/diễn/đàn/lê/quý/đôn với về mặt lạnh nhạt không có gì của cô gái đó.

"Tôi không sao, người có chuyện là Hàn tiểu thư, hình như tổng giám đốc An hỏi làm người rồi."

An Dĩ Mạch khẽ chau mày, hôm nay An Mặc Hàn sao ấy nhỉ, nhưng bình thường hai người bọn họ ở trước mặt người ngoài vẫn giữ một khoảng cách, hôm nay đây là anh uống lộn thuốc?

"Dĩ Mạch, đừng làm rộn."

Dĩ Mạch, đừng làm rộn! Đối thoại thân mật như vậy, khiến mọi người không thể không hoài nghi quan hệ của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, Tô Nguyệt đứng ở bên cạnh Thượng Quan Hồng nhìn chăm chú vào động tĩnh ở bên này, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt đang nhìn về phía An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn có chút hoài nghi.

"Ha ha, ầm ĩ cái gì, hôm nay tổng giám đốc An làm sao vậy."

An Dĩ Mạch cố ý kéo ra khoảng cách với An Mặc Hàn, nhắc nhở anh không cần làm lộ ra ngoài, nhưng mà, An Mặc Hàn thật giống như không có hiểu rõ ý của cô, vẫn như cũ làm theo ý mình.

"Dĩ Mạch, nói cho anh biết xảy ra chuyện gì, anh sẽ làm chủ cho em."

An Mặc Hàn cúi đầu nói ở bên tai An Dĩ Mạch, nhưng cũng nói cho mọi người nghe, An Thần Hạo vốn cũng đang hoài nghi An Mặc Hàn có phải uống

lộn thuốc hay không, chỉ là, cậu mới vừa lại thấy khoe miệng của An Mặc Hàn nhếch lên một cái, sau đó cậu đã hiểu, An Mặc Hàn này chính là cố ý, cậu muốn nhắc nhở An Dĩ Mạch kia mà, nhưng mà, lại bị anh họ nhà cậu hung hăng trừng mắt một cái, sau đó, cậu lập tức sợ hãi.

"An Mặc Hàn, anh đã nói xong chưa."

An Dĩ Mạch đẩy anh ra, rống lớn, này choáng nha, vẫn chưa xong đúng không, cộp con là cô không phát uy lại còn coi cô là mèo bệnh.

"Ha ha ha....."

An Mặc Hàn đột nhiên cất tiếng cười to khiến mọi người không hiểu ra sao, chỉ là, An Dĩ Mạch lại hiểu rõ, này choáng nha, thật đúng là cố ý, hừ, được, chờ xem."

"Cút..."

An Mặc Hàn không phản bác, nhưng lại thật sự rời khỏi chỗ của An Dĩ Mạch, lần này, hình tượng của An Mặc Hàn ở trong mắt mọi người càng sâu hơn, chỉ duy nhất không thay đổi chính là, không ngờ tổng giám đốc An hoa tâm như vậy, hơn nữa, như vậy, nên tin đồn của An Mặc Hàn và Hàn Ngữ Yên cũng không đánh mà sụp đổ, mọi người chỉ nghĩ là An Mặc Hàn hoa tâm

Ngược lại Hàn Ngữ Yên cũng đã đau khổ rồi, đầu tiên là y phục bị nói thành hàng nhái cao cấp, lại tiếp tục xì căng đan của cô và An Mặc Hàn cũng được xác nhận là giả, còn bị Thượng Quan Hồng cười nhạo, toàn bộ trong bữa tiệc có thể nói cô là người bị thương nhất rồi.

Nhưng mà, An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút, cô dĩ nhiên biết ý đồ của An Mặc Hàn, chỉ là, cô chỉ không rõ, giải trí Mặc Mạch vừa mới ký hợp đồng với Hàn Ngữ Yên ký, chẳng lẽ anh không sợ Hàn Ngữ Yên mất thể diện như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đối với giải trí Mặc Mạch của bọn họ? Aizz, thôi, mặc kệ nó, chờ về nhà cô còn muốn tìm An Mặc Hàn tính sổ, lợi dụng cô, cũng không phải là miễn phí.

Nơi xa Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ đang uống rượu với nhau An Mặc Hàn đột nhiên rùng mình, nhún nhún áo khoác, hi vọng làm như vậy có thể ấm áp một chút.

Kế tiếp bữa tiệc lập tức bắt đầu rồi, sống phóng túng, bữa tiệc không có gì hơn ngoài ba chữ này, xung quanh đang khiêu vũ, Thượng Quan Hồng thật kiềm nén xuất ra một chút huênh hoang, /Tuyen83-diễn đàn lqđ/ nhìn Thượng Quan Hồng cười hả hê, An Dĩ Mạch cười cười, còn Hàn Ngữ Yên lại nắm thật chặt tay của mình, móng tay cũng bị bấm vào trong thịt.

Nhìn về phía Thượng Quan Hồng rời khỏi, Hàn Ngữ Yên để ly rượu xuống, vội vàng đi theo, An Dĩ Mạch vừa lúc thấy được, cô nhếch môi, nhún mày, không có nói gì.

"Dĩ Mạch, hôm nay thật là quá xuất sắc rồi."

Hạ Hi và Dư Huyền mỗi người một bên ngồi vào bên cạnh An Dĩ Mạch, lúc này An Dĩ Mạch rốt cuộc lộ ra nụ cười thật lòng.

"Tất nhiên, tớ chính là An Dĩ Mạch, sao có thể để cho cô ấy khi dễ."

An Dĩ Mạch vuốt vuốt tóc, gương mặt kiêu ngạo, chọc cười Hạ Hi và Dư Huyền.

Bên này An Mặc Hàn dĩ nhiên cũng chú ý tới An Dĩ Mạch, lúc này anh thấy động tác của An Dĩ Mạch cũng lộ ra một nụ cười ôn nhu, chỉ là, đột nhiên anh nghĩ tới điều gì, đang nhìn về phía An Dĩ Mạch trong ánh mắt càng thêm đau lòng.

"Dĩ Mạch..... Anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm hại em."

An Mặc Hàn thì thầm ra tiếng, giọng điệu kiên định, đây là hứa hẹn của anh, từ nhỏ đã hứa hẹn với An Dĩ Mạch.

Bên kia, Thượng Quan Niên và Lillian đối lập nhau mà làm việc, trên mặt của bọn họ có vẻ mặt khác nhau, gương mặt Lillian giấu cợt nhìn Thượng Quan Niên, còn Thượng Quan Niên là gương mặt áy náy và tự trách.

Hàn Ngữ Yên tìm được Thượng Quan Hồng, có câu nói, ở trên thế giới này, không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, câu nói đầu tiên tôi không đồng ý, nhưng mà, không có kẻ thù vĩnh viễn những lời này, tôi ngược lại rất đồng ý, cũng tỷ như Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên, hai phụ nữ cùng chung lợi ích là từ kẻ địch chuyển hóa thành bạn bè.

Bánh xe vận mệnh vẫn đang xoay tròn, chỉ là, không có ai biết, tối nay trong bữa tiệc sinh nhật này nhìn như là bình thường, trở thành bước ngoặt số phận của rất nhiều người, số phận của rất nhiều người, cũng từ hôm nay bắt đầu từ từ thay đổi, khi rất nhiều năm về sau, mọi người nhớ tới đêm nay, nhớ tới người phụ nữ đó khiến toàn bộ kinh sợ, nhớ tới người đàn ông có nụ cười đùa và đôi mắt hoa đào tà mị khỏi ngờ đó, trên mặt mọi người luôn lộ ra nét mặt hâm mộ, dĩ nhiên, những thứ này về sau hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Editor: Tuyen83

Tiệc sinh nhật của nhà họ Quan đã qua nửa tháng, trong nửa tháng này, tất cả đều khôi phục lại bình thường, văn phòng của An Dĩ Mạch đi vào ổn định, mỗi ngày cô cũng chỉ đi lại từ nhà đến văn phòng, An Mặc Hàn vẫn như trước kia, mỗi ngày chạy từ nhà đến công ty, cuộc sống của mọi người cũng trôi qua yên bình, nhưng mà, có chỗ nào đó lại không như vậy.

Bởi vì chuyện Hàn Ngữ Yên từ giải trí Thiên Ngu chuyển tới giải trí Mặc Mạch các ký giả đã truy hỏi nửa tháng, chuyện này cũng thành công mang xì căng đan bất quá đi vào quên lãng, chỉ là, không người nào biết tình huống, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng lại thành bạn tốt, chuyện xì căng đan đó nói Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng bất hòa cũng không phản đối, bởi vì người ta hẹn nhau uống cà phê cũng không phải là một hai lần, cho nên, ký giả cũng không hỏi tới chuyện này nữa, mà chuyện của Hàn Ngữ Yên chuyển sang công ty khác cũng được nói thành chỉ đơn giản thay đổi hoàn cảnh công việc mà thôi.

Giống như tất cả đều bình thường như vậy, nhưng, lại cũng không phải bình thường.

"Mặc Hàn, đây là tài liệu cậu muốn."

Lúc xế chiều, gương mặt Toàn Ti Dạ mệt mỏi đi tới Mặc Mạch quốc tế, mang một số tài liệu để trên bàn An Mặc Hàn.

"Cậu đây là..... phóng túng quá độ?"

An Mặc Hàn khẽ chau mày, về mặt trêu chọc, Toàn Ti Dạ không thèm đoái hoài đến anh, không để ý tới anh,~Tuyen83-ddlqđ~ An Mặc Hàn thấy Toàn Ti Dạ mặc kệ anh, định mở tài liệu ra.

"Tớ nghĩ, cậu nên chuẩn bị tinh thần thật tốt, người tên Lillian này hình như không đơn giản."

Anh điều tra nửa tháng mới tra được một chút như vậy, có thể thấy được thế lực sau lưng Lillian cũng không phải bình thường.

An Mặc Hàn khẽ chau mày, nhanh chóng mở tài liệu ra, một tờ lại một tờ, về mặt của anh càng ngày càng nghiêm túc, về mặt khôi ngô tà mị hiện lên lãnh khí càng ngày càng sâu.

"Ti Dạ, những việc này đều là thật?"

An Mặc Hàn không dám tin nhìn Toàn Ti Dạ một chút, Toàn Ti Dạ vuốt vuốt cặp mắt hơi mỏi, gạt đầu một cái.

"Có còn nữa hay không."

Toàn Ti Dạ lắc đầu một cái, không có, chỉ có những thứ này, ngay cả An Mặc Hàn kêu anh tìm hình ảnh Lillian lúc còn trẻ cũng không tìm được, có thể thấy được, Lillian có nhiều bí mật.

"Hình chụp cũng không có sao?"

"Không có, khi tớ đang điều tra về Lillian, có một thế lực ở đằng sau kèm chế tở...tớ không cách nào tra được nhiều."

Anh có hơi áy náy, nhưng mà, An Mặc Hàn không có bất kỳ trách mắng anh, chỉ là, trong lòng của An Mặc Hàn cũng đang suy nghĩ thế lực sau lưng Lillian.

"Mặc Hàn, nếu như Lillian không đi đụng đến Dĩ Mạch, tớ khuyên cậu không nên động vào bà ấy."

Toàn Ti Dạ nghĩ đến thế lực đằng sau Lillian kia, hiện tại anh cảm giác bọn họ nếu như chủ động đi trêu chọc Lillian, thế lực kia nhất định sẽ ra tay.

"Tớ biết, nhưng, Ti Dạ, âm thầm theo dõi Lillian và Thượng Quan Niên."

"Được, tớ biết rồi."

Toàn Ti Dạ trả lời xong lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc của An Mặc Hàn, trong phòng làm việc chỉ còn một mình An Mặc Hàn đang nhìn thông tin về Lillian ở trước mặt anh.

Trong thông tin đó, câu đầu tiên ghi rõ ràng nhất là Lillian từng trải qua một lần hôn nhân, đối tượng lại là Thượng Quan Niên, nhớ tới bữa tiệc ngày đó, gương mặt An Mặc Hàn liền sợ hãi.

Ngày đó khi anh cùng Lillian đi đến thư phòng Thượng Quan Niên, khi Thượng Quan Niên nhìn thấy Lillian gương mặt kinh ngạc và vui mừng, sau đó lại là gương mặt áy náy, ngay từ đầu An Mặc Hàn rất ngạc nhiên, nhưng mà, việc này dù sao cũng là chuyện riêng của người khác, anh cũng không có hỏi nhiều, chỉ là, khi anh rời khỏi thư phòng Thượng Quan Niên lại nghe được đối thoại của Lillian và Thượng Quan Niên.

"Lillian, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc em cũng chịu gặp tớ rồi." Giọng nói của Thượng Quan Niên rõ ràng già đi rất nhiều.

"Ha ha, Thượng Quan Niên, trước kia tôi cũng đã nói, nếu như mà tôi gặp anh, như vậy chính là khi tôi đã tìm được con gái của tôi."

Trong giọng nói của Lillian có nhiều châm chọc và tức giận, nhưng, khi nói đến con gái của bà nhưng trong lòng có đau đớn.

"Em..... Em nói....."

Giọng nói Thượng Quan Niên có run rẩy và không dám tin, sau đó nói cái gì An Mặc Hàn không có nghe được, thế nhưng anh lại cảm giác chuyện này có liên quan đến Dĩ Mạch, cho nên nửa tháng này anh điều tra về chuyện Dĩ Mạch tới nhà họ An lúc trước, nhưng bởi vì thời gian quá lâu, cô nhi viện Đồng Thoại cũng không còn tồn tại nữa, cho nên anh có thể tra được cũng không nhiều.

Chỉ là, hôm nay không nghĩ tới nhận được tư liệu của Lillian, lại làm cho anh càng thêm xác định chuyện này có liên quan đến Dĩ Mạch.

"Tổng giám đốc, Thượng Quan tiểu thư nói có chuyện tìm ngài, xin hỏi có muốn gặp hay không."

Anna đi vào trong phòng làm việc của An Mặc Hàn hỏi An Mặc Hàn, khi An Mặc Hàn nghe thấy tên của Thượng Quan Hồng khê nhủu mày, đang định nói không gặp, chỉ là, sau đó Anna lại nói.

"Dĩ Mạch cũng ở đây."

"Cho các cô ấy đi vào."

An Mặc Hàn vừa nghe Dĩ Mạch cũng đến đây về mặt trở nên dịu dàng vô cùng, nửa tháng này anh và Dĩ Mạch dĩ nhiên cũng đã làm hòa, hơn nữa tình cảm vẫn luôn rất ổn định, nhưng mà, nửa tháng này Dĩ Mạch vẫn luôn bận việc ở văn phòng, hôm nay không nghĩ tới lại tìm anh, nhìn đồng hồ, sắp đến giờ tan việc, An Mặc Hàn nhếch môi, xem ra Dĩ Mạch là tới tan việc cùng anh.

An Mặc Hàn đang nghĩ tới đây, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra.

"Mặc Hàn....."

Thượng Quan Hồng đi ở phía trước, vào phòng làm việc của An Mặc Hàn đầu tiên, sau khi thấy An Mặc Hàn lưu luyến kêu anh một câu, sau đó liền đi vào. Nhưng mà, An Dĩ Mạch cũng không nói gì, dẫn/dẫn/Lê/Quý/Đôn trực tiếp đi vào phòng làm việc của An Mặc Hàn để túi xách xuống ngồi lên ghế sa lon, sau đó nhận lấy cả phê của Anna đưa tới, uống một hớp.

"An tiểu thư không phải nhân viên của Mặc Mạch quốc tế sao? Thế nào ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc còn tùy tiện như vậy."

Thượng Quan Hồng châm chọc liếc nhìn An Dĩ Mạch, nhưng mà, An Dĩ Mạch căn bản cũng không có để ý đến cô ta, trực tiếp nhìn về phía An Mặc Hàn, dùng ánh mắt ý bảo anh tan việc chưa? Nên đi.

An Mặc Hàn bắt đầu dĩ vũ trán, chỉ chỉ ghế sa lon, ý bảo Thượng Quan Hồng ngồi vào đây.

"Thượng Quan tiểu thư tìm tôi có việc gì?"

"Mặc Hàn, là ba em, ông ấy muốn mời anh đến nhà chơi một chút, cùng nhau ăn cơm, nói là có một cuộc làm ăn muốn cùng hợp tác Mặc Mạch quốc tế."

Thượng Quan Hồng cười rất quyến rũ, gương mặt cũng vui vẻ, An Mặc Hàn khê nhủu mày, Thượng Quan Niên tìm mình? Cùng Mặc Mạch quốc tế hợp tác? Gần đây như thế nào anh lại không biết cùng Mặc Mạch quốc tế có hợp tác làm ăn.

"Hợp tác? Tại sao tôi không có nghe tới tổng giám đốc Quan nói?"

An Mặc Hàn hỏi, Thượng Quan Hồng cũng không có biểu hiện mất tự nhiên, cô vẫn như cũ cười quyến rũ, hơn nữa còn rất tự tin.

"Mặc Hàn, là như vậy, chuyện này là ba em tạm thời quyết định, chỉ là, nếu như Mặc Hàn không có thời gian, hôm nào có thể dành một chút thời gian chúng ta lại hẹn."

"Ha ha, tổng giám đốc Thượng Quan cũng để cho Thượng Quan tiểu thư đích thân đến mời, dĩ nhiên Mặc Hàn sẽ không từ chối, chỉ là, Mặc Hàn tôi muốn mang theo người thân, Thượng Quan tiểu thư cũng sẽ không để ý chứ?"

Khuôn mặt Thượng Quan Hồng vốn dễ nhìn nhưng khi nghe An Mặc Hàn nói đến người thân thoáng cứng nhắc, nhưng, nhìn trạng thái An Dĩ Mạch một chút vẫn như cũ không có gì, cô rất nhanh liền khôi phục quyến rũ và tự tin như lúc đầu.

"Dĩ nhiên không ngại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Editor: Tuyen83

"Tại sao, em cũng phải đi với anh?"

Ngồi ở trong xe, An Dĩ Mạch cô tình hỏi An Mặc Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần, An Mặc Hàn cũng không mở mắt, nhưng lại nhếch môi.

"Nhưng anh không thể nào để em ở nhà ăn cơm một mình, ngồi cùng em anh mới an tâm."

"Có quỷ mới tin."

An Dĩ Mạch bĩu môi, không nói gì nữa, An Mặc Hàn mở đôi mắt hoa đào xinh đẹp ra, cung chiều nhìn Dĩ Mạch một cái, sau đó lại nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh đã đến nhà Thượng Quan, lúc này, Thượng Quan Niên và Thượng Quan phu nhân đã ở trong phòng khách chờ khách đến.

"Ông xã, người tên An Mặc Hàn, anh thấy thế nào?"

Thượng Quan phu nhân có chút lòng riêng cẩn thận hỏi, Thượng Quan Hồng con gái bảo bối của bà thích người đàn ông này đương nhiên bà muốn tìm hiểu một chút rồi, dĩ nhiên mặc dù, bà cũng đã nghe rất nhiều chuyện về An Mặc Hàn, chỉ là, bà cảm giác Quan Niên đã từng hợp tác với An Mặc Hàn, sẽ phải hiểu rõ anh hơn một chút, ngoài ra bà cũng muốn thăm dò suy nghĩ của Thượng Quan Niên một chút, xem con gái bảo bối nhà bà có thể ở chung một chỗ với An Mặc Hàn hay không.

"An Mặc Hàn đúng là một người có tài hiếm có, nhiều năm như vậy, cậu ta là người trẻ tuổi mà tôi thấy giỏi nhất, dưới sự lãnh đạo của cậu ta Mặc Mạch quốc tế mới có vị trí như ngày hôm nay, quả thật không dễ dàng."

Nói đến An Mặc Hàn, gương mặt Thượng Quan Niên liền khen ngợi, rất muốn An Mặc Hàn là con trai của mình, nếu như có một đứa con trai ưu tú, mình nghĩ, người làm cha, chắc cũng sẽ thỏa mãn.

"Ông xã lại đánh giá rất cao người An Mặc Hàn này, nhiều năm như vậy, tôi chưa từng thấy ông xã khen ngợi một người như vậy."

Về mặt Thượng Quan phu nhân không hài lòng nở nụ cười, nét mặt quyến rũ giống y đúc với Thượng Quan Hồng.

"Ha ha, cậu ta đối với tôi mà nói, tôi không chỉ có khen ngợi người tuổi trẻ, cũng là một đối thủ rất mạnh."

Thượng Quan Niên nhắc tới An Mặc Hàn chính là khắp người trở nên phấn khởi, giống như lập tức trẻ hơn mấy tuổi, lập tức có động lực.

"Có thể được làm đối thủ của chú Thượng Quan, là vinh hạnh của An Mặc Hàn."

Thượng Quan phu nhân vừa muốn nói gì, ngoài cửa truyền đến giọng nói từ tính của An Mặc Hàn, nhất thời không tự chủ nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một tay An Mặc Hàn dắt một người mặc áo đầm màu đỏ, người con gái xinh đẹp khoác bên ngoài một cái áo rộng màu trắng.

Bọn họ chậm rãi đi về phía bà, trên mặt An Dĩ Mạch vẫn duy trì nụ cười ưu nhã, nụ cười trẻ trung xinh đẹp như vậy, nhất thời làm cho Thượng Quan phu nhân giống như trở lại hơn hai mươi năm trước, đó cũng là một đêm như vậy, cũng có một người con gái trẻ tuổi như vậy, trên mặt có nụ cười như vậy.

"Không..... Làm sao sẽ....."

Gương mặt hoảng sợ của Thượng Quan phu nhân nhìn An Dĩ Mạch chậm rãi đi tới chỗ bà, trong miệng còn tự lẩm bẩm, chỉ là, Thượng Quan Niên đang đắm chìm trong nghi hoặc không có phát hiện ra, lúc này Thượng Quan Niên cũng mới bừng tỉnh, An Dĩ Mạch mang cho ông một cảm giác quen thuộc không giải thích được, khôi phục lại trạng thái bình thường, tiến lên nghênh đón An Mặc Hàn.

"Mặc Hàn, rốt cuộc cậu cũng tới, từ hôm sinh nhật đó, cậu cũng chưa có tới thăm chú Thượng Quan một chút."

Mặc dù Thượng Quan Niên nói như vậy, nhưng hoàn toàn không có trách cứ anh.

"Là Mặc Hàn thiếu lễ phép."

An Mặc Hàn rất lễ phép khom người, đây cũng là tôn kính của người nhỏ tuổi đối với người lớn.

"Ha ha, được được, không có việc gì, tôi là tốt rồi, mời cháu ngồi, hôm nay chúng ta uống với nhau một ly."

"Dạ."

"Ba, ba xem, kể từ khi Mặc Hàn đi vào, trong mắt ba cũng không có con gái."

Gương mặt Thượng Quan Hồng làm bộ như cáu giận, nhưng mà, khi nói về mặt lại quẩn rũ, cô ta kéo tay Thượng Quan Niên, hướng về Thượng Quan Niên làm nũng.

"Nha đầu ngốc, nhưng con là con gái của cha, như vậy cũng ăn dấm."

"Hừ, không sao..."

Sau đó đối thoại qua lại của Thượng Quan Hồng và Thượng Quan Niên, khiến cho An Dĩ Mạch nghe một hồi buồn buồn nôn, bạn/đang/xem/truyện/ở/diễn/đàn/lê/quý/đôn đang muốn dời đi ánh mắt, không muốn nghe lời nói ghê tởm của người phụ nữ, không ngờ, đúng lúc cô lại thấy được gương mặt Thượng Quan phu nhân hoảng sợ và không dám tin.

An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ hip đôi mắt xinh đẹp, nhìn chằm chằm Thượng Quan phu nhân, nhưng, cô phát hiện, Thượng Quan phu nhân hoảng sợ càng nhiều hơn, về mặt An Dĩ Mạch nghi hoặc, đang muốn đi lên hỏi rõ ràng, chỉ là, cũng may An Mặc Hàn kéo cô một cái, cô mới thu hồi ánh mắt ở trên người Thượng Quan phu nhân.

"Bà xã, có thể dọn thức ăn lên."

Thượng Quan Niên bảo Thượng Quan phu nhân một câu, chỉ là, thời gian rất lâu không có thấy Thượng Quan phu nhân trả lời, ông nghi ngờ xoay người, vừa hay nhìn thấy gương mặt Thượng Quan phu nhân hoảng sợ và hốt hoảng.

"Bà xã..."

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, ba đang nói chuyện với mẹ đấy."

Thượng Quan Hồng thấy mẹ như vậy, gương mặt lo lắng, Thượng Quan Hồng cũng vừa gọi như vậy, rốt cuộc Thượng Quan phu nhân khôi phục lại trạng thái bình thường, nghĩ đến mình mới vừa rồi thất lễ, gương mặt á náy hướng về phía An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch.

"A, thật xin lỗi, mới vừa rồi trong người tôi không được thoải mái, ông xã mọi người tới phòng ăn trước, một lát nữa tôi kêu người làm lập tức dọn thức ăn mang lên."

"Được, đúng rồi, đợi lát nữa kêu bác sĩ tới nhà xem bệnh cho bà, trong người không thoải mái không cần chịu đựng."

"Dạ, ông xã."

Thượng Quan Niên dẫn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch còn có Thượng Quan Hồng đi tới phòng ăn, bắt đầu tâm sự với An Mặc Hàn, hoàn toàn quên mất chuyện xảy ra vừa rồi, chỉ là, về mặt Thượng Quan phu nhân mới vừa rồi vẫn quanh quẩn ở trong đầu An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch luôn nghĩ tới chuyện này, cho nên, ngay cả Thượng Quan Niên gọi cô nói chuyện với cô, cô đều không có nghe thấy. dienee daaan lee quyy doon

"Dĩ Mạch....."

Gương mặt An Mặc Hàn lo lắng nhìn An Dĩ Mạch, còn Thượng Quan Niên lại thờ ơ, ngược lại gương mặt Thượng Quan Hồng cũng là khi dễ và ghen tỵ.

"Hả? Thế nào?"

An Dĩ Mạch lấy lại tinh thần, nhìn về phía An Mặc Hàn mới vừa gọi cô, đôi mắt to xinh đẹp đầy mê hoặc và vô tội, điều này làm cho An Mặc Hàn vẫn đang nhìn cô chăm chú trong lòng nhất thời nóng lên, muốn nhốt cô thật chặt ở trong lòng mình, chỉ cho một mình anh thường thức phản ngậy thơ và đơn thuần này của cô.

"Tổng giám đốc Thượng Quan gọi em, thế nào, trong người không thoải mái."

An Mặc Hàn đè nén * trong lòng mình xuống bị An Dĩ Mạch khơi mào trong lúc vô tình, cung chiều hỏi, dĩ nhiên, thấy tình huống như thế, hai người phụ nữ của nhà Thượng Quan có suy nghĩ khác.

Còn Thượng Quan Hồng đang suy nghĩ tại sao An Dĩ Mạch có thể được An Mặc Hàn coi trọng như vậy, cô muốn có gia thế có gia thế, muốn có năng lực có năng lực, chỉ không có một bộ dáng xinh đẹp, xem ra, kế hoạch của cô và Hàn Ngữ Yên phải sớm tiến hành rồi.

Còn bộ dáng Thượng Quan Niên như có điều suy nghĩ nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, theo suy nghĩ của ông, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch chính là một cặp tình nhân, đương nhiên ông biết Thượng Quan Hồng thích An Mặc Hàn, nhưng mà, xem ra, Hồng Hồng không có cơ hội, chỉ là, như vậy cũng tốt, ông có thể nhìn ra, An Mặc Hàn không phải là người đàn ông mà Hồng Hồng có thể điều khiển, bọn họ không thích hợp, xem ra, chuyện cưới xin của Hồng Hồng, ông rất muốn tham gia vào, tương lai, tập đoàn Thượng Quan còn phải giao cho Hồng Hồng, nếu như có một người có thể ở bên cạnh giúp đỡ Hồng Hồng, ông mới yên tâm.

Dĩ nhiên, ngay từ đầu, người đầu tiên ông chọn chính là An Mặc Hàn, chỉ là, nhìn tình huống An Mặc Hàn như thế, bọn họ là không thể nào, còn có tên tiểu tử nhà họ Toàn kia, vốn cho là cậu ta và Hồng Hồng có thể ở chung với nhau, nhưng, chỉ trách Hồng Hồng bị ông cung chịu quá tùy hứng, ngày đính hôn ở trước mặt Toàn đại ca và mọi người từ chối cái hôn lễ này, lúc này, tiểu tử nhà họ Toàn cũng không thể nào, xem ra, ông lại bắt đầu xem xét chọn người mới rồi, không thể để cho con gái của ông tùy hứng như vậy nữa, nếu không, cuối cùng người bị thương chính là con ông.

Chương 78

"Thật xin lỗi, tổng giám đốc Thượng Quan vừa nói gì vậy, Dĩ Mạch lại thất thần rồi."

Về mặt An Dĩ Mạch tỏ vẻ xin lỗi, Thượng Quan Niên cũng không muốn so đo với cô, kỳ thực cũng không có chuyện gì, cho tới nay ông đều rất tò mò về cô gái này, hơn nữa, cô gái này lại thần bí như thế.

"Ha ha, không có gì, chỉ muốn hỏi An tiểu thư tới đây đã quen thuộc chưa? Không nên khách khí, cứ coi đây như nhà của mình là tốt rồi. Vì không biết An tiểu thư sẽ đến, cho nên không biết An tiểu thư thích ăn món gì, những đồ ăn này vẫn hi vọng An tiểu thư có thể hài lòng."

Thượng Quan Niên chỉ chỉ những món ăn trên bàn, An Dĩ Mạch có chút thụ sùng nhược kinh (*), lập tức lắc đầu.

(*)Thụ sùng nhược kinh: được ủng ái mà lo sợ.

"Tổng giám đốc Thượng Quan quá khách khí rồi, đây là Dĩ Mạch không mời mà tới, đã quấy rầy rồi."

"Nào có, trong nhà chỉ có một đứa con gái là Hồng Hồng, An tiểu thư xinh đẹp đáng yêu, nếu có thời gian thì nên qua lại nhiều một chút, Hồng Hồng không hiểu chuyện, có thể cho Hồng Hồng đi theo An tiểu thư học hỏi chút ít, thứ hai, cũng có thể theo bồi lão già này. Lần đầu tiên nhìn thấy An tiểu thư, không hiểu sao tôi lại có một cảm giác thân thiết."

"Tổng giám đốc Thượng Quan nghiêm trọng quá rồi, đây là vinh hạnh của Dĩ Mạch, nếu không ngại thì hãy kêu cháu là Dĩ Mạch được rồi, cháu là vẫn bối, ngài gọi An tiểu thư, cháu có chút không quen."

"Được được được..."

Thượng Quan Niên nói ba chữ tốt liên tiếp, về mặt cũng vui mừng và hiền lành lên hẳn, có thể thấy được ông càng ngày càng thích An Dĩ Mạch. Ở dưới mặt bàn, An Mặc Hàn nắm lấy ngón tay của An Dĩ Mạch, cô nghịch ngợm quay lại le lưỡi với anh. Trong lúc hai người nghịch ngợm lại càng khiến Thượng Quan Hồng đồ mất, nhưng lại trở ngại Thượng Quan Niên ở đây nên không dám nói gì.

Vừa rồi ba cô nói cô không hiểu chuyện, bảo cô theo học hỏi An Dĩ Mạch nhiều hơn. Nếu lúc này cô lại phát tính, ba cô nhất định sẽ không tha cho cô.

Một bữa cơm, ngoại trừ Thượng Quan Hồng ra thì tất cả bọn họ đều nói chuyện cực kỳ vui vẻ. Trong quá trình tiếp xúc này, An Dĩ Mạch cũng hiểu biết thêm một chút về Thượng Quan Niên, cũng sẽ không vì Thượng Quan Hồng mà không thích Thượng Quan Niên.

Đương nhiên, Thượng Quan Niên cũng vô cùng thích An Dĩ Mạch, không những có cảm giác quen thuộc và thân thiết với cô gái này, mà quan trọng hơn là ông biết rõ cô gái này có khát vọng của mình, chịu cố gắng. Hiện tại, cũng có phòng làm việc riêng. Càng ngày càng hiểu rõ An Dĩ Mạch, Thượng Quan Niên càng yêu thích An Dĩ Mạch nhiều hơn.

Mọi người nói chuyện rất vui vẻ, tiếp đó, Thượng Quan Niên cũng bắt đầu nói mục đích chính với An Mặc Hàn, đó là việc hợp tác của hai công ty về một mảnh đất trong trung tâm thành phố B. Hiện giờ có rất nhiều công ty thêm muốn mảnh đất trống này, tập đoàn Thượng Quan đã có ý với mảnh đất này từ lâu nhưng hiện giờ phần lớn tài chính của tập đoàn Thượng Quan đã rót hết vào Đồng Thoại Thương Thành, cho nên ý tứ của Thượng Quan Niên chính là là muốn hợp tác cùng Mặc Mạch quốc tế.

"Tổng giám đốc Thượng Quan cũng hứng thú với bất động sản sao?"

An Mặc Hàn nhún mày. Tất cả mọi người đều biết, sản nghiệp của tập đoàn Thượng Quan chủ yếu là giới giải trí, đương nhiên giải trí Thiên Ngụ chỉ là một công ty rất nhỏ trong tập đoàn Thượng Quan.

"Ha ha, An tổng không phải cũng hứng thú với giới giải trí đó sao."

"Ha ha, được. Chuyện này ngày sau Mặc Hàn sẽ có một câu trả lời vừa ý cho chú Thượng Quan."

"Được, tôi đợi."

Việc đàm phán hợp tác cứ thành công như vậy, Thượng Quan Niên còn nhắc đến chuyện Hàn Ngữ Yên tiến vào giải trí Mặc Mạch. Tuy nhiên, trên thương trường thắng làm vua thua làm giặc, toàn bộ đều xuất phát hướng đến lợi ích. Nhưng đối với chuyện này, An Mặc Hàn quả thật có chút áy náy với Thượng Quan Niên. Dù sao, anh cũng không phải quá quang minh chính đại để Hàn Ngữ Yên vào giải trí Mặc Mạch, mà hôm nay hợp đồng này hình thành, anh và Thượng Quan Niên cũng coi như huề nhau.

"Tổng giám đốc An vĩ đại của chúng ta cũng biết áy náy à? Không phải nói thương trường như chiến trường sao, thắng làm vua thua làm giặc, toàn bộ đều là lợi ích. Sao vậy, anh thấy cần rút lương tâm à?"

Từ Thượng Quan gia trở về, An Dĩ Mạch tắm rửa sạch sẽ xong đi ra ngoài. Cô trên đũa nhìn người đàn ông trong phòng tắm. Cô không hề nhìn ra An Mặc Hàn vì áy náy nên mới đáp ứng hợp tác với Thượng Quan Niên.

"Em cảm thấy sao?"

An Mặc Hàn bước ra khỏi phòng tắm, trên người quần một áo tắm, còn dùng tay xoa xoa móng tóc ướt sũng, sau đó đi đến bên giường, nhéo An Dĩ Mạch vừa vận trùng ngay móng cô.

An Dĩ Mạch bắt được cái tay của anh, xoa tóc cho anh. Cái tay còn lại của An Mặc Hàn không thành thật mà sờ qua sờ lại cái móng của An Dĩ Mạch.

"Anh đừng dẫn chút đi."

An Dĩ Mạch giận dữ, lúc này An Mặc Hàn mới đành hoàng không di chuyển nữa. Mặc dù không di chuyển nhưng tay vẫn nằm ở vị trí cũ.

"Mảnh đất trống này anh cũng muốn ăn?"

An Dĩ Mạch chớp chớp đôi mắt đẹp, trong mắt đều là hấp dẫn, nhưng tay cô cũng rất đứng đắn mà cầm khăn lau tóc cho anh.

"Quả nhiên người hiểu anh chỉ có mỗi Dĩ Mạch."

An Mặc Hàn cười, anh biết, cứ coi như những người khác không hiểu anh, nhưng ở trước mặt Dĩ Mạch, anh không giấu giếm nỗi điều gì. Quả nhiên An Dĩ Mạch lại đoán trúng chuyện này.

"Quả thật, anh đã sớm nhìn trúng mảnh đất trống này, có điều vấn đề của anh và vấn đề của tập đoàn Thượng Quan lại giống nhau."

An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch để cô đối mặt với anh, An Dĩ Mạch cũng rất nghe lời để khăn lông trong tay xuống, ngồi ở trên đùi của anh, cánh tay ngọc ôm thật chặt cổ của anh.

"Thiếu hụt tài chính?"

An Dĩ Mạch cau mày, không dám xác định. Không đúng, là không dám tin, Mặc Mặc quốc tế là công ty xếp hạng thứ nhất trên toàn thế giới, không thể nào thiếu tiền vốn được.

An Mặc Hàn lắc đầu, lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu, cuối cùng cũng khiến vẻ mặt của An Dĩ Mạch nổi lên nghi ngờ.

"Rốt cuộc là phải hay không phải, anh vừa gật đầu, rồi lại lắc đầu, tính vòng vo đến bao giờ nữa?"

An Dĩ Mạch dứt khoát lấy tay giữ lại đầu của An Mặc Hàn, để anh không thể động dậy nữa.

"Em chờ anh một lát."

An Mặc Hàn hôn lên trán của An Dĩ Mạch, sau đó đi khỏi phòng ngủ, chỉ chốc lát sau đã quay lại, chẳng qua lần này trên tay có thêm một cái laptop.

Chỉ thấy An Mặc Hàn gõ gõ kéo kéo trên máy tính, sau đó đưa màn hình tới trước mặt của An Dĩ Mạch.

Dĩ Mạch nghi ngờ, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhìn lên màn hình máy tính.

"Công ty đá quý Mặc Duyên?"

An Dĩ Mạch thấy mấy chữ to nổi bật trên màn hình, sau đó di chuyển con chuột qua lại màn hình. Chừng 20 phút sau, An Dĩ Mạch rốt cuộc cũng xem xong tất cả tài liệu, sau đó vẻ mặt của cô đã không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung nữa.

"Mặc Hàn..."

An Dĩ Mạch quay lại nhìn gương mặt tươi cười tà mị của người đàn ông đối diện. Người đàn ông này, làm sao cô có thể không yêu được chứ.

"Sao vậy? Có cảm động không?"

An Mặc Hàn giờ một tay lên mắt cô, che đi giọt lệ vừa mới chảy xuống trong mắt cô.

"Đứa ngốc, người xấu, đều tại anh, vụng trộm làm nhiều chuyện như vậy để cho em khóc."

Hai tay cô đập vào ngực của anh, có điều cô lại chảy những giọt nước mắt hạnh phúc. Cô nghĩ giờ phút này cô là người hạnh phúc nhất trên thế giới, bởi vì có người đàn ông này ở đây.

"Được được được, đều tại anh, ngoan, đừng khóc!"

An Mặc Hàn hơi vụng về lau nước mắt cho cô, còn An Dĩ Mạch thì vừa khóc vừa cười khiến An Mặc Hàn hoàn toàn bất đắc dĩ. Thật ra, An Mặc Hàn sợ nhất là An Dĩ Mạch khóc, nếu anh biết cô vì chuyện này mà khóc thành như vậy, nhất định anh sẽ không để cô biết. Kết quả, nhìn đi, hiện tại vừa khóc vừa cười, đồ kiêu gì cũng không nín được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Editor: MarisMiu

"Được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa. Thực xin lỗi, là anh sai rồi."

Cuối cùng không còn biện pháp nào khác, An Mặc Hàn chỉ có thể nhận sai. Mặc dù anh không biết mình sai ở chỗ nào, nhưng điều này cũng chọc cười An Dĩ Mạch, lập tức khiến cô nín khóc.

"Anh làm gì mà nói xin lỗi em."

Mặc dù cô nói với giọng trách mắng, nhưng cũng không phải là thật. Thấy người đàn ông này ngốc chưa, thế mà lại nhận lỗi với cô. An Dĩ Mạch cười cười với An Mặc Hàn, giọt nước mắt còn sót lại rơi xuống má, An Mặc Hàn nhìn thấy liền cúi đầu hôn lên giọt nước mắt của cô, sau đó ôm lấy cô.

"Anh chọc em khóc, đương nhiên là anh phải xin lỗi rồi."

Lúc này, An Dĩ Mạch mới không dễ dàng dừng khóc, An Mặc Hàn cũng không dám nói thật rằng anh cảm thấy mình không sai, nếu không, cô khóc nữa thì anh thật sự không có biện pháp nào rồi.

"Đồ ngốc..."

An Dĩ Mạch cười gọi anh, cô cảm giác anh chính là đồ ngốc, Đại Ngốc Nghếch.

"Được được, anh là đồ ngốc, chỉ cần em không khóc nữa, anh là cái gì cũng được hết."

An Mặc Hàn đau lòng ôm lấy cô, xoa nhẹ mái tóc của cô.

"Anh làm cái này từ lúc nào vậy?"

An Dĩ Mạch rút cuộc cũng giữ được cảm xúc của mình, bắt đầu hỏi An Mặc Hàn về vấn đề quan trọng."

Bốn năm trước công ty đá quý Mạch Duyên đột nhiên xuất hiện trên thị trường đá quý. Nếu như nói tập đoàn quốc tế Hạo Thiên thần bí, như vậy đá quý Mạch Duyên lại càng thần bí hơn. Không ai biết người lãnh đạo của công ty đá quý Mạch Duyên là ai, cho tới nay, tất cả hoạt động trong giới kinh doanh, cũng chỉ có Tổng giám đốc Jao tham dự cho công ty đá quý Mạch Duyên này. Vì vậy, cho tới bây giờ chưa một ai gặp qua người phụ trách đá quý Mạch Duyên.

Dĩ nhiên, ngoại trừ việc này, điều lợi hại nhất là mặc dù đá quý Mạch Duyên không đánh vào thị trường thế giới, nhưng nó chỉ đứng sau công ty đá quý Thước Quang quốc tế.

Trước kia, khi lần đầu tiên An Dĩ Mạch tình cờ nghe được tên của công ty này không hiểu sao lại có ấn tượng tốt với công ty này. Lê quý đơn marismiu lê quý đơn Cô nhớ cô đã từng nói qua với An Mặc Hàn, một ngày nào đó, cô cũng muốn có công ty như vậy. Nhưng thật không nghĩ tới, thế mà trong một đêm cô đã trở thành tổng giám đốc của công ty Mạch Duyên, hiện tại chính cô vẫn không cách nào tiếp thu được sự thay đổi này.

"Năm năm trước, khi lần đầu tiên em nói cho anh biết mơ ước của em, anh đã bắt đầu chuẩn bị. Dĩ nhiên, lấy năng lực của anh nhất định không đủ. Mạch Duyên là do anh, Ti Dạ, và Nam Huyền ba người chúng ta cùng lên làm, định vào dịp sinh nhật năm nay của em sẽ nói cho em biết. Nhưng nếu hôm nay em hỏi, anh cũng tiện nói cho em biết luôn."

"Nhưng cái này với tài chính của Mạch Mạch quốc tế thì có quan hệ gì?"

Hiện tại, Dĩ Mạch cũng đã bắt đầu tiếp nhận sự thật này, có điều cô nghĩ mãi không ra, nó và Mạch Mạch quốc tế rút cuộc có quan hệ gì. Chắc không phải là An Mặc Hàn lên tham ô tiền bạc ở Mạch Mạch quốc tế để đầu tư vào công ty này chứ.

"Đúng, em nên đoán được, anh dùng tiền của Mạch Mạch quốc tế đầu tư kinh doanh vào công ty này."

"Anh điên rồi, như vậy nếu Hội Đồng Quản Trị biết sẽ bãi nhiệm anh."

An Dĩ Mạch nhủ mảy, nhưng về mặt An Mặc Hàn lại bình thường.

"Được rồi, lừa em thôi."

"Thật sao? Vậy anh nói cho em biết là có chuyện gì xảy ra?"

Về mặt An Dĩ Mạch nghiêm túc, An Mặc Hàn bắt đầu kể dần dần nói rõ tất cả mọi việc cho An Dĩ Mạch.

Thì ra là đá quý Mạch Duyên muốn lọt vào Top 50 thế giới, nên nhận một vụ làm ăn lớn, bởi vì tiền bạc không đủ nên để Jeo lấy thân phận Tổng giám đốc đá quý Mạch Duyên đi Mặc Mạch quốc tế tìm kiếm trợ giúp. Dĩ nhiên, An Mặc Hàn cũng triệu tập ban Hội Đồng Quản Trị, chuyện này cũng đã trải qua sự đồng ý của ban Hội Đồng Quản Trị.

"Anh làm em sợ muốn chết."

An Dĩ Mạch cáu giận, thiết thời vừa rồi cô vẫn còn vì anh lo lắng lâu như vậy, người này là phôi đản, đúng vậy, Đại Phôi Đản (*).

(*) Đại phôi đản: ý mắng người, là đồ trứng thối.

"Được rồi, anh sai rồi. Ngoan, không giận ha, hôm nào anh dẫn em đi xem đá quý Mạch Duyên xem một chút, đây chính là công ty của em, về sau em phải học được cách kinh doanh nó."

An Mặc Hàn khẽ hôn lên gò má của An Dĩ Mạch.

"Được" An Dĩ Mạch trả lời.

Nhưng môi của An Mặc Hàn cũng không dờ đi gò má của An Dĩ Mạch, mà càng nhiệt tình hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Đương nhiên, Dĩ Mạch cũng rất chủ động, tiếp đó, hai người liền triền miên với nhau, một khúc nhạc hay cũng theo đó phổ thành.

Trời đã sáng, khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào, An Dĩ Mạch liền chậm rãi mở mắt, nhìn qua người bên cạnh đã đi rồi, An Dĩ Mạch cầm điện thoại nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi, thảo nào An Mặc Hàn đã rời giường.

An Dĩ Mạch đang muốn rời giường đi làm việc, lại đột nhiên nghĩ tới hôm nay là chủ nhật, không cần đi. Sau đó cô lại lười biếng làm tổ ở trên giường rồi suy nghĩ xem hôm nay mình sẽ làm gì.

Trong lúc An Dĩ Mạch còn đang suy nghĩ mình sẽ làm gì thì di động của cô vang lên, An Dĩ Mạch cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy là một dãy số xa lạ, cô nghi ngờ ấn nút trả lời.

"Xin chào, tôi là An Dĩ Mạch."

Không lâu sau, bên đầu dây điện thoại bên kia liền truyền đến như một giọng nói cũng trong veo y như của cô.

"Dĩ Mạch, tôi là Lillian."

"Cô Lillian?"

Thật sự An Dĩ Mạch không nghĩ tới Lillian sẽ gọi điện thoại cho cô, giống như từ sau tiệc sinh nhật của Thượng Quan Hồng, cô không liên lạc với Lillian. Hơn nữa, Hàn Ngữ Yên vừa đến giải trí Mặc Mạch, cô Lillian làm người đại diện của cô ta nhất định sẽ rất bận rộn. Không nghĩ tới hôm nay, thế mà cô Lillian lại chủ động gọi điện cho cô.

Nghe được người bên kia điện thoại nói hết lời, An Dĩ Mạch liền cúp điện thoại, cô lập tức đứng dậy rửa mặt, sau đó lái xe tới đến một quán cà phê. Khi đến nơi, Lillian đã ngồi chờ ở đó.

Lillian lựa chọn một vị trí gần cửa sổ, vì vậy An Dĩ Mạch rất dễ dàng tìm thấy thấy bà ấy. Nhìn Lillian cứ an tĩnh ngồi ở nơi đó, An Dĩ Mạch đột nhiên có một loại ảo giác, mặc dù cách một cửa sổ thủy tinh, nhưng cô lại thấy rõ cả người cô Lillian tản ra ưu thương.

"Cô Lillian..."

An Dĩ Mạch ngồi đối diện Lillian, Lillian thấy Dĩ Mạch đến rồi liền cười cười với cô, sau đó bắt đầu gọi cà phê. Bởi vì An Dĩ Mạch vẫn chưa dùng bữa sáng nên cô muốn một phần bánh ngọt.

"Cafe Mocha bỏ ít đường với một phần bánh ngọt dâu tây, không cần dâu tây."

An Dĩ Mạch phân phó với người phục vụ, nhưng lại không để ý đến biến hóa của Lillian, đợi sau khi nhân viên phục vụ đi, Lillian và An Dĩ Mạch mới bắt đầu nói chuyện với nhau.

"Cháu không thích ăn dâu tây sao?"

Lillian hỏi, Hàn Ngữ Yên vô cùng thích ăn dâu tây. Bà nhớ hình như mỗi cô gái đều sẽ thích ăn dâu tây, vậy thì chắc An Dĩ Mạch đặc biệt đây.

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, "Không, cháu cũng thích ăn dâu tây nhưng cháu bị dị ứng với dâu tây."

Đây là vấn đề thể chất của cô, không trách được người khác. Cô còn nhớ rõ năm đó vừa đến An gia không lâu, ba mua dâu tây, khi đó cô chưa bao giờ được ăn dâu tây cho nên rất thích. Sau đó cô ăn rất nhiều, kết quả cả người cô nổi mẩn đỏ. Chú Lãnh kiểm tra cho cô, nói cô bị dị ứng. Lúc đó, mọi người mới biết cô bị dị ứng với dâu tây. Từ đó về sau, An gia không bao giờ thấy xuất hiện dâu tây nữa.

"Dị ứng..... dị ứng với dâu tây....."

Lillian cứ lặp lại những lời này, An Dĩ Mạch chỉ cho rằng Lillian kinh ngạc. Dù sao rất ít người dị ứng với dâu tây, có điều sau đó cô lại nhìn thấy trên mặt cô Lillian đủ loại biến hóa, khiếp sợ, vui mừng, không dám tin, sáng tỏ, các loại cảm xúc qua lại xen kẽ.

"Cô Lillian, người làm sao vậy."

"A, không, không có gì."

Lúc này thức uống của họ đã lên tới, Lillian cũng từ trong cảm xúc khôi phục lại. Nhưng, sóng lớn trong lòng bà vẫn cuộc trào mãnh liệt như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80-1

Kế tiếp, hai người trò chuyện về đời sống công việc gần đây, sau đó Lillian rốt cuộc cũng nói ra mục đích hôm nay mình tìm An Dĩ Mạch.

"Dĩ Mạch, cháu học thiết kế đá quý đúng không?"

An Dĩ Mạch nghe được Lillian hỏi vậy, mặc dù có hơi nghi ngờ nhưng vẫn gật đầu.

"Là thế này, ngày mai Ngữ Yên sẽ quay một quảng cáo, đồ trang sức rất đa dạng, chúng ta cũng không biết người nào có khả năng tư vấn tận tâm, cho nên liền nghĩ đến là cháu học cái này, mới có thể cho chúng ta một chút ý kiến."

Sau khi nghe xong, đầu tiên An Dĩ Mạch nhún mày, nhưng sau lại giống như nghĩ tới cái gì, liền gật đầu một cái. Dĩ Mạch cũng hiểu, lựa chọn đồ trang sức thích hợp rất quan trọng đối với Hàn Ngữ Yên.

"Dĩ nhiên là có thể, chỉ sợ cháu không đủ năng lực, cô Lillian sao không để Tô Lạc giúp một tay, năng lực của anh ấy mọi người đều biết đó."

Mặc dù An Dĩ Mạch không cự tuyệt, nhưng lại đưa ra một ý kiến tốt hơn.

"Không nói gât cô, tôi cũng đã gọi cho Tô Lạc, bây giờ cậu ấy đang tổ chức hội nghị triển lãm ở nước F, là cậu ấy đề cử cháu với cô.... cháu cũng biết, Ngữ Yên có chút tùy hứng, thái độ đối với cháu cũng không tốt, cho nên nhún nhường không chịu tới tìm cháu. Nhưng mà, show quảng cáo này rất quan trọng đối với Ngữ Yên, vì thế cũng chỉ có thể tới làm phiền cháu."

Lillian nói rất chân thành, đương nhiên An Dĩ Mạch cũng đồng ý, nhưng cô có một việc không hiểu, cô Lillian này có tài như vậy, tại sao lại cam tâm làm một người đại diện ở công ty giải trí, dĩ nhiên, những chuyện này An Dĩ Mạch sẽ không chủ động hỏi Lillian, dù sao đây cũng là * người ta, cô đụng vào sẽ không tốt lắm.

"Cô Lillian nghiêm trọng rồi, Hàn tiểu thư là người của giải trí Mặc Mặc, cũng đại diện cho giải trí Mặc Mặc, lấy mặt mũi của Mặc hàn, cháu cũng sẽ giúp đỡ."

"Dĩ Mạch, cháu và An tổng?"

Mặc dù Lillian rất tò mò quan hệ của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, nhưng không chủ động hỏi tới. Chỉ nghe Ngữ Yên nói qua An Dĩ Mạch là người tình của An Mặc Hàn, tin tức bất quá của An Mặc Hàn ở trong giới giải trí rất nhiều, có điều bà cũng không rõ An Dĩ Mạch lại nằm trong phạm vi tiếp xúc của An Mặc Hàn. Bà cảm giác, quan hệ An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn tuyệt đối không như Ngữ Yên nghĩ.

"Chúng cháu... Là quan hệ chị em"

An Dĩ Mạch cười, có rất nhiều người tò mò quan hệ của cô và An Mặc Hàn, nhưng cho tới nay, chính cô cũng không biết bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì, chị em? Người yêu? Hình như đều đúng cả. Chỉ có điều An Dĩ Mạch đã coi mình là một thành viên trong An gia, An Vu Triết và Lãnh Hạ là ba mẹ của cô, vì vậy cô chính là chị của An Mặc Hàn, đoán chừng khi An Mặc Hàn nghe được cô nói như vậy lại nên con giận dữ nữa thôi.

"Chị em? Cháu là....."

Lillian hơi nghi ngờ, bà biết hai người An Vu Triết và Lãnh Hạ kia, cũng biết bọn họ đã từng có một đứa con gái, nhưng người con gái này được 19 tuổi mới ra ánh sáng, nhưng không một ai chú ý tới điểm này. Không ngờ, An Dĩ Mạch lại chính là con gái của An Vu Triết và Lãnh Hạ, nếu là như vậy thì Dĩ Mạch này và người trong lòng bà nghĩ không giống nhau sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lillian lộ ra mất mát, mặc dù bị bà che giấu rất nhanh, nhưng tỉ mỉ như An Dĩ Mạch vẫn phát hiện ra. Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng An Dĩ Mạch vẫn không hỏi.

"Xem ra là Ngữ Yên hiểu lắm, có điều thân phận Dĩ Mạch của cháu đúng là rất thần bí. Tôi nghĩ, người ngoài chắc hẳn cũng đã quên mất An Mặc Hàn vẫn còn một người chị, mà người chị kia chính là cháu."

Lillian che giấu mất mát và thất vọng của mình rất tốt, lộ ra nụ cười thân thiện về phía An Dĩ Mạch.

"Có lẽ vậy, những thứ này dù sao cũng chỉ là cái nhìn của người khác, chỉ cần tự cháu trôi qua vui vẻ, cái nhìn của người khác sẽ không quan trọng."

An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút, sau đó nói.

"Cháu nói đúng, nếu như cố ý đi quan tâm cái nhìn của người khác, sẽ chỉ làm mình tăng thêm phiền não. Thời gian không còn sớm, Ngữ Yên còn có một MV cần quay chụp, tôi về trước. Dĩ Mạch, sáng ngày một, tôi bảo người qua đón cô."

Lillian nói xong cầm lấy túi xách, gọi người nhân viên phục vụ tính tiền, An Dĩ Mạch cũng đứng dậy, gật đầu nói, "Được, cô Lillian hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Lillian đi rồi, An Dĩ Mạch cũng không rời đi mà lại ngồi xuống, đang suy nghĩ gì đó thì di động của cô lại vang lên.

"Ừ."

"Em đang ở đâu vậy?"

Dầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói lười biếng của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch nhìn xung quanh rồi nói địa chỉ vào cái điện thoại, sau đó cúp máy tiếp tục uống cà phê của mình.

Chỉ lát sau, tại cửa quán cà phê, một chiếc xe hơi hiệu Lincoln đen dài sang trọng dừng tại nơi đó. Sau đó, An Mặc Hàn thông thả bước ra khỏi xe, một đôi mắt hoa đào quét nhìn bốn phía, sau cùng nhìn thấy người kia đang ngồi bên cửa sổ, một tay chống cằm, một tay khuấy cà phê.

An Mặc Hàn thất thần nhìn bóng dáng của An Dĩ Mạch, sau đó anh mới kịp phản ứng rồi bước vào, ngồi ở vị trí mà Lillian đã ngồi qua.

"Có muốn ăn chút điểm tâm gì không?"

Sau khi An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn ngồi vào ghế liền ngưng động tác khuấy cà phê, một tay cầm lấy menu trên bàn đưa cho anh, An Mặc Hàn nhận lấy đặt ở bên cạnh tay, sau đó gọi nhân viên phục vụ tới kêu một ly cà phê.

"Chưa ăn sáng sao?"

Thấy trong đĩa trước mặt An Dĩ Mạch còn chút mảnh vụn của bánh ngọt, An Mặc Hàn nhướn mày, nghe được câu trả lời của An Dĩ Mạch, chân mày của anh nhướn càng sâu hơn.

"Anh đi đâu vậy?"

An Dĩ Mạch không để ý đến lông mày nhướn chặt của anh, sau đó hỏi thăm. Hôm nay là chủ nhật, lúc cô tỉnh lại đã mười giờ, nhưng lại không thấy An Mặc Hàn đâu.

"Nam Huyền tìm anh, sau đó chúng ta đi uống vài ly."

"Chuyện của Lục Viêm?"

An Dĩ Mạch nghe được Chiêm Nam Huyền tìm An Mặc Hàn liền nghĩ đến Lục Viêm. Đã trôi qua hơn nửa tháng, thiếu chút nữa cô lại quên mất người này. Có điều cô nhớ cô đã nói chuyện của Thần Hạo cần sự giúp đỡ với An Mặc Hàn. An Mặc Hàn nói anh giao Lục Viêm cho Chiêm Nam Huyền. Xem ra, Lục Viêm này rất lợi hại, gần nửa tháng, Nam Huyền mới có một chút đầu mối.

An Mặc Hàn gật đầu một cái, Chiêm Nam Huyền tìm anh đúng là chuyện của Lục Viêm, nhưng tin tức này không tốt lắm đối với bọn anh.

"Lục Viêm rất có hứng thú với mảnh đất trống kia, tập đoàn Hạo Thiên đã tham gia vào. Xem ra, tổng giám đốc Thượng Quan cũng lấy được tin tức này, nên mới lựa chọn hợp tác cùng Mặc Mạch quốc tế."

An Mặc Hàn gác chân phải lên chân trái, bưng cà phê lên, ưu nhã uống một hớp, đôi mắt híp lại. Theo sự hiểu biết của Dĩ Mạch về anh thì về mặt lúc này của anh đang rất tức giận, mà trong đôi mắt kia càng lộ ra ánh sáng nguy hiểm.

"Tổng giám đốc Thượng Quan là người thông minh, nếu ông ấy lựa chọn hợp tác cùng Mặc Mạch quốc tế, như thế ông ấy nhất định có lòng tin thành công, còn về phần Lục Viêm, trước cứ giao cho Nam Huyền đi, thật vất vả mới gặp phải một đối thủ, anh nghĩ, Nam Huyền cũng không muốn kết thúc nhanh như vậy đâu."

An Dĩ Mạch nói đều là những suy nghĩ trong lòng An Mặc Hàn, An Mặc Hàn cười, bưng cà phê lên rồi hạ xuống về phía An Dĩ Mạch, trong mắt hoàn toàn không còn ánh sáng nguy hiểm nữa.

"Đúng rồi, nghe nói Lillian tìm em?"

An Mặc Hàn rút cuộc nghĩ tới mục đích anh tìm Dĩ Mạch. Sau khi về đến nhà, anh nghe di Lan nói Lillian tìm Dĩ Mạch, rồi anh nghĩ tới thân phận thần bí của Lillian, anh liền nghĩ ngờ cho nên liền gọi điện cho Dĩ Mạch rồi đi đến nơi này.

"Ừ, cô ấy bảo em lựa chọn một bộ đồ trang sức thích hợp cho Hàn Ngữ Yên, chỉ là em hơi khó hiểu, đây là chuyện công ty các anh, chẳng lẽ ở công ty, Ferman không tìm được người thích hợp?"

An Dĩ Mạch khó nói trước mặt Lillian, nhưng An Mặc Hàn thì khác hẳn rồi.

"Anh nghĩ đây có thể là tự Lillian muốn mời, còn về Hàn Ngữ Yên, anh thấy chính em cần phải cẩn thận một chút."

An Mặc Hàn nhú mày, người phụ nữ Hàn Ngữ Yên này chính là một phiền toái, gần đây cô ta qua lại rất thân thiết với Thượng Quan Hồng. Hơn nữa, thái độ của hai người bọn họ không tốt đối với Dĩ Mạch, nếu như hai người bọn họ ở chung một chỗ, An Mặc Hàn không thể tưởng tượng được bọn họ sẽ làm ra chuyện gì.

"Anh đã biết Hàn Ngữ Yên không phải dễ chọc, vậy ban đầu anh còn đi trêu chọc cô ta làm gì?"

An Dĩ Mạch châm chọc, nhưng An Mặc Hàn không tức giận. Anh chỉ cười sau đó sờ vào cái mũi của An Dĩ Mạch, về mặt cung chiêu.

Mà bên này, vừa quay xong MV, đang trong lúc nghỉ ngơi, Hàn Ngữ Yên nghe được Lillian nói ngày mai An Dĩ Mạch đã đồng ý tới đây chọn lựa đồ trang sức giúp cô, cô lặng lẽ nhếch miệng, nếu như lúc này Lillian nhìn Hàn Ngữ Yên nói, nhất định sẽ phát hiện, lúc này về mặt của Hàn Ngữ Yên lộ ra nham hiểm cũng tràn đầy khát máu.

Hàn Ngữ Yên nói muốn yên tĩnh một lát, Lillian nhìn đồng hồ, cách khoảng thời gian quay chụp tiếp theo còn nửa giờ, vì vậy liền đồng ý.

Lillian rời khỏi, Hàn Ngữ Yên đi vào một con đường nhỏ, bởi vì bây giờ là tháng Mười Hai trời đông giá rét, cho nên, hai bên cây cối trên đường cũng đã rụng lá, nhìn có một loại cảm giác trống vắng đầu hiu.

Có điều trong lòng tràn đầy hưng phấn, lúc này Hàn Ngữ Yên cũng không để ý hoàn cảnh xung quanh. Cô ta đi tới bên cạnh một thân cây, dựa vào cây khô, nhìn quanh bốn phía, thấy không có người ở đây, cô ta liền lấy ra di động của mình, bấm gọi một dãy số.

"Này."

Đầu dây bên kia giống như truyền đến một giọng nói tràn đầy dịu dàng và đáng yêu của một người phụ nữ. Không sai, người phụ nữ kia chính là Hồng Hồng.

"An Dĩ Mạch đã đồng ý."

Hàn Ngữ Yên bình tĩnh nói ra những lời này về phía điện thoại, sau đó không biết bên kia nói gì, Thượng Quan Hồng châm chọc cúp điện thoại, nhưng trên mặt cô ta cũng khó nén vui vẻ.

"An Dĩ Mạch, lần này, tôi không tin cô còn có vận khí tốt như thế."

Ở trong một quán rượu, vừa cúp điện thoại xong, Thượng Quan Hồng thông thả nói, trên mặt tràn đầy ghen ghét.

"Hồng Hồng, chị đang nói gì vậy?"

Tô Nguyệt ngồi bên cạnh nghỉ hoặc hỏi, Hồng Hồng kịp phản ứng mới phát hiện mình vui mừng quá mức. Ổn định lại cảm xúc của mình xong liền khôi phục lại gương mặt xinh đẹp và quyến rũ, nói với Tô Nguyệt không có gì. Tô Nguyệt thấy Hồng Hồng không muốn nói thì cô không nói gì nữa, có điều, trong mắt lại xuất hiện ánh sáng phức tạp.

Thấy Tô Nguyệt không hỏi nữa, Hồng Hồng hài lòng gật đầu một cái, chỉ cần nghĩ đến sau chuyện này, trong lòng của cô ta vô cùng phấn chấn.

Trước kia, mỗi lần cô ta nhắm vào An Dĩ Mạch, không phải tự cô ấy hóa giải được thì chính là bị người bên cạnh cô ấy giúp đỡ. Bây giờ, cô ta tin tưởng An Dĩ Mạch trốn cũng không thoát. Xử lý An Dĩ Mạch xong, kế tiếp chính là Hàn Ngữ Yên ngu xuẩn này. Chỉ cần không có họ, An Mặc Hàn sẽ là của cô ta rồi. Nghĩ đến An Mặc Hàn, trên mặt Hồng Hồng đỏ bừng không giống bình thường, dĩ nhiên Tô Nguyệt cũng thấy được.

"Chị Hồng Hồng, chúng ta trở về thôi, chị đã uống không ít rồi."

"Được, đi thôi."

Bởi vì Tô Lạc ở nước ngoài, nên Tô Nguyệt và Hồng Hồng cùng nhau trở về Thượng Quan gia.

Uống xong cà phê, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch lái xe đến biệt thự Ly Sơn, hai người đi vào ngồi hơn hai tiếng đồng hồ. Đến khi An Dĩ Mạch nhận một cuộc điện thoại, bọn họ mới lái xe rời khỏi biệt thự Ly Sơn.

"Đi đâu vậy?"

An Mặc Hàn bấu môi, tiểu tử thúi An Thần Hạo kia lúc này thế mà lại gọi điện thoại cho Dĩ Mạch, anh còn muốn Dĩ Mạch ở bên anh nhiều hơn đây.

"Thần Hạo đang chờ em ở nhà. Được rồi, không phải anh còn rất nhiều việc phải làm sao? Chờ sau này có thời gian, chúng ta lại cùng nhau lái xe đi ra ngoài nhiều hơn."

An Dĩ Mạch hôn lên gò má của An Mặc Hàn. Nhận được nụ hôn, An Mặc Hàn mới vừa lòng, có điều trong lòng vẫn còn rất khó chịu.

"Chờ anh làm xong việc đợt này, chúng ta đi du lịch, không để ai tìm được."

"Được."

Nghe lời nói của An Mặc Hàn giống như một đứa trẻ, An Dĩ Mạch bắt đầu dĩ một hồi. Thật sự cũng rất lâu rồi bọn họ chưa đi du lịch cùng nhau, cô cũng muốn bớt một chút thời gian đi du lịch một chuyến.

Rất nhanh đã tới An gia, quả nhiên An Thần Hạo đang an tĩnh ngồi đợi ở trên ghế sofa.

"Chị Dĩ Mạch, anh, hai người về rồi."

An Thần Hạo nhìn thấy An Dĩ Mạch thì vui lên hẳn, nhưng khi nhìn thấy gương mặt âm trầm của An Mặc Hàn, anh rụt cổ một cái, trong lòng lập tức nghĩ lúc nào thì anh chọc vào An Mặc Hàn chứ. Anh suy nghĩ thật lâu nhưng lại không nghĩ ra cái gì.

"Thần Hạo muốn đưa chị đi đâu thế?"

An Dĩ Mạch cười với An Thần Hạo. An Thần Hạo nhận được nụ cười xinh đẹp của An Dĩ Mạch, trên người mới dần dần khôi phục lại cảm giác lạnh giá của An Mặc Hàn cho anh.

"Tiểu thư, Thần Hạo thiếu gia muốn ở nhà dùng bữa tối tối cùng với tiểu thư và thiếu gia, mọi người nhìn Thần Hạo thiếu gia cũng mua xong nguyên liệu hết rồi, đều là đồ tiểu thư thích ăn đấy."

Di Lan không đành lòng thấy thần Hạo Thiếu gia bị thiếu gia nhà mình dọa sợ, nên liền chủ động mở miệng nói tốt giúp An Thần Hạo.

Quả nhiên, An Mặc Hàn vừa nghe sẽ ăn cơm ở nhà, hơi thở âm trầm trên người lập tức biến mất không dấu vết. Ngay cả An Thần Hạo, anh nhìn cũng thuận mắt rất nhiều.

Lật mặt thật nhanh, anh họ của anh thay đổi thật là nhanh mà. Vừa rồi cứ tưởng là anh sẽ dẫn chị Dĩ Mạch ra ngoài ăn, mặt lập tức u ám. Bây giờ, vừa nghe nói sẽ ăn cơm ở nhà gương mặt liền nhu hòa và hưng phấn. An Thần Hạo làm bộ tội nghiệp nhìn qua An Dĩ Mạch, chị Dĩ Mạch, mấy năm nay, chị và anh Mặc Hàn cùng nhau trôi qua như thế nào vậy? Anh thấy thay đổi cảm xúc nhanh như thế chị lại có thể nhịn được lâu như vậy, thật là thật lợi hại, anh vô cùng bội phục.

An Dĩ Mạch nhận được ánh mắt hỏi thăm của An Thần Hạo, cô an ủi cho cậu thấy ánh mắt cường đại của mình. Trong lúc hai người trao đổi ánh mắt, An Mặc Hàn cũng thấy được, nhưng anh còn có thứ để chú ý hơn, nên lúc này đương nhiên anh phải mở miệng nói hai người họ rồi.

"An Dĩ Mạch, nhiều nguyên liệu như vậy, em nói xem tối nay chúng ta nên làm món gì thì tốt nhỉ?"

Lời ngầm của An Mặc Hàn dĩ nhiên cô nghe hiểu, cô lại nhìn gương mặt đáng thương của An Thần Hạo một chút, cuối cùng gật đầu một cái, thỏa hiệp.

"Được rồi, hai người bận việc gì thì làm đi, em và di Lan còn phải chuẩn bị bữa tối nữa."

Nghe Dĩ Mạch nói vậy, hai người đàn ông này liền hưng phấn. Bây giờ, ý tứ của Dĩ Mạch chính là nói tối nay cô ấy sẽ đích thân xuống bếp nấu. Ai da, hôm nay bọn họ có lộc ăn rồi, sau đó hai người đàn ông này ở dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của An Dĩ Mạch vội vã vào thư phòng của An Mặc Hàn.

"Di Lan, đi gọi điện cho Ti Dạ và Nam Huyền, còn có Huyền Huyền và Hi Hi cùng tới đây đi. Buổi tối cùng nhau tụ tập ăn uống, nhiều người sẽ đông vui hơn."

An Dĩ Mạch đi vào nhà bếp, nhìn đồng nguyên liệu ở trong liền nói với di Lan.

"Được, tiểu thư."

Sau đó, dì Lan đi gọi điện thoại. An Dĩ Mạch nhìn qua thư phòng một cái thấy không có động tĩnh gì, vì thế bảo tiểu Trương đi chờ đi siêu thị mua ít đồ cần thiết, trong lúc đi dạo trong siêu thị lại gặp được Tô Nguyệt.

"Chị An Dĩ Mạch."

Tô Nguyệt ngọt ngào gọi An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch quay đầu lại thấy gương mặt hồn nhiên của Tô Nguyệt. Cô nhú mày suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng nghĩ ra tên tuổi cô bé trước mắt này, là Tô Nguyệt, em gái của Tô Lạc cũng là bạn bè với An Thần Hạo.

"Tô Nguyệt? Xin chào, em cũng tới mua đồ à?"

An Dĩ Mạch không muốn nói chuyện quá nhiều với cô gái này, cho nên chỉ lễ phép hỏi thăm vài câu, đang suy nghĩ rồi đi như thế nào, nhưng Tô Nguyệt lại không cho cô cơ hội.

"Chị An Dĩ Mạch, gọi em Tiểu Nguyệt được rồi, em biết chị Dĩ Mạch là bạn với anh Tô Lạc, là chị của anh Thần Hạo, cho nên cũng là chị Tiểu Nguyệt."

Bé gái này thật biết nhận người thân, An Dĩ Mạch nghĩ vậy. Chỉ là, cô không có ấn tượng tốt đối với Tô Nguyệt, hơn nữa, hôm nay họ cũng chỉ gặp được đúng hai lần, cho nên, cô cũng không khách khí với cô bé.

"Được, Tiểu Nguyệt, chị còn có chuyện, chị đi trước."

Dĩ Mạch không muốn dây dưa cùng cô, vừa nói xong liền đẩy xe hàng đi. Nhưng Tô Nguyệt cũng không dễ dàng cho thoát khỏi như vậy.

"Chị An Dĩ Mạch, chúng ta cùng đi uống cà phê đi. Em mời chị."

An Dĩ Mạch lắc đầu, nói với cô: "Tiểu Nguyệt, hôm nay chị uống rất nhiều cà phê rồi, không thể uống nữa, vậy nên để hôm khác đi, hôm nào chúng ta uống chung, tiện kêu anh của em và Thần Hạo luôn. Trong nhà chị còn có việc, xin lỗi không tiếp được nữa."

Đúng lúc tiểu Trương cũng đi tới, giúp An Dĩ Mạch đẩy xe, hai người nghênh ngang rời đi, để lại vẻ mặt nghi hoặc và có chút phẫn hận của Tô Nguyệt.

Tô Nguyệt nhìn bóng lưng của An Dĩ Mạch, nắm chặt hai tay. Nếu như cô không nghe nhầm, vừa rồi người đàn ông kia gọi cô ấy là tiểu thư An Dĩ Mạch, cô không biết An Dĩ Mạch, nhưng cô biết người đàn ông kia, cô đã từng giúp đỡ Hồng Hồng điều tra An Mặc Hàn, cũng biết thân phận của người đàn ông này, là tài xế riêng của An Mặc Hàn, nhưng hôm nay thế mà lại gọi tiểu thư An Dĩ Mạch.

Tô Nguyệt tràn đầy nghi ngờ. Ở trên tiệc sinh nhật của Hồng Hồng, cô biết An Dĩ Mạch chính là chị họ của An Thần Hạo, mà An Mặc Hàn lại là anh họ của An Thần Hạo, nhưng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch lại thân mật như thế. Nghĩ tới đây, trên mặt Tô Nguyệt lộ ra châm chọc, rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ quan hệ của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn. Thật là châm chọc mà.

Tô Nguyệt vẫn lâm vào suy nghĩ của mình, cho đến khi Hồng Hồng gọi cô, cô mới phản ứng được.

"Tiểu Nguyệt, em làm sao vậy, ngăn người gì thế?"

Thượng Quan Hồng nghi hoặc, cô ta cũng không ghét Tô Nguyệt, bởi vì, Tô Nguyệt rất thông minh, rất ngoan ngoãn phục tùng cô ta. Ở trước mặt Tô Nguyệt, cô ta cũng có thể cảm giác mình là Đại tiểu thư.

"Chị Hồng Hồng, em vừa nhìn thấy An Dĩ Mạch."

Tô Nguyệt thành thật trả lời, nếu như quan hệ của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn giống như cô nghĩ, như vậy nó không có bất kỳ ảnh hưởng gì với cô, nhưng với Thượng Quan Hồng thì khác. Chị ta si mê An Mặc Hàn, hơn nữa, Thượng Quan Hồng vẫn luôn ghen ghét An Dĩ Mạch.

Trước kia cô đã nghe Thượng Quan Hồng nói về An Dĩ Mạch, khi đó, Thượng Quan Hồng còn nói cô ấy Angel, nói cô ấy là nhân viên tiếp rượu trong Phi Tinh Đối Nguyệt, về sau lại trở thành nhân viên của Mặc Mạch quốc tế. Nhưng bây giờ, có lẽ ngay cả Thượng Quan Hồng cũng không biết thân phận thật sự của An Dĩ Mạch đi.

"An Dĩ Mạch? Em nhìn thấy cô ta?"

Thượng Quan Hồng vừa nghe đến tên của An Dĩ Mạch, trong lòng lập tức xuất hiện một nỗi oán hận.

"Đúng vậy, chị ấy vừa đi qua đây, còn đi cùng với tài xế riêng của tổng giám đốc An, hình như người tài xế kia gọi chị ấy là tiểu thư An Dĩ Mạch."

Nghe Tô Nguyệt nói xong, Thượng Quan Hồng càng thêm ghen ghét An Dĩ Mạch. Nghe tài xế của An Mặc Hàn gọi cô ấy là tiểu thư An Dĩ Mạch, cô ta càng thêm tức giận. Theo hiểu biết của cô, tiểu Trương gọi là tiểu thư An Dĩ Mạch, điều đó chứng tỏ vô cùng tôn kính đối với An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch vẫn còn ở chung một chỗ với Mặc Hàn.

Có điều, khi nghĩ đến kế hoạch ngày mai của các cô, hận ý trong lòng Thượng Quan Hồng giảm bớt mấy phần, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười khát máu. Trong lòng nghĩ đến rất nhanh An Dĩ Mạch sẽ không thể lại ở lại bên người An Mặc Hàn nữa. Cho đến nay, người bên cạnh Mặc Hàn chỉ có thể là một mình cô ta.

"Đi thôi, chúng ta trở về."

Thấy Thượng Quan Hồng đột nhiên khôi phục lại bình thường, Tô Nguyệt nghi ngờ, lại nghĩ đến hôm nay Hồng Hồng nghe điện thoại, còn có chị ta tự lảm bảm, một tin tức giống như xuất hiện ở trong đầu, nhưng cũng biến mất rất nhanh đến nỗi khiến Tô Nguyệt hoàn toàn không bắt kịp.

Đợi đến khi An Dĩ Mạch trở lại An gia, đã là chuyện của 2h sau. Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ, Dư Huyền và Hạ Hi đã đến, nhìn thấy An Dĩ Mạch và tiểu Trương túi lớn túi nhỏ đi tới, hai người Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ rất lịch sự nhận đồ, trực tiếp đưa đến phòng bếp.

"An Dĩ Mạch, mua những thứ đồ này, em cũng tốn mất 2h sao?"

An Mặc Hàn nhíu mày nhìn An Dĩ Mạch, lúc An Dĩ Mạch ra cửa anh biết, sau đó anh và An Thần Hạo ở thư phòng nói vài chuyện làm ăn, rồi mấy người Chiêm Nam Huyền đến, An Dĩ Mạch vẫn chưa về, anh đang nghĩ đi tìm cô thì cô đã trở về.

"Không, em và tiểu Trương đi dạo một vòng trong siêu thị, dù sao anh ở đây cũng không vội, em liền ra ngoài một chút, không nghĩ tới quên mất thời gian, cho nên về trễ."

Nghe An Dĩ Mạch giải thích, An Mặc Hàn nhíu mày, nhưng tức giận trên mặt đã dịu xuống, An Dĩ Mạch thấy anh không tức giận nữa, liền đi vào phòng bếp giúp một tay.

"Dĩ Mạch, chúng ta cũng tới giúp một tay."

Kết quả chính là Dư Huyền và Hạ Hi vào phòng bếp, di Lan bị đuổi ra, bốn người đàn ông còn lại thì đi vào thư phòng của An Mặc Hàn.

"Huyền Huyền, cậu biết em gái Tô Lạc không?"

An Dĩ Mạch vừa làm đồ bên cạnh vừa hỏi, cô cũng nghe Huyền Huyền nói về em gái Tô Lạc, Huyền Huyền và Tô Lạc nói chuyện rất hợp ý, chắc sẽ biết một chút gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80-2

Editor: MarisMiu --

Dư Huyền lắc đầu, thật ra cô cũng không biết em gái Tô Lạc. Cô và Tô Lạc nói chuyện rất hợp ý, còn đối với em gái anh ấy thì rất ít nghe Tô Lạc nhắc tới, mà cô cũng chỉ gặp qua một hai lần mà thôi.

"Mình cũng chỉ gặp qua cô ấy đúng hai lần, Tô Lạc cũng rất ít nhắc tới cô ấy, cho nên mình cũng không biết. Chắc An Thần Hạo sẽ biết một chút, ngày đó mình nhìn thấy Tô Lạc, Tô Nguyệt và An Thần Hạo ăn cơm cùng nhau. Sao vậy Dĩ Mạch, thế nào đột nhiên hỏi tới Tô Nguyệt vậy?"

Theo cô biết, Dĩ Mạch hẳn là không biết Tô Nguyệt mới đúng, tại sao lại hỏi cô nhỉ. Hạ Hi vẫn im lặng nghe các cô nói, cô cũng không biết Tô Nguyệt gì đó.

An Dĩ Mạch lắc đầu. "Không có gì, lần trước gặp một lần ở tiệc sinh nhật của Thượng Quan Hồng. Hôm nay đi siêu thị cũng gặp phải cô ấy, cô ấy nói muốn mời mình uống cà phê. Mặc dù cô ấy nói rất chân thành, nhưng không biết tại sao mình lại cảm thấy biểu hiện về ngoài của cô ấy không đơn giản như vậy."

Từ trước đến nay, An Dĩ Mạch không dấu Hạ Hi và Dư Huyền bất cứ chuyện gì, cô hay nói thật những suy nghĩ trong lòng mình. Hơn nữa, cô cũng đã bảo tiểu Trương đi điều tra Tô Nguyệt. Nếu cô ta thật sự đơn thuần như vậy thì tốt, còn nếu cô ta đóng kịch thì cũng quá lợi hại đi. Cô lo lắng cô ta sẽ thương tổn Tiểu Hạo.

"Ừ, chắc là cậu suy nghĩ nhiều thôi, cô ấy là một cô gái nhỏ nên chắc không phải vậy đâu."

Dư Huyền an ủi, Hạ Hi cũng an ủi An Dĩ Mạch, không để cô suy nghĩ nhiều.

"Ừ, có thể là mình suy nghĩ nhiều."

Sau đó, ba cô gái không nói về vấn đề đó nữa, từ bên trong nhà bếp phát ra từng tiếng cười ha ha của Hi Hi, một bữa tối thịnh soạn cứ hoàn thành dưới tay các cô như thế.

Sau đó bảy người ngồi ăn cơm cùng nhau, ăn rất vui vẻ. Sau khi bữa ăn kết thúc, mỗi người trở về nhà mình. Còn lại An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn thì đi vào thư phòng.

"Dĩ Mạch, hôm nay em gặp được người nào à?"

An Mặc Hàn bế cô ngồi ở trên đùi mình, đầu tựa vào trên cổ của cô, chậm rãi thổi hơi. Lẽ quý đôn marismiu lẽ quý đôn An Dĩ Mạch cảm giác trên cổ lửa nóng hừng hực, sắc mặt trở nên hồng, cô cũng biết không lừa được An Mặc Hàn.

"Tô Nguyệt."

"Tô Nguyệt?"

An Mặc Hàn nhíu mày, suy nghĩ một chút, xác định mình không quen biết cô gái này, anh có chút nghi ngờ nhìn sang An Dĩ Mạch.

"Em gái Tô Lạc, hơn nữa có quan hệ rất tốt với Thần Hạo."

An Dĩ Mạch nói xong thì cau mày, trong lòng lại lo lắng cho An Thần Hạo.

"Cô ấy thì sao?"

Sau đó, An Dĩ Mạch liền kể lại chuyện hôm nay của Tô Nguyệt cùng với suy nghĩ trong lòng mình với An Mặc Hàn. Sau khi An Mặc Hàn nghe xong thì trầm tư, anh nghe Dĩ Mạch nói xong cũng cảm thấy cô gái này không đơn giản.

"Cô ấy không đơn giản."

"Anh cũng cảm thấy vậy ư?"

An Dĩ Mạch hỏi, An Mặc Hàn gật đầu một cái, nhưng vẫn không quên an ủi Dĩ Mạch.

"Có thể từ nhỏ cô ấy giống em đều là người có kinh nghiệm, dù sao cô ấy và Tô Lạc lớn lên đều dựa vào Thượng Quan gia, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút suy nghĩ. Dĩ Mạch, em không cần lo lắng. Thần Hạo đã không còn nhỏ. Hơn nữa, không phải Tô Lạc cũng ở bên Thần Hạo sao, thằng bé sẽ không có chuyện gì đâu."

Thực ra, An Mặc Hàn nói rất đúng, Tô Nguyệt chắc sẽ không tổn thương An Thần Hạo, cô ấy chỉ thích An Thần Hạo mà thôi. Nhưng có lúc, thích một người là buông tay nhưng cũng có lúc bất chấp tất cả dùng mọi thủ đoạn đoạt được. Miu-diendanlequydon-Miu Mà Tô Nguyệt sẽ chọn cách nào, bây giờ An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đều không biết, thật ra ngay cả bản thân Tô Nguyệt cũng không biết.

"Đúng rồi, hôm nay anh và Tiểu Hạo ở thư phòng nói chuyện gì vậy? Có nói chuyện cạnh tranh đấu thầu mảnh đất trống trong trung tâm thành phố B kia không?"

Trải qua sự an ủi của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch không còn suy nghĩ lung tung nữa. Sau đó mới nói sang chuyện khác hỏi hai người họ nói cái gì.

An Mặc Hàn gật đầu một cái, buông An Dĩ Mạch ra, mở máy vi tính lên, sau đó đi vào một trang web nào đó.

"Dự án đấu thầu tập đoàn Hạo Thiên?"

An Dĩ Mạch nghi ngờ, sao An Mặc Hàn lại có trang này, Tiểu Hạo không thể nào cho anh được.

"Ừ, đây là Nam Huyền lấy được. Nhưng anh muốn Thần Hạo nhìn một chút, cậu ấy nói bọn họ đã bỏ đi phương án này rồi."

An Mặc Hàn ung dung tự tại nói, giống như hoàn toàn không thêm đề ý đến chuyện này.

"Vậy dự án đấu thầu của Hạo Thiên là chủ ý của ai?"

An Dĩ Mạch hỏi.

"Ông ta....."

Mặc dù An Mặc Hàn chỉ nói ông ta nhưng An Dĩ Mạch đã biết rõ là ai. Ông ta chính là ba của An Thần Hạo, là chú của bọn họ, An Dĩ Kinh.

"Hừ, bàn tay của ông ta đúng là rất dài."

An Dĩ Mạch cười lạnh lùng, vẻ mặt của An Mặc Hàn cũng lạnh lẽo. Nhắc đến người đàn ông kia, trong tim của anh liền tràn đầy hận, cuối cùng vẫn là An Dĩ Mạch khôi phục lại trước, sau đó hai người nói thêm một lát rồi mới trở về phòng ngủ.

Khi An Dĩ Mạch bước ra khỏi phòng tắm, An Mặc Hàn đã nằm ở trong chăn. Áo tắm tán lác lóc ra hơn nửa ngực, đầu tóc rối bời càng khiến anh có vẻ ung dung tự tại, gương mặt tái nhợt có một không hai kia thì khỏi phải nói, đôi mắt hoa đào mê mẩn nhìn An Dĩ Mạch, trong mắt tràn đầy *.

Dĩ nhiên An Dĩ Mạch sẽ không khiến anh thất vọng, bắt đầu từ cửa phòng tắm, Dĩ Mạch liền thoát dây áo choàng tắm trên người, sau đó đi từng bước từng bước, cho đến đi tới bên giường, toàn bộ quần áo trên người cô đều đã nằm ở dưới đất.

Cô đề hai cánh tay lên giường để lấy thẳng bằng, một chân nửa quỳ ở trên giường, cô cắn môi, gương mặt thẹn thùng, từ từ bò tới chỗ An Mặc Hàn đang nằm.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của An Mặc Hàn trầm xuống khi nhìn thấy bộ dáng của An Dĩ Mạch, nhưng không có bất kỳ động tác nào. An Dĩ Mạch bấu môi, một cái chân khác cũng bò lên trên giường, sau đó kéo chăn bông qua bao lấy mình thật chặt.

An Mặc Hàn khiêu mi nhìn hành động của cô, sau đó bật cười ra tiếng.

"Ha ha ha."

"Anh cười cái gì?"

An Dĩ Mạch nhũn mày, vẻ mặt uất ức nhìn về phía An Mặc Hàn. Cặp mắt sáng ngời mơ hồ xuất hiện nước mắt. Mặc dù An Mặc Hàn biết cô giả bộ, nhưng vẫn không nhịn được kéo cô ôm cô vào trong ngực, hôn lên cái trán của cô.

Mà An Dĩ Mạch cũng âm thầm nhếch môi cười khi thành công khiến An Mặc Hàn ôm vào trong ngực, sau đó đôi tay cũng tìm thời cơ bắt đầu động không chút kiêng kỵ.

An Mặc Hàn thấy động tác của thiên hạ ở trong ngực mình thì bất đắc dĩ cười cười. *điên dạn marismiu le quydon* Chỉ là trong đôi mắt hoa đào lại tràn đầy cung chiêu, cho đến khi An Dĩ Mạch chơi đùa chán ở trên người anh, An Mặc Hàn mới kéo cô để cô đối mặt với anh, trong đôi mắt đã tràn đầy phong tình.

"An Dĩ Mạch, em có biết em nghịch ngợm như vậy, hậu quả là cái gì không?"

An Dĩ Mạch giả vờ vô tội lắc đầu, An Mặc Hàn nhìn bộ dáng này của cô, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

"Nếu vậy, để anh nói cho em biết."

Sau đó, không đợi An Dĩ Mạch phản ứng, cả người An Mặc Hàn liền đề lên. Một tay vẫn không quên kéo qua chăn bông ở trên người An Dĩ Mạch sau đó kéo chăn bịt kín hai bọn họ vào trong chăn. Tiếp đó, từ trong chăn liền truyền đến tiếng gầm của người đàn ông và tiếng rên của người phụ nữ.

Sau một hồi điên cuồng, An Dĩ Mạch không dám chọc giận anh nữa. Nhưng An Mặc Hàn vẫn không có ý định bỏ qua cho cô. Sau đó sau đó, toàn bộ tiếng rên rĩ vang lên suốt đêm.

Kết quả sau một đêm điên cuồng, ngày hôm sau, An Dĩ Mạch một mạch đến tận chiều, đợi đến lúc cô tỉnh lại đã hơn bốn giờ chiều, toàn thân đau nhức trải qua một ngày vẫn không khá hơn chút nào, cô chỉ có thể nằm im ở trên giường không đứng dậy nổi, cho đến trong lòng cô đem An Mặc Hàn khinh bỉ ngàn vạn lần mới phát hiện hôm nay là chủ nhật, sau đó cô mới ý thức được một ngày chủ nhật tươi đẹp đã bị cô ngủ nguyên ngày.

"A a a a, An Mặc Hàn, tôi muốn giết chết anh....."

Một giọng nữ chói tai vang lên một hồi trong An gia, dì Lan và chú Trương nhìn nhau cười một tiếng rồi nhìn lên tiếng vang trên gian phòng, hai người đồng thời nhún nhún vai, bày tỏ bất đắc dĩ.

Lúc này, đang ở Phi Tinh Đới Nguyệt, An Mặc Hàn, Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ đang uống rượu với nhau, anh gắng gượng nhảy mũi mấy cái.

"Sao vậy, bị cảm à?"

Chiêm Nam Huyền nhìn An Mặc Hàn một cái, An Mặc Hàn xoa xoa lỗ mũi không thoải mái, lắc đầu một cái, anh không bị cảm nha, nhất định là An Dĩ Mạch đang nhắc tới anh. Nhớ tới sự điên cuồng của tối qua, An Mặc Hàn liền cười, mà anh cười như vậy hoàn toàn khiến Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ hiểu rõ. Sau đó, An Mặc Hàn liền bị hai người bọn họ khinh bỉ một hồi.

"Mình đoán chắc là tối qua ngồi nào đó quá điên cuồng, cho nên mới bị mắg."

Toàn Ti Dạ nhìn vẻ mặt tươi cười của An Mặc Hàn trên ghẹo nói, có điều, không thể không nói, Toàn Ti Dạ bọn họ thật sự đã đoán đúng.

"Cậu đây là đang hâm mộ ghen tỵ sao?"

An Mặc Hàn chau mày nhưng anh không đồng ý những lời nói của Toàn Ti Dạ. Anh không phải là người mà Toàn Ti Dạ có thể đùa giỡn, cho dù là quá mức điên cuồng đó cũng là chuyện của anh và Dĩ Mạch.

"Mình nào dám chứ."

Toàn Ti Dạ bấu môi, mặc dù ngoài miệng nói không dám, nhưng trong lòng cũng không cho là như vậy, còn Chiêm Nam Huyền thì ở bên cạnh cười trộm.

"Tớ đi trước, ngày mai còn phải kí hợp đồng với người của tập đoàn Thương Quan."

An Mặc Hàn cầm áo lấy áo khoác, chào hai người Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ liền rời khỏi Phi Tinh Đới Nguyệt, bỏ lại hai người Chiêm Nam

Huyền và Toàn Ti Dạ đang nhắm mắt nhủ mảy.

"Mình cũng phải đi, tối nay chị mình về rồi."

"Chị Nhan về hả?"

Toàn Ti Dạ hỏi, Chiếm Nhan đi đã ba năm, không ngờ tối nay sẽ trở về.

"Ừ, mình phải đi đón chị ấy, ngày mai chúng ta lại gặp mặt, đi đây."

Sau khi Chiếm Nam Huyền đi, Toàn Ti Dạ ngồi một hồi ở Phi Tinh Đối Nguyệt, Diễm Đan sau đó lái xe đến dưới lầu nhà Hạ Hi, ngẩng đầu lên nhìn đèn sáng trong phòng cô một chút, cuối cùng cười chua xót, chuẩn bị lái xe trở về, nhưng lúc này lại di động của anh lại vang lên, nhìn tên hiển thị ở màn hình, Toàn Ti Dạ đang cầm điện thoại trong tay thế nhưng lại run lên.

"Hạ Hạ", hai chữ này cứ chớp động liên tục trên màn hình di động của anh, cuối cùng, anh vẫn lướt qua nhận cuộc gọi.

"Ừ....."

.....

Đầu dây điện thoại bên kia không truyền tới chút âm thanh nào, Toàn Ti Dạ nghi ngờ nhìn điện thoại, vẫn đang kết nối, chưa tắt.

"Hạ Hạ?"

.....

Đầu dây điện thoại bên kia vẫn không truyền tới chút động tĩnh nào, nhưng lại có tiếng thở dốc nặng nề.

Toàn Ti Dạ cúp điện thoại, nhanh chóng xuống xe đi vào bên trong chung cư. Chỉ chốc lát liền đi tới phòng của Hạ Hi, đập cánh cửa ra. Toàn Ti Dạ đi vào phòng ngủ của cô, thấy Hạ Hi đã hôn mê, trong tay còn cầm điện thoại.

"Hạ Hạ, Hạ Hạ....."

Anh gọi nhưng Hạ Hi không trả lời anh, vẫn nằm im ở đó. Anh ôm lấy Hạ Hi, lo lắng lập tức đưa vô vào bệnh viện. Sau đó, bác sĩ y tá tiếp nhận đưa vào phòng cứu cấp. Lúc này anh mới yên tâm một chút, nhưng vẫn lo lắng một mực nhìn tình huống Hạ Hi trong phòng cấp cứu.

Cho đến khi bác sĩ ra, Toàn Ti Dạ lập tức đi tới bên cạnh bác sĩ hỏi thăm sức khỏe của Hạ Hi.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ nhìn dáng vẻ lo lắng của anh liền cho anh một ánh mắt an ủi.

"Không có việc gì, là bị viêm ruột thừa cấp tính, đau quá nên hôn mê thôi. Bây giờ chúng tôi lập tức phải tiến hành phẫu thuật, anh nhanh đi làm thủ tục nhập viện cho ấy đi."

"Được, cảm ơn bác sĩ."

"Không cần khách khí."

Mặc dù nghe bác sĩ nói tình huống của Hạ Hi, tuy viêm ruột thừa cấp tính cũng không phải là bệnh nặng gì, nhưng Toàn Ti Dạ vẫn rất lo lắng tình huống của Hạ Hi, theo sự chỉ dẫn của bác sĩ Toàn Ti Dạ làm thủ tục cho Hạ Hi, sau đó cửa phòng phẫu thuật lại sáng một lần nữa.

Mãi cho đến khi nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật tắt đèn, lúc này Toàn Ti Dạ mới thở phào nhẹ nhõm, chờ đợi bác sĩ và Hạ Hi ra ngoài.

Một lát sau, Hạ Hi đã được đẩy ra, sắc mặt có chút tái nhợt. Nhìn thấy bộ dáng này của cô, Toàn Ti Dạ vô cùng đau lòng.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?"

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, mỉm cười với anh.

"Ca phẫu thuật rất thành công, chờ hết thuốc tê sẽ tỉnh. Trước cứ nằm viện một tuần, chờ vết thương khỏi phục là có thể xuất viện rồi."

"Cám ơn bác sĩ."

Hạ Hi được được đẩy vào phòng bệnh bình thường một lát sau liền tỉnh. Sau khi tỉnh lại, cô liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Toàn Ti Dạ, sau đó lại nghĩ hoặc nhìn hoàn cảnh xung quanh. Lúc này mới phát hiện ra mình đang nằm ở bệnh viện, cô nhớ đột nhiên bụng cô rất đau, sau đó liền nghĩ đến Toàn Ti Dạ, cho nên mới gọi điện cho anh, nhưng còn chưa đợi anh nhận cô đã đau ngất đi, không ngờ sau khi tỉnh lại thì mình đã ở trong bệnh viện rồi.

"Hạ Hạ, cô tỉnh rồi."

Toàn Ti Dạ kích động, hai tay anh nắm thật chặt cánh tay cô, sau đó đưa lên gương mặt của anh.

"Tôi bị sao thế này?"

Hạ Hi vẫn còn hơi suy yếu, nhưng thấy bộ dáng này của Toàn Ti Dạ thì trong lòng rất cảm động, hoàn toàn quên mất hai người vẫn đang trong thời gian chiến lẫnh (*).

(*) Chiến lẫnh: chiến tranh lạnh, hờn giận nhau.

"Cô bị viêm ruột thừa cấp tính, nhưng đã làm phẫu thuật, không sao rồi, yên tâm"

Hạ Hi nghĩ lại hỏi một câu: "Là anh đưa tôi tới bệnh viện sao?"

Toàn Ti Dạ gật đầu một cái, Hạ Hi không tiếp tục hỏi nữa, chỉ nói mình khát, Toàn Ti Dạ liền rót một ly nước cho cô, sau đó cô nói buồn ngủ, Toàn Ti Dạ một mực ngồi bên cạnh giường bệnh cùng với cô.

Không lâu sau, cửa phòng bệnh bị mở ra, Toàn Ti Dạ nhìn người tới mới phát hiện là An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, liền ý bảo bọn họ nhẹ nhàng một chút. Sau đó, An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ đi ra phòng bệnh còn An Dĩ Mạch thì ở lại. Không lâu sau, Hạ Hi cũng tỉnh lại.

"Hi Hi, cậu tỉnh rồi?"

"Dĩ Mạch....."

Hạ Hi vẫn hơi suy yếu, có điều đã đỡ hơn lúc nãy rất nhiều.

"Có muốn uống nước không?"

An Dĩ Mạch rót một ly nước cho Hạ Hi, Hạ Hi nhận lấy nhưng không uống.

"Anh ấy đâu rồi?"

"Ở ngoài cửa."

An Dĩ Mạch biết cô ấy hỏi chính là Toàn Ti Dạ. Thật ra từ hôm qua, lúc bọn họ bắt đầu ăn cơm cô cũng chú ý tới Hi Hi và Toàn Ti Dạ đang giận dỗi, Có điều đây là chuyện riêng của hai người họ, nếu họ lựa chọn không nói, cô cũng không nên hỏi. Cô tin tưởng một ngày nào đó, Hi Hi sẽ nói.

"Bảo anh ấy vào đi, cậu cứ về trước đi, mình không sao rồi."

"Ừ, được, ngày mai mình sẽ quay lại thăm cậu."

"Được."

Sau khi An Dĩ Mạch đi ra khỏi phòng bệnh thì Toàn Ti Dạ liền đi vào. Sau đó, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn trở về nhà.

"Mặc Hàn, anh nói Hi Hi và Ti Dạ bọn họ sẽ tự giải quyết, dù sao cái này cũng là chuyện tình cảm của bọn họ, chúng ta không có biện pháp xen vào,

Dùng qua bữa tối, An Dĩ Mạch ngồi ở trước bàn trang điểm hỏi An Mặc Hàn đang ngồi ở trên giường chơi máy tính. MarisMiu lequydon MarisMiu An Mặc Hàn nghe được câu hỏi của cô liền thở dài, để máy tính xuống, kéo An Dĩ Mạch qua để cô ngồi ở trong lòng của mình.

"Dĩ Mạch, chuyện của Hạ Hi và Ti Dạ bọn họ sẽ tự giải quyết, dù sao cái này cũng là chuyện tình cảm của bọn họ, chúng ta không có biện pháp xen vào, em phải tin tưởng hai người họ, hiểu không?"

An Mặc Hàn biết Hạ Hi là chị em tốt của An Dĩ Mạch, cô không muốn Hạ Hi bị thương tổn, nhưng mỗi một chuyện tình cảm, không phải đều là thuận buồm xuôi gió, chỉ có trải qua tình mưa gió, mới có thể thất thái (*).

(*)Thất thái: Đạt được sự bền vững, viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81-1

Editor: MarisMiu

"Nhưng thật sự em rất lo cho Hi Hi, ở đây cô ấy không có người thân nào hết, chỉ có em và Huyền Huyền. Hơn nữa, Hi Hi cô ấy rất mạnh mẽ, có chuyện gì đều đợi có kết quả rồi mới nói cho chúng em biết. Trong quá trình gặp phải đau khổ, cô ấy vẫn một mình chịu đựng. Em đang nghĩ, Mặc Hàn, có phải em sai lầm rồi hay không?"

Lúc trước là cô tạo cơ hội cho Hi Hi và Toàn Ti Dạ, bây giờ nhìn hai người họ đều vì đoạn tình cảm này mà đau khổ, cô thật sự rất khổ sở.

"Dĩ Mạch, chuyện này em không sai, hơn nữa, chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với em, nguyên nhân chính là giữa bọn họ, đây là thử thách đối với số phận của bọn họ, không có một tình cảm nào mà thuận buồm xuôi gió, cho nên em không nên nghĩ nhiều, được không?"

Trải qua sự khuyên bảo tận tình của của An Mặc Hàn, rốt cuộc An Dĩ Mạch cũng bỏ qua chuyện của Hạ Hi và Toàn Ti Dạ, nhưng lại lâm vào một vòng xoáy khác, khiến An Mặc Hàn không biết phải làm sao.

"Mặc Hàn, chúng ta sẽ không gặp phải khó khăn như vậy chứ. Không, có lẽ chúng ta còn nghiêm trọng hơn, dù sao quan hệ của chúng ta không được người ngoài chấp nhận."

Hôm nay không biết An Dĩ Mạch bị sao vậy nhỉ, lại xúc động như vậy, rất suy sụp. Tất cả chuyện này bọn họ đều đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhưng An Mặc Hàn vẫn không từ bỏ.

"Dĩ Mạch, hôm nay em bị sao vậy? Không phải em đã nói, bất kể về sau có chuyện gì xảy ra, em đều không quan tâm à? Không phải em đã nói, chỉ cần như bây giờ là tốt rồi sao?"

An Mặc Hàn nhớ tới lời nói của cô trước kia, thời điểm bọn họ vừa ở chung cùng nhau, lúc đó An Dĩ Mạch vẫn không chấp nhận quan hệ của bọn họ, dù sao bọn họ cũng là chị em mười mấy năm.

Nhưng về sau không biết vì cái gì, đột nhiên Dĩ Mạch nghĩ thông suốt, cô nói mặc kệ sau này phát sinh cái gì, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, bây giờ chỉ cần cô hạnh phúc là đủ rồi.

Nhưng bây giờ An Dĩ Mạch lại giống như trở về thời điểm trước kia, bây giờ cô lại giống như trước đó, không thể chấp nhận quan hệ của bọn họ, lo lắng chuyện tương lai, không tin tưởng với tình cảm của bọn họ.

"Nhưng em nói những lời đó không phải rất đúng sao?"

An Dĩ Mạch đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của An Mặc Hàn. Lần này, An Mặc Hàn thật sự có chút luống cuống, bởi vì anh nhìn thấy trong ánh mắt của cô tràn đầy thống khổ và bi thương.

"Dĩ Mạch...."

An Mặc Hàn gắt gao ôm cô vào lòng, cho cô nhiệt độ, để cô cảm nhận được anh vẫn còn tồn tại.

"Dĩ Mạch, anh mặc kệ người khác nghĩ thế nào, mặc kệ tương lai ra sao. Anh chỉ biết em là của anh, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh."

An Mặc Hàn nói bá đạo rốt cuộc cũng khiến An Dĩ Mạch tỉnh táo lại, cô nhẹ nhàng đẩy An Mặc Hàn ra, trong mắt tràn ngập nước mắt.

"Thật xin lỗi, em không nên nghĩ ngợi lung tung."

Lúc này An Dĩ Mạch giống như một đứa trẻ, cúi đầu nhận sai với An Mặc Hàn.

"Ngaoan, không có việc gì. Anh không trách em, em chỉ cần tin tưởng là tốt rồi, được chứ? Hử?"

"Ừm."

Lấy được câu trả lời khẳng định của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn liền cười. Trong lòng cũng thở ra một hơi, rốt cuộc cũng tốt rồi, có điều lại âm thầm quyết định một vấn đề, anh quyết định đã thông tư tưởng của Toàn Ti Dạ, để cậu ấy nhanh nhanh lừa được Hạ Hi, như vậy Dĩ Mạch nhà anh mới không suy nghĩ lung tung.

Tối nay không có liều chết triển miên, An Mặc Hàn chỉ gắt gao ôm chặt An Dĩ Mạch, tại cái rét lạnh của ban đêm cho cô nhiệt độ, để cô cảm nhận sự tồn tại của anh.

Còn tối nay trong nhà Chiếm Nam Huyền là một trận vui vẻ, bởi vì Chiếm Nhan, con gái duy nhất của Chiếm gia đã trở lại.

Buổi tối này, trong phòng bệnh của bệnh viện cũng là một sự yên lặng và ấm áp, MarisMiu lequydon MarisMiu Toàn Ti Dạ dứt từng muỗng cháo cho Hạ Hi, Hạ Hi cứ như một đứa con nít, ăn toàn bộ cháo mà Toàn Ti Dạ dứt, sau đó nằm xuống để Toàn Ti Dạ đắp chăn bông, mãi cho đến khi cô ngủ thiếp đi, Toàn Ti Dạ mới đi đến một cái giường khác nằm ngủ.

Đêm, là yên lặng như thế, nhưng mọi người đều không nghĩ tới cái ban đêm an tĩnh này lại là sự yên lặng trước bão táp.

Sau một đêm dài trôi qua, ngênh đón là ánh bình minh rực rỡ, nhưng có lẽ ông mặt trời cũng cảm giác được hôm nay có bão táp, cho nên liền ẩn giấu mình đi, thời tiết âm u, tâm tình mọi người cũng không giống nhau.

Ngày mới bắt đầu, mọi người lại bắt đầu một ngày bận rộn, nhưng cũng có người bởi vì một nguyên nhân nào đó, nằm ở trong bệnh viện giống như Hạ Hi chẳng hạn.

Vì Hạ Hi nên ngày nào Toàn Ti Dạ cũng ở trong bệnh viện, ngay cả bữa sáng cũng đều do Dĩ Mạch và Dư Huyền đưa đến cho bọn họ.

"Ti Dạ, Hi Hi vừa làm phẫu thuật, chúng tôi mang đến ít cháo hơi nhạt, nếu anh ăn không quen có thể ra ngoài ăn chút gì đó, Hi Hi ở đây đã có chúng tôi trông giùm rồi."

An Dĩ Mạch múc một chén cháo nóng vào trong bát rồi đưa cho Hạ Hi, nhưng Toàn Ti Dạ vẫn không ra ngoài, mà là múc một chén cho mình rồi ngồi xuống húp cạn một hơi.

"Tôi đi qua chỗ bác sĩ hỏi tình huống của Hạ Hi một chút, mọi người cứ nói chuyện đi."

Không đợi An Dĩ Mạch các cô nói gì, Toàn Ti Dạ đã nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

"Hi Hi, hai người bị sao vậy?"

An Dĩ Mạch không hỏi chuyện của Hạ Hi và Toàn Ti Dạ, nhưng thông minh như Dư Huyền cũng phát hiện ra, dĩ nhiên cho nên cô ấy lên tiếng hỏi. Mặc dù Dĩ Mạch có chút không đồng ý nhưng nếu Huyền Huyền đã hỏi thì cô cũng muốn nghe.

"Chúng tớ..."

"Anh ta ức hiếp cậu hả?"

Dư Huyền giành trước hỏi, An Dĩ Mạch lấy tay chọc cô một cái, ý bảo cô im lặng. Dư Huyền thấy Dĩ Mạch nhắc nhở thì bĩu môi, sau đó im lặng ngồi một bên không nói gì.

"Dĩ Mạch, Huyền Huyền, hai người còn nhớ rõ nguyên nhân vì sao mình lại đến nơi này chứ?"

An Dĩ Mạch và Dư Huyền gật đầu, các cô đương nhiên nhớ rõ. Hồi nhỏ, Hi Hi có một người bạn nhỏ, mà cô ấy tới nơi này, chính là muốn tìm người bạn nhỏ đó, nhưng các cô không rõ, chuyện này thì có quan hệ gì với Toàn Ti Dạ.

"Người bạn quen biết một tiếng đồng hồ kia có quan hệ với Ti Dạ sao?"

An Dĩ Mạch thật sự không nghĩ ra, lúc cô biết Ti Dạ là lúc cậu ấy năm tuổi, chuyện trước đó cô cũng không rõ.

Hạ Hi lắc đầu, "Mình không biết, vốn mình nghĩ muốn đến tìm người kia rồi trở về nước M, nhưng mình lại ở đây gặp gỡ Toàn Ti Dạ."

Gương mặt của Hạ Hi mờ mịt, bởi vì Toàn Ti Dạ xuất hiện làm xáo trộn hết kế hoạch của cô, cũng để cô từ từ quên mất đại ca ca năm xưa kia.

"Hi Hi...cậu có thể nói cho chúng mình biết vì sao cậu lại muốn tìm lại người bé trai kia không? dĩ nhiên là muốn tìm lại người bé trai kia không? Dĩ nhiên là muốn tìm lại người bé trai kia không? Dĩ nhiên là muốn tìm lại người bé trai kia không? Dĩ nhiên là muốn tìm lại người bé trai kia không?"

Về điểm này đúng là An Dĩ Mạch các cô vẫn không thể hiểu nổi, trước kia cô cũng có hỏi qua, nhưng Hi Hi không nói ra nguyên nhân.

"Giữa chúng mình có một ước định." Hạ Hi nói.

Toàn Ti Dạ mới từ bên ngoài phòng bác sĩ trở về đúng lúc nghe được các cô nói chuyện, mãi cho đến khi An Dĩ Mạch và Dư Huyền đi ra khỏi phòng bệnh, Toàn Ti Dạ mới phản ứng kịp.

"Mọi người đi sao?"

"Ừm, cô Lilian còn đang chờ tôi ở cửa, Ti Dạ, anh hãy chăm sóc cô ấy cho tốt."

"Tôi biết."

Đợi sau khi An Dĩ Mạch và Dư Huyền đi thật xa, Toàn Ti Dạ mới bước vào phòng bệnh.

"Anh ăn gì chưa?"

Hạ Hi thấy người tới là Toàn Ti Dạ, liền hỏi, cô nhớ rõ hình như anh ấy chỉ ăn đúng một bát cháo.

"Đã ăn rồi. Hôm nay em cảm thấy thế nào, miệng vết thương còn đau lắm không?"

Toàn Ti Dạ thân thiết kéo góc chăn lên cho cô, sau đó ngồi ở trên cái ghế bên cạnh giường bệnh, thâm tình nhìn cô.

"Không đau nữa rồi. Ti Dạ, cảm ơn anh."

Hạ Hi nhìn Toàn Ti Dạ có chút mệt mỏi, bắt đầu từ hôm qua anh vẫn luôn chăm sóc cô, đoán chừng tối qua cũng không ngủ ngon đi.

"Hạ Hạ, chúng ta tâm sự một chút được không?"

Toàn Ti Dạ đột nhiên lên tiếng, khiến Hạ Hi kinh ngạc một phen, nhưng rất nhanh cô liền gạt đầu.

Bên này, sau khi An Dĩ Mạch và Dư Huyền ra khỏi bệnh viện thì hai người tách ra. An Dĩ Mạch gọi điện thoại cho Lillian, sau đó tự mình lái xe tới địa chỉ mà Lillian nói.

Buổi sáng hôm nay Lillian kêu người tới đón cô, vì cô phải đi thăm Hạ Hi nên để cho người kia về trước, hơn nữa cũng nói với Lillian rằng cô sẽ tới trễ một chút.

Khoảng nửa giờ sau, rốt cuộc An Dĩ Mạch cũng đến nơi mà Lillian nói, đang muốn xuống xe, điện thoại của cô liền vang lên.

"Có chuyện gì sao?"

An Dĩ Mạch biết đầu dây điện thoại bên kia là An Mặc Hàn, có điều cô không hiểu tại sao lúc này An Mặc Hàn lại gọi điện thoại cho cô.

"Không có việc gì. Em đang làm gì vậy?"

Giọng nói trầm thấp của An Mặc Hàn truyền đến, An Dĩ Mạch cười cười nói cho anh biết cô đợi cô Lillian ở nơi này. Sau đó An Mặc Hàn nói Ferman cũng ở đây, bảo cô chú ý an toàn sau đó liền cúp máy.

An Dĩ Mạch nhìn điện thoại đã bị cúp máy một lát, sau đó mới mở cửa xe đi xuống.

An Dĩ Mạch nhìn nơi này một chút, là Đài Truyền Hình lớn nhất thành phố S, cô nhú nhú mào, lễ quý đôn marismiu lễ quý đôn sau đó gọi điện cho Lillian hỏi rõ số phòng rồi cô đi vào, nhưng cô không phát hiện sau khi cô đi vào, Tô Nguyệt cùng với Thượng Quan Hồng cũng đi vào.

"Cô Lillian."

An Dĩ Mạch đẩy cánh cửa của một căn phòng ra, Lillian đang nhìn trang phục của Hàn Ngữ Yên, thấy An Dĩ Mạch đi vào thì gọi cô.

"Dĩ Mạch, cháu đã đến rồi."

"An tiểu thư....."

Hàn Ngữ Yên quay người lại khiến An Dĩ Mạch kinh ngạc, cô vẫn biết Hàn Ngữ Yên rất đẹp, nhưng hôm nay cô ta lại xinh đẹp hơn mọi hôm.

Đôi mắt to dễ thương linh động, lông mi thật đen và dày giống như một cây quạt nhỏ, nhấp nháy vụt sáng. Đôi mắt to đen kịt sáng ngời tràn đầy nụ cười, giống như mặt trăng một dạng! Cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng nõn bóng loáng, làm cho người ta không nhìn được muốn đi sờ một cái. Trên mặt cô ta có một tảng hồng nhàn nhạt, nhìn rất đáng yêu! Đôi môi anh đào nhỏ nhắn hé mở khiến người ta không nhìn được muốn đi nếm thử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81-2

Editor: MarisMiu

Ngay cả An Dĩ Mạch cũng kinh hãi khi nhìn thấy Hàn Ngữ Yên như vậy, nhưng dù sao cô cũng là An Dĩ Mạch, rất nhanh cô đã khôi phục lại, có điều trong lòng vẫn rất khiếp sợ cách ăn mặc hôm nay của Hàn Ngữ Yên.

Một Hàn Ngữ Yên rất đáng yêu, giống như một tiểu tinh linh, thoát nhìn rất vô hại.

"Hôm nay Hàn tiểu thư thật xinh đẹp, giống y như một vị tiểu thiên sứ."

Mặc dù cô không có bất kỳ ấn tượng tốt gì đối với Hàn Ngữ Yên, nhưng khen cô ta thì vẫn nên khen. Nếu không, chẳng phải phụ công Hàn Ngữ Yên trang điểm xinh đẹp như thế sao.

"Cám ơn An tiểu thư. Hôm nay, quảng cáo này rất quan trọng đối với Ngữ Yên, mặc dù trước kia Ngữ Yên có chút hiểu lầm với An tiểu thư, nhưng

Ngữ Yên vẫn hy vọng An tiểu thư có thể giúp đỡ Ngữ Yên."

Hàn Ngữ Yên nói vô cùng chân thành, đôi mắt to sáng ngời càng thêm linh động, thấy bộ dáng này của Hàn Ngữ Yên, An Dĩ Mạch không thể không bội phục, quả nhiên là diễn viên, kỹ thuật diễn này đúng là không phải trò đùa.

"Hàn tiểu thư yên tâm, nếu cô Lillian đã tự mình mời tôi hỗ trợ, nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức. Hơn nữa, Hàn tiểu thư cũng là nghệ sĩ dưới trướng của giải trí Mặc Mạch, mà Ferman lại là bạn tốt của tôi, coi như là nể mặt mũi của Ferman, tôi cũng sẽ giúp Hàn tiểu thư."

An Dĩ Mạch nói hết sức khéo léo, thứ nhất nói rõ cô không phải coi trọng mặt mũi của Hàn Ngữ Yên mà đến, cũng nói rõ quan hệ của cô và Mặc Mạch quốc tế. d-i-e-n-d-a-n-l-e-q-u-y-d-o-n Dĩ nhiên, dựa theo tính tình của Hàn Ngữ Yên nhất định sẽ nghĩ đến quan hệ của An Dĩ Mạch cô và An Mặc Hàn. Quả nhiên, An Dĩ Mạch nhanh mắt thấy được hai tay của Hàn Ngữ Yên nắm lại thật chặt.

"Cô Lillian, chúng ta bắt đầu chọn trang sức thôi."

An Dĩ Mạch không tiếp tục đề ý đến Hàn Ngữ Yên nữa. Vốn Lillian cũng muốn nhắc nhở An Dĩ Mạch là thời gian không còn sớm, nên bắt đầu rồi, đúng lúc này An Dĩ Mạch lại chủ động nói ra, mà Hàn Ngữ Yên ăn một bụng tức giận chỉ có thể kìm nén nhìn An Dĩ Mạch theo Lillian đi ra khỏi phòng.

"Dĩ Mạch, qua đây xem một chút, cháu xem cái nào thích hợp với Ngữ Yên hơn."

Lillian bảo người ta lấy ra toàn bộ trang sức, An Dĩ Mạch lập tức hoa mắt, nhưng dù sao cô cũng chuyên về ngành này nên phản ứng lại rất nhanh.

"Cô Lillian, công ty nào cung cấp trang sức cho Hàn tiểu thư để quay quảng cáo vậy, nói thật những đồ trang sức này không được tốt cho lắm."

An Dĩ Mạch tùy ý cầm lên một bộ, đưa lên trước mắt nghiêm túc quan sát thật kỹ.

"Đây là công ty đá quý Kỳ Hạ của tập đoàn Thượng Quan, có điều quảng cáo này có rất nhiều người đang muốn quay. Cháu cũng biết đó, các minh tinh bên trong công ty giải trí Kỳ Hạ của tập đoàn Thượng Quan không hề kém Ngữ Yên. Ngữ Yên mới đến giải trí Mặc Mạch, đây cũng là Ferman vì Ngữ Yên mà đi bước đầu tiên, nếu như Ngữ Yên có thể quay được show quảng cáo này, con đường của cô ấy cũng sẽ từ từ phát triển, cho nên Dĩ Mạch, cô rất hi vọng cháu có thể giúp cô ấy."

Lillian nói rất chân thành, dựa vào nét mặt của bà ấy có thể thấy được Lillian thật lòng quan tâm đến Hàn Ngữ Yên. An Dĩ Mạch gật đầu một cái, trong lòng chỉ hy vọng Hàn Ngữ Yên không nên khiến Lillian thất vọng mới phải.

Sau đó, An Dĩ Mạch chọn một bộ trang sức màu hồng cho Hàn Ngữ Yên, cô nghĩ đến trang phục hôm nay của Hàn Ngữ Yên thì cảm thấy bộ này càng thích hợp với cô ấy hơn. Hơn nữa, nhất định sẽ khiến danh tiếng của cô ấy vang xa.

"Bộ này đi, cháu cảm giác Hàn tiểu thư rất thích hợp bộ này, với trang phục hôm nay của cô ấy, bộ trang sức này nếu như đeo ở trên người của cô ấy, nhất định càng nổi lên bộ trang sức đặc sắc này, hơn nữa, cũng sẽ khiến Hàn Ngữ Yên càng thêm lộ ra vẻ đáng yêu mê người."

"Dĩ Mạch, cháu thật rất tinh mắt, bộ này mà đeo trên người của Ngữ Yên thì cực kỳ xinh đẹp."

Lillian không nhận được tán dương khi nhìn An Dĩ Mạch lựa chọn đồ trang sức cho Hàn Ngữ Yên. Mặc dù Hàn Ngữ Yên không thích An Dĩ Mạch lắm, nhưng bà rất hài lòng đối với ánh mắt chọn đồ của Dĩ Mạch.

Nhìn An Dĩ Mạch cũng hài lòng gật đầu, Hàn Ngữ Yên cười trào phúng, trong lòng cũng nghĩ tới lát nữa sẽ có kịch hay xảy ra.

"An tiểu thư, thật cảm ơn cô, nếu hôm nay tôi có thể tranh thủ lấy được show quảng cáo này, nhất định sẽ vô cùng cảm tạ cô."

"Hàn tiểu thư không cần khách khí, chúc cô thành công"

Chỉ chốc lát liền đến lượt Hàn Ngữ Yên, cô ta hít sâu một hơi liền đi lên sân khấu, lễ quý đôn marismiu lễ quý đôn bởi vì Lillian là người đại diện của Hàn Ngữ Yên cho nên đứng nhìn ở phía sau màn che, vì vậy cũng không có thời gian trò chuyện với Dĩ Mạch.

"Dĩ Mạch, cháu đi vào phòng nghỉ trước đi, lát nữa cô sẽ đến tìm cháu, được không?"

"Cháu không sao, cô Lillian cứ làm việc đi."

Sau khi Lillian đi, An Dĩ Mạch liền đi đến căn phòng bọn họ vừa lựa chọn trang sức kia, nhưng vừa đi ra phòng hóa trang, đã bị một cô gái đụng phải.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi."

An Dĩ Mạch nhú mày, dựa vào khung cửa mới có thể đứng vững, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn về phía cô gái đụng vào cô, chỉ thấy cô gái đó vẫn cúi đầu nói xin lỗi, nên Dĩ Mạch hoàn toàn không thấy đáng về của cô ấy.

"Tôi không sao, cô đi đi."

Sau đó, cô gái kia liền quay người rời đi, An Dĩ Mạch nhìn bóng lưng vội vã của cô gái vừa rời khỏi liền nhú mày, quay người lại vào phòng hóa trang của Hàn Ngữ Yên.

Rất nhanh liền nhìn thấy gương mặt kích động của Hàn Ngữ Yên và Lillian cùng đi vào, An Dĩ Mạch đã nhìn thấy nụ cười của họ liền biết Hàn Ngữ Yên nhất định sẽ thành công, cô hiểu ý cũng bật cười.

"Dĩ Mạch, thật sự làm phiền cháu rồi, nếu hôm nay không phải cháu cho lời khuyên, Ngữ Yên thật sự rất khó mà giành được đây."

Lillian mỉm cười, An Dĩ Mạch cũng nở một nụ cười xinh đẹp với bà. Không biết vì sao khi Hàn Ngữ Yên nhìn nụ cười của hai người họ lại cảm thấy giống nhau y hệt, chỉ cảm thấy chói mắt khác thường, nhưng cô chỉ cần nghĩ đến chuyện tiếp theo đây thì tâm tình lập tức tốt lên rất nhiều.

"Hàn tiểu thư, bên ngoài đã có truyền thông đang đợi, xin hỏi bây giờ cô có thể tiếp nhận phỏng vấn không?"

Ba người trong cuộc đang im lặng, Thượng Quan Hồng đi tới, bên cạnh còn có Tô Nguyệt đi cùng.

"Chị Dĩ Mạch cũng ở đây nha."

Tô Nguyệt cười rất vô hại, nhưng An Dĩ Mạch lại không vui nổi.

"Thượng Quan tiểu thư, hợp tác vui vẻ. Đi thôi, đừng làm cho mấy người bạn truyền thông nóng lòng chờ đợi." Hàn Ngữ Yên nói, sau đó đi ra ngoài cùng với Thượng Quan Hồng, Lillian cũng dẫn An Dĩ Mạch ra theo sau.

Sau đó, Thượng Quan Hồng, Lillian, và Hàn Ngữ Yên đi ở phía trước, Tô Nguyệt và An Dĩ Mạch đi ở phía sau. An Dĩ Mạch nhìn hai người Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên đi song song trước mặt, lại nhìn về mặt tươi cười vô hại Tô Nguyệt bên cạnh một chút, thấy đột nhiên rất buồn bực. Đang muốn nói với Lillian rằng sẽ đi về trước, nhưng các ký giả truyền thông lập tức lao qua khi nhìn thấy Hàn Ngữ Yên, lần này ngay cả cơ hội nói cũng không còn. Lúc này, ở trong phòng hóa trang của Hàn Ngữ Yên, khi bọn họ vừa rời khỏi thì Ferman lập tức chạy đến nhưng lại không tìm thấy An Dĩ Mạch đâu.

"Kỳ quái, chẳng lẽ Dĩ Mạch đi về trước rồi?"

Ferman đứng ở trước cửa sờ sờ cảm của mình, lăm bầm lâu bâu. An Mặc Hàn vừa gọi điện cho anh bảo anh đi theo Dĩ Mạch, anh ấy sợ hai người phụ nữ Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng kia hợp tác gây bất lợi với Dĩ Mạch. [d i e n d a n m a r i s m i u l e q u y d o n](#) Anh nhận điện thoại liền chạy tới, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Dĩ Mạch đâu.

"Này, Hàn tiểu thư đâu rồi?"

Ferman kéo một nhân viên lại liền hỏi, có thể Dĩ Mạch và Hàn Ngữ Yên vẫn đang ở cạnh nhau. Người nơi này không biết Dĩ Mạch, cho nên chỉ có thể hỏi Hàn Ngữ Yên đang ở đâu.

"Thượng Quan tiểu thư vừa lên tìm Hàn tiểu thư, sau đó họ đi ra đại sảnh tiếp nhận phỏng vấn của ký giả rồi."

Sau khi nghe xong, Ferman lập tức nhú mày. Tiếp nhận phỏng vấn của ký giả, không phải nói đợi lát nữa mới bắt đầu sao? Thế nào họ lại đi sớm như vậy?

Ferman đang ở bên trong nghỉ ngơi thì một tiếng thét chói tai truyền từ một cái phòng khác.

"A....."

Ferman nghe được tiếng thét liền chạy tới, nơi đó chính là gian phòng mà An Dĩ Mạch và Lillian cùng chọn lựa trang sức, mà tiếng thét lên chính là của cô gái vừa đụng phải Dĩ Mạch.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ferman hỏi.

"Phí tiền sinh, chúng tôi cung cấp đồ trang sức cho Hàn tiểu thư nhưng bị thiếu mất một bộ, hơn nữa, còn là bộ có giá trị lớn nhất."

Gương mặt cô gái kia lo lắng sốt ruột, giống như nếu thật sự thiếu mất một bộ thì cô cũng sẽ bị lôi ra ngoài bán chết vậy.

"Làm sao có thể chứ? Không phải Hàn tiểu thư mang ra ngoài một bộ rồi sao?"

Ferman không nghĩ ngợi gì, có điều trong lòng lại bắt đầu lo lắng. Nếu như thật sự xảy ra chuyện như vậy, chi quảng cáo này tuyệt đối sẽ bị hủy, hơn nữa, giải trí Mặc Mạch của bọn họ còn có thể phải hầu tòa.

"Chúng ta cùng nhau tìm lại một chút, không thể không cánh mà bay được."

Lần này, Ferman cũng nghiêm túc. Mặc dù chỉ là một bộ trang sức, nhưng lại liên quan đến danh dự của giải trí Mặc Mạch. Trong quá trình tìm kiếm, An Mặc Hàn gọi tới một cuộc điện thoại, Ferman nói đơn giản tình huống bên này liền cúp máy, nhưng Ferman lại không biết, ở bên kia sau khi cúp máy, An Mặc Hàn ngò suy nghĩ một hồi liền quay đầu lái xe đến chỗ của bọn họ.

"Trước tiên cô đi nói với tiểu thư Thượng Quan tiểu thư một tiếng, tôi ở đây tìm tiếp."

Ferman nhìn cô gái đang lo lắng và sợ hãi này, nếu vậy thì giao cho cô ta một nhiệm vụ đơn giản đi, nhưng Ferman lại không biết rằng đúng lúc cô gái này cũng có ý nghĩ như vậy.

Phía trước đại sảnh bên này, các phóng viên đang hỏi Hàn Ngữ Yên một vài vấn đề, tất cả vấn đề đều được Lillian và Hàn Ngữ Yên trả lời khéo léo. Cuối cùng, các ký giả hỏi lần này Hàn Ngữ Yên giành được quảng cáo thì có suy nghĩ gì. lqđ MarisMiu lqđHàn Ngữ Yên trả lời, lại làm cho nhóm người truyền thông chú ý tới An Dĩ Mạch.

"Lần này sở dĩ tôi có thể giành được quảng cáo lần này, đầu tiên phải cảm ơn tập đoàn Thượng Quan đã cung cấp đồ trang sức vô cùng quý báu cho Ngữ Yên, sau đó cảm ơn công ty giải trí Mặc Mặc đã đào tạo tôi. Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn một người, chính là người đang đứng bên cạnh tôi, tiểu thư An Dĩ Mạch."

Hàn Ngữ Yên vừa nói xong, các ống kính của ký giả lập tức nhắm ngay An Dĩ Mạch. Lúc này, các phóng viên mới bắt đầu chú ý đến cô gái xinh đẹp bí ẩn nhưng lại không ai biết đến này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81-3

Editor: MarisMiu

Mặc dù hôm nay An Dĩ Mạch ăn mặc rất đơn giản, chỉ mặc áo thun và quần jean, bên ngoài chỉ choàng một cái áo khoác. Có điều cô gái này làm cho người ta cảm giác khác hẳn với Hàn Ngữ Yên.

Theo bọn họ nghĩ, hôm nay Hàn Ngữ Yên giống như một tiểu tinh linh, mà An Dĩ Mạch lại giống như một cô công chúa. Mặc dù cô ấy ăn vận rất bình thường nhưng khi đứng chung một chỗ với Hàn Ngữ Yên, họ lại cảm thấy cô không kém Hàn Ngữ Yên chút nào.

"Tại sao Hàn tiểu thư lại nói như vậy, còn vị tiểu thư này là..."

Một phóng viên đầu tiên cất lên câu hỏi, An Dĩ Mạch nhún mày. Hàn Ngữ Yên cười cười, còn Thượng Quan Hồng vẫn đang trầm mặc lập tức cười lên càng thêm xinh đẹp.

"Hôm nay, tập đoàn Thượng Quan chuẩn bị năm bộ trang sức cho tôi, để chúng tôi tự lựa chọn. Thật may là có An tiểu thư lựa chọn giúp, cả quá trình đều là An tiểu thư chọn lựa đồ trang sức thích hợp giúp tôi, mới khiến các vị giám khảo thấy rằng Ngữ Yên có thể dựa vào bộ đồ trang sức này mà tỏa sáng nhất, cho nên lúc này mới có buổi phỏng vấn cho mọi người cùng hỏi đáp. lqđ MarisMiu lqđ Vì vậy, tôi vô cùng cảm ơn An tiểu thư. An tiểu thư làm phiền cô có thể nói rõ với mọi người là vì sao cô lại chọn bộ trang sức này cho Ngữ Yên được không?"

Hàn Ngữ Yên rất khéo léo mà ném vấn đề lại cho An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch nhăn mặt, Lillian cũng nhún mày, nhưng ở đây có đến mười tám nhà truyền thông đều hướng ống kính về phía cô nên cô không thể không nói.

"Thật ra tôi cũng không làm gì, chủ yếu là Hàn tiểu thư trời sinh đã xinh đẹp. Mỗi một bộ trang sức đều rất thích hợp với cô ấy, tôi chỉ rất may mắn nên mới chọn ra được bộ thích hợp nhất với cô ấy mà thôi, cảm ơn mọi người."

An Dĩ Mạch tuy nói vậy, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ nụ cười nào. Thật ra tất cả mọi người đều nhìn ra, An Dĩ Mạch chỉ qua loa đáp lại, nhưng cũng chính thái độ của An Dĩ Mạch như vậy, mới khiến cho các ký giả cho rằng cô thật sự chỉ là rất may mắn mới chọn được đồ thích hợp mà thôi, hoàn toàn không hề có sự thành thạo nào cả.

"Vậy thưa Thượng Quan tiểu thư, nghe nói lần này cô cung cấp đồ trang sức cho Hàn tiểu thư, trong đó có một bộ là bảo vật của công ty tập đoàn Thượng Quan, cũng là của hồi môn của mẹ tổng giám đốc Thượng Quan, Thượng Quan lão phu nhân. Xin hỏi, có thể để cho mọi người chúng tôi mở rộng tầm mắt được không?"

Một phóng viên đặt câu hỏi, khiến đám phóng viên này lún vào sâu hơn. Lúc này, ở phía sau Hàn Ngữ Yên, những nghệ sĩ không được chọn cũng đồng loạt xuất hiện. Trong lúc mọi người không để ý, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng lộ ra nụ cười nham hiểm. Trong lòng bọn họ liên hiện lên một câu "rốt cuộc cũng hỏi đến vấn đề này rồi."

"Đúng vậy, Thượng Quan tiểu thư, để cho chúng tôi xem một chút đi?"

"Để cho chúng tôi xem một chút đi."

"Nhìn một chút đi."

"Mọi người yên lặng một chút, tôi hiểu rõ tất cả mọi người muốn thấy được bộ trang sức này, dĩ nhiên, hôm nay nếu mọi người đã đến đây như vậy tôi cũng sẽ không để cho mọi người thất vọng mà về. Tôi đã bảo người cung cấp trang sức cho Hàn tiểu thư rồi. Mọi người ở phía dưới, chúng ta chơi một

trò chơi, sẽ để cho mọi người đoán một cái, ngoài bốn bộ trang sức và bộ trên người Hàn tiểu thư đang mang có một bộ chính là bảo vật của công ty tập đoàn đá quý Thượng Quan. Nếu như các bạn đoán trúng, đợi đến khi công ty chúng tôi đem ra, sẽ cho các bạn mắt thấy tai nghe, có được hay không?"

"Được."

"Được."

Tất cả mọi người cùng nhau phụ họa, nhưng An Dĩ Mạch lại nhú mày. Trong lòng có chút lo lắng bởi vì cô mới vừa thấy được nụ cười nham hiểm của Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng, diễn đàn marismiu lê quý đôn Nhưng rất nhanh cô liền bình tĩnh lại, dù sao bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, cô cũng nhìn thử Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng có thể giờ trở gì, mà coi như cô cũng được xem miễn phí một vở kịch hay.

Một lát sau, một cô gái hốt ha hốt hoảng chạy tới, nói gì đó ở bên tai Thượng Quan Hồng. Ánh mắt Thượng Quan Hồng trầm xuống, vẻ mặt nghiêm túc và không dám tin.

"Thượng Quan tiểu thư, làm sao vậy?"

Hàn Ngữ Yên làm bộ như lo lắng cất tiếng hỏi, tất cả mọi người cũng muốn hỏi có chuyện gì.

"Hàn tiểu thư, chúng tôi cung cấp trang sức cho cô bị thiếu mất một bộ, hơn nữa bộ đó chính là 'twilight star – Ngôi sao hoàng hôn ', tôi nghĩ Hàn tiểu thư nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Về mặt của Thượng Quan Hồng nghiêm túc ép hỏi Hàn Ngữ Yên, mà 'twilight star' trong miệng cô ta chính là bộ trang sức mà mọi người đòi xem. Nó là bảo vật của công ty tập đoàn đá quý Thượng Quan, là của hồi môn bà nội của Thượng Quan Hồng, Thượng Quan lão phu nhân.

"Thượng Quan tiểu thư, làm sao có thể chứ, sao đồ trang sức có thể thiếu mất được. Thật sự là tôi không biết chuyện này, đồ trang sức tôi mang vẫn luôn là An tiểu thư chọn lựa giúp tôi, làm sao có thể xảy ra chuyện như thế được."

Về mặt của Hàn Ngữ Yên không dám tin và vô tội, nhưng trong lời nói của cô ta lại mơ hồ đẩy trách nhiệm cho An Dĩ Mạch.

"Hàn tiểu thư, châu báu của chúng tôi đều là do chúng tôi đặc biệt phái nhân viên đưa đến cho các vị tiểu thư để biểu diễn. Hôm nay, những người khác đều ở đây, lại duy nhất chỉ có Hàn tiểu thư bị mất một bộ. Hàn tiểu thư, chúng tôi giao châu báu giao vào tay của cô, còn về sau có người lòng dạ xấu xa hay không, vậy thì phải hỏi Hàn tiểu thư cô rồi."

Thượng Quan Hồng nghiêm túc hỏi Hàn Ngữ Yên, về mặt của Hàn Ngữ Yên càng thêm vô tội và uất ức, cộng với trang phục của cô hôm nay có vẻ càng thêm khó sở động lòng người.

"Thượng Quan tiểu thư, kể từ lúc Ngữ Yên nhận lấy trang sức mà các cô đưa tới cũng chỉ nhìn thoáng qua một cái, sau đó không bước vào gian phòng đựng đồ trang sức đó lần nào, vẫn xin tiểu thư không nên gây sự như vậy."

Một vị tiểu thư nói ở sau lưng Ngữ Yên, cô ấy cùng một phòng trang điểm với Hàn Ngữ Yên, cũng cùng nhau nhận được bộ trang sức và cùng nhìn nó được bỏ vào một gian phòng khác. Từ đầu tới cuối, cô đều nhìn thấy Hàn Ngữ Yên không hề rời khỏi phòng hóa trang nửa bước.

truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại, vui lòng không sao chép vì mục đích thương mại hay bất kỳ mục đích nào khác.

"Vậy xin hỏi Hàn tiểu thư, tại sao bộ Ngôi sao hoàng hôn lại không thấy nữa rồi? Thế còn người nào đi vào phòng đựng đồ trang sức của cô nữa không?"

Thượng Quan Hồng hỏi, các phóng viên cũng cảm thấy Thượng Quan Hồng nói có lý, nhưng Lillian và An Dĩ Mạch thì nhú mày. Lillian nhìn An Dĩ Mạch, trong mắt không có bất kỳ hoài nghi nào, nếu có cũng chỉ là an ủi, bảo cô không cần lo lắng. An Dĩ Mạch nhận được ánh mắt của bà, trong lòng tràn đầy cảm động.

"Phòng châu báu chỉ có Lillian và An tiểu thư đi vào, Lillian là người đại diện của tôi, không thể nào làm chuyện như vậy. Mọi người cũng đều biết tính tình của Lillian rồi đó, cho nên, mọi người phải tin tưởng chúng tôi."

Hàn Ngữ Yên nói rất uất ức, đang chứng minh cho Lillian, nhưng ý tứ là đang nói là An Dĩ Mạch lấy cắp bộ Ngôi sao hoàng hôn.

"Ngữ Yên... Không được phép nói bậy. Thượng Quan tiểu thư, phòng châu báu là tôi và An tiểu thư cùng vào chung, sau đó lại cùng đi ra. Cho nên, tôi có thể làm chứng cho An tiểu thư, chuyện này tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì với An tiểu thư."

Lillian nổi giận với Hàn Ngữ Yên trước, sau đó kể lại tình huống lúc đó, ý tứ cũng nói rõ, nếu hoài nghi An Dĩ Mạch thì cũng chính là hoài nghi bà cấu kết làm việc xấu với An Dĩ Mạch. Mặc dù Lillian biết mình không có bao nhiêu quyền uy, nhưng vẫn có danh tiếng ở bên ngoài. Có bà làm chứng cho An Dĩ Mạch, bà nghĩ chắc chắn không ai dám vu oan cho Dĩ Mạch đâu. Nhưng lần này, Lillian lại nghĩ sai rồi.

"Cô Lillian, dĩ nhiên mọi người chúng tôi tin tưởng bà, nhưng dù sao chuyện này cũng rất nghiêm trọng. Hơn nữa 'Ngôi sao hoàng hôn' rất quan trọng với cha của tôi. Cho nên, chúng tôi nhất định phải tra rõ ràng."

Thượng Quan Hồng áy náy, nhưng Lillian vẫn gắt gao che chở An Dĩ Mạch như cũ.

"Thượng Quan tiểu thư, hay là thế này đi, hiện tại, tất cả mọi người ở đây, nếu Thượng Quan tiểu thư không tin lời nói của Ngử Yên, Ngử Yên nguyện ý để An tiểu thư soát người, cũng để chứng minh sự trong sạch của mình."

Hàn Ngử Yên nói xong khiến mọi người không nhìn được trầm trồ khen ngợi, An Dĩ Mạch nhìn về mặt dứt khoát của Hàn Ngử Yên liền cười châm chọc. Nếu như cô không biết tính tình của Hàn Ngử Yên nhất định cô sẽ giống những người đó vỗ tay tán thưởng cô ta. Có điều, An Dĩ Mạch lại cảm thấy Hàn Ngử Yên và Thượng Quan Hồng diễn xiếc vô cùng trào phúng.

Thấy giọng nói của mọi người cũng dần dần lắng xuống, An Dĩ Mạch đi đến giữa Hàn Ngử Yên và Thượng Quan Hồng, nhắm ngay ống kính của các phóng viên.

"Không ngờ Hàn tiểu thư lại dứt khoát như vậy, chỉ là cái này có giấu đầu hở đuôi không đây?"

An Dĩ Mạch tức cười nhìn Hàn Ngử Yên một chút, Hàn Ngử Yên nghe xong lời của cô muốn nổi giận, nhưng cẩn thận suy nghĩ một lát lại nhếch môi.

"An tiểu thư, Ngử Yên chỉ là muốn làm một tấm gương cho mọi người để chứng minh sự trong sạch của Ngử Yên, đồng thời cũng hi vọng mọi người phối hợp với Ngử Yên để chứng minh sự trong sạch của mình. d.i.e.n.d.a.n.maris.miu.l.e.q.u.y.d.o.n Dĩ nhiên, cũng hi vọng phương pháp như vậy có thể khiến Thượng Quan tiểu thư mau sớm tìm được bộ 'Ngôi sao hoàng hôn' của Thượng Quan lão phu nhân. An tiểu thư, chẳng lẽ Ngử Yên làm sai sao? An tiểu thư cũng không muốn chứng minh mình trong sạch à?"

Hàn Ngử Yên nói mạch lạc rõ ràng đầu ra đây, đợi sau khi cô ta nói xong An Dĩ Mạch bắt đầu vỗ tay, sau đó nói: "Hàn tiểu thư thật là khiến người khác bội phục, nhưng mà có vài điều tôi muốn Thượng Quan tiểu thư và Hàn tiểu thư giải thích một chút."

"Điều gì?"

Thượng Quan Hồng hỏi. An Dĩ Mạch cười cười, quay người về phía Thượng Quan Hồng.

"Điều thứ nhất, 'Ngôi sao hoàng hôn' bị mất. Điều đầu tiên không phải Thượng Quan tiểu thư nghĩ đến nhân viên làm việc không cẩn thận bỏ quên vào chỗ nào đó rồi quên mất, hoặc là không cẩn thận rơi vào chỗ nào, mà lại hoài nghi có phải chúng tôi lấy mất trang sức hay không."

"Điều thứ hai, tại sao Thượng Quan tiểu thư lại không suy nghĩ một chút, có thể là có ai đó trong những người giám sát lấy, sau đó vừa ăn cướp vừa la làng đẩy vào trên người chúng tôi chứ?"

Lúc An Dĩ Mạch nói xong câu này, đôi mắt nhìn thẳng vào cô gái vừa nói bị mất trang sức đang đứng sau lưng Thượng Quan Hồng. Ánh mắt của cô rất lạnh, cô gái kia giống như cũng ý thức được điều gì đó, đúng lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của An Dĩ Mạch, trong lòng đột nhiên bồn chồn, về mặt khẩn trương.

"An Dĩ Mạch, cô không nên ăn nói độc tài như vậy. Tiểu Yến là trợ lý của tôi, cô ấy thì có lý do gì để làm chuyện này chứ?"

Thượng Quan Hồng thấy được ánh mắt của An Dĩ Mạch, cũng kinh ngạc một chút. Nhìn về mặt khẩn trương của tiểu Yến một chút, chỉ sợ cô ấy làm lộ ra dấu vết gì đó, cho nên vội vàng giải vây cho cô ấy.

"Ha ha, đương nhiên là có rất nhiều lý do. Chỉ là tôi muốn hỏi Thượng Quan tiểu thư, tôi thì có lý do gì để lấy bộ trang sức đó đây?"

An Dĩ Mạch bước từng bước ép sát Thượng Quan Hồng, Thượng Quan Hồng bị ép, buộc phải lui về phía sau mấy bước. Nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81-4

Editor: MarisMiu

"Có lẽ cô nhìn trúng món đồ này. Phải biết nó là một món đồ vô giá, mà cô chỉ là một nữ tiếp viên trong quán bar Phi Tinh Đối Nguyệt, nhìn trúng đồ trang sức nhưng lại không có tiền mua đành phải nghĩ biện pháp khác. Hơn nữa, đừng quên, sợi dây chuyền này là tôi không cẩn thận đánh mất sau đó cô lại nhặt được."

Trong lúc vô tình, Thượng Quan Hồng thấy trên cổ An Dĩ Mạch đeo sợi dây chuyền kia, đó là sợi dây chuyền mà cô và An Dĩ Mạch cùng nhìn trúng, sau đó quẹt thẻ của Mặc Hàn để mua sợi dây chuyền này. Nhưng, ngày hôm sau tiệm đá quý đó lại gọi điện thoại tới nói tấm thẻ kia đã bị đóng băng, sợi dây chuyền kia vẫn chưa trả tiền. Vì thế, cô buộc phải trả lại, nhưng sau đó cô lại thấy sợi dây chuyền này được đeo ở trên cổ của An Dĩ Mạch. Đây là điều mất mặt nhất của cô, cho nên cô đẩy hết trách nhiệm lên người An Dĩ Mạch. Vốn là cô đã quên mất chuyện này, nhưng hôm nay, An Dĩ Mạch lại vừa vắn mạng theo sợi dây chuyền này. Thật là trời cũng giúp cô mà.

"Nữ tiếp viên trong quán bar Phi Tinh Đối Nguyệt?"

"Không thể nào, cô ấy giống như là một thiên kim tiểu thư của một nhà giàu có nào đó, sao có thể là nữ tiếp viên trong quán bar chứ?"

"Đúng vậy đúng vậy, có điều nhìn kỹ gương mặt của cô ấy rất có dáng vẻ của hồ ly tinh, cũng biết không phải là một cô gái tốt, thật sự là không nghĩ đến mà..."

Mọi người bàn luận âm ỉ, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng cực kỳ hài lòng nhìn hiệu quả này. Tô Nguyệt cũng là cười châm chọc, có điều, không biết là đang cười An Dĩ Mạch, hay là đang cười Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng bọn họ.

Lillian đang muốn lên tiếng giải thích, nhưng lại bị An Dĩ Mạch kéo lại. Lillian có chút nghi ngờ nhìn An Dĩ Mạch, ai dè An Dĩ Mạch chỉ lắc đầu với bà, bảo bà không nên xúc động, diễn đàn marismiu là quý đôn Bà nhìn mọi người đang bàn luận sôi nổi, lại nhìn gương mặt bình tĩnh của An Dĩ Mạch. Cuối cùng, quyết định không nói gì, đứng ở bên cạnh An Dĩ Mạch.

Mãi đến khi hiện trường rối cuộc cũng từ từ yên tĩnh trở lại, tầm mắt của mọi người đều tập trung vào trên người của An Dĩ Mạch, lại phát hiện gương mặt của cô gái này vẫn bình tĩnh như cũ, không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng chút nào, giống như người trong cuộc mà bọn họ đang bàn luận không phải cô vậy.

"An tiểu thư, xin hỏi Thượng Quan tiểu thư nói đều là sự thật chứ?"

"Xin hỏi thật sự là cô cảm bộ "Ngôi sao hoàng hôn" sao?"

"Xin hỏi cô thật sự là nữ tiếp viên trong Phi Tinh Đối Nguyệt?"

"An tiểu thư, mời cô giải thích một chút, được không?"

"An tiểu thư....."

"A....."

Một tiếng thét chói tai kinh ngạc khiến hiện trường lập tức yên tĩnh lại. Tất cả mọi người kỳ quái nhìn về phía giọng hét của người đó. An Dĩ Mạch cũng tò mò nhìn về phía chủ nhân của giọng hét kia. Là một nữ diễn viên, An Dĩ Mạch nhìn thấy cảm giác có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được, có điều cái này không quan trọng.

"Tuệ Tuệ, cô làm sao vậy?"

Một cô gái bên cạnh hỏi, chỉ thấy cô gái được gọi là Tuệ Tuệ này lúng túng cười cười với mọi người. Sau đó chậm rãi mở miệng.

"Tôi đã nhớ ra rồi. Một tháng trước ở Phi Tinh Đối Nguyệt, Thượng Quan tiểu thư còn đề nghị vị An tiểu thư này, bảo cô ấy nếu nhất được sợi dây chuyền thì trả lại cho cô ấy. Song, vị An tiểu thư lại nói sợi dây chuyền này là của cô ấy. Lúc ấy tôi còn nhớ bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông, vị An tiểu thư này đang uống rượu cùng với người đàn ông kia, sau đó lại có thêm một người đàn ông tới. Về sau, Thượng Quan tiểu thư không cần sợi dây chuyền kia nữa."

Giọng nói khe khẽ của cô gái này vừa đúng xác nhận những lời nói chân thật của Thượng Quan Hồng. Lúc này, trừ Lillian ra, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn An Dĩ Mạch. Miu Nhưng An Dĩ Mạch vẫn bình tĩnh như cũ.

Trong lúc mọi người nghi ngờ, An Dĩ Mạch lên tiếng.

"Thượng Quan tiểu thư, trước tiên chúng ta không nói về chuyện của "Ngôi sao hoàng hôn". Bây giờ, chúng ta nói về chuyện của sợi dây chuyền này một chút được không?"

Giọng nói của An Dĩ Mạch rất thấp, nhưng lại tràn đầy mỉa mai. Trên mặt của An Dĩ Mạch lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, thiếu chút nữa khiến mọi người nhìn ngây người. Nhưng không ai chú ý tới, Lillian lại ngẩn ngơ khi nhìn thấy nụ cười tuyệt mỹ của An Dĩ Mạch.

"Không ngờ An tiểu thư vẫn còn mặt mũi nói về sợi dây chuyền này. Vốn là chuyện này đã qua lâu như vậy, mặc dù tôi thích nhất sợi dây chuyền này, nhưng nếu bị An tiểu thư nhất được, mà An tiểu thư lại không chịu trả lại cho tôi, cũng coi như An tiểu thư có duyên với sợi dây chuyền đó, tôi sẽ cho An tiểu thư. Nhưng không ngờ hôm nay An tiểu thư lại có lòng tham lấy mất bộ "ngôi sao hoàng hôn". Tôi cũng không muốn nhìn thấy An tiểu thư khó coi, nhưng tất cả mọi người đều thấy được. Tất cả chuyện này đều do An tiểu thư tự mình làm, tôi cũng không cần sợi dây chuyền kia, nhưng tôi chỉ muốn cầu xin An tiểu thư, có thể trả lại "ngôi sao hoàng hôn" cho tôi được không. Nếu An tiểu thư thích, tôi có thể đưa vài bộ trang sức khác cho cô, được chứ?"

Thượng Quan Hồng thỉnh cầu, lời nói lại chân thành như vậy, cộng thêm gương mặt xinh đẹp quyến rũ, càng làm cho mọi người tin tưởng lời nói của cô ta là sự thật. Ánh mắt của mọi người đầy khinh thường và trách cứ nhìn về phía An Dĩ Mạch.

"Ha ha, Thượng Quan tiểu thư thật sự rất hào phóng, tôi nên cảm ơn Thượng Quan tiểu thư thế nào đây?"

An Dĩ Mạch nhếch môi, cười châm chọc, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người. Lê quý đôn Miu Lê quý đôn Về mặt của cô bình tĩnh, nhưng mọi người lại đang nghĩ rằng cô đang cố giả bộ giữ bình tĩnh.

"An tiểu thư, người không biết xấu hổ còn rất nhiều, nhưng thật sự chưa bao giờ tôi thấy qua người nào không biết xấu hổ như cô vậy."

Một nữ minh tinh khác nói châm chọc, có một người dẫn đầu, dĩ nhiên những người khác cũng không nhịn nữa, bắt đầu nói An Dĩ Mạch.

"An tiểu thư, những đồ trang sức này cô cứ chọn, mời cô trả lại bộ 'ngôi sao hoàng hôn' cho tôi được không?"

"Đúng vậy, trả lại cho cô ấy đi...."

"..."

Mọi người bàn luận âm ỉ, ánh đèn càng gắt gao đuổi theo An Dĩ Mạch. An Dĩ Mạch lại nhếch môi, đang muốn phản bác thì có một giọng nói quen thuộc truyền tới.

"Hừ, một bộ 'ngôi sao hoàng hôn' còn không xứng lọt vào mắt nữ chủ nhân của Mặc Mặc quốc tế."

An Dĩ Mạch nghe được giọng nói này lập tức lộ ra một nụ cười xinh đẹp thật lòng, có điều trong nụ cười này lại mang theo một chút cung chiêu và bất đắc dĩ.

Còn vẻ mặt của Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên thì khiếp sợ và ghen tỵ khi nghe được giọng nói này.

Về mặt của những người khác cũng mê mẩn khi nghe được giọng nói kia, rồi rít tránh ra một lối để chủ nhân của giọng nói kia đi qua, muốn nhìn rõ ràng bộ dáng của người có giọng nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82-1

Editor: MarisMiu

Được mọi người nhường ra một con đường ở chính giữa, An Mặc Hàn mặc một thân tây trang màu đen, bên ngoài choàng áo khoác màu đen đi vào từ bên ngoài. Tất cả mọi người tò mò nhìn người đàn ông tà mị tuần này, nhưng giờ phút này trong ánh mắt của người đàn ông chỉ tồn tại mỗi An Dĩ Mạch.

Các phóng viên ở đây có vài người người không biết An Mặc Hàn, nhưng những minh tinh trong làng giải trí kia thì đã thêm muốn An Mặc Hàn đã lâu. Hôm nay, An Mặc Hàn như một thiên thần xuất hiện tại nơi này, mọi người ngoại trừ khiếp sợ thì chính là nghi ngờ.

Đợi đến khi An Mặc Hàn từng bước một đi đến trước mặt của An Dĩ Mạch, đôi mắt đào hoa dịu dàng thâm tình nhìn An Dĩ Mạch khiến mọi người càng khiếp sợ không thôi.

An Mặc Hàn nhanh chóng cởi áo choàng của mình ra khoác lên trên người An Dĩ Mạch, sau đó đôi tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, đặt một nụ hôn lên cái trán của cô.

Không thể không nói, một bức tranh xinh đẹp như vậy khiến tất cả mọi người chìm đắm vào bên trong, hoàn toàn quên mất khiếp sợ.

"Có lạnh không?"

Giọng của An Mặc Hàn trầm thấp khiến mọi người tỉnh lại từ trong say mê, An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, yên tâm mà cười với anh.

"Không lạnh, rất ấm áp."

An Mặc Hàn cũng cười, nụ cười của hai người bọn họ lập tức say mê cặp mắt của tất cả mọi người. Có một phóng viên nhanh chóng phản ứng lại, len lén nhấn nút chụp hình, mãi mãi lưu lại giờ khắc này. Cho đến nhiều năm về sau, khi mọi người thấy tấm hình này lần nữa, đều nói về chuyện xưa của người đàn ông tuần mỹ độc nhất vô nhị giống như thiên thần giáng xuống để bảo vệ người phụ nữ vô cùng xinh đẹp này.

"Tổng giám đốc An..."

Lillian áy náy nhìn An Mặc Hàn, An Mặc Hàn quay lại cười với bà, chuyện này không liên quan đến Lillian nên anh sẽ không trách bà. Ánh mắt của An Mặc Hàn lạnh lẽo bắn về phía Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên đang đứng, khiến Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng không tự chủ lùi về phía sau mấy bước. Ánh mắt của anh rất đáng sợ, lúc này mọi người cảm giác giống như đang ở trong hầm băng. Lđ MarisMiu Lđ Có điều một lát sau, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng mới phản ứng lại, cố tỏ ra bình tĩnh. Hôm nay, chuyện này đã đến bước này, bọn cô không thể buông tha, chỉ một chút nữa thôi sẽ thành công. Bọn cô tin tưởng, chỉ cần các cô chắc chắn bộ "Ngôi sao hoàng hôn" đang ở trên người của An Dĩ Mạch, cho dù có là An Mặc

Hàn, cũng không có biện pháp giải vây cho An Dĩ Mạch.

"Lúc An tổng vừa tiến vào có nói nữ chủ nhân gì đó. Xin hỏi An tổng, vị này An tiểu thư ở trong ngực ngài chính là người trong lời nói của ngài sao?"

Một phóng viên phát hiện ra vấn đề liền lên tiếng. Hôm nay An Mặc Hàn ở đây, cho dù chuyện này có lớn thế nào cũng không lớn bằng chuyện của An Mặc Hàn. Cho tới nay, An Mặc Hàn từng có tin đồn với rất nhiều người, nhưng nhóm phóng viên bọn họ cũng không phải người ngu, dĩ nhiên bọn họ sẽ không tin cô gái này sẽ là chân mệnh thiên nữ của An Mặc Hàn, hoặc cũng có khả năng cô gái này chính là người khiêu vũ với An Mặc Hàn trong tiệc sinh nhật của anh ấy. Bọn họ phát hiện cô gái kia chính là cô gái đầu tiên có khả năng gần gũi với An Mặc Hàn. Trước đây, bọn họ vẫn luôn thăm dò thân phận thân bí của cô gái kia, nhưng vẫn không có một chút manh mối nào.

Chỉ là, trời không tuyệt đường con người. Hôm nay, bọn họ lại phát hiện cô gái thứ hai có thể gần gũi với An Mặc Hàn. Hơn nữa, An Mặc Hàn còn nói là nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mạch, bây giờ còn thăm tình hình cô gái đó, ôm cô ấy vào trong ngực. Tin tức này còn quan trọng hơn cả tin tức của "Ngôi sao hoàng hôn".

Mặc dù Thượng Quan Hồng hơi tức giận ánh mắt các ký giả chuyển lên tình cảm riêng tư của An Mặc Hàn, nhưng cô cũng rất thắc mắc chuyện tình cảm của An Mặc Hàn. Cho tới nay, trong lòng của cô chỉ có một mình An Mặc Hàn, cô làm tất cả cũng chỉ vì có thể ở chung một chỗ với An Mặc Hàn, nhưng cô lại vừa nghe được gì, nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mạch? Làm sao có thể, sao có thể là An Dĩ Mạch chứ. Cô cố gắng lâu như vậy, làm nhiều như vậy, nhưng lại không được ánh mắt của An Mặc Hàn. Dĩ nhiên cô sẽ không chịu thua, điều này càng thêm khiến cô ghen ghét An Dĩ Mạch, vốn là muốn để cô ta thân bại danh liệt, nhưng hiện giờ cô muốn cô ta biến mất mãi mãi trên đời, có ý nghĩ điên rồ này không phải mỗi mình Thượng Quan Hồng, mà cùng chung suy nghĩ này còn có Hàn Ngữ Yên.

"Mọi người khỏe..."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực thật chặt, sau đó bắt đầu xử lý chuyện chính. Có điều, vừa rồi vẻ mặt đang dịu dàng thế nhưng lúc này lại lạnh lẽo khiến mọi người không nhận được rung mình ớn lạnh.

"Hôm nay tôi ở chỗ này, tôi nghĩ tôi không cần giải thích. Tôi chỉ muốn Thượng Quan tiểu thư giải thích một chút, cô nói Dĩ Mạch lấy cấp bộ "Ngôi sao hoàng hôn", những lời này là có ý gì?"

Tầm mắt của An Mặc Hàn nhắm ngay Thượng Quan Hồng, anh giống như chỉ tùy ý hỏi một câu, nhưng giọng điệu lại lạnh buốt thấu xương, khiến Thượng Quan Hồng không có đường cự tuyệt.

"Tổng giám đốc An, là như vậy..."

Thượng Quan Hồng ép buộc đè xuống sự sợ hãi và hoảng hốt của mình, nói chuyện đã xảy ra. Đương nhiên, cô sẽ không nói chuyện cô tưởng An Dĩ Mạch là nữ tiếp viên trong quán bar Phi Tinh Đối Nguyệt. Có điều cô không nói không có nghĩa là người khác không nói.

"An tổng, có một điều chắc anh cũng không biết, nữ tiếp viên này không những lấy cấp bộ "Twilight - Ngôi sao hoàng hôn", mà còn nhận được sợi dây chuyền quý giá của Thượng Quan tiểu thư. An tổng không nên bị cô gái này lừa."

Một nữ nhân mở miệng châm chọc, An Dĩ Mạch ngẩng đầu lên nhìn người nói chuyện, thì ra là cô gái được gọi là Tuệ Tuệ. diễn đàn marismiu lê quý đôn An Mặc Hàn nghe xong cũng không thèm liếc về phía Tuệ Tuệ, anh nhếch môi, đôi mắt hoa đào lộ nụ cười ra nguy hiểm, khiến tất cả mọi người không nhận được lui về sau mấy bước.

"Ha ha ha, đây là chuyện mà khiến tôi buồn cười nhất, nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mạch tôi khi nào thì để ý đến một sợi dây chuyền rồi hả?"

An Mặc Hàn lại nói ra mấy chữ nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mạch lần nữa, lúc này mọi người đều đã nghe rõ ràng, ánh mắt của tất cả mọi người càng thêm nóng bỏng nhìn về phía An Dĩ Mạch.

"Nữ chủ nhân..."

"Thật ư?"

Mọi người thảo luận ầm ĩ, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng hai người càng thêm ghen tỵ nhìn An Dĩ Mạch.

"Mặc Hàn, An Dĩ Mạch cô ta chỉ là một nữ tiếp rượu trong Phi Tinh Đối Nguyệt, coi như hiện tại cô ta làm việc ở quốc tế Mặc Mạch, nhưng tại sao cô ta có thể...."

Thượng Quan Hồng phản bác, từ trước tới nay, cô đều so sánh tất cả mọi thứ với An Dĩ Mạch, coi như bộ dáng của An Dĩ Mạch xinh đẹp, nhưng cô ta không có không có gia thế hiển hách. Thế nhưng hôm nay, An Mặc Hàn lại nói trước mặt mọi người như vậy. Cô thích anh như thế, làm sao cô có thể chấp nhận điều này được chứ.

"Chuyện của tôi, Thượng Quan tiểu thư có ý kiến gì sao?"

Lời nói của An Mặc Hàn âm trầm lập tức khiến những lời Thượng Quan Hồng muốn nói nghẹn ở trong cổ họng.

"Mặc Hàn... Để cho em nói."

An Dĩ Mạch thoát khỏi cái ôm của An Mặc Hàn, dịu dàng nhìn anh, đôi mắt sáng ngời tràn đầy tự tin. An Mặc Hàn gật đầu một cái, nhưng lại hôn lên môi của cô một cái, sau đó nhẹ nhàng nói, "Tất cả đã có anh."

Mặc dù chỉ là năm chữ đơn giản, nhưng An Dĩ Mạch nghe lại thấy vô cùng ấm áp, trước nay bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, cho tới bây giờ An Mặc Hàn cũng chưa từng nói qua lời như vậy. Mặc dù có lúc An Mặc Hàn cũng sẽ nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng hôm nay, ở dưới tình huống như thế này, An Mặc Hàn nói với cô rằng tất cả đã có anh, để cô chưa bao giờ có thể an tâm như bây giờ.

"Ừ."

Sau đó, An Dĩ Mạch quay người nhìn thẳng vào Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên, cùng là phụ nữ với nhau, dĩ nhiên An Dĩ Mạch cũng nhìn thấy được sự đố kỵ đầy đặc trong mắt bọn họ, chẳng qua, đây không phải là trọng điểm. Nếu hôm nay hai người bọn họ muốn cô thân bại danh liệt, vậy thì đừng trách cô không khách khí. Chưa tới cuối cùng, người bị thân bại danh liệt cũng chưa biết là ai đâu.

An Dĩ Mạch nhìn về phía Hàn Ngữ Yên, vốn là cô cũng muốn xem trọng cô ta ở trong giải trí Mặc Mạch và nể mặt của Lillian nên không muốn nhằm vào cô ta, nhưng nếu cô ta đã muốn chết như thế thì cô chỉ có thể giúp đỡ cô ta thôi.

"Thượng Quan tiểu thư, tôi đã nói, trước tiên chúng ta sẽ nói về chuyện sợi dây chuyền. Từ trước đến nay tôi không thích giải thích những chuyện mà tôi làm với người khác, song tôi cũng không cho phép người khác nói oan tôi như vậy."

"Cô muốn nói gì?"

Không biết vì sao, hôm nay thấy gương mặt của An Dĩ Mạch bình tĩnh và tự tin như thế, trong lòng Thượng Quan Hồng cảm thấy lo lắng từng trận.

"Đầu tiên, đúng là sợi dây chuyền này Thượng Quan tiểu thư cô mua đi trước, nhưng tôi nhớ được lúc đó là tôi nhìn trúng sợi dây chuyền này trước. Sau đó Thượng Quan tiểu thư cô lấy mặt mũi của Tổng giám đốc An khiến quầy nhân viên bán dây chuyền cho cô. Có điều sau đó, Thượng Quan tiểu thư cô lại trả sợi dây chuyền đó về lại trong tiệm, về phần nguyên nhân, tôi nghĩ tôi không cần nhiều lời chứ?"

"Tôi vốn là đã quên mất về chuyện sợi dây chuyền, chẳng qua sáng sớm ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại, sợi dây chuyền này liền xuất hiện ở trong phòng của tôi. d.i.e.n.d.a.n.maris.miu.l.e.q.u.y.d.o.n Tôi nghĩ chắc là buổi tối thừa dịp tôi ngủ ông già Noel đã lên đưa tôi cho tôi."

Lúc An Dĩ Mạch nói câu này xong liền nhìn qua An Mặc Hàn một cái. Khóe miệng của An Mặc Hàn giật giật, anh thành ông già Noel từ lúc nào vậy?

"Sau đó vào buổi tối ngày hôm đó, chúng tôi lại gặp nhau ở trong Phi Tinh Đối Nguyệt. Nhưng mà Thượng Quan tiểu thư, có một điều tôi nghĩ cô cũng biết rõ chứ? Ngày đó rõ ràng là tôi ngồi cùng với bạn tốt của tôi là Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ... Sau lại đó An tổng cũng đến. Ngày đó rõ ràng là bọn họ tổ chức tiệc tây trần cho tôi. Thật sự tôi rất nghi hoặc, tại sao Thượng Quan tiểu thư lại coi tôi là nữ tiếp viên của Phi Tinh Đối Nguyệt nhỉ? Là Thượng Quan tiểu thư cô chưa mọc mắt? Hay là bị mù mất vậy?"

"Hi hi..."

An Dĩ Mạch nói câu đó xong, An Mặc Hàn không nhịn được cười ra tiếng khiến Thượng Quan Hồng càng thêm tức giận và mặt thể diện.

"Tiếp theo chúng ta sẽ chuyện của "Ngôi sao hoàng hôn". Từ khi tôi bước vào nơi này, tôi chỉ đi qua phòng đặt trang sức đúng một lần, hơn nữa lại đi cùng cô Lillian. Nếu Thượng Quan tiểu thư và Hàn tiểu thư hoài nghi là tôi lấy cắp "Ngôi sao hoàng hôn", như vậy không phải cũng đang hoài nghi cô Lillian ư?"

Vừa rồi Lillian đã nói qua, hoài nghi cô cũng chính là hoài nghi bà ấy. Hiện tại, cô nói như vậy, đương nhiên mọi người không dám hoài nghi cô. Hôm nay coi như không nề mặt mũi của Lillian, nhưng bên người An Dĩ Mạch cô còn có An Mặc Hàn, bọn họ đắc tội không nổi.

"An tiểu thư, nhưng chỉ có mình cô đi vào căn phòng kia?"

Hàn Ngữ Yên nói, mặc dù cô ta muốn hủy hoại An Dĩ Mạch, nhưng cô không muốn kéo Lillian theo. Lillian có ơn với cô, hơn nữa cho tới nay, cô đều xem Lillian là người thân duy nhất, cho nên cô không thể để Lillian gặp chuyện.

"Một mình tôi?"

An Dĩ Mạch chỉ chỉ mình, trên mặt nghi hoặc, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

"Tôi nhớ rõ trước khi tôi lên sân khấu, Lillian vẫn đi theo tôi. Khi đó tôi nghe Lillian bảo cô vào phòng kia nghỉ ngơi một chút, cũng chính là khi đó, cô lấy mất bộ "Ngôi sao hoàng hôn"."

"Thật sao? Lý luận của Hàn tiểu thư thật là lợi hại, thực ra thiếu chút nữa cô đã suy đoán đúng rồi, chỉ kém một chút mà thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-2

Editor: MarisMiu

Về mặt của An Dĩ Mạch thần bí, sau đó cô vỗ tay một cái, mọi người đang nghi ngờ, thì lúc này Ferman đi ra từ trong đám người, đưa một vật cho An Dĩ Mạch, sau đó lui trở về phía sau An Mặc Hàn.

"Đây là camera được gắn trong phòng đặt trang sức, tất cả hình ảnh của nó đều nằm trong này, tôi nghĩ chắc mọi người rất có hứng thú muốn nhìn nó."

An Dĩ Mạch giơ lên cái USB trong tay, Thượng Quan Hồng nghe đến đó liếc nhìn tiểu Yến đứng sau lưng, tiểu Yến gật đầu một cái với cô ta. Sau đó cô ta yên tâm mà bật cười, dĩ nhiên những động tác này mọi người không ai nhìn thấy cả.

"Được, chúng ta sẽ nhìn xem rốt cuộc là ai cầm đi "Ngôi sao hoàng hôn". An tiểu thư, nếu quả thật là cô, tôi đã cho cô cơ hội, cho nên..."

"Yên tâm, nếu quả thật là tôi, tôi sẽ để cho các cô xử trí."

Sau khi An Dĩ Mạch nói xong liền giao USB cho Lillian. Ở đây, danh tiếng của Lillian là cao nhất, cho nên giao cho bà ấy mọi người cũng đều yên tâm.

Sau đó Lillian cắm USB vào máy và phóng ra màn hình, trên hình ảnh là cảnh tượng Lillian và An Dĩ Mạch đang chọn châu báu. Từ đầu đến cuối, ngay cả chạm An Dĩ Mạch cũng không đụng vào bộ "Ngôi sao hoàng hôn" kia. Sau đó chọn được một bộ trang sức cho Hàn Ngữ Yên lập tức đi ra khỏi căn phòng châu báu cùng với Lillian. Sau khi họ đi ra, bộ "Ngôi sao hoàng hôn" vẫn còn ở đó.

Một lát sau, hình ảnh bị mất, "Sao lại thế này?"

Tất cả mọi người đều rí tai thì thầm với nhau, An Mặc Hàn nhú mồm, thấy gương mặt An Dĩ Mạch bình tĩnh, anh cũng dịu dàng cười. Đợi đến khi hình ảnh được khôi phục đã là chuyện của nửa tiếng sau. leeequyydooon Lúc này, vừa vặn đến lúc Hàn Ngữ Yên biểu diễn, Lillian bảo cô vào căn phòng kia nghỉ ngơi.

"An tiểu thư, cô giải thích xem, trong khoảng thời gian này vừa đứng chỉ có một mình cô. Không ngờ, An tiểu thư rất có kinh nghiệm, còn biết làm hỏng máy giám sát."

Thượng Quan Hồng châm chọc, nhưng mà trong lòng thì vô cùng vui mừng. Lần này, An Dĩ Mạch tuyệt đối trốn không thoát.

"Câm miệng."

An Mặc Hàn lạnh lùng nói, ai cũng không được chửi Dĩ Mạch.

"Em....."

"Thượng Quan tiểu thư, máy theo dõi bị hỏng, làm sao Thượng Quan tiểu thư biết Dĩ Mạch sẽ đi vào."

An Mặc Hàn lạnh lùng chất vấn, có điều không thể không nói, An Mặc Hàn hỏi rất hợp tình hợp lý.

"Mặc Hàn, anh không thể bảo vệ cô ta như vậy được. Vào lúc đó, tất cả mọi người chúng ta đều ở studio, chỉ có mỗi An tiểu thư là ở đó."

Hàn Ngữ Yên nói, Thượng Quan Hồng vừa bị An Mặc Hàn dọa sợ, hiện tại chỉ có cô nói mà thôi.

"Hàn tiểu thư, là ai nói, Dĩ Mạch đi vào căn phòng kia?"

An Mặc Hàn hỏi, An Dĩ Mạch cũng cười, sau đó giơ lên một cái USB khác. Không biết vì sao, khi Hàn Ngữ Yên nhìn thấy nó liền bất an.

"Hàn tiểu thư, chỗ này tôi còn có một đoạn video khác, là máy quay trong phòng hóa trang của Hàn tiểu thư, không bằng, chúng ta nhìn một chút, như thế nào?"

"Được... Được."

Thấy Hàn Ngữ Yên trả lời ấp a ấp úng, An Dĩ Mạch cười lạnh ra tiếng. Lúc Lillian nhận lấy cái USB kia, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng nhìn chăm chăm vào nó, nhưng Thượng Quan Hồng lại cười đắc ý, bởi vì cô ta cho rằng An Dĩ Mạch thật sự đi căn phòng kia, thật ra chỉ cần An Dĩ Mạch đi ra khỏi phòng hóa trang của Hàn Ngữ Yên, là có thể chứng minh là cô cầm đi bộ "Ngôi sao hoàng hôn".

Lillian nhận lấy USB của An Dĩ Mạch, sau đó phóng ra dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hình ảnh đoạn đầu không quan trọng, cho đến khi Hàn Ngữ Yên lên sân khấu, Lillian bảo An Dĩ Mạch đi vào nghỉ ngơi ở căn phòng kia, tiếp đó An Dĩ Mạch đứng đó một hồi, mở cửa muốn đi ra vào. Giờ phút này, tất cả mọi người nín thở, nhìn động tác của An Dĩ Mạch ở trong đoạn chiếu.

Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên càng thêm vui mừng, theo các cô, chỉ cần An Dĩ Mạch ra khỏi căn phòng này, như vậy, An Dĩ Mạch đã trốn không thoát rồi.

Đĩ nhiên An Dĩ Mạch cũng nhìn thấy nét mặt của Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên. Cô nhếch môi, cười hết sức châm chọc, song Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên không phát hiện nụ cười tràn đầy châm chọc của An Dĩ Mạch, ánh mắt bọn họ đều chăm chú nhìn lên màn hình.

Lúc An Dĩ Mạch chuẩn bị mở cửa liền có một người chạy vọt ra, sau đó một người tiến tới. Hàn Ngữ Yên thất vọng, nhưng Thượng Quan Hồng lại yên lòng cười. Lúc này Hàn Ngữ Yên mới nhìn về phía màn hình, người đứng vào An Dĩ Mạch lại là người của cô, cũng chính là Tuệ Tuệ.

Sau đó, Tuệ Tuệ đi ra khỏi phòng, An Dĩ Mạch đứng một hồi ở trước cửa rồi đóng cửa lại, quay trở về phòng hóa trang, rõ ràng, An Dĩ Mạch không hề đi ra khỏi phòng.

"Tôi nghĩ điều mọi người nên thấy đã thấy được, tại quãng thời gian đó, tôi không ra khỏi phòng. lqđ MarisMiu lqđ Thượng Quan tiểu thư, Hàn tiểu thư, không biết hai vị còn muốn nói lời gì không?"

"Nhưng chỉ có cô và cô Lillian đi vào gian phòng kia, chuyện này cô giải thích thế nào đây?"

Thượng Quan Hồng không lo lắng mà từ từ chất vấn Dĩ Mạch.

"Là ai nói chỉ có họ tiến vào, Thượng Quan Hồng, vị trợ lý bên cạnh cô không phải cũng đi vào sao?"

An Mặc Hàn chỉ vào Tuệ Tuệ đang đứng sau lưng Thượng Quan Hồng. Đương nhiên anh thấy rõ, người đứng vào An Dĩ Mạch là Tuệ Tuệ, là trợ lý của Thượng Quan Hồng. Tuệ Tuệ nghe được tên của mình, ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Hồng và An Mặc Hàn một cái, cũng không nói lời nào. Có điều mọi người không biết là do cô khẩn trương, nên mới không nói ra lời.

"An tổng, là Tuệ Tuệ phát hiện bị mất trang sức, làm sao có thể là cô ấy chứ?" Hàn Ngữ Yên giành nói trước.

"Nếu vậy thì Thượng Quan tiểu thư lục soát người của Tuệ Tuệ xem có hay không, chẳng phải sẽ biết sao?"

An Dĩ Mạch ở bên cạnh trêu chọc, hoàn toàn không thấy khẩn trương sợ hãi, giống như người bị hoài nghi không phải cô mà là những người khác.

"Nếu Dĩ Mạch nói vậy, tôi nghĩ vì công bằng, không bằng hãy lục soát tất cả mọi người, nhìn xem có hay không là được."

Được an bình Dĩ Mạch nhắc nhở, An Mặc Hàn nói lên một phương án. Dĩ nhiên, phương án này chính là điều Thượng Quan Hồng muốn, chỉ cần lục soát người An Dĩ Mạch, là có thể tìm thấy "Ngôi sao hoàng hôn". Đến lúc đó, nhìn cô ta giải thích thế nào.

"Được, cứ theo An tổng nói."

Sau đó mọi người lục soát lẫn nhau, dĩ nhiên không tính các phóng viên và An Mặc Hàn, tất cả mọi người còn lại đều bị soát người hết. Trong lúc đang bị soát người, Thượng Quan Hồng vẫn nhìn chăm chăm vào tình huống bên kia của An Dĩ Mạch. Hàn Ngữ Yên là người lục soát An Dĩ Mạch, nhưng cô ta lục tìm khắp người An Dĩ Mạch vẫn không tìm được gì. Cô ta có chút không dám tin, đang muốn tìm lại lần nữa, lại nghe được một giọng nói.

"Tìm được rồi!"

Lúc này, chủ nhân của giọng nói đó trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, mà người bị lục soát càng khiến mọi người hiếu kỳ.

"Làm sao có thể là cô ấy?"

"Đúng vậy, sao lại thế này?"

"Thượng Quan tiểu thư..."

Mọi người chỉ chờ, bàn luận nhao nhao.

"Không thể nào!"

Thượng Quan Hồng lớn tiếng, gương mặt của cô không dám tin nhìn gương mặt của cô gái lục soát cô, trong tay cô ấy còn cầm bộ "Ngôi sao hoàng hôn". Làm sao có thể, làm sao có thể tìm thấy ở trên người cô được.

"Chỉ thấy một sợi dây chuyền, vẫn còn một bộ khuyên tai và vòng tay nữa, tiếp tục tìm."

Đôi mắt hoa đào của An Mặc Hàn nheo lại, mặc dù anh rất đang hoàng đứng ở đó, nhưng hoàn toàn có thể nhìn ra, vẻ mặt của An Mặc Hàn là đang xem kịch vui.

Nghe được lời nói của An Mặc Hàn, cô gái kia tiếp tục soát trên người Thượng Quan Hồng. Lần này không tìm được gì, có điều kể từ khi tìm được dây chuyền ở trên người mình, Thượng Quan Hồng vẫn đang ở trong trạng thái sững sờ. Cô thật sự không thể tin được kết quả này, nhưng khi cô gái kia nói không tìm được cái khác, cô lại tràn đầy hi vọng. Đôi mắt yêu mị (*) nóng bỏng nhìn chăm chăm An Dĩ Mạch, mặc dù cô không biết tại sao sợi dây chuyền này lại xuất hiện ở trên người của cô, nhưng chỉ cần tìm được những thứ khác ở trên người của An Dĩ Mạch. Như vậy, có thể khẳng định là An Dĩ Mạch thả sợi dây chuyền vào trên người cô.

(*) Yêu mị: người con gái lẳng lơ; người con gái không đứng đắn.

Nhưng điều khiến cô thất vọng chính là không tìm được gì ở trên người của Dĩ Mạch. Có điều Dĩ Mạch lại tìm được bộ khuyên tai và vòng tay ở trên người của Hàn Ngữ Yên.

"Không thể có chuyện này được!"

Lần này, ngay cả Hàn Ngữ Yên cũng ngu người, tại sao khuyên tai và vòng tay lại xuất hiện ở trên người của cô, chẳng phải nên tìm thấy ở trên người của An Dĩ Mạch sao?

Lúc này, Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng thật sự trợn tròn mắt, trong lòng hai người cũng mất hết hy vọng. Nghĩ tới lần này khẳng định đã xong, vốn là muốn vu oan An Dĩ Mạch, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội thoát thân cũng không có.

"Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại tìm được cái này ở trên người của Hàn tiểu thư và Thượng Quan tiểu thư?"

"Đúng vậy, thật kỳ quái mà."

"Thì ra An tiểu thư thật sự bị oan uổng. Tôi đã nói rồi, nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mặc chắc chắn sẽ không làm chuyện này đâu."

Các ký giả phía dưới thảo luận âm ỉ, ánh mắt của họ khinh bỉ và đùa cợt nhìn Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên. Tình huống bây giờ, ở trong mắt bọn họ chính là Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên hai người hợp tác giấu đi "Ngôi sao hoàng hôn", sau đó vừa ăn cướp vừa la làng, vu oan giá họa cho An Dĩ Mạch. *d i e n d a n m i u l e q u y d o n* Bây giờ, mọi người rất ghét Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên, ánh mắt nhìn An Dĩ Mạch tràn ngập xin lỗi.

"Thượng Quan tiểu thư, Hàn tiểu thư, bây giờ tôi có thể mời hai vị giải thích một chút hay không? Đây là chuyện gì?"

An Dĩ Mạch đi tới bên cạnh hai người bọn họ. Cầm "Ngôi sao hoàng hôn" lên nhìn một chút, sau đó gật đầu, lộ ra nét mặt thương thức. Bộ "Ngôi sao hoàng hôn" này đúng là không quá với tên của nó. Quả nhiên là quý giá, An Mặc Hàn thấy đáng về của An Dĩ Mạch, lại nhìn qua "Ngôi sao hoàng hôn". Lúc nhìn thấy tràn đầy nóng bỏng và chiếm hữu. Đương nhiên anh sẽ không làm chuyện thất đức, anh cần phải nghĩ biện pháp mới được.

Khoát tay ý bảo Ferman bước tới, sau đó không biết nói cái gì ở bên tai của Ferman. Ferman liền đi ra ngoài, chốc lát sau lại đi vào, giống như không có chuyện gì xảy ra. Có điều, lúc này trong lòng Ferman lại cực kỳ bội phục An Mặc Hàn. Quả nhiên, An Mặc Hàn không hổ là là thương nhân, lúc này vẫn có thể nghĩ đến lấy "Ngôi sao hoàng hôn" biến thành của mình. Nên biết, món bảo bối này là báu vật của công ty đá quý thuộc tập đoàn Thượng Quan, lần này lấy ra cũng chỉ để khảo sát năng lực của những diễn viên này.

"Việc này, tôi cũng không biết tại sao nó lại ở trên người của tôi nữa. Chuyện này là sao, Tuệ Tuệ?"

Lúc này, Thượng Quan Hồng hoàn toàn quên mất những chuyện cô ta cần làm. Hiện tại, cô ta chỉ muốn giải thích rõ tại sao sợi dây chuyền này xuất hiện ở trên người của cô ta. Bây giờ không thể nào vu oan An Dĩ Mạch được nữa, dù sao khuyên tai và vòng tay không ở trên người cô ta. Đúng rồi, khuyên tai và vòng tay, Thượng Quan Hồng giống như đột nhiên tìm được sức sống, sau đó cô ta biến đổi sắc mặt, về mặt đau lòng và thất vọng nhìn Hàn Ngữ Yên.

Đang suy nghĩ nên giải thích cho mình như thế nào, lúc này Hàn Ngữ Yên cảm nhận được ánh mắt của Thượng Quan Hồng, lập tức lo lắng. Quả nhiên, nghe lời nói tiếp theo của Thượng Quan Hồng, nỗi hận của cô đang nhắm vào An Dĩ Mạch lại chuyển hết sang cô ta. Sau đó liền diễn trò chó cắn chó ở trước mặt mọi người.

"Hàn Ngữ Yên, nhất định là cô thả dây chuyền vào trên người của tôi..."

"Thượng Quan Hồng, cô nói chuyện phải có lương tâm. Sao tôi có thể thả dây chuyền vào trên người của cô được chứ. Cô nói đi, có phải cô thả khuyên tai và vòng tay vào trên người tôi nhằm vu oan cho tôi không."

Hàn Ngữ Yên cũng không tỏ ra yếu kém chút nào, đương nhiên Thượng Quan Hồng sẽ không bỏ qua cọng rom cứu mạng cuối cùng này.

"Hàn Ngữ Yên, tôi không ngờ cô là người như vậy, công ty chúng tôi..."

Sau đó, hai người phụ nữ mắng nhau thật lâu, tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ biểu diễn. Lúc này, các cô chỉ muốn đẩy trách nhiệm lên người của đối phương, hoàn toàn không quan tâm, để ý đến ánh mắt của người ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82-3

"Rốt cuộc cũng biết phụ nữ gây gổ với nhau vì sao lại được gọi là người đàn bà chanh chua rồi, quả nhiên không sai mà..."

Ferman đứng sau lưng của An Mặc Hàn nhìn màn mắng chửi kịch liệt của Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng. An Dĩ Mạch đi tới bên người An Mặc Hàn, bật cười ra tiếng với Ferman.

"Ferman, anh phải cố gắng xem cho tốt vào, lúc phụ nữ đấu đá với nhau, còn kịch liệt hơn cả con cọp phát uy đó, cứ nhìn xem."

An Mặc Hàn cung chiều ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực, cô nghĩ chuyện anh cần làm nhất là toàn lực ủng hộ cô. Mặc dù, An Mặc Hàn biết như vậy sẽ không tốt với Thượng Quan Niên, nhưng chỉ cần An Dĩ Mạch vui vẻ, anh sẽ không cự tuyệt.

Cuối cùng, sau khi hai người chó cắn chó được nửa tiếng, người có địa vị lớn nhất cũng xuất hiện rồi.

"Đã calm down rồi à? Đây là có chuyện gì?"

Ai cũng không ngờ rằng Thượng Quan Niên sẽ xuất hiện ở đây, đương nhiên ngoại trừ An Mặc Hàn và Ferman.

An Dĩ Mạch có chút nghi hoặc nhìn nét mặt đã trong dự liệu của An Mặc Hàn, cô nhủ mảy. An Mặc Hàn gật đầu với cô một cái, sau đó cô liền nở nụ cười, càng nép sát vào trong ngực của An Mặc Hàn hơn.

"Ba."

"Tổng giám đốc Thượng Quan."

Dĩ nhiên, mọi người ở đây đều biết Thượng Quan Niên, nhưng hôm nay mặt mũi của Thượng Quan Niên đã bị Thượng Quan Hồng vứt bỏ sạch sẽ. Về mặt của Thượng Quan Niên chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nhìn về phía Thượng Quan Hồng. Sau khi nhìn thấy, Thượng Quan Hồng sợ hãi lui về phía sau mấy bước. Thật ra, từ nhỏ đến lớn, Thượng Quan Niên đều rất cung chiều cô, nhưng cô cũng rất sợ Thượng Quan Niên.

Hàn Ngữ Yên thì không bị vẻ mặt của Thượng Quan Niên dọa sợ, cô chỉ đang trì hoãn lấy sức, đi tới sau lưng của Lillian. Thượng Quan Niên và Lillian liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng không nói gì, có điều trong mắt hai người cũng xuất hiện vẻ phức tạp. Những người khác không phát hiện ra, nhưng lại không tránh được ánh mắt của An Mặc Hàn. Ánh mắt lạnh lẽo của An Mặc Hàn trầm xuống, nắm thật chặt tay của An Dĩ Mạch.

"Thượng Quan Hồng, con xem con thành cái gì rồi. Con nói công việc hôm nay của con làm rất tốt, kết quả là gì đây, thành cái dạng gì rồi?"

Thượng Quan Niên không để chút mặt mũi nào trách mắng Thượng Quan Hồng, Thượng Quan Hồng vốn đang cúi đầu, đang muốn nói trước mặt nhiều người như vậy, ba cô không để lại một chút thể diện lại cho cô sao, có điều khi ngẩng đầu lên cô ngây ngẩn cả người.

Lúc này, chỉ còn vài người ở hiện trường, cũng chỉ còn lại có An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch, Lillian, Hàn Ngữ Yên, cô và Thượng Quan Niên, ngay cả Tô Nguyệt cũng không biết đi nơi nào. Kỳ thực, Thượng Quan Hồng không hề biết là An Mặc Hàn phân phó Ferman đưa các ký giả và những người khác ra ngoài, dù sao chuyện ngày hôm nay, tập đoàn Thượng Quan đã mất mặt lắm rồi. qđ MarisMiu qđ Đương nhiên, An Mặc Hàn cũng xử lý tốt những chuyện sau giúp Thượng Quan Niên, chính là che miệng của tất cả mọi người lại, xóa chuyện này trong đầu của tất cả mọi người.

Dĩ nhiên, lúc không ai chú ý tới, Thượng Quan Niên lộ ra một nụ cười cay đắng với An Mặc Hàn, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thượng Quan Hồng.

"Nói, nói thật rõ ràng cho ba, đang xảy ra chuyện gì?"

Kết quả, bị áp lực cực lớn của Thượng Quan Niên ép xuống. Ferman liền nói hết tất cả chân tướng mọi chuyện, là chuyện của Tuệ Tuệ, trợ lý của Thượng Quan Hồng. Sau khi biết chân tướng, An Dĩ Mạch chỉ nhủ mảy, mặt không biểu cảm. An Mặc Hàn thì chỉ cười một cái, nhưng trong nụ cười tươi tắn đó lại tràn đầy lạnh lẽo và khát máu.

"Con... Cái đứa nghịch tử này..."

Nghe xong chuyện đã xảy ra, tay Thượng Quan Niên có chút run rẩy chỉ vào Thượng Quan Hồng, hiển nhiên là chọc bị tức. Bên này, Lillian cũng thất vọng nhìn Hàn Ngữ Yên, Hàn Ngữ Yên lập tức sợ hãi khi thấy nét mặt thất vọng của Lillian.

Cho đến nay, người cô quan tâm nhất chính là Lillian, cũng là Lillian cho cô địa vị và thành tựu như ngày hôm nay, nhưng vừa rồi, trong ánh mắt của Lillian lại tràn đầy thất vọng, rất giống như cô sẽ bị Lillian vứt bỏ. Không, không được, cô không thể để mất Lillian. Sau đó, Hàn Ngữ Yên tính toán ở trong lòng, nghĩ các loại biện pháp có thể để khiến Lillian có hi vọng với cô lần, nhưng suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được biện pháp nào cả.

Mà cô ta lại không biết rằng, cũng bởi vì cô ta suy nghĩ thời gian dài như vậy, lại không nhận sai lầm với Lillian, mới khiến Lillian quyết định buông bỏ cô ta. Hơn nữa, trong lúc cô ta đang nghĩ mọi biện pháp muốn giữ lại Lillian thì Lillian lại lầm tưởng rằng cô ta đang nghĩ biện pháp chạy trốn khỏi chuyện này như thế nào. Cho nên, lúc này Lillian hoàn toàn thất vọng về Hàn Ngữ Yên, dĩ nhiên, Hàn Ngữ Yên hoàn toàn không biết những điều này.

"Ba, con..."

Thượng Quan Hồng rất muốn giải thích cho chính mình, nhưng lại hoàn toàn không tìm được lời giải thích. Chuyện này chỉ có thể nói là cô ta lấy hết tất cả ghen ghét đố kỵ đặt vào trên người của An Dĩ Mạch. Dĩ nhiên, An Dĩ Mạch thấy được nét mặt của cô ta, giờ phút này cô hoàn toàn cảm thấy mình rất vô tội, cũng không biết làm thế nào, lại càng không có lời nào để nói với Thượng Quan Hồng. Rõ ràng là Thượng Quan Niên quả mắng Thượng Quan

Hồng, hơn nữa, là còn là cô ta làm sai, cô ta không có hơi sức để phản bác, lại đẩy toàn bộ lỗi vào trên người cô. Trời ơi, cô có oan không chứ!

"Mặc Hàn, Dĩ Mạch, chuyện này là Hồng Hồng không đúng, tôi thay con bé xin lỗi với hai người."

Thượng Quan Niên áy náy, dĩ nhiên An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch sẽ không so đo với Thượng Quan Niên.

"Chú Thượng Quan, ngài không cần phải làm vậy đâu. Thật ra cũng không có gì, chỉ là Thượng Quan tiểu thư hiểu lầm cháu trộm đi "Ngôi sao hoàng hôn" mà thôi. Có điều, Dĩ Mạch đã nhìn thấy "Ngôi sao hoàng hôn", quả nhiên là vô giá, khó trách Thượng Quan tiểu thư lại coi trọng như vậy. Nhưng không ngờ, tất cả chuyện này lại là kế hoạch của Thượng Quan tiểu thư. Có điều, nếu chú Thượng Quan ngài đã ra mặt, đương nhiên Dĩ Mạch không thể không hiểu chuyện được. Vì vậy, về sau Dĩ Mạch chỉ hy vọng Thượng Quan tiểu thư có thể đối nhân xử thế tốt một chút, đừng nghĩ biện pháp đi hãm hại người khác nữa là được."

Những lời này của An Dĩ Mạch vừa cho Thượng Quan Niên phần mặt mũi, vừa mạnh mẽ quở mắng chuyện "Ngôi sao hoàng hôn" của Thượng Quan Hồng. Nếu Thượng Quan Niên muốn xin lỗi, chắc chắn phải chuẩn bị chút quà bồi lỗi gì đó. Quả nhiên, động tác kế tiếp của Thượng Quan Niên khiến Hàn Ngữ Yên và Thượng Quan Hồng tức giận, còn An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn thì hài lòng.

"Dĩ Mạch, là chú dạy dỗ không tốt, bộ "Ngôi sao hoàng hôn" này cứ xem như chú xin lỗi thay Hồng Hồng, mong cháu hãy nhận. Mặc Hàn, Dĩ Mạch, vẫn hi vọng hai người bỏ qua cho Hồng Hồng."

Thượng Quan Niên đưa "Ngôi sao hoàng hôn" qua, An Dĩ Mạch nhận lấy. Mặc dù trong lòng kích động, nhưng trên mặt không hề biểu hiện ra ngoài.

"Ba, làm sao ba có thể đưa "Ngôi sao hoàng hôn" cho cô ta..."

Thượng Quan Hồng lập tức nổi giận, tỏ ý bất mãn. Trước giờ, mẹ vẫn nói khi nào cô kết hôn thì mẹ sẽ đưa cho cô bộ "Ngôi sao hoàng hôn", không nghĩ tới, hôm nay lại bị ba cô đưa cho An Dĩ Mạch như thế. Chuyện như vậy làm sao cô có thể chịu được. Vốn nó là mộng tưởng mấy chục năm của cô, vậy mà trong nháy mắt lại thành của người khác. Cô không cam tâm.

Trong mắt của Hàn Ngữ Yên càng tràn đầy ghen tỵ, thật ra, cô ta cũng rất thích "Ngôi sao hoàng hôn" kia, lần đầu tiên nhìn thấy nó đã thích, nhưng cô chưa bao giờ có ý nghĩ gì đó với "Ngôi sao hoàng hôn". Vậy mà hôm nay, lại nhìn nó được đưa cho kẻ mình căm ghét nhất, cô thực sự không thể chấp nhận được.

"Im miệng, hôm nay con ngại còn chưa đủ mắt mặt sao? Trờ về nhà tự kiểm điểm lại cho ba, nếu không biết lỗi ở đâu, không được phép bước ra khỏi phòng nửa bước!"

Thượng Quan Hồng cứ bị Thượng Quan Niên cấm túc như vậy, đương nhiên cô sẽ đem món nợ này tính sổ lên đầu của An Dĩ Mạch.

"Chú Thượng Quan, chỉ hy vọng Thượng Quan tiểu thư sẽ hiểu được nỗi khổ của chú. diễn đàn marismiu lê quý đôn Dù sao, Thượng Quan tiểu thư thực sự rất may mắn khi có một người cha là ngài như vậy. Chuyện này đã trôi qua rồi, chúng cháu sẽ không tính toán nữa. Chú Thượng Quan, cháu nghĩ ngài còn có chuyện phải xử lý, chúng cháu không quấy rầy nữa, tạm biệt."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch gật đầu với Thượng Quan Niên, sau đó đi ra khỏi đại sảnh này. Chuyện tiếp theo không còn quan hệ gì với bọn họ, Thượng Quan Niên đã xin lỗi, "Ngôi sao hoàng hôn" cũng được tặng, nếu như bọn họ không đi thì cũng quá không hiểu chuyện rồi. Sau đó, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch liền lái xe trở về An gia ăn mừng chiến thắng. Chiến trường bên này, cứ để cho Thượng Quan Niên xử lý, về kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không phải là chuyện của bọn họ rồi.

"Oa... Một quá."

Trở lại An gia, An Dĩ Mạch liền nằm dài trên ghế sofa, sau đó bùng ly nước trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

"Em uống chậm một chút, có ai giành với em đâu."

An Mặc Hàn buồn cười nhìn bộ dáng uống nước gấp gáp của cô, chỉ sợ cô uống nhanh quá khiến mình bị sặc.

"Oa, nhìn thành quả chiến đấu hôm nay của chúng ta thôi."

An Dĩ Mạch lấy "Ngôi sao hoàng hôn" ra đặt lên bàn, hai mắt cô lập tức tỏa sáng.

"Thật sự rất đẹp."

An Dĩ Mạch không nhận được khen ngợi, đang muốn hỏi Mặc Hàn có phải rất đẹp hay không, lúc này, điện thoại của An Mặc Hàn lại vang lên.

"Ừ."

Không biết đầu dây điện thoại bên kia nói gì, An Mặc Hàn chỉ gật đầu một cái, chỉ nói một câu buổi tối gấp liền cúp máy.

"Người nào vậy?"

Lúc này, An Dĩ Mạch cũng bị cuộc gọi của An Mặc Hàn hấp dẫn, không nghiên cứu bộ "Ngôi sao hoàng hôn" kia nữa, mà bảo di Lan cất đi.

"Là Nam Huyền, cậu ấy bảo chị Nhan đã về nước, bảo buổi tối chúng ta qua Chiếm gia ăn cơm."

"Chị Chiếm Nhan trở về rồi ư?"

An Dĩ Mạch vui mừng, thấy An Mặc Hàn gật đầu càng phấn khích hơn.

Nếu như nói từ nhỏ đến lớn An Dĩ Mạch thích người nào nhất, ngoại trừ Lãnh Hạ và An Vu Triết ra thì An Dĩ Mạch thích nhất chính là Chiếm Nhan rồi. Chiếm Nhan lớn hơn Dĩ Mạch ba tuổi, lớn hơn Mặc Hàn bốn tuổi. Từ nhỏ đều là Chiếm Nhan dẫn theo bọn họ đi chơi, có thể nói tính cách giống y như con trai An Mặc Hàn bọn họ vậy. Từ nhỏ, An Dĩ Mạch thích dính lấy Chiếm Nhan nhất, mãi về sau, khi biết Chiếm Nhan muốn ra nước ngoài, An Dĩ Mạch còn náo loạn, muốn ngủ chung một tuần lễ với Chiếm Nhan. Nhưng về sau, phải khổ sở một thời gian mới chấp nhận được chuyện Chiếm Nhan đã ra nước ngoài. Sau đó, Chiếm Nhan về nước, mỗi ngày An Dĩ Mạch đều gọi Chiếm Nhan đi dạo phố. Về sau, An Dĩ Mạch lại đi du học, Chiếm Nhan cũng đi nước ngoài, hai người không còn nhiều thời gian ở cùng nhau nữa. Có điều, lần cuối cùng chị ấy trở lại đã là bốn năm trước rồi, cho nên, An Dĩ Mạch mới kích động như vậy, An Mặc Hàn có thể hiểu được điều này.

"Nghe nói, lần này chị Nhan trở về là để kết hôn."

Kể tiếp, An Mặc Hàn lại ném ra một quả bom. An Dĩ Mạch vẫn chưa lấy lại tinh thần từ tin tức Chiếm Nhan trở về, lần này lại thêm một tin tức mới nữa.

"Kết hôn?"

Có điều, lần này An Dĩ Mạch đã bình tĩnh hơn. Dù sao bọn họ đều đã lớn rồi, An Dĩ Mạch vẫn hiểu rõ nên không chế cảm xúc của mình.

"Ừ. Tối hôm nay, vị hôn phu của chị Chiếm Nhan cũng sẽ đến, em có thể quan sát một chút. Có điều anh phải nói trước, em chỉ được nhìn một chút thôi, không được nhìn nhiều quá."

An Mặc Hàn cảnh cáo, An Dĩ Mạch cực kỳ buồn cười khi thấy bộ dạng này của anh, song cô vẫn gật đầu.

"Thiếu gia, tiểu thư, nên ăn cơm thôi."

Giọng nói của Di Lan để cho bọn họ kết thúc câu chuyện của Chiếm Nhan, sau đó hai người liền dời bước đi tới phòng ăn. Lễ quý đôn Miu lễ quý đôn. Nhìn thấy một bàn đồ ăn, An Dĩ Mạch lập tức chảy nước miếng, bụng cũng bắt đầu kêu. Cuối cùng, điều mọi người được chứng kiến, đó là An Dĩ Mạch không để ý tới hình tượng chút nào, ăn như hổ đói.

"Dĩ Mạch, em ăn từ từ thôi."

An Mặc Hàn bắt đầu đi kéo ghế ra ngồi bên cạnh cô. Một tay vuốt vuốt trên lưng cô, để cô thuận lợi nuốt thức ăn xuống. Sau đó, cái tay còn lại đưa ly nước cho cô. Rốt cuộc, sau một trận chiến đấu, An Dĩ Mạch đã lấp đầy cái bụng của mình.

Đợi đến khi cô ăn xong, thoải mái dễ chịu rồi, An Mặc Hàn mới bắt đầu dùng cơm. Có thể nói là An Mặc Hàn tao nhã hơn An Dĩ Mạch rất nhiều, An Dĩ Mạch nhìn cách dùng cơm của An Mặc Hàn, quả thực là một ở trên trời một ở dưới đất mà. Dĩ nhiên, ở trên trời là An Mặc Hàn.

"Đúng rồi, còn Hàn Ngữ Yên thì tính sao?"

An Dĩ Mạch ăn uống no say xong, rốt cuộc cũng nghĩ tới chuyện mà mình quên bồng đi mất. Hàn Ngữ Yên là nghệ sĩ của giải trí Mặc Mạch, hôm nay cô ta cũng coi như là bị mất hết mặt mũi. An Dĩ Mạch cũng không dám khẳng định, chuyện này có ảnh hưởng đến giải trí Mặc Mạch hay không.

"Không có việc gì, chuyện này Ferman sẽ xử lý."

"Thật xin lỗi, lúc em làm không nghĩ tới chuyện Hàn Ngữ Yên là nghệ sĩ của giải trí Mặc Mạch, cho nên mới đáp trả cô ta như vậy."

Thật ra, cô cũng đã hoài nghi từ lúc nhìn thấy cô gái được gọi là Tuệ Tuệ kia chạy đến nói với Thượng Quan Hồng bị mất bộ "Ngôi sao hoàng hôn" rồi. Vì vậy, cô lại nghĩ tới chuyện Tuệ Tuệ đó đụng vào cô, cô liền sờ vào túi áo ngoài của mình, phát hiện có đồ ở trong. Khi đó, cô cũng đã chắc chắn đồ ở trong túi chính là bộ "Ngôi sao hoàng hôn". Kể tiếp, Thượng Quan Hồng và Hàn Ngữ Yên từng bước từng bước ép sát cô, cô vốn là muốn bỏ qua cho Hàn Ngữ Yên, nhưng không ngờ tự cô ta muốn tìm chết, cho nên, cô liền thừa dịp giằng co với bọn họ, lẳng lẽ bỏ đồ vào hai người bọn họ.

Về sau, cô lại thấy Ferman ở trong đám người, sau đó ra hiệu cho anh ấy đi lấy băng theo dõi, vốn cô đã chuẩn bị tốt đường phản kích nhưng lại không nghĩ đến An Mặc Hàn sẽ xuất hiện.

"Yên tâm đi, những chuyện này là cô ta tự tìm phiền phức. Chuyện này em không cần quan tâm, Ferman và Lillian sẽ cùng nhau giải quyết"

An Mặc Hàn không hy vọng vì chuyện này mà An Dĩ Mạch cảm thấy buồn, bận tâm, lo nghĩ. Ăn cơm xong nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, sau đó An Mặc Hàn liền lôi kéo An Dĩ Mạch đi vào phòng ngủ, nghỉ trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-1

Editor: Tuyen83

Thời gian buổi chiều, An Mặc Hàn đi công ty, đã bắt đầu tiến hành hợp tác với tập đoàn Thượng Quan rồi, cho nên, thời gian gần đây anh có vẻ bận rộn, dù sao đối thủ là tập đoàn Hạo Thiên.

Còn An Dĩ Mạch thì đến phòng làm việc, gần đây phòng làm việc đã đi vào quỹ đạo, mặc dù, chỉ có Tiểu Tiểu và cô còn có hai người khác, nhưng mà, thái độ làm việc của mọi người đều vô cùng tích cực, cho nên, Dĩ Mạch rất vui mừng, sau khi phòng làm việc đi vào quỹ đạo Chị Đan mới trở lại châu báu Thước Quang quốc tế, mà Tiểu Tiểu vẫn ở lại với cô.

"Tiểu Tiểu, cà phê."

An Dĩ Mạch bưng một ly cà phê đưa cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đang chăm chỉ làm việc nhận lấy cà phê, sau đó lại chăm chú nhìn tài liệu, cuối cùng mới uống một ngụm, nhìn An Dĩ Mạch.

"A..... Rốt cuộc làm xong rồi."

Vươn vai một cái, Tiểu Tiểu yên tâm nói, An Dĩ Mạch bắt đầu đi lắc đầu một cái.

"Không cần liều mạng như vậy, tôi là người chủ còn không cố gắng như cô, như vậy tôi sẽ áy náy."

An Dĩ Mạch cười chọc, Tiểu Tiểu nhấp một ngụm cà phê, sau đó lười biếng vùi ở trên ghế. DELQD

"Tôi thích không được à..., thật ra thì, đây chính là môi trường mà tôi muốn làm việc, Dĩ Mạch, rất cảm ơn cô cho tôi một môi trường làm việc như vậy, tôi rất vui vẻ, ở đây, thoải mái hơn nhiều so với Thước Quang."

Tiểu Tiểu nhìn phòng làm việc không phải quá lớn một chút, về mặt hưởng thụ.

"Tôi nên cảm ơn cô mới đúng, giúp tôi nhiều như vậy, được rồi, cái này, in giúp tôi một bản, ngày mai tôi cần đến, tôi đi bệnh viện thăm Hi Hi, vất vả rồi."

"Không vất vả."

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, An Dĩ Mạch lái xe đi tới bệnh viện, chỉ là, không ngờ ở trong bệnh viện lại gặp được người không nên xuất hiện ở đây.

"Cô Lillian?"

An Dĩ Mạch thấy Lillian đang chờ bên cạnh cửa phòng cứu cấp, nhưng, nét mặt Lillian cũng không có lo lắng, chỉ là bình tĩnh nhìn cửa phòng cứu cấp.

"Dĩ Mạch, sao cháu lại tới đây? Bị bệnh rồi sao?"

Thấy An Dĩ Mạch xuất hiện ở nơi này, Lillian cũng rất kinh ngạc, vừa nghĩ tới Dĩ Mạch có thể bị bệnh, bà đã vô cùng lo lắng, nhìn An Dĩ Mạch thật lâu, phát hiện cô không có vấn đề gì, lúc này mới yên tâm.

"Cháu không bị bệnh, bạn cháu đang nằm viện, tôi xem cô ấy một chút, nhưng tại sao cô Lillian ở chỗ này?"

Lillian vẫn không trả lời, An Mặc Hàn và Ferman đã đi tới, cũng nhìn thấy vẻ mặt u ám của An Mặc Hàn và Ferman, lần này An Dĩ Mạch biết người ở trong phòng cấp cứu là ai.

Ha ha, Hàn Ngữ Yên thật sự không lo lắng, lúc này vào bệnh viện, chẳng phải làm cho người khác để ý sao.

"Dĩ Mạch, em tới thăm Hạ Hi?"

"Ừ, chỉ là, mới vừa đi tới nơi này gặp được cô Lillian."

"Đi, anh đi với em xem Hạ Hi một chút."

An Mặc Hàn lễ phép gật đầu với Lillian một cái, sau đó kéo An Dĩ Mạch rời đi, An Dĩ Mạch đi theo bước chân của An Mặc Hàn, cô có thể thấy rõ ràng An Mặc Hàn có chút tức giận.

"Mặc Hàn, Hàn Ngữ Yên thế nào?"

Mặc dù An Dĩ Mạch biết người ở bên trong là Hàn Ngữ Yên, nhưng cô không biết Hàn Ngữ Yên như thế nào, buổi sáng rõ ràng còn rất tốt, bây giờ như thế nào lại vào bệnh viện rồi?

"Cô ta mang thai."

Khi An Mặc Hàn nói câu này nở nụ cười châm chọc, chỉ là, trừ châm chọc ra không còn gì khác, An Dĩ Mạch nghi hoặc, Hàn Ngữ Yên mang thai? Làm sao có thể chứ?

"Mang thai? Đã bao lâu?"

"Anh cũng không rõ lắm, là Lillian gọi điện thoại nói tình huống cho chúng ta, thật ra thì việc này cũng không có gì, chỉ là cô ta bị phát hiện mang thai khi cô ta đang trong buổi họp với ký giả, cho nên, chuyện này có chút khó giải quyết."

An Mặc Hàn khẽ nhíu mày, hiện tại anh hiểu rất rõ, Hàn Ngữ Yên chính là một người phiền toái, nhưng mà, trải qua chuyện ngày hôm nay, An Mặc Hàn sẽ không mềm lòng nữa, nếu cô ta không muốn tiếp tục ở trong Làng Giải Trí này, như vậy anh sẽ đáp ứng cô ta.

"Công ty của các anh định làm gì, hiện tại phải có rất nhiều ký giả chờ ở trước cửa công ty?"

Khi cô đi vào không nhìn thấy ký giả ở đây, cho nên, An Dĩ Mạch đoán được, chắc Hàn Ngữ Yên được bí mật đưa đến bệnh viện, mà lúc này, nên những ký giả kia cũng đang ở dưới lầu của công ty, dù sao, ~ bạn đang xem truyện ở đđ lqđ ~ danh tiếng của Hàn Ngữ Yên không tốt, hơn nữa, còn có các bạn truyền thông đề ý nhất một chuyện, chính là đứa nhỏ ở trong bụng Hàn Ngữ Yên là của ai.

"Ừ, cho nên, Ferman đang thương lượng một biện pháp của bọn anh, hiện tại cậu ta đã thương lượng với cô Lillian."

Vốn chuyện này An Mặc Hàn không quản lý được, nhưng, dù sao Hàn Ngữ Yên cũng ký hợp đồng vào công ty của An Mặc Hàn, chuyện này lại khó giải quyết như vậy, dĩ nhiên Ferman sẽ không tự mình quyết định tất cả, hơn nữa, cô Lillian còn ở đây, cho nên, chuyện này, An Mặc Hàn trốn tránh cũng tránh không thoát.

"Hủy hợp đồng?"

An Dĩ Mạch suy đoán, chỉ là, cô cảm giác cái biện pháp này không được, như vậy rất ảnh hưởng không tốt đến công ty của anh, dù sao, Hàn Ngữ Yên mới vào giải trí Mặc Mạch còn chưa tới một tháng.

"Đương nhiên không phải rồi."

Đúng như An Dĩ Mạch nghĩ, An Mặc Hàn cũng không có đồng ý, chỉ là, An Dĩ Mạch đang suy nghĩ, chuyện này bọn họ phải giải quyết thế nào mới được.

"Chẳng lẽ, các người muốn để Hàn Ngữ Yên tự mình giải quyết?"

Mặc dù đây là một biện pháp không đạo đức, nhưng mà, đây là điều duy nhất khiến các bạn ký giả hài lòng, biện pháp cũng không tạo ra ảnh hưởng quá lớn đối với công ty, chỉ là, Hàn Ngữ Yên bằng lòng sao?

"Ha ha, Dĩ Mạch nhà anh rất thông minh. Cùng suy nghĩ với bọn anh, chuyện này bọn anh quyết định rồi, Ferman sẽ nói với Lillian, em cũng không cần lo lắng, chỉ cần thật vui vẻ làm chuyện của mình là được rồi, hả?"

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch, hôn lên môi cô thật sâu, An Dĩ Mạch nở nụ cười, hãy quên việc của Hàn Ngữ Yên đi, cũng đúng, Hàn Ngữ Yên lại không có quan hệ với cô, cô nghĩ nhiều như vậy làm gì.

"Vậy anh đi theo em nhìn Hi Hi, đi."

"Được."

Đợi đến khi hai người đi tới phòng bệnh của Hạ Hi, bên này, từ phòng giải phẫu Hàn Ngữ Yên cũng được đẩy ra ngoài, Ferman cũng đã thương lượng với Lillian xong, mặc dù, Lillian không hài lòng với biện pháp này, nhưng, Hàn Ngữ Yên đã làm cho bà rất thất vọng, bà nghĩ, xử lý xong chuyện này, bà nên đặt toàn bộ sức lực vào việc tìm kiếm con gái của bà rồi, dù sao đã có chút tiếng tăm, bà không muốn buông bỏ.

"Đợi cô ấy tỉnh lại tôi sẽ nói với cô ấy, dù sao chuyện này cũng là việc riêng của Ngữ Yên, nhưng mà, có thể để mấy ngày nữa, dù sao cô ấy mới vừa giải phẫu, nếu như đột nhiên nói với cô ấy như vậy, không tốt với cô ấy lắm, cũng không tốt đối với đứa bé."

"Tôi biết, cô Lillian, cũng hi vọng cô không nên trách Mặc Hàn, việc làm của Hàn Ngữ Yên cô cũng đã biết, Dĩ Mạch cô ấy, không phải Hàn Ngữ Yên có thể trêu chọc nổi."

Ferman nghiêm túc nói, mặc dù Ferman đã che giấu rất tốt, nhưng, cô Lillian vẫn thấy được vẻ hung ác ở trong mắt của Ferman.

"Tôi hiểu, sau khi chờ chuyện này kết thúc, tôi sẽ rời khỏi đây để đi đến nước Y, một thời gian dài mới có thể trở lại, mặc dù Ngữ Yên cô ấy có lỗi, nhưng, dù sao cô ấy vẫn là nghệ sĩ của giải trí Mặc Mạch, cho nên tôi hi vọng đến lúc đó, các người cũng không nên đối xử tệ với cô ấy, dù sao, tôi dẫn dắt cô ấy nhiều năm như vậy, cô ấy rất có tiềm lực, chỉ là dễ dàng bị tình cảm làm choáng váng đầu óc."

Khi Lillian nói những lời này, cách một cánh cửa phòng nhìn đáng vẻ hôn mê của Hàn Ngữ Yên, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, dù sao, họ sống

chung với nhau nhiều năm như vậy, bà cũng đã từng coi cô ấy như con gái của mình, bà vẫn không muốn nhìn thấy cô ấy bị thương tổn.

"Việc này xin cô Lillian hãy yên tâm, mọi người đều biết năng lực của Hàn Ngữ Yên, giải trí Mặc Mạch của chúng tôi cũng cần nhân tài như vậy, chỉ cần cô ấy ngoan ngoãn nghe lời, công ty chúng tôi sẽ không đối xử tệ với cô ấy."

Ferman hoàn toàn đồng ý, việc này vốn là chuyện của bọn họ nên làm, dù sao Hàn Ngữ Yên là nghệ sĩ của giải trí Mặc Mạch, bọn họ vẫn luôn quan tâm danh tiếng của công ty bọn họ, nhưng không biết, qua lần này, Hàn Ngữ Yên còn có thể một lần nữa có thành tích như hiện tại hay không, dù sao, Hàn Ngữ Yên không có Lillian, anh cũng không thấy có khả quan được, hơn nữa, hôm nay An Mặc Hàn cũng bởi vì sự việc Hàn Ngữ Yên liên kết với Thượng Quan Hồng đề đối phó Dĩ Mạch, cũng không lại mềm lòng với Hàn Ngữ Yên nữa, Ferman nghĩ, đoán chừng sau này, cuộc sống của Hàn Ngữ Yên cũng sẽ không dễ chịu hơn.

"Không có chuyện gì nữa, tôi về công ty trước, đợi đến ngày mai tôi lại đến thăm Hàn tiểu thư."

"Được, tôi cũng đang định đi làm thủ tục thanh toán, cùng nhau đi."

Sau khi đợi bước chân của Lillian và Ferman dần dần đi xa, Hàn Ngữ Yên đang hôn mê đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt tràn đầy thù hận chuyện không công bằng, hai tay nhanh chóng nắm lại thật chặt, trong ánh mắt đỏ ngầu rơi xuống nước mắt, chỉ là, nhưng từ đầu đến cuối lại không có mở miệng, cuối cùng, hít thở sâu một hơi, hai mắt nhắm lại kia tràn đầy thù hận.

Tất cả đều yên tĩnh trở lại, bộ dạng của Hàn Ngữ Yên giống như không có tỉnh lại, khi Lillian trở lại, thấy Hàn Ngữ Yên vẫn chưa có tỉnh, ngồi ở bên giường bệnh, chờ đợi, sau đó giúp cô ta chỉnh sửa góc chăn một chút, đi ra gọi điện thoại.

"Hi Hi, chúng tớ tới thăm cậu, hiện tại cảm giác như thế nào, tốt hơn chưa?"

An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đi vào phòng bệnh, cũng không có thấy bóng dáng của Toàn Ti Dạ, mà chỉ có một mình Hạ Hi nằm ở trên giường bệnh đọc sách, An Dĩ Mạch nhìn một chút, là Fashion Magazine.

"Dĩ Mạch, tổng giám đốc, tôi không đi làm không có sao chứ."

Hạ Hi thấy An Mặc Hàn mới nhớ tới hôm nay là Thứ hai, phải đi làm.

"Không việc gì, Ti Dạ đã xin nghỉ giúp cô rồi, cô cứ thoải mái dưỡng bệnh."

"Được, cảm ơn tổng giám đốc."

Hạ Hi thấy An Mặc Hàn ít khi dịu dàng như vậy trừ khi nói chuyện với Dĩ Mạch, dĩ nhiên cô cũng sẽ không chọc giận anh vào lúc này, cho nên cũng không chặn họng anh, mà là cảm tạ tính tình rất tốt của anh.

"Không cần cảm ơn, chỉ cần về sau cô và Dư Huyền không bắt chẹt tôi là tốt rồi."

Nếu như họ không bắt chẹt anh nữa, nhưng anh cái gì cũng sẽ đồng ý, phải biết, hai người bọn họ ở chung một chỗ với Dĩ Mạch nói đủ thứ, hơn nữa, mỗi lần bọn họ cùng nhau ăn cơm, hai người bọn họ cũng liên kết cùng nhau bắt chẹt anh, nhưng là, các cô ấy là bạn tốt mà Dĩ Mạch coi trọng nhất, nếu anh không nhịn được trả lại họ mấy câu, Dĩ Mạch còn không lột da anh. Dieen ddan lee quy doon

"Được, hôm nay coi như nể mặt, sau này tôi sẽ không bắt chẹt anh, chỉ là, Huyền Huyền đó, anh tự đi nói đi, nhưng tôi không làm chủ được."

Hạ Hi thấy bộ dáng này của An Mặc Hàn cũng cảm thấy rất buồn cười, nếu trước đây, cô tuyệt đối sẽ không nghĩ đến An Mặc Hàn có thể có một mặt này, phải biết, An Mặc Hàn là tổng giám đốc của quốc tế Mặc Mạch, tà mị lạnh lùng và kiêu ngạo, ở thượng giới lòng dạ càng thêm độc ác, làm việc không lưu lại một chút đường sống, thủ đoạn cao minh, bằng không, tại sao có thể phát triển Mặc Mạch quốc tế trở thành đế quốc thương mại số một thế giới như hiện tại.

Chỉ là, mặc dù lại quyết đoán, lại là người lòng dạ ác độc, đều sẽ có một người không để cho người khác phản nghịch đụng chạm, trong lòng đều sẽ có một chỗ mềm mại chỉ chứa cho người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83-2

Editor: Tuyen83

Hạ Hi biết, An Dĩ Mạch chính là điểm yếu của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch chính là nơi ám áp trong lòng lạnh lẽo của An Mặc Hàn, như vậy cô đây? Cô là ám áp của người nào.

Nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đùa giỡn không chút kiêng nể gì, nhìn An Mặc Hàn dùng ánh mắt dịu dàng cùng chiều nhìn An Dĩ Mạch như vậy, Hạ Hi thật hâm mộ, đang muốn với bọn họ không cần ở trước mặt cô kích thích cô thì cửa phòng bệnh lại bị mở ra.

Hạ Hi chợt lấy lại tinh thần, thấy Toàn Ti Dạ đứng cửa phòng bệnh hai tay bỏ vào trong túi quần, anh đã đổi một bộ quần áo khác, trên người anh mặc một bộ tây trang được đặt may riêng là thích hợp như vậy, mê người như vậy.

"Ti Dạ."

"Ti Dạ, cậu đã trở lại."

"Các cậu đã tới, công ty không bận rộn sao?"

Toàn Ti Dạ đi tới, trên tay còn cầm túi trái cây.

"Tới bệnh viện có chút việc, sau đó tới đây xem một chút."

An Mặc Hàn giải thích. Anh cũng không phải là rảnh rỗi, anh cũng bận chết đi được, chỉ là, anh nhìn An Dĩ Mạch bên cạnh, ừ, có lẽ ở với Dĩ Mạch quan trọng hơn, chuyện của công ty giao cho Ferman và những nhân viên kia, nếu không, anh tốn tiền nuôi bọn họ ăn không ngồi rồi sao.

"Tôi thấy có phóng viên ở bên ngoài bệnh viện này, thế nào, minh tinh của công ty giải trí các người đã xảy ra chuyện?"

Thật ra thì Toàn Ti Dạ chỉ nói đùa một chút, nhưng, anh không nghĩ tới anh thật sự đã đoán đúng rồi.

"Ti Dạ thật là thông minh, không sai, chính là Hàn Ngữ Yên đã xảy ra chuyện, nhưng, Mặc Hàn, làm sao phóng viên sẽ tới nơi này?"

An Dĩ Mạch nghi ngờ, Hàn Ngữ Yên được bí mật mang đến bệnh viện này, các phóng viên thật đúng là lợi hại, lại có thể hoài nghi đến Hàn Ngữ Yên ở bệnh viện này.

"Đoán chừng cũng chỉ là hoài nghi, dù sao, nhưng các phóng viên đều biết sự việc mang thai thiếu chút nữa sanh non của Hàn Ngữ Yên, nếu biết, nhất định sẽ nghĩ đến Hàn Ngữ Yên sẽ được đưa vào bệnh viện, cho nên, có phóng viên xuất hiện ở nơi này cũng rất bình thường, nhưng, anh muốn Ferman phải thương lượng xong với cô Lillian, chuyện kế tiếp, nên không phải việc của chúng ta phụ trách, chỉ có điều, chúng ta có thể nhìn thấy một màn kịch hay."

An Mặc Hàn cười tà mị, An Dĩ Mạch nhìn thấy bộ dáng này của anh bủn rủn, cũng biết anh không tốt bụng. Chỉ là, sự việc của Hàn Ngữ Yên không quan trọng, giống như An Mặc Hàn nói, bọn họ chỉ cần xem diễn trò là tốt rồi.

"Đúng rồi, Ti Dạ, anh có biết chị Chiêm Nhan trở lại không?"

An Dĩ Mạch đột nhiên nghĩ đến bữa tiệc tối nay, Ti Dạ Chiêm Nhan còn có bọn họ đều là lớn lên cùng nhau, quan hệ đều rất tốt.

"Tôi đã biết, chỉ là, tôi đã nói với chú Chiêm, tối hôm nay có việc, các cậu đi ăn trước, hôm nào Hạ Hạ xuất viện, chúng ta lại mời chị Chiêm Nhan tụ họp cùng nhau."

Hôm nay đã nhận được điện thoại của Chiêm Nhan rồi, cũng đã nói chuyện với chú Chiêm.

"Ừ, vậy thì tốt, Hi Hi, cậu nghỉ ngơi cho tốt, chúng tớ đi về trước."

An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn chào tạm biệt với Hạ Hi, Hạ Hi gật đầu một cái, sau đó Toàn Ti Dạ đưa bọn họ đi ra ngoài, sau khi họ đi ra khỏi phòng bệnh, trong nháy mắt nụ cười trên mặt Hạ Hi biến mất, đến khi Toàn Ti Dạ trở lại, thấy ánh mắt Hạ Hi nhìn mông lung về mặt ngây ngốc.

"Bọn họ đi về rồi."

Toàn Ti Dạ đi tới, Hạ Hi đã khôi phục lại bình thường, nhưng khi nói chuyện với Toàn Ti Dạ giọng nói mơ hồ kèm theo chua xót.

"Ừ"

"Thật ra thì, anh không cần ở đây với em, em có thể ở một mình, anh phải đi Chiêm gia ăn cơm."

Hạ Hi nhàn nhả nói, Toàn Ti Dạ nhìn cô một chút, sau đó cầm lấy một quả táo bắt đầu gọt.

"Chị Chiêm Nhan cũng không phải là người ngoài, bọn họ sẽ không để ý. Đến lúc em xuất viện, anh sẽ giới thiệu em với chị Chiêm Nhan biết."

Lúc này Toàn Ti Dạ không còn vẻ mặt lạnh lùng như bình thường, lúc này anh dịu dàng như nước mùa xuân, Hạ Hi không lay chuyển được anh, không nói gì thêm.

"Hạ Hạ, chờ em xuất viện, anh dẫn em đến nhà anh được không?"

Toàn Ti Dạ đưa trái táo đã gọt xong cho Hạ Hi, sau đó ném cho cô một quả bom.

"Hả..... Nhà anh?"

Lúc này Hạ Hi hoàn toàn choáng váng, cô cùng anh đi đến nhà anh làm gì, Toàn Ti Dạ không có bệnh chứ, hơn nữa, cô cũng đã nói cho anh biết mục đích của cô tới nơi này rồi, mặc dù cô không có nói chuyện tình của cô và anh trai nhỏ đó, nhưng mà, cô có nói cho anh biết cô tới nơi này để tìm anh trai nhỏ đó, sao Toàn Ti Dạ nghe không hiểu? ~dieen daan lee quyỵ doon~

"Ừ, Hạ Hạ, anh đã nghĩ thật lâu, thật sự anh không thể buông tay em được"

Toàn Ti Dạ chợt tỏ tình làm cho Hạ Hi không biết nên làm thế nào, ngay cả miếng táo mới vừa cắn vào trong miệng cũng quên nuốt xuống, đến bây giờ, cô cảm thấy tình cảm của cô dành cho anh đã thay đổi, bản thân cô cũng rất mâu thuẫn, cô cảm thấy không được tự nhiên khi đối mặt với anh, cho nên, sáng sớm hôm nay Hạ Hi đã nói ra suy nghĩ của mình, tất cả thời gian Toàn Ti Dạ đều im lặng, nhưng không ngờ, thời gian chưa đến một ngày, Toàn Ti Dạ đã tỏ tình với cô rồi.

"Ti Dạ, anh....."

"Hạ Hạ"

Toàn Ti Dạ cầm tay cô, sau đó nhìn cô dịu dàng triu mến, Hạ Hi nhìn thấy ánh mắt của anh, đột nhiên không muốn từ chối.

"Hạ Hạ, mặc dù anh không biết người em muốn tìm là ai, nhưng anh sẽ tìm giúp em, chỉ là, Hạ Hạ, anh yêu em...em là người con gái đầu tiên mà anh yêu, anh nghĩ cũng sẽ là người cuối cùng, trước kia nếu có người nói cho anh biết có một ngày anh sẽ yêu một cô gái như vậy, nhất định anh sẽ coi thường, nhưng anh rất may mắn được gặp em, yêu em, Hạ Hạ, cho dù em có thể tìm được người kia hay không, hãy cho anh một cơ hội được không? Cho anh một cơ hội để cho anh được yêu em."

Toàn Ti Dạ nói lời cảm động làm cho Hạ Hi rơi lệ, không biết bởi vì cảm động hay là bởi vì cái gì, dù sao cô cứ rơi lệ như vậy, việc này cũng đã làm cho Toàn Ti Dạ bối rối.

"Hạ Hạ, em đừng khóc, được rồi, anh không nói nữa, chỉ cần em đừng khóc, cái gì anh cũng đồng ý với em có được hay không, ngoan, đừng khóc, là anh không đúng, anh không nên nói điều này, đừng khóc nữa, sau này anh cũng không nói nữa có được hay không."

"Không được....." kèm theo tiếng khóc nức nở là nụ cười nín khóc của Hạ Hi, điều này cũng làm cho Toàn Ti Dạ không biết phải làm sao, lúc này Hạ Hi vừa khóc vừa cười, nhưng làm anh sợ, phải biết rằng, anh chưa từng dỗ dành một người con gái nào, hiện nay tay chân anh hoàn toàn luống cuống.

"Đưa ngốc, ngu ngốc."

Hạ Hi vừa khóc vừa cười nói Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ đang lo lắng cho Hạ Hi, sau đó lại nghĩ tới điều gì, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, khuôn mặt kích động và hưng phấn.

"Hạ Hạ..... em..... em nói là....."

Ha ha, thật tốt quá, bây giờ anh nghĩ thông suốt hai chữ Hạ Hạ nói không được là ý gì rồi, ha ha, Hạ Hạ thật sự đồng ý với anh rồi.

"Toàn Ti Dạ, anh chính là đồ ngốc."

Về mặt của Hạ Hi chỉ tiếc rên sát không thành thếp, nhưng vẫn là khuôn mặt hạnh phúc.

"Đúng đúng đúng, anh là đồ ngốc."

Toàn Ti Dạ kích động ôm Hạ Hi vào trong ngực, ôm cô thật chặt, Hạ Hi cũng hạnh phúc dựa vào trong ngực của anh, trong lòng suy nghĩ cũng đã tìm được sự ấm áp của cô.

Buổi tối An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người cầm quà tặng đi tới Chiếm gia.

"Chú Chiếm, Di Chiếm"

An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đi vào cửa đưa quà tặng cho người giúp việc, nhìn quanh phát hiện trong nhà chỉ có Chiếm lão gia và Chiếm phu nhân ở nhà, Chiếm Nam Huyền và Chiếm Nhan đều không ở đây.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn, các con đã tới, mau tới đây."

Chiếm lão gia và Chiếm phu nhân hai người thấy An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch lại rất vui vẻ, sau khi sinh nhật An Mặc Hàn thì chưa từng thấy hai người bọn họ rồi, nhất là Chiếm phu nhân, nhìn thấy Dĩ Mạch cứ lôi kéo cô không rời.

"Chú, dì, chị Nhan và Nam Huyền đi đâu rồi?"

An Dĩ Mạch nhìn xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Chiếm Nam Huyền và Chiếm Nhan.

"Bọn họ đi đón vị hôn phu của Nhan Nhan rồi, sẽ trở về ngay."

Chiếm phu nhân cười rất vui vẻ, Chiếm Nhan có vị hôn phu mà còn sắp kết hôn, dĩ nhiên bà thật vui mừng, trước kia bà còn sợ con gái bà sẽ phải hy sinh trong hôn nhân thương mại, nhưng bây giờ dường như không phải như vậy, nghe Nhan Nhan nói, con bé rất yêu người đàn ông kia, mặc dù, bọn họ còn chưa từng gặp mặt người đàn ông kia, nhưng, chỉ cần cậu ta đối tốt với Nhan Nhan, bọn họ cũng sẽ hài lòng.

"Vị hôn phu của chị Nhan? Tên gọi là gì?"

An Dĩ Mạch rất tò mò, dĩ nhiên, mặc dù về mặt An Mặc Hàn không có gì, chỉ là, nói thật ra anh cũng rất tò mò.

"Cậu ta gọi....."

"Chúng con đã trở về."

Chiếm phu nhân còn chưa nói ra khỏi miệng, thì truyền đến giọng nói của Chiếm Nhan, sau đó An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn nhanh chóng xoay người nhìn về phía cửa.

Đầu tiên đi vào là Chiếm Nam Huyền, nhưng nhìn về mặt của anh, giống như không được vui, sau đó đi vào là người con gái có tám phần tương tự với Chiếm Nam Huyền, quần jean, áo khoác lớn, tóc xoắn gọn sóng tự nhiên rủ xuống, đẹp nhất chính là đôi mắt của cô, ánh mắt hình trăng lưỡi liềm, chính là theo như trong lời bài hát loại ánh mắt biết cười này.

"Chị Nhan."

An Dĩ Mạch kích động đi tới ôm lấy Chiếm Nhan.

"Dĩ Mạch"

Chiếm Nhan thấy Dĩ Mạch cũng không phải vui mừng bình thường, lúc trước quan hệ của các cô rất tốt. Hôm nay bốn năm không gặp, họ càng thêm nhớ nhưng,

"Chị Nhan em nhớ chị muốn chết."

An Dĩ Mạch như một đứa trẻ làm nũng, khuôn mặt Chiếm Nhan cũng chiều nheo mũi An Dĩ Mạch.

"Dĩ Mạch trưởng thành rồi."

Chiếm Nhan nhìn An Dĩ Mạch, rất là vui mừng, hôm nay thấy An Dĩ Mạch xinh đẹp như vậy, Chiếm Nhan giống như nghĩ tới khi đó lần đầu tiên nhìn thấy An Dĩ Mạch, khi đó, An Dĩ Mạch vết thương đầy người, luôn nhút nhát, nhìn thấy cô lập tức cúi đầu gọi cô là chị, hiện tại đã qua nhiều năm như vậy rồi, An Dĩ Mạch cũng đã trưởng thành, hơn nữa, Chiếm Nhan không thể không nói, An Dĩ Mạch là phụ nữ xinh đẹp nhất mà cô đã từng gặp, sau đó, Chiếm Nhan lại nhìn An Mặc Hàn một chút, bỗng nhiên mỉm cười, cô nghĩ, có Mặc Hàn ở đây, Dĩ Mạch sẽ luôn hạnh phúc như vậy.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn, cha, mẹ, con giới thiệu với mọi người một chút."

Chiếm Nhan kéo người đàn ông vẫn im lặng đứng ở sau lưng, lúc này An Dĩ Mạch mới nhìn vị hôn phu kia của chị Chiếm Nhan, nhưng khi cô nhìn thấy gương mặt đẹp trai có chút quen thuộc thì nhũn chặt mày đẹp.

Lúc này, về mặt An Mặc Hàn chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó nhếch môi, cười tà mị, đi lên trước.

"Đây là vị hôn phu của con, Lục Viêm."

"Chào anh."

"Chào anh."

"Chào chú, dì, rất xin lỗi, bây giờ con mới đến thăm."

Lục Viêm lễ phép, làm cho người ta không tìm ra khuyết điểm nào, An Mặc Hàn không tiếp tục nhìn Lục Viêm, mà là kéo An Dĩ Mạch đứng ở bên cạnh Chiếm Nam Huyền, sau đó chỉ còn Lục Viêm và Chiếm lão gia, Chiếm phu nhân ở đó nói chuyện với nhau.

Người đã đến đông đủ, bắt đầu dọn cơm, mấy người ngồi quanh một bàn, Chiếm phu nhân nhìn Lục Viêm càng nhìn càng hài lòng, Chiếm lão gia không có bất kỳ biểu tình, còn về mặt Chiếm Nam Huyền âm trầm, dĩ nhiên, bởi vì Chiếm Nhan ở đây. Anh cũng không có biểu hiện quá rõ rệt, nhưng khi nhìn đến An Dĩ Mạch ngồi ăn ở bên cạnh.

Còn An Mặc Hàn vô cùng bình tĩnh, giống như tất cả đều ở trong dự tính của anh, anh chỉ gấp thức ăn của mình, sau đó gấp thức ăn cho An Dĩ Mạch ăn, giống như hoàn toàn không chú ý đến Lục Viêm và Chiếm phu nhân Chiếm lão gia bọn họ ở đó nói chuyện.

"Lục tiên sinh làm nghề gì?"

Đây là câu nói thứ hai của An Mặc Hàn, anh vừa gấp thức ăn cho An Dĩ Mạch, vừa hỏi, bộ dạng giống như hỏi việc trong nhà, An Dĩ Mạch cười cười, khi nghe tới cái tên Lục Viêm này, cô cũng đã nghĩ tới, Lục Viêm, An Thần Hạo để cho An Mặc Hàn giúp đỡ kiểm chế được người kia.

"Bây giờ tôi đang là cổ vấn tài chính của tập đoàn Hạo Thiên, dĩ nhiên không thể so sánh với tổng giám đốc An, tổng giám đốc An rất nổi tiếng nhưng ở nước ngoài càng nổi tiếng hơn."

Lục Viêm cười sáng khoái, cũng không quên gấp thức ăn cho Chiêm Nhan.

"Lục Viêm anh không cần khen cậu ấy, Mặc Hàn cậu ta cũng không cần khen ngợi."

"Nhan Nhan, nhưng anh nói là sự thật, từ lâu anh đã muốn gặp tổng giám đốc An một lần cũng hi vọng có thể hợp tác với tổng giám đốc An trong tương lai."

"Nhất định."

An Mặc Hàn nâng ly đồng ý, Lục Viêm cũng nâng ly cười rất đẹp trai, hiệp thứ nhất, hai người ngang sức ngang tài.

"Nam Huyền cũng là học cổ vấn tài chính, sau này Lục Viêm cháu có thể trao đổi nhiều hơn với Nam Huyền."

Chiếm phu nhân mỉm cười nói, nhìn Lục Viêm càng thêm hài lòng, nhưng Chiêm lão gia vẫn không có biểu cảm gì, ôn hoà, không vui không giận.

"Được."

Một bữa cơm cứ kết thúc như vậy, có chút lúng túng, đây là cảm giác của An Dĩ Mạch, sau khi cơm tối kết thúc, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn rời khỏi Chiêm gia trước, Lục Viêm bị giữ lại.

Chiếm Nam Huyền đưa An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đi ra cửa, nhú mày nhìn An Mặc Hàn.

"Cậu thấy thế nào?"

An Mặc Hàn nhú mày, không nói gì, nhưng lại lắc đầu một cái.

"Ý của cậu là gì?"

Chiếm Nam Huyền cũng không biết anh lắc đầu là có ý gì, An Dĩ Mạch ở bên cạnh cũng không hiểu anh có ý gì.

"Ý là chuyện này cậu không cần phải lo."

"Tôi mặc kệ? Đó chính là chị tôi, người đàn ông kia là Lục Viêm, Mặc Hàn, cậu cũng không phải không biết."

Chiếm Nam Huyền có chút mất khống chế.

"Nam Huyền....."

An Dĩ Mạch khề nhú mày, kêu tên của anh, sau đó, Chiếm Nam Huyền mới phát hiện ra mình mất khống chế.

"Chiếm Nam Huyền, nhìn cậu bình thường lý trí như vậy, sao hôm nay lại hồ đồ rồi, chuyện này còn chưa tới phiên cậu quản, coi như cậu không đồng ý thì thế nào, Lục Viêm là người trong lòng của chị Nhan, chẳng lẽ cậu muốn cầm gậy đánh uyên ương?"

"Cậu nói là....."

Lần này, Chiếm Nam Huyền nghe hiểu ý nói của An Mặc Hàn, cũng suy nghĩ cẩn thận.

"Không sai, chuyện này giao cho chú Chiêm đi, cậu cho rằng Lục Viêm này diễn trò một chút còn có thể lừa gạt được chú Chiêm? Cậu phải biết, chú Chiêm cũng là người có địa vị trong thương giới, ông ấy có thể gặp qua rất nhiều người còn hơn cậu, được rồi, cậu hãy bình tĩnh một chút, nhanh đi về đi, chúng tôi cũng đi nha."

"Ừ, tôi biết làm thế nào rồi."

Đợi đến khi An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ngồi lên xe lái đi, Chiếm Nam Huyền mới đi vào nhà.

Mà An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vừa chạy về nhà vừa gọi điện thoại cho An Thần Hạo.

"Anh gọi điện thoại cho Thần Hạo làm gì?"

An Dĩ Mạch không hiểu.

An Mặc Hàn vừa muốn nói gì, điện thoại bên kia truyền đến giọng nói lười biếng của An Thần Hạo, nghe giọng nói chắc cậu ta đang ngủ.

"Ai đó, hơn nửa đêm còn không để cho người ta ngủ."

An Thần Hạo nhận điện thoại liền rống to, điện thoại đầu này về mặt An Mặc Hàn âm trầm, còn An Dĩ Mạch khẽ bật cười.

"Tiểu Hạo đã ngủ chưa?"

An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn không nói lời nào, cô cũng không thể bỏ quên An Thần Hạo ở đó, cô tin tưởng nếu như bọn họ không nói lời nào, nhất định An Thần Hạo sẽ cúp điện thoại.

"Chị Dĩ Mạch?"

Bên kia An Thần Hạo đột nhiên tỉnh táo, An Mặc Hàn bĩu môi, nói thầm trong lòng, An Dĩ Mạch cũng nghe không rõ anh đang nói cái gì, nhưng cô biết anh sẽ nói xấu An Thần Hạo.

"Ừ, Tiểu Hạo, sao em ngủ sớm vậy?"

An Dĩ Mạch nhìn đồng hồ, mới hơn chín giờ, An Thần Hạo lại ngủ sớm như vậy.

"Ừ, chị, hôm nay em mệt chết đi được, những lão già....."

Sau đó, An Thần Hạo bắt đầu phàn nàn với An Dĩ Mạch, cho đến nửa giờ sau, khi bọn họ về tới An gia, An Thần Hạo mới phàn nàn xong.

"Được rồi, Tiểu Hạo ngoan, không cần giận, đúng rồi, Mặc Hàn có chuyện tìm em."

Rốt cuộc đi xuống xe. An Dĩ Mạch đưa điện thoại cho An Mặc Hàn về mặt lạnh lùng, sau đó cô chạy vào phòng ngủ đi tắm.

Sau khi tắm xong An Mặc Hàn vẫn còn nói chuyện trong điện thoại với An Thần Hạo, An Dĩ Mạch nhàm chán, vì vậy lấy máy vi tính lên, bắt đầu viết chữ về tranh.

Mọi người đều nói phụ nữ làm việc là phụ nữ xinh đẹp và nghiêm túc nhất.

Là người phụ nữ hấp dẫn nhất, dĩ nhiên, phụ nữ chăm chỉ làm việc cũng là che giấu với bên ngoài, An Dĩ Mạch vẫn cảm con chuột di chuyển qua lại hoàn toàn không để ý đến An Mặc Hàn đã nhìn cô chăm chăm một lúc lâu rồi.

Cho đến khi cô làm xong bước cuối cùng, trên màn hình máy vi tính xuất hiện hình ảnh một sợi dây chuyền xinh đẹp, An Mặc Hàn thấy An Dĩ Mạch thiết kế thành công tự hào mỉm cười, Dĩ Mạch nhà anh quả nhiên là giỏi nhất.

"Em thiết kế xong rồi hả?"

khi đã làm xong tất cả, sau đó An Dĩ Mạch tắt máy vi tính rồi xoay người phát hiện An Mặc Hàn hí hóp đôi mắt hoa đào đang nhìn cô.

"Ừ, em làm việc quá nghiêm túc."

An Mặc Hàn kéo cô ôm vòng vào trong ngực, đôi môi di động qua lại trên cổ của cô.

"Đột nhiên có linh cảm, hơn nữa anh vẫn còn gọi điện thoại, cho nên thử một chút, không ngờ quên mất thời gian."

An Dĩ Mạch xê dịch cơ thể mình một chút, đôi môi An Mặc Hàn di động qua lại trên cổ của cô, cô cảm giác rất nóng.

"Anh đã tắm chưa?"

Bỗng nhiên An Dĩ Mạch nghĩ đến cái gì, đôi mắt chăm chú nhìn An Mặc Hàn, sau đó lại gần anh hỏi, cuối cùng đánh giá làm bộ như rất khó ngủ.

"Hu hu, thú vị chết, nhanh đi tắm rửa."

Sau đó An Mặc Hàn cúi xuống kéo cô lên đi vào toilet.

"Em đi cùng với anh....."

"Ah ah ah..... An Mặc Hàn, em giết chết anh....."

Đây không phải một đêm đặc biệt yên tĩnh, biệt thự An gia truyền đến giọng nói buồn bực của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn cười đắc ý, mà tất cả điều này, chính là hạnh phúc của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn.

Đã từng có người nói: lúc nhỏ, hạnh phúc là một món quà, có được sẽ hạnh phúc; Sau khi lớn lên, hạnh phúc là một mục tiêu, đạt được sẽ hạnh phúc; Sau khi trưởng thành, phát hiện hạnh phúc thì ra là một loại tâm trạng, hiểu rõ sẽ hạnh phúc. Giống như An Dĩ Mạch bây giờ, giống như Hạ Hi bây giờ,

họ cũng đều có hạnh phúc của mình.

Cuối cùng, khi tất cả mọi người đang ngủ say, toàn bộ thế giới cũng ngủ say, nhưng mà, luôn có một số người không dễ dàng hài lòng như vậy, bọn họ muốn nhiều hơn, cho dù không thuộc về bọn họ, vẫn tham lam muốn có được, giống như Thượng Quan Hồng hôm nay, giống như Hàn Ngữ Yên hôm nay, cũng giống như Lục Viêm hôm nay.

Ngày mai sẽ xảy ra việc gì không một ai biết, nhưng, An Dĩ Mạch lại biết chỉ cần lòng còn hi vọng, nhất định có thể vui vẻ bay lượn.

Khi những tia sáng đầu tiên của buổi sáng chiếu sáng cả thành phố, mọi người cũng biết trời đã sáng, một ngày tốt đẹp lại bắt đầu, cái giá rét của buổi sáng này, mỗi người cũng bắt đầu bận rộn, có người vì mơ ước, có người vì người nhà, có người vì chưa biết tương lai đó, nhưng mà, cho dù vì cái gì, cố gắng luôn luôn tốt. Tất cả dựa vào cố gắng của chính mình đạt được thành công, đều là đáng tự hào.

Thời gian thấm thoát trôi qua, một tuần lễ cứ trôi qua như vậy, lúc này cả thành phố đều ở trong niềm hân hoan, bởi vì qua một ngày nữa chính là lễ Giáng Sinh rồi, cuối cùng mọi người có thể tha hồ vui chơi đi du lịch rồi.

"Oa..... Bên ngoài không khí thật tốt."

Trước cửa bệnh viện số một của thành phố, mấy người đứng ở nơi đó, Hạ Hi được Toàn Tỉ Dạ ôm càng cường điệu hơn giang hai tay chào đón ánh mặt trời.

"Đi thôi, Mặc Hàn đã đặt trước một phòng ở Phi Tinh Đối Nguyệt rồi, ăn mừng Hi Hi xuất viện."

An Dĩ Mạch mở cửa xe ngồi xuống, tất cả mọi người lên xe sau đó đi đến Phi Tinh Đối Nguyệt.

"Cụng ly....."

Không khí trong phòng rất vui vẻ, tất cả bụi mù đều đi qua, còn lại đều là thời gian tốt đẹp, An Dĩ Mạch nhìn mọi người, vào giờ phút này, cô nghĩ muốn giữ lại cả đời, có người yêu, có bạn bè tốt nhất.

Sau khi chúc mừng Hạ Hi xong mọi người cũng ra về, sau đó cũng tiếp tục vui đầu vào trong công việc, hôm nay cố gắng làm việc, cũng bởi vì thời gian nghỉ ngơi của ngày mai.

"Wow, cảm giác thời gian trôi qua thật là nhanh, chỉ chớp mắt, một năm lập tức lại kết thúc."

An Dĩ Mạch chống cằm ngồi trong quán cà phê, nhìn mọi người đi đi lại lại ở ngoài cửa.

"Có vẻ cậu có rất nhiều cảm xúc, làm sao vậy, đột nhiên nhiều cảm xúc như vậy."

Dư Huyền, Hạ Hi ngồi đối diện An Dĩ Mạch, nhìn An Dĩ Mạch đầy cảm xúc bật cười.

"Không biết vì sao, chỉ là cảm giác đột nhiên trưởng thành, một năm rồi lại một năm, cứ thấm thoát trôi qua như vậy, chúng ta đều trưởng thành rồi, như vậy cũng đã không thể giống như lúc nhỏ tiếng cười vô tư, chơi đùa không lo lắng rồi."

Có thể trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra quá nhiều, đột nhiên, An Dĩ Mạch có cảm xúc như vậy.

"Được rồi, cậu không cần suy nghĩ nhiều, chuyện quá khứ đều đã đi qua, lúc nhỏ tốt đẹp đến đâu, cũng không thể quay về, bây giờ là quan trọng nhất không phải sao? Hạnh phúc trước mặt, chính là cả đời."

Hạ Hi khuyên, nhưng về mặt hạnh phúc của cô cũng làm An Dĩ Mạch và Dư Huyền vui mừng cho cô ấy, mấy ngày trước chuyện tình của cô ấy và Toàn Tỉ Dạ họ đã biết, dĩ nhiên, họ cũng vui mừng cho Hạ Hi.

Ở trong mắt người ngoài, Hi Hi đều là lạnh lùng, là loại kiêu ngạo mà không thể chạm vào, chỉ có điều, Hi Hi ở trước mặt họ cũng là một cô gái nhỏ cần người bảo vệ, hôm nay, có Toàn Tỉ Dạ bảo vệ, họ cũng có thể yên tâm.

"Đúng rồi, Huyền Huyền, cậu như thế nào rồi? không phải Tô Lạc đã trở về rồi sao?"

An Dĩ Mạch nghĩ đến Dư Huyền thì hết sức nhức đầu, trước kia họ cho rằng Dư Huyền chỉ nói chuyện ăn ý với Tô Lạc, nhưng không ngờ Huyền Huyền lại thích Tô Lạc, dĩ nhiên, họ cũng rất coi trọng Tô Lạc, chỉ là, /bạn/đang/xem/ô/điển/đàn/lẽ/quý/đôn/ cũng không biết cảm giác của Tô Lạc với Huyền Huyền như thế nào, hơn nữa, Dư Huyền bình thường tùy tiện tiện, khi gặp phải vấn đề tình cảm thì trở nên nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, điều này làm cho An Dĩ Mạch và Hạ Hi rất mệt mỏi.

"Ừ, chúng tớ đã hẹn, cùng nhau qua lễ Nô-en, đến lúc đó tớ muốn nói suy nghĩ của tớ cho anh ấy biết, các cậu nói, anh ấy sẽ đồng ý không?"

Khi Dư Huyền nhắc đến Tô Lạc biểu hiện e thẹn của cô gái nhỏ, lại để cho An Dĩ Mạch và Hạ Hi trêu chọc một chút, cuối cùng mới nói đến vấn đề chính.

"Huyền Huyền, không thử làm sao biết, cho tới nay tớ nghĩ hai người ở bên nhau hòa thuận như vậy, Tô Lạc sẽ phải có chút cảm giác, cố gắng lên, chúc mong ước của cậu trở thành sự thật."

Thật ra sáu chữ mong ước trở thành sự thật này nói thì dễ dàng, nhưng khi thực hiện nó thì rất khó.

"An Mặc Hàn, chúng ta đi đâu vậy."

Buổi sáng của Lễ Giáng Sinh, An Dĩ Mạch bị An Mặc Hàn lôi dậy từ trong chăn ấm áp, sau đó An Mặc Hàn chọn kỹ y phục và mặc từng cái một cho cô xong, cuối cùng mới nhớ tới hỏi An Mặc Hàn lời cô đi đâu mà sớm như vậy.

"Du lịch."

"Hả? Wow, tuyệt rồi."

An Dĩ Mạch nhìn thấy rất nhiều tuyết đang rơi xuống ở bên ngoài, đột nhiên rất vui mừng chạy vào đất tuyết, đôi tay muốn đón nhận một ít bông tuyết.

Tuyết phủ trắng xóa trên mặt đất, có người nói lễ Giáng Sinh tuyết rơi nhiều, ước nguyện sẽ thành sự thật, An Dĩ Mạch nghĩ tới đây thật vui vẻ nói nguyện vọng năm nay của cô cho An Mặc Hàn biết, nhưng, lại phát hiện An Mặc Hàn kéo cương hành lý đi ra.

"Ah. Chúng ta đi đâu?"

"Nước H, không phải em vẫn muốn đi nước H xem một chút sao? Cho nên hôm nay chúng ta đi, lên xe nhanh lên một chút, không nên bỏ lỡ chuyến bay."

"Ừ, Được."

An Dĩ Mạch trả lời, nhưng, cô chưa kịp phản ứng đã làm theo.

"An Mặc Hàn, chúng ta thật sự muốn đi nước H sao?"

Khi đi tới sân bay, An Dĩ Mạch mới tiêu hóa tin tức này, An Mặc Hàn nhất thời bật cười, bọn họ không đi Hàn Quốc tới sân bay để làm gì.

"Em không muốn đi? Vậy không đi cũng được, chúng ta đi về nhà."

An Mặc Hàn giả bộ muốn đi về, "Không không, chúng ta đi, đương nhiên là em muốn đi..., chỉ là em không dám tin, ha ha."

Đột nhiên An Dĩ Mạch lấy lòng An Mặc Hàn, An Mặc Hàn bất đắc dĩ vuốt vuốt mái tóc của cô, sau đó ôm cô vào trong ngực, đưa ngọc này.

Tại sao An Mặc Hàn quyết định đi nước H rồi, bởi vì rất lâu trước kia, khi đó An Dĩ Mạch theo đuổi kịch của nước H, sau đó cô nói cho anh biết cô thích đất nước này, cô cảm thấy đất nước này rất đẹp, hơn nữa, nếu như đêm giáng sinh ở đây. Nhất định rất lãng mạn.

Nhưng mà, nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn không có thời gian đi thực hiện nguyện vọng này của cô, cuối cùng, năm nay anh cũng có thời gian, chuyện đầu tiên nghĩ đến muốn dẫn cô đi nước H dự lễ Nô-en, có lẽ, lúc này An Dĩ Mạch cũng không nhớ rõ mình đã từng nói dự lễ Nô-en ở nước H nhất định rất lãng mạn, chỉ là, An Mặc Hàn vẫn chưa quên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Editor: MarisMiu

"Đưa ngọc, đi thôi, chúng ta nên lên máy bay rồi."

An Mặc Hàn ôm lấy bả vai của An Dĩ Mạch, đi về phía kiểm tra giấy tờ, An Dĩ Mạch gật đầu một cái.

"Mặc Hàn, sao anh lại nghĩ muốn dẫn em đi nước H vậy? Hay là đúng lúc công ty anh cũng có việc cần đi công tác, nên mới đưa em qua đó đón lễ Noel?"

An Dĩ Mạch làm nũng với An Mặc Hàn, anh cung chiều hôn lên cái trán của cô, sau đó đôi mắt đào hoa cười đặc biệt mê người. Trong lòng anh nghĩ, xem ra An Dĩ Mạch thật sự không nhớ gì nữa, có điều chỉ cần anh nhớ rõ là được rồi.

"Đến lúc đó em sẽ biết, bây giờ không nên hỏi nhiều như vậy. Hai giờ sau, chúng ta mới đến, em vào nghỉ ngơi một lát chút đã."

"Được."

Hai giờ sau, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn rốt cuộc cũng đi tới nơi mình muốn. An Dĩ Mạch nhìn xung quanh nơi này, cô lập tức có cảm giác vô cùng tốt khi nhìn đến những kiến trúc và phong cảnh xinh đẹp nơi đây. Trước kia, cô luôn nhìn những khung cảnh này qua TV, bởi vì chuyện học tập nên cô vẫn chưa có thời gian đi tới quốc gia này, Bây giờ rốt cuộc đã tới đây, cô nhất định phải vui chơi thật tốt mới được.

"Trước tiên chúng ta đi khách sạn cất hành lý đã."

An Mặc Hàn giao hành lý cho hai người thuộc hạ bên cạnh, sau đó ngồi lên một chiếc xe Rolls-Royce phiên bản dài, đi về phía khách sạn.

"Ồi, đúng thật là tòa tháp cao 101 tầng, Mặc Hàn, chúng ta phải đi vào nơi này mới được."

Dọc theo đường đi, An Dĩ Mạch đều tò mò quan sát vào cảnh vật bên ngoài, nhìn đến một chỗ quen thuộc, An Dĩ Mạch kích động hô to thành tiếng.

"Nếu em đã thích nơi này như thế, vậy về sau chúng ta sẽ đến ở nơi đây."

"Được."

An Mặc Hàn nhìn bộ dáng vui vẻ hạnh phúc của cô thì cũng cực kỳ vui vẻ. Từ khi An Dĩ Mạch trở về từ đất nước M, đã xảy ra rất nhiều chuyện, anh cũng không có thời gian bên cạnh cô. Cũng chỉ nhân cơ hội mấy ngày nay, anh muốn để cô thật vui vẻ, hạnh phúc một chút.

"Thiếu gia, tiểu thư."

Vừa đi vào một khách sạn, An Dĩ Mạch liền nghe thấy tiếng nói của nhân viên tiếp tân cung kính chào đón bọn họ. dĩ.e.n.d.a.n.maris.mi.u.l.e.q.u.y.d.o.n An Dĩ Mạch còn đang nghi hoặc tại sao họ lại biết hai người bọn cô, sau đó lại nghĩ, khách sạn này chắc là khách sạn Kỳ Hạ thuộc quốc tế Mặc Mạch rồi.

"Phòng đã chuẩn bị xong hết rồi, lát nữa sẽ có người đưa cơm trưa lên cho thiếu gia và tiểu thư, thiếu gia và tiểu thư hãy nghỉ ngơi thật tốt đi ạ"

"Được, chúng tôi đã biết."

Bên này An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ăn cơm trưa xong thì nghỉ ngơi được một lát, lập tức bắt đầu ra ngoài dạo chơi.

Mà ở một bên khác, Dư huyên hồi hộp ngồi ở trên sofa trong nhà mình nhìn di động. Không sai, cô hồi hộp, bởi vì tối nay chính là đêm Giáng Sinh. Bây giờ cô rất hồi hộp, vì cô không biết có nên nói chuyện với Tô Lạc hay không. Mặc dù Tô Lạc đã đồng ý đón Giáng Sinh cùng cô, nhưng còn chuyện tỏ tình, chắc anh ấy vẫn chưa nghĩ đến.

Lúc này, di động của cô vang lên.

"Hi Hi."

"Huyên Huyên, cậu đang làm gì vậy?"

Đầu dây điện thoại bên kia truyền tới giọng nói trên đầu của Hạ Hi, cô bĩu môi: "Hi Hi, cậu sẽ không đặc biệt gọi điện chỉ để hỏi mình đang làm gì đấy chứ?"

"Ha ha, đương nhiên là không phải. Tuy Dĩ mạch không ở đây, nhưng cô ấy đã dặn mình phải luôn chú ý đến tình huống của cậu, chúng mình muốn lấy được tin tức nhanh nhất, quan trọng nhất."

Hạ Hi nói chuyện như đương nhiên, còn Huyên Huyên thì không biết làm sao. Nhưng cô cũng thật vui, may mà Hạ Hi gọi điện cho cô, bây giờ hình như cô đã không còn khẩn trương nữa rồi.

"Được rồi, không nói nữa, chờ mình có tin tốt nhất định sẽ nói cho cậu biết đầu tiên. À, hình như Dĩ Mạch đi nước H rồi, cậu biết chứ?"

"Ừm, cô ấy có nói qua, hiện tại đoán chừng cô ấy đang phóng túng ở đó đi. Được rồi, có tin tức nhớ nói cho chúng tớ biết nha, tạm biệt."

Cúp điện thoại, Huyên Huyên liền đi vào phòng của mình. Cô lấy ra tất cả quần áo, sau đó mặc thử từng bộ một.

"Huyên Huyên, con làm gì ở đây vậy? Sao lại lấy ra nhiều quần áo thế kia?"

Nghe thấy tiếng động, mẹ Dư đi vào phòng của con gái thì nhìn thấy Huyên Huyên đang đứng úm thử từng bộ quần áo ở trước gương.

"Mẹ, mẹ thấy bộ quần áo này như thế nào? Có đẹp không?"

"Đẹp đẹp lắm, Huyên Huyên nhà ta mặc cái gì cũng đều đẹp cả."

Về mặt mẹ Dư đầy kiêu hãnh nhìn Huyên Huyên, Huyên Huyên đặt quần áo lên trên giường, kéo tay mẹ qua rồi ngồi lên trên giường.

"Mẹ, con chính là con gái người, đương nhiên là phải đẹp rồi."

Huyền Huyền rúc vào trong lòng mẹ Dư, tràn đầy ý tứ làm nũng.

"Huyền Huyền của mẹ thật sự đã trưởng thành rồi."

Mẹ Dư ôm Huyền Huyền rồi cảm thán, bởi vì Huyền Huyền vùi mặt vào trong lòng mẹ, cho nên không nhìn thấy được vẻ mặt phức tạp trên khuôn mặt của mẹ Dư.

Tối hôm nay, chính là đêm Giáng Sinh, toàn bộ thế giới đều chìm trong một niềm vui hân hoan vui sướng, đương nhiên trong này cũng bao gồm cả An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn.

Trong đêm tuyết, tay trong tay dạo bước trên đường cùng chính người mình thích hẳn là lãng mạn nhất đi. An Dĩ Mạch nắm thật chặt tay của An Mặc Hàn, hạnh phúc suy nghĩ. Cô nhìn qua An Mặc Hàn bên cạnh một cái, liền cảm thấy giờ khắc này giống như chính là cả một đời.

"Em sao thế? Làm gì mà nhìn anh như vậy?"

An Mặc Hàn cảm nhận được ánh mắt của An Dĩ Mạch, lập tức quay đầu hỏi cô.

An Dĩ Mạch lắc đầu, "Không có gì, chỉ muốn ngắm anh kỹ một chút thôi."

"Ngốc, đi thôi, chúng ta đi tháp 101 tầng nào. Nghe nói hôm nay ở đó đặc biệt có những tiết mục biểu diễn đặc biệt, hơn nữa không phải em vẫn muốn đi tháp đó để ước nguyện sao. Đi, chúng ta đi cầu nguyện."

"Được."

An Dĩ Mạch vui mừng hoan hô, cảm nhận bầu không khí lãng mạn này, An Dĩ Mạch không nhịn được muốn hét lên nói ra bản thân đang rất vui vẻ.

"Tháp 101 tầng, tôi đến đây, Lễ Giáng Sinh hạnh phúc!"

Sau đó, An Dĩ Mạch chạy tới chạy lui xung quanh đồng tuyết, còn An Mặc Hàn thì lẳng lặng đứng im ở đó, cứng chiều nhìn An Dĩ Mạch đang chạy ở trong đồng tuyết kia.

Một màn này bị người qua đường tò mò không kiềm lòng được mà dừng lại muốn chụp hình hai người họ. Trên bức ảnh là An Mặc Hàn thâm tình dịu dàng nhìn An Dĩ Mạch, còn An Dĩ Mạch đang chạy trong đồng tuyết lại cười cực kỳ vui vẻ. Một bức tranh xinh đẹp, động lòng người đến như vậy.

"Xin chào tiểu thư, có thể chụp một tấm ảnh cùng cô được không? Cô là cô gái xinh đẹp nhất Phương Đông mà tôi từng gặp qua."

Một người đàn ông ngoại quốc nhìn đến nụ cười xinh đẹp của Dĩ Mạch rốt cuộc cũng không nhịn được muốn làm quen với Dĩ Mạch, song, có mặt An Mặc Hàn ở đây, anh ta hẳn là không có cơ hội rồi.

Quả nhiên, An Mặc Hàn nhìn thấy một màn như vậy, mặt lập tức đen lại. Mặc dù anh muốn nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Dĩ Mạch, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ để cho người khác nhìn chằm chằm như hổ đói vào Dĩ Mạch như thế.

"Thật xin lỗi, cô ấy không thể chụp ảnh cùng anh được. Chúng tôi có việc gấp phải đi rồi."

An Mặc Hàn trực tiếp đi tới ôm lấy Dĩ Mạch, ôm cô vào lòng thật chặt, sau đó khiêu khích nhìn thoáng qua người đàn ông ngoại quốc kia.

"Thực xin lỗi, đã quấy rầy rồi."

Người đàn ông xấu hổ, vội vàng nói lời xin lỗi rồi lập tức rời khỏi. Dĩ nhiên, người đàn ông kia cũng có cùng suy nghĩ với những người qua đường, nhìn thấy một màn như vậy, cũng đều đánh mất ý nghĩ trong lòng mình. An Mặc Hàn giống như một Hộ Hoa Sứ Giả (*) đứng ở nơi đó, bọn họ cũng không dám.

(*) Hộ Hoa Sứ Giả: người bảo vệ, che chở.

Dĩ nhiên, có một số cô gái cũng có chút tư tưởng, đều hăng hái hét rầm lên khi nhìn thấy bộ dáng khôi ngô tuấn tú của An Mặc Hàn. Dẫn đầu marismiu lễ quý đôn Sau đó, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch bất giác trở thành tiêu điểm trên đường phố, rất nhiều người đi qua bên người bọn họ, cũng không nhịn được mà ngoảnh lại nhìn hai người họ mấy lần.

Nhìn những ánh mắt của những người đàn ông đó khi nhìn An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn lập tức cảm thấy hình như anh đã sai khi dẫn Dĩ Mạch theo rồi. Hiện tại anh hận không thể giấu An Dĩ Mạch đi, hoặc là móc tất cả những ánh mắt của những người đó ra. Có điều, khi anh nhìn An Dĩ Mạch vẫn đang đắm chìm trong vui sướng như cũ thì anh liền loại bỏ ý nghĩ đang tồn tại trong đầu.

Đôi khi hai người họ đi tới tháp 101 tầng kia, nơi đây đã có rất nhiều người, hơn nữa tại cửa tháp còn có một sân khấu rực rỡ trắng lệt, xem ra nơi này sắp bắt đầu tiết mục rồi.

"Oa, Mặc Hàn, thật náo nhiệt quá!"

An Dĩ Mạch lôi kéo tay An Mặc Hàn vọt qua trong đám người, nhìn mọi người náo nhiệt và tụ tập ở trong quảng trường này, An Dĩ Mạch lập tức hòa nhập vào không khí nơi đây.

"Ôi, tôi muốn hỏi một chút, tối nay ở đây có tiết mục gì à?"

An Dĩ Mạch cực kỳ tò mò cái sân khấu kia dùng để làm gì, có điều cô nghĩ chắc An Mặc Hàn cũng không biết nên cô mới hỏi một cặp tình nhân vừa đi qua.

"Trắc nghiệm độ hiểu nhau của cặp đôi, chỉ có người yêu nhau mới có thể tham gia, tự báo danh, hơn nữa cặp đôi chiến thắng còn có thể nhận được rất nhiều phần thưởng phong phú. Tôi nghĩ chắc hai bạn không phải là người ở đây. Ở đây, hàng năm vào đêm Giáng Sinh đều tổ chức trận đấu này, hơn nữa, phần thưởng mỗi năm đều khác nhau, nhưng cũng rất hậu hĩnh."

Cô gái của cặp đôi kia giải thích cuộc thi này với An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, nghe qua cực kỳ có ý nghĩa. Có điều khi nhìn đến vẻ mặt của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn liền biết cô rất hứng thú với cuộc thi này. Song, chỉ cần Dĩ Mạch thích, anh nhất định sẽ chơi cùng cô.

"Cảm ơn các bạn nhé."

Tạm biệt cặp đôi tình nhân kia, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vượt qua hơn đoàn người cuối cùng cũng đi tới vị trí ghi danh kia.

"Mặc Hàn, chúng ta tham gia đi, nghe qua cũng rất có ý nghĩa đó. "Khảo sát sự ăn ý của cặp đôi". Ha ha, hãy xem thử hai chúng ta có hiểu nhau không, được không?"

An Dĩ Mạch mở to đôi mắt đen nhánh sáng ngời, bởi vì trời lạnh nên lông mi dài của cô dính từng bông tuyết, khi nhìn vô đặc biệt mê người.

"Được, chỉ cần em vui vẻ là được."

"Ha ha, Mặc Hàn, anh thật tốt."

An Dĩ Mạch hưng phấn nhón chân hôn lên đôi môi của An Mặc Hàn, sau đó liền nghe thấy âm thanh vỗ tay của mọi người. Lúc này, An Dĩ Mạch mới biết được nguyên nhân là do trận đấu sắp bắt đầu.

Âm nhạc lãng mạn vang lên, một người đàn ông mặc bộ đồ bình thường cầm mi-crô đi lên sân khấu.

"Chúc mọi người có một buổi tối tốt lành! Tôi là Phác Thụ, là người chủ trì sân khấu hôm nay. Đầu tiên hoan nghênh mọi người đã đến đây, chúc mọi người có một lễ Giáng Sinh thật vui vẻ, hạnh phúc. Bây giờ, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người biết một chút về chi tiết của cuộc thi hôm nay."

Phác Thụ đi lên sân khấu, không vòng vo dài dòng mà trực tiếp nói vào chủ đề chính. Dĩ nhiên, điều này mọi người cũng rất tán thành, mọi người đều đang chờ để tham gia thi đấu mà.

"Đầu tiên, chúng ta chia trận đấu thành ba vòng, áp dụng phương thức tăng dần để chọn ra người chiến thắng sau cùng. Cuối cùng, người chiến thắng hôm nay sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh từ phía chúng tôi."

Lúc nghe được phần thưởng, hai mắt của An Dĩ Mạch lập tức tỏa sáng. Quả nhiên Phác Thụ không khiến An Dĩ Mạch thất vọng, tiếp theo ông ấy đã nói ra phần thưởng là cái gì.

"Hôm nay, phần thưởng của chúng tôi cực kỳ nhiều, trước hết mọi người hãy nhìn đến nhẫn kim cương này."

Phác Thụ nhận lấy nhẫn kim cương từ tay người nhân viên bên cạnh, mở ra ngay trước mặt mọi người để cho tất cả mọi người có thể nhìn rõ ràng. Khi nhìn thấy nhẫn kim cương kia được lấy ra, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn không có bất kỳ biến hóa nào. An Mặc Hàn là tổng giám đốc của quốc tế Mặc Mạch, muốn dạng nhẫn kim cương nào chả có, hơn nữa, đoán chừng An Mặc Hàn nhìn nhẫn kim cương bình thường kia có khi còn không thèm liếc mắt một cái.

Nhưng hai người họ không thèm để ý, nhưng không có nghĩa là những người khác sẽ không thèm để ý. Khi mọi người nhìn thấy nhẫn kim cương ở trong tay Phác Thụ thì lập tức kích động âm ỉ. Bọn họ đều là người dân bình thường, vì thế nhẫn kim cương kia cực kỳ quý giá đối với bọn họ. Mặc dù An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không để ý lắm tới phần thưởng này, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy hài lòng đối với phần thưởng này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84-2

Nhấn kim cương kia rõ ràng chính là nhẫn cặp dùng để cầu hôn, An Dĩ Mạch nghĩ, nếu hôm nay cặp nào giành chiến thắng, thì người nam sẽ phải cầu hôn tại đây. Song như vậy rất tốt, điều đó có thể minh chứng cho hạnh phúc của bọn họ.

"Mọi người không nên kích động, ngoại trừ nhẫn kim cương này ra, hôm nay nhóm người nào chiến thắng cũng có lộc ăn. Tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết danh hiệu đầu bếp Kiệt Kha Tồn nổi tiếng trên toàn thế giới chứ. Đúng vậy, người chiến thắng hôm nay không những nhận được phần thưởng lớn mà còn được tự mình thầy Kiệt Kha Tồn làm một bữa tiệc lớn để chúc mừng."

Đối với nhẫn kim cương kia, An Dĩ Mạch càng thấy hứng thú với Kiệt Kha Tồn hơn. Cô đã sớm biết đến tiếng tăm của Kiệt Kha Tồn, hơn nữa, Kiệt Kha Tồn cũng chính là thần tượng của cô, giống như cô là người thích ăn, hoàn toàn không chống lại được sức hấp dẫn như vậy.

Dĩ nhiên, An Mặc Hàn cũng đã nhìn ra ý nghĩ trong lòng của An Dĩ Mạch, thật ra anh cũng muốn ăn món do Kiệt Kha Tồn nấu, nhưng trong lòng anh vẫn thích An Dĩ Mạch làm thức ăn hơn. Được rồi, anh phải nếm thử món ăn do Kiệt Kha Tồn chế biến rồi cuộc như thế nào mới được, nên biết rằng anh ta là thần tượng của Dĩ Mạch đó.

"Nếu chúng ta không thắng được trận đấu, anh sẽ sẽ mời Kiệt Kha Tồn vào trong nhà chuyên nấu ăn cho em, vì vậy cuộc đấu này chỉ là giải trí mà thôi. Không nên quá để ý, được không?"

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch thật chặt, An Dĩ Mạch bật cười, dĩ nhiên cô biết An Mặc Hàn có thể làm được, có điều cô lại cảm thấy tham gia thi đấu để lấy được đồ còn có ý nghĩa hơn.

"Em biết, yên tâm đi, chỉ cần chúng ta cố hết sức là được."

"Ừm."

Rất nhiều người đã đến ghi danh, nhiều cặp đôi tham gia thi đấu như vậy, có điều vòng thứ nhất đã bị loại đi rất nhiều.

Vòng thứ nhất là so về thời gian yêu nhau của các cặp đôi, dưới ba năm thì bị loại. Cứ như vậy, sau khi kết thúc vòng một, vốn là mười mấy cặp đôi bây giờ cũng chỉ còn lại tám cặp. Dĩ nhiên, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn bọn họ cũng ở trong đó.

"Chúc mừng mười sáu người còn lại đã thông qua vòng đầu tiên, trước hết các bạn hãy giới thiệu mình một chút với mọi người nào."

Phác Thụ nhìn tám cặp đôi này, anh nhìn thấy rõ được sự vui mừng hiện trên gương mặt của bọn họ. Có điều, khi nhìn thấy An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, anh lại khiếp sợ một phen.

Cặp đôi này quá mức xuất sắc, hơn nữa khí chất của bọn họ cũng hơn tất cả mọi người ở trong này, nhất là người đàn ông kia, anh nhìn có chút nhìn quen. Nhìn người đàn ông kia tà mị và tuấn mỹ kia, nhất thời khiến cả người Phác Thụ có cảm giác bị áp bức.

Phác Thụ nở một nụ cười hữu nghị với An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, sau đó ép buộc chính mình dời mắt đi.

"Anh ta sao vậy?"

An Dĩ Mạch cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của Phác Thụ khi nhìn hai người họ, cô liền quay sang hỏi Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhếch môi, nói: "Không biết, chắc là đầu của anh ta có vấn đề."

"Hi hi, Mặc Hàn, không nên nói như vậy, không có lễ phép."

An Dĩ Mạch không nhận được bật cười, lúc nào An Mặc Hàn cũng nói chuyện sắc bén như vậy. Mặc dù, An Dĩ Mạch cũng cảm giác anh nói có lý, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng trách cứ An Mặc Hàn, còn mọi người bên ngoài nhìn vô thì giống như là hai người đùa nghịch với nhau.

Ở phía dưới, các cặp đôi bị loại cũng chú ý tới An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ở trên sân khấu. Lúc đầu, bọn họ cũng không để ý đến hai người kia, hiện giờ nhìn kỹ một chút mới phát hiện hai người kia rất xuất sắc. Về ngoài, khí chất của hai người họ đều là ưu tú nhất trong đám người, hơn nữa, nhìn hai người bọn họ lại xứng đôi như thế.

Trong lúc An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đùa giỡn thì bảy cặp đôi đầu đã giới thiệu xong, tiếp theo đến phiên An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch.

"Vị tiền sinh và tiểu thư này, mời hai vị giới thiệu bản thân một chút được không?"

Phác Thụ người đi tới trước mặt hai người, cười rất thân thiết.

"An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch lạnh lùng nói ra tên của hai người, sau đó, cũng không có sau đó nữa rồi. Phác Thụ vốn còn đang chờ bọn họ nói, song khi nghe được hai cái tên này, lập tức có chút lúng túng.

"Việc này... Hình như hai vị không phải là người nơi này, hai vị có thể cho biết mình đến từ nơi nào hay không?"

"Có liên quan gì đến trận đấu?"

An Mặc Hàn nhủ mày.

"A ha... Không, không có."

Phác Thụ không nghĩ tới anh sẽ hỏi như thế, cuối cùng chỉ có thể cười xấu hổ, bắt đầu giải thích nội dung của vòng thứ hai với mọi người.

Vòng thứ hai là vẽ hình đoán chữ, Cô gái sẽ nhìn thành ngữ sau đó vẽ hình ra, và bên nam sẽ đoán. Trong vòng năm phút, cặp đôi nào có thể đoán đúng sáu câu trở lên coi như đã vượt qua kiểm tra.

An Dĩ Mạch bọn họ là cặp đôi cuối cùng, cho nên hai người họ nhìn những cặp đôi khác thi đấu trước. Sau khi cặp đầu tiên chơi xong, An Dĩ Mạch cảm thấy rất thú vị. Có điều thật đáng tiếc, cặp đôi đầu tiên không vượt qua. Trong năm phút, bọn họ chỉ trả lời đúng bốn câu.

Tiếp đến là cặp đôi thứ hai, An Dĩ Mạch phát hiện cặp đôi kia chính là cặp vừa rồi mà bọn họ đã hỏi chuyện, không ngờ nhìn tuổi của họ không lớn lắm, vậy mà đã yêu nhau lâu vậy. Có điều cặp đôi này lại rất ấn ý, trong vòng năm phút, vậy mà bọn họ lại trả lời đúng được bảy câu. Hơn nữa, cô gái kia hẳn là đã từng học qua vẽ tranh, tranh do cô ấy vẽ ra nhìn giống như thật, với lại tốc độ vẽ cũng nhanh.

"Chúc mừng hai người, thật là lợi hại."

Chờ bọn họ thi xong, An Dĩ Mạch thật lòng chúc mừng bọn họ. Thật ra cặp đôi kia đã sớm chú ý tới An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, nhưng không ngờ cặp nam nữ này sẽ chủ động nói chuyện cùng bọn họ.

"Cám ơn, các bạn cũng cố gắng lên nhé!"

Nghe được An Dĩ Mạch khen ngợi, hai người có chút ngượng ngùng, nhưng cũng rất thân thiết trả lời lại cô.

Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, cặp đôi thứ ba cũng kết thúc, bọn họ trả lời đúng được sáu câu, vượt qua kiểm tra.

Sau đó là cặp thứ tư, cặp thứ năm đến cặp thứ sáu đáp rồi đến thứ bảy hoàn thành, sau khi cặp đôi thứ bảy thi đấu xong thì có bốn cặp đôi vượt qua kiểm tra. An Dĩ Mạch nhìn một chút, theo thứ tự là cặp thứ hai, thứ ba đúng, cặp thứ thứ năm và thứ bảy bị loại. Khi nhìn những cặp đôi còn lại, An Dĩ Mạch chú ý tới thực lực của cặp đôi thứ năm là mạnh nhất, bởi vì ở trong vòng thứ hai, tổng cộng có mười câu hỏi, mà trong vòng năm phút cặp đôi kia trả lời đúng chín câu, cho nên, An Dĩ Mạch là khá khâm phục bọn họ.

Tiếp theo đến lượt cô và An Mặc Hàn rồi, vốn là tất cả mọi người đã chú ý tới khí chất bất phàm của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người bọn họ. Hiện tại đến lượt bọn họ thi đấu, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nóng bỏng để quan sát, đều đoán xem cặp đôi được chú ý nhất này có thể thuận lợi thông qua vòng đầu này hay không.

Phác Thụ để cho bọn họ chuẩn bị một phút rồi bắt đầu trận đấu, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn cùng gật đầu một cái. Sau khi An Dĩ Mạch nhìn thấy đề bài trên tấm bảng, cô nhếch môi tiếp đó vẽ ra rất dễ dàng, cô học chính là thiết kế, vì thế vẽ tranh không làm khó được cô.

An Mặc Hàn vốn đã thông minh, hơn nữa, từ nhỏ bọn họ lớn lên cùng nhau, nếu như nói An Mặc Hàn hiểu rõ ai nhất, như vậy chỉ có thể là An Dĩ Mạch thôi.

Trong khi mọi người còn đang khiếp sợ, bọn họ chỉ dùng đúng bốn phút để đáp xong mười câu, trực tiếp giành được hạng nhất trong vòng thi đấu thứ hai này.

"Oa..."

An Dĩ Mạch nghe được Phác Thụ tuyên bố kết quả của vòng đầu thứ hai này, liền kích động nhảy lên, giống như một học sinh tiểu học giành được 100 điểm trong cuộc thi. An Mặc Hàn cũng bị niềm vui An Dĩ Mạch lây lan qua. Nhìn đến dáng vẻ kích động vui vẻ của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn cũng chiều cười với cô.

"Chúc mừng hai người."

Cặp đôi họ cũng đi tới chúc mừng An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, Phác Thụ cũng bước tới chúc mừng bọn họ. Dĩ nhiên, thành tích của bọn họ cũng không khiến mọi người thất vọng, còn Phác Thụ lại càng thêm khiếp sợ. Từ trước tới nay, chưa ai đến tham gia trận đấu này mà đạt được thành tích cao nhất cả, anh cũng rất là kinh ngạc và vui mừng.

"Hạng nhất của vòng này chính là An Mặc Hàn tiên sinh và người yêu của anh, tiểu thư An Dĩ Mạch, xin chúc mừng hai người."

"Cám ơn."

Reo hò một hồi, kế tiếp chính là vòng thi đấu thứ ba. Dĩ nhiên, cuộc thi này chính là trắc nghiệm độ hiểu nhau của cặp đôi, nội dung của vòng thứ ba cũng chính là vậy, khảo nghiệm độ hiểu nhau của cặp đôi.

Quy tắc vòng thứ ba như sau, một cặp lên thi đấu, một người sẽ đứng ở trước sân khấu, còn một người thì ngồi ở trên ghế, sau đó Phác Thụ đặt câu hỏi, người nam sẽ ngồi trên ghế viết đáp án ra bảng, sau đó người nữ sẽ trả lời đáp án. d.i.e.n.d.a.n.maris.miu.le.q.u.y.d.o.n Nếu như hai người trùng câu trả lời, thì coi như câu trả lời đó đúng. Trong khoảng thời gian quy định, cặp đôi nào trả lời được nhiều câu hỏi nhất cộng với kết quả của vòng thi thứ hai sẽ đưa ra lựa chọn cuối cùng để tuyên bố người giành được chiến thắng.

...

Sau đó, cặp đôi đầu tiên, mỗi người đều đi về vị trí của từng người, thời gian một phút chuẩn bị trôi qua, Phác Thụ liền bắt đầu câu hỏi đầu tiên rồi.

"Câu hỏi đầu tiên..."

Chỉ thấy người nam kia rất nhanh đã viết xong, sau khi người nam dùng bút người nữ cũng nói ra đáp án. Câu đầu tiên, bọn họ đáp đúng.

Sau đó là câu thứ hai, câu thứ ba, thời gian chỉ có ba phút, cho nên thời gian để họ suy nghĩ cực kỳ ngắn. Song càng về sau câu hỏi càng khó, thời gian bọn họ suy nghĩ càng nhiều. Hết thời gian, họ trả lời được tổng cộng được tám câu, nhưng có hai câu sai, nên kết quả cuối cùng trả lời đúng được sáu câu, như vậy đã rất tốt rồi.

Theo sau đó là cặp đôi thứ ba, Trong ba phút, bọn họ trả lời được bảy câu, nhưng trả lời sai một câu, vì vậy tổng cộng lại trả lời đúng được sáu câu.

Tiếp đó là cặp đôi thứ năm, An Dĩ Mạch cảm giác thực lực của họ rất mạnh, cho nên trong toàn bộ quá trình, An Dĩ Mạch đều nhìn chăm chú vào bọn họ. Quả nhiên thực lực của bọn họ rất mạnh, tổng cộng bọn họ trả lời được chín câu, chỉ sai duy nhất một câu, vì thế bọn họ trả lời đúng tám câu. Thác Phụ lập tức cảm thán nói, cặp đôi này là lợi hại nhất rồi.

Nhưng tình huống của cặp đôi thứ bảy thì không tốt như vậy. Bọn họ chỉ trả lời đúng được năm câu, nhưng họ không thất vọng, vui là chính không phải sao?

Tiếp theo đến lượt của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn. Trong những ánh mắt nóng bỏng của những người dưới sân khấu, hai người họ bắt đầu tham gia trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Edit: Tuyen83_

"Có thể bắt đầu."

An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn chuẩn bị sẵn sàng trả lời câu hỏi của Phác Thụ, Phác Thụ gật đầu một cái, sau đó bắt đầu tính giờ, bắt đầu đọc câu hỏi.

"Hai người ở bên nhau đã bao lâu rồi?"

Sau đó, An Mặc Hàn không cần suy nghĩ lập tức viết ra, An Dĩ Mạch cũng ngẫu nhiên nói ra.

"Sáu năm lẻ ba tháng và mười hai ngày."

Sau khi An Dĩ Mạch nói, An Mặc Hàn lập tức giơ lên đáp án của mình, đúng là sáu năm lẻ ba tháng mười hai ngày.

Những điều này Phác Thụ cũng không có nghĩ tới, không phải không nghĩ đến bọn họ có thể trả lời, mà là không nghĩ tới bọn họ ở bên nhau đã lâu như vậy, bởi vì, thoát nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cũng chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi, không ngờ, hai người bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, hơn nữa, tình cảm vẫn tốt đẹp như vậy.

"Câu hỏi thứ hai....."

"Câu hỏi thứ ba....."

.....

"Câu hỏi thứ chín..... An tiểu thư yêu thích trang web nào nhất?"

Hiện trường càng ngày càng sôi nổi, tất cả mọi người cũng đã nín thở, nếu như bọn họ có thể trả lời đúng câu hỏi này, hai người bọn họ chính là người chiến thắng, cho nên, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, An Mặc Hàn viết ra đáp án, ngay sau đó, An Dĩ Mạch cũng nói ra đáp án của mình.

Khi An Dĩ Mạch nói ra đáp án của cô, An Mặc Hàn cười cười, sau đó giơ lên đáp án trên tay mình, phía trên viết đúng đáp án như lời An Dĩ Mạch nói kia, sau đó hiện trường vang lên một tiếng nhỏ, đã hết thời gian.

"Dưới đây, tôi xin tuyên bố một chút, ở vòng thứ ba của cuộc thi An Mặc Hàn tiên sinh và An Dĩ Mạch tiểu thư có chín câu trả lời giống nhau, cộng với

kết quả của vòng thứ hai, tôi nghĩ, tất cả mọi người đều biết, đạt giải nhất cuộc thi khảo nghiệm sự ăn ý cặp tình nhân ngày hôm nay của chúng tôi chính là An Mặc Hàn tiên sinh và An Dĩ Mạch tiểu thư, chúc mừng hai vị."

Giọng nói của Phác Thụ vừa cất lên, sân khấu cũng đã vang lên ca khúc chúc mừng, An Dĩ Mạch vui mừng ôm lấy An Mặc Hàn, lúc này An Mặc Hàn cũng cười, không phải vì họ chiến thắng cuộc thi, mà bởi vì anh và An Dĩ Mạch đã phối hợp ăn ý.

"An Mặc Hàn tiên sinh, An Dĩ Mạch tiểu thư, chúc mừng hai vị, đây là phần thưởng đạt được của hai người, đã có xe đang chờ, tôi nghĩ An Mặc Hàn tiên sinh và An Dĩ Mạch tiểu thư vẫn chưa dùng bữa tối, xin mời, Thầy Kiệt Kha Tôn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Phác Thụ cung kính đưa chiếc nhẫn cho An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, sau khi An Mặc Hàn nhận lấy để vào trong túi áo, sau đó ngồi lên chiếc xe Lamborghini màu đen với Phác Thụ.

Khi An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đang bình thản hưởng thụ bữa tiệc lớn do thầy Kiệt Kha Tôn nấu, trong quán ăn cây sồi ở thành phố S, Dư Huyền cố nén nước mắt nhìn bóng lưng Tô Lạc đi ra quán ăn.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng Tô Lạc nữa, Dư Huyền đi vào toilet, trong đôi mắt to xinh đẹp kia nhất thời đầy mắt nước mắt giống như xe mất thắng, nhanh chóng chảy xuống.

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc của cô dần dần ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cặp mắt sưng đỏ của mình ở trong gương, Dư Huyền nhếch môi, lộ ra một nụ cười chua xót, sau đó từ từ mở vòi nước rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của mình một chút.

Khoảng chừng nửa tiếng, cuối cùng Dư Huyền đi ra khỏi toilet, chỉ là không ngờ lại gặp người quen.

"Hàn Ngữ Yên?" Dư Huyền ngẩng đầu nhìn người phụ nữ ngăn cản đường đi của mình, chính là Hàn Ngữ Yên mới vừa xuất viện, sắc mặt của cô ta đã tốt hơn rất nhiều, hoàn toàn không giống như đáng về mới vừa xuất viện, hơn nữa, tối nay Hàn Ngữ Yên giống như bỏ đi đáng về ban đầu làm cho người ta cảm giác ngây thơ trong sáng, lại mang vài phần xinh đẹp và quyến rũ hơn so với Thượng Quan Hồng, hơn nữa gương mặt của cô ta xinh đẹp mỹ lệ, giống như một yêu Tinh.

"Dư Huyền, thế nào, rất kinh ngạc khi nhìn thấy tôi?"

Hàn Ngữ Yên nhếch môi, lộ ra vừa đúng quyến rũ, Dư Huyền khẽ nhíu mày, trong lòng cũng đang nghi ngờ, Hàn Ngữ Yên này làm sao vậy? Làm thế nào xinh đẹp như vậy, hơn nữa, tuyen83~dieendan lqđ trong nụ cười của cô ta giống như mang theo một vẻ quyến rũ, làm cho người ta rất khó chống đỡ, trong lúc giờ tay nhắc chân lúc nào cũng toát ra sự quyến rũ.

"Đúng vậy, tôi rất kinh ngạc, tôi nghe nói cô bị bệnh, khi nào thì đã xuất viện rồi?"

Mặc dù vừa trải qua cảm giác đau khổ, chỉ là, Dư Huyền cũng không phải là người dễ chọc, thủ đoạn của Hàn Ngữ Yên còn thấp kém, mặc dù, không biết Hàn Ngữ Yên gặp phải việc gì thành bộ dáng như bây giờ, nhưng, Dư Huyền sẽ không sợ cô ta.

"Ha ha, cảm ơn cô đã quan tâm, nếu, cô quan tâm tôi như vậy...tôi cũng quan tâm cô một chút, á chà, mắt của cô làm sao vậy, vì sao thành bộ dáng này, sưng giống như một cái bóng đèn."

Hàn Ngữ Yên làm ra vẻ như rất là kinh ngạc khi nhìn thấy cặp mắt mới vừa khóc của Dư Huyền, Dư Huyền khẽ nhíu mày, mỗi người đều có đau khổ riêng của mình, Hàn Ngữ Yên thực sự học thông minh, cô ta cũng phát hiện điểm này rồi, chỉ là, Dư Huyền cũng không cho là cô ta mới vừa nhìn thấy mắt cô sưng đỏ.

"Ha ha, đây là chuyện của tôi, tôi nghĩ, Hàn tiểu thư cũng không nên nghe, Hàn tiểu thư nên chăm sóc cho mình thật tốt, tôi nghĩ, với tình trạng sức khỏe của Hàn tiểu thư, cũng không thích hợp mang giày cao gót như vậy, ngộ nhờ không cẩn thận bị ngã, đến lúc đó một xác hai mạng thì không tốt cho lắm."

Dư Huyền nổi tiếng nhất chính là lời nói ác độc, cho nên, nếu Hàn Ngữ Yên nhàn rỗi không có việc gì tới trêu chọc cô, vậy cũng đừng trách cô.

"Cô....."

Hiện tại Hàn Ngữ Yên ghét nhất là bị người khác nhắc tới đứa bé trong bụng của cô, nhưng mà, cô cũng không có ý định sinh đứa nhỏ này, trừ khi cô không muốn ở trong Giới Giải Trí, cho nên, cô cũng chỉ có thể bỏ đứa bé của mình, sau đó xem như là sinh non vậy.

"Ha ha, Dư tiểu thư thật biết nói đùa, hơn nữa còn thích vạch trần vết sẹo của người khác như vậy, Dư tiểu thư biết rất rõ ràng Ngữ Yên còn chưa có thoát ra khỏi sự đau khổ từ đứa bé, không ngờ, cứ như vậy bị Dư tiểu thư lại đánh trở về lúc ban đầu rồi."

"Con của cô đã mất?"

Dư Huyền cũng không tin cô ta nói, mấy ngày trước truyền thông đưa tin gay gắt, hơn nữa, cũng nghe Hi Hi nói qua chuyện này, rõ ràng Hàn Ngữ Yên đã bỏ đứa bé, ha ha, xem ra, Dư Huyền là thật không muốn đứa bé này, ha ha, thật không biết là nên nói cô ta là người máu lạnh, hay là nói cô ta ích kỷ đây.

"Có thể là đứa bé vô duyên với tôi, tựa như Dư tiểu thư và Tô tiên sinh không có duyên phận, không phải là của cô, thì vĩnh viễn đều không phải là của cô."

Khi Hàn Ngữ Yên nói câu nói này ánh mắt mờ mờ cẩn thận nhìn chăm chăm nét mặt Dư Huyền, quả nhiên, nhưng khi cô nhìn thấy được trên mặt Dư Huyền có đau khổ và mất mát.

"Hàn tiểu thư cũng biết những lời này, tôi còn tưởng rằng Hàn tiểu thư vẫn luôn không biết câu này có ý gì?"

Dư Huyền còn chưa có bắt đầu phản bác cô ta, sau lưng Hàn Ngữ Yên truyền ra một giọng nam ưu nhã dịu dàng.

Hàn Ngữ Yên và Dư Huyền cùng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Chiêm Nam Huyền hai tay đang nhét vào túi quần đứng ở nơi đó, trên mặt lộ ra nụ cười ưu nhã, nhưng mà, lại lộ vẻ lạnh lùng như vậy, trước tiên Hàn Ngữ Yên căm ghét nhìn Chiêm Nam Huyền một cái, sau đó đã khôi phục lại khuôn mặt yêu nị.

"Ngữ Yên không hiểu ý nghĩa những lời này của Chiêm tiên sinh nói, không biết Chiêm tiên sinh có thể giải thích một chút hay không?"

Một chọi hai, Hàn Ngữ Yên có chút không có sức rồi, vốn là cô đang ăn com với một người ở quán ăn cây sồi, sau lại nhìn thấy chuyện giữa Dư Huyền và Tô Lạc, dĩ nhiên, cô không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ là, nhìn nét mặt và động tác của Dư Huyền và Tô Lạc, mà cô có thể đoán, nhưng không ngờ cô thật đã đoán đúng, cho nên, cô đi theo Dư Huyền tới toilet, sau đó nghe được cô ấy khóc lớn, cho nên cô trực tiếp chặn ở nơi này.

Ha ha, thật ra thì giữa cô và Dư Huyền vốn không có quan hệ gì, chỉ là, biết Dư Huyền là bạn thân của An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch cũng là kẻ thù không đội trời chung của cô, nhưng việc này cũng không để cho cô rảnh rỗi gây sự với Dư Huyền, chỉ trách Dư Huyền cô ấy không chịu thành thật ở lại trong giới người mẫu, lại cứ muốn vào giới diễn viên giành danh tiếng, chính bởi vì Dư Huyền đột nhiên nổi tiếng, còn bởi vì chuyện lần này của cô, vốn là Trương đạo diễn đã định để cho vào vai nữ chính trong một bộ phim, nhưng bây giờ lại bị Dư Huyền đoạt đi.

Hơn nữa, lần trước người phát ngôn quảng cáo của tập đoàn công ty vàng bạc đá quý cũng rơi vào trên người của Dư Huyền, nhưng mà, những thứ này vốn phải là thất bại của cô, tại sao cô có thể cam tâm đây, nhưng, không nghĩ tới lúc đó cô sắp áp chế được Dư Huyền một chút, Chiêm Nam Huyền lại đi ra.

"Không phải Hàn tiểu thư biết rõ rồi còn hỏi, nếu, Hàn tiểu thư có thời gian ở chỗ này gây sự với Huyền Huyền, còn không nhanh chóng nghĩ ra biện pháp xem đi ra khỏi quán ăn cây sồi như thế nào đi, nếu tôi đoán không lầm, hiện tại ở trước cửa của quán ăn đã có rất nhiều ký giả chặn ở nơi đó rồi."

Chiêm Nam Huyền nói những lời này sau đó nhìn thấy được trên mặt Hàn Ngữ Yên hiện lên vẻ khẩn trương, sau đó ra vẻ hoài nghi nhìn Chiêm Nam Huyền, Chiêm Nam Huyền hừ một tiếng, sau đó trực tiếp kéo tay Dư Huyền đi ra khỏi quán ăn.

Vốn dĩ Hàn Ngữ Yên không tin, nhưng cô vẫn len lén nhìn ra bên ngoài, quả nhiên như Chiêm Nam Huyền nói, nơi đó thật sự có rất nhiều phóng viên bao vây ở đó rồi, không có cách nào, cô chỉ có thể gọi điện thoại cho Lillian thôi.

Bên này, sau khi Chiêm Nam Huyền và Dư Huyền đi ra ngoài nhanh chóng ngồi lên xe, Chiêm Nam Huyền định đưa Dư Huyền về nhà, nhìn Dư Huyền ngồi ở trong xe không nói một lời, Chiêm Nam Huyền bắt đầu đi lắc đầu một cái, cũng không nói, chỉ là rất nghiêm túc lái xe của mình, sau đó bật điều hòa ở bên trong xe ra, như vậy có thể khiến cho Dư Huyền cảm thấy "Ấm áp" một chút.

Chỉ chớp lát đã đến dưới lầu nhà Dư Huyền, Dư Huyền vẫn ngơ ngác nhìn tuyết nhẹ rơi ở bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý đã đến dưới lầu nhà cô rồi.

"Huyền Huyền, đến nơi rồi."

Chiêm Nam Huyền nhắc nhở, không biết vì sao, anh không muốn nhìn thấy bộ dáng này của Dư Huyền, giống như một con búp bê vải không có linh hồn, anh biết được Dư Huyền không phải là bộ dáng này, Dư Huyền khi đó, hoạt bát cởi mở, cười đáng yêu, giống như không có gì có thể ảnh hưởng tâm tình của cô.

"Cám ơn."

Dư Huyền tháo dây an toàn xuống xe, cũng không có liếc mắt nhìn Chiêm Nam Huyền đã đi lên lầu, lúc này Chiêm Nam Huyền không có đuổi theo, cũng không có rời đi, chỉ là cứ cách cửa sổ xe nhìn Dư Huyền vào nhà như vậy, chờ ánh đèn sáng lên ở nơi đó.

Dư Huyền không yên lòng dùng chìa khóa mở cửa nhà mình, nhưng, khi cô bật đèn để xem tình hình ở trong nhà thì cô nhất thời tỉnh ngộ lại.

Trên nền nhà trong phòng khách, mẹ Dư nằm ở đó, mặt không chút biểu hiện nào, Dư Huyền nhanh chóng đi tới ôm lấy nửa người trên của mẹ Dư.

"Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy."

Nhưng mà, Mẹ Dư cũng không trả lời cô, vẫn hôn mê như cũ, lần này, Dư Huyền thật sự sợ hãi.

"Mẹ, mẹ, mẹ đừng dọa con, mẹ mau tỉnh lại, mẹ, hu hu....."

Chỉ là, thật may là Dư Huyền còn không có đánh mất lý trí, đầu tiên cô gọi cho 120 sau đó lại gọi điện thoại cho Chiêm Nam Huyền.

Ở dưới lầu nhà Dư Huyền sau khi thấy trong nhà Dư Huyền sáng lên đèn, Chiêm Nam Huyền an tâm thoải mái muốn lái xe rời đi, nhưng là, lúc anh đang khởi động xe, điện thoại của anh vang lên, lấy điện thoại di động ra, thấy là Dư Huyền gọi tới, anh cũng không chút do dự nhận máy, sau đó anh nhanh chóng xuống xe đi lên lầu.

"Huyền Huyền, đi làm sao vậy?"

Khi Chiêm Nam Huyền đi tới nhà Dư Huyền thì nhìn thấy Mẹ Dư hôn mê nằm trên đất, Dư Huyền khóc không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Em không biết....."

"Đi, chúng ta đi bệnh viện."

Chiêm Nam Huyền ôm lấy mẹ Dư, Dư Huyền cũng gật đầu một cái đuổi theo, dọc theo đường đi Dư Huyền vẫn rất lo lắng, bản thân càng quyết tâm hơn, cho đến khi các bác sĩ đem Mẹ Dư đẩy vào phòng cứu cấp, Dư Huyền và Chiêm Nam Huyền hai người tay chân mới không luống cuống nữa.

"Huyền Huyền, không cần lo lắng, để xem chút nữa bác sĩ nói như thế nào?"

Chiêm Nam Huyền không nhìn được ôm Dư Huyền yếu ớt vào trong ngực an ủi, được Chiêm Nam Huyền an ủi, Dư Huyền dần dần bình tĩnh lại, không bao lâu, bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra.

"Bác sĩ, mẹ tôi như thế nào?"

"Cô là con gái của bệnh nhân?"

"Đúng, đúng, tôi là con gái của bà ấy."

"Ừ, bệnh nhân là đột phát bệnh tim, hơn nữa, chúng tôi đã vì bà ấy làm kiểm tra toàn diện, bây giờ tim của bệnh nhân vô cùng suy yếu, hơn nữa đã hoàn toàn không còn hơi thở, suy nghĩ của chúng tôi là lập tức làm phẫu thuật, chỉ là, giải phẫu có gặp nguy hiểm, cho nên cần người nhà bệnh nhân đồng ý."

"Nguy hiểm? Nguy hiểm cỡ nào?"

Nhưng Dư Huyền không tiếp nhận nổi có bất kỳ nguy hiểm xảy ra ở trên người mẹ mình, Mẹ Dư là người thân duy nhất của cô ở trên thế giới này, cô không thể mất đi bà.

"Tiểu thư, trước tiên cô không nên gấp gáp, là như vậy, nếu nói như bệnh nhân không làm phẫu thuật, cũng không còn nhiều thời gian rồi."

"Làm giải phẫu này, tôi đồng ý, tôi ký."

Nghe được nếu như mẹ không làm phẫu thuật tiếp theo không phải sẽ rời bỏ cô sao, cô không thể không đồng ý làm giải phẫu rồi, nhưng cô cũng lo lắng phẫu thuật thất bại.

"Được, ký tên ở đây, sau đó đi đến quầy thu ngân nộp phí phẫu thuật, chúng tôi lập tức chuẩn bị giải phẫu cho bệnh nhân."

Rất nhanh, Dư Huyền liền ký tên, sau đó lại cầu xin bác sĩ nhất định phải cứu sống mẹ của cô, lấy được bảo đảm lập đi lập lại của bác sĩ, Dư Huyền mới hơi yên tâm, phải biết, trái tim chính là một bộ phận bên trong quan trọng nhất của con người, dĩ nhiên phẫu thuật không phải dễ dàng như vậy, mặc dù lấy được bảo đảm của bác sĩ, nhưng Dư Huyền vẫn không bớt đi một chút lo lắng.

Do Chiêm Nam Huyền cùng với Dư Huyền đi tới quầy thu ngân nộp phí phẫu thuật, nhưng bệnh tình của mẹ Dư đã cho Dư Huyền đã kích, phí phẫu thuật này càng làm cho Dư Huyền nhất thời rơi vào tuyệt vọng.

Nhìn phí phẫu thuật lớn trên tờ đơn, Dư Huyền nhất thời cảm giác thật vô lực, năm trăm vạn, mặc dù cô đã tiết kiệm không ít tiền nhiều năm như vậy, nhưng từ năm trăm vạn này vẫn còn khoảng cách rất lớn, chỉ là, bệnh của mẹ nhất định phải chữa khỏi, Dư Huyền nghĩ cho dù dùng biện pháp gì, nhất định phải làm cho mẹ khỏe mạnh.

"Cô y tá, cái đó, bây giờ tôi không có nhiều tiền như vậy, cô xem có thể chờ mấy ngày hay không....."

"Tiểu thư, thật xin lỗi, đây là phí phẫu thuật, nếu như không có bạn bè, chúng tôi không có cách nào phẫu thuật cho người thân của cô."

"Cô..... Tôi... cầu xin các người, tôi nhất định sẽ góp đủ tiền, tôi....."

Dư Huyền vẫn chưa nói hết, bên này Chiêm Nam Huyền đưa một tấm thẻ tín dụng cho cô y tá, Dư Huyền kinh ngạc nhìn anh một chút, trong mắt tràn đầy cảm kích.

"Nam Huyền....."

"Quan trọng là làm phẫu thuật cho đi, số tiền kia coi như là anh cho em mượn, về sau chờ em có tiền trả lại cho anh, cô y tá, trước hết để ở nơi này của các người, về sau tất cả tiền chữa bệnh cho bệnh nhân cũng lấy từ bên trong này là được rồi."

"Vâng, tiên sinh."

Dur Huyền muốn nói gì đó, lúc nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Chiêm Nam Huyền nên cái gì cũng nói không nói được, sau đó hai người đi tới cửa phòng mổ chờ, bên ngoài bão tuyết vẫn không có dừng lại tiết tấu, trong bệnh viện bầu không khí làm người ta ngột ngạt cho đến khi Mẹ Dur được đẩy ra từ trong phòng phẫu thuật, làm người ta mới tản đi phần hơi thở áp lực kia.

"Mẹ..."

"Bác sĩ, bệnh nhân như thế nào rồi?"

Dur Huyền không có thời gian hỏi bác sĩ, chỉ có Chiêm Nam Huyền hỏi, đã trải qua bốn giờ phẫu thuật, Chiêm Nam Huyền biết tâm trạng của Dur Huyền đã đến giới hạn rồi.

"Giải phẫu rất thành công, chỉ là, bệnh nhân còn cần quan sát một thời gian, sau đó nghỉ ngơi một thời gian để xem có triệu chứng bất ngờ xảy ra hay không, trước hết đưa bệnh nhân đến phòng bệnh, ngày mai bệnh nhân sẽ tỉnh lại, nên nhớ, trong khoảng thời gian này bệnh nhân không thể bị bất kỳ kích thích nào."

"Được, chúng tôi sẽ chú ý, cảm ơn bác sĩ."

Sau khi đưa mẹ Dur về lại phòng bệnh, Chiêm Nam Huyền đi mua một chút đồ ăn khuya sau đó cùng ăn với Dur Huyền, Chiêm Nam Huyền đặt phòng bệnh vip cho nên bên trong cái gì cũng có, anh nghĩ Dur Huyền sẽ phải ở đây chăm sóc mẹ Dur, cho nên, gian phòng này cũng thuận tiện cho bọn họ.

"Nam Huyền, tối nay đã làm phiền đến anh, anh đi về trước, một mình em ở đây cũng được rồi."

Dur Huyền bảo Chiêm Nam Huyền đi về, Chiêm Nam Huyền cũng không từ chối.

"Được, ngày mai anh sẽ lại đến thăm di, em cũng phải nghỉ ngơi, đừng để cho mình quá mệt mỏi, nếu như di mạnh khỏe rồi, em bị bệnh, anh nghĩ di sẽ lo lắng hơn."

"Ừ, em biết rồi, cảm ơn anh."

"Ừ, anh đi đây, tạm biệt."

"Tạm biệt, anh lái xe cẩn thận."

"Được."

Sau khi đợi Chiêm Nam Huyền đi, Dur Huyền cũng vuốt vuốt hai mắt mệt mỏi của mình, sau đó đến bên giường mẹ Dur ngồi một lát, mới đi tới một cái giường khác nằm xuống ngủ.

Một đêm giáng sinh này cứ trôi qua như vậy, có người vui vẻ, có người khổ sở, có người tức giận, như vậy mỗi người đều có được kinh nghiệm không giống nhau, tâm trạng cũng không giống nhau.

Nhưng mà, cũng chính là đêm giáng sinh của năm này, ban đêm ở nơi này bão tuyết rơi nhẹ, có người càng chạy thì càng xa, có người lại càng đi càng gần, còn nhớ rõ có người đã từng nói qua, bên trong số mạng của mỗi người, đều sẽ xuất hiện mấy người như vậy, một là người sẽ cùng đi với mình, một là người có giao điểm với mình sau đó lại càng đi càng xa, còn có chính là bạn vẫn luôn không có phát hiện nhưng vẫn cùng bạn đi chung đường, người kia vẫn luôn cùng bạn đi trên một con đường, chỉ là thời gian các bạn xuất phát không giống nhau, cho nên, vừa bắt đầu các bạn cũng không chú ý đến, nhưng khoảng cách của các bạn cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cho đến khi có một ngày người kia đuổi theo bước chân của bạn, sau đó các bạn dắt tay nhau đi tới phía trước.

Trận này bão tuyết kéo dài ba ngày, ba ngày sau đó, trận bão tuyết này rốt cục cũng đã ngừng, mà lúc này thế giới giống như bị dính vào một tầng màu bạc, khắp nơi cũng bị chiếu sáng như tuyết, mà, tuyết rơi đầy khắp nơi quang đăng, lại mang đến thời tiết càng ngày càng lạnh.

Lễ Nô-en đi qua chính là Nguyên Đán, một năm mới sắp sửa đến, những công việc bận rộn kia cuối cùng mọi người cũng nghênh đón ngày nghỉ và người nhà cùng nhau chào đón một năm mới đến.

"Huyền Huyền."

Cửa phòng bệnh mẹ Dur bị đẩy ra, An Dĩ Mạch và Hạ Hi đi vào, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Dur Huyền từ sau lễ Nô-en, An Dĩ Mạch và An Mặc Hân mới vừa bay về từ nước H, Hạ Hi và Toàn Ti Dạ cũng mới vừa bay tới từ chỗ cha mẹ Hạ Hi ở nước M, sau khi trở về họ mới biết tin mẹ Dur bị bệnh, mà bởi vì Dur Huyền không kịp thông báo chuyện này với họ, hiện tại trong lòng họ vẫn đang giận Dur Huyền.

"Mẹ Dur, chúng con tới thăm di, thật xin lỗi, chúng con không biết đi nhập viện, cho nên mới đến trễ, hiện tại di cảm giác như thế nào rồi, cơ thể đã khỏe hơn chút nào không?"

An Dĩ Mạch và Hạ Hi phát hiện mẹ Dur đã tỉnh, vội vàng đặt quả xuống, ngồi vào đầu giường mẹ Dur, đầy quan tâm, hai người nói xong vẫn không quên nhìn chăm chăm Dur Huyền, Dur Huyền nhận được ánh mắt trách cứ của họ, vô tội le lưỡi.

"Dĩ Mạch, Hi Hi, các con đã tới, di không sao, các con yên tâm đi, mấy ngày nữa thì có thể xuất viện, còn để cho các con lo lắng cho di, aizz....."

Bởi vì mẹ Dư ở nước M cũng đã gặp qua An Dĩ Mạch và Hạ Hi rồi, hơn nữa, bà cũng rất thích hai cô bé này, nhìn thấy họ cũng cảm giác vô cùng thân thiết.

"Mẹ Dư, chúng con nghe thấy di nhập viện rồi, lo lắng gần chết, bây giờ nhìn thấy di không có việc gì, chúng con an tâm, mẹ Dư di cứ lo dưỡng bệnh cho khỏe, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì." Hạ Hi nói.

"Được, di biết rồi, di không lo lắng, mấy ngày nay lại khổ cho Huyền Huyền, con bé bận rộn nhiều việc, kể từ khi di nằm viện con bé cũng không đi ra khỏi cái bệnh viện này, luôn ở đây với di, thật là khổ cho Huyền Huyền rồi."

"Mẹ, mẹ nói cái gì đó, con là con gái mẹ, chăm sóc mẹ là đúng, mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi, con cùng Dĩ Mạch Hi Hi họ nói chuyện tình hình công ty một chút."

"Được, các con đi đi, không cần lo lắng cho mẹ."

"Dạ."

Sau đó ba người con gái đi tới quán cà phê bên ngoài bệnh viện, ngồi xuống, An Dĩ Mạch lập tức bắt đầu nỉ nhảm.

"Dư Huyền, cậu giỏi rồi có phải hay không, có dũng khí có phải không dạ, chuyện lớn như vậy cậu lại dám không nói cho chúng tớ biết, hã, nếu như chúng tớ không phải biết được từ Nam Huyền, có phải cậu định gạt chúng tớ hay không, hã?"

"Dĩ Mạch, uống một chút, trước tiên xin các cậu bớt giận, hãy nghe tớ nói, được không?"

Về mặt Dư Huyền lấy lòng nhìn An Dĩ Mạch và Hạ Hi, cô biết họ lo lắng cho cô, được rồi, chuyện này thật sự là cô không đúng, thật ra thì, cô có thể nói cô quên nói cho các cô ấy sao? Dĩ nhiên không thể, nếu như cô thật sự nói như vậy, An Dĩ Mạch và Hạ Hi còn không giết cô.

"Được rồi, không nên tức giận, là lỗi của tớ, tớ không đúng, được không? Chuyện xảy ra quá bất ngờ, bản thân tớ cũng không thể tiếp nhận, hơn nữa, tớ cũng là dần dần mới yên tâm, mới nhớ tới nói cho các cậu biết, chỉ có điều, nghĩ đến nếu mẹ tớ đã thoát khỏi nguy hiểm, các cậu vẫn còn đi du lịch, tớ cũng không muốn chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng của các cậu nha, cho nên muốn đợi các cậu trở về sẽ nói cho các cậu biết, cho nên Dĩ Mạch, không phải tớ cố ý muốn gạt các cậu, chỉ là không muốn để cho các cậu lo lắng mà thôi."

Dư Huyền nói xong cúi đầu, làm bộ đáng thương, nhưng An Dĩ Mạch và Hạ Hi cũng sẽ không bị vẻ mặt này của cô làm cho mê hoặc.

"Cậu còn lý luận có phải hay không?"

"Không có, không có, tớ nói đây, là tớ sai rồi, được rồi, đừng nóng giận, tớ mời các cậu uống cà phê hà hà..."

Về mặt lấy lòng của Dư Huyền, An Dĩ Mạch và Hạ Hi cũng biết dừng lại đúng lúc, mặc dù lúc đầu tức giận, chỉ là, thấy mẹ Dư đã không sao, hơn nữa, bây giờ Huyền Huyền còn có Nam Huyền giúp đỡ, họ cũng dần dần bớt giận.

"Như vậy hiện tại, nói cho chúng tớ biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Không cho nói láo."

Hạ Hi cảnh cáo, Dư Huyền lại bị An Dĩ Mạch và Hạ Hi thúc ép không thể không phục tùng, vì vậy nói chuyện ngày đó không sót một câu cho An Dĩ Mạch và Hạ Hi.

Nhưng mà, nghe được Dư Huyền nói chuyện ngày đó, hiện tại họ chỉ cần nghĩ đến tình huống ngày hôm đó thì rất sợ hãi, nếu như không có Chiêm Nam Huyền, nếu không để cho nhóm người cũng không dám tương tượng kết quả đó.

"Huyền Huyền, bây giờ mẹ Dư đã không sao, còn cậu, bây giờ cậu đã tốt hơn chưa?"

An Dĩ Mạch có chút lo lắng hỏi, Dư Huyền cười cười, dĩ nhiên cô biết An Dĩ Mạch hỏi chính là chuyện tình của cô và Tô Lạc, mấy ngày nay mặc dù cô đã bắt buộc bản thân không cần nghĩ đến nữa, nhưng là, cô vẫn không nhịn được.

Chẳng qua, bây giờ nghe tên của anh ấy trong lòng có chút đau nhói, hơn nữa, ngày hôm qua Chiêm Nam Huyền còn nói cho cô một tin tức, Tô Lạc muốn đính hôn với Thượng Quan Hồng, khi mới vừa nghe được tin tức này, nên cô đã làm rớt cái ly đang bưng ở trong tay, nhưng cô lập tức khôi phục lại, không tiếp tục nghĩ đến chuyện của Tô Lạc nữa.

"Không có gì có được hay không, hiện tại tớ cũng không có thời gian suy nghĩ chuyện này rồi, để thuận theo tự nhiên đi, anh ấy có cuộc sống của anh ấy, tớ cũng phải có cuộc sống của chính tớ."

"Vẫn còn yêu hay không đây?"

Hạ Hi hỏi, mặc dù cô biết vấn đề này rất khó với Dư Huyền, chỉ là, họ thật sự rất lo lắng cho cô, rất muốn để cho cô thoát khỏi tình trạng này.

"Thật ra thì, mấy ngày nay mỗi đêm tớ đều suy nghĩ rất nhiều,

Có một ngày mỗi người chúng ta đều sẽ hiểu, tốt bụng sẽ khó hơn so với thông minh. Thông minh là một loại thiên phú, mà thiện lương là một loại lựa chọn. Cho nên trong lúc vô tình, đột nhiên tớ có một loại cảm giác như vậy, không phải là không yêu, là không thể yêu. Đi vào thế giới của một người,

khóc, suy nghĩ, yêu, cười, nói, bạn luôn luôn nhìn, cũng không nói một câu. Bởi vì có bạn, cho nên khát vọng. Không phải là không muốn yêu, là không thể yêu. Bởi vì sợ làm tổn thương người đó, cũng sợ mình bị thương."

Dur Huyền thông thả nói, bất tri bất giác, trên mặt của cô có có nước mắt chảy xuống, chỉ là, Dur Huyền nghĩ, đây cũng là lần cuối cùng bởi vì người đàn ông Tô Lạc đó mà chảy nước mắt.

Qua hôm nay, cô sẽ trở về thế giới của cô, Tô Lạc cũng có cuộc sống của mình và gia đình, giữa bọn họ sẽ không còn gặp nhau rồi, mà Tô Lạc, phải là người đó có một nơi giao điểm với cô sau đó thì sẽ càng đi càng xa.

"Huyền Huyền, cậu chỉ cần nhớ, trong sinh mạng của cậu không phải chỉ có Tô Lạc mà thôi, có người để cho cậu trưởng thành, tớ nghĩ Tô Lạc, phải là người để cho cậu trưởng thành, sau khi cậu trưởng thành, cậu sẽ phát hiện, người kia có thể cùng cậu dắt tay nhau đi cả đời cũng đã xuất hiện rồi, hơn nữa, anh ấy vẫn cùng đi với cậu, cả đời."

An Dĩ Mạch cầm tay Dur Huyền, vì cô cố gắng động viên.

"Có thật không?"

"Ừ, đúng vậy, một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ cậu vừa quay đầu lại, sẽ nhìn thấy người kia thật ra vẫn luôn đang nhìn cậu, chờ cậu."

Khi An Dĩ Mạch nói câu nói này, Dur Huyền không nhận được liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mà, chỉ có điều cái nhìn kia, cũng là liếc mắt một cái.

An Dĩ Mạch và Hạ Hi tò mò nhìn về mặt ngây ngốc của Dur Huyền, không nhận được nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy Chiêm Nam Huyền đang đứng ở nơi đó nhìn họ, An Dĩ Mạch và Hạ Hi hai người ăn ý cười một tiếng, sau đó hai người tự giác rời đi trước, sau đó, Chiêm Nam Huyền đi vào, đứng trước mặt của Dur Huyền, không có động tác kể tiếp.

Cứ như vậy, hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn vào anh, giống như có thể nhìn cả đời vậy.

"Sao anh lại tới đây?"

Cuối cùng vẫn là Dur Huyền mở miệng trước, thật ra thì, không biết vì sao, lúc này cô rất hồi hộp, cũng có thể bởi vì cô thật sự tin theo lời nói của Dĩ Mạch mới vừa nãy là thật, mà Chiêm Nam Huyền lại tình cờ xuất hiện ở nơi đó như vậy.

"Anh tới bệnh viện thăm dì, sau đó nhìn thấy các em uống cà phê ở đây."

Chiêm Nam Huyền vẫn ưu nhã như vậy, dịu dàng như vậy, chỉ là, thật ra thì, trong lòng của anh cũng khản trương giống như Dur Huyền.

"À....."

An Dĩ Mạch và Hạ Hi cũng đi làm việc của mình, Nguyên Đán cũng gần đến, mọi người cũng đều đã nghỉ, cho nên trên phố người đi rất nhiều, dĩ nhiên, bởi vì là ngày nghỉ, thời gian của mọi người cũng trở nên nhiều hơn, giống như An Thần Hạo, cậu đã đợi ở An gia một ngày, nhưng vẫn không chờ được An Dĩ Mạch trở về, sau đó bị anh họ An Mặc Hàn nhà cậu lôi đi tiến hành một cuộc quyết đấu giữa những người đàn ông.

Lúc này, ở trong phòng tập, khi An Dĩ Mạch cầm hai chai nước tiến vào, nhìn thấy An Mặc Hàn và An Thần Hạo hai người không có chút hình tượng nào nằm giang chân ở nơi đó, An Mặc Hàn cũng may, chỉ có chút thở gấp, ra rất nhiều mồ hôi, nhưng An Thần Hạo sẽ không như vậy.

Cậu ấy thở hắt hắt vô cùng lợi hại, hơn nữa toàn thân đều rất đau, chỉ là, An Dĩ Mạch có thể nhìn thấy một mảng bầm tím kia ở trên mặt cậu, điều này làm cho gương mặt đẹp trai của cậu nhất thời có chút khô héo.

"Không phải các người thân thiết một chút sao? Làm như thế nào thành bộ dáng này?"

An Dĩ Mạch đưa nước cho bọn họ, sau đó vội vàng cầm lấy khăn lông bao lấy khối đá áp vào nơi bầm tím ở trên mặt An Thần Hạo.

"Hu hu, chị Dĩ Mạch....."

Nhìn thấy An Dĩ Mạch đến đây, An Thần Hạo giống như là tìm được cứu tinh, làm một bộ dáng đáng thương, bám lấy An Dĩ Mạch không rời.

An Mặc Hàn khinh thường nhìn An Thần Hạo một chút, sau đó đứng dậy đi lên trước kéo An Dĩ Mạch qua, lại một mồi ngồi xuống đất.

"Hu hu....."

Nhìn chị Dĩ Mạch nhà cậu bị cướp đi, An Thần Hạo lại muốn khóc, hu hu, mặt của cậu còn đau đấy.

"Anh làm gì mà xuống tay thật như thế, cục máu bầm này ở trên mặt Thần Hạo sợ rằng phải ba ngày mới có thể khỏi."

An Dĩ Mạch đau lòng nhìn An Thần Hạo, chỉ là, chỉ là nói An Mặc Hàn, cũng không thật sự trách cứ anh.

"Thôi đi, anh còn lâu mới đánh mặt cậu ta, nhìn gương mặt này của cậu ấy anh sẽ cảm giác như đánh vào trên mặt mình, cho nên, vết thương ở trên mặt cậu ấy cũng không phải là anh đánh."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch rất chặt, bấu môi, bắt bình oán trách mình.

"Vậy chuyện như thế nào? Thần Hạo em đánh nhau với người khác?"

"Không có, Chị Dĩ Mạch."

Được An Dĩ Mạch hỏi, An Thần Hạo cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng.

"Yên tâm đi, cậu ấy mới sẽ không để cho người khác đánh, vết bầm kia ở trên mặt cậu ấy là mới vừa nãy lúc tỷ thí với anh bản thân quá ngu ngốc đụng vào tường."

Về mặt khinh thường của An Mặc Hàn, khuôn mặt lúng túng và mặt thể diện của An Thần Hạo, nhưng sau khi nghe qua nguyên nhân khoe miệng An Dĩ Mạch càng không nhịn được co giật, ha ha, được rồi, cô chỉ có thể nói An Thần Hạo thật tài tình, bản thân cũng có thể va chạm thành cái dạng kia.

"Ha ha ha, Thần Hạo, em thật tài tình, làm sao em có thể đụng vào tường đây? Ha ha ha"

An Dĩ Mạch thật sự là không nhịn được liền bật cười, An Thần Hạo bấu môi, cậu cũng rất nghi ngờ, tại sao mình sẽ đụng vào tường.

"Được rồi, Chị Dĩ Mạch, chị cũng không cần cười em, vết thương ở trên mặt em thật sự là ba ngày cũng không khỏi sao? Không cần, em còn muốn tham gia bữa tiệc đính hôn của Tô Lạc đó, nếu là không tốt lên, làm sao em có thể tán gái ở trong bữa tiệc chứ?"

An Thần Hạo đầy lo lắng, chỉ là, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn càng xì mũi coi thường với lý do của cậu ấy, gương mặt này của cậu giữ lại để tán gái, có thể có chút tiền đồ hay không.

"Chỉ có điều, nói đến Tô Lạc, Tiểu Hạo, em có biết tại sao Tô Lạc đột nhiên đính hôn với Thượng Quan Hồng hay không?"

An Dĩ Mạch nghĩ đến Dư Huyền quyết định hay là hỏi một chút xem cậu ấy có biết nội tình hay không, khi vừa mới biết được tin tức này cô cũng thấy kinh hãi, chỉ là, cô vẫn luôn không nghĩ ra lý do, hơn nữa, nói đến Thượng Quan Hồng, khoảng thời gian trước cô ta cũng bởi vì An Mặc Hàn mà bày mưu hại cô, sau lại bị tổng giám đốc Thượng Quan nhốt ở trong nhà, thế nào còn chưa đến nửa tháng lập tức truyền ra tin tức cô ta phải đính hôn với Tô Lạc đây?

"Em không biết, khi em mới vừa nhận được tin cũng rất kinh ngạc, hỏi Tô Lạc, chỉ là, anh ấy không chịu nói, nhưng mà em có thể nhìn ra, anh ấy cũng không thích cô Thượng Quan Hồng kia."

An Thần Hạo lắc đầu một cái, rất không hiểu với cách làm của Tô Lạc.

An Dĩ Mạch nhìn về phía An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhú nhú mày nghĩ một lát, cuối cùng cảm thấy nên cho bọn họ một lý do tốt nhất.

"Chắc là sắp đặt của tổng giám đốc Thượng Quan, Thượng Quan Niên chỉ có một đứa con gái là Thượng Quan Hồng, hơn nữa, nhưng phải biết tập đoàn Thượng Quan do một tay Thượng Quan Niên tạo dựng lên, đương nhiên ông ấy không hy vọng ông ấy sau một trăm tuổi, tập đoàn Thượng Quan không có ai tiếp quản, mà Thượng Quan Hồng cũng không có năng lực kia, cho nên, ông ấy cũng chỉ có thể tìm chỗ dựa cho Thượng Quan Hồng dựa vào, cũng tìm người thừa kế cho tập đoàn Thượng Quan, mà lúc này, Tô Lạc chính là lựa chọn tốt nhất."

Sau khi An Mặc Hàn nói xong, An Dĩ Mạch và An Thần Hạo cũng gật đầu một cái, bọn họ cũng cảm thấy lời nói của An Mặc Hàn có đạo lý, thật ra thì, chân tướng của sự thật, chính là giống như An Mặc Hàn nói như vậy, đây tất cả, cũng thật sự là sắp xếp của Thượng Quan Niên, mà Thượng Quan Hồng không có chỗ để phản đối, bởi vì Tô Lạc được Thượng Quan gia giúp đỡ lớn lên, cho nên, anh ta sẽ đồng ý, cũng là vì báo ân.

"Nếu thật sự là như thế này, em cảm giác Tô Lạc cũng quá đáng thương."

An Dĩ Mạch nhú nhú mày, mặc dù đối với chuyện tình của Dư Huyền, không phải An Dĩ Mạch thật vui vẻ với Tô Lạc, chỉ là, dù sao cô và Tô Lạc cũng là bạn bè, hơn nữa, sự việc ở phòng làm việc Tô Lạc thật sự đã giúp cô rất nhiều, cho nên, cô cảm giác, Thượng Quan Niên sắp đặt như thế có chút không công bằng với Tô Lạc.

"Ha ha, đáng thương?"

Lần đầu tiên An Mặc Hàn không đồng ý đối với lời nói của An Dĩ Mạch như vậy, chỉ là, anh cũng không có nhiều lời, nhưng anh cũng không nhận ra Tô Lạc đáng thương, có người từng nói, người đáng thương phải có chỗ đáng hận, Tô Lạc giấu giếm bí mật gì, liệu có ai biết được đây?

"Anh họ, anh cảm thấy Lạc anh ta không phải không thể phản đối, mà vốn là cũng không có nghĩ tới phản đối, đúng không?"

An Thần Hạo cũng không còn nhỏ, hơn nữa, bây giờ cậu còn thay mặt tổng giám đốc của tập đoàn Hạo Thiên, về mặt An Mặc Hàn mới vừa rồi đương nhiên cậu thấy rất rõ ràng, chỉ là, cậu còn có chút không thể tin được.

Cậu và Tô Lạc là bạn tốt nhiều năm, cậu cũng không tin Tô Lạc anh ta còn có tâm tư như vậy.

"Không có, chuyện của nhà Thượng Quan không phải chúng ta có thể quản, về phần Tô Lạc, anh ta phải có suy nghĩ của mình, chúng ta cũng không thể can thiệp, Tiểu Hạo, mặc dù em và Tô Lạc là bạn tốt, nhưng là, dù sao chuyện này cũng là chuyện riêng của anh ta."

"Đúng vậy, đây là chuyện riêng của anh ta, em đói rồi, chúng ta trở về ăn cơm đi."

An Dĩ Mạch giống như nghĩ thông suốt, An Mặc Hàn gật đầu một cái, sau đó ngồi dậy không để ý An Thần Hạo ôm An Dĩ Mạch đi ra khỏi phòng tập, An Thần Hạo bị bỏ lại sau đó đi theo An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, nhú nhú mày, cuối cùng lại lắc đầu, cũng đi ra khỏi phòng tập.

"Muốn ăn cái gì?"

An Mặc Hàn ôm lấy An Dĩ Mạch, tràn đầy cung chiều, hôm nay An Dĩ Mạch giống như rất vui vẻ, cắn ờ cắn An Mặc Hàn một cái.

"Muốn ăn anh."

An Mặc Hàn nhất thời cười nở hoa, hung hăng hỏi An Dĩ Mạch, "Được, trở về để cho em ăn đủ." diễn đàn lqđ

"Ha ha."

Đi ở phía sau An Thần Hạo nhìn bộ dáng chán ghét của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, bĩu môi, đôi mắt hoa đào cũng nhanh chóng xem thường An Mặc Hàn một lần từ trong ra ngoài rồi.

"Tiểu Hạo, nhanh một chút."

Dĩ nhiên, An Dĩ Mạch vẫn có lương tâm, An Thần Hạo nghe được An Dĩ Mạch gọi cậu thì rất vui vẻ hấp ta hấp tấp cùng đến rồi.

"Anh họ, anh không thể luôn bám lấy chị Dĩ Mạch như vậy, chị ấy là của mọi người chúng ta."

An Thần Hạo không nhịn được oán trách, sau khi An Mặc Hàn nghe câu nói khê nhủu mày, một đôi mắt nhất thời đầy khí lạnh, An Thần Hạo không nhịn được rụt cổ một cái, núp ở sau lưng An Dĩ Mạch.

"Lặp lại lần nữa."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch thật chặt vào trong ngực, sau đó hôn lên môi của cô, mang theo vô cùng chiếm đoạt.

"Ếc..... Em..... Em đói rồi, đi trước."

Không chịu nổi khí lạnh của An Mặc Hàn, hơn nữa, nhìn An Dĩ Mạch bị An Mặc Hàn "Khi dễ," như vậy cậu cũng không giúp được, sau đó chỉ có thể chạy.

"Được rồi, Mặc Hàn, chúng ta đi nhanh đi, cũng không phải là ngày đầu anh biết Tiểu Hạo rồi, hả? Nghe lời."

An Dĩ Mạch dịu dàng hò hét An Mặc Hàn, lúc này sắc mặt An Mặc Hàn mới khá hơn một chút.

"Mặc Hàn, ngày mai chúng ta đi biệt thự Ly Sơn đi"

"Ừ, được."

Ôm lấy An Dĩ Mạch thật chặt, mùa đông ở nơi này, bọn họ sưởi ấm lẫn nhau.

Dùng xong cơm tối, An Thần Hạo trực tiếp ở An gia, mặc dù An Mặc Hàn rất khó chịu, nhưng bởi vì Dĩ Mạch ở đây, anh cũng không nói gì, nhưng mà, mặc dù An gia lớn như vậy, cũng không có phòng khách, bình thường Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền đến chơi, cũng ở trong phòng của An Mặc Hàn, dĩ nhiên, dĩ nhiên An Mặc Hàn sẽ phòng của vào An Dĩ Mạch, sau đó, phòng của An Mặc Hàn là gian phòng khách duy nhất của An gia.

Dĩ nhiên, lần này, An Thần Hạo cũng đi vào phòng của An Mặc Hàn, sau đó, khi ánh mắt An Thần Hạo đang xem thường và rói rắm thì An Mặc Hàn đi vào phòng của An Dĩ Mạch, nhìn An Mặc Hàn đi vào phòng của An Dĩ Mạch, trong lòng An Thần Hạo ngứa ngáy một chút, nghĩ đến kế tiếp Chị Dĩ Mạch cũng sẽ bị An Mặc Hàn một mình chiếm lấy, tim của cậu đều ở nơi này "Rỉ máu."

"Hừ, tiểu tử thú, càng lớn càng không đáng yêu rồi."

Sau khi An Mặc Hàn đi vào gian phòng, vẫn không quên oán trách An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch mới vừa từ phòng tắm ra ngoài, trên người chỉ quần khăn tắm, tóc vẫn ướt sũng, giọt nước ở trên tóc * bên ngoài bờ vai trắng tinh, càng thêm có sức hấp dẫn.

An Mặc Hàn đột nhiên cảm giác có chút miệng đắng lưỡi khô, không tự chủ nuốt nước miếng một cái, đôi mắt hoa đào hơi trầm xuống, dưới chân càng thêm không tự chủ đi chuyển về phía An Dĩ.

Mà lúc này An Dĩ Mạch hoàn toàn không để ý đến sự thay đổi của An Mặc Hàn, cô vẫn cúi đầu lau chùi tóc, chỉ là, cảm giác đột nhiên thấy An Mặc Hàn đến gần, An Dĩ Mạch đang muốn ngẩng đầu, lại phát hiện mình đã bị An Mặc Hàn ôm vào trong lòng, hơn nữa, nhìn nụ cười quen thuộc trên mặt An Mặc Hàn và ánh sáng quen thuộc trong mắt, An Dĩ Mạch đột nhiên cảm thấy đáy lòng rụt rè.

Cái vẻ mặt này của anh, nhưng cô quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn rồi, rõ ràng chính là 1 con sói, hơn nữa, còn là một đại sắc lang.

Chương 86

Edit: Tuyen83

"Anh đi tắm, nhanh đi."

An Dĩ Mạch nửa đẩy An Mặc Hàn đẩy anh vào phòng tắm, sau đó thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Nhìn mình trong gương, An Dĩ Mạch nhếch môi cười cười, sau đó sấy tóc, lâu như vậy vẫn chưa thấy An Mặc Hàn ra ngoài, có chút nghi ngờ.

"An Mặc Hàn, sẽ không bị ngất ở bên trong chứ."

An Dĩ Mạch gõ gõ cửa phòng tắm đang đóng kín, nhưng mà, bên trong không có tiếng động, chỉ có tiếng nước chảy, An Dĩ Mạch lại gõ cửa.

"An Mặc Hàn....."

Nhưng vẫn không có người trả lời cô, lúc này cô càng thêm nghi ngờ, trong lòng cũng nghĩ đến An Mặc Hàn thật sự sẽ té xỉu ở bên trong rồi.

Vì vậy, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tắm một cái, sau đó đẩy ra một khe hở, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của An Mặc Hàn, đang muốn vào xem một chút, nhưng cánh tay lại bị người dùng sức kéo lại.

"A..."

An Dĩ Mạch không nhịn được hét lên một tiếng, chỉ là phát hiện An Mặc Hàn kéo cô, lúc này cô cũng ở trong ngực An Mặc Hàn, nhưng là, cô mới vừa bị hoảng sợ nên không để ý đến, bởi vì mới vừa dùng sức lôi kéo nên khăn tắm duy nhất dùng để che cơ thể cô từ trên người tuột xuống, ánh mắt An Mặc Hàn nhất thời thâm trầm, nhưng là, An Dĩ Mạch cũng đang tức giận.

"An Mặc Hàn, anh muốn chết, anh già thân già quý..... A a a... Sắc lang, thể nhưng anh không mặc quần áo, a a a....."

An Dĩ Mạch mới chú ý tới toàn thân An Mặc Hàn đang *, ôm cô cười rất tà mị.

"Cũng không phải là chưa từng thấy qua, An Dĩ Mạch, đừng nói với anh là em đang xấu hổ."

An Mặc Hàn trêu chọc, lúc nói chuyện miệng gần sát lỗ tai của cô, từng đợt khí nóng khiến lỗ tai An Dĩ Mạch trở nên đỏ bừng, trên người cũng trở nên khô nóng.

"Người nào... Người nào xấu hổ, là anh thật sự không biết xấu hổ rồi, lại dám không mảnh vải che thân đứng ở chỗ này, anh anh anh....."
~~~ddddd~~~lqdd~))~

Mặc dù bọn họ đã biết nhau nhiều năm như vậy, chung sống nhiều năm như vậy, hơn nữa, cứ trần truồng ở chung một chỗ mà ngủ nhiều năm như vậy, nhưng mà, có lúc An Dĩ Mạch vẫn giống như cô gái nhỏ hồn nhiên thích xấu hổ, điều này cũng làm cho An Mặc Hàn rất tương nhớ muốn trêu cô một chút.

"Tắm ở trong phòng tắm mà mặc quần áo, hơn nữa, An Dĩ Mạch, đừng bảo là anh không có mặc quần áo, nhưng em cũng giống như anh, hơn nữa, anh còn đang tắm, đột nhiên em đi vào như vậy, hơn nữa còn không mặc quần áo quyến rũ anh. Hay là anh sai lầm rồi?"

Chú ý tới An Dĩ Mạch vẫn không để ý tới tình huống của cô, cho nên, An Mặc Hàn tốt bụng nhắc nhở cô, quả nhiên.....

"A a a a..... Quần áo của em đâu, khăn tắm của em đâu rồi, a a a, An Mặc Hàn, em muốn giết anh..... hu hu....."

Tất cả tức giận của An Dĩ Mạch cứ như vậy bị An Mặc Hàn ngăn ở trong miệng, An Mặc Hàn ôm lấy cô thật chặt để cho cô không thể động tay động chân, càng dùng sức để hôn cô, một cái tay nhân rồi vẫn không ngừng đốt lửa ở trên người của An Dĩ Mạch.

Nhiệt độ trong phòng tắm vốn rất cao, lúc này càng cao hơn một chút *.

Không bao lâu, trong phòng tắm truyền đến tiếng gầm nhẹ của người đàn ông và tiếng rên rỉ của An Dĩ Mạch, âm thanh vẫn kéo dài thật lâu, cho đến khi âm thanh dần dần mất đi, An Mặc Hàn mới ôm An Dĩ Mạch được tắm sạch sẽ từ phòng tắm đi ra.

Ôm An Dĩ Mạch đặt lên giường, anh lại quay vào phòng tắm tắm rửa, tiếp xúc được chần bồng mềm mại An Dĩ Mạch một hồi lật người, nói thầm trong

miệng mấy câu, sau đó ôm chầm ôm ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi An Mặc Hàn từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy vẻ mặt điềm tĩnh ngủ của An Dĩ Mạch, anh cũng chiều cười cười, sau đó hôn lên trán của cô một cái, nằm vào trong chăn ấm áp ôm cô ngủ thiếp đi.

Trong mơ, An Mặc Hàn giống như trở lại thời gian trước kia của bọn họ, khi đó, ba mẹ họ cũng đều ở bên cạnh, còn có người chú luôn yêu thương bọn họ, có An Thần Hạo, khi đó bọn họ không cần phải suy nghĩ những chuyện khác, chỉ cần vui vẻ là được rồi.

"Ha ha ha..... Mặc Hàn, qua đây nhanh lên, em xem, điều bay thật là cao."

Ở trong mơ, An Dĩ Mạch bảy tuổi mặc váy công chúa trong tay cầm dây điều bay lượn theo gió trong không trung.

"A, Chị Dĩ Mạch thật là lợi hại, anh, chúng ta cũng tới chơi điều, xem một chút điều của người nào bay cao."

Còn An Thần Hạo là một đứa bé năm tuổi ồm ồm lôi kéo An Mặc Hàn khiến cho anh cùng chơi điều với cậu, về mặt An Mặc Hàn ghét bỏ nhìn An Thần Hạo, khi về mặt lạnh lùng của anh trên khuôn mặt nhỏ nhỏ có vẻ rất đáng yêu.

Mặc dù khuôn mặt ghét bỏ, chỉ là, anh vẫn chơi điều với An Thần Hạo cùng nhau đuổi theo An Dĩ Mạch rồi.

"Chị, chúng ta so xem điều của người nào cao hơn."

An Mặc Hàn đuổi theo An Dĩ Mạch nói với cô.

"Được."

An Dĩ Mạch cũng tràn đầy ý chí chiến đấu, cứ như vậy ba người bắt đầu tranh tài, sau đó điều của bọn họ càng bay càng cao, càng bay càng cao, cho đến khi, điều của An Dĩ Mạch bị đứt dây, An Dĩ Mạch có chút thất vọng nhìn điều bay xa trên không trung như vậy, đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc.

"Bị đứt....."

Mà An Mặc Hàn ở khoảng cách không xa An Dĩ Mạch nhìn điều An Dĩ Mạch bay đi, lại nhìn gương mặt mất mát của cô một chút, trong lòng đưa ra một quyết định, anh đang thừa dịp An Thần Hạo không để ý, len lén cắt đứt dây điều trong tay bọn họ, sau đó điều bọn họ cũng đứt bay theo điều của An Dĩ Mạch.

"Mặc Hàn, điều của các người....."

An Dĩ Mạch đang xúc động nhìn điều của mình đã biến mất trong không trung, đột nhiên trong tầm mắt lại tăng thêm một con điều bay theo điều của cô, cô cũng biết đó là điều của An Thần Hạo và An Mặc Hàn.

"Bị đứt dây....."

Khuôn mặt An Mặc Hàn làm bộ như mất mát, chỉ là, khi nhìn An Dĩ Mạch lại cười cười.

"Chị, của chị bị đứt, em cũng bị đứt, cho nên chị cũng không cần đau lòng, hãy để cho nó cùng nhau bay đi."

An Mặc Hàn an ủi An Dĩ Mạch, nghe đến đó An Dĩ Mạch bật cười, nhưng là, khi hai bọn họ cười đến vui vẻ, bên cạnh lại truyền đến tiếng khóc của An Thần Hạo.

"Hu oa..... điều của em, hu oa....."

An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người bắt đầu cười cười, sau đó kéo An Thần Hạo trở về nhà.

Đảo mắt lại tới lúc bọn họ mười hai tuổi, khi đó, bọn họ đi học ở trường trung học, bởi vì Tiểu Hạo vẫn còn ở tiểu học, mà An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cùng học một lớp, khi đó còn có Toàn Tỉ Dạ và Chiêm Nam Huyền.

Vào thời điểm đó, bốn người bọn họ ở trường học đã rất nổi tiếng, An Mặc Hàn, Toàn Tỉ Dạ, Chiêm Nam Huyền, ba người bọn họ là nhà trường công nhận hoàng tử, mà Dĩ Mạch, còn công nhận là tiểu công chúa.

Khi đó bọn nhỏ cũng đã có bí mật nhỏ của mình, dĩ nhiên, trong này cũng bao gồm cả An Mặc Hàn, khi đó An Mặc Hàn luôn luôn nhìn chăm chú vào An Dĩ Mạch, anh ngồi phía sau của cô, mỗi ngày đi học đều nhìn cô, tan giờ học bọn họ cùng nhau về nhà, ăn cơm, bọn họ cùng nhau đi học, mỗi ngày hai mươi bốn giờ, chỉ có lúc ngủ bọn họ mới có thể tách ra.

Thật ra thì, ngay lúc đó An Mặc Hàn đã đặt An Dĩ Mạch ở trong lòng, chỉ là, khi đó anh cho rằng đây là một người em trai đối với chị gái chỉ đơn giản là nương tựa và bảo vệ, An Mặc Hàn mười hai tuổi đã cao hơn An Dĩ Mạch mười ba tuổi mấy centimet, anh luôn thích đi bên phải An Dĩ Mạch, để cho An Dĩ Mạch đi ở bên trái anh.

Còn nhớ rõ có một lần An Dĩ Mạch còn hỏi anh, "An Mặc Hàn, mọi người đều nói nam trái nữ phải, tại sao em luôn đi ở bên phải, mà để cho chị đi ở

bên trái đây?"

An Mặc Hàn còn nhớ lúc đó mình trả lời với An Dĩ Mạch .

"Bởi vì trước kia em cảm giác có vẻ an toàn."

Thật ra thì, cho đến thật lâu về sau, An Mặc Hàn mới biết, thật ra thì không phải chỉ có nguyên nhân an toàn này, còn có một bí mật trong lòng anh, chính là bên trái là nơi gần trái tim của anh nhất.

Ngủ cả đêm, cả đêm đều là mơ, đây là lần đầu tiên An Mặc Hàn suốt đêm đều ở đây nằm mơ, thật ra thì, quay về quá khứ, có thể là cuộc sống bây giờ, có thể là sự việc hiện tại, trong lúc vô tình để cho anh mơ về thời thơ ấu.

"Nằm mơ gì vậy?"

Đợi đến khi An Mặc Hàn mở mắt, nhìn thấy An Dĩ Mạch một tay chống đầu, nhìn anh, đôi mắt vô cùng sáng ngời, xem ra cô đã tỉnh dậy đã lâu rồi.

"Không có, nhớ tới chuyện lúc trước, không ngủ sao?"

An Mặc Hàn đưa tay ôm An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, đôi mắt càng sáng ngời hơn.

"Ngủ không được."

"Vậy em rời giường chuẩn bị đi đồ đi biệt thự Ly Sơn."

"Được."

Sau đó hai người bắt đầu mặc quần áo, rửa mặt, dùng bữa sáng, lão Trương và di Lan đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ cho bọn họ, sau đó hai người lái xe đi tới biệt thự Ly Sơn.

"Thiếu gia, tiểu thư, các người đã tới."

"Ừ, phu nhân đã tỉnh chưa?"

"Đã tỉnh, đã dùng qua cơm sáng rồi, bây giờ đang ở trong sân phơi nắng đấy."

"Được, chúng tôi biết rồi, chúng tôi đi lên trước xem ba một chút, sau đó sẽ đi xem mẹ một chút."

"Được."

Cô giúp việc nhận lấy đồ đạc trong tay An Mặc Hàn, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch hai người đi nhìn An Dữ Triết vẫn đang ngủ say, sau đó mới đi vào trong sân.

Khi bọn họ đến thấy Lãnh Hạ ngồi ở trên ghế, đang thoải mái hưởng thụ ánh nắng trời mùa đông này.

Hôm nay xem ra khí sắc Lãnh Hạ rất tốt, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người đi tới trước mặt Lãnh Hạ, đứng ở trước mặt bà, mỗi người cầm một cái tay bà.

"Mẹ, hôm nay xem ra khí sắc của mẹ rất tốt."

An Dĩ Mạch cười, mặc dù biết Lãnh Hạ không có trả lời lời của cô..., ~Tuyen83~dd~lqđ~ chỉ biết sững sờ nhìn bọn họ như vậy, chỉ là, An Dĩ Mạch vẫn cười vô cùng ấm áp, giống như Lãnh Hạ có thể trả lời cô.

Giống như trong dự liệu, Lãnh Hạ cũng không trả lời lời của cô..., chỉ là, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn vẫn nói chuyện đã xảy ra của bọn họ ở bên ngoài, nhưng đang lúc bọn họ muốn đẩy Lãnh Hạ trở về phòng, Lãnh Hạ đột nhiên mở miệng nói chuyện rồi.

"Mặc Hàn, Dĩ Mạch....."

Lần này, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong lúc bọn họ kinh ngạc mang theo vui mừng nhìn Lãnh Hạ, chỉ là, đáng vẻ sững sờ kia của Lãnh Hạ vẫn như cũ, nhưng mà giờ phút này trong mắt Lãnh Hạ lại tràn đầy ánh sáng.

"Mẹ....."

"Mẹ..... mẹ..... Có thể nói chuyện?"

An Mặc Hàn không dám tin hỏi, hơn ba năm trước sau khi Lãnh Hạ và An Dữ Triết xảy ra chuyện, Lãnh Hạ đã không mở miệng nói chuyện nhiều, hơn nữa, đôi mắt còn luôn không chút ánh sáng nhìn đến bọn họ, rồi lại không giống như là đang nhìn bọn họ.

An Mặc Hàn tìm tới rất nhiều bác sĩ, chỉ là, các bác sĩ cũng không có cách nào, bọn họ nói bản thân Lãnh Hạ không muốn nói chuyện, bà chỉ đắm chìm

trong trong thế giới của bản thân, không chịu đi đối mặt với thế giới bên ngoài.

"Mẹ, nhớ con không, con....."

An Dĩ Mạch chỉ mình, tràn đầy hi vọng nhìn tới trước Lãnh Hạ, Lãnh Hạ nhìn An Mặc Hàn một chút, lại nhìn An Dĩ Mạch một chút, sau đó khi bọn họ ánh mắt tràn đầy hy vọng lên tiếng.

"Dĩ Mạch....."

"Mẹ, thật tốt quá, thật tốt quá, cuối cùng mẹ cũng chịu nói chuyện."

An Dĩ Mạch kích động ôm Lãnh Hạ, mặc dù An Mặc Hàn cũng rất kích động, nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông, đè nén rất tốt tâm trạng của mình.

"Mẹ, chúng ta về phòng trước, đi về trước từ từ nói, được không?"

Lãnh Hạ gật đầu một cái, sau đó An Mặc Hàn đẩy Lãnh Hạ tay An Dĩ Mạch vẫn nắm tay Lãnh Hạ đi vào phòng.

Cô giúp việc nghe nói Lãnh Hạ đã có thể mở miệng nói chuyện rồi, đều rất là kích động, cô giúp việc cũng đi ra ngoài mua thật là nhiều thực phẩm định làm bữa tiệc lớn để ăn mừng.

"Mẹ....."

Từ đầu đến cuối An Dĩ Mạch cũng không chịu buông tay Lãnh Hạ ra, cô vẫn không có từ trong vui mừng phản ứng kịp, An Mặc Hàn nhìn bộ dáng của An Dĩ Mạch, không nhịn được cũng chiều cười cười, sau đó ánh mắt cũng không chịu rời khỏi người Lãnh Hạ.

"Mẹ, mẹ cảm giác như thế nào rồi, có thể cho chúng con trò chuyện sao?"

An Mặc Hàn cầm tay còn lại của Lãnh Hạ, Lãnh Hạ gật đầu một cái.

"Mặc Hàn, mẹ muốn đi xem ba con một chút."

"Được ạ, con dẫn mẹ đi."

Sau đó Lãnh Hạ được An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đẩy đi tới phòng của An Dữ Triết, trên giường bệnh, An Dữ Triết cứ an tĩnh nằm như vậy, Lãnh Hạ nhìn mặt chồng mình không chút huyết sắc, nhất thời nước mắt chảy xuống.

"Mẹ, mẹ đừng khóc, nếu như ba biết lại đau lòng."

An Dĩ Mạch nói đến An Dữ Triết để an ủi Lãnh Hạ, cô còn nhớ rõ, trước kia mỗi lần Lãnh Hạ vừa khóc, An Dữ Triết vô cùng đau lòng, sau đó vẫn dụ dỗ bà, trêu chọc bà cho đến khi bà ngừng khóc mới thôi.

"Được, được, mẹ không khóc, không khóc."

Lãnh Hạ lau đi nước mắt của mình, đau lòng nhìn An Dữ Triết nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn, các con đi xuống trước, mẹ muốn nói chuyện riêng với ba các con."

"Được, vậy mẹ, có chuyện gì bảo chúng con, chúng con vẫn ở bên ngoài."

"Được."

Sau khi An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn rời khỏi đây, Lãnh Hạ cũng không nhịn được lại khóc lên một lần nữa, sau khi An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn ra ngoài lo lắng nhìn cửa phòng đang đóng kín.

"Đi thôi, chúng ta đi xuống đi, mẹ sẽ không có chuyện gì."

"Được."

Một ngày này, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn ở đây nói chuyện với Lãnh Hạ cả ngày, suốt cả ngày đều là An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn nói cho Lãnh Hạ biết những chuyện đã xảy ra trong những năm này, đôi khi Lãnh Hạ cũng sẽ trả lời bọn họ vài câu, một ngày này, bọn họ rất vui vẻ.

Lúc đi An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn nói để cho Lãnh Hạ và An Dữ Triết dọn đến An gia, nhưng mà, Lãnh Hạ không đồng ý, nên bọn họ cũng không ép buộc bà, sau khi liên tục dặn dò cô giúp việc chăm sóc Lãnh Hạ và An Dữ Triết thật tốt, mới đi về.

Hai người không có về thẳng An gia, mà là đi tới quán ăn cây sồi, thật ra thì, tối hôm nay bọn họ không có ăn gì cả, hai người vẫn luôn gấp thức ăn cho Lãnh Hạ, chăm sóc bà, nhìn bà ăn cơm, ngược lại hai người bọn họ không ăn cái gì cả, cho nên, hai người vô cùng hiểu ý nhau muốn tới quán ăn cây sồi ăn cơm, chỉ có điều, không nghĩ đến đã trễ thế này, ở chỗ này bọn họ còn gặp được người quen.

Khi nhìn thấy Thượng Quan Hồng và Tô Lạc, An Dĩ Mạch đột nhiên cảm thấy oan gia ngõ hẹp*, kể từ lần sự kiện châu báu đó, An Dĩ Mạch cũng chưa từng nhìn thấy Thượng Quan Hồng, nghe nói cô ta bị Thượng Quan Niên nhốt ở nhà, vẫn không rời khỏi nhà Thượng Quan, sau lại truyền đến tin tức cô ta muốn đính hôn với Tô Lạc, ban đầu An Dĩ Mạch cho là nhìn thấy Thượng Quan Hồng một lần nữa sẽ phải ở nghi thức đính hôn của cô ta, không ngờ, thế nhưng sẽ gặp được cô ta tối nay.

*không muốn gặp nhau, song đôi bên vẫn cứ chạm trán

Nhưng tâm trạng hôm nay của cô tốt, dĩ nhiên, cũng chỉ hy vọng Thượng Quan Hồng không gây rắc rối gì cả, khiến cho cô không vui, nếu không. Cô cũng mặc kệ cô ta có muốn đính hôn hay không.

"Muốn ăn cái gì?"

Ngồi xuống, An Mặc Hàn dịu dàng hỏi, giống như hoàn toàn không nhìn thấy Thượng Quan Hồng và Tô Lạc ngồi ở bên cạnh bàn của bọn họ, nhưng An Dĩ Mạch cảm thấy ánh mắt Thượng Quan Hồng ghen ghét rất sâu sắc.

"Mỳ Ý."

"Được."

Sau đó gọi nhân viên phục vụ yêu cầu một phần mỳ Ý và một phần thịt bò bít tết, mặt khác lại chọn chút thức ăn, nhưng bên trong toàn bộ quá trình, tâm mắt An Mặc Hàn cũng không rời khỏi người của An Dĩ Mạch.

"Tổng giám đốc An, An... Tiểu thư."

Bọn họ không chủ động mở miệng, Tô Lạc và Thượng Quan Hồng chỉ có thể chủ động lên tiếng, dù sao biết vẫn còn ăn cơm chung với nhau, hơn nữa, Tô Lạc và An Dĩ Mạch lại là bạn bè, cho nên, hai người liền đứng dậy đến trước mặt của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn.

Thượng Quan Hồng kéo cánh tay Tô Lạc, An Dĩ Mạch nhìn cô ta một chút, phát hiện cô ta gầy đi không ít, chỉ là, như vậy Thượng Quan Hồng lại có vẻ càng thêm xinh đẹp quyến rũ, giống như là mỹ nhân xà, An Dĩ Mạch trầm nghĩ.

"Ừ."

An Mặc Hàn chỉ lạnh lùng trả lời một chữ, An Dĩ Mạch bật cười, Tô Lạc và Thượng Quan Hồng lúng túng, nhất là Thượng Quan Hồng, người đàn ông mình yêu ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn mình một lần, cô thừa nhận khó chịu muốn chết, vì vậy càng thêm ghen ghét An Dĩ Mạch rồi.

An Dĩ Mạch bắt đầu đi vỗ vỗ cái trán của mình có chút đau, cô thật đúng là nằm cũng trúng đạn rồi, rõ ràng cô cũng không làm gì, làm sao mỗi lần cũng bị người ghen ghét đây? Một người là Thượng Quan Hồng, một người là Hàn Ngữ Yên, chỉ là, lâu như vậy, không ngờ Thượng Quan Hồng thật sự là cũng không tiến bộ một chút nào, xem ra Thượng Quan Niên có chút ý định tốt thật sự là uống phí rồi.

"Mặc Hàn, em muốn đính hôn..... anh....."

Thượng Quan Hồng nước mắt long lanh, rất đáng thương, nếu như là những người đàn ông khác, thấy bộ dáng này của cô ta nhất định sẽ không nhịn được ôm cô ta vào trong ngực mà dỗ dành, chỉ là, hôm nay đối mặt với cô ta là An Mặc Hàn.

"Chúc mừng."

Hai chữ lạnh lùng của An Mặc Hàn làm cho tâm trạng Thượng Quan Hồng lập tức rơi vào đáy cốc, An Dĩ Mạch bật cười, nhìn Tô Lạc một chút, chỉ có điều, Tô Lạc lại nghiêm túc, một chút về mặt cũng không có, xem ra, Tô Lạc là thật sự không thích Thượng Quan Hồng.

"Mặc Hàn....."

"Thượng Quan tiểu thư, lần sau xin cô hãy nhớ lúc nói chuyện có thể chú ý tình huống một chút hay không, trước mắt, vị hôn phu của cô ở chỗ này, ở chỗ này cô * trần trụi ra sức đáng thương với vị hôn phu của tôi như vậy, xin hỏi, da mặt của cô dày bao nhiêu?"

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, khi An Mặc Hàn đang nghe An Dĩ Mạch nói anh là vị hôn phu của cô, đã kinh ngạc không biết nên làm cái gì? Đôi mắt hoa đào chỉ có thể nhìn An Dĩ Mạch tha thiết, tràn đầy kích động, dĩ nhiên, An Dĩ Mạch không để ý đến, chỉ là, Tô Lạc lại chú ý tới.

Chỉ thấy anh cười khổ một cái, sau đó nói với bọn họ tiếng xin lỗi, lập tức kéo Thượng Quan Hồng ngồi về vị trí của mình, Thượng Quan Hồng vẫn không cam lòng căm ghét nhìn An Dĩ Mạch.

"Nếu như cô lại dùng ánh mắt như thế nhìn Dĩ Mạch, tôi không ngại móc nó ra."

Trong lúc không ai nói chuyện, giọng nói của An Mặc Hàn vang lên, mặc dù chỉ là một câu nói, nhưng lại làm cho người nghe cũng là máu lạnh vô tình như vậy, tràn đầy khát máu.

Thượng Quan Hồng không nhịn được rung mình một cái, lúc này, sợ hãi nhìn thấy con mắt An Mặc Hàn đỏ ngầu, ngay cả cái ly trong tay không cẩn thận cũng bị đánh vỡ.

"Bốp....."

Âm thanh rơi vỡ của cái ly ở trong không khí an tĩnh này có cảm giác một chút sắc bén, Tô Lạc khẽ nhú mày, nhìn Thượng Quan Hồng một chút, Diễm~đàn~lê~quý~đôn sau đó không có bất kỳ động tác, An Dĩ Mạch kéo tay An Mặc Hàn, lúc này An Mặc Hàn mới thu hồi ánh mắt của mình, sau đó gọi nhân viên phục vụ đến đổi chỗ ngồi.

Bên này, Thượng Quan Hồng vẫn chưa khôi phục như cũ từ trong ánh mắt mới vừa rồi của An Mặc Hàn, đã bị Tô Lạc kéo ra khỏi quán ăn.

"Mặc Hàn, anh dọa đến cô ta rồi."

An Dĩ Mạch vừa ăn vừa nói, An Mặc Hàn khẽ chau mày.

"Em thông cảm cho cô ta?" Anh cũng không cho rằng.

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, cô không có tốt bụng như vậy, làm sao có thể đồng cảm với Thượng Quan Hồng.

"Không có, đây là cô tự chuốc lấy phiền phức, nhưng anh làm như vậy, sẽ không sợ phá hủy giao tình với tập đoàn Thượng Quan?"

"Ha ha ha....."

An Mặc Hàn cười cười, xem ra An Dĩ Mạch vẫn suy nghĩ cho anh, chỉ là, anh sẽ không cho phép có người lại dùng cái loại đó ánh mắt nhìn Dĩ Mạch, với lại, Thượng Quan Niên là người thông minh, chỉ một Thượng Quan Hồng vẫn không ảnh hưởng tới tập đoàn Thượng Quan với Mặc Mạch quốc tế.

"Dĩ Mạch, chớ suy nghĩ quá nhiều, tin tưởng anh, anh có chứng mực, chỉ là, nếu như em thật sự cho rằng chỉ một Thượng Quan Hồng mà có thể ảnh hưởng đến tập đoàn Thượng Quan hợp tác với Mặc Mạch quốc tế, cũng quá ngây thơ, nhưng mà, về sau cũng chỉ muốn em hồn nhiên với anh như vậy thì tốt rồi, hả?"

Nói xong không quên rướn người qua bàn cắn lên mũi An Dĩ Mạch một cái, An Dĩ Mạch bĩu môi, cô ngây thơ chỗ nào, cô rất thông minh có hay không.

"Chỉ có điều, Thượng Quan Niên thật sự rất thương Thượng Quan Hồng, tất cả đường lui đều sắp xếp xong xuôi cho Thượng Quan Hồng."

An Dĩ Mạch nói, An Mặc Hàn chỉ là cười cười, nhưng, An Dĩ Mạch cũng không nhìn thấy trong mắt anh lóe lên phức tạp.

Sau đó hai người cũng sẽ không nói về Thượng Quan Hồng rồi, nhưng không biết vì sao, An Dĩ Mạch cảm giác ở trên lễ đính hôn của Thượng Quan Hồng có thể sẽ có cái gì xảy ra, chỉ là, mặc kệ nó, dù sao không liên quan với bọn họ, bọn họ chỉ phụ trách xem cuộc vui là được rồi.

"Ừm, em ăn no bụng rồi, anh ăn no chưa?"

An Dĩ Mạch cũng không có hình tượng tựa ở trên ghế, đôi tay còn xoa cái bụng tròn trịa của mình.

"Anh cũng ăn xong, có muốn uống chút gì hay không?"

"Không cần, em chịu đựng được, em nghỉ ngơi một chút, chúng ta bắt đầu trở về thôi."

"Được."

An Mặc Hàn trả lời, mặc kệ An Dĩ Mạch nói gì, anh cũng không dám nói.

Hai người ăn xong thì đi ra quán ăn, bởi vì ăn quá căng bụng, bọn họ quyết định tản bộ về nhà, vì vậy, tối nay ở đầu đường thành phố S, ở đây có thêm hai người xinh đẹp bước chậm rãi trong bóng đêm.

"Chúng ta đã thật lâu không đi dạo cùng nhau như vậy rồi."

An Dĩ Mạch nhìn xem sao đầy trời, xem người đi qua đường một chút, xem An Mặc Hàn người luôn luôn bên cạnh cô một chút.

"Đúng vậy, còn nhớ khi chúng ta ở trong nước mỗi ngày đều đi bộ về nhà như thế này, chỉ là, chỉ chớp mắt, thế nhưng đã nhiều năm như vậy."

An Mặc Hàn cũng cảm thán, nhiều năm như vậy, bọn họ cũng đã trải qua nhiều như vậy, cũng càng ngày càng bận rộn, đã có rất ít thời gian rảnh rỗi như vậy.

"Mặc Hàn, cảm ơn anh."

An Dĩ Mạch đột nhiên nói, An Mặc Hàn nhìn xem cô, ở dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Dĩ Mạch có vẻ xinh đẹp dị thường động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Edit: Tuyen83_ DĐLQĐ

An Mặc Hàn đưa tay ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực, khẽ vuốt mái tóc của cô.

"Dĩ Mạch, em có biết, cho tới bây giờ anh muốn cũng không phải là lời cảm ơn của em, nhiều năm như vậy, anh làm tất cả, anh đều cam tâm tình nguyện, chỉ vì em, làm cái gì anh cũng có thể."

An Mặc Hàn nói lời ngọt ngào thâm tình giống như là ánh mặt trời ấm áp ở trong đêm đông giá rét này, trong nháy mắt sưởi ấm trái tim An Dĩ Mạch.

"Đồ ngốc."

An Dĩ Mạch thì thầm, nhưng mà trong nội tâm lại rất ấm áp, nhiều năm như vậy, An Mặc Hàn và cô cứ gắn bó với nhau như vậy, cho tới bây giờ mặc dù cô cũng không nói gì, nhưng là, nhiều năm như vậy cô vẫn biết An Mặc Hàn đã vì cô làm mọi thứ, mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng tất cả điều này, cô đều không thể quên.

"An Mặc Hàn, em có từng nói qua em rất yêu anh hay không?"

Giọng nói An Dĩ Mạch vang lên ở đêm tối yên tĩnh này nghe cảm động như vậy, trên mặt An Mặc Hàn lộ ra nụ cười kích động, đôi mắt xinh đẹp đào hoa của anh thâm tình nhìn mắt to linh động của An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch nhìn thấy cái bộ dáng này của anh, cười cười.

"An Mặc Hàn, em rất yêu anh, rất yêu anh."

An Dĩ Mạch giống như tỏ tình, lời tỏ tình rất mỹ lệ khẳng định là lời nói ấm áp đối với An Mặc Hàn, An Mặc Hàn lại một lần nữa không nhận được ôm An Dĩ Mạch thật chặt vào trong ngực, để cho cô càng gần sát trái tim của anh hơn, cố gắng để cho cô đi đến an ủi trái tim cuồng loạn của anh lúc này.

"Dĩ Mạch..... anh cũng yêu em, rất yêu rất yêu em....."

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch trong đêm lạnh giá này, ở trên con phố mùa đông này, nói với nhau về tình yêu, trong đêm mùa đông này, hứa hẹn một lời hứa trọn đời.

Đợi đến khi bọn họ trở lại An gia thì đã muộn rồi, đi Lan bọn họ cũng đã nghỉ ngơi, khi An Dĩ Mạch tắm rửa xong đi ra, An Mặc Hàn đã nằm trên giường đọc sách, An Dĩ Mạch đi tới ngồi xuống, An Mặc Hàn đưa tay ôm cô vào lòng, sau đó hai người cùng nhau đọc sách.

"Đúng rồi, Mặc Hàn, chuyện của chị Nhan như thế nào?"

Khi An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn nhìn thấy Lục Viêm trong sách tạp chí thương nghiệp nhất thời nghĩ tới chuyện của Chiếm Nhan, kể từ ngày bọn họ ăn cơm chung đó, mặc dù An Dĩ Mạch cũng đi ăn riêng với Chiếm Nhan hai lần rồi, chỉ là, vẫn không có hỏi chuyện của chị ấy.

Hơn nữa, gần đây Chiếm Nam Huyền vẫn luôn ở cùng với Dư Huyền bận việc của mẹ Dư, cho nên Dĩ Mạch cũng không có hỏi anh, nhưng cô giống như nghe chị Nhan đã nói, chú Chiếm dường như không đồng ý gả Chiếm Nhan cho Lục Viêm.

"Em cảm thấy, với thân phận của Lục Viêm, chú Chiếm sẽ gả chị Nhan cho anh ta sao?"

An Mặc Hàn không có trực tiếp trả lời câu hỏi của An Dĩ Mạch mà là hỏi ngược lại cô.

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, coi như Lục Viêm là cố vấn tài chính nổi tiếng quốc tế, nhưng sau lưng của anh ta cũng không có một gia tộc khổng lồ, hơn nữa, Chiếm gia là một đại gia tộc, chú Chiếm chắc sẽ không đồng ý gả Chiếm Nhan cho Lục Viêm.

"Nhưng là, danh tiếng của tập đoàn Hạo Thiên cũng không nhỏ, hơn nữa, Lục Viêm rất có tiền đồ."

"Hừ, tiền đồ? Coi như giờ phút này Lục Viêm làm được vị trí tổng giám đốc thay mặt Tiểu Hạo, tập đoàn Hạo Thiên không phải của anh ta thì không phải của anh ta, anh ta vẫn chỉ là một đứa bé lớn lên từ cô nhi viện, anh ta còn là một người không có gia tộc cường đại, cho nên, chỉ một điểm này, Lục Viêm đã bị loại bỏ rồi."

Nhưng cho tới bây giờ An Mặc Hàn cũng không tin tiền đồ vô lượng gì, xã hội bây giờ, coi như tiền đồ của bạn vô lượng, vậy bạn cũng có thể nói, là tiền đồ, nhưng bây giờ bạn không có gì cả, trừ phi bạn làm đến vị trí cao nhất, bạn không còn làm nữa, đây mới thật sự là tiền đồ vô lượng.

Ở xã hội này, nếu như sau lưng không có một gia tộc cường đại nào, phải có bản lĩnh giống như Thượng Quan Niên như vậy, nếu như, hai thứ này bạn đều không có, như vậy, bạn cũng chỉ có thể đi làm công cho người khác, càng không cần đi nói cái gì là tiền đồ vô lượng.

"Vậy em thấy đi Chiếm rất hài lòng với Lục Viêm."

An Dĩ Mạch phân bác, mặc dù cô đối với Lục Viêm không có ấn tượng tốt, chỉ là, chị Nhan hình như thật sự rất thích anh ta, cô cũng chỉ hi vọng chị Nhan hạnh phúc mà thôi, cũng chỉ hy vọng, Lục Viêm không nên phụ tình yêu của chị Nhan.

"Được rồi, Dĩ Mạch, chuyện này Chiếm gia sẽ biết giải quyết, hơn nữa, chị Nhan là con gái của chú Chiếm, nhất định việc ông đang làm không phải hại chị Nhan, hơn nữa, còn có Nam Huyền không phải sao, em cũng đừng có quên, Nam Huyền là một cố vấn tài chính mới sau Lục Viêm, cho nên, em cũng không cần lo lắng, không còn sớm, chúng ta ngủ đi."

Nói xong An Dĩ Mạch tắt đèn, sau đó bắt đầu động tay động chân ở trên người của An Dĩ Mạch, sau đó không bao lâu, trong phòng liền truyền đến tiếng gào nhẹ của người đàn ông và tiếng rên rỉ của người phụ nữ.

Một năm mới lại tới, tất cả mọi thứ đã đi vào yên lặng. Dư Huyền mẹ Dư cũng đã xuất viện, công việc của Dư Huyền cũng đã ổn định, chỉ là, khác biệt trong đó chính là quan hệ của cô và Chiếm Nam Huyền cũng không giống với trước kia, mặc dù Dư Huyền chưa nói, nhưng An Dĩ Mạch và Hạ Hi cũng đã phát hiện ra sự khác biệt giữa Dư Huyền và Chiếm Nam Huyền.

Hạ Hi và Toàn Ti Dạ hai người phát triển vô cùng thuận lợi, hơn nữa, cha mẹ của Hạ Hi cũng đã gặp qua Toàn Ti Dạ rồi, chỉ là chú Toàn còn chưa gặp qua Hạ Hi.

Chỉ là, trước kia chú Toàn vừa ý con dâu là Thượng Quan Hồng, Hạ Hi vẫn còn rất lo lắng cha của Toàn Ti Dạ không thích cô, nhưng Toàn Ti Dạ nói cho cô biết rất nhiều chuyện giữa anh và cha anh, Diên~đàn~lê~quý~đôn cũng nói thật ra thì cha anh cũng không phải người khó chung sống, cho nên không để cho cô lo lắng, cha anh nhất định sẽ thích cô.

An Dĩ Mạch cũng không lo lắng với Hạ Hi và Toàn Ti Dạ, cô vẫn rất lo lắng Dư Huyền và Chiếm Nam Huyền, chuyện tình của chị Nhan và Lục Viêm dường như thật sự ảnh hưởng đến An Dĩ Mạch rồi, thành tựu của Lục Viêm đã rất tốt, nhưng chú Chiếm lại không đồng ý, nhưng Chiếm Nam Huyền là người nổi nghiệp tương lai của Chiếm gia, nếu như Dư Huyền thật sự cùng Chiếm Nam Huyền đi cùng nhau, An Dĩ Mạch lo lắng Dư Huyền sẽ phải chịu tổn thương.

Mặc dù, hiện tại cuộc sống Dư Huyền đã đi vào quỹ đạo. Nhưng An Dĩ Mạch lại phát hiện ra bây giờ trong miệng Dư Huyền xuất hiện số lần Chiếm Nam Huyền càng ngày sẽ càng nhiều, mà thấy hình ảnh Dư Huyền và Chiếm Nam Huyền đi chung với nhau cũng càng ngày càng nhiều.

"Aizz....."

Một tay chống cằm, An Dĩ Mạch lại tiếp tục than thở, An Dĩ Mạch từ thư phòng đi ra thấy chính là bộ mặt ưu sầu của An Dĩ Mạch đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

"Làm sao vậy, lại than thở chuyện gì đây?"

"Mặc Hàn, em lo lắng cho Huyền Huyền."

An Dĩ Mạch bắt đầu dĩ lặc đầu, anh có thể nói anh nghe đến câu này thì rất ghen tỵ sao? Năm hết tết đến rồi anh lại không muốn An Dĩ Mạch nghĩ người phụ nữ Dư Huyền này, chỉ là, mặc dù anh không vui nhưng vẫn không thể biểu hiện ra.

"Lo lắng cô ấy cái gì, cô ấy cũng không phải là đứa bé." Hơn nữa, nhưng cô ấy có Nam Huyền lo lắng rồi.

Dĩ nhiên, câu nói sau cùng là An Dĩ Mạch nói ở trong lòng, mặc dù anh biết Chiếm Nam Huyền thích Dư Huyền, chỉ là, hai người vẫn còn chưa có nói rõ, Dĩ Mạch là bạn thân nhất của Dư Huyền, anh cũng không thể nói lung tung ở bên cạnh Dĩ Mạch.

"Không phải, An Dĩ Mạch. Chẳng lẽ anh cũng không lo lắng Chiếm Nam Huyền sao?"

đôi mắt An Dĩ Mạch nhìn chằm chằm An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch khẽ chau mày, trong lòng nghĩ "Chẳng lẽ Dĩ Mạch cũng đã nhìn ra?"

"Lo lắng cho cậu ta làm gì?" Anh cũng không có rảnh đi lo lắng Chiếm Nam Huyền.

"Anh ấy và Huyền Huyền, anh nói, nếu như bọn họ ở bên nhau rồi, có thể cũng muốn đôi mắt tình hướng chị Nhan và Lục Viêm như thế hay không?"

sau khi An Dĩ Mạch nghe rốt cuộc biết An Dĩ Mạch đang lo lắng cái gì rồi, thì ra là chuyện này, nhưng An Dĩ Mạch thật sự là buồn lo vô cớ rồi.

"Dĩ Mạch....."

An Dĩ Mạch ôm cô vào lòng, tính toán cùng cô nói chuyện thật rõ ràng, mỗi ngày cô đỡ phải lo lắng này lo lắng kia.

"Hả? Anh nói."

An Dĩ Mạch cầm lên một quả táo, chính mình ăn một miếng, cho An Dĩ Mạch ăn một miếng, sau đó chuẩn bị sẵn sàng rất cẩn thận nghe An Dĩ Mạch nói.

"Chuyện của Nam Huyền tình huống của cậu ấy với chị Nhan không giống nhau."

"Thế nào không giống nhau?"

Bọn họ đều là con của Chiếm gia, như vậy có cái gì không giống nhau, An Dĩ Mạch không nghĩ ra.

"Dĩ Mạch, em có thể nghĩ đơn giản, thật ra thì, nếu như em là bởi vì lo lắng chuyện của chị Nhan và Dư Huyền như vậy, nhưng thật ra là không cần thiết, chị Nhan là chị Nhan, Nam Huyền là Nam Huyền, hơn nữa, chú Chiếm không đồng ý Lục Viêm còn có một lý do chính là ông ấy biết thân phận của Lục Viêm, cái này em hiểu không?"

An Mặc Hàn vốn là không muốn đề cho An Dĩ Mạch tiếp xúc được điều này, nhưng hiện tại Dĩ Mạch lo lắng Dư Huyền như vậy, anh không muốn thấy cái bộ dáng này của Dĩ Mạch.

"Anh nói là, chú Chiếm không đồng ý Lục Viêm và chị Nhan ở chung một chỗ thật ra thì nguyên nhân chính là bởi vì thân phận của Lục Viêm? Chú Chiếm ông ấy biết rõ Lục Viêm là người đó?"

An Dĩ Mạch đột nhiên chợt hiểu ra, sau đó có chút hoài nghi nhìn An Mặc Hàn một cái.

"Vậy ngày đó không phải anh nói chú Chiếm là bởi vì thân phận của Lục Viêm sao? Anh ta và chị Nhan không phải môn đăng hộ đối chú Chiếm không phải là vì nguyên nhân này sao?"

An Mặc Hàn cười cười, khi đó anh nói không sai, chỉ có điều anh cũng chưa có nói hết.

"Ừ, anh nói không sai, chú Chiếm quả thật cũng cân nhắc đến những nguyên nhân này, Dĩ Mạch ngày đó anh không nói rõ ràng với em không hi vọng em tiếp xúc được những thứ này, những việc này đều là trên thương trường người lừa ta gạt, em không thích hợp."

An Mặc Hàn ôm thật chặt An Dĩ Mạch, thật ra thì anh chỉ nghĩ An Dĩ Mạch cứ như vậy ở trong ngực của anh không suy nghĩ gì cả, không cần làm gì, chỉ cần ở trong ngực của anh cuộc sống không buồn không lo là được rồi.

An Dĩ Mạch cười cười, sau đó từ trong ngực An Mặc Hàn nhìn anh, một đôi ánh mắt linh động tràn đầy kiên định.

"An Mặc Hàn, em không phải là một cô gái nhỏ chỉ biết nũng nịu, Mặc Hàn, anh không muốn em tiếp xúc được những thứ đó, em cũng như vậy, em cũng không muốn đề cho anh một mình chịu đựng những thứ này, chỉ là, nếu, anh đã tiếp xúc đến những thứ này, cho nên, em nghĩ muốn gánh vác cùng anh, em không phải là một tiểu công chúa cái gì cũng không hiểu được, cũng không cần anh phải bảo vệ cô gái nhỏ, Mặc Hàn, em nghĩ có thể cùng anh kẻ vai chiến đấu bảo vệ đồ thuộc về của chúng ta."

An Mặc Hàn nghe An Dĩ Mạch nói những lời này, thờ dãi một cái, tại sao anh có thể không biết An Dĩ Mạch nói những thứ này, những năm gần đây, mặc dù anh luôn luôn quang minh chính đại, đem Mặc Mạch quốc tế làm lớn như vậy, để cho An Dĩ Mạch có thể lựa chọn thứ mình thích, nhưng bây giờ, Dĩ Mạch cô cũng có phòng làm việc của mình không phải sao? dĩ nhiên An Mặc Hàn biết An Dĩ Mạch làm như vậy không chỉ là vì mơ ước của mình, vẫn là vì anh.

"Dĩ Mạch....."

"Mặc Hàn, anh không được quên, nhưng hiện tại tổng giám đốc của công ty vàng bạc đá quý Mạch Duyên, cho nên về sau em có việc gì không hiểu còn phải học tập ở anh, anh không thể có cái gì gạt em, hả?"

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn, ngón trỏ chỉ lỗ mũi của anh, trên mặt lộ ra vẻ uy hiếp, điều này làm cho An Mặc Hàn không thể không đồng ý cô, trong lòng anh cũng biết nếu như không đồng ý An Dĩ Mạch, cô cũng sẽ không buông tha, hơn nữa theo anh biết hiện tại phòng công tác của An Dĩ Mạch đã phát triển rất tốt rồi, cũng không lâu sau Dĩ Mạch sẽ phải tham gia cuộc so tài thiết kế đá quý quốc tế, anh cũng tin tưởng năng lực của Dĩ Mạch, nhất định có thể đủ để cho mọi người cùng biết cô, cho đến lúc đó, An Dĩ Mạch vẫn sẽ tiến vào thương giới, anh nghĩ sợ rằng cũng không ngăn được rồi.

"Được, anh đồng ý với em"

Cuối cùng An Mặc Hàn đồng ý với An Dĩ Mạch, sau đó, nói suy nghĩ và tính toán của chú Chiếm đều nói cho An Dĩ Mạch, lần này, rốt cuộc An Dĩ Mạch không cần lại lo lắng Chiếm Nam Huyền và Dư Huyền.~Tuyen83~dd~lqđ~

"Thì ra là chú Chiếm suy tính nhiều như vậy."

Nghe An Mặc Hàn nói, An Dĩ Mạch ngược lại là vô cùng bội phục Chiếm Diêm, quả nhiên không hổ là tổng giám đốc tập đoàn châu báu quốc tế Thước Quang, thật sự lợi hại.

Chỉ là..... An Dĩ Mạch dùng ánh mắt kỳ quái nhìn An Mặc Hàn, trên mặt đều là vẻ mặt suy tính, Chiếm Diêm suy nghĩ cẩn trọng như vậy, ngược lại cô muốn biết An Mặc Hàn làm sao biết ý nghĩ trong lòng Chiếm Diêm.

"Làm gì nhìn anh như vậy."

An Mặc Hàn nhìn vẻ mặt An Dĩ Mạch, nhìn An Dĩ Mạch mặt càng ngày đến gần, anh nhất thời có cảm giác không phải quá tốt, mặt của anh vẫn lui về sau An Dĩ Mạch vẫn đến gần, cho đến khi đầu An Mặc Hàn đã sắp tách ra khỏi cổ, An Dĩ Mạch mới ngừng lại, hỏi ra sự nghi ngờ của mình.

"An Mặc Hàn, anh là làm sao biết suy nghĩ của chú Chiếm, đừng nói với em là anh đoán, em không tin tưởng anh còn có siêu năng lực như vậy."

An Mặc Hàn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của An Dĩ Mạch đến gần, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó mới mở miệng.

"Cái đó, ngày đó sau khi gặp qua chị Nhan và Lục Viêm, chú Chiêm đi tìm anh, sau đó nói với anh suy nghĩ của chú ấy, dĩ nhiên, trước kia chú Chiêm chỉ là hoài nghi thân phận của Lục Viêm, cũng là dựa vào anh lấy được chứng cứ, cho nên chú ấy đã không đồng ý chị Nhan kết hôn với Lục Viêm, hơn nữa, nhưng người như Lục Viêm không có tình người, cho nên, Dĩ Mạch, về sau em phải thường xuyên tìm chị Nhan vui vẻ ăn cơm, uống một chút cà phê, nhiều thôi một chút gió bên tai, hi vọng như vậy Chị Nhan có thể sớm một chút thoát khỏi sự mê hoặc của Lục Viêm."

"Được, em biết rồi."

An Dĩ Mạch nghe An Mặc Hàn nói như vậy dĩ nhiên cũng biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, dĩ nhiên, đối với Lục Viêm chán ghét càng thêm sâu.

"Được rồi, ngoan, không nên suy nghĩ nhiều có được hay không, chúng ta đi siêu thị xem một chút, mua chút thực phẩm, ngày mai sẽ là ngày đầu tiên của năm mới rồi, cho nên tối hôm nay sẽ vui vẻ ăn mừng một trận."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch nói sang chuyện khác, hi vọng An Dĩ Mạch không còn muốn chuyện phiền phức.

"Được rồi, đúng rồi, Mặc Hàn, hôm nay mẹ tới đây không?"

Kể từ khi Lãnh Hạ khôi phục, mỗi ngày An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đều sẽ đi biệt thự Ly Sơn nhìn xem bà, theo bà trò chuyện, chỉ là, bà vẫn không đồng ý trở về với bọn họ.

An Mặc Hàn lắc đầu một cái. "Mẹ không muốn trở về, anh nói chúng ta đi theo mẹ qua Nguyên Đán, mẹ không đồng ý, mẹ nói mẹ muốn một mình trò chuyện cùng với ba, để cho chúng ta không cần phải để ý đến mẹ."

Đối với sự chấp nhất của bà, An Mặc Hàn thật sự vô lực, anh cũng không thể không đồng ý yêu cầu của bà, chỉ là, anh còn sẽ lo lắng bà.

"Aizz, thôi, mẹ muốn một mình trò chuyện ở bên cạnh cha thật tốt, chúng ta cũng không cần ép buộc mẹ, đợi mẹ nghĩ thông rồi sẽ trở lại, đi thôi, chúng ta đi siêu thị."

"Được."

Không nghĩ chuyện của Lãnh Hạ nữa, hai người dắt nhau đi đến siêu thị, chỉ là không ngờ gặp được nhiều người quen.

An Dĩ Mạch nhìn thấy người mà bọn họ gặp phải ở trong siêu thị không có sức lực nhìn lên trần nhà siêu thị một cái, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ, An Mặc Hàn thấy bộ dạng của An Dĩ Mạch, chau chau mày, nhìn người mà bọn họ phải gặp một chút, sau đó đẩy xe đẩy kéo Dĩ Mạch đi thẳng không nhìn những người đó, nếu Dĩ Mạch không thích, vậy bọn họ sẽ coi những người đó như không tồn tại là được.

"Dĩ Mạch, chúng ta mua cái này thôi."

An Mặc Hàn như không có việc gì cầm lên một bó rau cải trắng nói với An Dĩ Mạch bên cạnh, An Dĩ Mạch vốn còn đang nghĩ tới những người đó, nhưng thấy bộ dạng của An Mặc Hàn, có chút bật cười, chỉ thấy An Mặc Hàn chỉ vào đáng người to lớn, gương mặt tía mị đẹp trai, trên tay lại cầm một bó rau cải trắng, được rồi, cô cầm giắc cái tạo hình này rất khôi hài.

"Ha ha, An Mặc Hàn, tạo hình kiểu người như anh buồn cười quá."

An Dĩ Mạch chỉ vào An Mặc Hàn cầm rau cải trắng cười thờ không ra hơi, An Mặc Hàn chau chau mày, đem cải trắng thả vào trong xe đẩy, nhìn bộ dáng An Dĩ Mạch cười đứng không nổi, chau chau mày, thật kỳ quái sao?

"An tổng giám đốc và An tiểu thư thật là rất có nhã hứng, chỉ là, các người cũng không có nhìn thấy chúng tôi sao?"

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không để ý tới bọn họ, cũng không đại biểu bọn họ sẽ không chủ động đến nói chuyện, An Dĩ Mạch đang cười hoàn toàn quên hết tất cả người và sự vật chung quanh, khi An Mặc Hàn tràn đầy nghi ngờ nhìn An Dĩ Mạch, Thượng Quan Hồng mở miệng nói chuyện rồi, hơn nữa còn miệng đầy tức giận.

Không sai, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch bọn họ ở trong siêu thị thật bất hạnh gặp được Thượng Quan Hồng, Tô Lạc, Tô Nguyệt và Thượng Quan phu nhân.

Ừ, có thể nói bọn họ rất không có lễ phép, không có chào hỏi Thượng Quan phu nhân, chỉ là, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn bọn họ và Thượng Quan phu nhân quả thật chỉ có duyên gặp qua một lần, hơn nữa lần đó còn ăn cơm ở Quan gia, mà lần đó, Thượng Quan phu nhân để lại cho bọn họ ấn tượng cũng không tốt, bởi vì ngày đó trong toàn bộ quá trình Thượng Quan phu nhân dùng ánh mắt sợ hãi không dám tin và đổ kị nhìn An Dĩ Mạch, mặc dù, An Dĩ Mạch không biết cô đã đắc tội gì đến Thượng Quan phu nhân, dù sao, bà đã để lại ấn tượng xấu cho cô.

Về phần An Mặc Hàn, chỉ cần anh vui vẻ, chỉ cần An Dĩ Mạch vui vẻ, bất kể cái gì anh đều có thể làm được, hơn nữa, chuyện của Lillian vẫn chưa biết rõ ràng, An Mặc Hàn đối với tổng giám đốc Thượng Quan cũng chỉ cho là một người xa lạ, anh chỉ kính trọng Thượng Quan Niên mà thôi, với Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng không có bất kỳ quan hệ nào.

"Mặc Hàn, có người vừa mới đánh rắm sao? Thật là thú vị nha!"

An Dĩ Mạch làm bộ nghi ngờ hỏi Mặc Hàn, còn giả bộ dùng một cái tay bịt mũi và miệng, đôi mắt to tràn đầy nghi ngờ khó hiểu, thật là đáng yêu.

"Ha ha, đúng là có người đánh rắm, Di Mạch, nơi này thú vị quá, chúng ta đi thôi, anh nhớ là em đã tắm rửa qua mới ra ngoài, không nên bị hun thúì."

Phải nói An Dĩ Mạch lời nói ác độc, thật ra thì, An Mặc Hàn lời nói càng ác độc hơn, hơn nữa còn hết sức phối hợp với An Dĩ Mạch, nghe được An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn bộ dáng kẻ xướng người họa, Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân ở bên cạnh sắc mặt cũng thay đổi rồi, chỉ là, Tô Nguyệt và Tô Lạc lại không có biểu hiện gì, chỉ có điều, nếu như nhìn cho kỹ mà nói, trong đôi mắt của Tô Nguyệt hình như mơ hồ có nụ cười.

"An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch, các người cũng hơi quá đáng rồi, Hồng Hồng tốt bụng đến chào hỏi hai người, các người có lễ phép như vậy, hừ, thật đúng là gia giáo tốt."

Thượng Quan phu nhân không nhìn được con gái của mình chịu uất ức, hơn nữa, người trong lòng ở trước mặt của con gái mình, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nhũn mảy khi nghe Thượng Quan phu nhân nói.

An Dĩ Mạch nhếch môi, trên mặt lộ ra nụ cười nguy hiểm, còn An Mặc Hàn lập tức trở nên lạnh lùng, không khí chung quanh cũng trở nên lạnh.

"Thì ra là Thượng Quan Hồng tiểu thư vừa mới chào hỏi chúng tôi hả, tôi còn thật sự không biết Thượng Quan phu nhân người được gia giáo thì ra là cái bộ dáng này"

An Dĩ Mạch chăm chọc nhìn Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân một chút, nghe được An Dĩ Mạch phân bác, mặt của Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng cũng trở nên tái xanh rồi.

"Cô..."

Thượng Quan phu nhân vung tay lên đang muốn cho An Dĩ Mạch một cái tát, nhưng dự đoán không có nghe được tiếng vỗ tay, đợi đến khi những người khác nhìn chỉ phát hiện cổ tay của Thượng Quan phu nhân đang bị An Mặc Hàn nắm thật chặt rồi, mà vẻ mặt An Mặc Hàn càng thêm lạnh dạn người.

"An Mặc Hàn..... cậu, buông ra."

Thượng Quan phu nhân tránh thoát, nhưng mà, sức lực An Mặc Hàn lớn hơn bà, An Mặc Hàn lạnh lùng cười cười.

"Thượng Quan phu nhân, tôi vốn nể mặt của tổng giám đốc Thượng Quan không so đo với mấy người, nhưng mà nếu các người không nghe lời như vậy, như vậy, tôi sẽ không khách khí, hừ."

An Mặc Hàn hung hăng vung tay một cái, Thượng Quan phu nhân không chịu nổi sức lực của anh thiếu chút nữa bị anh hất té, hoàn hảo được Tô Lạc giúp đỡ.

"Me..."

"Me"

"Dì..... dì không sao chứ."

Tô Lạc, Tô Nguyệt và Thượng Quan Hồng lo lắng nhìn Thượng Quan phu nhân cố gắng mới có thể đứng vững, còn An Mặc Hàn và An Dĩ Mặc giấu cợt nộ nụ cười.

"Tổng giám đốc An, dù sao bà ấy cũng là trưởng bối, anh làm như vậy, có chút quá đáng rồi."

Tô Lạc là một vị thân sĩ, mặc dù anh biết là Thương Quan phu nhân vô lý trước, chẳng qua anh vẫn không ủng hộ An Mặc Hàn làm như vậy.

An Mặc Hàn cười cười, đi hai bước tới trước mặt Tô Lạc, Tô Lạc cũng không cao bằng An Mặc Hàn, cho nên về mặt khí thế đành bị An Mặc Hàn áp chế một nửa.

"Tô tiên sinh ngược lại rất quan tâm mẹ vợ tương lai của mình, nhưng là Thượng Quan phu nhân vô lý trước, không phải tôi đã cho bà ấy cơ hội sao? Nhưng bà ấy muốn động đến Dĩ Mạch, bà ấy là trưởng bối của các ngòi, cũng không phải là của chúng tôi, Tô tiên sinh, anh nói tôi nói có đúng hay không?"

Giọng nói An Mặc Hàn tràn đầy tà khí có thể lấy đi mạng người, thế nhưng khiến cho Tô Lạc cảm thấy sợ, không biết vì sao, khi Tô Lạc thấy bộ dáng tươi cười tà mị này ở trên mặt An Mặc Hàn, trong lòng có loại dự cảm xấu.

"An Mặc Hàn, cậu không nên nói bậy bạ, mặc dù cậu là tổng giám đốc của Mặc Mạch quốc tế, nhưng vì một kẻ tiện nhân như vậy cùng tập đoàn Thượng Quan chơi cứng chẳng lẽ chính là cậu muốn sao? Hừ, nhưng mà chỉ là một nữ tiếp rượu, ~~~~dddd~~~lqdd~:))~ không biết bị bao nhiêu người ngủ qua, ôi, hiện tại tổng giám đốc An bị hồ ly tinh này mê hoặc, cũng không nên hỏi hân."

"Me..."

Tô Lạc lập tức ngăn lại những lời nói ra của Thượng Quan phu nhân mà không suy nghĩ, nhưng mà, đã quá muộn, bởi vì sắc mặt của An Mặc Hàn đã thay đổi, trở nên khát máu như vậy.

"Tổng giám đốc An, mẹ tôi bà ấy không phải cố ý, bà ấy cũng là quá tức giận rồi, anh không cần để ý, An tiểu thư, hi vọng cô..."

"Tôi đúng là nghe được những câu Thượng Quan phu nhân đều là mắng tôi, anh muốn tôi làm bộ như không nghe thấy?"

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Tô Lạc, khuôn mặt hồn nhiên, nhưng là, Tô Lạc lại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

"An Mặc Hàn, anh..... anh muốn làm gì, mẹ tôi bà ấy....."

Thượng Quan Hồng che chở Thượng Quan phu nhân bị An Mặc Hàn ép lui từng bước từng bước, Tô Nguyệt nhìn thấy nét mặt An Mặc Hàn cũng sợ hãi, cô nắm y phục của Tô Lạc thật chặt, tràn đầy sợ hãi.

"Cậu..... cậu muốn làm cái gì? Cậu phải biết rằng, tôi chính là..... Thượng Quan phu nhân....."

Mặc dù Thượng Quan phu nhân nhìn thấy cái bộ dáng này của An Mặc Hàn cũng cảm thấy rất sợ hãi, chỉ là, bà vẫn không quên nói thân phận của bà, để cho An Mặc Hàn không dám làm càn.

"Hừ? Thượng Quan phu nhân sao? Rất nhanh sẽ không phải, Thượng Quan phu nhân, như vậy gọi bà một lần cuối, bà phải nhớ kỹ, bà phải trả giá thật lớn chuyện ngày hôm nay, chuẩn bị xong chưa? Trò chơi bắt đầu."

An Mặc Hàn nói qua những lời này không giải thích được liền kéo An Dĩ Mạch rời khỏi chỗ này, để lại bốn người tràn đầy nghi ngờ.

"An Mặc Hàn..... cậu...cậu nói gì..... cậu....."

Thượng Quan phu nhân rất không có hình tượng hét lên, cuối cùng vẫn là Tô Lạc và Tô Nguyệt khuyên nhủ bà, sau đó mang theo Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân trở về Thượng Quan gia rồi, chỉ là, Tô Lạc biết chuyện này An Mặc Hàn chắc là sẽ không dễ dàng quên đi chuyện ngày hôm nay như vậy, anh có một linh cảm, một linh cảm rất xấu, giống như, bão táp lại muốn kéo đến.

Trở lại Thượng Quan gia, Thượng Quan phu nhân rốt cuộc không nhịn được bắt đầu nổi trận lôi đình, cũng sắp muốn đập cho hư tất cả đồ vật trong phòng, Thượng Quan Niên đi vào.

"Bà đang làm cái gì vậy?"

Thượng Quan Niên thấy bên trong phòng một mảnh hỗn loạn, nhất thời tức giận cực kỳ, đối với Thượng Quan phu nhân ông vốn không có quá nhiều tình cảm, chỉ là, Thượng Quan phu nhân cũng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, cho nên ông vẫn rất hài lòng, nhưng không ngờ vợ chồng nhiều năm như vậy, hôm nay ông lại thấy được cái bộ dáng này của bà.

"Lão..... Lão gia....."

Thượng Quan phu nhân nhìn thấy người đến là Thượng Quan Niên hiển nhiên rất khản trương, mặc dù trong lòng có tức giận, chỉ là ở trước mặt Thượng Quan Niên bà cũng không dám làm cái gì, thật ra thì, chủ yếu nhất vẫn là Thượng Quan phu nhân bà quá yêu Thượng Quan Niên, cho nên, nhiều năm như vậy bà vẫn luôn là cẩn thận từng li từng tí, để giữ lại cho Thượng Quan Niên một cái ấn tượng tốt, thật ra thì nếu như hôm nay không phải chính mắt thấy được Thượng Quan phu nhân nổi đóa, Thượng Quan Niên cũng đã quên thật ra thì Thượng Quan phu nhân bà cũng là thiên kim đại tiểu thư.

Đúng vậy, tên gọi của Thượng Quan phu nhân vốn tên là Đường Uyển, là thiên kim đại tiểu thư Đường gia của thành phố J, sau lại xuất ngoại ở nước ngoài gặp được Thượng Quan Niên sau đó vừa thấy đã yêu, cuối cùng tri qua nhiều khó khăn cuối cùng cũng gả cho Thượng Quan Niên, thoáng một cái đã nhiều năm như vậy rồi, Thượng Quan Niên thấy bộ dáng hôm nay của Đường Uyển, thậm chí có chút không nhận ra.

Ông còn nhớ khi lần đầu tiên nhìn thấy Đường Uyển, khi đó, Đường Uyển mới mười tám tuổi, khi đó dung mạo của bà vốn là quyền rũ, Thượng Quan Niên xem bà như một người em gái, thật ra thì tại sao lúc ấy Thượng Quan Niên không thích Đường Uyển rồi, dĩ nhiên lúc đó giữa bọn còn có sự tồn tại của một người khác, tuy nhiên, đây cũng là một đoạn chuyện xưa khác.

"Bà ở đây làm cái gì?"

Thoát ra khỏi ký ức trong quá khứ, Thượng Quan Niên bắt đầu hỏi, khi ông về đến nhà Tô Lạc và Tô Nguyệt mới vừa đi, Thượng Quan Hồng trốn ở trong phòng khóc, Đường Uyển lại trốn ở trong phòng đập đồ, điều này làm cho Thượng Quan Niên vốn là tâm tình đang tốt trở nên rất kém.

"Lão gia, ông phải làm chủ cho mẹ con chúng tôi."

Thượng Quan phu nhân Đường Uyển ủy khuất nhờ Thượng Quan Niên giúp đỡ, thật ra thì bà cảm thấy rất ủy khuất, sau đó, Đường Uyển đem chuyện ngày hôm nay thêm dầu thêm mỡ nói một hơi, dĩ nhiên, không có nói đến chuyện bà đã làm, đem toàn bộ trách nhiệm cũng đẩy trên người của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch.

"Lão gia, cái cậu An Mặc Hàn này thật sự rất quá đáng, dù nói thế nào tôi cũng là trường bối của cậu ta, tại sao cậu ta có thể đối với tôi như vậy chứ, lão gia, ông phải làm chủ cho hai mẹ con chúng tôi, hai ngày nữa con bé Hồng Hồng sẽ phải đính hôn, con bé cũng ngại không nói tới chuyện gì với An Dĩ Mạch đó, nhưng mà, cô ấy biết rất rõ ràng Hồng Hồng thích An Mặc Hàn, cái cô An Dĩ Mạch đó còn cố ý kích động Hồng Hồng, lão gia, ông nhất

định phải làm chủ cho chúng tôi."

Thượng Quan phu nhân khóc kể, Thượng Quan Niên nghe đầu cũng đau đớn, thật ra thì, sau khi ông nghe xong cũng chưa hoàn toàn tin tưởng Thượng Quan phu nhân, mặc dù là vợ chồng nhiều năm như vậy, chỉ là, ông cũng không hoàn toàn tin tưởng bà.

Đối với An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, hai đứa nhỏ này ông vẫn rất yêu thích, hơn nữa, ông đối với An Dĩ Mạch vừa có cảm giác thân thiết, giống như là con gái của mình, cho nên, ông cũng không tin tưởng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch sẽ làm ra việc giống như Thượng Quan phu nhân nói như vậy, chỉ là, dù sao bà cũng là vợ của mình, ông cũng không thể để cho bà chịu uất ức như vậy, cho nên, ông cũng chỉ có thể an ủi bà trước.

"Được rồi, Uyển Nhi, chuyện này tôi biết rồi, đợi đến ngày Hồng Hồng và Tô Lạc đính hôn, tôi sẽ tìm Mặc Hàn nói một chút, Hồng Hồng cũng phải đính hôn, bà cũng khuyên con bé, không nên u mê không tính toán đối với An Mặc Hàn nữa, cậu ta không thích hợp với con bé, yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ trả lại công bằng cho bà."

Thượng Quan Niên rất là dịu dàng mở miệng, Đường Uyển nghe được Thượng Quan Niên nói như vậy cuối cùng cũng bớt giận một nửa, chỉ là, một nửa kia vẫn còn tồn tại, bà là đại tiểu thư của Đường gia, là nữ chủ nhân của tập đoàn Thượng Quan, bà cũng muốn dùng phương pháp của mình đi giải quyết một số chuyện, bởi vì trong lòng Thượng Quan Niên đang suy nghĩ, cho nên cũng không phát hiện trong ánh mắt Đường Uyển thoáng qua ác độc.

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch hai người cũng không bị chuyện ngày hôm nay ảnh hưởng đến, bọn họ vẫn đi dạo siêu thị, mua thật là nhiều đồ, cuối cùng tính tiền về nhà.

Ngồi trên xe, An Dĩ Mạch nhìn gò má An Mặc Hàn, lại đột nhiên nhớ lại câu nói của An Mặc Hàn nói với Thượng Quan phu nhân ngày hôm nay, cái gì gọi là Thượng Quan phu nhân lập tức sẽ không phải là Thượng Quan phu nhân, cô cứ nhìn gò má An Mặc Hàn như vậy, cô đột nhiên cảm giác, An Mặc Hàn biết loáng thoáng chuyện gì đó, hơn nữa. Không biết vì sao, cô cảm thấy chuyện này giống như có liên quan tới cô.

"Muốn nói cái gì? Vẫn nhìn anh như vậy."

An Mặc Hàn vẫn lái xe như cũ, cũng không quay lại nhìn An Dĩ Mạch, thế nhưng anh lại biết từ khi An Dĩ Mạch ngồi lên xe vẫn đang nhìn anh.

Thật ra thì, chuyện ngày hôm nay đối với bọn họ mà nói không có ảnh hưởng là không thể nào, nhưng trường hợp này cần tìm một người thích hợp để giải quyết, An Mặc Hàn nhếch môi cười cười, vốn là, anh không có ý định làm như vậy, chỉ có điều, nếu Thượng Quan phu nhân tự chuốc lấy phiền phức, như vậy thì không nên trách anh không khách khí.

"An Mặc Hàn, có phải anh biết chút gì hay không?" An Dĩ Mạch hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Nghe thấy An Dĩ Mạch hỏi như thế, An Mặc Hàn cười cười, nhưng cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô.

"Đến lúc đó sẽ biết."

An Mặc Hàn chỉ nói những lời này, nhưng mà, An Dĩ Mạch cũng không tiếp tục hỏi, bởi vì nếu An Mặc Hàn đã nói như vậy, cô hỏi nữa An Mặc Hàn cũng sẽ không nói cho cô biết, như vậy chẳng nào cô cũng được nghe, cô nghĩ đến lúc đó An Mặc Hàn nói cũng không xa lắm. Diễn~đàn~lê~quý~đôn

Nhìn thấy An Dĩ Mạch trầm mặc nhìn về phía ngoài cửa sổ, An Mặc Hàn nhếch môi, nhưng mà trên mặt lại đột nhiên lộ ra nụ cười khất mầu.

"Dĩ Mạch, tất cả những người bất kính với em, anh đều sẽ làm cho họ trả giá thật lớn, tuyệt đối."

Dĩ nhiên, những lời này An Mặc Hàn cũng không có nói với An Dĩ Mạch, mà là thầm nói ở trong lòng của mình, rất nhanh đã tới An gia, An Dĩ Mạch và di Lan đi vào phòng bếp nấu ăn, còn An Mặc Hàn đi thẳng vào thư phòng, gọi điện thoại cho Ferman.

"Tổng giám đốc."

Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói của Ferman, An Mặc Hàn gật đầu một cái, nói vào chủ đề.

"Ferman, chuyện của Hàn Ngữ Yên làm như thế nào rồi?"

Sự việc của Hàn Ngữ Yên đã qua rất lâu rồi, nhưng không có tin tức, hơn nữa hiện tại dư luận về Hàn Ngữ Yên rõ ràng bị người áp chế, dĩ nhiên, người sau lưng nhất định không phải Mặc Mạch quốc tế, về phần là ai, An Mặc Hàn nghĩ đại khái chỉ có Hàn Ngữ Yên biết.

"Thật xin lỗi tổng giám đốc, Hàn Ngữ Yên không chịu phối hợp, hơn nữa, đứa bé đã bị sinh non."

Khi Ferman nói lời này có chút cắn răng nghiêng lợi, An Mặc Hàn cười cười, giống như hoàn toàn không có kinh ngạc, tất cả đều nằm trong dự liệu của anh.

"Cô Lillian đâu?"

"Cô Lillian đã rời khỏi công ty, giống như đã nói đi nước F một chuyến."

"Được, tôi biết rồi, theo dõi Hàn Ngữ Yên, đừng để cho cô ta gây ra những chuyện khác."

"Được, tổng giám đốc."

Tất cuộc gọi với Ferman, An Mặc Hàn lại gọi điện thoại cho Toàn Ti Dạ.

"Ti Dạ, tìm được vị trí của Lillian, thả ra tin tức cho bà ấy nói Thượng Quan Hồng sắp sửa đính hôn với Tô Lạc, hơn nữa, sắp sửa thừa kế tập đoàn Thượng Quan."

Mặc dù An Mặc Hàn không giải thích những lời này, chỉ là. Toàn Ti Dạ cũng đã nghe hiểu, để điện thoại xuống anh nở nụ cười, trong lòng suy nghĩ An Mặc Hàn thật sự muốn hành động, nhưng mà..... Nghĩ đến An Dĩ Mạch, Toàn Ti Dạ có chút lo lắng.

Đang trong quá trình chuẩn bị thức ăn, An Mặc Hàn vẫn ở trong thư phòng, cho đến khi An Dĩ Mạch đi vào gọi anh ăn cơm, anh mới từ trong thư phòng đi ra.

"Anh làm sao vậy, nghĩ gì thế?"

Thấy bộ dạng u sầu của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch lại mơ hồ lo lắng, nói thật cô rất ít khi thấy bộ dáng này của An Mặc Hàn, cho nên đột nhiên nhìn thấy An Mặc Hàn như vậy, cô rất lo lắng.

An Mặc Hàn nở nụ cười an ủi với cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, nói cho cô biết không có việc gì, An Dĩ Mạch thấy anh không muốn nói, cũng không có ép hỏi nữa, bởi vì cô biết sau này An Mặc Hàn nhất định sẽ nói cho cô biết, cho nên hiện tại cô lựa chọn không hỏi.

"Không có việc gì, anh đi xem một chút đã làm những món ngon gì."

An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch đi tới bên cạnh bàn ăn thấy đầy món ăn ngon, nhất thời vui mừng những phiền não kia cũng vứt đi sau óc, sau đó kéo An Dĩ Mạch vui vẻ dùng bữa ăn tối cuối cùng của năm nay.

Qua mười hai giờ, cả thành phố đều được bao phủ trong màn pháo hoa rực rỡ, mọi người cầu nguyện, mọi người đón chào năm mới đến, một năm mới đã đến, một năm mới một khởi đầu mới cho tất cả mọi chuyện, Nguyên Đán đã qua ba ngày, mọi người lại phải bắt đầu bận rộn với cuộc sống, chỉ là, ngày thứ ba của Nguyên Đán năm nay tới cũng chậm hơn ngày thường, bởi vì, vào ngày hôm sau, là ngày mừng 2 tháng 1 này, thành phố S xảy ra một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Chuyện này giống như đem tất cả nhân vật nổi tiếng nhất trong thành phố S ở cùng một chỗ, đã tạo thành một sự kiện rất lớn trong thành phố.

Hôm nay, là ngày hai tháng giêng, ngày hôm qua là ngày đầu tiên của năm mới. Một năm mới đã đến, khiến tất cả mọi người rất muốn được thử thách một phen,~Tuyen83~dđ~lqđ~ tinh thần mỗi người cũng trở nên sáng khoái, mà cũng trong ngày này, người trong giới thượng lưu của cả thành phố S đều tập trung một chỗ. Nơi này chính là khu nhà riêng của Thượng Quan gia.

Ngày hôm nay ở nơi này, là nghi thức đính hôn của đại tiểu thư Thượng Quan gia Thượng Quan Hồng cùng với nhà thiết kế trang sức nổi tiếng quốc tế Tô Lạc tiên sinh, bởi vì tên tuổi của Thượng Quan Niên, bởi vì uy nghiêm của tập đoàn Thượng Quan, phần lớn lãnh đạo trong thương giới, người thừa kế gia tộc trong giới thượng lưu đều tụ tập ở chỗ này.

Mới vừa đến hiện trường của buổi lễ đính hôn An Dĩ Mạch nhìn thấy người tới trong lòng kinh ngạc đã không cách nào hình dung, mặc dù nơi này phần lớn nhiều người cô đều không biết, chỉ là, cũng không có nghĩa là tổng giám đốc An Mặc Hàn An bên cạnh cô không biết.

Mặc dù, An Dĩ Mạch không khẳng định An Mặc Hàn có thể biết hết, chỉ là, cô biết mọi người đều phải biết An Mặc Hàn, đây chính là tổng giám đốc uy danh của Mặc Mạch quốc tế.

"Oa, người trong thương giới tới rất nhiều người, hơn nữa ngay cả chú Toàn cũng tới."

Đối với việc cha của Toàn Ti Dạ đến đây, An Dĩ Mạch cảm thấy có chút kinh ngạc, mặc dù biết chú Toàn và Thượng Quan Niên là bạn tốt, hơn nữa, thời gian trước hai nhà bọn họ thiếu chút nữa trở thành thân gia, chỉ là dù là quan hệ như vậy, chú Toàn có thể tới tham gia buổi lễ đính hôn của Thượng Quan Hồng, thật ra là cho Thượng Quan Hồng mặt mũi lớn.

"Chú Toàn là cho tổng giám đốc Thượng Quan mặt mũi, bọn họ là bạn tốt, hơn nữa, hôm nay người đến cũng không chỉ có một nhân vật lớn là chú Toàn."

Mặc dù chú Chiêm không đến, nhưng Chiêm Nam Huyền thay thế ông ấy tới, hơn nữa An Mặc Hàn chỉ. An Dĩ Mạch phát hiện Thượng Quan Niên thật sự mời tất cả toàn bộ người trong giới thượng lưu đến.

"Này, cậu nói, chỉ là một nghi thức đính hôn cứ long trọng như vậy, vậy đến khi kết hôn còn có thể hơn không?"

Dur Huyền và Hạ Hi hai người ngồi ở trong góc nhìn khách mời đi qua đi lại, ách, mặc dù bọn họ cũng không biết, chỉ là, nhìn nét mặt Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền, họ cũng biết, hôm nay người tới đều là nhân vật lớn.

"Dù sao nhà người ta có tiền, người ta muốn long trọng liền long trọng chứ sao, chỉ là Huyền Huyền cậu thật không có chuyện gì sao?"

Thật ra thì so với nhìn trường hợp này, chính là Hạ Hi quan tâm đến Dur Huyền hơn, Dur Huyền thích Tô Lạc chuyện tình họ cũng đều biết, hơn nữa, lần trước mặc dù Dur Huyền nói với họ không còn để ý Tô Lạc rồi, nhưng là, thấy trường hợp hôm nay không một chút cảm xúc là không thể nào.

"Hi Hi, tớ không sao, không cần lo lắng cho tớ."

Dur Huyền không để ý chút nào cười, nhưng trong mơ hồ còn có chứa khổ sở, dĩ nhiên Hạ Hi đã nhìn ra, nhưng cô chỉ có thể làm cứ cùng ngồi với cô ấy như vậy thôi.

Nhìn bên này thấy Dur Huyền và Hạ Hi An Dĩ Mạch cũng nói với An Mặc Hàn một tiếng đi tới bên cạnh các cô gia nhập chủ đề của họ, khi ba cô gái đang nói chuyện ba hoa chích chòe, Hàn Ngữ Yên lại đi tới trước mặt của các cô.

Kể từ lần sự kiện châu báu đó An Dĩ Mạch cũng chưa từng nhìn thấy Hàn Ngữ Yên rồi, chẳng qua lần trước nghe Dur Huyền nói sự việc của Hàn Ngữ Yên, An Dĩ Mạch đối với cô ta càng thêm chán ghét, chỉ là, nhìn kỹ Hàn Ngữ Yên một chút, quả nhiên là không giống như lúc trước.

Nếu như nói trước kia Hàn Ngữ Yên là thiên sứ, thuần khiết không tỳ vết, như vậy hiện tại Hàn Ngữ Yên cho người ta cảm giác chính là một tiểu yêu tinh, xinh đẹp quyến rũ yêu mị, vốn là trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ sạch sẽ hôm nay trang điểm thật đậm, thật ra thì nói không dễ nghe một chút ngay tại lúc này Hàn Ngữ Yên khiến người ta cảm thấy giống như là một người phụ nữ quyến rũ, toàn thân cao thấp tiết lộ tất cả sự dụ hoặc.

An Dĩ Mạch thấy Hàn Ngữ Yên như vậy khẽ nhủ mày, cô cũng nghe nói sự việc của Hàn Ngữ Yên, đứa bé đã không còn, hơn nữa Lillian cũng đi, hiện tại Hàn Ngữ Yên ở Mặc Mạch quốc tế hoàn toàn không chỗ nương tựa, chỉ là, Mặc Hàn nói, giống như có người ở sau lưng âm thầm giúp đỡ Hàn Ngữ Yên, chỉ dẫn cô ta.

Mặc dù nói không biết người kia là ai, nhưng hôm nay An Dĩ Mạch thấy Hàn Ngữ Yên như vậy có thể biết người kia thật sự rất lợi hại, thế nhưng có thể để cho Hàn Ngữ Yên từ một ngọc nữ thuần khiết biến thành tiểu yêu tinh quyến rũ, xem ra người kia thật không đơn giản.

"An tiểu thư, có thể tìm một nơi để nói chuyện không?"

Giọng nói Hàn Ngữ Yên nhẹ nhàng, lại tràn đầy mị hoặc, An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, Hạ Hi và Dur Huyền muốn ngăn cản, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt An Dĩ Mạch cho các cô an ủi, họ cũng không nói gì, nhưng khi Hàn Ngữ Yên và An Dĩ Mạch đi ra khỏi đại sảnh, Dur Huyền nói chuyện này cho An Mặc Hàn.

Biết chuyện đã xảy ra An Mặc Hàn nhủ mày, chỉ là gọi tiểu Trương đi nhìn nơi An Dĩ Mạch và Hàn Ngữ Yên nói chuyện một chút, bản thân cũng không đi ra ngoài, chỉ là nhìn phương hướng tiểu Trương rời khỏi, An Mặc Hàn tà mị cười cười.

"Cậu không muốn đi cùng sao? Tôi nghe nói Hàn Ngữ Yên gần đây thật sự không còn hiền lành."

Toàn Ti Dạ bung lên một ly rượu đỏ uống một hớp, nhìn An Mặc Hàn cười cười, An Mặc Hàn lắc đầu một cái.

"Dĩ Mạch không phải ngu ngốc."

Những lời này biểu hiện sự tin tưởng của An Mặc Hàn đối với An Dĩ Mạch, hơn nữa anh cũng biết coi như Hàn Ngữ Yên sẽ không đáng hoàng, lúc này cô ta sẽ không xuống tay với Dĩ Mạch, quả nhiên chỉ chốc lát tiểu Trương trở về.

"Tiểu thư đã quay trở về."

"Ừ."

Quả nhiên, sau khi nói xong thì nhìn thấy An Dĩ Mạch đi vào đại sảnh, cô nhìn thấy An Mặc Hàn sau đó đi tới chỗ của bọn họ, không bao lâu, Hàn Ngữ Yên cũng đi vào, nhìn ánh mắt ghen ghét của cô ta nhìn An Dĩ Mạch, ánh mắt An Mặc Hàn lạnh lùng, còn Toàn Ti Dạ lại nhìn An Dĩ Mạch cười, nhưng anh là thấy được ánh mắt của Hàn Ngữ Yên, xem ra, Hàn Ngữ Yên có phải là đối thủ của Dĩ Mạch hay không.

"Dĩ Mạch, người phụ nữ Hàn Ngữ Yên kia nói cái gì?"

Về mặt Toàn Ti Dạ thật hứng thú, An Mặc Hàn cũng chau chau mày, bày tỏ anh cũng tò mò Hàn Ngữ Yên nói cái gì, An Dĩ Mạch chớp chớp đôi mắt to linh động, nói "À, Hàn Ngữ Yên, cô ta nói đứa con trong bụng cô ta là của An Mặc Hàn, hơn nữa còn lấy ra những tấm hình xi căng đàn ngày đó ký giả chụp được nói người đàn ông kia là An Mặc Hàn."

"Phụt....."

Toàn Ti Dạ mới vừa uống rượu vào trong miệng bỗng chốc bị phun ra, mà anh cũng thành công bị sặc.

"Khụ khụ khụ..."

"Vậy em trả lời cô ta như thế nào?"

An Mặc Hàn dịu dàng hỏi Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch chau chau mày thấy An Mặc Hàn cũng không có biến hóa gì đó, bĩu môi.

"Em lập tức nói chuyện này liên quan gì tới tôi? Sau đó em liền đi vào."

Hành động việc làm của An Dĩ Mạch thật ra khiến Toàn Ti Dạ thất phục, mà anh cũng không thể không thương cảm Hàn Ngữ Yên, người phụ nữ kia tự cho mình là thông minh, ~^^~dddd~^^~lqdd~:))~ thật ra thì căn bản cũng không có nghĩ đến người ta cũng không rảnh để ý đến cô ta.

"Dĩ Mạch cô thật lợi hại."

Toàn Ti Dạ giờ lên ngón tay cái với An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch cười cười, hơi hất cằm, khuôn mặt kiêu ngạo, cái nét mặt này của cô càng thêm chọc cười An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ.

Mà Hàn Ngữ Yên đang ở nơi xa nhìn bọn họ cười vui, trong lòng tràn đầy ghen ghét.

Ngay khi An Dĩ Mạch đang cùng An Mặc Hàn bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, Lục Viêm lại đến bàn này của bọn họ, An Dĩ Mạch nhìn bàn bọn họ một chút sắp xếp rất hợp lý, cô, An Mặc Hàn, Toàn Ti Dạ, Hi Hi, nhưng sao Lục Viêm lại tới đây chứ.

"Tổng giám đốc An, chúng ta nói chuyện một chút."

Lục Viêm đi thẳng vào vấn đề, An Mặc Hàn chau chau mày, sau đó gật đầu một cái hai người đi ra khỏi đại sảnh, An Dĩ Mạch và Toàn Ti Dạ hai người đều là nghi ngờ, Hạ Hi cũng nghi ngờ không hiểu, cuối cùng, An Dĩ Mạch và Toàn Ti Dạ hai người đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái, An Dĩ Mạch lập tức đứng dậy đi tìm Chiêm Nam Huyền.

Nếu như bọn họ không có đoán sai, chắc là Lục Viêm bị chú Chiêm ép không đường có thể lui, cho nên đi tìm An Mặc Hàn, nhưng An Dĩ Mạch không hiểu là Lục Viêm rốt cuộc muốn là cái gì, anh ta chính là thật lòng yêu chị Nhan sao? Có lẽ, hôm nay, cô có thể làm cho chị Nhan biết một chút chân tướng.

Sau khi tìm thấy được Chiêm Nam Huyền, đúng lúc Chiêm Nhan cũng ở đây, An Dĩ Mạch ở bên tai phải của Chiêm Nam Huyền nói chuyện mới vừa rồi, mặt Chiêm Nam Huyền liền biến sắc, ánh mắt của anh nhìn Chiêm Nhan tràn đầy đau lòng và rối rắm, chỉ là, anh vẫn tiếp nhận ý tưởng của An Dĩ Mạch.

"Chị, chúng ta đi ra ngoài hóng mát một chút đi, bữa tiệc đoán chừng còn phải chờ mới có thể bắt đầu đấy."

Chiêm Nam Huyền nói đúng An Dĩ Mạch gật đầu một cái.

"Được, chị cũng muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, Nam Huyền em thì không nên đi, em ở lại đây nói chuyện với Huyền Huyền đi, Dĩ Mạch đi theo chị là được rồi."

Chiêm Nhan nhìn về phía Chiêm Nam Huyền và Dư Huyền ánh mắt tràn ngập trêu chọc. Chiêm Nam Huyền gật đầu một cái, sau đó nhìn An Dĩ Mạch gật đầu một cái, cuối cùng nhìn Chiêm Nhan và An Dĩ Mạch cùng nhau đi ra khỏi đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Edit: MarisMiu

"Chị Nhan, chị và Anh Lục quen biết nhau như thế nào vậy?"

Trước mặt Chiêm Nhan, An Dĩ Mạch không gọi thẳng tên của Lục Viêm, dù sao bây giờ anh ta cũng là vị hôn phu của Chiêm Nhan.

"Chúng ta cứ quen biết như thế thôi."

Chiêm Nhan không nói gì thêm, nhưng từ trong ánh mắt cự tuyệt của chị ấy, An Dĩ Mạch thấy được tình trạng gần đây của chị, những khổ sở và mê man trong ánh mắt chị ấy khiến cô rất khó chịu, thấy Chiêm Nhan như thế, An Dĩ Mạch rất đau lòng. Thật ra, nếu như Lục Viêm không phải là người kia, không phải là cố vấn của tập đoàn tài chính Hạo Thiên, cô nghĩ, Chiêm Nhan và Lục Viêm hai người nhất định sẽ hạnh phúc thôi.

Trong lúc hai người đang trầm mặc, Chiêm Nhan bỗng nghe được giọng nói quen thuộc của một người đàn ông truyền tới từ nơi khác, Chiêm Nhan nghe được giọng nói của chủ nhân đó chính là Lục Viêm, cô giờ tay ra hiệu với An Dĩ Mạch ý bảo im lặng, sau đó lúi kéo cô đi tới gần chỗ phát ra giọng nói.

Núp sau một bồn hoa, Chiêm Nhan và An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn và Lục Viêm hai người đang đứng đối diện nhau, một tay An Mặc Hàn đút vào túi quần, một tay rất tự nhiên rũ xuống, đôi mắt mắt đào hoa không có bất kỳ thiện ý nào nhìn Lục Viêm, nhưng cảm xúc trên mặt Lục Viêm lại phức tạp hơn An Mặc Hàn rất nhiều.

"Tổng giám đốc An, cho tôi bây giờ tôi cũng không biết chuyện tình yêu giữa tôi và Chiêm Nhan lại đến phiên An tổng nhúng tay đây!"

Giọng nói của Lục Viêm có chút tức giận, còn An Mặc Hàn chỉ lắc đầu một cái.

"Hình như Lục tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi không hề nhúng tay vào chuyện của Lục tiên sinh và Chiêm Nhan, dù sao đây cũng là chuyện riêng của hai người, chỉ là tôi thương nỗi lòng làm cha của Chú Chiêm, nên mới đưa một chút tư liệu của Lục tiên sinh cho chú Chiêm. Thật không biết, khi nào là tôi can thiệp vào chuyện của hai người?"

An Mặc Hàn cảm thấy buồn cười, hôm nay Lục Viêm tới tìm anh nói chuyện này xem ra là đã bị chú Chiêm ép không còn đường lui, có điều, anh ta không biết là anh ta đã tìm lộn người rồi sao.

"An Mặc Hàn, nếu không phải anh nói thân phận của tôi cho chú Chiêm, sao chú Chiêm lại không đồng ý chuyện của tôi và Chiêm Nhan chứ."

Lần này đúng là Lục Viêm đã tìm lộn đối tượng, hơn nữa còn không biết thẹn mà trút tất cả sai lầm vào An Mặc Hàn.

"Lục Viêm, Chị Nhan và chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hạnh phúc của chị ấy đương nhiên tôi rất quan tâm, nhưng, Lục Viêm, anh không thích hợp với chị Nhan, không chỉ nói anh yêu chị ấy, nếu như anh yêu chị ấy thì tại sao lại không chịu nói thân phận thật sự của anh cho chị Nhan?"

Đang núp sau bồn hoa, sau khi nghe xong, Chiêm Nhan tràn đầy nghi ngờ, thân phận thật sự của Lục Viêm? miu Không phải là cố vấn của tập đoàn Hạo Thiên sao? Chẳng lẽ anh ấy còn một thân phận khác nữa?

"Đây là chuyện của tôi và Chiêm Nhan rồi, An Mặc Hàn anh không cần phải lo nhiều như vậy."

Chắc Lục Viêm bị An Mặc Hàn nói trúng ý nghĩ đi, có điều lúc nào thì An Mặc Hàn đã cho phép anh ta cứ như thế.

"Lục Viêm, anh đến Chiêm gia là vì cái gì? Anh và chị Nhan ở chung với nhau là vì cái gì? Đừng nói với tôi là bởi vì tình yêu, tôi sẽ không tin. Hơn nữa, nơi này chỉ có hai người chúng ta, thân phận thật sự của anh, tôi cũng biết rõ, cho nên nói cho tôi biết rốt cuộc anh muốn làm gì? Hay nói thẳng ra anh đến đây là đã được tiếp nhận một mệnh lệnh nào đó?"

Chính bản thân Lục Viêm sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện như vậy, cho dù là vì tình yêu, anh cũng sẽ không giấu giếm thân phận thật sự của mình, rằng anh là đệ nhất sát thủ với biệt danh "Hỏa" trong thế giới hắc đạo lớn nhất nước F. Nếu anh ta che giấu thân phận này, vậy thì chắc chắn anh ta đã tiếp nhận một mệnh lệnh nào đó.

"An tổng quản quá nhiều rồi!"

Lục Viêm không muốn tiếp tục dây dưa với An Mặc Hàn, anh quay người muốn đi, nhưng lại bị An Mặc Hàn gọi lại.

"Hỏa!"

Nghe được An Mặc Hàn gọi một chữ, Lục Viêm dừng bước. Không sai, Hỏa, cũng chính là Lục Viêm, là "danh hiệu" của Lục Viêm trong tổ chức.

"Lục Viêm, nói rõ ràng mục đích của anh đi, nếu không, buổi tối hôm nay anh chắc chắn sẽ không rời khỏi đây được đâu. Tin tưởng tôi, tôi không phải nói đùa!"

An Mặc Hàn vuốt chiếc nhẫn trên tay mình, tà mị nói. Không biết vì sao, khi thấy vẻ mặt này của An Mặc Hàn, Lục Viêm lại thấy sợ. Không, anh là sát thủ, sao có thể sợ chứ, nhưng từ trên người An Mặc Hàn tản mát ra hơi thở, lại là khí tức tử vong. Anh đã giết qua không ít người, anh hiểu rất rõ loại hơi thở này. Có điều An Mặc Hàn chỉ là tổng giám đốc của quốc tế Mặc Mạch, mặc dù lợi hại, nhưng nó không có bất kỳ liên hệ gì với hắc đạo, tại sao trên người của anh ta lại có khí tức tử vong mãnh liệt như vậy chứ?

Lục Viêm không dám không tin tưởng An Mặc Hàn, hiện giờ anh chỉ nghĩ đến làm cách gì để trở về, xem ra buổi tối hôm nay anh không thể thoát được rồi, đây nhất định là cái bẫy của An Mặc Hàn. Lục Viêm hơi hí mắt nhìn An Mặc Hàn, giống như muốn nhìn ra chút gì đó từ trên người anh, nhưng anh không nhìn ra được bất kỳ gì cả.

"An tổng không phải đã sớm biết sao? Còn muốn tôi trả lời như thế nào nữa đây?"

Lục Viêm không che giấu mình nữa, bây giờ anh ta hoàn toàn không còn bộ dáng thư sinh ôn nhã. Hiện giờ, Lục Viêm lạnh lẽo giống như lệ quỷ từ trong Địa ngục tới lấy mạng, thì ra đây mới chính là diện mạo thật của anh ta.

"Vậy bây giờ tôi phải gọi anh là Hỏa? Hay vẫn là Lục Viêm?"

An Mặc Hàn thấy Lục Viêm đã trở lại bộ dáng vốn có của mình, vốn là vẻ mặt tuấn mỹ như thế khi thu hồi lại vô cùng dữ tợn.

"Ha ha ha, Hóa, tôi rất thích cái tên này. An tổng, anh cũng nói, nơi này chỉ có hai người chúng ta, còn lời gì không thể nói đây? Bí mật của tôi, An tổng anh cũng biết, hiện tại tôi chỉ muốn khuyên An tổng một câu, không nên quân chuyện của tôi, tránh cho về sau rơi vào kết cục giống như chủ tịch An Vu Triết vậy."

Lục Viêm để lại những lời ác độc này rồi bỏ đi, An Mặc Hàn nhìn bóng lưng Lục Viêm rời đi, ánh mắt càng ngày càng âm trầm. An Dĩ Mạch thấy bộ dáng này của An Mặc Hàn, cô rất lo lắng. Dĩ nhiên cô cũng đã nghe thấy lời nói của Lục Viêm, thật ra tình huống của An Vu Triết chính là nỗi đau lớn nhất của An Mặc Hàn, thế mà Lục Viêm lại nói ra dứt khoát tàn nhẫn như thế.

"An Mặc Hàn."

An Dĩ Mạch kéo tay của anh, sau đó đi lên trước ôm An Mặc Hàn thật chặt.

"Anh không sao."

An Mặc Hàn nói với An Dĩ Mạch, sau đó nhìn lướt qua vị trí Chiêm Nhan một cái. Lúc này Chiêm Nhan đã không còn ở đó nữa. An Mặc Hàn thờ dài, thật ra anh luôn cho rằng An Dĩ Mạch và Chiêm Nhan đứng ở đó, nên mới ép buộc Lục Viêm nói ra chân tướng mọi việc, có điều không biết chị Nhan có thể tiếp thu được hay không.

"Ah, chị Nhan đâu rồi nhỉ?"

An Dĩ Mạch không nhìn thấy bóng dáng của Chiêm Nhan, lo lắng nhìn xung quanh.

"Không có việc gì, chắc là chị ấy đi tìm Lục Viêm rồi. Bữa tiệc sắp bắt đầu, chúng ta trở về thôi."

"Được."

Được An Mặc Hàn an ủi, An Dĩ Mạch mới thoáng yên tâm về Chiêm Nhan, đi theo An Mặc Hàn vào đại sảnh. Lúc này, nghi thức đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ tìm vị trí của mình ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống, An Dĩ Mạch quan sát cách bố trí ở đây một lát.

Mặc dù không quá lớn, nhưng lại rất lãng mạn, các tân khách đều ngồi ở vị trí của mình. Thượng Quan Niên và Thượng Quan phu nhân làm người thân đáng gỏi, ngồi ở hàng thứ nhất ở bên phải. diễn đàn marismiu lê quý đôn Người nhà Tô Lạc chỉ có mỗi Tô Nguyệt, cho nên hàng thứ nhất bên trái chỉ có một mình Tô Nguyệt, sau đó các tân khách tùy tiện ngồi, rất nhanh các vị trí trống được lấp đầy.

Nghi thức đính hôn còn chưa bắt đầu, nên mọi người ai làm việc nấy, mạnh ai nấy chơi. Thượng Quan phu nhân Đường Uyển thấy bộ dáng thân mật của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, đôi mắt sắp phun ra lửa, có điều nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ xảy ra, tâm tình của bà ta tốt lên rất nhiều.

Chuyện ngày đó Đường Uyển không quên, trong khi bà đang suy nghĩ nên đối phó An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn như thế nào, lại không ngờ nhận được một tin, là gia tộc của bà cho bà tin tức, thì ra An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn lại là chị em, có thể nói tin tức này để cho bà hết sức giật mình.

Vốn bà còn đang suy nghĩ thân phận của An Dĩ Mạch, muốn động vào cô ta đúng là không dễ dàng. Chỉ là sau đó Hồng Hồng nói cho bà biết An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn có quan hệ yêu đương, hơn nữa An Mặc Hàn đã tuyên bố An Dĩ Mạch là nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mạch.

Nếu vậy, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn chính là chị em yêu nhau. Hơn nữa không chỉ yêu, nếu bà có thể nói ra tin tức này, hừ, đến lúc đó, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch sẽ bị người đời phi nhổ, An Mặc Hàn yêu chị của mình gọi là, còn An Dĩ Mạch thích em trai của mình gọi là tiện nhân. Lúc đó, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không còn cách nào có thể xoay người nữa.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng độc ác của Thượng Quan phu nhân, An Dĩ Mạch nhớ tới chuyện cũ. Chứng kiến ánh mắt lóe lên châm chọc và hả hê của Thượng Quan phu nhân thì An Dĩ Mạch nghi ngờ, nhưng rất nhanh cô không nghĩ đến chuyện của Thượng Quan phu nhân, bởi vì nghi thức đã bắt đầu.

Trong lúc An Dĩ Mạch không để ý, An Mặc Hàn đưa mắt về phía Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ nhận được ánh mắt của An Mặc Hàn thì gật đầu một cái. Lúc này, An Mặc Hàn mới thu hồi ánh mắt của mình, lại quay sang nhìn về phía An Dĩ Mạch, trong mắt có chút phức tạp và đau lòng. Tuy đau lòng nhưng vì tương lai của anh và Dĩ Mạch, anh nhất định phải làm chuyện này.

Bên này, ở dưới nền âm nhạc, Tô Lạc và Thượng Quan Hồng hai người trang phục lộng lẫy xuất hiện ở ngoài thảm đỏ đầu bên kia, sau đó Tô Lạc dắt tay Thượng Quan Hồng chậm rãi đi tới đầu thảm đỏ bên này, đi lên sân khấu bước tới bên người Mục Sư.

Đợi đến khi hai người quay người đối mặt với mọi người, mọi người đồng loạt vỗ tay, trên mặt Thượng Quan Hồng và Tô Lạc cũng mỉm cười, bọn họ nhìn Thượng Quan Niên và Thượng Quan phu nhân, được Thượng Quan Niên gật đầu một cái, sau đó Mục Sư bắt đầu nói chuyện.

"Chào mọi người, hôm nay hoan nghênh mọi người tới tham gia bữa tiệc đính hôn của Thượng Quan Hồng tiểu thư và Tô Lạc tiên sinh, tôi xin tuyên bố, nghi thức đính hôn chính thức bắt đầu."

Sau khi lời nói của Mục Sư kết thúc, hiện trường bắn pháo hoa. Mặc dù là ban ngày, nhưng ngàn vạn pháo hoa cùng bắn lên trên không trung cũng nở rộ tạo thành một phong cảnh xinh đẹp.

"Được. Tôi xin tuyên bố nghi thức đính hôn chính thức thành công. Tô Lạc tiên sinh, Thượng Quan tiểu thư, mời hai người trao nhẫn cho nhau."

Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tô Lạc và Thượng Quan Hồng hai người trao đổi nhìn. Trong quá trình này, Thượng Quan Hồng rất đàng hoàng, không gây gổ, điểm này khiến An Dĩ Mạch hoài nghi.

"Hai vị, xin phát biểu đôi lời."

Mục Sư đưa micro cho Tô Lạc trước, Tô Lạc chỉ nói đôi câu khách sáo với toàn thể quan khách, kế tiếp đến phiên Thượng Quan Hồng.

Chỉ thấy Thượng Quan Hồng tiếp nhận micro rồi quay sang nhìn Tô Lạc, rồi lại nhìn mọi người. Cuối cùng thấy được mẹ của cô ta gật đầu, cô ta mới bắt đầu nói chuyện.

"Xin chào mọi người, tôi là Thượng Quan Hồng, là thiên kim tiểu thư của Thượng Quan gia. Hôm nay là nghi lễ đính hôn của tôi và Tô Lạc, tôi rất cảm ơn mọi người có thể tới tham gia, dĩ nhiên, không phải chỉ có mấy lời như thế này. Có mấy lời, hôm nay tôi muốn nói rõ ràng một lần luôn, có một số việc, tôi cũng muốn giải quyết rõ ràng một lần. Chỉ có như vậy, cuộc sống của tôi mới có thể bình tĩnh lại."

Thượng Quan Hồng nói một đoạn không đầu không đuôi khiến tất cả mọi người nghi ngờ. Thượng Quan Niên nhú mày, nhắc nhở Thượng Quan Hồng một tiếng.

"Hồng Hồng, không được phép hồ đồ."

Nghe được Thượng Quan Niên trách cứ, Thượng Quan Hồng cười cười, nhưng cũng khổ sở, lạnh lùng. Tô Lạc thấy Thượng Quan Hồng tùy hứng làm bậy cũng không đi kéo lại mà là ngồi vào bên cạnh Tô Nguyệt, cứ bình tĩnh nhìn Thượng Quan Hồng như vậy, còn Tô Nguyệt vô cùng lo lắng.

"Anh, anh không lo lắng sao?"

Tô Nguyệt thấy Tô Lạc không có bất kỳ hành động gì nhất thời không nhịn được lên tiếng. Tô Lạc chỉ lắc đầu một cái, không để cho cô em gái này hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa, ở đây hoàn toàn không có chỗ cho hai anh em họ nói chuyện.

"Tiểu Nguyệt, em không được làm gì cả, chỉ cần nghe cô ấy nói xong là được rồi."

Tô Lạc khuyên Tô Nguyệt, sau đó đôi mắt nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Hồng. Dĩ nhiên anh biết Thượng Quan Hồng muốn làm gì, cũng biết kế hoạch của Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân, có điều anh không thể ngăn cản, việc anh cần làm là chỉ nên đứng xem.

"Ha ha, con hồ đồ?"

Bộ dáng của Thượng Quan Hồng có vẻ giống như uống quá nhiều, cô ta nhìn qua Thượng Quan Niên, đứng có chút chênh vênh.

"Ba, con hồ đồ ư? Đúng, là con hồ đồ rồi!"

Đột nhiên cảm xúc của Thượng Quan Hồng trở nên rất kích động, An Dĩ Mạch nhú mày, mặc dù cô ghét Thượng Quan Hồng, nhưng cô không ghét Thượng Quan Niên, hôm nay người tới tham dự đều là những người trong giới thượng lưu, mà Thượng Quan Hồng làm như thế khiến Thượng Quan Niên rất lúng túng.

"Thượng Quan tiểu thư làm sao vậy? Muốn nói cái gì thế?"

Trong đám người có người mở miệng hỏi, dĩ nhiên điều này đã tạo cơ hội cho Thượng Quan Hồng, cô ta nhìn về mặt nghi hoặc của mọi người, bắt đầu nói ra lời cô ta muốn nói.

"Nhất định mọi người đang rất nghi ngờ là tôi điên rồi đúng không? Ha ha ha, tôi không điên, tôi rất tốt. Nhưng có một số việc, tôi muốn nói ra, tôi suy nghĩ rất kỹ rồi nhất định phải nói cho mọi người biết. Ba, có một số việc, con cũng muốn nói cho ba biết."

Thượng Quan Hồng nhìn về phía Thượng Quan Niên. Thượng Quan phu nhân tiến lên giúp Thượng Quan Hồng có thể đứng ổn. lqđ MarisMiu lqđ Sau đó, trong lúc mọi người đang nghi ngờ Thượng Quan Hồng muốn nói gì, ngón tay của Thượng Quan Hồng lập tức chỉ về phía An Mặc Hàn.

Chỉ thấy An Mặc Hàn vẫn ngồi tại chỗ như cũ, không có bất kỳ biến đổi nào, giống như người Thượng Quan Hồng chỉ không phải là anh.

"Tôi nghĩ, mọi người chắc là đều biết tổng giám đốc An nhỉ? À, đúng rồi, hôm nay tôi không ít ký giả, ha ha, tôi nghĩ chắc mọi người đều đã nghe nói qua quan hệ giữa tôi và tổng giám đốc An rồi."

"Không sai, tôi thích tổng giám đốc An, An Mặc Hàn. Tôi vẫn luôn thích anh ấy, nhưng hết lần này đến lần khác anh ấy đều đẩy tôi ra xa. An Mặc Hàn, em vẫn luôn muốn hỏi anh, em không tốt chỗ nào, em kém hơn người phụ nữ bên cạnh anh chỗ nào hả?"

Thượng Quan Hồng nói xong nước mắt lập tức chảy xuống. Tranh giành cho tới nay, cô khóc lóc, cô đau lòng, cô đã không còn hình tượng ở trong lòng An Mặc Hàn, nhưng ngay cả một ánh mắt anh cũng lười phải bỏ thí cho cô.

Nghe Thượng Quan Hồng lên án, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn không nói gì. An Mặc Hàn nhếch môi, tà mị cười, càng ôm hông của An Dĩ Mạch thật chặt, dùng hành động bày tỏ mặc kệ Thượng Quan Hồng nói gì, anh cũng sẽ không buông tay An Dĩ Mạch.

"An Mặc Hàn, là anh lợi hại, em thua. Trò chơi này, em thua, nhưng anh cũng chưa hẳn là người thắng."

Đột nhiên Thượng Quan Hồng cười nham hiểm, làm cho tất cả mọi người càng thêm nghi ngờ. An Mặc Hàn cũng không có biểu cảm gì, giống như lời nói của Thượng Quan Hồng cũng chỉ là chuyện cười mà thôi.

"Ha ha, tôi nghĩ, chắc mọi người cũng đã nghe nói chuyện quốc tế Mặc Mạch xuất hiện nữ chủ nhân chứ? Tôi nghĩ, chuyện này nhất định mọi người rất tò mò đi. Nhân đây tôi muốn giải thích cho mọi người biết một chút, mọi người thấy thế nào?"

Thượng Quan Hồng giống như rất có hăng hái, còn Thượng Quan Niên thì tức giận sầm mặt lại rồi.

"Chuyện ngày đó là như thế này..... Hiện tại người phụ nữ bên cạnh An Mặc Hàn này chính là nữ chủ nhân của quốc tế Mặc Mạch trong miệng An Mặc Hàn! Mọi người có tin không?"

Có người gật đầu, cũng có người lắc đầu. Thượng Quan Hồng thấy vẻ mặt của mọi người như thế, cười châm chọc, ánh mắt càng thêm ác độc nhìn về phía An Dĩ Mạch.

"A, đúng rồi, mọi người biết vị tiểu thư này tên là gì không? Ha ha, cô ta tên là An Dĩ Mạch, họ An!"

Mặc dù rất nhiều người nghe không hiểu lời nói của Thượng Quan Hồng có ý gì, nhưng những người thân bên trong đều hiểu lời nói của Thượng Quan Hồng, ví như Chiêm Nam Huyền, Toàn Ti Dạ, Hạ Hi, Dư Huyền, và An Thân Hạo. Bọn họ dùng ánh mắt trách cứ nhìn về phía Thượng Quan Hồng, nhưng Thượng Quan Hồng hoàn toàn không để tâm đến những ánh mắt đó.

Song, không thể không nói, Thượng Quan Hồng đã nói đến chỗ đau nhất của An Dĩ Mạch, Thượng Quan Hồng nói cô họ An, tên là An Dĩ Mạch, còn đặc biệt nhấn mạnh cô họ An với mọi người, cô đã biết Thượng Quan Hồng đã nắm rõ thân phận của cô. An Dĩ Mạch run rẩy, trên mặt xuất hiện sự khản trương hiếm có.

Ánh mắt An Mặc Hàn âm trầm nhìn qua Thượng Quan Hồng, đau lòng ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực, sau đó nhìn về phía Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ lắc đầu một cái, anh nhú mày.

"Có ý gì chứ?"

"Đúng vậy."

"Có vấn đề gì nhĩ?"

Nghe mọi người bàn luận, Thượng Quan Hồng cảm giác đã đạt đến hiệu quả.

"Thượng Quan Hồng, có mấy lời, cô phải biết nếu như cô nói, cô phải trả giá đắt hơn đây, biết không?"

An Mặc Hàn uy hiếp Thượng Quan Hồng, nhưng Thượng Quan Hồng chỉ cười châm chọc, sau cùng nói ra những lời cô ta muốn nói từ lâu.

"Ha ha, tôi nghĩ, mọi người cũng sẽ không quên thật ra dưới gối của An tổng và phu nhân tiền nhiệm của quốc tế Mặc Mạch còn có một người con gái nữa, mà người con gái đó chính là An Dĩ Mạch. Ha ha, và cũng chính là người yêu của An Mặc Hàn!"

Rốt cuộc, Thượng Quan Hồng cũng nói ra chân tướng sự tình, hiện trường hỗn loạn thành một đồng. Trừ mấy biết rõ chân tướng, những người khác đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, không khí quanh người An Mặc Hàn càng ngày càng lạnh. An Dĩ Mạch cắn môi thật chặt, áp chế bản thân để không để ý tới ánh mắt người khác. An Mặc Hàn thấy mối của An Dĩ Mạch sắp bật máu, đau lòng ôm lấy cô.

"Chắc không phải là thật chứ?"

"Đúng vậy, Tổng giám đốc An tiền nhiệm còn có một người con gái gọi là An Dĩ Mạch. Tôi nhớ ra rồi."

"Vậy... Bọn họ là chị em...?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89-2

Edit: MarisMiu

Mọi người nghị luận rốt cuộc cũng khiến Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân hả giận, còn Thượng Quan Niên thì thất vọng nhìn phu nhân và con gái của mình, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy hả hê của họ, nhất thời cảm thấy rất chán ghét.

Mặc dù ông nghe Thượng Quan Hồng nói cũng rất kinh ngạc, nhưng lần đó đã nghe anh Toàn nói qua, nói là trước kia ba của An Mặc Hàn nhận nuôi một người con gái, chắc là An Dĩ Mạch này đi. Nếu vậy An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn cũng không có quan hệ máu mủ gì, bọn họ có thể ở chung với nhau, nhưng có lẽ dư luận bên ngoài khiến bọn họ khó kiên trì đoạn tình cảm này. Có điều Thượng Quan Niên rất coi trọng bọn họ.

"Tổng giám đốc An, có thể giải thích với mọi người một chút hay không? Nói vị tiểu thư này thật sự đúng là chị của ngài chứ?"

Nghe được tin tức trọng đại này, dĩ nhiên các ký giả sẽ không từ bỏ ý đồ. Bọn họ vây quanh An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn, An Mặc Hàn ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn một vòng.

"Tiểu Trương."

"Vâng, tổng giám đốc."

Trong lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, tiểu Trương đã dẫn theo mười mấy người áo đen đi vào căn phòng, bao vây căn phòng lại. Điều quan trọng nhất là những người đó còn mang theo súng, giống như là người trong quân đội. Lần này hiện trường rất cuộc cũng an tĩnh lại.

"Mọi người thật đúng là quá tích cực rồi, chuyện riêng của tôi, tôi không vội, thế nào mà tất cả mọi người gấp gáp như vậy chứ? Đúng là hoàng thượng không vội, thái giám lại vội mà."

Thấy mọi người đều an tĩnh lại, An Mặc Hàn ngồi vào vị trí của mình, đôi mắt hoa đào tràn đầy nguy hiểm, trên bộ mặt tuyệt mỹ là nụ cười vô cùng tà mị. An Dĩ Mạch cũng đã khôi phục lại như cũ, mặt cô không đổi nhìn mọi người, không có ý định mở miệng nói.

"An tổng, đây là ý gì? Chẳng lẽ nói, những điều Hồng Hồng nói không phải sự thật?"

Thượng Quan phu nhân thấy hiện trường bị An Mặc Hàn khống chế được, nhất thời cảm thấy lo lắng.

"Ha ha, Thượng Quan phu nhân đây là dò số chỗ ngồi sao? Thật đúng là tự giác đấy."

An Dĩ Mạch châm chọc, nếu bây giờ cô còn không rõ chuyện này vốn chính là kế hoạch của Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân, thì cô thật đúng là người ngu rồi. diễn đàn marismiu lê quý đôn Vốn hôm nay An Dĩ Mạch không muốn gây chuyện, nhưng bây giờ đều là Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân tự tìm đến.

"Thế nào, An tiểu thư bị nói trúng tâm sự, nên mới khẩn trương? Nếu dám làm, dám quyến rũ em trai của mình, thì phải dám nhận. An tiểu thư, bốn chữ dám làm dám nhận này chắc không cần tôi phải dạy cho An tiểu thư chứ?"

Thượng Quan phu nhân nói rất độc miệng, An Dĩ Mạch còn chưa kịp đáp lại, An Mặc Hàn đã nói thay cô.

"Thì ra Thượng Quan phu nhân cũng biết bốn chữ dám làm dám chịu này. Tốt, chỉ mong Thượng Quan phu nhân cũng có thể lý trực khí tráng nói ra bốn chữ này như thế."

(Lý trực khí tráng: có lý chẳng sợ, cây ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa)

Lời nói lạnh lẽo của An Mặc Hàn khiến Thượng Quan phu nhân lo lắng bất an. Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của An Mặc Hàn, bà lập tức cảm thấy mình đã là một người chết ở trong mắt cậu ta, nhưng bà là Thượng Quan phu nhân, bà không thể luống cuống. Hơn nữa, hôm nay là bà có lý, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch mới không có lý.

"Cô Lillian, chứng kiến người khác bắt nạt con gái ruột thịt của ngài như vậy, ngài xác định vẫn không xuất hiện sao?"

An Mặc Hàn nói một câu không đầu vào đầu khiến hiện trường lại lâm vào nghi hoặc, tất cả mọi người tại chỗ trừ An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ, tất cả mọi người đều nghi ngờ nhìn cửa được mở ra, còn An Dĩ Mạch thì nghi ngờ lại càng thêm khiếp sợ nhìn An Mặc Hàn.

An Mặc Hàn đặt một nụ hôn lên trán của cô, ôm cổ cô thật chặt, cho cô nhiệt độ, cũng nói cho cô biết để cô chuẩn bị sẵn sàng.

Dưới tầm mắt nóng bỏng của mọi người ở đây, Cô Lillian trong miệng An Mặc Hàn rốt cuộc cũng xuất hiện. Sau khi bà đi tới, tất cả mọi người đều mê mẩn, còn ánh mắt của Thượng Quan Niên lại trở nên vô cùng nóng bỏng.

Thượng Quan phu nhân, Đường Uyển nghi ngờ nhìn người phụ nữ chậm rãi đi về phía bọn họ, Lillian, không phải bà ta chưa từng nghe qua, đã sớm nghe Thượng Quan Hồng nói qua là một người phụ nữ kiên cường, hơn nữa có sự nghiệp rất mạnh, hơn nữa có chỗ dựa rất lớn.

Quả nhiên, trăm nghe không bằng mắt thấy, Lillian này quả thật có khí thế rất lớn. Phong cách bà ta đoan trang ưu nhã khiến những người khác cảm thấy bản thân chỉ là một con kiến ở trước mặt bà ta. Về điểm này Thượng Quan phu nhân rất không thích, hơn nữa bà cũng không biết vì sao khi nhìn thấy Lillian, bà luôn có một cảm giác quen thuộc, giống như nhìn thấy cô gái xinh đẹp năm đó khiến tất cả cô gái khác ghen ghét.

"Lillian..... Sao bà lại tới đây?"

Thượng Quan Niên nhìn Lillian thờ dãi. Lần này, ánh mắt Thượng Quan phu nhân nhìn Lillian càng thêm nóng bỏng, giống như nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt bà ta tràn đầy không dám tin và sợ hãi nhìn về phía Lillian.

"Không..... Không thể nào....."

Bà ta lui về phía sau từng bước, trong miệng còn lẩm bẩm nói không thể nào. Ở phía sau Thượng Quan Hồng tiến lên đỡ lấy bà, tràn đầy lo lắng, hơn nữa về mặt này Thượng Quan Hồng đã từng nhìn thấy ở trên mặt Thượng Quan phu nhân, đó là lần đầu tiên khi Thượng Quan phu nhân nhìn thấy An Dĩ Mạch. Khi đó, cô vẫn nhớ mẹ cô có về mặt này, sau đó cô còn hỏi qua mẹ cô, nhưng bà chỉ nói không có việc gì. Không ngờ, hôm nay cô nhìn thấy về mặt này của mẹ mình một lần nữa, lại là của Lillian.

"Đã lâu không gặp, Đường Uyển."

Khi Lillian kêu tên của Đường Uyển, Đường Uyển liền biết bà ta đã xong rồi. Cuộc hôn nhân bà kiên trì lâu như vậy cũng kết thúc rồi, gia đình của bà cũng kết thúc luôn rồi.

"Bà..... Bà là..... Làm sao có thể....."

Thượng Quan phu nhân không dám tin, thật ra trong lòng của bà vẫn muốn may mắn một lần, nhưng ông trời sẽ không đùa giỡn con người ta nữa đâu.

"Làm sao thế, hơn hai mươi năm không gặp. Đường Uyển bà không biết tôi sao?"

Giọng nói của Lillian rất nhẹ, nhưng lại là những câu khiến người ta phải suy ngẫm.

"Cũng đúng, khuôn mặt của tôi đã không còn như lúc đầu nữa, khó trách bà không nhớ rõ tôi."

Lillian lấy một cái tay sờ lên mặt mình. Nhìn đến đây, Thượng Quan phu nhân càng thêm hoảng sợ.

"Dạ Tinh..... Bà, thật sự là..... Dạ Tinh sao?"

Thượng Quan phu nhân vẫn không thể tin được, nhưng trong lòng bà đã khẳng định. Trừ Dạ Tinh ra, trên thế giới này sẽ không còn người thứ hai có phong cách như này nữa.

"Dạ Tinh?"

"Chính là minh tinh vang dội toàn thế giới chỉ sau một đêm đó sao?"

"Đúng vậy, nhưng bộ dáng không giống chút nào mà!"

"Bà không phải....."

Muốn nói người nào quen Dạ Tinh nhất, thì chính là các cánh truyền thông rồi. Trước kia, Lillian chính là Dạ Tinh, bà nổi tiếng chỉ sau một đêm, đến nay tiếng hát của bà vẫn còn quanh quẩn bên tai mọi người.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lillian, hôm nay bà là người đại diện thiết oản (*) trong giới giải trí, những minh tinh mà bà từng làm người đại diện đều đã thành công tiến về phía quốc tế. lqđ MarisMiu lqđ Hôn nữa, đoạn thời gian trước, bà còn là người đại diện của Hàn Ngữ Yên, có điều Hàn Ngữ Yên muốn tự hủy tiền đồ, nhưng không có bất kỳ quan hệ gì với Lillian.

(thiết oản: thủ đoạn mãnh mẽ, cứng rắn)

Hôm nay, nhìn thái độ giữa Lillian và Thượng Quan Niên với Thượng Quan phu nhân, bọn họ phát hiện giữa ba người này phải có chút quan hệ nào đó. Hơn nữa, lúc này An Mặc Hàn nói Lillian đi vào là có ý gì. Hiện tại, tất cả mọi người đều mê man, bọn họ cảm thấy, quan hệ giữa những người này giống như sương mù, nếu như vạch trần, rất có khả năng sẽ oanh động cả thành phố S.

"Đã lâu không gặp, Đường Uyển. Nhiều năm như vậy, có vẻ bà vẫn sống tốt nhỉ?"

Lillian từng bước đến gần Đường Uyển, Đường Uyển từng bước lui về sau. Lillian bị ép sát từng bước, mãi cho đến đứng vào bậc thang, bà ta chống đỡ không nổi mới ngã xuống đất.

"Mẹ....."

Tô Lạc và Thượng Quan Hồng cùng nhau tiến lên đỡ Thượng Quan phu nhân dậy, Thượng Quan Hồng hung tợn nhìn chăm chăm Lillian.

"An Mặc Hàn, vừa rồi anh nói là có ý gì vậy?"

Bên này, An Dĩ Mạch lấy lại tinh thần, hỏi An Mặc Hàn. An Mặc Hàn nhìn cô một cái, sau đó thờ dãi, từ trong túi sách của mình lấy ra một tấm hình.

An Dĩ Mạch nghi ngờ nhận lấy, khi thấy người trong hình, cô rối loạn, chỉ thấy cô gái trong hình ăn mặc rất thời thượng, nhưng nhìn trang phục có hơi xưa, cô gái trong hình phong tình vạn chủng, rất mê người. Thật ra những thứ này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là khuôn mặt của cô gái ấy giống y như đúc với An Dĩ Mạch.

An Dĩ Mạch nhìn cô gái trong hình, cô gái này giống hệt cô, nhưng trước giờ cô không hề chụp hình. Hơn nữa, tuổi của cô gái trong hình nhỏ hơn cô rất nhiều, chắc là khoảng mười tám tuổi thôi.

"An Mặc Hàn....."

Lúc này An Dĩ Mạch chỉ có thể bắt lực gọi An Mặc Hàn, An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực thật chặt. An Mặc Hàn thấy cô run rẩy, trong lòng có chút hối hận. Anh đang nghĩ hôm nay làm như vậy, rốt cuộc là tốt hay là xấu với cô đây.

Thật ra chuyện này anh đã biết từ sớm. Lần đó kêu Toàn Ti Dạ đi điều tra Lillian, mặc dù chỉ tra được một chút, nhưng về sau Toàn Ti Dạ lao tâm khổ tứ lấy được một tấm hình lúc còn trẻ và tên thật sự của Lillian, sau đó, từ đầu mối này tìm được gia tộc sau lưng của Lillian và những chuyện trước kia của bà.

Khi nhìn hình trước kia của Lillian, An Mặc Hàn cũng biết chuyện anh hoài nghi lúc trước là đúng. Dĩ Mạch thật sự có quan hệ với Lillian. Dĩ nhiên, anh vẫn không tin tưởng lắm, trên thế giới này người lớn lên giống nhau rất nhiều. Sau đó An Mặc Hàn bắt đầu tra từ đồng thoại cô nhi viện. Mặc dù đồng thoại cô nhi viện đã không còn, nhưng An Mặc Hàn lại tìm được Trần Chí, là người trợ lý đi theo viện trưởng đồng thoại cô nhi trước kia, mà ông ta chính là người mua được An Dĩ Mạch từ trong tay bọn buôn người kia. Sau đó cứ tra lần lượt như thế, rốt cuộc có công mài sắt, có ngày nên kim, An Mặc Hàn đã tra được thân thế của An Dĩ Mạch.

Ánh mắt của An Mặc Hàn lạnh lẽo bắn về phía Thượng Quan phu nhân đang thất hồn lạc phách, là bà ta, là người đàn bà này, tất cả đều do người đàn bà này khiến Dĩ Mạch bị nhiều cực khổ như vậy. Thật ra từ lúc biết sự thật, mặc dù anh rất hận người đàn bà này, nhưng khi đó bởi vì lo lắng Dĩ Mạch không thể chấp nhận nên anh mới đề xuống hận ý của mình, tính cho qua như vậy, chỉ trách, người đàn bà này lại chọc đến anh.

Hơn nữa, vì tương lai của Dĩ Mạch và anh, trong lòng anh cũng có kế hoạch, vì vậy mới có chuyện ngày hôm nay. Mặc dù biết An Dĩ Mạch sẽ rất khó khăn tiếp nhận, nhưng anh tin sau này Dĩ Mạch nhất định sẽ nghĩ thông suốt, ai mà không muốn tìm đến cha mẹ thân sinh chứ, mặc dù Dĩ Mạch không nói, nhưng anh biết Dĩ Mạch rất trông mong.

Dạ Tinh..... Bà tới nơi này làm gì? Bà không phải là....."

Lillian thấy Thượng Quan phu nhân đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, sau đó lại nghĩ đến lời vừa rồi của An Mặc Hàn, ánh mắt không dám tin nhìn về phía An Dĩ Mạch và Lillian.

"Hôm nay là lễ đính hôn của con gái bà, hai chúng là bạn tốt nhiều năm như thế, tôi tới tham gia là phải, hơn nữa, quan hệ giữa tôi và Thượng Quan Niên ....."

"Câm miệng....."

Lillian cố ý khiến Thượng Quan phu nhân tức giận, quả nhiên, bà đã thành công. Nghe được Lillian nhắc tới Thượng Quan Niên, Thượng Quan phu nhân sắp điên rồi, hơn nữa, càng thêm hoảng sợ.

"Đường Uyên, bà im miệng lại cho tôi. Lillian, bà nói tiếp đi!"

Thật ra với phản ứng của Thượng Quan Niên hôm nay, chắc rất nhiều người sẽ kỳ quái, nhưng có vài người biết rõ nguyên nhân, giống như cha của Toàn Ti Dạ, ông thờ dài, trong lòng tràn đầy phức tạp.

"An Mặc Hàn, hình như Chú Chiếm....."

An Dĩ Mạch cũng nghi ngờ, nếu giữa Thượng Quan Niên, Thượng Quan phu nhân và Lillian bọn họ đã từng có quan hệ tình cảm rắc rối, nhưng bây giờ lại giống như chỉ mỗi Thượng Quan phu nhân Đường Uyên và Lillian biết loại quan hệ này, mà Thượng Quan Niên lại giống như không biết gì cả.

"Hơn hai mươi năm trước, Thượng Quan Niên trải qua một trận tai nạn xe cộ nghiêm trọng, chuyện lúc trước ông ấy không nhớ rõ."

Chuyện này An Mặc Hàn cũng vừa mới biết từ miệng Toàn Ti Dạ, có điều anh cũng bắt đầu cũng nghi ngờ tại sao Thượng Quan Niên nhìn thấy Lillian lại có sự áy náy và đau lòng, sau đó Toàn Ti Dạ nói sau khi Thượng Quan Niên mất trí nhớ, Lillian đã từng đã đi tìm chú ấy hỏi đứa bé của bọn họ, mà Thượng Quan Niên cái gì cũng không nhớ nổi, sau đó ông tin giữa ông và Lillian từng có quan hệ, hơn nữa còn có một đứa bé. Thật ra, Thượng Quan Niên chỉ biết những điều này mà thôi.

"Mất trí nhớ?"

An Dĩ Mạch thì thầm, tất cả nhìn có vẻ như khó tin, An Dĩ Mạch cảm thấy không thể tin được. Vậy mà cô..... Vậy mà cô và.....

"Thượng Quan Niên, ông nghe bà ta nói làm gì?"

Thượng Quan phu nhân rất tức giận, bây giờ bà thật sự điên rồi, bà rất sợ Thượng Quan Niên nhớ tới chuyện năm đó, nhớ tới quan hệ trước kia của ông ấy và Lillian, Nếu ông ấy nghĩ ra, vậy bà xong thật rồi.

"Đường Uyên, có một số việc tôi không hỏi không có nghĩa là tôi không muốn biết. Nhiều năm qua tôi cũng đã thấy được sự cố gắng của bà, nhưng có một số việc tôi muốn biết rõ. Lillian, bà nói tiếp đi."

Thượng Quan Niên nói xong, Thượng Quan phu nhân cũng không dám phản bác. Bà hoảng sợ nhìn Lillian, nhưng Lillian không nói ra chuyện mà bà đang lo lắng.

"Thượng Quan Niên, tôi không có gì để nói. Chuyện lúc trước, ông đã quên mất, tất cả đều không quan trọng rồi, nếu như ông muốn biết, tự đi hỏi phu nhân của ông đi đi. Hôm nay tôi đến đây chỉ muốn đưa con gái của tôi trở về, mà những người vừa rồi vũ nhục con gái tôi, Dạ Tinh tôi nhất định sẽ không bỏ qua."

Lillian nói xong những lời này, liền có mấy người đàn ông mặc áo trắng đi vào đại sảnh, sau đó đi tới sau lưng Lillian, cung kính gọi một tiếng "Tiểu thư".

Thấy cảnh tượng này, trừ An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhất là Thượng Quan phu nhân, bây giờ trong lòng bà ta đang sôi trào, nhớ lại Dạ Tinh của trước kia.

Trước kia, Dạ Tinh chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, bởi vì khuôn mặt xinh đẹp, thân hình đẹp, giọng nói đặc biệt, được một công ty ký hợp đồng, từ đó một lần là nổi tiếng, miu Nhưng bây giờ, Dạ Tinh có thân phận gì, làm sao có thể có người gọi bà ta là tiểu thư.

"Các người đã tới rồi."

"Tiểu thư, có chuyện gì ngài cứ phân phó."

Mấy người kia đều vô cùng cung kính, Lillian gật đầu một cái.

"Hiện tại không có chuyện gì."

Sau khi nói xong, Lillian trực tiếp đi qua chỗ của An Dĩ Mạch, sau đó từ từ đi tới trước mặt của cô. Nếu như quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện bóng dáng của bà hơi run rẩy, trong mắt của bà cũng có nước mắt chảy xuống.

"Dĩ Mạch....."

Lillian muốn giơ tay sờ gương mặt của cô, nhưng nhìn thấy ánh mắt không dám tin của An Dĩ Mạch, bà dừng lại. Sau đó đổi thành kéo một cái tay của cô, khuôn mặt đã bị nước mắt che mất.

"Cô Lillian, ngài muốn nói gì?"

An Dĩ Mạch khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng ngày thơ ấu, cười thân thiện nhìn về phía Lillian, giống như tất cả chưa có gì xảy ra, nhưng An Mặc Hàn biết, cô đang trốn tránh.

"Dĩ Mạch..... Mẹ..... Mẹ là mẹ ruột của con....."

Lillian dè dặt nói, bởi vì bà sợ sau khi An Dĩ Mạch nghe được lại chạy mất. Sau khi nói xong, Lillian nhìn về mặt của An Dĩ Mạch, vẫn là gương mặt bình tĩnh đó, lập tức khiến bà có chút khản trương và lo sợ.

"Dĩ Mạch....."

Bên này, tất cả mọi người ngừng thờ chờ đợi phản ứng của An Dĩ Mạch, nhưng An Dĩ Mạch chỉ cười.

"Cô Lillian, tại sao ngài lại cho rằng cháu là con gái của ngài, vừa rồi không phải Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan tiểu thư đã nói rồi sao, cháu là con gái của An Vu Triết và Lãnh Hạ, là chị của An Mặc Hàn, sao bây giờ cháu lại trở thành con gái của ngài vậy? Là ngài đang nói dối, hay là Thượng Quan phu nhân bọn họ đang nói dối, hoặc là nói, các người cảm thấy lấy Dĩ Mạch ra đùa giỡn rất thú vị?"

Ánh mắt An Dĩ Mạch bình tĩnh, giọng nói bình tĩnh lập tức khiến Lillian sợ hãi, lo lắng, đau lòng. Con gái của bà... Con gái của bà đã trải qua những gì mà bây giờ lại có vẻ mặt như thế này chứ?

"Không phải..... Dĩ Mạch, mẹ không nói nói giỡn... con là con gái của mẹ, cũng là con gái của An Vu Triết và Lãnh Hạ, con là đứa bé được hai người họ nhận nuôi. Mẹ mới là mẹ ruột của con, Dĩ Mạch, thật sự.. Mẹ mới thật sự chính là mẹ ruột của con."

Lillian kích động, vẫn một mực nói mình mới là mẹ ruột với An Dĩ Mạch, nhưng An Dĩ Mạch vẫn bình tĩnh như cũ. Bên này, Thượng Quan phu nhân lại châm chọc cười.

"Ha ha ha, Dạ Tinh, không nên nhận con gái bậy bạ như thế, bà không nhìn thấy người ta hoàn toàn không muốn nhận bà sao? Hơn nữa, có phải là con gái của bà hay không còn chưa biết. Bà chắc chắn, đứa con gái chỉ biết quyến rũ em trai mình này là con gái của bà hả?"

"Bà câm mồm"

"Câm miệng."

"Tiểu Trương."

An Mặc Hàn gọi một tiếng tiểu Trương, sau đó dưới ánh mắt soi mói của mọi người, tiểu Trương đi tới bên cạnh Thượng Quan phu nhân.

"Bóp bóp bóp..."

Trong lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, Thượng Quan phu nhân cứ nhận mấy bạt tai như vậy, cho đến khi mặt của Thượng Quan phu nhân sưng lên mới ngừng lại.

"Mẹ, mẹ... Anh làm gì đấy? An Mặc Hàn, anh thật là quá đáng!"

Thượng Quan phu nhân đã hoàn toàn nhếch nhác ngã nhào trên mặt đất, Thượng Quan Hồng đau lòng ôm lấy Thượng Quan phu nhân, còn Thượng Quan Niên không có bất kỳ biểu hiện gì, điều này khiến Thượng Quan Hồng hận không thể chấp nhận được.

"Nếu bà dám vũ nhục Dĩ Mạch thêm câu nữa, lần tiếp theo sẽ không nhẹ nhàng như thế này đâu."

An Mặc Hàn lạnh lẽo nói, giọng nói khiến Thượng Quan Hồng và Thượng Quan phu nhân nghe xong giống như Thần Chết từ trong địa ngục đến đòi mạng.

"Anh....."

"Ba, ba còn chưa thấy gì ư? Bọn họ ức hiếp mẹ như vậy, đây chính là mẹ mà!"

Thượng Quan Hồng nhìn Thượng Quan Niên, nhưng Thượng Quan Niên vẫn không có biểu tình gì. Có điều ông lại ra hiệu cho người đứng sau lưng ông, người đứng sau lưng ông gật đầu một cái, sau đó đi tới trước mặt Thượng Quan phu nhân, ngồi xổm xuống trước mặt của bà, kiểm tra một chút, rồi bôi lên chút thuốc.

"Cút ngay!"

Thượng Quan phu nhân đẩy người đàn ông kia ra, không để cho người đó bôi thuốc cho bà. Lillian nhìn thấy Thượng Quan phu nhân dữ tợn như vậy, châm chọc cười, sau đó kéo An Dĩ Mạch qua.

"Dĩ Mạch, mẹ biết rõ đây tất cả đều là sai lầm của mẹ, con có thể không tin, nhưng mẹ thật sự là mẹ của con. Bây giờ đã đến lúc mẹ phải kết thúc câu chuyện đòi trước của chúng ta, con cứ đứng ở đây là được rồi."

Lillian dịu dàng nói với An Dĩ Mạch, mặc dù An Dĩ Mạch không trả lời bà, nhưng cô vẫn rất thỏa mãn. Cô nhìn về phía An Mặc Hàn gật đầu một cái, An Mặc Hàn cũng nhẹ nhẹ mà gật đầu. Sau đó, Lillian liền đi tới trước mặt của Thượng Quan phu nhân Đường Uyển, từ trên cao nhìn xuống bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Editor: MarisMiu

"Bà..... Bà muốn làm gì?"

Thượng Quan phu nhân nhìn chằm chằm Lillian, Thượng Quan Hồng cũng ôm Thượng Quan phu nhân thật chặt, đôi mắt hung ác nhìn Lillian.

"Hừ."

Lillian nhìn thấy bộ dáng này của Thượng Quan phu nhân, cười châm chọc. Bà nghĩ, hơn hai mươi mấy năm trước, Đường Uyển nhất định sẽ không nghĩ tới bà ta cũng có hôm nay đi. Đúng vậy, thật ra ngay chính bà cũng không nghĩ tới, hơn hai mươi năm sau, bà và Đường Uyển gặp nhau lần nữa lại vào hoàn cảnh như thế này.

"Đường Uyển, ngày này của hơn hai mươi năm trước, bà có nghĩ tới bà cũng sẽ có loại kết cục như ngày hôm nay hay không. Năm đó, khi bà len lén ôm con gái của tôi đi bán cho người khác, bà có nghĩ tới có ngày tôi và con gái của tôi sẽ đứng ở ngay trước mặt của bà hay không?"

Khi Lillian nói đến đây, ánh mắt của An Dĩ Mạch trầm xuống. Lillian nhìn về phía An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch gật đầu với An Mặc Hàn một cái, sau đó đi tới bên người Lillian, giống như đứng từ trên cao nhìn xuống Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng.

"Dĩ Mạch..."

Bây giờ chỉ cần nhìn đến An Dĩ Mạch, Lillian liền không nhịn được muốn khóc. An Dĩ Mạch nở nụ cười, tự tay lau nước mắt trên mặt bà. Mặc dù Dĩ Mạch không nói gì, nhưng Lillian vẫn rất thỏa mãn, rất xúc động.

Mà khi tất cả chuyện này xảy ra, Thượng Quan Niên vẫn như cũ, không chút biểu cảm, nhưng thật ra, trong lòng của ông đã sôi trào ngàn vạn lần rồi, có điều, bây giờ ông thật sự không biết nên làm như thế nào. Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng là vợ và con gái của ông, lại cùng chung sống, sủng ái với nhau nhiều năm như vậy. Còn Lillian và An Dĩ Mạch, lại là vợ và con gái của ông lúc trước khi ông bị mất trí nhớ.

Vợ trước, không sai, đúng là vợ trước của ông. Mặc dù ông không nhớ rõ, nhưng kể từ hơn hai mươi mấy năm về trước, Lillian có tới hỏi ông về chuyện con gái. Ông cho người ta bí mật điều tra, Lillian là vợ trước của ông, cũng chính vào đêm đó, khi đó bọn họ mới vừa ly hôn, mà ông, cũng vì đuổi theo Lillian nên mới xảy tai nạn xe cộ và bị mất trí nhớ.

"Lillian, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cầu xin bà hãy nói cho tôi biết mà."

Thượng Quan Niên run rẩy đi đến bên người Lillian. Một bên là vợ và con gái của ông nhếch nhác đang nằm trên mặt đất, một bên khác cũng là vợ và con gái của ông cao ngạo đang đứng ở bên cạnh. Tất cả mọi người đều biết chân tướng năm đó, mà ông là người trong cuộc nhưng cái gì cũng không biết, làm sao ông có thể không nóng nảy.

"Chân tướng? Ha ha, Thượng Quan Niên, đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ ông vẫn không hề đi tìm hiểu chân tướng năm đó ư? Thế nào, bây giờ tôi tìm được con gái của tôi rồi, ông lại muốn biết chân tướng, ông có thể đừng dối trá như vậy được nữa hay không?"

Đối với Thượng Quan Niên, Lillian vừa yêu lại vừa hận. Bà nhìn người đàn ông mà bà đã từng yêu sâu đậm, nhưng hôm nay thật sự đã là cảnh còn người mất, quan hệ giữa bọn họ cũng đã kết thúc ở hơn hai mươi năm trước rồi.

"Lillian, chuyện lúc trước, tôi biết là tôi sai, coi như bà hận tôi, nhưng có thể để tôi biết rõ năm đó rốt cuộc tôi đã làm cái gì lại khiến bà tức giận như vậy được không? Tại sao chúng ta lại ly hôn? Vì sao tôi lại bị mất trí nhớ?"

Thật ra tất cả những chuyện này ông đã sớm biết, nhưng nhiều năm qua nhìn Hồng Hồng ngày một lớn lên, cho đến nay Lillian vẫn không tới gặp ông, có lúc ông cũng muốn cứ như vậy là được rồi, nhưng vẫn không được, mỗi đêm, ông đều nghĩ đến đêm mưa to trút nước của năm đó, cả người Lillian nhếch nhác cầu xin tình cảm của ông.

Lillian thở dài, Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng cũng nhìn chăm chăm Lillian. An Dĩ Mạch cầm tay của Lillian, cười với bà, sau đó lại nhìn qua An Mặc Hàn.

Bên này, An Mặc Hàn đi tới bên cạnh ba của Toàn Ti Dạ nói mấy câu, sau đó nhìn về phía những người áo đen đang cầm súng kia gật đầu một cái. Không lâu sau, hiện trường lại bắt đầu hỗn loạn, có điều khoảng ba phút sau, khi An Dĩ Mạch nhìn lại bốn phía, thì nơi này chỉ còn lại Thượng Quan Niên, Thượng Quan phu nhân, Thượng Quan Hồng, An Dĩ Mạch, Lillian, An Mặc Hàn, Tô Lạc và Tô Nguyệt, Toàn Ti Dạ và ba của Toàn Ti Dạ, còn có những người đàn ông mặc áo trắng mà Lillian đưa tới kia.

"Mẹ, con cũng muốn biết chuyện năm đó nha."

An Dĩ Mạch nói một câu nhẹ nhàng, lập tức khiến Lillian ngây ngẩn cả người, trong mắt tràn đầy vui mừng và không dám tin, diễn đàn marismiu lê quý đôn nước mắt của bà lại không ngừng chảy xuống, liệu mạng che miệng lại muốn giấu tâm tình của mình.

"Mẹ....."

An Dĩ Mạch cũng không nhịn được khóc lên, An Mặc Hàn nhìn thấy vậy liền đi tới bên người cô nhẹ nhàng ôm cô, cho cô sức mạnh, cho cô dũng khí.

"Dĩ Mạch..... Dĩ Mạch, con mới vừa gọi cô là cái gì? Cô không nghe lầm chứ? Con thật....."

Lillian kích động không nói nên lời, An Dĩ Mạch nhẹ nhàng ôm lấy cô, lại kêu một tiếng.

"Mẹ....."

Lần này, Lillian đã không nhịn được nữa mà kích động khóc rống lên, đã qua nhiều năm như vậy, nhiều năm vậy rồi, rốt cuộc bà cũng tìm được con gái của mình, cũng được con gái của bà thừa nhận mình là mẹ. Giờ phút này, bà nhìn Thượng Quan Niên, nhìn Thượng Quan phu nhân, giống như tất cả đều không quan trọng nữa. Hiện giờ bà chỉ cần mỗi An Dĩ Mạch là được, bây giờ bà chỉ cần mỗi con gái của bà là được, tất cả chuyện của trước kia, tất cả mọi thứ, đều không quan trọng nữa rồi.

"Dĩ Mạch... Con gái của mẹ."

Thượng Quan Niên nhìn hai người ôm nhau khóc thút thít, trong lòng của ông cũng không nhịn được kích động theo. Chỉ là, ông biết bây giờ Lillian và An Dĩ Mạch chắc là sẽ không thừa nhận ông, nên ông chỉ có thể kêu gọi con gái của ông ở trong lòng.

Nhiều năm như vậy, thật sự không nghĩ đến sẽ có một ngày ông lại tìm thấy đứa con gái khác của mình. Nhiều năm qua, ông đều dành toàn bộ yêu thương cho Thượng Quan Hồng, bây giờ nhìn An Dĩ Mạch của ông xinh đẹp xuất sắc như thế, trong lòng vô cùng áy náy.

"Dĩ Mạch, con gái của mẹ, nhiều năm như vậy, rốt cuộc mẹ cũng tìm được con, rốt cuộc đã tìm được con rồi."

Bên này, không ai để ý đến Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng đang hung ác nhìn Lillian và An Dĩ Mạch. Lúc này, Thượng Quan Hồng càng thêm ghen tỵ, cô ta thật là không ngờ, tất cả mọi chuyện hôm nay vốn là chuẩn bị cho An Dĩ Mạch, nhưng cuối cùng, tất cả lại là cô và mẹ phải gánh chịu hậu quả. Không, tại sao có thể như thế được chứ?

"Mẹ, trước tiên mẹ hãy nói cho chúng con biết chuyện năm đó đi."

Thật ra, An Dĩ Mạch rất muốn biết chuyện năm đó, hơn nữa An Mặc Hàn cũng muốn biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, mà khiến Dĩ Mạch thành cái bộ dạng kia, còn nhớ rõ lúc ấy khi bọn họ vừa nhìn thấy An Dĩ Mạch, khi đó An Dĩ Mạch..... Nghĩ tới đây, An Mặc Hàn liền ôm cô thật chặt, hiện tại anh rất sợ hãi, chỉ cần nghĩ đến Dĩ Mạch đã từng chịu khổ, tim của anh liền đau đớn.

"Được rồi, Mặc Hàn, chuyện đều đã qua rồi."

An Dĩ Mạch an ủi anh, bởi vì cô biết An Mặc Hàn nhất định đang nghĩ tới chuyện năm đó. Thật ra đôi khi chính cô cũng sẽ nghĩ, năm đó nếu như cô không kiên trì nổi, nếu như không gặp An Mặc Hàn và ba mẹ, có phải khi đó cô đã chết rồi hay không, mà cô cũng sẽ không có hôm nay rồi.

"Dĩ Mạch, đồng ý với anh, về sau tuyệt đối không được rời khỏi anh, tuyệt đối không được."

An Mặc Hàn ôm cô thật chặt, anh không chịu đựng được khi An Dĩ Mạch rời khỏi anh, một chút cũng không chịu đựng được.

"Được được, Mặc Hàn, em đồng ý anh."

An Dĩ Mạch vỗ lưng của anh, an ủi hắn. Bên này, Lillian cũng bắt đầu kể lại chuyện năm đó, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch tìm một vị trí ngồi xuống, Thượng Quan Niên cũng ngồi xuống, Tô Lạc và Tô Nguyệt cũng đỡ Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng lên rồi tìm một vị trí ngồi xuống, lại nhìn Thượng Quan phu nhân, lúc này bà giống như đã không còn hồn phách, thất hồn lạc phách ngồi ở chỗ đó, một chút tiêu cự ánh mắt đều không có.

"Dạ Tinh, bắt đầu thôi!"

Ba của Toàn Ti Dạ chống gậy thở dài một cái, ngồi vào bên cạnh Thượng Quan Niên. Thật ra thì chuyện năm đó ông cũng biết không ít, mặc dù không phải chính Thượng Quan Niên nói cho ông biết, nhưng vào rất nhiều năm trước ông đã quen biết Dạ Tinh, cũng chính là Lillian.

"Anh Toàn, không phải anh vẫn luôn rất muốn biết rõ chuyện năm đó ư, hơn nữa, cho tới nay anh đều muốn bảo em buông bỏ chuyện năm đó, nhưng có một số việc xảy ra chính là xảy ra, không buông bỏ được."

"Mẹ....."

An Dĩ Mạch khoác tay Lillian, cười cười với bà, cho bà dừng khí.

"Năm đó....."

Sau một giờ đồng hồ, trừ Lillian, tất cả mọi người đều trầm mặc nghe chuyện năm đó, bọn họ giống như đã trở lại năm đó, trở lại đêm đó, chuyện yêu hận của ba người Thượng Quan Niên và Đường Uyển.

Hơn hai mươi năm trước, lúc còn đi học, Thượng Quan Niên đồng thời gặp được Dạ Tinh và Đường Uyển. Khi đó, Thượng Quan Niên vẫn chưa có gia thế bối cảnh hùng hậu, chỉ là một đứa bé bình thường, thế nhưng ông ấy lại là một người vô cùng đẹp trai lại vô cùng có năng lực. Lúc đó, Thượng Quan Niên vừa tốt nghiệp đại học, nhưng đã có công ty của mình, tuy không lớn, nhưng lúc đó lại có đầu óc buôn bán thiên tài, khi đó Thượng Quan Niên cũng giống như An Mặc Hàn của ngày hôm nay, là người tình trong mộng của tất cả phụ nữ.

Thời điểm đó Thượng Quan Niên lại si mê, yêu thầm Dạ Tinh. Lúc ấy ở trong mắt người ngoài, Dạ Tinh là một cô gái vô cùng xinh đẹp, là một cô gái nhỏ có gia cảnh bình thường, d.i.e.n.d.a.n.maris.miu.l.e.q.u.y.d.o.n nhưng cô lại là bạn tốt của đại tiểu thư Đường gia, Đường Uyển. Khi đó họ luôn như hình với bóng, tình cảm vô cùng tốt.

Nhưng kể từ khi Thượng Quan Niên xuất hiện ở trước mặt các cô, tất cả đều thay đổi. Đường Uyển và Dạ Tinh đều cùng yêu Thượng Quan Niên, nhưng Thượng Quan Niên lại chỉ có cảm tình với Dạ Tinh, một cô gái bình thường, không có gia thế. Trong khi đó, Đường Uyển là một nữ sinh hoạt bát cởi mở, ở trong trường học người yêu thích cũng không ít. Cô cái gì cũng tốt, nhưng cảm nhận của các nam sinh trong trường học đều cho rằng nữ thần Đường Uyển là bạn tốt với Dạ Tinh.

Điểm này vẫn luôn là cái gai ở trong lòng Đường Uyển, từ trước đến nay, Dạ Tinh đều lạnh lùng đối với bất luận kẻ nào, hơn nữa bà ta cũng không có gia thế, cho nên, phần lớn ánh mắt mọi người hay đặt trên người bà ta, mà bà và Dạ Tinh trở thành bạn tốt, hai người bọn họ ở cùng một chỗ, tạo thành một cảnh đẹp trong sân trường.

Cho đến khi Thượng Quan Niên đột nhiên xuất hiện, hai người bọn họ là ở một lần Show Catwalk thượng gặp Thượng Quan Niên, khi đó thời trang tú là Thượng Quan Niên công ty cử hành trận đầu thời trang tú, hơn nữa, người mẫu đều là Thượng Quan tập đoàn nghệ sĩ Kỳ Hạ, cho nên, Thượng Quan Niên vô cùng coi trọng show thời trang lần này.

Mà Đường Uyển luôn rất thích những show như này, hơn nữa, cô cũng học thiết kế thời trang, nên ngày đó cô liền quần lấy Dạ Tinh đòi đi xem show thời trang kia.

Có thể nói là duyên phận, có lúc, duyên phận tới, ngăn cũng ngăn không nổi, ngày ấy, hai người cô giành được vị trí, lúc ấy giả bộ tú lúc mới bắt đầu, tất cả đều là bình thường, ít nhất, người ở bên ngoài xem ra, tất cả đều là bình thường, nhưng là, ở Đường Uyển cùng đêm chuyện trong mê hoặc hai người bị không giải thích được dẫn tới phía sau dài.

"Mấy người định làm gì? Buông chúng tôi ra!"

Dạ Tinh chuyện là một người lạnh lùng, coi như có một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng vừa mở miệng nói chuyện lại khiến cho người có cảm giác rất lạnh.

"Hai vị tiểu thư, rất xin lỗi."

Một giọng nói ôn tồn lễ độ khiến Dạ Tinh và Đường Uyển bất giác nhìn về phía nguồn gốc của giọng nói kia. Khi nhìn thấy Thượng Quan Niên, hai bọn cô thật sự không dám tin, Thượng Quan Niên, tên của người này không phải là họ chưa từng nghe qua, mà là vô cùng quen thuộc. Thượng Quan Niên là thân tượng của Đường Uyển, mỗi ngày Đường Uyển đều cầm bức ảnh của Thượng Quan Niên ngồi bên cạnh Dạ Tinh mà hoa si.

Mà mỗi lần như vậy, Dạ Tinh cũng chỉ cười cười. Chỉ không nghĩ tới, hôm nay thế mà lại gặp được Thượng Quan Niên. Thượng Quan Niên ở ảnh chụp trên ti vi và trong hiện thực khác nhau hoàn toàn. Trong hình, anh là một người rất ưu nhã, tuấn tú, khí chất, nhưng trong thực tế anh tao nhã lịch sự nhưng lại mang theo chút quả quyết. Cũng đúng thôi, người ở trên thương trường, sao có thể không quyết đoán đây?

"Thượng Quan Niên?"

Đường Uyển có chút không dám tin những gì mà cô vừa nhìn thấy, cô kích động lôi kéo Dạ Tinh hô lên tiếng, Dạ Tinh bảo cô chú ý hình tượng một chút, sau đó xấu hổ cười cười với Thượng Quan Niên.

Chỉ có điều, Dạ Tinh lại không biết rằng chính một nụ cười này, khiến Thượng Quan Niên đặt cô gái này ở trong lòng.

"Hai vị tiểu thư, tôi là Thượng Quan Niên, tôi muốn nhờ hai vị tiểu thư giúp tôi một việc, có thể không?"

"Hả?"

...

Về sau, Đường Uyển và Dạ Tinh mới biết thì ra vốn là người mẫu đột nhiên thân thể không thoải mái nên không thể tới show catwalk, vì không kịp thời gian, nên anh chỉ có thể tìm người ở hiện trường, cũng may khí chất của Đường Uyển và Dạ Tinh các cô lập tức được Thượng Quan Niên nhìn trúng, sau đó liền lựa chọn hai người bọn họ.

Sau đó, show catwalk rất kết thúc rất tốt, Thượng Quan Niên mời hai người các cô bữa tối, tiếp đó còn rất thân sĩ đưa họ trở về trường học.

Thời gian sau, ba người bọn họ thường cùng nhau ăn cơm, cùng đi ra ngoài chơi. Hơn nữa, đúng lúc Thượng Quan Niên cũng có hạng mục hợp tác với Đường gia, vì thế giữa bọn họ trao đổi càng ngày càng nhiều, thời gian gặp mặt giữa bọn họ càng ngày càng nhiều, mà tình cảm với nhau cũng càng ngày càng sâu.

Vốn tất cả đều rất thẳng băng, cho đến có một ngày Đường Uyển quyết định tỏ tình với Thượng Quan Niên. Chuyện này đã phá vỡ thẳng băng cân cân, thẳng băng giữa bọn họ được duy trì từ trước nay bị phá vỡ, mà tình cảm giữa bọn họ cũng bắt đầu thay đổi từ đây.

Thượng Quan Niên từ chối Đường Uyển, lại nói mình thích Dạ Tinh, mà Dạ Tinh vẫn luôn đều che dấu tình cảm của mình, nhưng Thượng Quan Niên vẫn kiên trì không ngừng, thâm tình dứt khoát, khiến Dạ Tinh rối cuộc cũng dao động.

Mà tất cả tới quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến bọn họ chưa chuẩn bị sẵn sàng, tất cả cứ xảy ra như vậy.

Sau khi Dạ Tinh xác định quan hệ với Thượng Quan Niên, nụ cười trên mặt cô càng ngày càng nhiều, cô vốn là xinh đẹp vô cùng, hiện tại cười lên giống như toàn bộ thế giới đã mất màu sắc.

Nhưng quan hệ giữa cô và Đường Uyển càng ngày càng xa, Đường Uyển ghen tỵ với cô càng ngày càng sâu, giống như tất cả thần may mắn đều ở trên người của Dạ Tinh. Mặc dù, Thượng Quan Niên mở công ty giải trí, nhưng Dạ Tinh cũng không phải công ty của anh, Dạ Tinh bị ký vì nghệ sĩ sau một lần là nổi tiếng, từ đó tất cả mọi người đều biết đến tên tuổi của Dạ Tinh.

Cũng chính vào lúc này, Dạ Tinh và Thượng Quan Niên len lén kết hôn, bọn họ chỉ báo cho bạn bè thân thiết và cha mẹ hai bên biết, cho nên, ở bên ngoài hoàn toàn sẽ không có người biết chuyện kết hôn giữa Thượng Quan Niên và Dạ Tinh.

Sau khi Thượng Quan Niên kết hôn, Đường Uyển đi tới nhà Dạ Tinh chủ động lấy lòng, cứ như vậy hai người làm lành, nhưng lại không biết, đây lại là một âm mưu khác.

Sau đó, Dạ Tinh mang thai, cô cũng rời khỏi Làng Giải Trí ở nhà chờ sanh. Đường Uyển cũng thường xuyên đến thăm cô, khi cô sắp tới thời gian sinh, Đường Uyển khóc lóc chạy đến nói với cô rằng mình cũng mang thai, là đứa bé của Thượng Quan Niên.

Khi đó, Thượng Quan Niên đi công tác, điện thoại di động cũng tắt máy, Dạ Tinh không liên lạc được với Thượng Quan Niên, còn Đường Uyển lại ở nơi này không đi, Đường Uyển khóc sấm hối với cô, lời nói rất chân thành, mà Dạ Tinh lại đang trong thời gian mang thai có hơi nhạy cảm, nên cũng dần dần tin tưởng lời nói của Đường Uyển.

Sau đó, cô sinh non, là Đường Uyển đưa cô đi bệnh viện. Cuối cùng bác sĩ cũng cứu được cả mẹ lẫn con. Nhưng khi đó chỉ có Đường Uyển ở bên cạnh cô, mà Quan Niên vẫn chưa trở về, điện thoại di động vẫn không gọi được.

Dạ Tinh rất lo lắng, lúc này cô đã quên mất chuyện Đường Uyển mang thai đứa nhỏ của Thượng Quan Niên, bây giờ điều cô lo lắng nhất chính là Thượng Quan Niên, điện thoại di động của Thượng Quan Niên và trợ lý của anh vẫn không gọi được, cho nên điều này khiến Dạ Tinh rất lo lắng.

Sau khi cô sinh đứa bé được ba ngày, cuối cùng Thượng Quan niên cũng trở lại, bọn họ kích động ôm chăm lẫn nhau, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của người ngoài.

Khi đó, trong bệnh viện ngoại trừ Đường Uyển, còn có cha mẹ của Thượng Quan Niên. Kỳ thật cha mẹ của Thượng Quan Niên cũng không thích Dạ Tinh, bởi vì bọn họ biết Dạ Tinh không có bất kỳ trợ giúp nào đối với sự nghiệp của Thượng Quan Niên. *d i e n m i u l e q u y d o n* Bọn họ rất thích Đường Uyển, hơn nữa Đường Uyển thường xuyên đem rất nhiều thứ đến thăm bọn họ, hai vợ chồng bọn họ rất yêu mến.

Một điều nữa là Đường Uyển là đại tiểu thư của Đường gia, thân phận với con của bọn họ vô cùng xứng đôi, nhưng Thượng Quan Niên thích Dạ Tinh, bọn họ cũng không còn biện pháp nào.

Vốn cho rằng Dạ Tinh mang thai cháu đích tôn, nên cũng dần dần không phản đối với hôn sự của hai người họ, nhưng về sau Đường Uyển lại nói cho bọn họ biết cô cũng mang thai đứa bé của Thượng Quan Niên, lúc này bọn họ thực sự hơi khó xử.

Nhưng bây giờ họ thấy Dạ Tinh sinh ra một đứa con gái khiến bọn họ rất thất vọng, vì thế ký thác toàn bộ hi vọng vào trên người của Đường Uyển, sau đó, Đường Uyển cho bọn họ một ý kiến, hai người họ cũng đồng ý, chính là khiến Thượng Quan Niên ly hôn với Dạ Tinh.

Cuối cùng giấy không gói được lửa, tin tức Đường Uyển mang thai bị vỡ lở. Thượng Quan Niên lại nói anh và Đường Uyển hoàn toàn trong sạch, mãi cho đến sau này Đường Uyển bảo người ta cầm một hình ảnh tới đây, Thượng Quan Niên mới nhớ tới chuyện ngày đó, cũng chính ngày đó anh uống nhiều quá, sau khi tỉnh lại phát hiện ngủ cùng với Đường Uyển, hơn nữa quần áo hai người cũng có chút xốc xếch, nhưng Đường Uyển cái gì cũng không nói, sau đó anh liền cho rằng ngày đó cũng không có xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Tiếp đó cha mẹ của Thượng Quan Niên áp bức cùng với gia tộc của Đường Uyển ép xuống, Thượng Quan Niên đành phải ly hôn với Dạ Tinh, lúc đó Dạ Tinh mới sinh đứa bé được năm ngày.

Đứa bé bị cha mẹ Thượng Quan Niên ôm đi, Dạ Tinh đau lòng muốn chết, bệnh nặng một thời gian. Đợi khi khỏi bệnh đã là hai tháng sau đó, cô tới Thượng Quan gia thăm con gái của mình, nhưng cha mẹ của Thượng Quan Niên không cho phép, cô cầu xin thật lâu, bọn họ mới đồng ý để cho cô nhìn con gái của mình, nhưng khi cô nhìn thấy đứa bé, lại hoảng sợ, bởi vì đứa bé kia hoàn toàn không phải là con gái của cô.

Cô chất vấn bọn họ, chất vấn Đường Uyển, nhưng Đường Uyển lại nói đứa bé kia chính là con gái của cô, không ai nói cho cô biết chân tướng. Cô tới công ty tìm Thượng Quan Niên, khi đó, Thượng Quan Niên vừa hoàn thành hôn lễ với Đường Uyển, tâm trạng không vui, kể từ ngày ly hôn với Dạ Tinh, hầu như ngày nào anh cũng uống rượu, ngày ngày uống rượu.

Đợi đến khi Dạ Tinh tìm được anh, anh đã uống không ít rượu, ngay cả nhìn Dạ Tinh cũng là mơ mơ hồ hồ. Thế nhưng anh lại là rất vui mừng có thể thấy đại tình, hình như Dạ Tinh nói cái gì đứa bé với anh, nhưng là, anh uống rất say, hoàn toàn không nghe hiểu cái gì.

Dạ Tinh rất tức giận, cô rời khỏi công ty của Thượng Quan Niên, muốn trở lại Thượng Quan gia lần nữa, nhưng lúc cô lái xe trở về, Thượng Quan Niên lại đuổi theo sau, sau đó xảy ra tai nạn xe cộ trên đường, mà ở trên đường đó, Dạ Tinh cũng bị gia tộc của cô mang đi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90-2

Edit: MarisMiu

Sau khi Lillian nói đến đây, tất cả mọi người đều nghi ngờ, gia tộc của Dạ Tinh? Thật ra cho tới nay, tất cả mọi người đều cho rằng Dạ Tinh chỉ là một cô gái bình thường, nhưng đều không phải. An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, thấy An Mặc Hàn gật đầu với cô, An Dĩ Mạch cũng biết An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ đã biết gia tộc của Dạ Tinh.

"Bà không phải là người bình thường sao? Ba mẹ bà không phải nhân viên bình thường sao?"

Đường Uyển hỏi, ở trước mặt Dạ Tinh nhiều năm như vậy, điều bà ta tự tin nhất chính là gia tộc của bà ta, thân phận, thế lực sau lưng bà ta. Nhưng kể từ khi mấy người đàn ông mặc áo trắng đi vào gọi Dạ Tinh là "Tinh tiểu thư", bà ta cũng biết, trước mặt Dạ Tinh, có thể ngay cả một ít tự tin bà ta cũng đều không có.

"Tôi cũng nghĩ tới tôi là một người bình thường, nhưng không phải."

Khi Lillian nói đến gia tộc của mình cũng không có một chút xúi tình cảm nào, giống như không phải đang nói về gia tộc của bà vậy.

"Cô Lillian, tại sao ngài lại không thích hoàng thất nước Y chứ?"

An Mặc Hàn ném ra ra một quả lựu đạn khiến mọi người kinh ngạc. Hoàng thất nước Y, đó là gia tộc đứng đầu quốc gia, là biểu tượng cho quyền thống trị của quốc gia. (Có thể nói là gia tộc này có tầm ảnh hưởng ngang bằng với chính quyền nhà nước của đất nước này, mỗi bên nắm 1 nửa)

An Mặc Hàn nói như vậy, vậy thì đồng nghĩa với việc Lillian chính là người hoàng thất của nước Y.

"Thích? Ha ha, không tới nỗi thích, nhưng cũng không ghét. Dù sao cũng là gia tộc của tôi, là cha mẹ cho tôi sinh mệnh."

Lillian đã sớm biết An Mặc Hàn nhất định đã tra được gia tộc của bà, cho nên bảo Toàn Ti Dạ thông báo cho bà tới đây, chỉ không ngờ hôm nay bà tới đây lại tìm được con gái của bà, nhìn qua An Dĩ Mạch, Lillian lập tức cảm thấy ảm áp.

"Dạ Tinh, bà là người của Hoàng thất nước Y ư?"

Ba của Toàn Ti Dạ cũng rất kinh ngạc. Mặc dù ông biết Dạ Tinh đã nhiều năm, nhưng bà lại không nói qua chuyện gia tộc của bà, nên cho tới nay ông đều không biết. Ông nghĩ, chắc Thượng Quan Niên cũng không biết đâu.

"Ừm, anh Toàn, rất xin lỗi đã giấu anh, thật ra em là công chúa của nước Y, nhưng trước giờ em đều không thích nơi đó, không thích những quy củ kia, nên em liền len lén trốn thoát, sau đó thì quen biết Thượng Quan Niên và Đường Uyển, còn có mọi người."

Ba của Toàn Ti Dạ gật đầu một cái, ông cũng không nghĩ đến thân phận của Dạ Tinh lại phức tạp như vậy.

Sau khi hỏi xong câu hỏi xen kẽ ở trên, Dạ Tinh lại bắt đầu kể câu chuyện giữa ba người bọn họ.

Ngày ấy, Thượng Quan Niên xảy ra tai nạn xe cộ bị mất trí nhớ, mà bà thì bị gia tộc mang đi, nhưng trên đường đi lại gặp phải phục kích, mặt của bà bị phá hủy.

Sau trở lại nhà của bà, bà biết chân tướng của cuộc phục kích, thì ra lại là Đường Uyển tìm người hãm hại bà, chính là vì Thượng Quan Niên không bị nàng cướp đi.

Bà nghỉ ngơi nửa năm, cơ thể của bà rốt cuộc cũng khôi phục hoàn toàn, mặt của bà cũng không phải là khuôn mặt cũ, mà bà cũng không phải là Tinh Liễu.

Tiếp đó bà thuyết phục được cha mẹ của mình, cha mẹ đồng ý cho bà ra ngoài tìm con gái của mình. dẫn đàn marismiu lễ quý đôn Đầu tiên đi tới Thượng Quan gia, khi đó, Thượng Quan Niên không nhận ra bà, đứa bé của thượng quan niên và Đường Uyển cũng sắp sinh rồi, nhưng đứa bé của bà thì đang ở đâu đây?

Bà chất vấn Đường Uyển, bức bách bà ta, nhưng Đường Uyển vẫn không nói ra con bà ở đâu. Đến nay bà vẫn còn nhớ rõ, mưa to trút nước của một đêm kia, bà quý gối trước cửa Thượng Quan gia, lôi kéo tay Thượng Quan Niên, nhưng ông chỉ dùng ánh mắt xa lạ nhìn bà, bà cầu xin ông ấy trả con gái lại cho bà.

Nhưng không có, cái gì cũng không có. Bà quý cả đêm trước cửa Thượng Quan gia, cuối cùng cũng nhận được một tin, là bảo mẫu lúc trước chăm sóc bà của Thượng Quan gia nói cho bà biết, nói là con gái của bà bị Đường Uyển bán đi.

Lúc nghe được tin tức này, Dạ Tinh không muốn suy nghĩ gì nữa, lúc đó bà chỉ muốn tìm được con gái của mình, nhưng bà vừa mới rời khỏi nhà, nói với cha mẹ tất cả đều tự giải quyết, cho nên bà không thể trở về nhà nhờ giúp đỡ, vì thế bà chỉ có thể tự dựa vào sức lực của mình tìm con gái của mình.

Sau chuyện đó, Dạ Tinh đề ép chuyện của Thượng Quan Niên và Đường Uyển xuống, khắc sâu nỗi yếu và oán này.

Cứ như vậy, bà lấy thân phận của Lillian đi đến như ngày hôm nay, sau lại bà cũng tìm ra được con gái của mình, cuối cùng theo đầu mối tìm được cô nhi viện Đồng Thoại, nhưng khi đó, cô nhi viện đồng thoại đã không còn, mà đứa bé nơi đó cũng đều bị đưa đi vào những cô nhi viện khác, bà còn nhớ rõ, chuyện này An Vu Triết và Lãnh Hạ của Mặc Mạch quốc tế làm.

Sau đó, bà tìm khắp nơi, những vẫn không tìm được con gái của mình, cho đến khi gặp được tiếng Hàn yên, cô ấy nói qua mình đã từng ở cô nhi viện đồng thoại, nhưng Lillian biết cô ấy không phải là con gái của bà, bởi vì số tuổi không đúng, khi đó, bà thấy tiếng Hàn yên rất có tiềm chất, cho nên muốn bồi dưỡng cô.

Ký hợp đồng cùng với quốc tế Mặc Mạch thật ra cũng là vì trả thù Thượng Quan Niên, Lillian biết, cách làm này rất gây thơ, nhưng lại không nghĩ đến, trong buổi hợp ký hợp đồng đó, bà lại gặp được An Dĩ Mạch.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy giống như nhìn thấy khuôn mặt trước kia của bà, Lillian kích động kinh ngạc mà nói không ra lời, người khác có thể không nhớ rõ, nhưng dáng vẻ trước kia của bà như thế nào sao bà lại không nhớ được chứ, cho nên nhìn thấy bộ dáng của An Dĩ Mạch, bà cũng đã có thể chứng minh An Dĩ Mạch 100% chính là con gái của bà.

Chuyện sau đó mọi người cũng đều biết, bà đoán không sai, An Dĩ Mạch đúng là con gái của bà, là con gái thất lạc hơn hai mươi năm của bà.

"Mẹ....."

Nghe Lillian kể về những khổ sở trước kia, An Dĩ Mạch đi lên ôm lấy bà, cho bà ảm áp và sức mạnh, Lillian cười an ủi nhìn về phía phía An Dĩ Mạch,

nói cho cô biết bà không sao.

Thật ra đã nhiều năm như vậy, bà có yêu có hận, hôm nay tất cả đều không còn quan trọng, bà tìm con gái hơn hai mươi năm cũng tìm được, hôm nay, con gái của bà cũng vô cùng hạnh phúc, bà cũng nên thỏa mãn, nhìn những người mặc áo trắng kia, Lillian cười, đã nhiều năm như vậy, bà cũng nên về nhà nhìn một chút rồi.

"Dạ Tình....."

Thượng Quan Niên không nhận được gọi tên khai sinh của bà, Lillian vỗ tay An Dĩ Mạch, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Niên, nhìn người đàn ông mà bà vừa yêu vừa hận.

Thật ra bà hoài nghi về chuyện năm đó, nhưng hôm nay tất cả đều đã không còn kịp rồi, hôm nay bà tới đây chỉ vì tìm được con gái của mình, bà đã rất mệt mỏi, không muốn dây dưa không rõ với Thượng Quan Niên.

Hiện giờ, Thượng Quan Niên có Đường Uyển và Thượng Quan Hồng, bà nghĩ cứ như vậy đi, giữa bọn họ tất cả cũng nên kết thúc rồi.

"Thượng Quan Niên, về sau, chúng ta ngay cả một chút quan hệ cũng không có, tôi cũng vậy, đã không còn hận ông, ông bảo trọng thôi."

Sau đó Lillian và ba của Toàn Ti Dạ nói tạm biệt, kéo An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn cùng với những người mặc đồ trắng kia đi ra khỏi biệt uyển của Thượng Quan gia. Lúc bọn họ sắp tới cửa, Thượng Quan Niên lại đột nhiên té xỉu.

(biệt uyển: vườn riêng)

"Lão già....."

"Ba....."

Bên này rối loạn thành một đường, Lillian bọn họ dừng bước một lát, nhưng sau đó vẫn bước ra khỏi biệt uyển của Thượng Quan gia.

"Dĩ Mạch, có trách mẹ không?"

Sau khi ngồi lên xe, Lillian hỏi thăm Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, cô biết cảm nhận trong lòng của Lillian, lại nhiều năm chịu khổ như vậy, sao cô lại trách bà chứ. Sẽ không, bất luận bà quyết định cái gì cô đều sẽ ủng hộ bà.

Thật ra mọi chuyện ngày hôm nay, An Dĩ Mạch đều cảm giác phát triển quá nhanh, cứ ngăn ngừn mấy giờ như vậy, cô lại tìm được cha mẹ ruột của mình, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Cám ơn con, Dĩ Mạch."

Lillian ôm cô. Về sau bọn họ vẫn tới bệnh viện, An Mặc Hàn bảo Tiểu Trương ở lại chính là tới quan sát tình huống, sau đó Tiểu Trương gọi điện thoại nói bởi vì Thượng Quan Niên kích thích quá độ hơn nửa mất máu quá nhiều, hiện tại cần máu gấp, máu mà Thượng Quan Niên là loại máu đặc biệt, máu dự trữ trong bệnh viện rất ít, cho nên hiện tại nhất định phải tìm được người thân nhất của Thượng Quan Niên mới có truyền máu được.

Nghe đến đó, An Dĩ Mạch và Lillian đều nghi ngờ nhìn về phía An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhếch môi cười cười.

"Cô Lillian, có lẽ chuyện năm đó còn có một ít là cô chưa biết, trước tiên chúng ta đi bệnh viện thôi."

"Được."

Ở trên đường, thật ra thì An Dĩ Mạch có một ý nghĩ, Thượng Quan Niên là loại máu đặc biệt, nhóm máu của cô cũng đặc biệt. Cô hỏi qua rồi, Lillian nhóm máu O, nên nhóm máu của Thượng Quan Niên phải giống cô, là nhóm máu "B" RH. Nhưng máu Thượng Quan Hồng lại không lấy, như vậy chỉ có thể nói rõ tất cả, Thượng Quan Hồng không phải là con gái của Thượng Quan Niên.

Đĩ nhiên, ý nghĩ này An Dĩ Mạch không nói cho Lillian, hơn nữa lúc này Lillian cũng sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng cô nhớ tới lời nói vừa rồi của An Mặc Hàn, cô cũng biết An Mặc Hàn đã nghĩ tới. Như vậy, hiện tại chỉ cần đi bệnh viện chứng minh một cái là được rồi.

Kết quả, sau khi đi tới bệnh viện, An Dĩ Mạch bị trực tiếp bị lôi kéo đi thử máu, sau đó xác định được loại máu phù hợp, cô liền bị đẩy thẳng vào phòng giải phẫu. Có điều, lúc vào phòng giải phẫu, cô thoáng thấy được khuôn mặt khản trương và lo lắng của Đường Uyển, dĩ nhiên An Dĩ Mạch sẽ không ngây thơ cho rằng bà ta bởi vì đang lo lắng Thượng Quan Niên.

Cô lại nhìn qua về mặt nghi ngờ của Thượng Quan Hồng đang nhìn về phía Đường Uyển, An Dĩ Mạch càng thêm xác định ý nghĩ của mình. Song An Dĩ Mạch lại nghĩ tới điều này, An Mặc Hàn cũng đang lo lắng, Dĩ Mạch thuộc nhóm máu hiếm có, vì thế anh đều bảo vệ cô rất tốt, không để cô bị thương. Không nghĩ tới hôm nay thế mà lại chủ động hiến máu cho người khác.

Mặc dù người này là cha ruột của An Dĩ Mạch, mặc dù cô vô cùng tôn kính Thượng Quan Niên, nhưng anh cảm thấy khó chịu trong lòng. An Dĩ Mạch cười với anh, sau đó anh liền núp ở góc tường vẽ vòng vòng.

Tô lạc và Tô Nguyệt thấy được nét mặt của An Mặc Hàn cũng không nói gì, nhưng trên mặt Tô lạc xuất hiện một chút phức tạp. Toàn Ti Dạ thấy về mặt

của An Mặc Hàn ngược lại vẫn không quên chạy tới chế giễu anh.

Mà lúc này, đúng lúc bác sĩ cũng đang đi tới đây, An Mặc Hàn liếc nhìn Lillian, sau đó bắt chuyện với vị bác sĩ kia.

"Bác sĩ, tổng giám đốc Thượng Quan mất máu rất nhiều sao? Máu của Thượng Quan tiểu thư cũng không đủ dùng à? Vẫn còn phải tìm máu từ bên ngoài ư."

An Mặc Hàn hỏi những lời này, sắc mặt Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan Hồng hai người rõ ràng đổi một cái. Tô lạc và Tô Nguyệt cũng nhũn mày, còn Toàn Ti Dạ lại núp ở một bên cười trộm, trong lòng suy nghĩ An Mặc Hàn không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì chứ.

"Người vừa đi vào không phải Thượng Quan tiểu thư sao? Chỉ có con gái của tổng giám đốc Thượng Quan mới có thể truyền máu cho ông ấy mà."

Bác sĩ có chút nghi ngờ, người bọn họ vừa đưa vào không là con gái của tổng giám đốc Thượng Quan, Thượng Quan tiểu thư sao? Rõ ràng loại máu phù hợp mà.

"Con gái của tổng giám đốc Thượng Quan thì nhất định phải cùng nhóm máu với tổng giám đốc Thượng Quan à?"

Toàn Ti Dạ tiếp thêm một câu, vốn cho rằng là câu nói vô tâm, nhưng bác sĩ lại gật đầu một cái. Lần này, sắc mặt của Thượng Quan Hồng và Đường Uyên lại càng thêm khó coi.

Những người khác cũng không dám tin tưởng, nhất là ba của Toàn Ti Dạ và Lillian, bọn họ không thể tin được những lời bác sĩ vừa nói. Bên này, Tô lạc và Tô Nguyệt cũng không dám tin, nhưng cũng không quá kinh ngạc, bởi vì khiếp sợ đã bị tin Thượng Quan Hồng không thể truyền máu cho Thượng Quan Niên đã vơi đi một nửa. Song, bây giờ nhận được đáp án chính xác nhất, bọn họ vẫn không cách nào tiếp nhận được. Biểu cảm của Tô lạc khá bình thường, nhưng còn nét mặt của Tô Nguyệt lại không như thế, nét mặt của cô ta giống như có mất mát không hề cam.

"Tại sao có thể như vậy?"

Lillian vẫn không thể tin được, hơn hai mươi mấy năm, Thượng Quan Hồng và An Dĩ Mặc cũng đã lớn như vậy rồi, hiện tại có người lại đến nói cho bà biết Thượng Quan Hồng không phải là con gái của Thượng Quan Niên, điều này làm sao bà có thể chấp nhận được.

Mặc dù trước kia bà từng nghi ngờ, nhưng không liên lạc được với Thượng Quan Niên, vì thế bà liền tin tưởng. Hơn nữa, Thượng Quan Niên cũng ngầm thừa nhận. Bởi vì đứa bé này, bởi vì Đường Uyên nên bà và Thượng Quan Niên mới ly hôn. Con gái của bọn họ còn chịu nhiều khổ như vậy, bị ép buộc tách ra với bà nhiều năm như thế. Hiện tại, bà thật vất vả tìm được con gái của mình, muốn buông xuống hết tất cả, lại có người nói cho bà biết tất cả đều là giả, tất cả đều là thiết kế của Đường Uyên, đứa bé kia không phải của Thượng Quan Niên, năm đó Thượng Quan Niên thật sự không hề phản bội bà.

"Đường Uyên, bà nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Năm đó bà và Thượng Quan Niên không phát sinh bất kỳ chuyện gì có đúng không, tất cả đều chỉ là thiết kế của bà có đúng không?"

Lillian kích động, lắc qua lắc lại Đường Uyên. Nhưng Đường Uyên cái gì cũng không có nói, chỉ cười nhìn Lillian, hình như là điên rồi.

"Cô Lillian."

"Dạ Tinh, bà bình tĩnh một chút."

Ba của Toàn Ti Dạ và An Mặc Hàn cũng khuyên can Lillian, rốt cuộc Lillian được bọn họ khuyên can đã bình tĩnh lại, mà Thượng Quan Hồng cũng hồi phục lại từ tin tức chấn động kia.

Cô ta di chuyển bước chân đi tới bên cạnh Đường Uyên, nhẹ giọng hỏi.

"Mẹ, con thật sự là không là con gái của ba sao?"

Thượng Quan Hồng cảm thấy có chút châm chọc, cô ta là con gái của Thượng Quan Niên, là thiên kim tiểu thư sống ở Thượng Quan gia hơn hai mươi năm, chẳng lẽ đến cuối cùng toàn bộ đều là giả sao?

Thật ra bà cũng không trách Thượng Quan phu nhân, mà là đẩy tất cả lên trên người của An Dĩ Mặc. Theo ý cô ta, nếu như không có An Dĩ Mặc, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra, đều sẽ không xảy ra. Hiện tại, cô ta đã mất tất cả, mà An Dĩ Mặc lại có tất cả.

Vốn đang ôm một tia hy vọng, Thượng Quan Hồng nhìn thấy Đường Uyên gật đầu, trong nháy mắt đó tất cả tất cả đều mất sạch, thật ra cái gì cô cũng không có.

Đường Uyên nhìn Lillian cười cười, là nụ cười của người chiến thắng, bởi vì, ở trong lòng của bà, bà đã thắng. lqđ MarisMiu lqđ Đã trôi qua nhiều năm như vậy, bà giấu diếm tin tức này, làm Thượng Quan phu nhân nhiều năm, làm vợ chồng với Thượng Quan Niên nhiều năm, bà đã rất thỏa mãn rồi. Ít nhất, so với Dạ Tinh, bà đã thắng.

"Không sai, năm đó tôi và Thượng Quan Niên không phát sinh gì cả."

Mặc dù đã sớm biết sự thật, nhưng khi nghe được chính miệng Đường Uyên nói ra, cả người Lillian vẫn nhịn không được run rẩy.

Song rất nhanh, Lillian liền khôi phục lại vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, bà nhìn qua Đường Uyển cười châm chọc.

"Đường Uyển, năm đó đúng là bà thắng, nhưng năm đó lúc bà giấu giếm tất cả mọi người, nhất định không nghĩ tới sẽ xảy chuyện ngày hôm nay chứ?"

"Bà có ý tứ gì?"

Nghe được Lillian nói như vậy, Đường Uyển có một loại dự cảm xấu.

"À, có ý tứ gì? Thông minh như bà thế nào lại không biết đây? Bà chuyên gia tính kế hãm hại người khác làm sao sẽ không biết tôi có ý tứ gì chứ. Hôm nay, khi tất cả mọi chuyện được phơi bày ra ánh sáng, bà có nghĩ tới Thượng Quan Niên sẽ ra sao hay không? À, đúng rồi, còn có Thượng Quan Hồng, con gái của bà, bà có nghĩ tới nó sẽ ra sao không?"

"Tôi....."

Nghe được Lillian nói như vậy, Đường Uyển đã đứng không vững, bà lo lắng nhìn Lillian, thật ra bà không thể không thừa nhận Lillian nói đúng, không sai, bà không nghĩ qua sau khi tất cả chuyện này kết thúc, Thượng Quan Niên sẽ thế nào, không nghĩ qua Hồng Hồng sẽ ra sao, bà chỉ nghĩ đến chuyện bà thắng Dạ Tinh, bà chỉ nghĩ tới chính mình.

Lillian đi lên trước, từ trên cao nhìn xuống nhìn bà ta, trong mắt tràn đầy châm chọc.

"Đường Uyển, thì ra nhiều năm như trôi qua, bà vẫn ích kỷ như thế, tất cả chỉ vì bản thân bà, miệng bà luôn nói yêu Quan Niên, nhưng bà đã làm cái gì với ông ấy đây? Hãm hại ông ấy? Giấu giếm ông ấy, mang thai đứa bé của người khác, sau đó giả họa lên trên người ông ấy? Cái này chẳng lẽ chính là yêu theo lời của bà sao?"

Đối với những câu ép hỏi của Lillian, Đường Uyển không đáp lại. Đúng lúc đó cửa phòng giải phẫu mở ra, mọi người không để ý tới Thượng Quan Hồng và Đường Uyển nữa, đều chạy nhanh tới bên cạnh An Dĩ Mạch và Thượng Quan Niên vừa được đẩy ra ngoài.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?"

An Mặc Hàn cầm tay An Dĩ Mạch đang hôn mê thật chặt, tràn đầy lo lắng và đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Edit: MarisMiu

"Không có việc gì, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe thôi. Tổng giám đốc Thượng Quan phải nằm viện để theo dõi mấy ngày."

"Được, cảm ơn bác sĩ."

Sau khi sắp xếp An Dĩ Mạch và Thượng Quan Niên ở cùng một phòng bệnh, Toàn Ti Dạ và ba của anh cũng đã rời đi, ở đây đã không còn chuyện của bọn họ nữa, dù sao bọn họ cũng là người ngoài. Bây giờ bọn họ (Thượng Quan Niên) nên giải quyết chuyện nhà của mình rồi.

"Tiểu Nguyệt, em về trước đi."

Tô Lạc bảo Tô Nguyệt đi về trước. Mặc dù Tô Nguyệt không muốn, nhưng ở Tô Lạc kiên quyết muốn cô ta đi về trước. Bây giờ trong phòng bệnh cũng chỉ còn Thượng Quan Niên và An Dĩ Mạch vẫn còn đang hôn mê, còn có Thượng Quan Hồng, Đường Uyển, Lillian và An Mặc Hàn.

Từ đầu đến cuối, An Mặc Hàn vẫn luôn ngồi bên giường của An Dĩ Mạch. Hai tay của anh nắm tay cô thật chặt. Nhìn gương mặt tái nhợt của cô, anh đau lòng vô cùng, thầm nghĩ chờ Dĩ Mạch tỉnh lại, anh nhất định phải bảo dì Lan làm thật nhiều món ngon để bồi bổ cho Dĩ Mạch.

Lillian nhìn Thượng Quan Niên một cái, rồi đi đến trước giường bệnh của An Dĩ Mạch, lo lắng nhìn cô. Mặc dù nghe bác sĩ nói không có việc gì, cũng biết vì nguyên nhân truyền máu, nhưng Dĩ Mạch chưa tỉnh, bà vẫn vô cùng lo lắng.

Mà bên này, Thượng Quan Hồng vẫn còn đang bị đả kích về tin mình không phải là con gái của Thượng Quan Niên. Tô Lạc là vị hôn phu của cô ta, vẫn ngồi ở bên cạnh cô ta, còn bộ dáng của Đường Uyển thì cũng thật hồn lạc phách.

"Um....."

Bên này, An Dĩ Mạch bắt đầu tỉnh lại. An Mặc Hàn vui mừng vô cùng, vội vàng ôm lấy cô để cô ngồi dậy dựa vào trên người của anh. An Dĩ Mạch nhìn Thượng Quan Niên một chút, nhìn thấy sắc mặt của ông ấy đã tốt hơn rất nhiều, lúc này mới an tâm.

"Dĩ Mạch, em thấy sao rồi? Có đau mỗi chỗ nào không?"

An Mặc Hàn vội vàng hỏi, An Dĩ Mạch gật đầu một cái, an ủi anh và Lillian.

"Em không sao rồi, mọi người yên tâm đi, chỉ là mất một ít máu mà thôi, không có chuyện gì."

"Ừ, Dĩ Mạch. Con không có việc gì là tốt rồi."

Lillian thấy An Dĩ Mạch tỉnh lại, nhìn sắc mặt của cô đã từ từ khôi phục lại hồng hào, cũng an tâm. Sau đó mới quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Niên, ông ấy vẫn chưa tỉnh lại.

"Mẹ, chú ấy như thế nào rồi?"

Thật ra hiện giờ An Dĩ Mạch không biết nên gọi Thượng Quan Niên như thế nào. Mặc dù biết Thượng Quan Niên là cha ruột của cô, nhưng cô vẫn không thể nào tiếp nhận được, diễn đàn marismiu lê quý đôn đặc biệt là sau khi biết chuyện năm đó, cô càng không cách nào đón nhận.

"Bác sĩ nói ông ấy không sao. Dĩ Mạch, chúng ta đi về trước thôi, nơi này có bọn họ (Đường Uyển & TQH) là được rồi."

Bây giờ, ngay cả một phút Lillian cũng không muốn chờ đợi ở trong này. Mặc dù, bà và Thượng Quan Niên đã chia tay lâu như thế, hơn nữa bà cũng hận ông ấy lâu như vậy. Nhưng bây giờ khi nhìn đến bộ dáng của ông ấy, trong lòng bà rất khó chịu, rất khổ sở. Bà không thích mình như vậy, một chút cũng không thích.

An Dĩ Mạch nghe được lời nói của Lillian thì gật đầu một cái. Mặc dù, cô không thể nào tiếp nhận được Thượng Quan Niên là ba ruột của cô, nhưng khi cô tiến vào phòng giải phẫu nhìn thấy bộ dáng hôn mê bất tỉnh của Thượng Quan Niên, cô lại cảm thấy đau đứt ruột gan. Cô nghĩ, chắc Lillian cũng có cảm giác như thế đi. Tuy không thể nào tiếp nhận được, nhưng trong lòng của An Dĩ Mạch vẫn có một chút xiu kỳ vọng, muốn cho Lillian và Thượng Quan Niên làm hòa. Không biết vì sao, tuy rằng Thượng Quan Niên đã từng mất trí nhớ nhưng An Dĩ Mạch vẫn cảm giác được ở trong lòng của ông ấy còn thương yêu Lillian. Cho dù có Đường Uyển, có Thượng Quan Hồng, nhưng trong thâm tâm của ông ấy vẫn đặt trên người Lillian.

Có điều bọn họ đã xa nhau nhiều năm, nếu như muốn ở chung một chỗ cũng không dễ dàng lắm.

Chỉ thu dọn một ít đồ đơn giản của bọn, An Mặc Hàn liền chở An Dĩ Mạch và Lillian trở lại An gia. Hôm nay Lillian đã rất mệt mỏi, nên khi tới biệt thự, An Mặc Hàn liền kêu người dẫn Lillian đi nghỉ ngơi. Sau đó bảo di Lan nấu một ít cháo, định bồi bổ cho Dĩ Mạch.

Để Dĩ Mạch nằm thoải mái ở trên giường, An Mặc Hàn liền bung cháo tới, dứt từng muỗng một cho An Dĩ Mạch ăn.

An Dĩ Mạch rất đàng hoàng ăn từng muỗng cháo mà An Mặc Hàn dứt cho cô, mắt không chớp nhìn An Mặc Hàn. Đương nhiên An Mặc Hàn cũng nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng không mở miệng nói chuyện, mà là muốn Dĩ Mạch ăn hết toàn bộ cháo, sau đó bọn họ mới nói chuyện.

Rốt cuộc, khi An Dĩ Mạch ăn xong muỗng cuối cùng, lập tức ngồi thẳng người, chuẩn bị nghe An Mặc Hàn giải thích.

"Dĩ Mạch, có muốn ngủ một lát hay không?" An Mặc Hàn lo lắng hỏi, An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, chu môi, cả khuôn mặt tràn đầy uất ức.

"Được rồi, em muốn biết cái gì thì cứ hỏi đi, anh nhất định sẽ thành thật trả lời em."

An Mặc Hàn thật sự đầu hàng, anh ngồi nghiêm chỉnh chuẩn bị tiếp nhận câu hỏi của An Dĩ Mạch.

"Mặc Hàn, em cảm giác tất cả xảy ra ngày hôm nay đều giống như là đang nằm mơ. Anh nói xem, em có phải đang nằm mơ đúng không?"

An Dĩ Mạch nghi ngờ, không biết là đang hỏi mình, hay là đang hỏi Mặc Hàn. Thấy dáng vẻ hồn nhiên dễ thương của An Dĩ Mạch như vậy, An Mặc Hàn bật cười, không nhịn được hôn một cái lên môi cô, sau đó mới dịu dàng nói.

"Dĩ Mạch, tất cả những chuyện này không phải đang nằm mơ, tất cả đều là thật. Cô Lillian chính là mẹ ruột của em, bây giờ bà ấy đang nghỉ ngơi ở cách vách, tất cả đều là thật, được chứ?"

An Mặc Hàn nắm tay An Dĩ Mạch thật chặt, nâng tay cô lên rồi đặt một nụ hôn lên đó. An Dĩ Mạch mê muội gật đầu một cái, nhưng trong lòng vẫn không thể tin được.

Thật ra khi xảy ra sự việc, cô đã nghĩ tới một vạn khả năng. Mặc dù cô đón nhận Lillian, nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ lại một chút cảm thấy tất cả xảy ra quá nhanh, cô thật sự có chút không tiếp thu nổi.

An Mặc Hàn nhìn bộ dáng rối rắm của An Dĩ Mạch, có chút đau lòng. Nếu như vậy mà Dĩ Mạch đã không chịu nổi rồi, vậy nếu Dĩ Mạch biết Thượng Quan Hồng không phải là con gái của Thượng Quan Niên, còn cô mới đúng là con gái duy nhất của Thượng Quan Niên, cô mới chính là công chúa của tập đoàn Thượng Quan. Khi đó, cô sẽ nghĩ như thế nào chứ? An Mặc Hàn đang suy nghĩ, anh có nên nói tất cả mọi chuyện cho An Dĩ Mạch biết ngay bây giờ hay không.

"An Mặc Hàn, anh làm sao vậy? Đang nghĩ gì thế, gọi anh cũng không nghe?"

An Dĩ Mạch lấy tay vói vói An Mặc Hàn, bủn rủn. Lúc này An Mặc Hàn mới có phản ứng.

"Hà? Sao thế? Dĩ Mạch."

"Không, là em muốn hỏi anh, anh biết chuyện này từ lúc nào?"

Đây là điểm mà An Dĩ Mạch không rõ nhất, có vẻ chuyện này An Mặc Hàn đã sớm biết. dĩ.e.n.d.a.n.maris.miu.l.e.q.u.y.d.o.n Hơn nữa, hôm nay hình như tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của An Mặc Hàn. Chẳng lẽ chuyện ngày hôm nay đều do An Mặc Hàn an bài?

"Chuyện này anh sẽ giải thích với em sau. Dĩ Mạch, hôm nay lúc em đi vào hiến máu cho chú Thượng Quan, anh nhận được một tin tức!"

Nhìn bộ dáng này của An Mặc Hàn, trong lòng cô hồi hộp một phen, thậm chí chắc sẽ không phải là chuyện mà cô đã nghĩ ở trong xe chứ.

"Chuyện của Thượng Quan Hồng?"

An Dĩ Mạch thử dò xét, nhưng An Mặc Hàn lại thật sự gạt đầu một cái. An Dĩ Mạch hít vào một hơi, thật sự bị cô đoán trúng rồi sao!

"Cô ta thật sự không phải là con gái của Thượng Quan Niên?"

Mặc dù, An Dĩ Mạch hỏi thế, nhưng trong lòng vẫn không thể tin được. Thật ra cũng không phải vì Thượng Quan Hồng và Đường Uyển, mà là vì Thượng Quan Niên và Lillian. Khi An Mặc Hàn gật đầu, đại não của An Dĩ Mạch lập tức trống rỗng.

Vốn cô là con gái ruột thịt của Lillian và Thượng Quan Niên, cô đã rất khó chấp nhận rồi. Vậy mà bây giờ lại nói Thượng Quan Hồng không phải là con gái của Thượng Quan Niên. Nói đúng hơn, năm đó Đường Uyển dùng một câu hoàn toàn không phải là đứa bé của Thượng Quan Niên khiến Thượng Quan Niên và Lillian xa nhau nhiều năm như vậy, khiến Lillian phải chịu nhiều khổ sở, khiến Thượng Quan Niên bị lừa gạt suốt ngần ấy năm.

Trời ơi, nếu chân tướng sự việc bị bại lộ, làm sao Thượng Quan Niên có thể chịu đựng đây.

"Mặc Hàn..... Chuyện này....."

Mặc dù hiện giờ cô không thừa nhận Thượng Quan Niên là ba của cô, nhưng nếu chuyện này được đưa ánh sáng, người cuối cùng bị tổn thương chính là Thượng Quan Niên.

"Dĩ Mạch, em muốn làm như thế nào?"

An Mặc Hàn biết ý nghĩ trong lòng An Dĩ Mạch, nhưng anh không quá ủng hộ. Dĩ Mạch vì tốt bụng nên mới nghĩ như thế, nhưng nếu như vậy, cô sẽ bị thiệt thòi.

"Anh đã biết rồi không phải sao? Nếu như chuyện này được sáng tỏ, Thượng Quan Niên ông ấy....."

"Dĩ Mạch, em có nghĩ tới chuyện này hoàn toàn không thể giấu giếm được Thượng Quan Niên hay không? Chúng ta không cần nhúng tay vào chuyện này, cứ để nó thuận theo tự nhiên thôi."

An Mặc Hàn đã nói như vậy, An Dĩ Mạch cũng không nói gì nữa. Có điều An Dĩ Mạch đã nghĩ thông suốt rồi.

"Mặc Hàn, anh nói xem, có phải là em không có tiền đồ đúng không?"

An Dĩ Mạch tựa vào trong ngực An Mặc Hàn. An Mặc Hàn cười cười, cúi đầu hôn cô một cái, sau đó lắc đầu.

"Dĩ Mạch, em chỉ quá lương thiện mà thôi."

"Lương thiện?"

"Ừ, em quên rồi sao. Em đã từng nói với anh, một người có thể không xinh đẹp, có thể không ưu nhã, nhưng tuyệt đối không thể không thiện lương. Thế giới này người lương thiện quá ít, cho nên mới có xã hội lạnh lẽo, lòng người hiểm ác như hôm nay."

Nghĩ đến Đường Uyển, trong lòng An Mặc Hàn cũng cảm thấy châm chọc. Người đàn bà kia, thiết kế nhiều năm như vậy, ẩn nấp nhiều năm như vậy. Mặc dù chiếm được rất nhiều, nhưng bà ta lại mất nhiều hơn.

"Mặc Hàn, cảm ơn anh."

An Dĩ Mạch ôm hông của An Mặc Hàn thật chặt, nói cảm ơn với anh. Cô thật sự nên cảm ơn An Mặc Hàn, cảm ơn anh vẫn ở bên cạnh cô lâu như thế, vẫn yêu cô như thế.

"Đứa ngốc, anh không cần lời cảm ơn của em. Dĩ Mạch, thật ra là anh nên cảm ơn em. Cảm ơn em đã xuất hiện, cảm ơn em đã đi tới nhà của chúng ta, cảm ơn em có thể yêu anh."

An Mặc Hàn thì thầm, nhưng lúc này An Dĩ Mạch đã lâm vào ngủ say. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn cũng chiều nờ nụ cười.

An Dĩ Mạch, thật cảm ơn em! Cảm ơn em đã xuất hiện, cảm ơn em đã đi tới nhà của anh, cảm ơn em đã chấp nhận tình yêu anh, cảm ơn em có thể yêu anh. Bởi vì em, cuộc đời của anh mới có mục tiêu. Bởi vì em, anh mới có thể thoát ra từ trong sự thù hận. Bởi vì em, cuộc đời của anh mới thật sự tốt đẹp.

Một ngày rung động lòng người cứ bị bóng đêm kết thúc như vậy. Ban đêm cực kỳ yên tĩnh, mọi người cũng đều tạm thời quên mất chuyện ban ngày, an ổn trải qua một ban đêm bình lặng.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng An Dĩ Mạch cũng đã tỉnh lại. Cô nhìn qua An Mặc Hàn đang nằm bên cạnh mình, trên môi liền cong lên một nụ cười rung động lòng người. Mà lúc này đây cũng trùng hợp An Mặc Hàn mở mắt, thấy được nụ cười mê người này của An Dĩ Mạch.

Mắt trầm xuống, vẽ ra một bộ dáng tươi cười tà mị. Trong lúc An Dĩ Mạch còn chưa phản ứng kịp, liền lật người đè cô ở dưới thân, môi mòng khêu gợi vừa đúng chặn lại môi của cô.

Đều nói sáng sớm tinh mơ cũng là lúc người đàn ông có tinh lực nhất. Lúc đầu An Dĩ Mạch còn chưa tin, nhưng vừa rồi bị An Mặc Hàn lôi kéo triền miên sau mấy hiệp thì An Dĩ Mạch không thể không thừa nhận, người đàn ông tỉnh lại lúc sáng sớm là đáng sợ nhất, tuyệt đối đáng sợ!

Kết quả triền miên đi qua chính là An Dĩ Mạch không dậy nổi. Cô hung hăng nhìn dáng vẻ đáng đòn của An Mặc Hàn, muốn hung hăng đánh một quyền ở trên mặt của anh, nhưng bây giờ cô không còn hơi sức, cô cũng chỉ có thể cầu xin ông trời mau mau thu lại tên yêu nghiệt An Mặc Hàn này.

"Dĩ Mạch, em muốn ăn gì? Anh bảo đi Lan làm cho em. Hôm qua em mới truyền máu, thân thể còn rất yếu ớt, cần nghỉ ngơi thật tốt."

An Mặc Hàn cười đến vô cùng tà mị, đi ến đ ể a n m i u l e q u y d o n An Dĩ Mạch bĩu môi, trong lòng tràn đầy khinh bỉ. Ha ha, anh quá tốt, còn nhớ rõ hôm qua cô mới truyền máu, cơ thể yếu ớt?

"An Mặc Hàn, lúc anh nói những lời này, không sợ đau đầu đầu lưỡi à?"

Hiện tại An Dĩ Mạch chỉ có thể dùng ánh mắt để giết chết anh.

"Ừ, lời anh nói là thật mà, làm sao có thể đau đầu đầu lưỡi chứ?"

An Mặc Hàn vừa mặc quần áo, vừa nhìn ánh mắt muốn giết chết anh của cô, sau đó anh bĩu môi. Đương nhiên anh biết lời nói của An Dĩ Mạch có ý gì, có điều bây giờ anh nên sử dụng phương pháp giả ngu là tốt nhất.

"An Mặc Hàn, đi chết đi!"

Bây giờ An Dĩ Mạch bị An Mặc Hàn chọc tức gần chết, mà cô lại không dậy nổi đi đánh anh, cũng chỉ có thể ném gối đầu, nhưng lần nào cũng bị An Mặc Hàn bắt được.

"Ngoan nào, anh đi làm bữa sáng cho em ha!"

Nhanh chóng hôn lên trán cô một nụ hôn, anh liền chạy trốn khỏi phòng ngủ. Lúc xuống phòng khách không thấy Lillian, hỏi đi Lan mới biết Lillian đã đi rồi, bảo đi Lan nói cho bọn họ (ở đây chỉ AMH & ADM) biết một tiếng. An Mặc Hàn gật đầu một cái, tỏ ý đã biết, sau đó nhận lấy bữa ăn sáng trong tay đi Lan đi tới phòng ngủ.

Lúc này, An Dĩ Mạch đã cố hết sức mặc xong quần áo của mình, nhưng còn vẫn nằm ở trên giường như cũ.

"Sao em lại dậy rồi?"

An Mặc Hàn nhíu mày. Sáng sớm hôm nay anh bỏ công như thế, một mặt là bởi vì sự hấp dẫn của An Dĩ Mạch, một mặt khác chính là vì để cho Dĩ Mạch có thể ngoan ngoãn nằm một ngày ở nhà. Nhưng bây giờ An Dĩ Mạch lại ngồi dậy.

"Không phải mẹ em cũng ở đây sao? Em nên đi xem bà một chút."

An Mặc Hàn thờ dài, sau đó vờn vàng ấn An Dĩ Mạch lại trên giường, thân thiết đắp chăn cho cô.

"Cô Lillian đã đi rồi, bà ấy nhấn lại nói không cần lo lắng cho bà ấy. Anh nghĩ chắc là cô đi bệnh viện rồi. Dù sao đây cũng là chuyện đời trước của bọn họ, là chuyện giữa cô Lillian, chú Thượng Quan và Đường Uyển ba người bọn họ, cho nên, tự ba người bọn họ giải quyết."

"Ừ, anh nói rất đúng, nhưng Thượng Quan Niên..... Ông ấy tỉnh chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91-2

Edit: MarisMiu

An Dĩ Mạch không biết nên gọi Thượng Quan Niên làm sao, nên cũng chỉ có thể gọi là ông ấy để thay thế. An Mặc Hàn gật đầu một cái, thật ra tối hôm qua sau khi An Dĩ Mạch ngủ, tiểu Trương gọi điện thoại tới nói Thượng Quan Niên đã tỉnh. Hơn nữa, tiểu Trương còn nói tối hôm qua trong phòng bệnh náo loạn rất lâu, đến khuya mới yên tĩnh lại. Thượng Quan Hồng và Tô Lạc cũng cùng nhau trở về Thượng Quan gia rồi, xem ra Thượng Quan Niên đã biết chân tướng.

"Em mau ăn điểm tâm, xế chiều hai ta đến bệnh viện xem một chút."

"Được."

Nghe An Mặc Hàn nói muốn đi bệnh viện xem một chút, An Dĩ Mạch mới an tâm ăn điểm tâm. An Mặc Hàn cũng ăn sáng đơn giản, sau đó cùng với An Dĩ Mạch đi tới biệt thự Ly Sơn.

Lúc này Lãnh Hạ đã rời giường, cũng đã dùng qua bữa sáng. An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cùng với Lãnh Hạ đi vào trong sân, sau đó nói chuyện phát sinh ngày hôm qua. Sau khi nghe xong Lãnh Hạ chỉ thờ dài.

"Đây đều là số mệnh mà, hôm qua mẹ cũng thấy được tin tức này. Mới đầu còn không dám tin, nhưng về sau biết con là con gái của Dạ Tinh, mẹ liền tin tưởng."

Lãnh Hạ nói một câu như vậy khiến An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cảm thấy mê hoặc.

"Mẹ, chẳng lẽ người biết Dạ Tinh?"

An Dĩ Mạch kéo cánh tay của Lãnh Hạ. An Mặc Hàn cũng nhìn Lãnh Hạ, anh cũng có nghi ngờ giống Dĩ Mạch.

Lãnh Hạ gật đầu, thờ dài một hơi.

"Thật ra mẹ và Dạ Tinh cũng không tính là biết. Hồi đó Dạ Tinh trở thành minh tinh, không ai là không biết bà ấy. Sau đó đột nhiên Dạ Tinh biến mất khiến cho mọi người hoang mang. Lúc ấy mẹ cũng bối vì tò mò, một cô gái xinh đẹp không gì sánh được như vậy, làm sao lại đột nhiên biến mất, nên mẹ liền quán ba của các con, bảo ông ấy giúp mẹ điều tra Dạ Tinh. Mặc dù sau vụ điều tra đó không có kết quả gì, nhưng ấn tượng của mẹ về bà ấy rất sâu sắc."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, mẹ cũng dần dần quên mất Dạ Tinh người này. Có điều khi lần đầu tiên nhìn thấy con hôn mê bất tỉnh, mẹ liền cảm giác con rất quen thuộc. Hình như mẹ đã gặp qua dung mạo của con ở đâu đó. Lúc đó, bởi vì con còn quá nhỏ, nên mẹ cũng không nhớ tới."

"Về sau, nhiều năm trôi qua, con dần dần trưởng thành, cảm giác của mẹ càng ngày càng quen thuộc dung mạo của con. Mãi cho đến ngày đó, con và Mặc Hàn nói cho ba mẹ biết hai đứa yêu nhau. l e q u y d o n Tối hôm đó, mẹ và ba các con cả đêm không ngủ, vẫn luôn nghĩ tới nên giải quyết chuyện của các con như thế nào là tốt."

Nói tới chỗ này, Lãnh Hạ ngừng lại, giống như trở lại ngày ấy. Khi đó, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch mới mười bảy tám tuổi. Khi hai đứa đi tới trước mặt mẹ và An Dữ Triết, kiên định nói bọn họ yêu đối phương, trong đầu bà trống rỗng. Khi đó, ở trong lòng của bà, An Mặc Hàn là của con trai của bà, An Dĩ Mạch là con gái của bọn họ. Hai người bọn họ là chị em, sao có thể yêu nhau được chứ. Cho đến sau này, An Dữ Triết ôm bà khuyên bà thật lâu, bà mới chậm rãi đón nhận chuyện này. Cũng là một ngày kia, đột nhiên bà nghĩ đến dung mạo của An Dĩ Mạch, nghĩ tới người con gái mà bà đã quên lãng từ lâu.

"Mẹ, thật xin lỗi."

Nghe được Lãnh Hạ nói đến chuyện ngày đó, trong lòng An Dĩ Mạch tràn đầy xin lỗi. Cô biết ngày đó cô và An Mặc Hàn tuyên bố ở chung một chỗ đã làm Lãnh Hạ tổn thương. Nhưng Lãnh Hạ và An Dữ Triết vẫn tha thứ cho bọn họ.

"Đứa nhỏ ngốc, nói gì mà xin lỗi chứ."

Lãnh Hạ cười, cung chiều vuốt ve mái tóc của An Dĩ Mạch.

"Là mẹ nên cảm ơn con, cảm ơn con đã đi tới nhà của mẹ. Cảm ơn con đã làm con gái của mẹ, cảm ơn con ở bên người chúng ta nhiều năm như vậy. Mẹ cũng hi vọng các con sẽ hạnh phúc."

"Mẹ!..."

An Dĩ Mạch cảm động ôm Lãnh Hạ. Trong lòng An Mặc Hàn cũng tràn đầy cảm động.

"Mẹ, sau đó thì sao? Về sau làm sao mẹ biết thân thể của Dĩ Mạch?"

"Về sau, mẹ nghĩ tới Dạ Tinh. Không biết vì sao đêm hôm đó đột nhiên mẹ nghĩ đến Dạ Tinh. Hơn nữa, trùng hợp là năm đó mẹ còn cất giữ hình ảnh của Dạ Tinh. Lúc mẹ lấy bức hình ra nhìn, mẹ và ba các con đều kinh ngạc."

"Khuôn mặt trên tấm hình của Dạ Tinh kia rõ ràng là khuôn mặt của con, hai người giống nhau như đúc, khiến mẹ và An Dữ Triết không thể không hoài nghi chuyện quan hệ giữa con và Dạ Tinh. Sau đó An Dữ Triết liền phái người đi thăm dò tin tức về Dạ Tinh, nhưng cũng chỉ tra được chuyện Dạ Tinh đã biến mất khỏi cuộc sống, mà quả thật bà ấy từng có một đứa con gái. Lúc ấy, vì cho là Dạ Tinh không còn ở đây, ba mẹ cũng không đi sâu vào điều tra. Về chuyện này, cũng không nói cho con biết. Hôm qua, khi mẹ nhìn thấy tin tức vẫn còn rất nghi ngờ, tại sao Lillian lại nói con là con gái của bà ấy, sau đó biết rõ bà ấy là Dạ Tinh. Như thế tất cả những chuyện này, cũng đã có thể thông suốt rồi."

Lãnh Hạ nói ý nghĩ của mình với hai người bọn cô (ý chỉ ADM & AMH), còn những hoài nghi nhiều năm trước của mình. Rốt cuộc An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn cũng biết tại sao mẹ nghe nói cô là con gái của Dạ Tinh lại không hề có một chút kinh ngạc nào, thì ra là bởi vì nhiều năm trước ba mẹ cũng đang hoài nghi cô chính là con gái của Dạ Tinh.

Tạm biệt với Lãnh Hạ, hai người đi công ty một chuyến, sau đó dùng bữa trưa đơn giản, cuối cùng mua chút đồ đi tới bệnh viện.

Vừa đi tới ngoài phòng bệnh của Thượng Quan Niên, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn dừng lại, bởi vì bọn họ nghe được tiếng nói chuyện từ bên trong phòng bệnh của Thượng Quan Niên và Lillian.

"Dạ Tinh, nhiều năm như vậy là tôi có lỗi với bà, mặc kệ có phải là Đường Uyển cài bẫy hãm hại hay không, dù sao cũng là tôi làm tổn thương bà, khiến bà phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ngay cả dung mạo lúc đầu của mình cũng bị mất đi, cũng khiến con gái của chúng ta phải lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy, thật xin lỗi. Lời xin lỗi của tôi đã trễ mất hơn hai mươi mấy năm, hi vọng bà có thể có chấp nhận."

Giọng nói của Thượng Quan Niên giống như trong một đêm già đi rất nhiều. Nghe được giọng nói của Thượng Quan Niên, trong lòng của An Dĩ Mạch xúc động thật lâu. Thì ra đi một vòng, tất cả đều trở về điểm ban đầu, đứng ở điểm đầu tiên vẫn là những người kia..., có điều đã không còn tâm trạng ban đầu.

"Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ông."

Trong phòng bệnh trầm mặc thật lâu mới truyền đến giọng nói của Lillian. Trong giọng nói của bà đã không còn sự lãnh lẽo và lạnh nhạt. Thượng Quan Niên cũng kích động cười, không nói thêm cái gì. Dạ Tinh có thể tha thứ cho ông, ông cảm thấy rất tốt rồi, ông không thể đi cầu xin thêm điều gì nhiều hơn nữa.

"Chúng ta vào đi thôi."

An Mặc Hàn kéo tay của An Dĩ Mạch đi vào trong phòng bệnh. Thượng Quan Niên vẫn còn nằm trên giường bệnh như cũ, thấy An Dĩ Mạch tới đây, rõ ràng rất kích động. Ông nhìn An Dĩ Mạch không chớp mắt, ánh mắt nóng bỏng như thế. m i u - l e q u y d o n An Mặc Hàn nhìn chăm chăm Thượng Quan Niên, trong lòng vẽ vài vòng. Nếu như không phải Thượng Quan Niên là ba của An Dĩ Mạch, ai dám dùng loại ánh mắt này nhìn An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn đoán chừng đã sớm moi ánh mắt của người đấy ra.

"Mẹ..... Ông..... Khá hơn chút nào không?"

An Dĩ Mạch chủ động hỏi Thượng Quan Niên. Trước kia cô còn có thể gọi ông ấy là chú Thượng Quan, nhưng bây giờ biết ông ấy là cha ruột của cô rồi, cô không thể kêu ông ấy là chú Thượng Quan nữa.

"Tốt hơn nhiều, tốt hơn nhiều rồi. Dĩ Mạch, Mặc Hàn, hai con ngồi đi."

Mặc dù An Dĩ Mạch không chấp nhận ông, nhưng ông cũng không thất vọng. Ông biết tất cả đều là lỗi của ông, ông cũng không dám cầu xin Dĩ Mạch có thể chấp nhận ông. Dĩ Mạch có thể đến thăm ông, ông đã thấy rất vui vẻ rồi. Thật ra ông suy nghĩ cả đêm qua, cũng không thể nào tin được ông thật sự đã tìm được con gái của ông.

Thật ra cũng trong buổi tối qua, ông nhớ tới tất cả trước kia. Ông nhớ tới quá khứ của ông và Dạ Tinh, nhớ lại con gái của bọn họ. Hiện tại rốt cuộc ông biết tại sao mỗi lần nhìn thấy An Dĩ Mạch, ông đều có một cảm giác quen thuộc và thân thiết. Thì ra quen thuộc là vì tình cảm của ông đối với Dạ Tinh, coi như quên mất, nhưng vẫn lơ mơ có chút quen thuộc. Cảm giác thân thiết là bởi vì An Dĩ Mạch chính là con gái ruột thịt của ông. Thì ra từ rất lâu trước kia, ông đã gặp được con gái của mình, chẳng qua là do lỗi của người làm cha này, vậy mà lại không nhận ra cô.

"Sao các con cũng tới đây luôn rồi?"

Sau khi An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn ngồi xuống, Lillian hỏi. Nói thật, bà không muốn An Dĩ Mạch nhìn thấy Thượng Quan Niên, bởi vì bà sợ. Dù sao An Dĩ Mạch cũng là con gái của Thượng Quan Niên, bà sợ Thượng Quan Niên cướp mất Dĩ Mạch. Bà dùng hơn hai mươi năm mới tìm được con gái, bà không muốn giống như năm đó, mất đi con gái của mình một lần nữa.

Thấy cảm xúc biến hóa của Lillian, Thượng Quan nhẹ nhàng thở dài một cái. Ông biết Lillian nhất định đang nghĩ tới chuyện năm đó. Năm đó con gái của ông bị cha mẹ của ông ôm đi, Lillian chưa từng thấy qua con gái của bọn họ. Bây giờ chắc Lillian cũng đang sợ, sợ ông sẽ giống như cha mẹ của ông năm đó, cướp mất con gái của bà.

Thượng Quan Niên cười khổ một cái, trong lòng thầm nghĩ bây giờ ông đã không còn bất kỳ tư cách gì tranh giành con gái với Lillian. Ông đã làm cho

hai mẹ con bà bị khổ nhiều năm như vậy, ông không kỳ vọng họ có thể tha thứ cho ông.

"Chú Thượng Quan, cháu đã hỏi bác sĩ, đại khái ngày mai ngài có thể xuất viện rồi."

An Mặc Hàn thấy không khí bị đè nén, hơn nữa ở đây anh không phải là người trong cuộc, nên anh cũng chỉ có thể mở miệng nói chuyện, đánh vỡ bầu không khí đè nén này thôi.

"Vậy sao, vậy thì tốt rồi. Đầu là do cái thân này, Mặc Hàn, đã khiến cháu phải lo lắng rồi."

"Chú Thượng Quan không cần nghĩ như vậy, ngài là ba của Dĩ Mạch, Dĩ Mạch lại là vị hôn thê của cháu, cháu lo lắng cho chú là điều nên làm."

An Mặc Hàn nghĩ nếu Lillian và An Dĩ Mạch không nói ra miệng, vậy thì để anh nói đi. Hơn nữa lần trước Dĩ Mạch nói với Thượng Quan Hồng và Tô Lạc rằng anh là vị hôn phu của cô, vậy mà anh lại len lén vui mừng thật lâu. Từ đó về sau, anh đều nói An Dĩ Mạch là vị hôn thê của anh với bên ngoài. Coi như bây giờ đang ở trước mặt cha mẹ ruột của An Dĩ Mạch, anh vẫn có thể nói như vậy.

"Vị hôn thê?"

Lillian và Thượng Quan Niên hai người họ không chú ý vào mấy chữ An Mặc Hàn nói "Thượng Quan Niên là ba của Dĩ Mạch", mà là chú ý vào ba chữ vị "hôn thê này". Khi bọn họ nghe được anh gọi Dĩ Mạch là vị hôn thì kinh ngạc, còn An Mặc Hàn thì vui mừng cười cười.

Về điểm này có thể thấy được, Lillian và Thượng Quan Niên bọn họ hoàn toàn đón nhận chuyện Dĩ Mạch là con gái của họ, hơn nữa bây giờ hai người đặt chuyện tình cảm của Dĩ Mạch lên vị trí đầu tiên.

"Đúng, là vị hôn thê. Một thời gian nữa, cháu và Dĩ Mạch sẽ chính thức đính hôn, hi vọng hai người có thể chúc phúc cho hai chúng con."

An Dĩ Mạch bị lời nói của An Mặc Hàn làm cho kinh hãi sững sốt một chút, bọn họ không phải đến thăm Thượng Quan Niên sao? Không phải để giải quyết chuyện ngày hôm qua sao? Thế nào lại thành gặp cha mẹ cầu xin đính hôn rồi?

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn chớp mắt vài cái với cô. Rất lâu sau, An Dĩ Mạch mới phản ứng lại, chỉ là lúc này Thượng Quan Niên và Lillian đã vui tươi hơn hờ đồng ý nguyện vọng của An Mặc Hàn.

Trên đường trở về, An Dĩ Mạch một mực hỏi tại sao An Mặc Hàn lại muốn làm như vậy. Ngày hôm qua, chuyện của bọn họ mới được đưa ra ánh sáng, mà thân thể của cô cũng là vào ngày hôm qua mới sáng tỏ. dĩ nhiên rồi. Nhưng bây giờ lại lập tức tuyên bố chuyện đính hôn của bọn họ. Chuyện trước còn chưa giải quyết xong, bây giờ lại thêm một chuyện nữa, cô thật là đau đầu mà.

"Dĩ Mạch, thật ra anh đã sớm muốn làm như vậy."

"Hả? Có ý gì?" An Dĩ Mạch không hiểu.

An Mặc Hàn cười cười, "Anh nói, thật ra anh đã sớm muốn hai đứa mình đính hôn."

An Mặc Hàn nói lại lần nữa, nhưng An Dĩ Mạch vẫn tỏ vẻ không hiểu. An Mặc Hàn lắc đầu một cái, nhìn nét mặt cười cười của An Dĩ Mạch, tràn đầy cưng chiều, sau đó không nói gì thêm, nghiêm túc lái xe.

Hiện giờ An Dĩ Mạch không hiểu cũng không sao, An Mặc Hàn tin tưởng rất nhanh An Dĩ Mạch sẽ hiểu rõ ràng. Thật ra anh đã sớm muốn đi tới bước này, chỉ là mãi cho tới nay, quan hệ ở bên ngoài không cho phép anh và Dĩ Mạch làm như vậy.

Mặc dù, tên tuổi của An Dĩ Mạch rất ít người biết, nhưng nếu như đi tìm hiểu, rất dễ dàng có thể tra được mười mấy năm trước An Dĩ Mạch được Lãnh Hạ và An Dữ Triết tuyên bố là con gái với người ngoài, là chị của An Mặc Hàn.

Mặc kệ ở bên ngoài quan hệ của bọn họ là cái gì, An Mặc Hàn cũng sẽ không để ý. Nhưng An Dĩ Mạch biết, nếu như bọn họ là chị em, mà anh và An Dĩ Mạch tuyên bố là người yêu, như vậy dư luận sẽ ảnh hưởng đến An Dĩ Mạch. An Mặc Hàn biết, không phải Dĩ Mạch để ý đến dư luận, mà là Dĩ Mạch lo lắng dư luận sẽ tổn thương đến anh. Dù sao anh cũng là tổng giám đốc của quốc tế Mặc Mạch. An Dĩ Mạch không muốn mọi người có cái nhìn không tốt với anh, cũng không muốn bởi vì cô mà ảnh hưởng đến sự phát triển của quốc tế Mặc Mạch.

"An Mặc Hàn, là anh cố ý đúng không?"

Vừa trở lại An gia, đột nhiên An Dĩ Mạch nói ra những lời này, mà lúc này trên mặt của An Dĩ Mạch đã không còn nghi ngờ, trong ánh mắt của cô cũng trong veo. Bây giờ cô cứ đứng thẳng ở trước mặt của An Mặc Hàn như vậy, ngẩng đầu không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của An Mặc Hàn, cả người đều tràn đầy tự tin. An Mặc Hàn thấy An Dĩ Mạch như vậy thì cười cười. Đây mới chính là An Dĩ Mạch nha, là An Dĩ Mạch tự tin dũng cảm, có năng lực, đây mới chân chính là An Dĩ Mạch.

An Dĩ Mạch của bây giờ và An Dĩ Mạch của ngày hôm qua khác nhau hoàn toàn. Bây giờ cô tràn đầy tự tin, giống như một vị nữ vương muốn giẫm vạt vật thể gian xuống dưới chân.

"Nghĩ thông suốt rồi sao?"

An Mặc Hàn cưng chiều sờ sờ cái mũi thẳng của cô, An Dĩ Mạch dè bịu anh. Có một loại kích động muốn đập bẹp anh, nhưng lúc này An Mặc Hàn đã

kéo cô đi vào trong phòng khách, cô cũng không có bất kỳ cơ hội nào có thể động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Editor: MarisMiu & Tuyen83

"An Mặc Hàn, anh hãy thành thật nói cho em biết, rốt cuộc anh còn muốn làm chuyện gì nữa?"

An Dĩ Mạch ngồi ở trên sofa trong phòng khách, nhìn An Mặc Hàn chằm chằm. An Mặc Hàn cười cười, sau đó nhún vai.

"Không, chỉ những thứ này thôi. Em cũng đã nghĩ thông suốt rồi, anh nghĩ chắc anh cũng không cần phải giải thích nữa. Anh thừa nhận tất cả chuyện này đều là kế hoạch của anh, nhưng cũng có một số việc đã vượt ra khỏi dự tính của anh."

"Lại còn có chuyện gì vượt ra khỏi dự tính của anh nữa à? Không phải anh rất lợi hại sao? Tất cả mọi người đều là diễn viên của anh, mọi chuyện đều phát triển theo đúng kịch bản của anh, anh còn tính sai được à."

An Dĩ Mạch chằm chọc cười, nhưng không trách mắng An Mặc Hàn. Mặc dù bây giờ cô nghĩ thông suốt tất cả, biết tất cả đều là kế hoạch của An Mặc Hàn, nhưng cô thật sự vẫn rất cảm ơn anh, bởi vì cô cũng biết tất cả những chuyện mà An Mặc Hàn làm thật ra thì cũng chỉ vì cô, cô có tư cách gì mà đi trách mắng anh chứ?

"Dĩ Mạch, em tức giận sao?"

An Mặc Hàn chau mày, đến gần An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch cho anh một nụ cười tươi như hoa.

"Không, làm sao em lại tức giận chứ. Em cũng biết rõ, anh làm tất cả cũng là vì em, nên em sẽ không tức giận. Chỉ là anh thiết kế Đường Uyển và Thượng Quan Hồng như vậy, chẳng lẽ không sợ họ trả thù? Nên biết rằng, em có thể nghĩ thông suốt những chuyện này thì họ cũng có thể nghĩ thông suốt."

An Mặc Hàn lạnh lùng cười cười, nghĩ đến Thượng Quan Hồng và Đường Uyển hai người phụ nữ kia, anh cũng cảm thấy tiện nghi bọn họ rồi. Có điều bây giờ có lẽ bọn họ đã không còn một thứ gì rồi.

"Nghĩ thông suốt thì thế nào, tất cả chuyện này đều là do bọn họ tự chuốc lấy. Dĩ Mạch, tất cả những người bắt nạt em, anh đều sẽ không bỏ qua."

An Mặc Hàn hung hăng thề, An Dĩ Mạch thở dài một cái, xoa nhẹ ánh mắt của An Mặc Hàn, che giấu sự tàn nhẫn và sát khí trong mắt anh.

"Được rồi, em không sao rồi, hiện tại họ cũng đã mất đi tất cả. Hơn nữa, hiệu quả này không phải đã tốt hơn anh muốn rất nhiều rồi sao? Hôm nay họ đã mất đi thân phận vốn làm kiều ngạo của họ, điều đó đã là sự trừng phạt tốt nhất đối với hai người họ rồi."

An Dĩ Mạch an ủi anh, không phải cô lương thiện, mà vì Thượng Quan Niên. Thượng Quan Niên là ba của cô, dù sao Thượng Quan Hồng và Đường Uyển cũng là con gái và vợ mà ông thương yêu hơn hai mươi mấy năm. Cô nghĩ, Thượng Quan Niên chắc sẽ không nhẫn tâm nhìn Đường Uyển và Thượng Quan Hồng chết vật như vậy đâu.

"Được, em nói làm sao làm thì sẽ làm như thế đó."

An Dĩ Mạch nói gì thì An Mặc Hàn nghe nấy, An Dĩ Mạch nhìn nét mặt trẻ con của anh thì cung chiêu cười cười.

Sự thật chứng minh, quả thật Thượng Quan Niên đối xử với Đường Uyển và Thượng Quan Hồng không ác như vậy, dù sao cũng chung sống với nhau hơn hai mươi năm trời, Thượng Quan Niên thật sự không thể ân đoạn nghĩa tuyệt với bọn họ được.

Tuy nhiên, cuối cùng Thượng Quan Niên vẫn ly hôn với Đường Uyển, sau đó để cho Đường Uyển ở Biệt Uyển của Thượng Quan gia, hơn nữa còn kêu người giúp việc đến để sai bảo. Còn về phần Thượng Quan Hồng, Thượng Quan Niên không có bất kỳ hành động gì. Cô ta vẫn là đại tiểu thư của Thượng Quan gia, vẫn còn là con gái của Thượng Quan Niên.

Về phần, Thượng Quan Hồng không phải là con gái của Thượng Quan Niên chỉ có mấy người trong cuộc biết. Nếu Thượng Quan Niên không nói ra thân phận thật sự của Thượng Quan Hồng với bên ngoài, như vậy bọn họ cũng sẽ không đi nói, dù sao đây cũng là chuyện riêng của nhà Thượng Quan.

Đối với chuyện này, Thượng Quan Niên cảm thấy rất có lỗi với Lillian và An Dĩ Mạch. Dù sao Thượng Quan Hồng đã làm rất nhiều chuyện tổn thương đến An Dĩ Mạch, sở dĩ ông cũng không muốn làm cho Đường Uyển khó coi như vậy, dù sao năm đó khi ông làm ăn thành đạt, đều là do Đường gia trợ giúp ông.

Một thời gian sau, cả thành phố S đều chấn động. Thượng Quan gia truyền ra tin tức khiến cả thành phố S kinh động. Mọi người ai ai cũng biết Thượng Quan Niên, tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan. Nhưng bỗng nhiên bùng nổ ra tin tức ông ấy ly hôn, người vợ của ông là Đường Uyển, mọi người cũng đều biết là đại tiểu thư của Đường gia.

Hơn nữa, còn một tin đó là Thượng Quan Niên công khai nói xin lỗi với một người, người đó chính là người đại diện bàn tay thép Lillian, mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là Lillian lại là vợ trước của Thượng Quan Niên, hơn nữa giữa hai người họ còn có một người con gái.

Thượng Quan Niên nói ông cũng đã tìm được cô con gái bị thất lạc nhiều năm, chính là An Dĩ Mạch. Nhưng không có bất cứ một nhà truyền thông nào có được bức hình của An Dĩ Mạch, chỉ có tin đồn nói An Dĩ Mạch là vị hôn thê bí mật của tổng giám đốc An Mặc Hàn thuộc tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, hơn nữa bọn họ sẽ lập tức kết hôn.

Còn có tin đồn nói, An Dĩ Mạch là người tình bí mật An Mặc Hàn. Cô vì muốn lấy lại công đạo cho mẹ mình nên mới giành An Mặc Hàn, người trong lòng của Thượng Quan Hồng.

Cũng có người nói, thật ra An Dĩ Mạch chính là chị của An Mặc Hàn. Cô là người được tổng giám đốc tiền nhiệm An Dữ Triết của quốc tế Mặc Mạch nhận làm con gái nuôi, có quan hệ chị em với An Mặc Hàn.

Dù sao mọi phiên bản được bàn tán đều có rất nhiều, tuy nhiên mọi người cũng không biết rốt cuộc An Dĩ Mạch này có bộ dáng như thế nào. Cũng bởi vì chuyện này, tên tuổi An Dĩ Mạch đều được tất cả mọi người biết đến.

Chỉ là, Thượng Quan gia không có truyền ra bất kỳ tin tức gì về Thượng Quan Hồng, chỉ biết là chuyện này được lộ ra ở nghi thức đính hôn của Thượng Quan Hồng, nhưng, mặc dù đã trải qua những chuyện này, hôn nhân của Thượng Quan Hồng và Tô Lạc vẫn có hiệu lực, hơn nữa, Thượng Quan Niên cũng đã tuyên bố một tháng sau sẽ để cho Thượng Quan Hồng và Tô Lạc thành hôn.

Mặc dù bên ngoài không có bất kỳ tin tức về Thượng Quan Hồng, chỉ là, An Dĩ Mạch biết Thượng Quan Hồng vẫn ở nhà Thượng Quan, hơn nữa, vẫn còn là tổng giám đốc của giải trí Thiên Ngụ, giống như tất cả những việc này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Thượng Quan Hồng, cô ta vẫn là con gái của Thượng Quan Niên, vẫn là tiểu thư của Thượng Quan gia, là tổng giám đốc của giải trí Thiên Ngụ.

Nhưng mà, nỗi khổ tâm này của Thượng Quan Niên nhưng mà Thượng Quan Hồng một chút cũng không quý trọng, mặc dù hiện tại cô cảm giác Thượng Quan Niên không nói ra thân phận thật sự của cô ta, nhưng là, thân thể của cô ta mà nói chính là một sỉ nhục đối với Thượng Quan Niên, cô không tin Thượng Quan Niên không để ý đến.

Hơn nữa, hôm nay, tất cả những gì cô ta đã từng có đều thuộc về An Dĩ Mạch, điều này làm cho cô ta phải nên làm như thế nào để tiếp nhận đây?

"An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch....."

Thượng Quan Hồng ngồi ở trong phòng làm việc hung hăng nhớ kỹ tên An Dĩ Mạch, cũng như muốn xé cô vậy, cô ta cảm thấy tất cả mọi chuyện đều thay đổi sau khi An Dĩ Mạch xuất hiện.

Trước kia, cô là đại tiểu thư duy nhất của Thượng Quan gia. Cô có thân phận tất cả mọi người phải hâm mộ, dung mạo của cô cũng là sự kiêu ngạo của cô, có rất nhiều người ca ngợi, nhưng bây giờ, mẹ và ba của cô ly hôn, di sản thừa kế quy đơn cô không giải thích được còn có thêm một người chị, An Dĩ Mạch, mặc dù người bên ngoài không biết, nhưng là, luôn có vài người biết, An Dĩ Mạch cô mới thật sự là tiểu thư của Thượng Quan gia, mà Thượng Quan Hồng cô chỉ là con của mẹ cô cùng với người khác sinh ra, cha ruột của cô là ai, cô đều không biết, ha ha. Hiện tại, thân phận của cô ở Thượng Quan gia là xấu hổ nhất rồi.

"An Dĩ Mạch, tất cả đều là bởi vì cô, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, là cô đoạt đi tất cả mọi thứ của tôi, đều là cô....."

Thượng Quan Hồng giận dữ hất tất cả mọi thứ trên bàn làm việc rơi xuống đất, đang trong lửa giận, Tô Nguyệt lại đẩy cửa đi vào, vừa thấy cái bộ dáng này của Thượng Quan Hồng, trong mắt Tô Nguyệt lóe lên một tia châm chọc, chỉ là, rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ lo lắng.

"Chị Hồng Hồng, làm sao vậy?"

Tô Nguyệt ngồi xổm người xuống nhặt đồ vật của Thượng Quan Hồng hất rơi xuống đất từng bước từng bước nhặt đồ bỏ lên bàn, sau đó đầy quan tâm hỏi Thượng Quan Hồng, Thượng Quan Hồng thấy bộ dáng của Tô Nguyệt quan tâm cô như vậy, ngay cả có tức giận cô cũng không phát ra với Tô Nguyệt, chỉ là lắc đầu một cái nói không có việc gì, ngồi lên ghế.

"Chị Hồng Hồng, chị có sao không em còn không biết sao? Có chuyện gì nói cho em biết, nói không chừng em có thể giúp được chị."

Tô Nguyệt đi tới bên cạnh Thượng Quan Hồng đề lên vai của cô, bởi vì Thượng Quan Hồng đưa lưng về phía cô, cho nên cũng không thấy trên mặt Tô Nguyệt chán ghét và châm chọc.

"Tiểu Nguyệt, cũng là em tốt nhất, chị còn không phải là bởi vì An Dĩ Mạch, hiện tại cô ấy cướp đi tất cả mọi thứ của chị, tại sao chị có thể không tức giận."

Thượng Quan Hồng nói như vậy, Tô Nguyệt cười cười, thật ra thì đây chính là kết quả mà cô muốn, cô chính là muốn Thượng Quan Hồng tức giận, chỉ có như vậy cô mới có thể áp dụng kế hoạch của cô.

"Chị Hồng Hồng, mặc dù chuyện này em không biết nhiều lắm, chỉ là, em biết rõ Chú Thượng Quan đã thừa nhận An Dĩ Mạch, hiện tại cô ấy là đại tiểu

thư của Thượng Quan gia, mà bây giờ, ánh mắt mọi người cũng đều đặt vào trên người của cô ấy, em lo lắng....."

Tô Nguyệt dừng lại một chút, Thượng Quan Hồng có chút nghi ngờ, mở miệng hỏi.

"Em lo lắng cái gì?"

Tô Nguyệt nghe được Thượng Quan Hồng hỏi như thế, vội vàng kinh hoàng lắc đầu một cái, dáng vẻ giống như tràn đầy sợ hãi, sau đó lại cười khổ một cái.

"Là em suy nghĩ nhiều, loại chuyện như vậy chắc sẽ không xảy ra."

Tô Nguyệt tự lẩm bẩm, càng gọi lên hứng thú của Thượng Quan Hồng, chỉ là, Thượng Quan Hồng không biết Tô Nguyệt có ý làm như vậy, cô ta thật sự muốn khơi dậy sự quan tâm của Thượng Quan Hồng, sau đó sẽ làm bộ như là mình trong lúc vô tình nói ra mình đã suy nghĩ nhiều.

"Tiểu Nguyệt, em có cái gì không thể nói, chúng ta là chị em tốt, hiện tại chị cũng chỉ có em có thể nói với chị một chút lời thật lòng thôi."

Tô Nguyệt càng như vậy, Thượng Quan Hồng càng tò mò, cuối cùng, Thượng Quan Hồng lại một lần nữa ép hỏi, Tô Nguyệt có chút khó xử nói ra ý nghĩ của mình.

"Thật ra thì không có gì, hẳn là em suy nghĩ nhiều, Chị Hồng Hồng, nếu như mà em nói nhưng chị không cho là thật, nếu không, tội của em thật sự lớn."

"Tốt lắm, chị không coi là thật là được chứ gì, Tiểu Nguyệt em nói đi, em nghĩ tới cái gì?"

Cuối cùng, Tô Nguyệt đầy khó xử nói "Thật ra thì chị Hồng Hồng, em mới vừa nghĩ đến một chuyện, hiện tại An Dĩ Mạch là đại tiểu thư của Thượng Quan gia, hơn nữa, hiện tại đi Đường cũng đã ly hôn với Chú Thượng Quan, em lại nghĩ, về sau Chú Thượng Quan có thể sẽ để cho An Dĩ Mạch thừa kế tập đoàn Thượng Quan, chỉ là, nhất định là em suy nghĩ nhiều, cho nên, Chị Hồng Hồng chị không cần xem là thật."

Người nói vô ý người nghe hữu ý, Tô Nguyệt vừa nói ra chuyện mình suy nghĩ đến, Thượng Quan Hồng cũng nhất thời kinh ngạc, chuyện này cô nên nghĩ tới trước, hiện tại cô không phải con gái ruột của Thượng Quan Niên, như vậy, chắc chắn Thượng Quan Niên sẽ không giao cổ phần của tập đoàn Thượng Quan cho cô, như vậy, cho đến lúc này cô còn có cái gì?

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Hồng sợ hãi, trong lòng cũng đã âm thầm quyết định, hiện tại, cô đã mất đi mẹ, mất đi ba, mất đi thân phận đại tiểu thư của Thượng Quan gia, như vậy, cô không thể lại mất đi quyền thừa kế tập đoàn Thượng Quan rồi, bất kể như thế nào, cô nhất định phải lấy được cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, chỉ có như vậy, cô mới có thể phân cao thấp với An Dĩ Mạch.

Vừa ý về mặt Thượng Quan Hồng ngây ngô, Tô Nguyệt hài lòng cười cười, ha ha, cô đạt tới hiệu quả mình, cô tin tưởng Thượng Quan Hồng hẳn biết phải làm sao.

"Chị Hồng Hồng, những việc này đều là em suy nghĩ nhiều, hơn nữa, Chú Thượng Quan không phải là người như vậy đâu, em tin Chú Thượng Quan cũng nhất định sẽ đem quyền thừa kế chia cho chị một chút, coi như không có một nửa, cũng có một phần ba."

Tô Nguyệt tràn đầy lo lắng nói, giống như tất cả việc này đều là lỗi của cô, cô đang đền bù giải thích, chỉ là, cô càng nói, Thượng Quan Hồng nghĩ càng nhiều, một nửa? Một phần ba? Không, những thứ này đều không phải là cái cô muốn, cô muốn chính là toàn bộ, hơn nữa, khi không có An Dĩ Mạch, nhưng xác định Thượng Quan Niên sẽ đưa tất cả toàn bộ tài sản và cổ phần đều cho cô, hiện tại, làm sao cô sẽ cho phép tất cả mọi thứ thay đổi đây?

"Ha ha, chị biết rồi Tiểu Nguyệt, em hãy yên tâm đi, chị sẽ không suy nghĩ nhiều, chị cũng tin tưởng ba, nếu như không có việc gì em hãy đi về trước đi, không phải còn phải đi làm sao?"

"Ừ, vậy chị Hồng Hồng em đi về trước, chị không nên suy nghĩ nhiều, có chuyện gì gọi điện thoại cho em."

Tô Nguyệt tràn đầy lo lắng, Thượng Quan Hồng gật đầu một cái.

"Ừ, chị biết rồi, cảm ơn em Tiểu Nguyệt."

Sau khi đưa Tô Nguyệt đi, Thượng Quan Hồng một mình một người ngồi ở trong phòng làm việc nghĩ thật lâu, sau đó cầm lên túi xách rời công ty lái xe trở về Thượng Quan gia.

Bên này, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người đang ở Thượng Quan gia ngồi đối diện Thượng Quan Niên uống trà chiều.

"Mặc Hàn, Dĩ Mạch, các con chuẩn bị đính hôn như thế nào rồi?"

Từ lần trước nghe An Mặc Hàn nói muốn đính hôn với An Dĩ Mạch, mỗi lần Thượng Quan Niên thấy bọn họ cũng sẽ hỏi chuyện này, mặc dù An Dĩ Mạch cũng không có đúng nghĩa gọi Thượng Quan Niên là ba một lần, chỉ là, An Dĩ Mạch biết, Thượng Quan Niên hỏi như thế cũng là vì lo lắng cô, mà bây giờ cô cũng đã có thể từ từ tiếp nhận Thượng Quan Niên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Editor: Tuyen83~

"Chuyện đính hôn đang chuẩn bị, Chú Thượng Quan không cần lo lắng, cháu nhất định sẽ cho Dĩ Mạch một hôn lễ long trọng nhất."

An Mặc Hàn kéo tay An Dĩ Mạch nhìn về phía Thượng Quan Niên bảo đảm, thấy thái độ của An Mặc Hàn đối với An Dĩ Mạch, Thượng Quan Niên yên tâm, mặc dù An Dĩ Mạch cũng không nói gì, chỉ là, bọn họ cũng đều biết, An Dĩ Mạch đã từ từ tiếp nhận Thượng Quan Niên.

"Chúng cháu còn có chút việc phải làm, đi trước đây, ngài..... Chăm sóc mình thật tốt."

An Dĩ Mạch kéo An Mặc Hàn chào tạm biệt Thượng Quan Niên, mặc dù Thượng Quan Niên có chút thất vọng bọn họ đi nhanh như vậy, nhưng, nhìn đồng hồ, vậy luật sư của mình cũng phải tới rồi, cho nên cũng không giữ bọn họ lại.

"Cũng được, sau này rảnh phải tới đây một chút, Dĩ Mạch nơi này cũng là nhà của con."

Khi nghe thấy Thượng Quan Niên nói câu nói này An Dĩ Mạch dừng một chút, chỉ cười gật đầu một cái, sau đó cùng An Mặc Hàn đi ra khỏi Thượng Quan gia.

Bọn họ mới vừa lái xe rời đi, thì có hai chiếc xe một trước một sau tiến vào Thượng Quan gia.

Khi Thượng Quan Hồng đi vào trong nhà đang muốn đi thư phòng tìm Quan Niên, bị người giúp việc cản lại.

"Làm gì, tôi tìm ba có chuyện."

"Tiểu thư, lão gia đang tiếp khách, ông nói không cho bất kỳ người nào đi vào."

"Tiếp khách? Là ai tới?"

Thượng Quan Hồng rất kỳ quái lúc này Thượng Quan Niên có người khách nào.

"Mới vừa rồi tiên sinh An Mặc Hàn và tiểu thư Dĩ Mạch đã tới, nhưng mà bây giờ bọn họ đã đi, bây giờ luật sư của lão gia luật sư Trần đang ở bên trong."

Người giúp việc thành thật trả lời, bọn họ chỉ là người làm trong cái nhà này, chỉ cần Thượng Quan Hồng một ngày ở Thượng Quan gia, cô ấy chính là chủ của bọn họ,~~~~~~~~~lqdd~:))~ mặc dù bọn họ cũng đã biết tiểu thư thật sự của Thượng Quan gia thật ra là An tiểu thư, chỉ là, bây giờ Thượng Quan Hồng đang ở trước mặt của bọn họ còn chưa có tư cách đi nghị luận cái gì.

"Được, tôi biết rồi, tôi đi vào phòng đợi ba, đợi ba xong việc gọi giúp tôi."

"Vâng, tiểu thư"

Thượng Quan Hồng nhìn cửa thư phòng đóng chặt một cái, cuối cùng vẫn là đi vào phòng của mình, Thượng Quan Hồng đi vào trong phòng ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương, nhưng trong lòng nghĩ tới việc Thượng Quan Niên gọi luật sư Trần tới nhà.

Luật sư Trần sẽ rất ít khi tới đây để gặp Thượng Quan Niên trừ phi có vấn đề nghiêm trọng đến tài sản hoặc là cổ phần, nhưng bây giờ Thượng Quan Niên lại gọi luật sư Trần đến, mới vừa rồi Tô Nguyệt lại nói với cô, cô không thể không suy nghĩ nhiều thật ra thì Thượng Quan Niên gọi luật sư Trần đến có thể vì vấn đề tài sản.

Nghĩ tới đây Thượng Quan Hồng ngồi không yên, cô không thể nào trực tiếp đi tìm Thượng Quan Niên để hỏi cho rõ, như vậy, hiện tại cô cũng chỉ có thể đi tìm mẹ cô, nghĩ tới đây, Thượng Quan Hồng lập tức ra cửa, người giúp việc gọi cô cũng không nghe, trực tiếp lái xe đi đến Đường Uyển.

"An Mặc Hàn, chúng ta thật sự phải đính hôn sao?"

An Dĩ Mạch ngồi ở vị trí kế bên tài xế hỏi An Mặc Hàn đang lái xe, thật ra thì, hiện tại cô cảm giác bọn họ đính hôn có chút quá đột ngột, mặc dù bọn họ ở chung với nhau đã nhiều năm như vậy, chỉ là An Dĩ Mạch vẫn chưa nghĩ tới có một ngày bọn họ có thể giống như người bình thường yêu nhau đính hôn kết hôn.

"Ừ, đương nhiên là phải đính hôn"

Dĩ nhiên An Mặc Hàn cũng chú ý tới nét mặt An Dĩ Mạch, anh nở nụ cười cưng chiều với cô, sau đó dừng xe ở ven đường, kéo tay An Dĩ Mạch qua bên thân hôn bên môi cô một cái.

"Dĩ Mạch, hiện tại thân phận của chúng ta đã khác, em còn phải cân nhắc cái gì đây?"

Vì thân phận trước kia của bọn họ là chị em, An Dĩ Mạch chưa bao giờ chịu để cho An Mặc Hàn lộ ra quan hệ của bọn họ, nhưng bây giờ quan hệ của bọn họ đã không phải là quan hệ chị em, hiện tại anh là tổng giám đốc của Mặc Mạch quốc tế, Dĩ Mạch là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Thượng Quan, giữa bọn họ đã không có bất kỳ trở ngại.

"Nhưng là, em cảm giác vẫn hơi quá nhanh, chúng ta cũng đã trải qua nhiều năm như vậy, đột nhiên để cho em đi tiếp nhận một thân phận khác, em có chút ứng phó không kịp."

An Dĩ Mạch ảo não gỡ gỡ tóc của mình, An Mặc Hàn thấy cái bộ dáng này của cô đau lòng ôm lấy cô, hôn cái trán của cô, cho cô sức mạnh.

"Được rồi, ngoan, em không nên suy nghĩ gì cả, tin tưởng anh, ừ, tất cả anh đều sẽ biết cách giải quyết, mấy tháng này em cũng chỉ cần từ từ tiếp nhận thân phận mới của em là được rồi."

"Ừ, được."

Nghe thấy An Mặc Hàn nói như vậy, An Dĩ Mạch cảm thấy rất yên tâm, cô vui ở trong ngực An Mặc Hàn ngoan ngoãn gật đầu một cái, cô quyết định tất cả đều nghe An Mặc Hàn, cô cũng chỉ muốn tiếp nhận thân phận mới của cô là được rồi, đúng, tất cả rồi sẽ tốt thôi.

Khi An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch trở lại An gia sắc trời đã khuya lắm rồi, bởi vì bọn họ đi một chuyến đến biệt thự Ly Sơn, kể từ khi An Dĩ Mạch và Lillian nhận biết nhau, Lillian vẫn muốn cảm ơn An Dĩ Triết và Lãnh Hạ đã nuôi dưỡng An Dĩ Mạch, mặc dù trước kia cũng đã nghe nói về việc An Dĩ Triết và Lãnh Hạ đột nhiên biến mất, chỉ là Lillian cũng không cho rằng bọn họ thật sự biến mất.

Quả nhiên, khi bà nói lên suy nghĩ của mình, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đồng ý, sau đó dẫn theo bà đi tới biệt thự Ly Sơn.

Khi lần đầu tiên Lillian và Lãnh Hạ chính thức gặp mặt khi đó hai người mới quen đã thân, họ càng trò chuyện với nhau thật vui.

Một tuần lễ sau, Lillian vẫn ở biệt thự Ly Sơn, mỗi ngày làm bạn với Lãnh Hạ, tâm tình của Lãnh Hạ cũng dần dần vui vẻ, hơn nữa, khi Lillian không biết, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch còn len lén nhờ Lãnh Hạ một chuyện, chính là để Lãnh Hạ khuyên bảo Lillian một chút, hi vọng Lillian và Thượng Quan Niên có thể đến với nhau một lần nữa.

Một tuần lễ đã trôi qua, Lãnh Hạ cũng nghĩ biện pháp khuyên Lillian, mặc dù Lillian không nói, chỉ là Lãnh Hạ biết, bà ấy đều nghe được, bà cũng chỉ là khuyên nhủ bà ấy, kết quả cuối cùng như thế nào, phải tự Lillian quyết định.

"An Mặc Hàn, anh nói mẹ có thể thành công khiến cho mẹ em ở một chỗ với ông ấy một lần nữa không?"

An Dĩ Mạch hỏi Mặc Hàn, thật ra thì trong lòng của cô vẫn hy vọng bọn họ có thể đi chung với nhau, dù sao bọn họ vẫn còn yêu đối phương, hơn nữa, năm đó chia tay cũng bởi vì âm mưu của Đường Uyển, thật ra thì, Thượng Quan Niên cũng không có lỗi nhiều lắm, tất cả cũng đều chỉ bởi vì Đường Uyển và ba mẹ Thượng Quan Niên, mà Thượng Quan Niên và Lillian chỉ là người vô tội bị hại.

"Chuyện này cũng khó mà nói, chỉ là, anh tin tưởng mẹ nhất định sẽ cố gắng thuyết phục cô Lillian, cho nên, Dĩ Mạch em cũng không cần lo lắng, coi như bọn họ cuối cùng không ở với nhau, cũng vẫn là ba mẹ của em, đây là việc sẽ không bao giờ thay đổi không phải sao?"

An Mặc Hàn rất có kiên nhẫn giải thích với An Dĩ Mạch, kể từ khi biết cha mẹ ruột của mình, An Dĩ Mạch trở nên đa sầu đa cảm, cô luôn luôn suy nghĩ rất nhiều, về điểm này, An Mặc Hàn đã từng hỏi Lãnh Hạ, chỉ là, Lãnh Hạ nói qua một thời gian An Dĩ Mạch sẽ tốt hơn, sau khi anh nghe xong cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cứ như vậy theo An Dĩ Mạch, chỉ mong cô có thể sớm khôi phục lại bộ dáng lúc trước.

"Ừ, em biết rồi."

An Dĩ Mạch không tiếp tục hỏi nhiều, thật ra thì chính cô cũng phát hiện, sau ngày đó cô cũng thường suy nghĩ rất nhiều, luôn suy nghĩ rất nhiều hỏi rất nhiều, chỉ là, mỗi lần, An Mặc Hàn cũng sẽ rất có kiên nhẫn giải thích cho cô, đối với lần này, cô cũng rất cảm động.

Đơn giản dùng qua bữa ăn tối, An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch đi ngủ, ngày mai lại là một ngày mới.

Một năm mới đã bắt đầu, mọi người cũng đã bắt đầu bận rộn cuộc sống, công việc đã trở lại quỹ đạo, tuy nhiên mỗi ngày cũng có tin tức bát quái làm cho người ta phấn chấn.

Sau hai tuần lễ tên tuổi An Dĩ Mạch đang được mọi người biết đến, tên tuổi An Dĩ Mạch lại lần nữa được mọi người biết đến, như vậy, tin tức lần này chính là, hai tháng sau, tổng giám đốc Mặc Mạch quốc tế An Mặc Hàn sắp sửa đính hôn với tiểu thư An Dĩ Mạch của tập đoàn Thượng Quan.

Sau khi chuyện này được đưa tin, có không ít người hâm mộ An Dĩ Mạch, dĩ nhiên càng nhiều người là ghen tỵ, mặc dù bọn họ cũng không có thấy qua dáng vẻ thật sự của An Dĩ Mạch, nhưng An Mặc Hàn là người tình hoàn mỹ trong lòng mỗi người phụ nữ, hơn nữa, còn là tin tức nóng hổi nhất một người đàn ông hoàng kim còn độc thân, nhưng bây giờ lại được truyền ra tin tức hai tháng sau sắp sửa đính hôn, điều này làm cho mọi người tiếp nhận như thế nào đây.

Dĩ nhiên, ghen tỵ với An Dĩ Mạch lợi hại và thích đáng nhất là người đã từng có tin đồn với An Mặc Hàn, chẳng hạn như Hàn Ngữ Yên, chẳng hạn như một người khác là tiểu thư của Thượng Quan gia Thượng Quan Hồng đã đính hôn với Tô Lạc, dĩ nhiên trừ họ ra vẫn có người khác, nhưng họ thật sự được mọi người chú ý nhất.

Sau khi chuyện được truyền ra, thấy An Mặc Hàn từ chối bất kỳ ký giả truyền thông nào, các ký giả truyền thông càng không tìm được An Dĩ Mạch, chỉ là, tất cả mọi người nói khắp nơi đều có bất quái, không tìm được An Mặc Hàn, bọn họ cũng chỉ có thể đi tìm người đã từng có xi căng đan với An Mặc Hàn.

Tự nhiên, bọn họ lại tìm Hàn Ngữ Yên, chỉ là, khi Hàn Ngữ Yên đang tiếp nhận phỏng vấn, Dư Huyền đứng lúc đi tới nghe được Hàn Ngữ Yên nói với ký giả.

"Mặc dù An tiểu thư trước kia đang làm việc ở Phi Tinh Đối Nguyệt, chỉ là, hiện tại cô ấy là con gái của tổng giám đốc Thượng Quan, chắc chắn sẽ không đi đến địa phương đó rồi, mọi người có thể yên tâm, An tiểu thư nhất định là có chỗ hơn người hấp dẫn tổng giám đốc An, cho nên, tôi sẽ chúc bọn họ hạnh phúc."

Mỗi câu nói của Hàn Ngữ Yên đều rất chân thành, chỉ là, người khác nghe thấy cũng là đang nói An Dĩ Mạch là không phải, Dư Huyền nghe thấy chính xác đang nói xấu An Dĩ Mạch.

"Hàn tiểu thư, An tiểu thư thật từng làm việc trong Phi Tinh Đối Nguyệt sao?"

"Xin hỏi Hàn tiểu thư là làm sao biết đây?"

"Tổng giám đốc Thượng Quan cũng biết chuyện này sao?"

Càng ngày càng nhiều vấn đề về phía Hàn Ngữ Yên, Hàn Ngữ Yên làm bộ như đáng vẻ hốt hoảng, chỉ là, cũng đúng lúc người khác không nhìn thấy cô ta ở nơi này cười gian một cái, sau đó khi đối mặt với mọi người vừa là đáng vẻ hốt hoảng.

"Hàn tiểu thư, lúc trước người đàn ông xuất hiện ở cửa nhà Hàn tiểu thư không phải chính là tổng giám đốc An chứ?"

"Hàn tiểu thư bởi vì cô ghen tỵ với An tiểu thư như vậy cô mới vu oan cho cô ấy sao?"

Ban đầu, Hàn Ngữ Yên muốn trả lời câu hỏi của ký giả, như vậy bọn họ sẽ cho là cô chấp nhận việc này, nhưng không thể nghĩ đến có ký giả lại hỏi ra chuyện kia.

Sự việc lần đó căn bản cũng không có những người khác biết người đàn ông kia là An Mặc Hàn, lúc ấy Hàn Ngữ Yên cũng không thể tự mình đi nói người đàn ông kia là An Mặc Hàn, chỉ là không có nghĩ tới lâu như vậy tự nhiên sẽ có ký giả hỏi đến vấn đề này, nhưng mà, nếu anh ta hỏi, nếu như cô không trả lời cũng không hề phép lắm.

Trong lòng Hàn Ngữ Yên đang hả hê cười cười, trong lòng đang suy nghĩ không biết An Dĩ Mạch nếu như mà biết rõ người đàn ông này là An Mặc Hàn như trong lời nói thì có vẻ mặt gì, nghĩ tới đây, cô cũng đã không kịp chờ đợi muốn thấy được nét mặt của An Dĩ Mạch rồi.

Chỉ là, khi đang đối mặt với ký giả, vẻ mặt cô càng thêm hoảng loạn, người ký giả đã hỏi câu hỏi đó thấy bộ dáng này của Hàn Ngữ Yên trong lòng đã xác định người đàn ông kia chính là An Mặc Hàn rồi, nhưng anh ta còn muốn chính miệng Hàn Ngữ Yên nói ra thì tốt hơn.

"Hàn tiểu thư, người kia có phải tổng giám An hay không đây?"

Bên này, Hàn Ngữ Yên đang muốn trả lời, nhưng mà, giọng nói Dư Huyền lại làm cho lời nói của Hàn Ngữ Yên mới vừa muốn nói ra khỏi miệng nhất thời nghẹn ở trong cổ họng.

"Các người muốn biết đáp án sao không tự mình đi hỏi tổng giám An đây? Tôi còn không biết rằng các ký giả muốn biết chuyện riêng tư của tổng giám đốc An vẫn còn phải hỏi qua một người không liên quan chút nào với tổng giám đốc An."

Giọng nói Dư Huyền âm đầy quyền rũ, hiện nay cô lại có ý đề thấp giọng nói, khiến cho mọi người nghe lại nhiều hơn một loại quyền rũ chết người, hiện trường đã không người nào dám mở miệng, nhìn thấy tình huống bây giờ, Hàn Ngữ Yên một trận tức giận, cô thật vất vả mới đưa tới chủ đề, cứ như vậy bị Dư Huyền đánh về lại nguyên hình, làm sao cô có thể cam chịu.

"Như vậy, chẳng lẽ Dư tiểu thư cô có quan hệ với tổng giám đốc An? Tôi ở chung một chỗ với Mặc Hàn lâu như vậy, ~Tuyen83~dd~lqđ~ nhưng cho tới bây giờ không có nghe Mặc Hàn đề cập đến tên tuổi của Dư tiểu thư,

Chỉ có điều, tôi lại thật sự nghe Tô Lạc tiên sinh đề cập đến tên tuổi của Dư tiểu thư, nhưng, Tô Lạc tiên sinh giống như đã đính hôn với Thượng Quan tiểu thư."

Mặc dù Hàn Ngữ Yên nói chuyện không đầu, nhưng các ký giả nghe hiểu, những lời này của Hàn Ngữ Yên biểu hiện ra hai ý, một là Hàn Ngữ Yên cô thật sự đã ở chung một chỗ với An Mặc Hàn, còn một chính là Dư Huyền thích Tô Lạc, nói khó nghe một chút chính là, thế nhưng Dư Huyền trở thành người thứ ba ở giữa Tô Lạc và Thượng Quan Hồng.

"Ha ha, lần đầu tiên tôi còn phát hiện ra Hàn tiểu thư sẽ kể chuyện cười như vậy đấy? Mặc dù tôi không biết quan hệ của Hàn tiểu thư và tổng giám đốc An, nhưng tôi biết Hàn tiểu thư cô từng có con, chẳng lẽ đứa bé kia là của tổng giám đốc An hay sao? À, vậy phải làm sao bây giờ đây? Tổng giám đốc An muốn kết hôn với Dĩ Mạch? Đúng rồi Hàn tiểu thư, tổng giám đốc An có nói qua an bài ổn thỏa cho cô như thế nào sao?"

Miệng Dư Huyền có thể độc hơn nhiều so với Hàn Ngữ Yên, dù sao Hàn Ngữ Yên đều tự mình không biết xấu hổ. Cô cũng không cho cô ta mặt mũi,

hon nữa, về việc Hàn Ngữ Yên có con nhóm truyền thông cũng đều đã biết, hôm nay cô sẽ hỏi đến đứa bé có phải là con của An Mặc Hàn hay không, cũng đã dồn Hàn Ngữ Yên đến chỗ chết, Hàn Ngữ Yên nắm đôi tay thật chặt, móng tay cũng bấm vào trong thịt cũng không có cảm giác, cô chỉ là oán hận nhìn Dư Huyền.

Hiện tại cô tiến cũng không được, lùi cũng không xong, không ngờ vốn là cục diện được cô không chế thật tốt, hôm nay cục diện không chỉ mất không chế, lại thành hai mặt giáp công về phía cô.

Nếu như cô trả lời nói đứa bé là của An Mặc Hàn, cô nghĩ An Mặc Hàn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, hon nữa còn nói rõ lúc đó cô là người thứ ba chen giữa An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, nếu như cô nói đứa bé không phải của An Mặc Hàn, như vậy, mới vừa rồi lời nói cô dùng để phản kích Dư Huyền lại nói có quan hệ với An Mặc Hàn thì không được thành lập, bây giờ cô thật sự bị tấn công hai phía, tiến lùi đều khó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit: Tuyen83_DDLQĐ

"Hàn tiểu thư, tại sao không nói chuyện?"

Dư Huyền nhìn về mặt tức giận của Hàn Ngữ Yên, về mặt tràn đầy sự châm chọc, bây giờ nét mặt của Hàn Ngữ Yên cũng đã giải thích rõ tất cả các vấn đề, căn bản cũng không cần các ký giả hỏi cái gì nữa.

"Được rồi, các bạn ký giả, nếu như muốn biết chuyện đính hôn của Tổng giám đốc An và An tiểu thư, tôi nghĩ đến ngày hôm đó tổng giám đốc An nhất định sẽ tự mình mời mọi người tham gia nghi thức đính hôn của anh ấy, dù sao, An tiểu thư là người tổng giám đốc An yêu nhất."

Dư Huyền nói xong những lời này không để ý nét mặt của ký giả và Hàn Ngữ Yên, kiêu ngạo giẫm đôi giày cao gót đi vào công ty.

Bên này các ký giả cũng bởi vì lời nói của Dư Huyền mà rời đi, chỉ để lại Hàn Ngữ Yên một mình đứng lẻ loi ở nơi đó, lúc này trong lòng Hàn Ngữ Yên đã tràn đầy hận thù, không chỉ đối với An Dĩ Mạch, còn có là Dư Huyền.

Kể từ khi Dư Huyền bước vào giới diễn viên địa vị danh tiếng của cô vẫn đi lên, mà Hàn Ngữ Yên cô, vốn là người nổi bật ở giới diễn viên, kể từ sau chuyện lần đó, cô mất đi tất cả, mà những thứ kia đáng lẽ đều nên thuộc về cô nhưng bây giờ đều ở trên người của Dư Huyền.

"Này, giúp em làm một việc, điều kiện tùy anh."

Hàn Ngữ Yên cầm điện thoại gọi vào số đã mấy ngày rồi cũng chưa gọi.

"Bảo bối, em chắc chắn điều kiện sẽ tùy theo anh?"

Bên đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói âm trầm của người đàn ông, nghe thấy giọng nói của người đàn ông, mặt của Hàn Ngữ Yên đỏ lên một chút, sau đó dịu dàng nói "Em đã lừa gạt anh khi nào."

Nghe được lời nói của Hàn Ngữ Yên người đàn ông nhỏ giọng cười cười, sau đó Hàn Ngữ Yên nhỏ giọng nói cái gì, chỉ nghe được người bên đầu kia điện thoại nói được, cúp điện thoại Hàn Ngữ Yên cười càng thêm yêu mị, hoàn toàn không luống cuống như mới vừa rồi.

"An Mặc Hàn, tin tức này anh truyền đi lúc nào, tại sao em một người trong cuộc cũng không biết đây?"

Trong phòng làm việc của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch cầm một quyển tạp chí đặt trên bàn chất vắn An Mặc Hàn, mà An Mặc Hàn chỉ liếc mắt nhìn tạp chí, sau đó lại tiếp tục công việc, mà Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền nghe được tin tức muốn tới đây xác nhận, hai người nghe được An Dĩ Mạch hỏi như thế càng kinh ngạc hơn cảm đều muốn rút xuống.

Cảm thấy chuyện này An Dĩ Mạch cũng không biết, tiếng thờ dài thờ dài, An Mặc Hàn thật là quá mạnh mẽ, chuyện quan trọng như vậy lại gạt An Dĩ Mạch, nếu như cậu ấy và người khác kết hôn coi như xong, nhưng mà người cậu ấy muốn đính hôn là Dĩ Mạch, không ngờ Dĩ Mạch là người trong cuộc cũng không biết chuyện này, lần này An Mặc Hàn chết chắc.

Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền hai người dùng tạp chí để che khuôn mặt của họ, chỉ lộ ra một đôi mắt len lén nhìn tình huống chiến tranh của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch bọn họ.

"Dĩ Mạch, chuyện này tối ngày hôm qua anh đã nói rõ ràng nói với em, em đồng ý."

An Mặc Hàn cười vô cùng tà mị, hon nữa cặp mắt đào hoa kia quả thật muốn mê đảo mọi người, nhưng là, một chiều này lại không dùng được với một người là An Dĩ Mạch.

"Tôi hôm qua quyết định? Đã hỏi em? Sao em không biết?"

An Dĩ Mạch cầm tạp chí muốn ném lên người An Mặc Hàn, nhưng bị An Mặc Hàn tránh được.

"Em quên sao? Tôi hôm qua ở trên giường....."

An Mặc Hàn đang muốn nói tôi hôm qua khi bọn họ ở trên giường triển miên An Dĩ Mạch đã đồng ý, nhưng khi nhìn đến trên ghế sofa hai người này đang ngồi hoàn toàn xem như là kịch hay nhất thời ngừng lại lời xém chút nữa nói ra khỏi miệng.

Bên này hai người đang bắt đầu lắng tai nghe đột nhiên An Mặc Hàn không nói, ~Tuyen83~dd~lqđ~ bọn họ nghi ngờ len lén lộ ra mắt liếc nhìn chuyện như thế nào, nhưng khi bọn họ mở mắt thấy tình huống chính là An Mặc Hàn đang lạnh lùng nhìn hai người, An Dĩ Mạch đang đẩy nghi ngờ nhìn bọn họ, trên mặt còn có một chút kinh ngạc, hình như là mới vừa phát hiện hai người, lần này bọn họ hoàn toàn đau khổ rồi, thật sự bị An Dĩ Mạch hoàn toàn coi như không thấy.

Hai người chính là bởi vì An Dĩ Mạch không nhìn thấy bọn họ mà đau lòng, một trận lãnh khí về phía bọn họ mà đến, hai người từ từ ngẩng đầu nhìn về phía ngọn nguồn lãnh khí, thấy An Mặc Hàn giống như là muốn ăn hai người bọn họ, sau đó hai người nhìn nhau, nói một câu còn có chuyện co căng chạy.

"Bọn họ đến đây lúc nào, tại sao em không phát hiện?"

Hai người đi tới cửa thì nghe thấy An Dĩ Mạch hỏi ra những lời này, sau đó bọn họ đau khổ mà rơi lệ.

"Không quan trọng, không cần phải để ý đến bọn họ."

Nhưng hiện tại An Mặc Hàn vô cùng vui mừng, giống như điều này thật sự vẫn là lần đầu tiên bọn họ ở chỗ này lâu như vậy mà An Dĩ Mạch không có phát hiện ra bọn họ, tại sao anh có thể không vui đây, nghe được lời nói của An Mặc Hàn hai người ở trong lòng càng thêm khinh bỉ An Mặc Hàn.

"Đúng rồi, An Mặc Hàn, anh còn chưa nói chuyện này là chuyện gì xảy ra chứ, em nói hôm nay khi em đi vào phòng làm việc cười một cái bọn họ cũng chạy tới chúc mừng em, bây giờ em cảm thấy chuyện đính hôn em cũng không biết!"

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn cười đáng vẻ đáng đánh đòn, càng tức giận hơn, rốt cuộc An Mặc Hàn dừng lại công việc sau đó kéo An Dĩ Mạch qua để cho cô ngồi vào trên đùi của anh, hai cánh tay càng ôm cô thật chặt, cầm đặt vào trên vai của cô, sau đó cầm lên tạp chí của An Dĩ Mạch lúc đi vào.

Bìa tạp chí chính là hình ảnh của anh, bởi vì truyền thông không có hình của An Dĩ Mạch cho nên cũng chỉ có một mình anh, tựa đề lớn trên trang bìa tạp chí chính là tổng giám đốc Mặc Mạch quốc tế An Mặc Hàn sắp đính hôn với tiểu thư An Dĩ Mạch của tập đoàn Thượng Quan mới vừa nhận về.

"Sớm biết nên tiết lộ một tấm hình của em ra ngoài, em xem bản thân anh có phải có chút cảm giác cô đơn hay không?"

Khi An Mặc Hàn khiêm tốn nói ra những lời này An Dĩ Mạch thiếu chút nữa hộc máu, tình cảm nghiêm túc kia sao cầm lên tạp chí quan sát nửa ngày liền nói ra những lời này, cô còn tưởng rằng anh sẽ giải thích cho cô.

An Dĩ Mạch hít vào một hơi thật dài, sau đó cố gắng đè nén lại tâm tình của mình không để cho mình nổi giận, lộ ra một nụ cười rục rờ vô song nhìn về phía An Mặc Hàn, An Mặc Hàn thấy nụ cười của An Dĩ Mạch lập tức không nói, mà là ánh mắt trầm xuống, kéo cô qua liền hôn lên.

Kết quả chính là An Dĩ Mạch tròn tròn mắt, cô cũng không muốn cái hiệu quả này, thế nào An Mặc Hàn lại đến hôn cô.

"Ừm....."

An Dĩ Mạch dùng sức đẩy An Mặc Hàn ra, nhưng là cho tới bây giờ cô đối với việc này cũng không thắng nổi An Mặc Hàn, dĩ nhiên lần này cũng giống vậy, cô vẫn không có đẩy ra được An Mặc Hàn, kết quả chính là cô vừa muốn hỏi còn chưa kịp hỏi, bị An Mặc Hàn kéo vào phòng ngủ phía sau phòng làm việc, sau đó cô bị An Mặc Hàn lôi kéo triển miên nhiều lần, cuối cùng một chút hơi sức cũng không có.

Sau đó An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn vừa mặc y phục còn vừa không quên làm đẹp trong mắt tràn đầy khi thường, trong lòng càng thêm khinh bỉ nhìn anh vô số lần.

"An Mặc Hàn, anh tuyệt đối là cầm thú."

An Dĩ Mạch hung hăng nói, An Mặc Hàn nghe được cô nói khê chau mày, sau đó động tác mặc quần áo dừng lại vừa nguy hiểm đến gần An Dĩ Mạch.

"Anh..... anh muốn làm gì?"

An Dĩ Mạch cẩn thận từng li từng tí nhìn An Mặc Hàn từng bước từng bước mà ép sát, cũng cẩn thận lui về phía sau, nhưng bởi vì y phục của cô cũng bị An Mặc Hàn mới vừa xé rách, cho nên cô cũng chỉ có dùng một cái mền bao lấy thân thể của mình, An Mặc Hàn từng bước từng bước mà ép sát, An Dĩ Mạch nắm lấy cái mền thật chặt lui về phía sau, cho đến khi lui đến góc tường, An Dĩ Mạch mới mở miệng hỏi Mặc Hàn.

"Không phải em nói anh là cầm thú sao?"

An Mặc Hàn cười khác thường tà mị, vốn anh rất tuấn mỹ, hơn nữa cười như vậy, là một phụ nữ đều sẽ bị hấp dẫn, chỉ là, những người phụ nữ này cũng không bao gồm An Dĩ Mạch.

Bởi vì cô đã thấy An Mặc Hàn cười như thế rất nhiều lần, cô cũng biết đây là ý vị như thế nào, khi mỗi lần An Mặc Hàn vừa có nụ cười như thế, chính là khi anh muốn phát ra bản chất cảm thú, nhưng, hu hu hu, trong lòng An Dĩ Mạch đấu tranh thật lâu, An Mặc Hàn cười như thế thật sự là quá mê người, hu hu hu.

"Em sai lầm rồi."

Cuối cùng, An Dĩ Mạch đấu tranh lâu như vậy nội tâm của mình vẫn bị chinh phục, đôi tay cô nắm lấy lỗ tai của mình, bủn rủn môi môi, giống như là một Tiểu Bạch Thỏ, rất đáng yêu.

"Ha ha."

An Mặc Hàn cắn ở trên môi của cô một cái, sau đó lại tiếp tục mặc y phục của mình.

"Anh....."

An Dĩ Mạch then quá thành giận, siết chặt hai tay thành nắm đấm hung hăng nhìn An Mặc Hàn, đáng chết, cô lại bị An Mặc Hàn đùa bỡn.

"Ngoan, anh đi công việc. Em nghỉ ngơi một lát nữa."

An Mặc Hàn mặc kệ vẻ mặt An Dĩ Mạch tức giận đi ra phòng ngủ, trong lòng An Dĩ Mạch đang nguyên rủa An Mặc Hàn, bên này An Mặc Hàn cầm y phục đi vào.

An Dĩ Mạch nhìn thấy y phục trong tay anh, trong lòng thư thái một chút, nhưng mà trên mặt lại là một vẻ mặt then quá thành giận.

"Không phải anh đã đi làm việc rồi hả?"

An Dĩ Mạch nhận lấy y phục kẻ sọc màu, cũng không có bắt tay vào việc mặc quần áo, An Mặc Hàn cười cười, cầm lấy y phục mặc vào từng cái từng cái cho An Dĩ Mạch.

"Phải đi làm việc nha, mua quần áo cho em rồi."

"Anh mua?"

Y phục rất vừa người, rất giống An Mặc Hàn mua, chỉ là không thể nào là anh, bởi vì anh mới vừa đi ra ngoài mười phút không thể nào mua được y phục nhanh như vậy.

"Không phải, Anna mua."

An Mặc Hàn tùy ý nói, nhưng mà trên mặt lại có nụ cười cưng chiều, hiện tại anh thật sự có thể lớn tiếng nói cho người khác biết anh và An Dĩ Mạch ở cùng một chỗ.

"Em nói thường thức của anh cũng không có tốt như vậy."

An Dĩ Mạch bủn rủn môi, An Mặc Hàn lắc đầu một cái cười cười.

"Anh cũng chỉ tự mình nói ra số đo."

Khi An Mặc Hàn nói câu nói này mặt của An Dĩ Mạch đỏ một chút, An Mặc Hàn thấy An Dĩ Mạch như vậy không nhịn được ôm cô vào trong ngực, thật ra thì đây chính là điểm mà anh thích nhất ở An Dĩ Mạch, anh và Dĩ Mạch đã ở chung với nhau đã nhiều năm như vậy Diễn~đàn~lê~quý~đôn hơn nữa, bọn họ cũng cùng ngủ chung gối rất nhiều năm, nhưng khi mỗi lần chỉ cần vừa nói loại chuyện như vậy An Dĩ Mạch sẽ đáp lại giống như là một cô gái nhỏ mới biết yêu hay xấu hổ.

Nhìn gương mặt đỏ An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn không nhịn được tiến lên cắn một cái, sau đó ôm An Dĩ Mạch ngồi lên giường.

"Dĩ Mạch, sau khi đính hôn hai chúng ta đi hưởng tuần trăng được không?"

An Mặc Hàn nhẹ nhàng nói, sau khi An Dĩ Mạch nghe kẻ sọc màu, sau đó từ trong ngực của anh lui ra nhìn lên anh trên choker.

"Anh..... Đây coi như là cầu hôn sao?"

"Ha ha....."

An Mặc Hàn cười ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực, sau đó hôn lên trán cô một cái.

"Đúng, em có đồng ý gả cho anh sao?"

Chương 95

Editor: Tuyen83~ĐDLQĐ

"Ừ..... đề em suy nghĩ đã."

An Dĩ Mạch nghịch ngợm cười một tiếng, làm bộ như muốn suy nghĩ, An Mặc Hàn nhìn thấy cái nét mặt này của An Dĩ Mạch nở nụ cười, nghe được câu trả lời của cô anh cũng không thất vọng, bởi vì anh hiểu rõ An Dĩ Mạch nhất định sẽ đồng ý, nhưng bây giờ anh lại không hy vọng Dĩ Mạch đồng ý, bởi vì anh còn chuẩn bị một lễ cầu hôn long trọng nhất, cho đến lúc đó, Dĩ Mạch đồng ý cũng không muộn.

"Đưa ngón."

An Mặc Hàn cung chiều vuốt vuốt mái tóc của cô, An Dĩ Mạch nghịch ngợm cười cười với anh, sau đó yên ỗn tựa vào trong ngực của anh, trong lòng tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Thật ra thì, nhất định cô sẽ đồng ý anh, bọn họ đã trải qua nhiều năm bên nhau như vậy, cho tới nay tất cả những gì cô muốn là có thể danh chính ngôn thuận đứng ở bên cạnh anh, nhưng là, trước kia bởi vì mối quan hệ giữa bọn họ, vẫn luôn là bí ẩn giữa bọn họ.

Mỗi một lần nghe được xì căng đan của anh, có lúc cô sẽ ghen tỵ với những người phụ nữ kia, bởi vì tên tuổi của các cô ấy có thể xuất hiện đứng bên cạnh An Mặc Hàn với thân phận là người yêu của An Mặc Hàn, mà cô lại chỉ có thể lấy thân phận là chị gái xuất hiện ở bên cạnh An Mặc Hàn, mặc dù mỗi một lần cô đều sẽ đi lấy xì căng đan của An Mặc Hàn để đùa giỡn anh, thật ra thì, những điều này đều là cô muốn che giấu vẻ mặt mất mát của mình.

Cô biết An Mặc Hàn chắc chắn biết những chuyện này, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không nói mà thôi, nhưng mỗi lần cô lấy anh ra đùa giỡn An Mặc Hàn chắc chắn sẽ vô ý giải thích cho cô, khi đó, thật ra thì cô là vui vẻ nhất.

Ở nước ngoài mấy năm nay, đôi khi cô cũng rất lo lắng, danh tiếng của An Mặc Hàn càng ngày càng cao, thành tựu càng ngày càng nhiều, anh là người tình hoàn mỹ ở trong lòng của tất cả đàn bà, thật ra thì, khi đó, cô rất lo lắng An Mặc Hàn sẽ thật sự cùng người khác ở chung một chỗ, không phải không tin An Mặc Hàn, mà là không tin mình.

Chỉ là, sau sự thật lại chứng minh, bọn họ thành công, bọn họ kiên trì được rồi, sau này bọn họ cũng sẽ hạnh phúc vĩnh viễn.

Mặc dù An Dĩ Mạch nhắm mắt lại, nhưng An Mặc Hàn lại thấy được khóe mắt của An Dĩ Mạch không tự chủ chảy ra nước mắt, anh đau lòng cười cười, hôn xuống trán An Dĩ Mạch một cái, trong lòng càng thể sau này sẽ không để cho An Dĩ Mạch chảy nước mắt.

Hai người cứ như vậy ôm nhau nhìn nhau chẳng nói gì, không có ai mở miệng nói chuyện trước, An Dĩ Mạch vẫn luôn đang nhớ lại giữa bọn họ đã trải qua đủ loại, An Mặc Hàn còn lại là cung chiều nhìn phản ứng của An Dĩ Mạch, không biết bao nhiêu lần nước mắt ở khóe mắt của cô rơi xuống.

Hai người yêu nhau đang ở bên nhau, coi như không nói lời nào cũng là hạnh phúc, mà thời gian hạnh phúc hầu như cũng trôi qua nhanh như vậy, một buổi chiều cứ trôi qua nhanh như vậy, An Mặc Hàn ôm thật chặt An Dĩ Mạch ngủ thiếp đi, đợi đến khi bọn họ tỉnh lại trời cũng đã tối rồi.

An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ nhìn bố trí chung quanh trước mắt, tạm thời có chút không phản ứng kịp chỗ mình đang ở, chỉ là, khi nhìn gương mặt đẹp trai của An Mặc Hàn đang ngủ say một lần nữa, nhất thời cô yên tâm, cô nhìn An Mặc Hàn vẫn không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại cung chiều cười cười, sau đó lại nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh anh, cứ dịu dàng nhìn An Mặc Hàn như vậy.

Không bao lâu, ánh mắt của An Mặc Hàn giật giật, An Dĩ Mạch duỗi ra ngón tay gạt một cái lên chóp mũi của anh, sau đó An Mặc Hàn liền tỉnh lại, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt cười dịu dàng của An Dĩ Mạch.

"Mấy giờ rồi?"

Bởi vì mới vừa tỉnh lại, giọng nói của An Mặc Hàn có chút trầm thấp khàn khàn, chỉ là, lại hấp dẫn chết người, An Dĩ Mạch mắt hí một cái, tựa như tượng khắc rất mỹ lệ.

"Hơn sáu giờ."

An Dĩ Mạch không có di động vị trí của mình, vẫn cứ nhìn chăm chú vào An Mặc Hàn như vậy, giống như cả đời đều nhìn không đủ.

"Dậy thôi, chúng ta đi ăn một chút gì rồi về nhà."

Nhìn thấy An Mặc Hàn nghe cô nói hơn sáu giờ lại nhắm hai mắt lại, An Dĩ Mạch giật giật thân thể của mình, ngồi chồm hổm ở trên giường, đôi tay kéo một cánh tay An Mặc Hàn.

Bởi vì hơi sức vốn chênh lệch, cho nên, thời gian rất lâu An Dĩ Mạch cũng không kéo An Mặc Hàn từ trên giường lên, mà là đem mình mệt gần chết.

"Em đói rồi."

An Dĩ Mạch dứt khoát buông tha động tác kéo anh của mình, sau đó ngồi chồm hổm ở nơi đó nhìn An Mặc Hàn nhắm chặt hai mắt, chu chu môi nói với An Mặc Hàn.

Nghe được lời nói của cô trong nháy mắt An Mặc Hàn mở mắt, sau đó mượn sức của cô kéo cô lại.

"Muốn ăn cái gì?"

"Muốn ăn rất nhiều món ăn ngon."

Thấy mục đích của mình đã đạt được, An Dĩ Mạch cười rất vui vẻ, An Mặc Hàn thở dài, sau đó bắt đầu xuống giường chỉnh sửa y phục, lại đến gần chỉnh sửa cho An Dĩ Mạch một chút, mười phút sau, hai người đã đi tới bãi đậu xe, lái xe rời khỏi công ty.

Mùa đông ban đêm lạnh khác thường, bởi vì sợ An Dĩ Mạch lạnh, An Mặc Hàn còn thân thiết lấy áo khoác của mình mặc lên người của An Dĩ Mạch, rất nhanh, hai người liền đi tới quán ăn cây sồi, hiện tại là giờ cơm tối, cho nên nơi này khách ăn cơm tương đối nhiều.

Bọn họ đi tới vị trí bọn họ thường ngồi, sau đó gọi rất nhiều món, ngồi chờ thức ăn đến.

An Dĩ Mạch có thể là quá đói, đang trong quá ngồi chờ các loại thức ăn cô úp mặt trên bàn vẫn không có bất kỳ ảnh hưởng nào, giống như con cừu nhỏ sắp chết, hơn nữa, trong miệng còn một mực nói thảm chết đói chết đói.

Còn An Mặc Hàn khí độ tuấn tú ngồi ở đối diện An Dĩ Mạch, cung chiều nhìn động tác An Dĩ Mạch, vẫn không quên thỉnh thoảng dùng ngón tay điểm một cái lên chóp mũi của cô.

"Thật đúng lúc, tổng giám đốc An, An tiểu thư."

Hai người một người sắp bị chết đói, một người vừa vặn đang chơi đùa, một bóng dáng quyền rũ truyền tới giọng nói.

An Dĩ Mạch hơi nhú mày, từ trên bàn ngẩng đầu ngồi dậy đúng lúc thấy được vẻ mặt tươi cười yêu mị của Hàn Ngữ Yên, dĩ nhiên, đây không phải là nguyên nhân An Dĩ Mạch cau mày, nguyên nhân cô cau mày là bởi vì Hàn Ngữ Yên khoác tay người đàn ông kia, người đàn ông kia không phải là người khác, chính là Lục Viêm vị hôn thê của Chiêm Nhan.

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, thấy anh không có vẻ mặt gì, trong lòng có suy nghĩ, xem ra, An Mặc Hàn đã sớm biết Hàn Ngữ Yên và Lục Viêm có quan hệ rồi, An Dĩ Mạch bĩu môi, An Mặc Hàn thiệt là, giống như tất cả anh đều biết, người đàn ông này thật là một hồ ly tinh.

Khi An Dĩ Mạch đang trầm nghĩ ý nghĩ của mình, Hàn Ngữ Yên và Lục Viêm cũng có suy nghĩ của họ, còn trong lòng Hàn Ngữ Yên tràn đầy ghen tỵ, không sai, thời gian dài như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Hàn Ngữ Yên vẫn không học được nghe lời, cô ta vẫn thích An Mặc Hàn như cũ, muốn có được An Mặc Hàn, cũng vẫn ghi hận An Dĩ Mạch như cũ.

Hiện tại thân phận của An Dĩ Mạch lộ ra ngoài, trong lòng của cô ta ghi hận cô càng thêm sâu, tại sao tất cả đều là An Dĩ Mạch này, vừa bắt đầu, nguyên nhân bởi vì Thượng Quan Hồng, Hàn Ngữ Yên ghi hận với An Dĩ Mạch cũng không phải quá sâu, ngược lại là Thượng Quan Hồng, bởi vì khi đó để cho cô ta hăm dọa gia thế Thượng Quan Hồng, cho nên, cô ta xem Thượng Quan Hồng làm kinh địch lớn nhất của cô ta, cho nên, ~dieen daan lee quy ddoon~ Tuyen83~ khi Thượng Quan Hồng nói ra cùng với cô ta đối phó An Dĩ Mạch cô ta đã đồng ý, bởi vì cái dạng này Thượng Quan Hồng và An Dĩ Mạch sẽ không thể kết thành liên minh, một khi An Dĩ Mạch rút lui khỏi, cô ta sẽ có đầy đủ khả năng đi đối phó Thượng Quan Hồng.

Nhưng là, Thượng Quan Hồng người phụ nữ ngu ngốc kia, tại nghi thức đính hôn của mình muốn vũ nhục An Dĩ Mạch, lại không nghĩ rằng giúp đỡ An Dĩ Mạch tìm được cha mẹ ruột của mình.

Vì điều này, Hàn Ngữ Yên quên mất cô ta vốn cũng đồng ý Thượng Quan Hồng làm như vậy, nhưng sau lại thân thể của An Dĩ Mạch là bất kỳ người nào cũng không có dự liệu đến.

Bây giờ An Dĩ Mạch, không những có An Mặc Hàn, hơn nữa còn có gia thế hiển hách, cô chiếm giữ những điều tốt nhất trên cái thế giới này, cho nên, trong lòng của Hàn Ngữ Yên bất bình vô cùng.

Hàn Ngữ Yên nhìn thấy An Dĩ Mạch đang ăn vui vẻ hoàn toàn không nhìn bọn họ ở trong mắt, trong lòng càng thêm ghi hận rồi, ngón tay nắm lại thật chặt, như vậy mới có thể nhìn được sự ghen tỵ của mình.

Bên này, Lục Viêm thấy An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn nét mặt bên ngoài không có bày tỏ gì, chỉ là, khi nhìn thấy thần thái của An Mặc Hàn bình tĩnh, trong lòng của anh ta kêu lộp bộp, anh ta cảm giác An Mặc Hàn đều biết hết tất cả, nếu quả thật là như thế này, như vậy, An Mặc Hàn quá đáng sợ.

"Các người đang chắn hết ánh sáng của tôi."

Thấy bọn họ không để ý tới hai người vẫn không có bất kỳ ý muốn rời đi như cũ, An Mặc Hàn nhú nhú mày, trong lòng cười lạnh một tiếng, hai người kia thật đúng là đáng ghét, để cho người khác ăn cơm cũng không thể ăn yên ổn.

Nhìn An Dĩ Mạch một chút, thấy cô suy nghĩ hoàn toàn đắm chìm trong trong thức ăn, tâm tình An Mặc Hàn mới tốt một chút, chỉ là, anh cũng không quen bọn họ đang ăn cơm có hai người còn giống như là hai cây sừng đứng ở bên cạnh anh nhìn bọn họ ăn cơm, hơn nữa, lúc Dĩ Mạch ăn cơm đáng yêu như vậy, anh mới không muốn để cho người ngoài thấy đấy.

"Tổng giám đốc An và An tiểu thư từ từ dùng, chúng tôi đã quấy rầy, Ngũ Yên, chúng ta ngồi chỗ đó."

Lục Viêm rất thân thiện hướng An Mặc Hàn nói xin lỗi tạm biệt, chỉ là, nội tâm của anh ta vẫn còn chưa thoát khỏi từ trong khiếp sợ mới vừa rồi, mặc dù Hàn Ngũ Yên không tình nguyện, chỉ là, bây giờ lúc này cô cũng sẽ không đi trêu chọc Lục Viêm mất hứng.

"Ah, bọn họ nói gì? Đi như thế nào?"

An Dĩ Mạch cuối cùng rút khỏi suy nghĩ từ trong thức ăn của mình, lúc này mới phát hiện ra Lục Viêm và Hàn Ngũ Yên đã không còn đứng ở bên cạnh bọn họ, nhưng không có hai con ruồi này, cô thật đúng là vui vẻ rồi, ừm, nhìn một chút còn dư lại không quá nhiều thức ăn, cô lại đói bụng.

"Không nói gì? Có thể cảm thấy người khác mặt mũi khi ruồi bỏ một mực ở nơi này, cho nên liền bay đi."

An Mặc Hàn biết suy nghĩ của An Dĩ Mạch, cho nên liền theo lời An Dĩ Mạch lại làm tổn thương Lục Viêm và Hàn Ngũ Yên một lần.

Bên này, Hàn Ngũ Yên và Lục Viêm cách bọn họ cũng không xa nhưng hoàn toàn nghe rõ ràng cuộc nói chuyện giữa bọn họ, sắc mặt của hai người không được tốt, đương nhiên là bị An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch trêu chọc, nhưng mà lúc này bọn họ cũng không thể đi ra ngoài phân bác, cũng chỉ có thể chịu đựng.

"An Dĩ Mạch....."

Hàn Ngũ Yên hung hăng thì thầm tên An Dĩ Mạch, trong giọng nói đầy vẻ tức giận và hận ý, Lục Viêm thấy cái bộ dáng này của Hàn Ngũ Yên, lạnh lùng cười cười, chỉ là, bởi vì Hàn Ngũ Yên vẫn đắm chìm trong cơn giận của mình, cho nên cũng không có phát hiện nụ cười của Lục Viêm.

"Ha ha, An Mặc Hàn anh thật là càng ngày càng biết nói chuyện, nhưng em cũng không nghĩ tới bọn họ thế nhưng trở nên tự giác như vậy."

Giọng nói trong trẻo của An Dĩ Mạch truyền tới trong lỗ tai Lục Viêm và Hàn Ngũ Yên, hai người càng thêm nổi giận.

"Không ăn."

Hàn Ngũ Yên tức giận để xuống đồ ăn đang muốn đi đến giằng co với An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, chỉ là, Lục Viêm lại giữ cô ta lại.

"Anh làm gì đấy? Anh không nghe thấy bọn họ nói chúng ta thế nào sao?"

"Ngồi xuống, em không nên kích động."

Lục Viêm nhú nhú mày, trong lòng chán ghét với Hàn Ngũ Yên lại tăng lên mấy phần, Hàn Ngũ Yên quá vọng động rồi, cô ta không biết nhẫn nại, như vậy sẽ hư chuyện lớn của anh ta, hiện tại anh ta thật muốn suy nghĩ một chút ban đầu tìm tới Hàn Ngũ Yên là đúng hay sai rồi.

"Không phải em kích động? Ha ha, Lục Viêm, nhưng Hàn Ngũ Yên em vẫn là lần đầu tiên bị người khác nói ra là con ruồi, em nhất định phải đi tìm An Dĩ Mạch, em sẽ không bỏ qua cho cô ấy."

Hàn Ngũ Yên còn chưa hoàn toàn mất đi thần trí, vì không để cho An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nghe được, cô ta cố ý đè thấp giọng nói của mình, nhưng mà lửa giận trong lòng một chút cũng không thờ bình thường.

"Em đi ra ngoài thì thế nào, Ngũ Yên, em ngoan ngoãn nghe lời, mối thù này, một ngày nào đó anh sẽ báo thù cho em, bây giờ còn chưa phải lúc."

Nét mặt Lục Viêm lập tức trở nên vô cùng ác độc, Hàn Ngũ Yên trong lòng giật mình, thấy cái bộ dáng này của Lục Viêm, trong lòng có chút sợ, chỉ là, lại bị cô ta đè xuống rất tốt.

Nhưng bây giờ trên người Lục Viêm tràn đầy vẻ giết chóc, vẻ mặt càng thêm ác độc dữ tợn, cho tới bây giờ Hàn Ngũ Yên cũng chưa từng thấy, giống như ở lại bên cạnh Lục Viêm nhiều hơn một giây sẽ lập tức bị giết chết.

Mặc dù cô ta sợ hãi nhưng được cô ta ép xuống rất tốt, chỉ là, vẫn bị Lục Viêm đã cẩn thận phát hiện ra rồi, anh ta nhẹ nhàng ôm Hàn Ngũ Yên, đôi tay vỗ nhẹ phía sau lưng của cô ta, an ủi cho cô ta, nhưng thái độ vẫn ác độc và dữ tợn, bây giờ còn mang theo chán ghét, chỉ là, anh ta mở miệng nói chuyện cũng là dịu dàng như vậy.

"Ngũ Yên, em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em báo thù, cho nên em phải tin tưởng anh, nhin một lúc, chúng ta sẽ thành công một đời, hả?"

Nghe giọng nói của Lục Viêm vô cùng dịu dàng, Hàn Ngũ Yên không tự chủ gật đầu một cái, bên này, Lục Viêm hả hê cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96

Edit: Tuyen83~ddlqđ

"Tổng giám đốc An, có hứng thú uống một chén hay không."

Đợi đến khi An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ăn cơm xong đang muốn đi về, Lục Viêm và Hàn Ngữ Yên xuất hiện, Lục Viêm vẫn cười rất nhã nhặn, nhưng không biết vì sao, An Dĩ Mạch nhìn nụ cười nhã nhặn của anh ta lại cảm giác vô cùng lo lắng như vậy.

"Được."

Dĩ nhiên An Mặc Hàn cũng sẽ không thua bởi Lục Viêm, anh cười càng thêm tà mị, nhìn thấy anh cười như vậy, Hàn Ngữ Yên nhất thời đỏ mặt, An Dĩ Mạch thấy phản ứng của Hàn Ngữ Yên, bắt đầu dĩ liếc mắt, sau đó thân mật khoác cánh tay An Mặc Hàn ở trong ánh mắt ghen tị của Hàn Ngữ Yên, hơn nữa đầu còn nhẹ nhàng tựa lên bả vai của anh, An Mặc Hàn chẳng những không từ chối, ngược lại càng ôm chặt lấy An Dĩ Mạch hơn, một màn này ở trong mắt của Hàn Ngữ Yên nhìn chói mắt như vậy.

Cô nắm đôi tay thật chặt, Lục Viêm phát hiện động tác của Hàn Ngữ Yên nhẹ nhàng cầm tay của cô ta, sau đó nhìn về phía An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch từ thế đưa tay xin mời.

Dĩ nhiên An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không ngồi cùng xe với hai người bọn họ, bọn họ vẫn lái xe của mình, ở trong xe, An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ hỏi An Mặc Hàn.

"An Mặc Hàn, tại sao anh phải đồng ý đi uống một chén với anh ta, em luôn cảm giác người này cười làm cho người ta lo lắng."

An Dĩ Mạch nói xong không quên vòng chắc hai tay của mình run lên, thấy động tác của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn cười cười, nghĩ đến Lục Viêm, An Mặc Hàn cười càng thêm yêu nghiệt tà mị.

"Anh cười cái gì? Chẳng lẽ nói, anh lại biết những gì."

An Dĩ Mạch lại gần anh, cẩn thận quan sát gương mặt tuần tú của anh, nhưng cũng không phát hiện cái gì mà cô không biết.

"Anh và em cũng biết như nhau, được rồi, không nên suy nghĩ nhiều, đến lúc đó cũng biết anh ta muốn làm cái gì, chỉ là, Lục Viêm cũng không phải là người không biết chừng mực, tạm thời anh ta vẫn sẽ không đối phó với chúng ta như thế nào, coi như anh ta sẽ đối phó với chúng ta như thế nào, không phải là còn có anh sao?"

An Mặc Hàn vừa lái xe, vừa hôn lên trán An Dĩ Mạch một cái, để cho cô yên tâm.

An Dĩ Mạch gật đầu một cái, nhìn An Mặc Hàn cười cười.

"Cũng đúng, anh vẫn còn ở đây chứ sao."

Mặc dù chỉ là một câu nói lơ đãng, nhưng là, An Dĩ Mạch không biết câu này lại làm cho trong lòng của An Mặc Hàn sôi trào thật lâu.

"Cũng đúng, anh vẫn còn ở đây sao!"

Ha ha, cho tới bây giờ những lời như vậy An Dĩ Mạch cũng chưa từng nói qua, trước kia không có về sau cũng không có, bọn họ ở bên nhau nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ An Dĩ Mạch cũng chưa nói qua ở phía sau của cô còn có An Mặc Hàn ở đây, có chuyện gì cô đều có thể tìm anh, cũng có thể lệ thuộc vào anh, nhưng bây giờ, thế nhưng An Dĩ Mạch không tự chủ nói ra những lời này, trong lòng An Mặc Hàn hết sức kích động.

"Anh làm sao vậy?"

An Dĩ Mạch nhìn về mặt An Mặc Hàn đột nhiên trở nên vô cùng kích động, khắp khuôn mặt là nghi ngờ.

"Không có việc gì, chỉ là, Dĩ Mạch, anh rất vui mừng rốt cuộc em cũng chịu dựa vào anh."

An Mặc Hàn lời nói mặc dù điên cuồng, chỉ là, An Dĩ Mạch vẫn là nghe hiểu, cô nở nụ cười tươi, sau đó không nói gì thêm, ngược lại là nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ là, lúc An Mặc Hàn không nhìn thấy, An Dĩ Mạch cười càng thêm sáng rõ rồi.

Rất nhanh bọn họ đã đến Phi Tinh Đối Nguyệt, An Mặc Hàn với An Dĩ Mạch, Hàn Ngữ Yên với Lục Viêm, vốn là Lục Viêm muốn Hàn Ngữ Yên rời đi trước, nhưng cô ta không đồng ý, cho nên Lục Viêm cũng không có biện pháp chỉ có thể để cho cô ta đi theo.

"Tổng giám đốc An, An tiểu thư, muốn uống chút gì?"

Tìm được một ghế sa lon trống, sau khi bốn người ngồi xuống, Lục Viêm làm chủ nhà hỏi bọn họ.

"Whisky, một chai cocktail Rio*."

Cocktail Rio là một loại cocktail của thương hiệu Rio. Các thành phần chính là nước trái cây, brandy, rum.

An Mặc Hàn nói với Lục Viêm, Lục Viêm nhìn An Dĩ Mạch một cái, sau đó gọi nhân viên phục vụ đến gọi rượu.

"Nói đến lần trước gặp giám đốc Lục là ở lễ đính hôn của tiểu thư Thượng Quan, không biết thời gian dài như vậy không gặp, giám đốc Lục có khỏe không? Công việc tình cảm vẫn thuận lợi chứ?"

An Dĩ Mạch uống một hớp cocktail, sau đó chau chau mày hỏi Lục Viêm.

Theo cô biết, Lục Viêm và chị Nhan vẫn còn ở bên nhau, chỉ là, hiện tại anh ta và Hàn Ngữ Yên thân mật như vậy là chuyện gì đang xảy ra?

"Cảm ơn An tiểu thư quan tâm, tôi tất cả đều tốt, chỉ là phải chúc mừng An tiểu thư rồi, song hi lăm môn, vừa mới tìm được cha mẹ ruột của mình, lại sắp sửa trở thành bà chủ Mặc Mạch quốc tế rồi."

Lục Viêm hướng An Dĩ Mạch nâng ly lên, An Dĩ Mạch cười cười, mặc dù không thích Lục Viêm, nhưng là, nếu người ta lễ phép như vậy rồi, mình cũng không được thất lễ.

"Cảm ơn."

Còn Hàn Ngữ Yên toàn bộ quá trình đều ở đây nhìn An Mặc Hàn, dĩ nhiên An Mặc Hàn cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Hàn Ngữ Yên, anh chỉ nhếch môi cười cười, sau đó để Hàn Ngữ Yên trở thành không khí rồi.

"Giám đốc Lục, nên khách sáo cũng khách sáo, không biết có phải là nên nói chuyện chính hay không."

An Mặc Hàn cười cười, sau đó kéo An Dĩ Mạch đến ôm thật chặt, nhìn về phía Lục Viêm khẽ chau mày, Lục Viêm nghe rõ ý tứ của An Mặc Hàn, mặc dù trên mặt không có ra vẻ gì, không đa nghi nhưng trong lòng vẫn là kinh hãi, xem ra An Mặc Hàn với An Dĩ Mạch cũng rất để tâm.

"Được, nhiều lời thêm vô nghĩa, Tổng giám đốc An, nói điều kiện đi, tôi muốn mảnh đất trống kinh đô kia."

Sau khi Lục Viêm nói qua những lời này, An Dĩ Mạch có chút kinh ngạc, chỉ là, nhìn An Mặc Hàn một chút, thấy anh không phản ứng chút nào, anh vẫn ngồi yên tĩnh uống rượu, An Dĩ Mạch bĩu môi, xem ra An Mặc Hàn lại biết.

"Ha ha, giám đốc Lục rất thích nói đùa, mảnh đất trống kinh đô kia hiện tại còn chưa phải là của Mặc Mạch quốc tế, tôi thật sự là không rõ giám đốc Lục làm sao sẽ tới tìm tôi ra điều kiện đây?"

An Mặc Hàn lạnh lùng cười cười, trong lòng Lục Viêm run lên, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ anh lấy được tin tức sai? Nhưng anh đã biết được tin tức, mảnh đất trống kinh đô kia đã qua mấy tháng cạnh tranh nhưng bị giao cho Mặc Mạch quốc tế, bởi vì mảnh đất này là người kia muốn, cho nên, bất kể như thế nào anh cũng phải lấy được.

Nhìn đôi mắt âm trầm của Lục Viêm, An Mặc Hàn lạnh lùng cười cười, thật ra thì, Lục Viêm không có nghĩ sai, mảnh đất trống kinh đô kia quả thật đã quyết định về Mặc Mạch quốc tế và tập đoàn Thượng Quan, nhưng tin tức này tạm thời cũng chỉ có anh và Thượng Quan Niên biết, không biết Lục Viêm làm sao biết được?

"Tổng giám đốc An, chuyện này thật không có thương lượng sao? Chúng ta cũng không cần quanh co lòng vòng, chúng ta cũng biết, nếu như không có tập đoàn Thượng Quan tham gia, Mặc Mạch quốc tế là không thể nào dễ dàng lấy được mảnh đất kia như vậy, hay là thế này, chúng ta hợp tác, Mặc Mạch quốc tế và tập đoàn Hạo Thiên, chỉ là, mảnh đất trống kinh đô kia....."

Lục Viêm tự nói điều kiện rất mê người, hợp tác với tập đoàn Hạo Thiên so với hợp tác tập đoàn Thượng Quan sẽ được lợi ích lớn hơn, là một thương nhân cũng sẽ lựa chọn hợp tác với tập đoàn Hạo Thiên, nhưng mà Lục Viêm tìm lộn người, anh ta đem tập đoàn Hạo Thiên nhìn quá cao, anh ta quên rằng đối thủ của anh ta là An Mặc Hàn, là tổng giám đốc Mặc Mạch quốc tế, nhưng tập đoàn Hạo Thiên đối mặt Mặc Mạch quốc tế.

"Ha ha ha..... giám đốc Lục, có phải anh quên mất hay không, tổng giám đốc tập đoàn Hạo Thiên bây giờ là An Thần Hạo chẳng lẽ nói hiện tại quyết định của giám đốc Lục cũng là sự đồng ý của An Thần Hạo? Dù sao, giám đốc Lục anh cũng quá tự tin đi, có phải giám đốc Lục quên mất hay không, trong tay tôi là Mặc Mạch quốc tế, hơn nữa, tôi sắp đính hôn với Dĩ Mạch, tổng giám đốc Thượng Quan cũng lập tức sẽ trở thành cha vợ của tôi, không biết giám đốc Lục anh có thể nói cho tôi biết phát sinh điều kiện gì để cho tôi đầu tư vào tập đoàn Hạo Thiên đây?"

An Mặc Hàn nói những lời này cũng làm cho Lục Viêm không có lời nào để đáp trả, anh ta cầm cái ly trong tay càng cầm càng chặt, thầm nghĩ nên nói như thế nào để tiếp lời An Mặc Hàn, nhưng là, An Mặc Hàn nói nhiều như vậy, thế nhưng anh ta lại không tìm được một câu nói nào để phản bác, chỉ là, anh ta cũng không thể bị An Mặc Hàn đánh bại, nếu không, anh ta không phải là Lục Viêm rồi.

"Ha ha, Tổng giám đốc An cũng là người thông minh, mặc dù anh nói không sai, chỉ là, tôi muốn so với tập đoàn Thượng Quan, tập đoàn Hạo Thiên vẫn có tư cách hợp tác với Mặc Mạch quốc tế, tổng giám đốc An là người thông minh, tôi cũng không cần nhiều lời, tổng giám đốc An chắc biết phải làm sao

mới phải có lợi nhất với Mặc Mặc quốc tế."

Lục Viêm rất thông minh, anh ta cũng không nói quá nhiều, biết được điểm dừng, để cho An Mặc Hàn đi phân tích hơn thiệt.

An Dĩ Mạch nghe được Lục Viêm nói nhều mày, mặc dù không thích anh ta, chỉ là, trong lòng lại rất tán thưởng anh ta, chỉ vèn vèn là cảm giác có vẻ thông minh, nhưng là, An Dĩ Mạch phải xem trọng anh ta, bởi vì An Mặc Hàn vẫn thông minh hơn so với anh ta.

"Giám đốc Lục đã nói đến những lời này, xem ra nhất định muốn tôi quyết định."

An Mặc Hàn làm bộ khổ sở, An Dĩ Mạch len lén cười cười, An Mặc Hàn thật là hồ ly, quá giáo hoạt rồi, nhưng Lục Viêm cũng sẽ không bị anh lừa gạt như vậy, quả nhiên, Lục Viêm cũng không có bởi vì nét mặt của An Mặc Hàn mà có bất kỳ biến hóa nào, An Dĩ Mạch đang suy nghĩ là anh ta thật sự quá tự tin, hay bởi vì anh ta thật không có ý định muốn mảnh đất trông kia rồi sao.

"Mặc Hàn, anh đồng ý sao?"

Hàn Ngữ Yên không nhịn được đi hỏi, trong giọng nói không che giấu được hưng phấn, mặc dù cái này không có bất kỳ liên quan với Hàn Ngữ Yên, chỉ là, nếu như An Mặc Hàn đồng ý, như vậy, số lần anh sẽ gặp mặt với Lục Viêm tăng lên, như vậy cô ta có thể thấy anh nhiều hơn. Sau đó để cho anh phát hiện ưu điểm của cô, quan trọng hơn là, nếu như An Mặc Hàn đồng ý, thì sẽ hoàn toàn chấm dứt với tập đoàn Thượng Quan, như vậy, An Dĩ Mạch thân là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thượng Quan cũng sẽ không ở một chỗ với An Mặc Hàn, coi như cô không ngại, Thượng Quan Niên cũng sẽ không đồng ý, mà Thượng Quan Hồng cũng đã đính hôn với Tô Lạc, như vậy cơ hội của cô ta rất lớn.

Nhưng mà Hàn Ngữ Yên lại nghĩ lầm rồi, đừng nói An Mặc Hàn sẽ không đồng ý đề nghị của Lục Viêm, coi như anh đã đồng ý, An Dĩ Mạch và anh vẫn sẽ đính hôn kết hôn, Thượng Quan Niên cũng sẽ không trách anh, dĩ nhiên, An Mặc Hàn cũng sẽ không đồng ý đề nghị của Lục Viêm.

"Rất xin lỗi, giám đốc Lục, tạm thời tôi vẫn chưa muốn giải trừ hợp tác với tập đoàn Thượng Quan."

An Mặc Hàn nói cũng không dứt khoát, anh chỉ nói tạm thời, chỉ là, Lục Viêm cũng không có hiện ra vẻ mặt thất vọng, bởi vì An Mặc Hàn chưa cho anh ta hi vọng, tạm thời không nghĩ đến, cũng không đại biểu về sau không nghĩ đến, Lục Viêm ưu nhã cười cười, sau đó uống một ly với An Mặc Hàn.

"Như vậy, hi vọng lần sau chúng ta có thể hợp tác."

An Mặc Hàn không nói gì, chỉ uống rượu trên tay, Lục Viêm cũng cười cười, trong lòng có so sánh.

Hàn Ngữ Yên lại tràn đầy thất vọng, dĩ nhiên An Dĩ Mạch cũng nhìn thấy nét mặt của Hàn Ngữ Yên, cô cũng mặc kệ cô ta, An Mặc Hàn đang vui vẻ nói chuyện với Lục Viêm, cô cùng với rượu, chỉ là, trong lúc cô vô tình ngẩng đầu trong nháy mắt thấy được người không nên thấy, trong nháy mắt ly trong tay cô cứ tự nhiên mà rơi xuống như vậy, phát ra tiếng ly bể tan tành, cũng thành công đưa tới sự chú ý của An Mặc Hàn và Lục Viêm.

Bọn họ theo hướng nhìn của An Dĩ Mạch thấy được một người đàn ông mặc tây trang dung mạo rất bình thường ngồi ở quầy rượu trong tay bưng một ly Whisky.

Lục Viêm nhìn người đàn ông kia một chút, có chút nghi ngờ, lại nhìn An Dĩ Mạch một chút, càng thêm nghi ngờ, anh ta lại nhìn một chút hướng An Dĩ Mạch nhìn lần nữa, không sai, chính là người đàn ông, cũng không có gì đặc biệt, dung mạo rất bình thường, nếu như nói có chỗ khác thường, chính là người đàn ông này cũng đã hơn 50 tuổi rồi, trên mặt trái còn có một vết sẹo, như vậy người đàn ông này càng thêm vẻ dữ tợn.

Thật ra thì trong bốn người chỉ có Lục Viêm là nghi ngờ nhất, khi Lục Viêm lấy lại tinh thần nhìn ba người kia, chỉ thấy An Dĩ Mạch vẫn là khuôn mặt khiếp sợ và không thể tin được, An Mặc Hàn cũng là ánh mắt hơi trầm xuống, thái độ rất lạnh, trên người còn mang theo hận ý, mà Hàn Ngữ Yên nét mặt thật ra là anh ta không hiểu nhất, khi Hàn Ngữ Yên nhìn thấy người kia khắp khuôn mặt là hốt hoảng và khiếp sợ, còn có loại đáng vẻ muốn giết mình đi.

Bên này, người đàn ông kia cũng trong lúc vô tình quay đầu lại thấy được chỗ bọn họ ngồi, sau đó trên mặt thoáng qua nghi ngờ, nhìn trang phục của mình một chút, lại nhìn An Dĩ Mạch bọn họ một chút, cuối cùng cầm ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó lắc đầu một cái, cảm giác không giải thích được, cuối cùng đi ra khỏi quầy rượu.

Sau khi chờ ông ta đi ra, An Mặc Hàn liền kéo An Dĩ Mạch đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

"Giám đốc Lục, xin thất lễ."

Sau đó trong sự nghi ngờ của Lục Viêm cũng đi ra khỏi Phi Tinh Đối Nguyệt, Lục Viêm cũng không đuổi theo, chỉ gạt đầu một cái, hiện tại anh ta vô cùng hiểu kỳ với người đàn ông kia, nhưng anh ta nhìn Hàn Ngữ Yên bên cạnh anh ta, sau đó cầm lên một ly rượu đưa cho cô ta, Hàn Ngữ Yên nhận lấy, thờ ra một hơi thật sâu, còn Lục Viêm bình tĩnh canh chừng động tác và vẻ mặt của cô ta, chờ đợi cô ta bình tĩnh hỏi cô ta về chuyện người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97

Editor: MarisMiu

Bên này, An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch đi ra khỏi "Phi Tinh Đới Nguyệt", chỉ lát sau đã không thấy bóng dáng của người đàn ông kia, giống như cho tới bây giờ người kia không hề xuất hiện qua. An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, trên mặt có chút nóng nảy, còn trong ánh mắt của An Mặc Hàn lại càng không thể nào xóa được nỗi hận.

"Đi mất rồi? Làm sao có thể, rõ ràng sau khi ông ta đi ra ngoài, chúng ta liền đi theo, tại sao đột nhiên lại không thấy chứ?"

An Dĩ Mạch nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của người kia. An Mặc Hàn nhếch môi, nhưng không thấy thất vọng, sau đó anh ôm An Dĩ Mạch rồi ngồi vào trên xe, bởi vì trước đó đã thông báo cho tiểu Trương tới đây, nên giờ phút này, tiểu Trương đã đứng đợi sẵn bọn họ.

"Yên tâm đi, nếu ông ta đã xuất hiện, chỉ cần là ở thành phố S, anh nhất định sẽ có biện pháp tìm ra được ông ta."

An Mặc Hàn nói, trong giọng nói tràn ngập sát khí và khát máu. Tiểu Trương đang lái xe ở phía trước nghe được lời nói này của An Mặc Hàn, tay dừng lại một chút, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Lúc này ngồi ở phía sau, An Dĩ Mạch lại chú ý tới hành động bất thường này của tiểu Trương, cô liền chau mày.

"Tiểu Trương, có phải cậu cũng nhìn thấy hay không?"

An Dĩ Mạch hỏi tiểu Trương. An Mặc Hàn nghi ngờ, làm sao An Dĩ Mạch lại hỏi tiểu Trương về vấn đề này, có điều nghĩ đến lúc đó tiểu Trương vẫn luôn ở bên ngoài, chắc hẳn cậu ấy sẽ thấy.

"Ừ."

Tiểu Trương gật đầu một cái, trong mắt An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn sáng lên, chờ tiểu Trương nói tiếp.

"Thiếu gia, tiểu thư, vừa rồi tôi đã nhìn thấy Nhị Lão Gia."

Lời nói tiếp theo của Tiểu Trương khiến An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch xem trọng. Nhị Lão Gia trong miệng tiểu Trương chính là chú của An Mặc Hàn, là ba của An Thần hạo, An Dữ Kinh.

"Cậu nói cái gì?"

An Dĩ Mạch có chút không dám tin, người kia thật sự là An Dữ Kinh, vậy chân tướng năm đó.....

"Tiểu thư, mặc dù trời rất tối, nhưng tôi sẽ không nhận lầm. Người đó chính là Chú hai, hơn nữa, còn có chú Trần, là chú Trần xuống dưới gọi người đàn ông kia lên quầy rượu, tôi đang muốn đi vào trong, nhưng lại thấy hai người đi ra."

Tiểu Trương nói hết những điều anh thấy với An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, sau đó liền chuyên chú lái xe. Xe rất nhanh đã đến An gia, suốt dọc đường An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không nói gì, cho đến khi trở lại phòng ngủ, An Mặc Hàn mới lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Toàn Ti Dạ.

An Dĩ Mạch nhìn lãnh khí khắp người An Mặc Hàn, sát khí trên mặt anh có thể nghiền xương thành tro, d-d-l-q-d cô đau lòng rồi thở dài, sau đó lấy một ly sữa tươi cho anh, còn chính mình thì đi ra khỏi phòng ngủ.

Đợi đến khi An Dĩ Mạch ra khỏi phòng ngủ, An Mặc Hàn đã nói chuyện điện thoại xong, đang nhàm chán thả điện thoại vào bồn hoa trên ban công phòng ngủ.

"Ti Dạ nói thế nào?"

An Dĩ Mạch đi tới ban công, đưa ly sữa tươi đã chuẩn bị sẵn cho anh, sau đó chống cằm trên lan can nghiêng đầu nhìn anh.

An Mặc Hàn nhận lấy sữa tươi, uống một hớp, sau đó mới nhìn về phía An Dĩ Mạch.

"Cậu ấy không lấy được bất kỳ tin tức gì, nhưng cậu ấy biết Trần Chí đã về nước được hai ngày rồi."

Nghe được giọng nói trầm thấp của An Mặc Hàn, trong lòng An Dĩ Mạch đau thương. Khi nghe thấy tên của Trần Chí, An Dĩ Mạch cảm giác cả người đều đau, giống như trở lại cô nhi viện Đồng Thoại trước kia, đôi tay không tự chủ ôm chặt mình. An Mặc Hàn đau lòng ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực, nhìn đèn đuốc sáng trưng bên ngoài đường phố, nét mặt càng ngày càng lạnh, càng ngày càng âm trầm, nhưng sức lực ôm lấy An Dĩ Mạch trong tay thì rất nhẹ nhàng, chỉ sợ sẽ làm đau cô.

Không sai, hôm nay tại Phi Tinh Đới Nguyệt, bọn họ đã nhìn thấy thấy người đàn ông kia, chính là Trần Chí. Trần Chí, có thể nói cái tên này rất xa lạ đối với rất nhiều người, nhưng đối với An Dĩ Mạch, Trần Chí cái tên này này giống như là một con ác mộng, mỗi khi nghe được cái tên này, suy nghĩ của cô đều sẽ không tự chủ được trở lại những năm tháng đau khổ khi còn bé.

Không sai, Trần Chí, ông ta chính là viện trưởng của cô nhi viện Đồng Thoại năm đó. Thật ra nói dễ nghe thì là một viện trưởng, nói khó nghe hơn thì ông ta chính là một tên buôn người, những đứa bé của cô nhi viện Đồng Thoại năm đó đều do Trần Chí mua lại từ các nơi, cướp về, lừa gạt về.

Mỗi ngày ông ta đều sai khiến những đứa bé kia phải đi ăn xin, xin không được tiền thì không cho ăn cơm, còn bắt làm việc không ngủ không nghỉ, một khi ông ta mất hứng thì trở thành cái bia để cho ông ta đánh, càng quá đáng hơn chính là một số bé gái lớn hơn đều bị ông ta bắt nạt.

Năm đó, An Dĩ Mạch bị Trần Chí mua được. Quảng thời gian ở cô nhi viện Đồng Thoại chính là đoạn thời gian thống khổ nhất của An Dĩ Mạch. Lúc cô được năm tuổi, bị Trần Chí quát roi đến ngắt, sau đó được một đại ca ca ở trong cô nhi viện ôm đến bờ sông, cuối cùng được An Dữ Triết, Lãnh Hạ và An Mặc Hàn phát hiện ra rồi cứu cô.

Thật ra An Dĩ Mạch cảm thấy rất may mắn, năm đó cô không bị Trần Chí đánh chết, cũng rất cảm tạ đại ca ca không biết tên năm đó, cảm tạ người đó đã đặt cô bên bờ sông, để An Mặc Hàn bọn họ phát hiện ra cô. Tuy cô đã thoát khỏi bể khổ, nhưng còn những đứa bé kia lại không được may mắn như vậy.

Khi An Dĩ Mạch được An gia thu dưỡng, có một đoạn thời gian cô quên mất chuyện ở cô nhi viện Đồng Thoại, sau đó trải qua hơn một năm, An Dĩ Mạch mới nhớ lại chuyện này. An Mặc Hàn còn nhớ rõ, trong thời gian đó, mỗi đêm An Dĩ Mạch đều mơ thấy ác mộng, mỗi tối sẽ vì khóc mà tỉnh lại.

Sau đó Lãnh Hạ và An Dữ Triết đưa cô đi bác sĩ tâm lý, dưới sự giúp đỡ của bác sĩ, An Dĩ Mạch nói ra chuyện ở cô nhi viện Đồng Thoại, chính mình cũng đã khá lên rất nhiều. Sau khi Lãnh Hạ và An Dữ Triết nghe xong, biết chuyện như vậy liền trực tiếp báo cảnh sát, sau đó, Trần Chí bị bắt, những đứa bé kia cũng được người tốt bụng thu dưỡng, có điều năm đó nghe Lãnh Hạ nói có rất nhiều bé gái đều bị Trần Chí làm nhục, thậm chí còn có cô gái bị Trần Chí hành hạ cho đến chết.

Mặc dù Trần Chí bị bắt, nhưng cuối cùng ông ta vẫn được thả ra ngoài. Sau đó An Dĩ Mạch không gặp qua ông ta nữa, cũng dần dần bắt đầu quên mất ông ta, nhưng hơn ba năm trước, ông ta lại xuất hiện lần nữa, nhưng lần này lại có dính líu đến An Dữ Triết và Lãnh Hạ.

Lúc ấy An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vẫn còn đang ở nước ngoài thì nghe được tin An Dữ Triết và Lãnh Hạ xảy ra chuyện, hai người liền lập tức trở về nước, bởi vì An Mặc Hàn được Chiếm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ giúp một tay, cuối cùng cũng phong tỏa được tin tức An Dữ Triết và Lãnh Hạ xảy ra tai nạn xe cộ. Sau đó bọn họ âm thầm điều tra thật lâu, cuối cùng, tất cả chứng cứ đều chỉ về một người đàn ông tên là Trần Chí, hơn nữa, vẫn còn một chút nghi ngờ, sau lại trải qua điều tra, Trần Chí lại chính là viện trưởng của cô nhi viện Đồng Thoại năm đó, chính là kẻ buôn người.

Nhưng lúc An Mặc Hàn tra ra Trần Chí, ông ta đã đi nước ngoài, hơn nữa còn có người đặc biệt bảo vệ ông ta. Có điều An Mặc Hàn sẽ không bỏ qua cho ông ta như vậy, nếu phía sau ông ta có người khiến cảnh sát không thể đắc tội được, vậy cũng không có nghĩa là anh không thể âm thầm đi giải quyết.

Cho nên vào một đêm nọ của năm ấy, An Mặc Hàn lấy vũ khí từ trên người Chiếm Nam Huyền, một mình một người xâm nhập vào Đại Sứ Quán nước F. Mặc dù không giết được Trần Chí, song cũng để lại một vết sẹo trên mặt ông ta khiến ông ta mãi mãi không bao giờ quên.

Mà lúc ấy Chiếm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ hỏi anh tại sao lúc đó lại không giết Trần Chí, anh không nói gì, mà là quỳ cả đêm ở trước giường bệnh của An Dữ Triết, ngày hôm sau liền bắt đầu bước vào quốc tế Mặc Mạch, từ đó quốc tế Mặc Mạch liền đổi chủ, thiên hạ cũng đổi chủ.

"Mặc Hàn, chuyện năm đó thật sự có liên quan tới ông ta à?"

An Mặc Hàn ôm lấy An Dĩ Mạch rồi ngồi lên giường, lúc An Dĩ Mạch hỏi, biểu tình âm trầm trên mặt An Mặc Hàn đã không còn.

Ánh mắt An Mặc Hàn lạnh lẽo, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái. Khi An Dĩ Mạch lấy được câu trả lời của anh xong, cũng không mấy kinh ngạc, nếu có cũng chỉ là những sáng tỏ và đau đớn.

Cho tới nay, An Dĩ Mạch cũng biết An Mặc Hàn hoài nghi người ám hại sau lưng Lãnh Hạ và An Dữ Triết chính là chú của bọn họ, An Dữ Kinh. Cô vẫn cho rằng An Mặc Hàn chỉ là hoài nghi, cô cũng đang hoài nghi, cho nên bọn họ đều có phòng bị đối với An Dữ Kinh. d/d/l/q/d Thì ra An Mặc Hàn đã không phải hoài nghi, mà là đã biết chân tướng sự việc, khó trách, sau khi mẹ Lãnh Hạ tỉnh lại, An Mặc Hàn lại không hỏi qua đã xảy ra chuyện gì.

An Dĩ Mạch nghĩ đến mẹ. Sau khi tỉnh lại, nhiều lần bọn họ đi thăm bà, có vẻ như bà muốn nói điều gì, nhưng mỗi lần An Mặc Hàn đều tạo ra một thời điểm thích hợp khiến An Dĩ Mạch không có mặt ở đó. Lúc đấy An Dĩ Mạch cũng thấy không có gì lạ, có điều mỗi lần khi cô trở lại đều thấy trên mặt Lãnh Hạ và An Mặc Hàn không vui, mà cô cũng không hỏi nhiều, song bây giờ suy nghĩ lại một chút, hẳn là vì chuyện này đi.

"Mẹ cũng biết chân tướng rồi!"

An Dĩ Mạch nói không phải là nghi vấn, mà là khẳng định. An Mặc Hàn gật đầu một cái, cuối cùng đau lòng hôn lên trán cô một nụ hôn.

"Dĩ Mạch, thật xin lỗi. Cuối cùng, anh vẫn để em tiếp xúc đến những bóng tối này."

An Dĩ Mạch nhẹ nhàng cười cười, lắc đầu một cái, sau đó trả lại một nụ hôn lên đôi môi của anh.

"An Mặc Hàn, chúng ta sắp là vợ chồng, cho nên anh phải nói tất cả cho em biết. Anh không muốn em phải chịu đựng những thứ này, mà em cũng có ý nghĩ giống như anh. Em cũng vậy, cũng không muốn để anh phải gánh chịu một mình những thứ này. Nhiều năm qua đã quá đủ rồi, những khổ sở này một mình anh chịu lâu như vậy, trong lòng lại có nhiều hận như vậy, bây giờ, hãy chia cho em một chút, em muốn chịu đựng cùng anh, chúng ta cùng nhau đối mặt."

Từ lúc bắt đầu nói An Dĩ Mạch vẫn cười, giống như những thứ này không phải là đen tối, không phải là khổ sở, mà là một cục đường, cô nghĩ muốn cùng nhau chia sẻ với An Mặc Hàn.

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời khác thường của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn không nhận được hung hăng hôn lên môi của cô. An Dĩ Mạch cũng không né tránh, mà là ngoan ngoãn phối hợp với anh, nhiệt tình hôn trả lại anh.

An Mặc Hàn ôm cô vào lòng thật chặt, điên cuồng hôn cô thật sâu, muốn để cô tan ra ngấm vào trong xương máu của mình.

Rốt cuộc, cuộc chiến môi lưỡi của hai người cũng kết thúc khi An Dĩ Mạch sắp không thể hô hấp được. Một tay của An Mặc Hàn đỡ lấy cái ót của An Dĩ Mạch, sau đó trần trụi trần trụi với cô, chớp mũi hai người cũng nhẹ nhàng đụng chạm vào nhau. An Mặc Hàn thở ra thật sâu, có điều * trong mắt lại không rút đi.

Rất lâu sau đó, trong mắt An Mặc Hàn khôi phục lại trong veo, sau đó ôm lấy An Dĩ Mạch, đặt cằm lên trên vai của cô, nói ra những chuyện mà Dĩ Mạch muốn biết, nói ra những đề nện và khổ sở suốt mấy năm này của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Editor: MarisMiu

"Năm đó, lúc anh đi tìm Trần Chí phát hiện thì ra ông ta chỉ là được người khác thuê, mà người thuê kia lại chính là chú hai."

Giọng nói của An Mặc Hàn vô cùng trầm thấp, An Dĩ Mạch đau lòng ôm lấy anh, cho anh ấm áp. An Mặc Hàn lắc đầu một cái, rồi nói ra chân tướng năm đó.

"....."

Thì ra tất cả chuyện này đều do An Dữ Kinh - chú của bọn họ sắp đặt tính kế, hóa ra đã nhiều năm như thế, vậy mà ông ta đã tính kế nhiều năm như vậy.

Thật ra quốc tế Mặc Mạch vốn là do An Dữ Triết cùng với An Dữ Kinh hai người hợp tác mà thành. An Dữ Kinh nhỏ hơn An Dữ Triết bảy tuổi nên thời gian An Dữ Kinh tham dự quốc tế Mặc Mạch tương đối ngắn, nhưng An Dữ Kinh là cổ đông lớn thứ hai của quốc tế Mặc Mạch, cũng là phó tổng giám đốc của quốc tế Mặc Mạch.

Sau đó quốc tế Mặc Mạch phát triển càng ngày càng lớn, An Dữ Triết cũng càng ngày càng nổi danh, năng lực của ông mọi người đều biết đến, khi đó mọi người cũng chỉ biết đến An Dữ Triết, là tổng giám đốc của quốc tế Mặc Mạch.

An Dữ Kinh không phục, ông ta không cam lòng bị An Dữ Triết đè ở phía dưới, rõ ràng ông ta cũng bỏ ra nhiều thứ vì quốc tế Mặc Mạch như vậy, nhưng mọi người lại chỉ thấy được cố gắng của An Dữ Triết, đẩy toàn bộ công lao lên trên người của An Dữ Triết, điều này làm sao ông có thể cam tâm đây?

"Chỉ vì muốn công ty, muốn danh tiếng, mà ông ta có thể nhẫn tâm hại ba mẹ như vậy sao?"

Sau khi An Dĩ Mạch nghe xong, cô rất tức giận với hành vi của An Dữ Kinh. Tại sao ông ta có thể ích kỷ như thế, tại sao có thể hại ba mẹ như vậy. Cô còn nhớ rõ trước kia, An Dữ Kinh rất dịu dàng, rất thương yêu bọn họ, có điều mỗi khi An Dữ Kinh nhìn thấy mẹ, vẻ mặt đều hiện lên chút phức tạp.....

An Dĩ Mạch đột nhiên mở to hai mắt nhìn An Mặc Hàn, trong lòng bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ. An Mặc Hàn thấy vẻ mặt của cô thì bất đắc dĩ thở dài, xem ra Dĩ Mạch đã nghĩ ra rồi.

"Mặc Hàn..... Ông ta....."

An Dĩ Mạch không biết nên nói như thế nào, lồng ngực nhói chặt lại với nhau, muốn loại bỏ ý nghĩ hoang đường trong lòng mình nhưng nhìn nét mặt của An Mặc Hàn lại khiến cô không thể không tin tưởng ý nghĩ của mình là chính xác, hóa ra lại là như vậy sao?

"Em đoán không sai, nếu chỉ vì một quốc tế Mặc Mạch ông ta sẽ không đến mức tàn nhẫn như vậy, điều quan trọng nhất chính là ông ta thích chị dâu của mình....."

Lúc An Mặc Hàn nói câu này, giọng nói vô cùng lạnh, lại giống như đang ản ản gì đó. An Dĩ Mạch đột nhiên rơi vào trầm tư, bây giờ cô vẫn không thể tin được, nhưng suy nghĩ đến vẻ mặt khi An Dữ Kinh nhìn mẹ năm đó, trước kia có thể cô không hiểu, nhưng bây giờ cô và An Mặc Hàn ở cùng nhau, cô không thể nào không hiểu ánh mắt ấy rồi.

Thì ra An Dữ Kinh yêu Lãnh Hạ.

Một đêm này, An Mặc Hàn nói ra rất nhiều chuyện với An Dĩ Mạch. Mặc dù rất khó tiếp nhận, có điều cô không thể không tiếp nhận.

Cuối cùng hai người ôm nhau ngủ. An Mặc Hàn không ngủ, anh cứ nhìn về mặt ngủ say của An Dĩ Mạch như vậy, thậm chí nghĩ tới cuộc tất cả mọi thứ cũng đã nổi lên mặt nước, đã tới lúc phải giải quyết tất cả mọi thứ.

Mà ở một bên khác, sau khi An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đi ra từ Phi Tinh Đối Nguyệt, Hàn Ngữ Yên và Lục Viêm liền trở về nhà của Lục Viêm. Lục Viêm không hỏi Hàn Ngữ Yên tại sao khi nhìn thấy người kia lại luống cuống sợ hãi như thế, dĩ nhiên

leeee quyyyy dooon dọc theo đường đi Hàn Ngữ Yên đều ở trong trạng thái khẩn trương, mãi cho đến trở lại nhà của Lục Viêm, anh ta bảo cô ta ngồi vào trên ghế sa lon, bung ly nước nóng cho cô ta uống. Sau khi cô ta uống xong mới thấy bớt sợ hãi.

"Tại sao ông ta trở lại chứ?"

Hàn Ngữ Yên tự lẩm bầm, có điều Lục Viêm lại nghe được. Anh ta chăm chọc nhếch môi, có điều Hàn Ngữ Yên không thấy.

"Ngữ Yên, người kia..... Em biết sao?"

Lục Viêm ngồi xuống bên cạnh cô ta, rất thân mật ôm cô ta. Hàn Ngữ Yên đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, chỉ chốc lát liền khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng đáng yêu hàng ngày, sau đó gật đầu một cái, có điều trên mặt của cô ta đã không còn sự sợ hãi đó nữa.

"Anh cũng biết, em từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện. Người kia là viện trưởng của cô nhi viện chúng em."

Hàn Ngữ Yên không nói ra nguyên nhân tại sao mình lại sợ hãi như thế, mà chỉ nói ra thân phận của người kia.

"Hả? Thật sao?"

Lục Viêm không tiếp tục ép hỏi, Hàn Ngữ Yên thấy Lục Viêm không tiếp tục hỏi tiếp, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới cái người tên Trần Chí đó, đến bây giờ vẫn còn là nỗi ám ảnh trong lòng cô.

Bởi vì cô cũng là đứa bé của cô nhi viện Đồng Thoại, nhưng cô không may mắn như An Dĩ Mạch. Trong đám người bị Trần Chí khi dễ có cô, vốn cho là những chuyện này sẽ không có người biết, nhưng không nghĩ tới bây giờ Trần Chí lại xuất hiện. Hiện tại cô thật sự rất sợ chuyện năm đó sẽ có người biết, dù sao đây cũng là sỉ nhục cả đời của cô.

"Ừ, Lục Viêm, anh có thể giúp em một việc hay không?"

Trong lòng Hàn Ngữ Yên xoay chuyển liên hồi, cuối cùng nhìn thấy Lục Viêm giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, gặt gao nắm tay anh ta thật chặt.

"Ha ha, em cứ nói, nhất định anh sẽ giúp em."

Sau đó, Hàn Ngữ Yên nói gì đó bên tai Lục Viêm, Lục Viêm chỉ cười cười, sau đó gật đầu một cái, thân mật sờ lên mặt của Hàn Ngữ Yên, trong nháy mắt gương mặt Hàn Ngữ Yên thẹn thùng.

"Bảo bối, nếu như anh đồng ý với em...em định báo đáp anh thế nào đây?"

Giọng nói của Lục Viêm cực kỳ dịu dàng, song Hàn Ngữ Yên cũng không thấy được nụ cười châm chọc của anh ta. Sau đó ánh mắt anh ta nhìn về phía Hàn Ngữ Yên đã hiện lên chán ghét.

"Anh muốn cái gì, em đều đồng ý cả."

Hàn Ngữ Yên thẹn thùng, kết hợp với dung nhan thanh lệ của cô ta nhìn càng thêm có sức hấp dẫn.

"Nhưng anh còn nhớ, em bảo anh giúp em đối phó người gọi là Dư Huyền cũng đã nói qua điều kiện này rồi."

Lục Viêm cười cực kỳ tà mị. Lục Viêm như vậy khiến Hàn Ngữ Yên hơi sợ, có điều ở cùng với anh ta lâu như vậy, cuối cùng Hàn Ngữ Yên vẫn ổn định tâm tình của mình. Cô ta nhìn Lục Viêm, sau đó về mặt trở nên vô cùng yêu mị, cuối cùng dùng đôi môi của mình áp lên môi anh ta.

Đôi mắt Lục Viêm khê cong nhưng không đẩy Hàn Ngữ Yên ra mà là càng thêm điên cuồng chiếm đoạt tất cả của cô ta. Sau một hồi chiến đấu điên cuồng, Hàn Ngữ Yên mệt mỏi vùi ở trong ngực Lục Viêm, đôi tay nhỏ bé không đành hoảng về vòng tròn trên ngực của anh ta.

"Viêm, chuyện Dư Huyền anh định làm gì?"

Hàn Ngữ Yên vừa nghĩ tới Dư Huyền liền có loại xúc động muốn xé nát cô ta. Người đàn bà kia ba lần bốn lượt chọc giận cô, hơn nữa, còn đoạt đi tất cả vinh quang vốn nên thuộc về cô.

"Yên tâm đi, Dư Huyền chỉ là một nhân vật phụ, anh đã cho người đi xử lý cô ta rồi."

Lục Viêm ôm Hàn Ngữ Yên, đốt một điếu thuốc, cười cười. Hàn Ngữ Yên nghe được Lục Viêm nói như vậy cũng cười cười, vô cùng mềm mại đáng yêu, đôi tay nhỏ bé càng không chút kiêng kỵ chạy trên người Lục Viêm. Ánh mắt Lục Viêm hơi trầm xuống, sau đó cười tà một tiếng, lại lần nữa đặt Hàn Ngữ Yên ở dưới thân.

Vào giờ phút này, trong lúc Lục Viêm và Hàn Ngữ Yên đang say sưa không biết gì, cửa phòng ngủ được nhẹ nhàng mở ra một kẽ hở nhỏ, người đứng ở cửa phòng ngủ không ai khác chính là Chiêm Nhan.

Cô nhìn tình huống trong phòng ngủ cũng không có phản ứng gì, chỉ là vẻ mặt vô cùng lạnh. Cô nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà của Lục Viêm, giống như cô đã nhẹ nhàng đi tới vậy. Sau khi đi ra khỏi nhà của Lục Viêm, nước mắt cô cố nén rồi cuộc cũng rơi xuống.

Cô run rẩy đi trên đường phố yên tĩnh, mặc cho nước mắt chảy xuống, trong đầu đều là những hình ảnh mà mình mới vừa nhìn thấy.

Vốn hôm nay cô muốn tới nói chuyện với Lục Viêm một chút, kể từ ngày đính hôn của Thượng Quan Hồng, Chiêm Nhan đã biết rõ Lục Viêm tiếp xúc với cô cũng chỉ vì thân phận của cô mà thôi, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, cô cho là anh ấy yêu cô, dù sao cô vẫn thương anh nhiều như thế.

Nhưng trong khoảng thời gian đó tới nay, Lục Viêm vẫn giống như trước rất dịu dàng đối với cô. Cuộc gọi của anh càng ngày càng nhiều, ba của cô không đồng ý bọn họ ở bên nhau, đôi lúc ánh mắt của anh vô tình lộ ra chán ghét. Trước kia cô không để ý lắm, nhưng từ ngày đó sau khi biết mục đích của anh ta, cô đã cẩn thận quan sát mọi động tác của anh ta. Quả nhiên, anh ta không thương cô, quả nhiên ba nói đúng. Lục Viêm ở chung với cô cũng chỉ vì cô là tiểu thư của tập đoàn Thuộc Quang.

Thật ra hôm nay cô vốn định buông tha Lục Viêm, sau đó nói chia tay, chỉ là không ngờ sẽ nhìn thấy tình huống như thế. Mặc dù đã quyết định chia tay với anh, nhưng nhìn thấy tình huống như thế, lòng của cô rất đau, rất khổ sở.

Cuối cùng, Chiêm Nhan ngồi vào trên ghế bên đường, cứ nhìn dòng người đi qua đi lại vội vã trong bóng đêm như vậy, không nói gì, nhưng nước mắt vẫn rơi không ngừng. Cô nghĩ, đây là lần cuối cùng, bọn họ không cần thiết phải gặp mặt nữa rồi.

Chiêm Nhan cứ cúi thấp đầu ngồi ở trên ghế dài như vậy, mặc cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Không biết đã trải qua bao lâu, cho đến khi một giọng nam vang lên ở bên cạnh, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Bởi vì hôm nay An Thần Hạo náo loạn với ba một phen, cảm thấy tâm tình không tốt liền bỏ ra ngoài, không ngờ khi đi tới đây lại gặp được một cô gái đang ngồi ở nơi này. Mặc dù không thấy được mặt, chỉ là nhìn từ bóng dáng của cô ấy sao lại thấy cô đơn quá. Không biết vì sao, anh lại bất giác thẳng bước đi tới đây, sau đó hỏi cái này người làm sao rồi.

Chiêm Nhan chỉ thoáng ngẩng đầu lên, cảm thấy một người đàn ông ngồi vào bên cạnh mình. Cô chỉ thấy được người đó mặc áo khoác, sau đó lại tiếp tục cúi đầu.

"Không cần phải để ý đến tôi, mau về nhà đi em trai nhỏ."

An Thần Hạo nghe được cô như vậy nói liền có chút kỳ quái. Ngay cả mặt anh cô cũng không thấy, làm sao lại gọi anh là em trai. Mặc dù không thấy được mặt của cô gái này, song nhìn bóng dáng tuổi cũng không lớn lắm đi.

"Thất tình rồi hả?"

Tâm tình không tốt vừa gây gổ với ba lập tức biến mất, bây giờ còn dư lại cũng chỉ còn sự hiếu kỳ với cô gái này.

Đã trễ thế này, một cô gái lại ngồi ven đường, anh rất tò mò, chỉ là nhìn bộ dáng của cô, anh liền nghĩ chắc chắn là thất tình, nếu không, như thế nào đã trễ thế này lại còn ngồi ở đây, hơn nữa, nhìn bóng dáng lại còn cô đơn như thế.

"Ừ, tôi thất tình."

Chiêm Nhan chu miệng, sau đó gật đầu một cái. An Thần Hạo không ngờ thế mà anh lại đoán đúng.

"Tôi có một biện pháp giải quyết, uống rượu thật say một lần, sau đó khi tỉnh lại cái gì nên quên đều sẽ quên hết."

An Thần Hạo vui mừng nói, anh nhớ khi bạn anh thất tình đều làm như vậy. Mặc dù anh không có cảm xúc sâu như thế, nhưng nhìn thấy tình trạng bạn bè của anh như vậy, anh nghĩ chắc là sẽ có ích thôi.

"Ha ha, em trai nhỏ, cậu tròn mười tám tuổi rồi sao? Người ta sẽ cho cậu vào quán bar à?"

Lần này rồi cuộc Chiêm Nhan cũng ngẩng đầu lên thấy được bộ dáng của An Thần Hạo. Thời điểm nhìn thấy bộ dáng của An Thần Hạo, cô thoáng kinh ngạc một chút, không ngờ người con trai này lại ưa nhìn như thế, đặc biệt là đôi mắt hoa đào kia, diển dạn le quỵ d o n hình như cô đã gặp qua ở nơi nào đó..... Đúng rồi, An Mặc Hàn, Mặc Hàn cũng có một đôi mắt như vậy.

Trong lúc Chiêm Nhan quan sát An Thần Hạo, An Thần Hạo cũng quan sát lại Chiêm Nhan. Khi nhìn thấy bộ dáng của Chiêm Nhan, anh cũng kinh ngạc một chút, có điều sau đó liền nghĩ ngợi, hình như đã gặp qua ở nơi nào đó, nhưng anh không tài nào nhớ nổi.

"Chúng ta có phải đã gặp qua ở nơi nào rồi không?"

"Chúng ta có phải đã gặp qua ở nơi nào rồi không?"

Hai người cùng lúc nói ra những lời này, sau đó liền sững sốt, sau đó hai người cùng nhìn nhau, cuối cùng vẫn là An Thần Hạo mở miệng trước.

"Tôi tên là An Thần Hạo."

"Tôi tên là Chiêm Nhan."

Hai người cùng giới thiệu lẫn nhau với đối phương, nhưng vẫn không nghĩ ra đã gặp qua ở nơi nào. Cuối cùng bọn họ liền dứt khoát không nghĩ nữa, nói không chừng ngày nào đó đột nhiên sẽ nghĩ ra.

"Đi thôi, có duyên quen biết tôi mời cậu đi uống rượu, em trai, cậu chắc chắn cậu tròn mười tám tuổi rồi chứ?"

Chiêm Nhan lại nhìn An Thần Hạo vài vòng, nhìn kiểu gì cũng không giống dáng vẻ của người mười tám tuổi.

"Yên tâm đi, tôi khẳng định tôi tròn mười tám tuổi rồi, chỉ là không nên gọi tôi là em trai, nhìn cô chắc chỉ lớn hơn tôi mấy tuổi, gọi tôi là Thần Hạo là được rồi, tôi có thể gọi cô là Nhan Nhan chứ?"

Nghe được An Thần Hạo gọi như thế, Chiêm Nhan sững sốt một chút, sau đó không phản bác, coi như là chấp nhận. Không biết vì sao, khi nhìn thấy An Thần Hạo cô lại hoàn toàn quên mất chuyện ngày hôm nay, trong lòng vẫn còn nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự nhanh như vậy đã khép lại?

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Chiêm Nhan, An Thần Hạo hỏi: "Cô làm sao vậy, có gì nghĩ không ra, hãy nói cho tôi biết, nói không chừng tôi có thể giúp cô thì sao?"

An Thần Hạo nhìn dung nhan tuyệt mỹ của cô, càng nhìn càng vui vẻ, thầm nghĩ trừ chị Dĩ Mạch ra, anh vẫn chưa gặp được người con gái nào dễ nhìn như vậy? Chẳng lẽ đây chính là duyên phận trời định sao?

Chiêm Nhan không biết ý nghĩ trong lòng của An Thần Hạo, dĩ nhiên cô không nói ra thắc mắc của mình. Hai người rất nhanh liền đi tới một quán bar, sau đó Chiêm Nhan uống liền hai ly, không nhận được kể chuyện của mình cho An Thần Hạo nghe.

Dĩ nhiên, Chiêm Nhan không nói người đàn ông kia là ai, có điều An Thần Hạo nghe liền biết Chiêm Nhan là thật tâm thích người đàn ông kia, cuối cùng lại bị người đàn ông kia lừa.

Chiêm Nhan giống như coi An Thần Hạo trở thành thùng rác, vẫn không ngừng nói chuyện của mình, tình cảm của mình, nói xong lại rơi lệ, cho đến khi say khướt gục lên trên người của An Thần Hạo.

An Thần Hạo nhìn Chiêm Nhan say bất tỉnh nhân sự nằm ở trong ngực anh, trong mắt lóe lên phức tạp, sau đó cầm lấy áo khoác của mình trùm lên trên người của cô, còn mình vẫn như cũ uống rượu.

Một đêm này cứ như trôi qua như vậy, nhưng không có ai biết sau đêm này, cuộc sống của rất nhiều người xoay chuyển, số phận của rất nhiều người cũng vì vậy mà phát sinh biến hóa.

Ngày hôm sau, khi An Dĩ Mạch tỉnh lại thì An Mặc Hàn vẫn chưa tỉnh, cô nhìn đồng hồ mới hơn sáu giờ, cô nhẹ nhàng đứng dậy muốn đi uống nước, nhưng khi cô đi xuống dưới lầu thấy cảnh tượng trong phòng khách liên hét to một tiếng, lập tức đánh thức mọi người trong An gia.

"A a a....."

"Dĩ Mạch..."

An Mặc Hàn là đầu tiên người đầu tiên tỉnh lại nghe được giọng hét của An Dĩ Mạch, sau đó đi nhanh xuống lầu thì thấy An Dĩ Mạch chỉ mặc áo ngủ, trong tay bưng một ly nước, la to về phía ghế sofa.

"Dĩ Mạch, sao thế?"

"Sao thế, sao thế? Tiểu thư....."

Di Lan và chú Trương cũng đã tỉnh đi ra khỏi phòng, nhưng mà khi bọn họ đi tới phòng khách, cảnh tượng ở đó lộn xộn hết mức.

An Mặc Hàn đi tới bên người An Dĩ Mạch nhẹ nhàng an ủi cô, sau đó mới cau mày nhìn về phía ghế sofa.

Chỉ thấy tư thế của An Thần Hạo và Chiêm Nhan vô cùng bất nhã nằm ở trên ghế sofa nhà anh, may nhờ cái áo của An Thần Hạo đang đắp ở trên người của Chiêm Nhan, nếu không, đoán chừng với tư thế ngủ của Chiêm Nhan như vậy nhất định sẽ đi sạch.

Làm sao hai người đó lại xuất hiện ở nhà của anh? Hơn nữa, hình như hai người uống say như chết, Chiêm Nhan càng thêm thân mật nằm ở trên người của An Thần Hạo.

"Dì Lan, chú Trương, hai người đi nghỉ ngơi một chút đi, thời gian vẫn còn sớm, ở đây hai chúng con xử lý là được rồi."

Dì Lan và chú Trương gật đầu một cái, sau đó lại nhìn An Thần Hạo và Chiêm Nhan một cái cuối cùng mới trở về gian phòng của mình. Khi nghe An Dĩ Mạch vừa nhắc tới là An Thần Hạo và Chiêm Nhan, trong lòng của họ cũng buông xuống.

Bên này, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không đánh thức bọn họ dậy mà quay về căn phòng đổi một bộ quần áo, hai người mới lần nữa xuất hiện trong phòng khách nhìn An Thần Hạo và Chiêm Nhan vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

"An Mặc Hàn, làm sao bây giờ?"

An Dĩ Mạch hỏi Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhủ mầy, sau đó đi lên trước dùng chân đá An Thần Hạo hai cái. An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn hành động giống như một đứa bé, khỏe miệng co giật mấy cái, thầm nghĩ làm sao An Mặc Hàn có thể dịu dàng được chứ, xem ra phải để cô ra tay mới được.

"Mặc Hàn, anh làm vậy sẽ làm đau Thần Hạo."

Bất đắc dĩ, rốt cuộc An Dĩ Mạch cũng kéo lại An Mặc Hàn, sau đó để anh ngồi trên ghế sofa, còn mình thì bước tới đánh thức An Thần Hạo.

"Thần Hạo? Tiểu Hạo....."

Rốt cuộc, dưới sự nỗ lực của An Dĩ Mạch, cuối cùng An Thần Hạo cũng từ từ tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại cặp mắt còn vô cùng sưng mù, đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt âm trầm của An Mặc Hàn và gương mặt tràn đầy nụ cười của An Dĩ Mạch.

"Ah..... anh, chị Dĩ Mạch..... Sao hai người lại ở phòng của em....."

Nghe An Thần Hạo nói, An Mặc Hàn có một loại kích động muốn đá cậu ra ngoài. Nếu không phải Dĩ Mạch can ngăn, anh đã sớm kêu người ném cậu ta ra ngoài.

"Nhìn rõ ràng một chút chính cậu đang ở nơi nào???"

Gương mặt của An Mặc Hàn càng ngày càng âm trầm. Nghe được lời nói của An Mặc Hàn, An Thần Hạo mới bắt đầu quan sát xung quanh, sau cùng mới nhìn ra là mình đang ở trong nhà của anh, song cảm giác lồng ngực mình có đồ vật gì đó đè ép, cậu cúi đầu nhìn.

"A..... Cô cô... Cô là ai....."

Thấy có một cô gái nằm đè ở trên người của mình, An Thần Hạo nhất thời thức tỉnh. Cậu không quan tâm Chiêm Nhan đang ngủ say, trực tiếp đứng lên, sau đó Chiêm Nhan cũng rất bất hạnh rút xuống ghế sofa, nằm thẳng cẳng dưới đất.

"Ồi..... Cẩn thận....."

An Dĩ Mạch đang muốn bảo An Thần Hạo cẩn thận một chút, muốn nói cho cậu biết Chiêm Nhan còn ngủ, như vậy sẽ làm bị thương đến cô ấy, nhưng cô vẫn chậm một bước, bên này, Chiêm Nhan đã rơi xuống đất, sau đó cau mày, ừm một tiếng chậm rãi tỉnh lại.

An Dĩ Mạch cho An Thần Hạo một ánh mắt trách cứ, sau đó đi lên trước đỡ Chiêm Nhan dậy.

"Chị Nhan....."

Bên này, An Thần Hạo nhận được ánh mắt trách cứ của Dĩ Mạch, khắp khuôn mặt đều là vô tội, định nói gì đó mới phát hiện Chiêm Nhan đã tỉnh rồi.

"Ô ô..... Thật là đau..."

Chiêm Nhan mượn lực của An Dĩ Mạch đứng lên ngồi vào trên ghế sa lon, đôi tay xoa xoa cái trán, tạm thời còn chưa phân biệt được mình đang ở nơi nào.

Bên này, An Thần Hạo thấy bộ dạng Chiêm Nhan mới nhớ lại chuyện xảy ra tối qua.

Tối ngày hôm qua anh và Chiêm Nhan cùng đi uống rượu, sau đó Nhan Nhan rất nhanh đã uống say, vẫn còn khóc nói cho anh về chuyện xưa của cô, cuối cùng mới say khướt ngủ thiếp đi, d.e.n.da.n.l.e.q.u.y.d.o.n sau đó anh uống thêm mấy ly, giữa lúc này hình như anh nhận được điện thoại của ba, ba bảo anh về nhà, sau đó anh cũng uống, liền dìu Chiêm Nhan trở về. Anh nhớ là về nhà, làm thế nào mà lại trở thành nhà của anh Mặc Hàn đây?

Về điểm này, kiểu gì An Thần Hạo cũng không nhớ nổi, chỉ là nhìn bộ dáng say rượu hiện tại của Chiêm Nhan, xem ra cái gì cô ấy cũng không biết.

"Chị Nhan, chị cảm thấy như thế nào rồi? Nào, uống miếng nước đi."

An Dĩ Mạch đỡ lấy Chiêm Nhan, sau đó đưa một ly nước ấm đút cho cô uống..., Chiêm Nhan uống vài ngụm, rốt cuộc từ từ có chút tỉnh táo, có điều vẫn không hoàn toàn tỉnh táo.

"Chị Nhan....."

"Ô ô, tôi buồn ngủ quá, tôi phải ngủ một lát."

Sau đó ở dưới ánh mắt bất đắc dĩ của ba người, Chiêm Nhan lại nằm thẳng cẳng lần nữa trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

"An Dĩ Mạch thấy đáng về của cô, chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, sau cùng vô giường lấy một cái chăn đắp lên cho Chiêm Nhan. Giải quyết xong chuyện của Chiêm Nhan, lúc này An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch mới nhìn về phía An Thần Hạo, ý muốn nói cho bọn họ biết là đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Hạo, sao lại thế này?"

Sau đó, An Thần Hạo rất đàng hoàng nói ra chuyện tối ngày hôm qua. Nghe lời nói của An Thần Hạo, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn nhìn nhau, không nói gì.

"Chị Dĩ Mạch, em nghe chị mới vừa gọi cô ấy là chị Nhan, hai người biết nhau sao?"

An Thần Hạo cũng không quên cách gọi của An Dĩ Mạch với Chiêm Nhan. An Dĩ Mạch gật đầu một cái, sau đó ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn về phía An Thần Hạo.

"Tiểu Hạo, cô ấy là chị của Chiêm Nam Huyền, em không nhận ra sao? Khi còn bé chúng ta thường đi chung với nhau."

An Dĩ Mạch vừa nói như thế, An Thần Hạo suy nghĩ một chút, cuối cùng nghĩ tới điều gì, một bộ vờ lẽ như chợt hiểu ra, chỉ vào Chiêm Nhan đang ngủ mê, cả khuôn mặt là không dám tin.

"A..... cô ấy..... cô ấy chính là Chị Nhan đó sao!"

Hiện tại An Thần Hạo cũng hiểu rõ tại sao khi anh nhìn thấy cô lại có cảm giác quen thuộc như vậy rồi, thì ra là bọn họ đã từng gặp nhau, hơn nữa, khi còn bé còn cùng nhau chơi đùa, thì ra cô ấy chính là chị Nhan khi còn bé đó.

"Ừ, lúc mới bắt đầu nhìn thấy hai người đi chung với nhau chị còn tưởng rằng em nhận ra chị Nhan, không ngờ thế mà hai người lại không nhận ra đối phương. Chị Nhan cũng thiệt là, lúc đó em còn nhỏ nên bây giờ không nhớ là chuyện bình thường, chẳng lẽ chị Nhan cũng không nhận ra em sao?"

An Dĩ Mạch ừm với An Thần Hạo. An Thần Hạo lắc đầu một cái.

"Không có!"

Không sao, hiện tại bọn họ biết nhau cũng thế, thật sự không ngờ cô gái anh nhìn trúng lại là chị Nhan khi còn bé.

Sau đó, An Thần Hạo tràn đầy nhu tình nhìn về mặt quen thuộc của Chiêm Nhan. An Dĩ Mạch thấy nét mặt của An Thần Hạo lập tức nhìn qua An Mặc Hàn. An Mặc Hàn nhún mày, cuối cùng lôi kéo An Thần Hạo đi vào thư phòng.

Còn An Dĩ Mạch thì đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

"Anh, anh kéo em làm cái gì?"

Bị An Mặc Hàn kéo đến thư phòng, An Thần Hạo tràn đầy bất mãn. Cậu tự nhiên ngồi vào chiếc ghế duy nhất trong phòng An Mặc Hàn, sau đó cầm khung hình có chứa hình của An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch trên bàn sách lên ngắm nhìn.

An Mặc Hàn ngồi vào trên ghế sofa, sau đó tràn đầy nghiêm túc nhìn An Thần Hạo.

"Thần Hạo, ba cậu trở về lúc nào?"

An Mặc Hàn hỏi ra những lời này, An Thần Hạo sững sốt một chút sau đó để khung hình trong tay xuống. Cuối cùng nhìn về phía ánh mắt của An Mặc Hàn cũng đầy nghiêm túc.

"Ngày hôm qua."

Chuyện giữa ba và An Mặc Hàn anh không hỏi qua nhưng anh cũng có thể lực của mình. Mặc dù không mạnh giống như thế lực của ba và anh Mặc Hàn, nhưng chuyện giữa ba và anh Mặc Hàn anh vẫn có thể tra ra được.

Anh trách ba của anh, nhưng anh lại không thể rời bỏ ông ấy, bởi vì đó chính là của cha của anh, nên cho tới bây giờ cái gì anh cũng đều xem như mình không biết. Nhưng bây giờ ba đã trở lại, như vậy cũng chính là chiến tranh giữa ba và anh Mặc Hàn cũng đã bắt đầu, mà anh cũng không cần thiết phải trốn tránh thêm.

"Anh, nếu như... em nói là nếu như quả thật có đi tới một ngày kia, anh có thể bỏ qua tính mạng của ông ấy không?"

Giọng nói của An Thần Hạo rất trầm thấp, về mặt của anh vô cùng nghiêm túc. Đây cũng là lần đầu tiên An Thần Hạo dùng giọng nói này nói chuyện với

An Mặc Hàn, trong giọng nói của anh đè nén chút khẩn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Edit: Tuyen83~DDLQĐ

Nghe được lời của An Thần Hạo nói An Mặc Hàn chỉ thoáng kinh ngạc một chút, sau đó đã khôi phục lại vẻ mặt không có gì.

"Tiểu Hạo, em biết chuyện này khi nào?"

An Mặc Hàn cho rằng An Thần Hạo không biết, chỉ là không nghĩ đến cậu đã sớm biết.

An Thần Hạo cười cười, sau đó lại lần nữa cảm tấm hình đó lên, thấy trong tấm hình An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cười sáng rỡ như vậy, bộ dáng hạnh phúc như vậy, An Thần Hạo cũng cười cười.

"Anh, em đã trưởng thành, có một số việc, em cũng có thể thông qua phương pháp của mình để biết, chuyện này, em đã sớm biết, chỉ bởi vì người kia là ba của em, cho nên em vẫn không nói mà thôi, lần này em trở lại thật ra thì em biết ngay, đây tất cả cũng là thời điểm kết thúc."

Lúc này An Thần Hạo hoàn toàn không giống như là một An Thần Hạo ngây thơ đơn thuần chỉ biết nũng nịu, nhìn thấy An Thần Hạo lúc này An Mặc Hàn vui mừng cười cười, anh nhìn trên người An Thần Hạo giống như thấy được mình năm đó.

Bọn họ vốn dĩ đáng đáp gằng gông nhau, nhất là cặp mắt kia, bây giờ nhìn đến An Thần Hạo ngồi ở vị trí của anh, An Mặc Hàn nghĩ có lẽ Thần Hạo đúng là đã lớn rồi.

"Em đã trưởng thành."

Nghe lời An Mặc Hàn nói, An Thần Hạo cười vui vẻ, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh Mặc Hàn thừa nhận mình, nói mình đã trưởng thành, từ nhỏ đến lớn, người cậu sùng bái nhất chính là anh Mặc Hàn, cậu vẫn muốn nhận được sự thừa nhận của anh, nhưng mà, mỗi một lần An Mặc Hàn nhìn cũng không cho cậu sắc mặt tốt, nhưng, hiện tại anh Mặc Hàn rốt cuộc cũng thừa nhận cậu, sao bảo cậu có thể không vui.

"Bữa ăn sáng đã làm xong, ra ngoài ăn đi."

Khi An Dĩ Mạch chuẩn bị xong bữa ăn sáng tới đây gọi hai người bọn họ thì thấy một cảnh tượng như vậy.

Ngồi trên ghế sa lon An Mặc Hàn nhìn An Thần Hạo lộ ra vẻ mặt vui mừng, còn An Thần Hạo đối diện An Mặc Hàn là khuôn mặt kích động và vui vẻ, nhìn đến tình huống như vậy của bọn họ mặc dù An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ, nhưng trong lòng cũng rất vui vẻ.

"Trò chuyện gì vậy, hai người vui vẻ như vậy."

An Dĩ Mạch đi lên trước ngồi vào bên phải An Mặc Hàn.

"Chị Dĩ Mạch, anh nói em đã trưởng thành."

An Thần Hạo kích động đi tới bên cạnh An Dĩ Mạch kéo tay cô hưng phấn nói, An Dĩ Mạch ngăn người, nhìn một chút ý cười đầy mặt của An Mặc Hàn, sau đó nhếch môi.

"Tiểu Hạo nhà chúng ta vốn đã trưởng thành, tốt lắm, mau nhanh ra đây ăn cơm đi."

"Được."

Sau đó đợi đến khi ba người ra ngoài thấy tình huống trong đại sảnh thì ba người đột nhiên ngẩn ngang rồi.

Chỉ thấy Chiêm Nhan một mình ngồi ở trên bàn ăn không có bất kỳ cái gì ảnh hưởng ăn món ăn An Dĩ Mạch đã chuẩn bị xong, vừa ăn còn vừa nói ăn ngon.

Chủ yếu không phải điểm này, chủ yếu là bây giờ Nhan Nhan một chút ảnh hưởng cũng không có, quần áo của cô rộng lưng thùng, tóc xõa tung, còn không rửa mặt, An Dĩ Mạch trợn to cặp mắt nhìn lên người phụ nữ trước mặt ăn như hồ đỏi, thầm nghĩ, đây mới thật sự là chị ấy là chị Nhan xinh đẹp hào phóng sao? ~^^~dddd~^^~lqdd~:))~

Đang suy nghĩ, Chiêm Nhan rốt cuộc cảm thấy ba luồng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, cô để bánh bao đang cầm trong tay xuống quay đầu nhìn về phía An

Đi Mạch ba người bọn họ.

"Các người không ăn sao?"

Chiêm Nhan hỏi An Dĩ Mạch bọn họ, trên mặt vô cùng bình tĩnh, giống như ở chỗ này thấy bọn họ không có bất kỳ kinh ngạc.

"Chị Nhan, chị không sao chứ."

An Dĩ Mạch vội vàng đi tới ngồi vào bên cạnh Chiêm Nhan, lo lắng nhìn Chiêm Nhan.

Chiêm Nhan cười xong, sau đó lại tiếp tục ăn.

"Chị không sao, yên tâm đi, chị chính là quá đói, Dĩ Mạch, đến ăn đi. Mặc Hàn, còn có em trai nhỏ đó, các em cũng mau tới đây ăn đi, chị nói cho các em này bữa ăn sáng ăn quá ngon, ha ha ha"

Chiêm Nhan nói đưa qua cho An Dĩ Mạch một miếng bánh mì, An Mặc Hàn và An Thần Hạo mặt càng thêm đen lại đi qua ngồi ăn điểm tâm, bọn họ cũng là quá đói.

An Dĩ Mạch quan sát Chiêm Nhan, sau đó phát hiện chị ấy thật sự không có chuyện gì, khác biệt duy nhất chính là biểu hiện của chị ấy quá bình tĩnh rồi, nhưng bọn họ nghe Tiểu Hạo nói rồi, chị Nhan và Lục Viêm kết thúc, nhưng là, chị Nhan cũng quá bình tĩnh đi.

Đang suy nghĩ, chuông cửa nhà bọn họ reo lên, di Lan đi mở cửa, chỉ thấy Chiêm Nam Huyễn cả người lo lắng.

"Mặc Hàn, Dĩ Mạch, không thấy chị của tôi đâu, các người....."

Chiêm Nam Huyễn tràn đầy lo lắng vào cửa đã nói mục đích chủ yếu của mình hôm nay tới đây, nhưng, khi anh thấy người phụ nữ tóc bù xù đó trong phòng ăn đang ăn bữa ăn sáng, lời nói của anh mới vừa đến miệng đành ngậm ở trong cổ họng.

Tối hôm qua khuya lắm rồi Chiêm Nhan cũng không có trở về, người nhà bọn họ có chút lo lắng, sau đó đám người làm bắt đầu đi tìm, anh an ủi cha mẹ cũng đi tìm Chiêm Nhan, nhưng, điện thoại di động của Chiêm Nhan tắt máy, căn bản không tìm được người, tìm kiếm đến khi sáng sớm hôm nay, còn chưa tìm được, cho nên anh định tìm An Mặc Hàn bàn bạc một chút, giúp một tay đi tìm Chiêm Nhan, nhưng mà không ngờ, đi vào nhà An Mặc Hàn thế nhưng anh nhìn thấy chị ấy.

Nhưng Chiêm Nam Huyễn anh nhớ danh xưng là hoàng tử ưu nhã, hơn nữa, Chiêm Nhan thường ngày xinh đẹp hào phóng, vô cùng chú trọng hình tượng, nhưng bây giờ Chiêm Nhan quần áo xộc xệch, tóc rối bù, người này thật sự là Chiêm Nhan chị của anh sao?

"Chiêm Nhan, chị cái này là tạo hình mới của năm nay sao?"

Chiêm Nam Huyễn đi tới trực tiếp ngồi vào đối diện Nhan Nhan nhìn vào cô chằm chằm, Chiêm Nhan nghe được anh nói có chút mê muội, chỉ là, cô vẫn nhìn tạo hình của mình một chút, đợi đến khi cô phát hiện tạo hình của chính mình.

"A a a....."

Chiêm Nhan lập tức từ trên chỗ ngồi, sau đó kéo An Dĩ Mạch đi ra khỏi phòng ăn, đi tới phòng của An Dĩ Mạch.

Bên này, ba người đàn ông chỉ có An Thần Hạo tràn đầy nghi ngờ nhìn bóng lưng Chiêm Nhan và chị Dĩ Mạch rời đi, còn Chiêm Nam Huyễn và An Mặc Hàn có chút bất đắc dĩ liếc nhìn bóng lưng họ rồi đi một cái, An Mặc Hàn tiếp tục ăn bữa ăn sáng, còn Chiêm Nam Huyễn tràn đầy xấu hổ, nghĩ đến tình hình vừa nãy của Chiêm Nhan, anh đang muốn đợi lúc Chiêm Nhan đi ra anh có muốn nói với chị vài câu độc địa hay không.

"Mặc Hàn, sao chị ấy ở nhà cậu, ngày hôm qua chúng tôi tìm chị ấy cả đêm, hôm nay vốn muốn đến tìm cậu giúp một tay, không nghĩ đến ở trong này thấy được chị ấy."

Chiêm Nam Huyễn rót cuộc hỏi ra sự nghi ngờ của mình, hiện tại Chiêm Nhan không có ở đây, là thời gian hỏi tốt nhất.

"Cậu hỏi cậu ấy đi, sáng sớm hôm nay ngủ dậy tôi và Dĩ Mạch cũng mới biết hai người bọn họ ở nhà tôi."

An Mặc Hàn chỉ chỉ An Thần Hạo, Chiêm Nam Huyễn nhìn An Thần Hạo, ánh mắt lóe lên, An Thần Hạo nhìn thái độ hoàn toàn lạnh lùng của anh Mặc Hàn, sau đó lại nhìn Chiêm Nam Huyễn ánh mắt thâm trầm một chút, cuối cùng vẫn đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho Chiêm Nam Huyễn.

Sau khi Chiêm Nam Huyễn nghe xong nở nụ cười cảm kích với An Thần Hạo, anh cũng sẽ không trách An Thần Hạo, chuyện ngày hôm qua nếu như không phải là An Thần Hạo có thể hiện tại bọn họ cũng sẽ không tìm được Chiêm Nhan, cũng không biết bây giờ chị ấy là an toàn hay là không an toàn.

Thấy Chiêm Nam Huyễn không có bất kỳ ý tứ trách cứ cậu, An Thần Hạo thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục ăn bữa ăn sáng của mình.

Bên này, An Mặc Hàn đã ăn xong rồi, Chiêm Nam Huyễn còn chưa có dùng bữa ăn sáng, cho nên cũng ở đây ăn một chút.

"Mặc Hàn, Lục Viêm cậu định làm như thế nào?"

Bên này An Thần Hạo đang ăn điểm tâm nghe được tên mình quen thuộc, ánh mắt lóe lên một cái, nhìn An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyền một chút.

"Ngày hôm qua anh ta tìm tôi hợp tác, tôi nghĩ là ở chỗ Chiêm thúc thúc anh ta đã hoàn toàn không có hi vọng, tôi nghĩ, hôm nay Lục Viêm sẽ phải tìm chị Nhan tới để kết thúc quan hệ giữa bọn họ, chỉ là, về phần chị Nhan có đi hay không, liền do chị ấy quyết định, dù sao, nên sau này Chiêm gia sẽ không có quan hệ với Lục Viêm rồi, cho nên, về sau chuyện của Lục Viêm cứ giao cho tôi đi,~Tuyen83~dd~lqđ~về phần làm như thế nào, bây giờ còn chưa có ý kiến gì, chúng ta trước phải xem anh ta có động tác gì tiếp theo."

An Mặc Hàn cười về mặt tà mị, An Thần Hạo nhìn anh trai cậu cười như vậy làm cho cả người không nhìn được run lên, trong lòng yên lặng thương tiếc thay cho Lục Viêm.

Chỉ là, nghe như lời của anh Mặc Hàn, chẳng lẽ bạn trai của Chiêm Nhan chính là Lục Viêm? An Thần Hạo nghĩ tới.

"Được, có kế hoạch gì nói cho tôi biết, tôi cũng đã sớm nhìn anh ta không thuận mắt rồi, dù là vì Chiêm Nhan, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta."

Giọng của Chiêm Nam Huyền tràn đầy lạnh lẽo và nham hiểm, An Mặc Hàn khẽ chau mày, ha ha, nhưng anh rất ít thấy kiểu vẻ mặt này của Chiêm Nam Huyền rồi, phải biết dù là tức giận, Chiêm Nam Huyền cũng đều sẽ cười nhả nhặn, xem ra, Lục Viêm thật sự chọc phải ranh giới cuối cùng của Chiêm Nam Huyền.

"An Thần Hạo, nhưng Lục Viêm là cổ vấn tài chính của công ty của cậu, không biết cậu có ý kiến gì không?"

An Mặc Hàn hỏi Thần Hạo, An Thần Hạo sững sờ một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh họ nhà cậu cười tà mị, hu hu, cậu có thể nói không có ý kiến gì đó sao? Hu hu, nếu nói như vậy anh họ cậu có thể bóp chết cậu hay không.

"Ha ha, anh, anh cũng không phải không biết, em chỉ là một tổng giám đốc trên danh nghĩa, hơn nữa, cho tới bây giờ Lục Viêm cũng sẽ không nghe em, cho nên, em không có ý kiến gì, ha ha."

Sau khi nói xong liền nhấc chân rời khỏi phòng ăn trở lại sofa phòng khách ngồi ở chỗ đó chơi điện thoại di động.

Thấy động tác của An Thần Hạo, An Mặc Hàn không nói gì, chỉ là nhếch môi, sau đó cùng Chiêm Nam Huyền đi đến thư phòng, hai người nói đến chuyện An Dữ Kinh trở về.

"Mặc Hàn, lúc tôi tới gặp cha tôi An Dữ Kinh đưa tôi thiệp mời, tới mai ông ta sẽ ở nhà mở một bữa tiệc, hơn nữa, theo ba tôi nói, tất cả nhân sĩ trong giới kinh doanh cũng nhận được thiệp mời, tôi nghĩ, lần này An Dữ Kinh là quyết định lần nữa đi vào giới kinh doanh rồi."

Lời Chiêm Nam Huyền nói thật ra thì có chút mâu thuẫn, chỉ là, cũng không mâu thuẫn, An Dữ Kinh kể từ hơn ba năm trước sau khi An Dữ Triết xảy ra chuyện ông ta đã rời khỏi giới kinh doanh ở thành phố S, chỉ là, ông ta lấy tên tập đoàn Hạo Thiên lại càng ngày càng lớn mạnh, nhưng An Dữ Kinh cũng chưa có xuất hiện hợp mặt với người trong giới kinh doanh, mọi người đều cho rằng ông ta thật sự đã ẩn lui rồi, nhưng không ngờ, hôm nay ông ta rốt cuộc lại trở lại.

"Điều này nói rõ ông ta đã chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị nhiều năm như vậy, ông ta rốt cuộc quyết định muốn ra tay, xem ra, kế tiếp chúng ta phải bận rộn rồi."

An Mặc Hàn nhếch môi, vốn cho là anh sẽ an tâm việc chuẩn bị nghi thức đính hôn với Dị Mạch, chỉ là, bây giờ nhìn lại anh không thể bình tĩnh chuẩn bị chuyện này, như vậy thì để cho anh đi giải quyết cái u ám tính này sau đó sẽ cho Dị Mạch một thế giới yên bình.

"Tôi sẽ cho người chuẩn bị xong, Ti Dạ bên kia cũng đã biết được tin tức, tôi muốn cậu ấy cũng biết nên làm như thế nào, Mặc Hàn, hiện tại tập đoàn châu báu Mạch Duyên cũng đã chính thức đưa ra thị trường hơn nữa đã đi vào quỹ đạo, tôi nghĩ, nó cũng có thể ra chiến trường."

Chiêm Nam Huyền lộ ra nụ cười khát máu, An Mặc Hàn khẽ chau mày, sau đó gật đầu một cái, vốn là công ty vàng bạc đá quý Mạch Duyên là quà tặng cho Dị Mạch, chỉ là, không ngờ phát triển thuận lợi như vậy, bây giờ lại cũng thật sự có thể giúp anh.

"Chuyện của Mạch Duyên cậu đi xử lý, Dị Mạch cũng sẽ giúp cậu, mảnh đất trống kinh đô kia tôi nghĩ không thể nhanh như vậy, thế nhưng Lục Viêm không có bản lĩnh lấy được, tôi muốn An Dữ Kinh sẽ phải ra tay, dù sao mảnh đất kia là một khu vực tốt vô cùng."

An Mặc Hàn nghĩ đến mảnh đất trống kia, An Dữ Kinh đã trở lại, anh nghĩ An Dữ Kinh nhất định sẽ ở bên trong làm chút gì đó, mảnh đất kia anh cũng không thể thuận lợi như vậy lấy được, chỉ là, mặc kệ như thế nào, mảnh đất kia, anh đều sẽ không để cho tập đoàn Hạo Thiên lấy được.

Nhưng anh là theo An Thần Hạo biết được nơi đó, An Dữ Kinh muốn mảnh đất kia nhưng mục đích là mở sòng bạc, ở kinh đô mở sòng bạc, ha ha, An Dữ Kinh thật đúng là giỏi tính toán, chỉ là, sẽ để cho anh tới đánh loạn kế hoạch của ông ta đi, quyền nắm giữ mảnh đất trống này, cũng là trận đấu chiến tranh của anh cùng An Dữ Kinh, ai thắng ai thua, bây giờ còn phải đợi xác định.

"Được, tôi biết rồi, chỉ là, Mặc Hàn, hôm nay ba tôi có chuyện nói để cho tôi nhắc nhở cậu một chút, chính là chú An và dì Lãnh, ba tôi nói bây giờ không phải là rất an ninh, cậu vẫn nên để cho chú An về nhà nghỉ ngơi."

"Yên tâm đi, chuyện này tôi đã an bài chú Trương đi làm, hôm nay sẽ đón ba mẹ về."

"Ừ, vậy không chuyện gì tôi đi trước, xế chiều hôm nay hội đồng quản trị Mạch Duyên, Dị Mạch có muốn lộ diện hay không?"

An Mặc Hàn nghe Chiếm Nam Huyền nói suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cái.

"Không cần, bây giờ còn chưa phải lúc, tôi cũng không muốn đẩy Dĩ Mạch lên trên."

"Được, tôi biết rồi, vậy tôi đi trước, về phần Chiếm Nhan, sẽ để cho Dĩ Mạch nói chuyện với chị ấy thôi."

"Được."

Sau khi Chiếm Nam Huyền đi, An Mặc Hàn đi tới phòng khách, trong phòng khách An Thần Hạo và An Dĩ Mạch cùng Chiếm Nhan ba người nói chuyện rất vui vẻ, An Mặc Hàn thấy nụ cười của An Dĩ Mạch, mình cũng không tự chủ nở nụ cười, thật ra thì, nếu như có thể anh thật sự muốn cho Dĩ Mạch cứ vĩnh viễn cười như vậy, chuyện của Mạch Duyên anh cũng không muốn để cho Dĩ Mạch tham dự vào, nhưng là, tối hôm qua Dĩ Mạch nói thật xúc động đến anh, cô muốn cùng anh cùng nhau đối mặt, như vậy anh sẽ bỏ ra tất cả để bảo vệ cô chu toàn, để cho cô hạnh phúc.

"Đang nói chuyện gì vậy, vui vẻ như vậy."

An Mặc Hàn đi sang ngồi, An Dĩ Mạch nhìn về phía anh nở nụ cười, sau đó đưa cho anh một chén nước.

"Không có việc gì, đang nói chuyện ngày hôm qua chị Nhan và Tiểu Hạo gặp nhau, sau đó lại nghĩ tới chuyện lúc còn bé của chúng ta, đúng rồi, em mới vừa nhìn thấy Nam Huyền đi, các anh đã nói chuyện phiếm xong?"

"Ừ, nói chuyện phiếm xong, chị Nhan, đợi lát nữa sẽ để cho Dĩ Mạch và Tiểu Hạo đi ra ngoài đi dạo với chị, trước hết chị ở lại nơi này, buổi tối mẹ em sẽ trở về, đến lúc đó em nghĩ mẹ nhìn thấy chị nhất định sẽ rất vui vẻ"

"Được, Mặc Hàn em đi làm việc đi, Dĩ Mạch cứ giao cho chị đi ha."

Chiếm Nhan khoác ở cánh tay An Dĩ Mạch nháy nháy mắt với An Mặc Hàn, An Mặc Hàn cười cười, thấy Chiếm Nhan như vậy anh cũng yên lòng, biết nói đùa nói lên đã sắp qua khỏi.

"Được, em đi công ty trước."

"Ừ, đi đường cẩn thận."

Sau đó An Mặc Hàn ấn một nụ hôn ở trên trán An Dĩ Mạch rồi ra cửa đi công ty, An Dĩ Mạch và Chiếm Nhan còn có An Thần Hạo ba người cũng nghe đề nghị của An Mặc Hàn đi ra ngoài đi lòng vòng.

Mà bên Chiếm Nam Huyền mới vừa đi tới tập đoàn Thuộc Quang, liền nhận được điện thoại của Dư Huyền.

Nhiều ngày như vậy, anh và Dư Huyền lui tới cũng rất nhiều, nhất là sau khi mẹ Dư xuất viện, anh thường đi Dư gia thăm mẹ Dư, mà anh và Dư Huyền trao đổi càng ngày càng nhiều, anh cũng càng ngày càng thích cô, chỉ là, anh biết Dư Huyền đã từng thích là Tô Lạc, anh nghĩ chỉ cần anh cố gắng, Dư Huyền nhất định sẽ thích anh.

"Huyền Huyền, thế nào?"

Giọng nói khi anh nói chuyện dịu dàng khác với ngày thường, thái độ cũng rất dịu dàng, nhưng là, thế nhưng anh lại nghe được bên đầu kia điện thoại giọng nói mệt mỏi của Dư Huyền.

"Nam..... Huyền..... Cứu....."

"Huyền Huyền, Huyền Huyền....."

Nhưng bên đầu điện thoại kia không có bất kỳ âm thanh nào, Chiếm Nam Huyền vừa gọi điện thoại cho Dư Huyền, vừa lái xe chạy về phía nhà của Dư Huyền, nhưng, điện thoại của Dư Huyền không ai nghe.

Anh lại bấm gọi cho Hạ Hi, chỗ ở Hạ Hi là gần nhà Dư Huyền nhất, hiện tại anh chỉ có thể đem hi vọng ký thác trên người của Hạ Hi rồi.
Diễn~đàn~lê~quý~đôn

Rốt cuộc, điện thoại của Hạ Hi cũng nhận.

"Này, Hạ Hi."

"Chiếm Nam Huyền? Thế nào."

"Hạ Hi, em có ở nhà không? Huyền Huyền đã xảy ra chuyện, em đi đến nhà cô ấy xem một chút, anh đến ngay, nhờ em đó."

"Hà..... em... em lập tức đến ngay."

Chiếm Nam Huyền cúp điện thoại xe nhanh chóng lái đến nhanh nhất, trong lòng tràn đầy nóng nảy, ngoài miệng vẫn còn ở tự lẩm bẩm

"Huyền Huyền, chờ anh, nhất định phải chờ anh."

Bên này, Hạ Hi mới vừa đi ra cửa chung cư để đi làm, liền nhận được điện thoại của Chiêm Nam Huyền, cô lập tức chạy lên lầu đi tới trong nhà Dur Huyền, nhưng mà, trong nhà Dur Huyền cửa đã khóa trái, cô chỉ cố sức kêu cửa.

"Huyền Huyền, Huyền Huyền, cậu ở đâu? Mẹ Dur....."

Nhưng là, mặc kệ cô dùng sức gõ cửa ra sao, nếu không có người trả lời, đang suy nghĩ đi xuống tìm người chức nghiệp để lấy cái chìa khóa, lúc này, Chiêm Nam Huyền chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Edit: Tuyen83~ĐD LQĐ

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Không thể mở được, Nam Huyền, làm sao bây giờ?"

Hạ Hi cũng rất lo lắng, Chiêm Nam Huyền nhìn cánh cửa bị khóa một chút, lui về phía sau hai bước, sau đó dùng sức dưới chân đá văng cánh cửa bị khóa ra.

"Huyền Huyền....."

Hai người đi vào Dur gia, liền nhìn thấy Dur Huyền và mẹ Dur nằm ở trong phòng khách, trong tay Dur Huyền còn cầm thật chặt điện thoại di động, Chiêm Nam Huyền bước đến đỡ Dur Huyền dậy, Hạ Hi đỡ mẹ Dur lên.

"Huyền Huyền....."

"Mẹ Dur....."

Cho dù gọi bọn họ như thế nào, nhưng đều không có người trả lời, bên này, xe cứu thương cũng đã đến.

Chiêm Nam Huyền đều mở tất cả cửa sổ của Dur gia ra, lại đi vào phòng bếp, thì phát hiện ra là khí gas bị rò rỉ, thảo nào anh vừa đi vào đã nghe thấy mùi ga nồng nặc.

Dur Huyền và mẹ Dur được đưa đến phòng cấp cứu, Hạ Hi cũng gọi điện thoại cho An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ bọn họ.

"Thế nào rồi. Chuyện gì đã xảy ra?"

An Dĩ Mạch và Chiêm Nhan còn có An Thần Hạo ba người bọn họ đang đi dạo phố ở gần bệnh viện, nhận được điện thoại của Hạ Hi đã nhanh đến.

"Dĩ Mạch..... Huyền Huyền cậu ấy....."

Hạ Hi nhin không được nước mắt chảy xuống, bây giờ cô thật sợ hãi vô cùng Dur Huyền có chuyện gì, bên này, Chiêm Nhan cũng đi đến bên cạnh Chiêm Nam Huyền.

"Nam Huyền....."

Cả người Chiêm Nam Huyền cũng đều tỏa ra hơi lạnh, không để cho bất kì người nào đến gần, Dur Huyền cô đã gặp qua, một cô gái thật đáng yêu, cô cũng biết Chiêm Nam Huyền rất thích cô ấy.

"Em có khỏe không?"

Chiêm Nhan ngồi bên cạnh Chiêm Nam Huyền nhẹ nhàng xoa bờ vai của anh, Chiêm Nam Huyền nhìn rất chăm chú vào cửa phòng cấp cứu gật đầu một cái, nhưng không lên tiếng.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Bên này Toàn Ti Dạ và An Mặc Hàn cũng đã chạy tới, hai người nhìn cửa phòng cấp cứu khẽ nhủ mày.

"Mặc Hàn....."

"Ti Dạ....."

Toàn Ti Dạ thấy Hạ Hi đã sắp khóc, đau lòng ôm cô vào lòng an ủi cô, còn An Mặc Hàn đi tới bên cạnh An Dĩ Mạch, hỏi thăm cô tình huống. <

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, cô cũng không rõ ràng lắm, hiện tại chỉ có thể lo lắng chờ bác sĩ kết thúc cấp cứu, chỉ mong Huyền Huyền và mẹ Dư không xảy ra bất cứ chuyện gì.

"Yên tâm đi, không có việc gì."

"Ừ."

An Mặc Hàn đi tới bên cạnh Chiêm Nam Huyền, Chiêm Nam Huyền nhìn An Mặc Hàn một chút, sau đó nói "Là ngộ độc khí gas."

An Mặc Hàn nghe khẽ nhủ mày, mọi người cũng đều nhủ nhủ mày, ngộ độc khí gas, làm sao biết chứ, Huyền Huyền và mẹ Dư sẽ không cẩn thận như vậy.

"Tôi đã bảo tiểu Trương đi Dư gia xem một chút, tin tưởng sẽ rất nhanh có kết quả."

"Ừ."

An Mặc Hàn quả nhiên là An Mặc Hàn, anh vốn không tin Dư Huyền và mẹ Dư sẽ vô duyên vô cớ gặp chuyện không may, cho nên khi anh nhận được điện thoại của Hạ Hi đã bảo tiểu Trương đi Dư gia, nên sẽ có kết quả sớm thôi.

Bên này, khi mọi người đợi hơn một giờ, đèn phòng cấp cứu rốt cuộc cũng tắt, các bác sĩ cũng đẩy Dư Huyền và mẹ Dư đi ra.

"Bác sĩ, chuyện gì đã xảy ra? Họ thế nào rồi?"

An Dĩ Mạch đi nhanh tới trước, nhìn Dư Huyền đeo mặt nạ dưỡng khí, nhưng mẹ Dư lại yên tĩnh nằm ở trên một cái giường khác không có đeo gì cả, An Dĩ Mạch có loại dự cảm xấu.

"Vị tiểu thư này đã cấp cứu kịp thời, về phần vị phu nhân này, thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Một câu nói của bác sĩ giống như đem tất cả mọi người đánh vào địa ngục, cố gắng hết sức cái gì gọi là cố gắng hết sức, cố hết sức là có ý gì?

"Có ý tứ gì? Cái gì gọi là cố hết sức, ông nói rõ ràng một chút."

Hạ Hi không thể tin được, cô tiến lên kéo cánh tay bác sĩ, tràn đầy hi vọng nhìn ông ấy, hi vọng ông ấy có thể cho cô một câu trả lời hài lòng.

"Hạ Hạ....."

Toàn Ti Dạ ôm lấy cô, ý định để cho cô yên tĩnh một chút.

"Thật xin lỗi"

Các bác sĩ nhìn bọn họ nói xin lỗi, sau đó rời khỏi phòng cấp cứu, chỉ còn lại mấy người bọn họ nhìn Dư Huyền và mẹ Dư.

An Mặc Hàn xem như có vẻ bình tĩnh, anh bảo y tá đẩy Dư Huyền tới phòng bệnh, mẹ Dư, thì ở trong tiếng khóc của mọi người được mang đi.

Trong phòng bệnh, Chiêm Nam Huyền nắm tay Dư Huyền thật chặt, kể từ khi Dư Huyền ra khỏi phòng bệnh anh chẳng hề nói một câu, anh cũng chỉ là một tắc cũng không rời nhìn cô như vậy, nắm thật chặt tay của cô.

Thật ra thì, lúc này trong lòng của anh rất đau, nhìn dáng vẻ Dư Huyền lúc này nằm ở trên giường bệnh hô hấp hơi yếu, anh rất tự trách, tại sao mình không có bảo vệ cô thật tốt, để cho cô bị thương tổn như vậy.

Còn có chính là lúc này anh rất vô dụng, sự việc của mẹ Dư không biết nên nói cho Dư Huyền như thế nào, anh biết mẹ Dư rất quan trọng với Dư Huyền, mẹ Dư là người thân duy nhất của Dư Huyền ở trên thế giới này, anh thật sự không biết nên làm như thế nào nói cho cô biết mẹ Dư đã rời khỏi cái thế giới này, đã rời khỏi bọn họ rồi.

Ngoài phòng bệnh, An Mặc Hàn bọn họ cũng đứng ở bên ngoài, trên mặt của mỗi người đều thấy được sự đau khổ, thật ra thì, lúc này bọn họ đều cũng giống như Chiêm Nam Huyền, trong lòng của mỗi người đều nghĩ đến cuối cùng nên nói cho Dư Huyền như thế nào, cô ấy phải làm sao đi tiếp nhận sự đả kích này.

"Tại sao lại như vậy chứ? Huyền Huyền làm sao bây giờ?"

An Dĩ Mạch được An Mặc Hàn ôm lấy thật chặt, umh, miệng khóc thút thít, cô vẫn không thể tin được mẹ Dư cứ ra đi như vậy.

Họ và Dur Huyền quen biết nhau nhiều năm như vậy, họ cũng biết mẹ Dur đối với Dur Huyền mà nói có ý nghĩa như thế nào, nhưng hôm nay chuyện đã xảy ra như vậy, Dur Huyền cô ấy sẽ như thế nào họ thật sự không biết, họ cũng thật sự sợ hãi, sợ hãi Dur Huyền thật sự không thể nào thoát khỏi dả kích mẹ Dur rồi đi.

"Cô ấy đã tỉnh."

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Chiêm Nam Huyền thất hồn lạc phách đi ra, nói cho bọn họ biết Dur Huyền đã tỉnh.

"Nam Huyền..... em nói cho cô ấy biết rồi sao?"

Chiêm Nhan đỡ Chiêm Nam Huyền có chút đứng không vững. Chiêm Nam Huyền gật đầu một cái, đứng vậy.

Anh nói cho cô biết, nhưng là, sau khi Dur Huyền nghe qua giống như là một búp bê bằng sứ vậy, không khóc không nháo, cứ như vậy nhìn về phía trước. Ánh mắt vẫn vô hồn như vậy, khi đó, anh đã hoàn toàn sợ hãi, anh nghĩ qua Dur Huyền sẽ có các loại phản ứng, nhưng không nghĩ tới sẽ là như thế này.

"Cô ấy như thế nào?"

An Dĩ Mạch và Hạ Hi hỏi, Chiêm Nam Huyền nhìn nhìn các cô.

"Các cô vào xem một chút đi."

An Dĩ Mạch và Hạ Hi là bạn thân của Dur Huyền, hiện tại anh cũng chỉ có thể đặt hi vọng vào trên người các cô thôi.

Đợi đến khi An Dĩ Mạch và Hạ Hi đi vào phòng bệnh, Chiêm Nam Huyền cũng nói rõ tình huống của Dur Huyền với mọi người.

An Dĩ Mạch và Hạ Hi hai người đi vào phòng bệnh, thấy chính là Dur Huyền nửa người tựa vào trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, An Dĩ Mạch và Hạ Hi nhìn nhau, sau đó hai người chia ra đi tới hai bên Dur Huyền, bước đến cầm tay của cô.

Nhưng mà, Dur Huyền vẫn không có phản ứng chút nào, vẫn nhìn về phía trước như cũ, ngay cả ánh mắt cũng không có thay đổi, An Dĩ Mạch và Hạ Hi lần này thật sự sợ hãi, cho tới bây giờ Huyền Huyền cô ấy cũng sẽ không như vậy, ~Tuyen83~đđ~lqđ~ mặc dù họ biết Huyền Huyền biết được tin mẹ Dur đã ra đi rất khó tiếp nhận, chỉ là, cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua Huyền Huyền cứ không chịu lên tiếng như vậy.

Họ tình nguyện cô khóc thật lớn, cũng không hi vọng thấy cái bộ dáng này của Dur Huyền, Dur Huyền vốn là người con gái hoạt bát sáng sủa nghịch ngợm, hiện tại đột nhiên cái bộ dáng này, họ thật sự sợ hãi.

"Huyền Huyền, nói chuyện với cậu nha, cậu không nên dọa chúng tớ được không? Huyền Huyền."

Hạ hi ôm cánh tay của cô lắc qua lắc lại, hi vọng cô có thể làm ra một chút phản ứng.

"Huyền Huyền, cậu hãy khóc lên, khóc lên là tốt rồi, có được hay không, cậu xem, nơi này cũng chỉ có ba người chúng ta, sẽ không ai cười cậu."

An Dĩ Mạch cũng ý định kêu cô tỉnh, nhưng là, cô vẫn không có phản ứng như cũ.

"Bác sĩ, đúng, tớ đi kêu bác sĩ."

An Dĩ Mạch hoảng hốt đi ra khỏi phòng bệnh.

"Dĩ Mạch....."

An Mặc Hàn thấy Dĩ Mạch tay chân luống cuống như vậy đáng vẻ cũng cảm thấy có cái gì không đúng.

"Nam Huyền, kêu bác sĩ, nhanh đi."

"Được....."

Sau đó, mấy người đồng loạt vào phòng bệnh, khi nhìn thấy bộ dáng của Dur Huyền, mấy người cũng kinh ngạc, bởi vì Dur Huyền cô ấy quá bình tĩnh rồi, bình tĩnh có chút đáng sợ.

"Dur Huyền....."

"Dur Huyền....."

"Huyền Huyền....."

Tất cả mọi người cố gắng kêu cô tỉnh, nhưng là, cô vẫn như mới vừa rồi, một chút xíu phản ứng cũng không có, khi mọi người tay chân luống cuống, bác sĩ rốt cuộc đã tới.

Bác sĩ làm kiểm tra cho Dur Huyền một hồi, đợi thật lâu, bác sĩ mới nhìn về phía mọi người lắc đầu một cái.

"Bác sĩ, cậu ấy như thế nào? Làm sao sẽ thành bộ dáng này?"

Bác sĩ nhắm lại hai mắt của mình, lắc đầu một cái.

"Cô ấy không chịu tỉnh lại."

"Không chịu tỉnh lại? Là có ý gì, không phải cậu ấy đã tỉnh rồi sao?"

Chiếm Nam Huyền để bác sĩ nhìn Dur Huyền tròn to cặp mắt, nhưng là, khi thấy ánh mắt vô hồn này, anh ngay cả mình nói cũng đã không tin.

"Mặc dù cô ấy tròn tròn mắt, nhưng cô ấy cũng không có thật sự tỉnh lại, trước kia, bệnh viện chúng tôi cũng có ca bệnh như vậy, tình huống như thế là bởi vì bệnh nhân không chịu đi tiếp nhận một chút sự thật, sau đó muốn sống ở trong thế giới của bản thân, bởi vì thế giới kia tất cả tất cả đều là tốt đẹp, cho nên, tạo thành hiện tượng này cô ấy không chịu tỉnh lại."

Loại trường hợp này trước kia bệnh viện bọn họ đã tiếp nhận, chỉ là, đó đã là chuyện của ba năm trước đây, hiện tại cũng không biết người bệnh kia như thế nào rồi.

Mọi người không biết là sau khi bác sĩ nói qua những lời này, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn liếc mắt nhìn nhau, bởi vì, khi bác sĩ nói đến tình trạng loại bệnh này, bọn họ đều nghĩ tới Lãnh Hạ, tình huống này cũng giống với tình huống của Lãnh Hạ năm đó.

"Bác sĩ, ông nói, bệnh viện các ông từng có trường hợp như vậy?"

An Mặc Hàn hỏi, bởi vì anh muốn xác nhận một chút bác sĩ nói qua trường hợp kia đến cùng có phải mẹ của anh hay không.

"Đúng, có lẽ là hơn ba năm trước đi, bệnh viện chúng tôi nhận được hai bệnh nhân, cuối cùng người đàn ông thành người sống đời sống thực vật, người phụ nữ lại thành cái bộ dáng nở nụ cười giống với người này, chỉ là, hai bệnh nhân này là được bí mật đưa tới, sau lại lại được bí mật đón đi, bây giờ chúng tôi cũng không biết tình huống của hai người kia hôm nay là cái dạng gì."

Bác sĩ cảm thán, suy nghĩ của ông cũng rất giống quay lại hơn ba năm trước cái đêm đổ mưa to đó.

"Chúng tôi hiểu, bác sĩ, làm phiền ông rồi."

"Không cần khách sáo, đây là việc chúng tôi nên làm, tình huống của vị tiểu thư này bệnh viện chúng tôi sẽ nghiên cứu một chút, các người có thời gian ở bên cạnh cô ấy nhiều hơn và nói cho cô ấy một chút chuyện lúc trước, như vậy rất có ích cho sự khôi phục của cô ấy, đúng rồi, để cho cô ấy nhắm mắt lại đi, như vậy ánh mắt của cô ấy sẽ không chịu nổi."

"Được, cảm ơn ông, bác sĩ."

Sau khi tiễn bác sĩ đi, Chiếm Nam Huyền đi lên trước lấy tay xoa xoa ánh mắt của Dur Huyền, sau đó để cho cô nằm trên giường, một lòng chăm sóc vén chăn cho cô thật tốt.

"Đúng rồi, Mặc Hàn, tại sao mới vừa rồi cậu phải hỏi bác sĩ như vậy."

Toàn Ti Dạ nghĩ đến An Mặc Hàn mới vừa hỏi bác sĩ loại trường hợp này khi trên mặt mang dáng vẻ tìm tòi nghiên cứu, giống như anh cũng đã gặp qua rồi.

"Thật ra thì, bác sĩ nói năm đó hai bệnh nhân kia, các cậu cũng đều biết."

An Dĩ Mạch nói, nghe cách An Dĩ Mạch nói, tất cả mọi người đang suy nghĩ lời cô nói là ý gì, cuối cùng vẫn là Toàn Ti Dạ nghĩ đến đầu tiên.

"Cô nói là đi Lãnh....."

Toàn Ti Dạ có chút không thể tin được, chỉ là, trừ chú An và dì Lãnh anh đã không nghĩ tới những người khác, nghe được An Dĩ Mạch nhắc nhở như vậy, Toàn Ti Dạ lại nhìn tình huống Dur Huyền một chút, quả thật, tình huống Dur Huyền bây giờ rất giống với dì Lãnh năm đó.

Khi mọi người ở đây cũng nghĩ tới, mặc dù trong bọn họ chỉ có Chiếm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ gặp qua tình huống chú An và dì Lãnh, nhưng bọn họ đều biết chuyện đã xảy ra trong nhà An Mặc Hàn.

"Mặc Hàn, Dĩ Mạch, không phải dì Lãnh đã khôi phục rồi sao?"

Chiếm Nhan nhớ ba mẹ cô đã từng nói dì Lãnh đã khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa, An Mặc Hàn nói qua hôm nay dì Lãnh sẽ trở lại An gia rồi.

"Đúng, không sai, mẹ tôi năm đó chính là như tình huống của Huyền Huyền, Nam Huyền, chúng ta nên nghe lời bác sĩ, mỗi ngày chúng ta ở trước mặt của Huyền Huyền nói một chút chuyện của cô ấy lúc trước, như vậy đối với khôi phục của cô sẽ có hiệu quả."

An Dĩ Mạch nhớ tới tình huống của Lãnh Hạ năm đó, lại nghĩ đến bác sĩ mới vừa nói, mặc dù Lãnh Hạ vẫn kéo dài ba năm như vậy, nhưng bọn họ nghĩ

bác sĩ nói có lẽ thật sự có hiệu quả, bây giờ bọn họ cũng chỉ có một cái biện pháp như vậy.

"Được, tôi biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Edit: Tuyen83~ĐD LQĐ

"Mặc Hàn, tang lễ của mẹ Dư....." An Dĩ Mạch thấy Dư Huyền nằm như vậy giống như là một búp bê bằng sứ trong lòng thật rất đau, nhưng mà mẹ Dư đã đi rồi, hiện tại Huyền Huyền cái gì cũng không làm được, tang lễ của mẹ Dư cũng chỉ có bọn họ đi làm rồi.

"Yên tâm đi, anh sẽ sắp xếp thật tốt."

"Ừ."

An Dĩ Mạch nhẹ nhàng tựa vào trong ngực An Mặc Hàn, nhìn Dư Huyền nằm ở trên giường và Chiêm Nam Huyền ngồi cạnh đầu giường Dư Huyền, đột nhiên cô có chút oán hận số mạng, vận mệnh bất công, để cho Huyền Huyền trải qua chuyện như vậy.

Lúc này, tiểu Trương từ ngoài phòng bệnh đi vào, ở bên tai An Mặc Hàn nói câu gì, mặt của An Mặc Hàn lập tức liền thay đổi, hơi thở quanh thân cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Ti Dạ....."

An Mặc Hàn buông An Dĩ Mạch ra, ấn xuống cái trán của cô một nụ hôn an ủi cô, sau đó vòng cánh tay nhìn Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ nhìn tiểu Trương đứng ở bên cạnh An Mặc Hàn một cái, sau đó ánh mắt sa sầm một chút, anh đi ra khỏi phòng bệnh cùng với An Mặc Hàn và tiểu Trương.

Chiêm Nam Huyền và An Thần Hạo bọn họ dĩ nhiên cũng nhìn thấy cảm xúc của bọn họ thay đổi, chỉ là, Chiêm Nam Huyền là yên tâm, chuyện này Mặc Hàn sẽ giải quyết, bây giờ anh cũng chỉ muốn ở cùng với Dư Huyền như vậy, cho đến khi cô tỉnh lại.

"Tình huống như thế nào."

Ba người đi tới một công viên trong bệnh viện Toàn Ti Dạ hỏi tiểu Trương tình huống nơi tìm được.

"Khí gas trong nhà Dư tiểu thư là bị người động tới, tôi nghĩ, cho nên Dư tiểu thư và Dư phu nhân gặp chuyện không may, cũng không phải ngoài ý muốn, mà là do người làm."

Theo như lời nói của Tiểu Trương hoàn toàn ngoài dự liệu của Toàn Ti Dạ, cho tới bây giờ anh cũng không có nghĩ tới chuyện này vậy mà là một âm mưu, cũng không phải ngoài ý muốn, chỉ là, rốt cuộc là ai hận Dư Huyền như vậy, sẽ làm ra chuyện này như vậy với cô.

"Hiện trường có phát hiện ra cái gì không?"

An Mặc Hàn biết từ lúc bắt đầu Hạ Hi đã báo cảnh sát, cảnh sát nơi đó không có truyền đến tin tức gì, chắc là cái gì cũng không tìm ra được cuối cùng cũng sẽ đem chuyện này xem như là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, chỉ là, nếu tiểu Trương nói chuyện này đúng là do người làm, như vậy, anh ta nhất định phát hiện ra cái gì.

"Thiếu gia, chính tôi ở trong phòng bếp Dư tiểu thư phát hiện ra cái này."

Tiểu Trương đưa cho An Mặc Hàn một cái túi bằng nhựa trong suốt đựng một chiếc nhẫn, đây là một cái nhẫn, rất là tinh xảo, thân có hình con rắn, chiếc nhẫn như vậy, sẽ có rất ít người mang, có cái này, vậy là đủ rồi.

"Ti Dạ....."

An Mặc Hàn đưa chiếc nhẫn cho Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ nhận lấy chiếc nhẫn sau đó nhìn mấy lần, cuối cùng bỏ vào trong túi xách của mình.

"Chỉ có duy nhất một chiếc nhẫn như vậy là đủ rồi, ba ngày sau chờ tin tức của tôi."

Toàn Ti Dạ nói qua những lời này sau đó xoay người đi ra khỏi bệnh viện, sau đó gọi một cú điện thoại cho Hạ Hi nói có chút đầu mối đi trước xem một chút, bởi vì Hạ Hi phải ở với Dư Huyền cũng không có hỏi anh đầu mối gì đồng ý, cũng nói anh cần thận một chút.

Sau khi Toàn Ti Dạ đi, An Mặc Hàn bảo tiểu Trương lần nữa trở lại trong nhà Dư Huyền đi điều tra một chút còn có đầu mối gì hay không, mình thì là lại

trở về phòng bệnh Dư Huyền.

"Nam huyện, nơi này có Dĩ Mạch và Hạ Hi, chúng ta hãy đi về trước đi, chớ quên, lát nữa còn có cuộc họp hội đồng quản trị."

An Mặc Hàn nhắc nhở Chiêm Nam Huyện, về mặt Chiêm Nam Huyện hơi cử động một cái, sau đó nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Dư Huyền, sau đó nhìn An Mặc Hàn gật đầu một cái.

"Dĩ Mạch, Hạ Hi, các cô hãy ở nơi này chăm sóc cô ấy, tôi chút nữa sẽ quay lại."

"Được, chúng tôi biết, anh cứ thoải mái đi, chúng tôi sẽ chăm sóc Huyền Huyền thật tốt."

"Đúng rồi, Nam huyện, em đi làm việc chính đi, còn có chị ở đây."

Chiêm Nhan đau lòng nhìn em trai mình đáng vẻ khổ sở an ủi anh.

"Cám ơn chị."

Sau đó An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyện rời khỏi bệnh viện, sau đó, trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại có An Thần Hạo, An Dĩ Mạch, Hạ Hi, Chiêm Nhan và Dư Huyền đang hôn mê bất tỉnh.

"Chị Dĩ Mạch, em đi xuống mua chút đồ ăn lên đây"

An Thần Hạo là người đàn ông duy nhất ở đây, đương nhiên anh muốn chủ động đi chăm sóc những cô gái ở nơi này.

"Được."

Sau khi An Thần Hạo đi ra, trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại có mấy người phụ nữ, Hạ Hi và An Dĩ Mạch nhìn Dư Huyền yên lặng nằm ở trên giường rồi cuộc không nhịn được khóc lên.

Có điều, họ cũng chỉ là yên lặng rơi lệ, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Dư Huyền, tim của các cô thật rất đau.

"Dĩ Mạch, Hạ Hi, các em cũng không cần quá đau lòng, hiện tại quan trọng nhất chính là nghĩ biện pháp để cho Dư Huyền tốt lên, gặp phải chuyện như vậy cũng không phải là ý nguyện của chúng ta."

Chiêm Nhan cũng không biết nên đi an ủi họ như thế nào, cho nên cũng chỉ có thể nói như vậy vô lực an ủi.

"Ừ, chị Nhan, nếu không chị trở về trước đi, tối hôm qua chị cũng không về nhà, em sợ chú Chiêm và dì sẽ lo lắng."

An Dĩ Mạch nghĩ đến tối ngày hôm qua Chiêm Nhan vừa mới trải qua chuyện tình với Lục Viêm, lại ngủ muộn không được ngon giấc, cho nên có chút lo lắng.

"Chị không sao Dĩ Mạch, không cần lo lắng."

Bên này, An Thần Hạo cũng đã mua chút cháo và trái cây trở lại.

"Chị Nhan, chị về nhà nghỉ ngơi một chút đi, không có việc gì, nơi này có bọn em đây, để tiểu Hạo đưa chị trở về."

An Dĩ Mạch khuyên lon Chiêm Nhan, Chiêm Nhan không cưỡng được An Dĩ Mạch, liền nhẹ nhàng gật đầu coi như là đồng ý, An Dĩ Mạch lại dặn dò An Thần Hạo mấy câu, An Thần Hạo đồng ý sau đó đưa Chiêm Nhan rời đi.

"Dĩ Mạch, tối ăn một chút gì thôi."

Hạ Hi thấy bọn họ đều đi hết, lại nhìn một chút đồ ăn An Thần Hạo mua được, đã kêu An Dĩ Mạch tới ăn chung.

"Được."

An Mặc Hàn và Chiêm Nam Huyện hai người cùng đi đến tập đoàn Mạch Duyên, thật ra thì, An Mặc Hàn không cần thiết ra mặt, chỉ là, anh không yên lòng về Chiêm Nam Huyện, cho nên cùng nhau đi qua, chủ yếu nhất chính là nói cho Chiêm Nam Huyện biết chuyện của Dư Huyền.

"Có thể điều tra được sao?"

Chiêm Nam Huyện nghe An Mặc Hàn nói trên mặt hiện lên vẻ âm độc, quanh thân An Mặc Hàn tất cả đều là khí lạnh.

"Tì Dạ đi thăm dò, tin tưởng Tì Dạ, một chiếc nhẫn vậy là đủ rồi, tôi cũng thật tò mò, Dư Huyền cô ấy chỉ là một nghệ sĩ rồi cuộc đắc tội với ai, hận muốn ra tay với cô ấy như vậy."

Nói cho cùng Dư Huyền vẫn là nghệ sĩ dưới trướng của giải trí Mặc Mạch, hơn nữa hiện tại sự nghiệp của Dư Huyền đang thuận buồm xuôi gió, hoàn hảo Dư Huyền mới vừa kết thúc một bộ phim, bây giờ là thời gian nghỉ phép của cô, mà anh cũng nói cho Phí Mạn tình huống của Dư Huyền, anh nghĩ

Phí Mạn sẽ biết làm như thế nào.

"Đến cuối cùng là người nào....."

Hiện tại Chiêm Nam Huyền chỉ cần nghĩ đến bộ dáng của Dư Huyền đang nằm ở trên giường bệnh, tim của anh liền đau không cách nào hô hấp, muốn lập tức biết người chủ mưu kia sau đó chặt người kia thành trăm mảnh.

"Được rồi, yên tâm đi, chuyện này Ti Dạ đã đi làm, hội nghị sẽ phải lập tức bắt đầu, cậu chuẩn bị một chút đi, vốn đang không yên lòng tâm tình của cậu, chỉ là, bây giờ nhìn lại cũng may, tôi còn muốn quay lại bệnh viện một chuyến, hậu sự của mẹ Dư, tôi còn phải đi xem một chút."

"Được, cậu đi đi."

An Mặc Hàn gật đầu một cái sau đó đi ra khỏi tập đoàn Mạch Duyên bấm điện thoại của tiểu Trương nói một ít chuyện rồi lái xe quay lại bệnh viện.

"Chị thật không nhớ tôi sao?"

An Thần Hạo đang lái xe hỏi Chiêm Nhan ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhìn phong cảnh phía ngoài trầm tư.

Cậu nhìn gò má xinh đẹp của cô, thấy thế nào đều không có chút liên hệ với người chị khi còn bé đó, chỉ là, vẫn có chỗ tương tự, dù sao họ đều là Chiêm Nhan sao!

"Cái gì?"

Chiêm Nhan bị An Thần Hạo kéo suy nghĩ lại, đột nhiên cô nhìn An Thần Hạo suy nghĩ một chút lời của cậu nói trong lòng có chút nghi ngờ.

"Tôi nói chị thật không nhớ rõ tôi sao?"

An Thần Hạo lập lại câu nói của mình, Chiêm Nhan nghe rõ ràng, cô nhìn về phía An Thần Hạo cẩn thận nhìn ba phút, An Thần Hạo bị cô nhìn da đầu tê dại, ngay cả tay nắm tay lái đều có chút không yên.

"Chị làm gì nhìn tôi như vậy, trên mặt tôi có cái gì sao?"

Nhưng cho tới bây giờ An Thần Hạo cũng chưa từng bị một người phụ nữ nào nhìn như vậy, cho nên, Chiêm Nhan nhìn cậu như vậy, làm cho cậu có chút khẩn trương, hậu quả chính là lỗ tai và gương mặt của cậu đều có chút đỏ, hơn nữa cái khuôn mặt kia gương mặt ngây thơ tuyệt mỹ, Chiêm Nhan cảm giác vô cùng đáng yêu.

"Tôi hỏi chị, chị trả lời câu hỏi là được, làm gì nhìn tôi đến như vậy?"

"Ha ha ha....."

An Thần Hạo đang kỳ cục ở bên trong, Chiêm Nhan lại đột nhiên vui vẻ phá lên cười, lần này càng làm cho An Thần Hạo không giải thích được khẩn trương.

"Chị cười cái gì?"

Mặt của cậu đỏ hơn, giống như là quả táo, hơn nữa, hai lỗ tai đã có thể dùng Đồng Đồng hồng để hình dung.

"Cậu thật là đáng yêu....."

Vốn còn đang giãy giụa trong khẩn trương và xấu hổ khi An Thần Hạo nghe được mấy chữ thật là đáng yêu này từ trong miệng Chiêm Nhan, gương mặt tuần tú nhất thời đen xuống.

Nhớ anh đường đường một đấng mày râu lại bị một người phụ nữ nói thành đáng yêu, ai có thể chịu được?

"Chị..... Không nên nói vậy."

Nhưng An Thần Hạo nín tức cảnh hông không biết làm như thế nào phản bác Chiêm Nhan đang ôm bụng cười không chút hình tượng nào, cuối cùng cũng chỉ có thể nói ra những lời này.

"Tôi nói vậy chỗ nào nha, cậu vốn là thật đáng yêu."

Chiêm Nhan nhìn đến cái bộ dáng này của cậu càng thêm cảm giác buồn cười, liền muốn trêu chọc cậu thêm một chút nữa.

"Chị..... Không thể nói lý."

An Thần Hạo lười phải nói chuyện với cô rồi, bởi vì cậu cảm giác nếu như cậu nói thêm gì nữa nhất định sẽ bị người phụ nữ này làm cho tức chết.

"Đúng rồi, cậu mới vừa hỏi tôi cái gì? Tôi không nhớ rõ cậu sao? Tôi nhớ được cậu, cậu là An Thần Hạo em trai của Dĩ Mạch nha, tôi nhớ được."

Chiêm Nhan đột nhiên nói đến chuyện chính, bên này đột nhiên nghe được Chiêm Nhan không hề nói giỡn với anh nữa, An Thần Hạo cười cười, sau đó cũng không có nói cái gì.

"Chỉ là, không ngờ chỉ chớp mắt, đã nhiều năm như vậy."

Chiêm Nhan nhìn gò má An Thần Hạo, đột nhiên có chút cảm khái, cô còn nhớ rõ, năm đó An Thần Hạo vẫn chỉ là tên nhóc, cả ngày đi theo sau lưng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, nhưng không ngờ, đã nhiều năm như vậy, An Thần Hạo đã là một người con trai trưởng thành.

"Đúng vậy, tôi cũng không ngờ vẫn có thể gặp lại chị, Chiêm Nhan, năm đó, cảm ơn chị."

Mặc dù An Thần Hạo nói không đầu không đuôi, nhưng mà Chiêm Nhan nghe hiểu, An Thần Hạo nói là chuyện năm đó.

Khi đó, là khi cô phải ra nước ngoài, một năm kia, An Thần Hạo mới mấy tuổi, bởi vì An Thần Hạo trước kia vẫn đi theo sau lưng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, cho nên lúc đi học đều là do An Mặc Hàn bảo vệ.

Nhưng một ngày kia, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cũng không có đi học, rốt cuộc có người bởi vì không ưa An Mặc Hàn đi bắt nạt An Thần Hạo, một ngày kia, là một ngày mà An Thần Hạo vĩnh viễn cũng không quên được, một mình cậu bị những cậu bé học lớp 5 đánh.

Ngày ấy, cậu không khóc, thế nhưng cậu lại rất sợ, những người đó dùng cục đá ném anh, dùng cây quạt cậu, cậu đều không có đánh trả, cho đến khi cậu cho rằng bọn họ rốt cuộc đã đánh đánh đủ rồi, cậu mới biết thì ra là Chiêm Nhan tới đây chặn lại.

Bởi vì nguyên nhân Chiêm Nam Huyền, những người đó rất sợ Chiêm Nhan, cho nên, sau đó Chiêm Nhan đi tới những người đó cũng không có ra tay lần nữa, Chiêm Nhan lớn hơn cậu mấy tuổi, khi đó cậu mới cao đến đầu vai của Chiêm Nhan như vậy, mà mấy những đứa bé học lớp lớn hơn cũng không cao bằng Chiêm Nhan.

Thấy An Thần Hạo vết thương đầy người, Chiêm Nhan cũng cầm lên cây mây một mình đánh cho những người đó mấy cái, sau đó những người đó mỗi một người đều khóc đến trường học.

Chỉ là, khi đó, An Thần Hạo cũng không khóc, Chiêm Nhan còn nhớ rõ khi đó, người bé trai đó bị đánh cả người bị thương chập chập không chịu nổi cứ như vậy không nói tiếng nào nhìn những người kia đánh cậu, cậu không rơi nước mắt, nhưng trong mắt lại có sự quật cường, khi đó, cô cảm giác đứa bé này thật là dũng cảm.

Mặc dù cô và An Dĩ Mạch bọn họ chơi với nhau, nhưng bởi vì An Thần Hạo quá nhỏ, cho nên, Chiêm Nhan cũng không có gặp qua cậu bao nhiêu lần, chỉ là, lần này, cậu để lại cho cô ấn tượng khác sâu.

"Tôi còn nhớ, ngày ấy, cậu rất kiên cường, bị những người đó bắt nạt cũng không khóc."

Chiêm Nhan nghĩ tới ngày ấy, cô nhìn nhìn An Thần Hạo tràn đầy tán thưởng.

"Anh Mặc Hàn đã dạy tôi nam tử hán là không thể khóc, chỉ là, ngày đó chị cũng rất lợi hại, một người liền đánh cho mấy người kia chạy, chị biết không, từ ngày đó trở đi, tôi sẽ về sau tôi nhất định phải mạnh mẽ hơn..... Sẽ không lại bị ai bắt nạt..."

Cũng có thể bảo vệ chị một lần.

Câu nói sau cùng kia là An Thần Hạo nói trong lòng, chỉ là, cậu cũng không có nói cho Chiêm Nhan biết, bởi vì cậu sợ sau khi cậu nói ra sẽ dọa đến Chiêm Nhan, chỉ là, quả thật Chiêm Nhan kia không biết suy nghĩ thật sự ở trong lòng cậu.

Nhiều năm như vậy, cậu cũng sẽ không quên cái người chị đó giống như là một thiên thần xuất hiện để bảo vệ cậu, cậu biết, chuyện năm đó cũng không có kết thúc, ngày đó sau khi tan học, cha mẹ của mấy đứa bé tìm đến trong nhà Chiêm Nhan.

Bởi vì Chiêm Nhan nói qua "Các người bắt nạt một đứa bé như vậy không xấu hổ sao, có bản lĩnh nhắm vào tôi."

Khi đó, mấy bé trai đều biết Chiêm Nhan, cho nên, ngày đó sau khi bị Chiêm Nhan đuổi đi bọn họ cũng đều đã nhớ Chiêm Nhan, hơn nữa quyết định đi tìm đến trong nhà Chiêm Nhan.

Ngày ấy, thật ra thì cậu vẫn luôn đi theo Chiêm Nhan, cậu nhìn mấy người lớn kia đi tìm đến trong nhà Chiêm Nhan sau đó rời đi, sau đó, Chiêm Nhan một mình đã quỳ gối trong tuyết, cứ quỳ ba giờ như vậy, chỉ là Chiêm Nhan không có nói gì, cô cứ ngồi thẳng quỳ như vậy, An Thần Hạo cậu đang ở bên ngoài cửa nhà đứng cùng với cô.

Cho đến sau này cha phải người tới tìm được cậu, mới dẫn cậu về nhà, bởi vì trước đó thân thể cậu có chút yếu, cho nên, sau hôm ấy cậu bị bệnh ước chừng một tuần lễ, sau khi xuất viện, cậu muốn đi tìm Chiêm Nhan, nhưng nghe Chiêm Nam Huyền em trai cô nói, cô đã xuất ngoại.

Từ đó về sau, cậu cũng chưa từng thấy qua cô, thế nhưng cậu lại vĩnh viễn đều không có quên cô gái đó đột nhiên đứng ra bảo vệ cậu, cô gái đó quỳ gối trong tuyết không có câu oán hận nào.

"Cậu làm được, bây giờ cậu nhất định rất lợi hại."

Có thể là lại nhớ tới khi còn bé cái đứa bé nho nhỏ đó, bây giờ Chiêm Nhan nhìn thấy An Thần Hạo cảm giác rất vui mừng.

Đến Chiêm gia, An Thần Hạo theo Chiêm Nhan xuống xe.

"Có nên đi vào ngồi hay không?"

An Thần Hạo lắc đầu một cái, sau đó lại nhìn Chiêm gia một chút, năm đó, cậu cũng đứng ở nơi này, nhìn Chiêm Nhan chịu phạt ở trong trời tuyết.

"Năm đó, tôi đứng ở chỗ này nhìn bóng lưng chị quý gồi trong tuyết....." Khi đó tôi liền thề, sau này sẽ không để cho bất kì kẻ nào khi dễ chị.

"Thì ra là cậu....."

Nghe được An Thần Hạo nói, Chiêm Nhan có chút không thể tin được, thì ra là ngày đó An Thần Hạo đang ở ngoài cửa nhà cô.

"A, trời rất lạnh, vào đi thôi."

An Thần Hạo đột nhiên nói, Chiêm Nhan sửng sốt một chút, sau đó gạt đầu một cái xoay người đi vào Chiêm gia.

"Chiêm Nhan....."

Khi Chiêm Nhan đi xa hai mét, An Thần Hạo đột nhiên gọi cô lại.

"Há? Sao vậy?"

Giống như tất cả cánh hoa xinh đẹp đều ở lúc cô xoay người ngoái đầu nhìn lại, giờ khắc này, An Thần Hạo đột nhiên nghĩ nếu như thời gian cứ dừng lại như vậy thì tốt biết bao.

An Thần Hạo đột nhiên tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Chiêm Nhan, Chiêm Nhan sửng sốt một chút, chính là muốn đẩy cậu ra, chỉ là, lời kế tiếp của cậu để cho cô ngưng động tác trong tay.

"Cám ơn chị, chị, cảm ơn trẻ nhiều năm như vậy, hi vọng chị có thể đón nhận."

Nghe An Thần Hạo nói, Chiêm Nhan cười xong, nhẹ nhàng dùng đôi tay vỗ vỗ lưng của cậu, không bao lâu, An Thần Hạo đã buông cô ra.

"Vào đi thôi."

"Được, trên đường cậu lái xe cẩn thận một chút."

"Ừ."

Đợi sau khi Chiêm Nhan đi vào, An Thần Hạo mới lái xe rời đi, chỉ là trong lúc An Thần Hạo lái xe vô tình lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng.

"Thật thành công? Dư Huyền thật sự sẽ không trở lại nữa?"

Trong phòng rửa tay Hàn Ngữ Yên nghe tin tức trong điện thoại truyền đến, trên mặt có chút vui mừng và hưng phấn, không để ý giống như không dám tin tin tức này, cho nên vẫn liên tục xác nhận.

Cho đến khi lấy được bảo đảm liên tục bên đầu điện thoại kia, Hàn Ngữ Yên mới thả lỏng để điện thoại xuống, soi gương chỉnh sửa hình tượng của mình một chút, sau đó nhếch môi lộ ra một nụ cười của người thắng cuộc. Chỉnh sửa mình một chút liền cao ngạo đi ra khỏi toilet.

Nhưng mà, sau khi cô ta rời đi, một cái cửa nhỏ ở trong phòng rửa tay được mở ra, Lillian từ bên trong đi ra, bà nhìn nhìn về phía Hàn Ngữ Yên rời khỏi, khẽ nhủ mày, sau đó rửa tay đi ra khỏi toilet.

"Cô Lillian, mời ngồi."

Lillian đi vào phòng làm việc của Phí Mạn, Phí Mạn rất là nhiệt tình gọi bà, vốn là Phí Mạn vô cùng tôn kính với Lillian, hiện tại bà vừa là mẹ ruột của An Dĩ Mạch, đương nhiên anh phải gọi bà thật tốt.

"Cám ơn nhiều."

"Đúng rồi, Cô Lillian, hôm nay tới đây là có chuyện gì?"

Kể từ sự việc lần đó của Hàn Ngữ Yên Lillian cũng không có đến giải trí Mặc Mạch, không, hoặc là nói, không còn qua lại với công ty nào nữa.

"Không có việc gì, tôi đến đây muốn hỏi Mặc Hàn và Dĩ Mạch bọn họ chuẩn bị lễ đính hôn như thế nào rồi, tôi nghe Mặc Hàn nói ở đây cậu rất bận rộn, cho nên muốn tới hỏi một chút, hơn nữa, cậu cũng biết, tôi là mẹ của Dĩ Mạch, nhiều năm như vậy, tôi không có ở bên cạnh con bé, thiếu nợ con bé rất nhiều, trong cuộc đời của tôi thời điểm con gái hạnh phúc nhất tôi cũng muốn có thể giúp con bé, để cho con bé vui vẻ xuất giá."

Lúc này, Lillian không phải là đại tiểu thư của Dạ gia, là một người mẹ hi vọng con gái được hạnh phúc.

Nghe lời Lillian nói, Phí Mạn có chút xúc động.

"Cô Lillian, mặc dù chuyện này tổng giám đốc giao cho tôi đi làm, chỉ là, cô cũng biết, tôi không có kinh nghiệm gì, cho nên, tôi muốn có sự giúp đỡ của cô, chúng ta nhất định có thể làm cho tổng giám đốc và tiểu thư hài lòng."

Dĩ nhiên Phí Mạn sẽ không từ chối ước nguyện của một người mẹ, lấy được sự đồng ý của Phí Mạn, Lillian cười vui vẻ.

Hai người vừa rồi rảnh nói chuyện một lúc, Lillian đột nhiên nghĩ đến mới vừa ở trong toilet nghe được Hàn Ngữ Yên nói điện thoại, đối với Hàn Ngữ Yên, hiện tại Lillian vô cùng thất vọng, ngay cả bà đã từng đối với cô ta còn lại một ít thương yêu, cũng đều bị Hàn Ngữ Yên tiêu tan mất.

"Đúng rồi, tại sao không nhìn thấy tiểu thư Dư Huyền, cô ấy là bạn bè thân nhất của Dĩ Mạch, tôi thật vất vả tới công ty một chuyến, cũng muốn gặp cô ấy nói chuyện với cô ấy một chút, cô bé kia thật sự không tệ, tôi nghĩ thành tích của cô ấy về sau nhất định không ai bằng."

Lillian không nói thẳng ra sự việc của Hàn Ngữ Yên, mà là gián tiếp hỏi Dư Huyền.

"Cô Lillian, sự việc của Dư Huyền, tôi cũng không muốn lừa gạt cô, hiện tại tôi chỉ biết là cô ấy đã xảy ra chuyện, nhưng tình huống cụ thể, tôi nghĩ cô hãy bảo tiểu thư nói cho cô thì thích hợp hơn."

Phí Mạn nghĩ đến tình huống của Dư Huyền bây giờ thì trên mặt một hồi khổ sở, chỉ là, nghĩ đến kẻ đứng phía sau, không khí quanh thân Phí Mạn cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo, cảm thấy khí tức quanh người Phí Mạn thay đổi, Lillian cũng biết Dư Huyền thật sự đã xảy ra chuyện, xem ra, chuyện này phải có liên quan đến Hàn Ngữ Yên, bà phải sớm nói cho Dĩ Mạch biết mới được.

"Được, vậy chuyện của Dĩ Mạch và Mặc Hàn cứ quyết định như vậy, tôi sẽ không quấy rầy cậu làm việc, tôi đi về trước."

"Được, tôi sẽ kêu người tiễn cô."

"Được, hẹn gặp lại."

Lillian chưa trở về nhà của mình, mà là trở lại An gia, hôm nay Lãnh Hạ sẽ từ biệt thự Ly Sơn trở lại, bà cũng vừa đúng lúc muốn đem chuyện này nói cho An Dĩ Mạch, cho nên ngồi ở An gia chờ bọn họ.

Không bao lâu, An Dĩ Mạch chưa trở về, An Mặc Hàn lại trở lại.

"Mặc Hàn, con đã về."

"Mẹ, sao mẹ lại đến sớm vậy?"

Bởi vì sẽ phải nhanh chóng đính hôn với Dĩ Mạch, cho nên Lillian vẫn kiên trì bảo An Mặc Hàn gọi bà là mẹ, không để cho anh kêu là cô Lillian nữa, như vậy có vẻ quá khách sáo, An Mặc Hàn cũng không phải thường đồng ý, cho nên, vẫn thuận miệng gọi mẹ.

Buổi tối Lãnh Hạ mới về đến, cho nên, buổi tối anh mời Lillian tới đây cùng nhau ăn cơm, chỉ là không ai từng nghĩ tới sự việc xảy ra của Dư Huyền.

"Mẹ ở nhà cũng không có việc gì, nên đến đây sớm một chút, nhìn một chút có việc gì có thể giúp dì Lan không, đúng rồi, Con tan việc sớm như vậy?"

"Không có, là Dư Huyền đã xảy ra chuyện"

An Mặc Hàn ngồi vào bên cạnh Lillian, chuyện này anh không định gạt Lillian.

"Xảy ra chuyện gì?"

Lillian hỏi, chỉ là, theo trực giác của bà chuyện này có liên quan đến Hàn Ngữ Yên, bởi vì cú điện thoại kia của cô ta quá khả nghi.

"Khí gas trong nhà đột nhiên bị xì, sau đó cô ấy và mẹ Dư cũng hít vào quá nhiều khí, khi đưa đến bệnh viện, mẹ Dư đã không kịp cứu chữa, mặc dù Dư Huyền được cứu sống, nhưng bởi vì vẫn không chịu đi đối mặt với sự thật mẹ Dư đã qua đời vẫn sống ở trong suy nghĩ của mình không muốn tỉnh lại."

Giọng nói An Mặc Hàn rất trầm thấp, Lillian nghe càng thêm vô cùng kinh ngạc lấy tay che miệng mình, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Bà nghĩ đến Dư Huyền gặp chuyện không may, nhưng không nghĩ đến nghiêm trọng như vậy, bà nhớ Dĩ Mạch đã từng nói mẹ Dư là người thân duy nhất của Dư Huyền ở trên thế giới này, hơn nữa, Dư Huyền là một tay mẹ Dư chăm sóc, hôm nay, chuyện của mẹ Dư đã xảy ra như vậy, khó trách Dư Huyền không thể nào tiếp nhận nổi, bất kỳ người nào cũng không có biện pháp tiếp nhận.

"Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy? Dư Huyền con bé đắc tội với người nào sao?"

Lillian nghĩ đến Hàn Ngữ Yên.

"Con không biết, chỉ là, chuyện này Ti Dạ đã đi thăm dò, mẹ, người không cần lo lắng, chuyện này chúng con sẽ biết cách giải quyết."

An Mặc Hàn nói, Lillian gật đầu một cái, nhưng trong lòng đã quyết định nói sự việc của Hàn Ngữ Yên cho An Mặc Hàn biết.

"Mặc Hàn, hôm nay mẹ nghe được một chuyện, có lẽ có thể giúp được các con."

Vốn là An Mặc Hàn muốn đứng dậy thay quần áo, lời nói của Lillian làm cho anh dừng lại, anh nhìn Lillian, tràn đầy nghi ngờ.

"Hôm nay, mẹ đi công ty tìm Phí Mạn, sau đó tình cờ nghe được Hàn Ngữ Yên đang nói điện thoại."

Sau đó, Lillian nói nội dung nghe được cho An Mặc Hàn, sau khi An Mặc Hàn nghe xong ánh mắt âm trầm, trong lòng càng hận người phụ nữ Hàn Ngữ Yên kia thấu xương, không ngờ, chuyện này lại là Hàn Ngữ Yên kêu người ta làm.

"Mẹ, con biết rồi, tin tức này đối với con mà nói rất quan trọng."

Sau đó, An Mặc Hàn nhanh chóng trở về thư phòng, gọi điện thoại cho Toàn Ti Dạ, trên mặt lộ ra nụ cười khát máu, lần này, anh thật sự sẽ không để cho Hàn Ngữ Yên can rờ như vậy nữa.

Sau đó anh lại bấm số gọi cho tiểu Trương.

"Tiểu Trương, phải một người theo dõi Hàn Ngữ Yên, ghi chép lại tất cả những hành động của cô ta cho tôi, nhất là nhìn xem hai ngày nay cô ta đi gặp người nào."

"Được, tôi biết rồi, tổng giám đốc."

Đề điện thoại xuống, An Mặc Hàn đi tới phía trước cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài người đi đường đi qua đi lại.

"Hàn Ngữ Yên..... Lục Viêm....."

An Mặc Hàn biết chuyện lần này không thoát khỏi có liên quan đến Lục Viêm, sự việc của Hàn Ngữ Yên và Lục Viêm anh đã sớm rõ ràng, hơn nữa chuyện này anh cũng đã báo Chiêm Nam Huyền và chú Chiêm biết, đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ vẫn phản đối Lục Viêm và Chiêm Nhan ở chung với nhau.

Nhưng không biết lần này Lục Viêm ra tay có liên quan đến người kia hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Edit: Tuyen83~DBLQĐ

Đến tối, Lãnh Hạ và An Dữ Triết cũng trở về nhà họ An, An Mặc Hàn sắp xếp phòng cho An Dữ Triết xong, lúc sau An Dĩ Mạch mới từ trong bệnh viện về nhà.

"Em đã trở về."

An Dĩ Mạch giống như rất mệt mỏi, An Mặc Hàn thấy cái bộ dáng này của cô bước đến nhận lấy túi xách của cô đau lòng ôm cô một cái.

"Mẹ đã về nhà chưa?"

"Ừ, đã quay trở về, đều ở trong phòng khách nói chuyện đấy."

An Dĩ Mạch đi tới phòng khách vừa hay nhìn thấy Lãnh Hạ và Lillian hai người đang nói chuyện phiếm.

"Dĩ Mạch đã về."

Lãnh Hạ nhìn thấy An Dĩ Mạch đầu tiên, Lillian cũng nhìn thấy cô kéo cô ngồi vào ở giữa mình và Lãnh Hạ.

"Mẹ"

Dĩ Mạch gọi hai người bọn họ, Lãnh Hạ cũng nghe nói sự việc của Dư Huyền, cho nên nhìn thấy An Dĩ Mạch trở lại, cũng muốn hỏi thăm.

"Dĩ Mạch, Dư Huyền như thế nào rồi?"

Lillian cũng nhìn An Dĩ Mạch chờ câu trả lời của cô, Dĩ Mạch lắc đầu một cái, trên mặt có chút lo âu.

"Vẫn chưa tỉnh lại, mẹ, có thời gian mẹ đi theo con xem Huyền Huyền một chút đi, con nghĩ, sự xuất hiện của mẹ sẽ rất có ích cho sự khôi phục bệnh của cô ấy."

An Dĩ Mạch kéo tay Lãnh Hạ, tình huống bây giờ của Dư Huyền cũng giống như Lãnh Hạ lúc trước, cho nên, An Dĩ Mạch cảm giác nếu như Lãnh Hạ có thể đi xem Dư Huyền một chút, có lẽ sẽ có chút trợ giúp.

"Được, mẹ sẽ đi xem, cô ấy cũng là một đứa bé đáng thương."

Mặc dù Lãnh Hạ không có gặp qua Dư Huyền, chỉ là nghe qua An Dĩ Mạch nói về Dư Huyền, bà cũng thật thích cô bé kia.

"Dĩ Mạch, đợi ngày nào đó chúng ta cùng đi, Dư Huyền cô ấy là một đứa bé ngoan, ai cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy."

Lillian từng thấy Dư Huyền, hơn nữa, bà thích cô bé kia vô cùng, hơn nữa, vốn dĩ bà cũng ở trong Làng Giải Trí, cho nên, đối với Dư Huyền bà cũng từng cẩn thận điều tra qua.

"Được, mẹ hai người ngồi ở đây, con đi xem ba một chút."

"Ừ, đi đi."

Sau đó, An Dĩ Mạch đã cùng An Mặc Hàn hai người đi tới phòng của An Dữ Triết, An Dữ Triết còn là cái bộ dáng kia, ông bình thân nằm ở trên giường giống như một người ngoài thế tục.

"Mặc Hàn, anh nói, nếu như ba đã tỉnh lại, biết... chúng ta kết hôn, ba sẽ vui mừng hay không."

An Dĩ Mạch rúc vào trong ngực An Mặc Hàn, An Mặc Hàn gật đầu một cái.

"Đương nhiên sẽ rất vui mừng, em quên, người ủng hộ chúng ta nhất chính là ba."

Thật ra thì, đối với chuyện giữa bọn họ, An Mặc Hàn cảm ơn nhất chính là An Dữ Triết, năm đó khi anh quyết định cùng An Dĩ Mạch yêu nhau, tất cả mọi người đều phản đối, chính là Lãnh Hạ cũng không thể tiếp nhận ngay từ đầu, nhưng là, An Dữ Triết cũng là người đón nhận đầu tiên.

Anh còn nhớ rõ, ngày đó An Dữ Triết kêu anh đến thư phòng nói chuyện ba giờ đồng hồ, khi đó, An Dữ Triết nói "Mặc Hàn, con cũng đã trưởng thành, giữa tình cảm của con và Dĩ Mạch ba và mẹ của con không phải là không biết, chỉ là, mẹ con bà ấy cần có thời gian để tiếp thu."

"Còn ba, ba thì sao?" Anh hỏi.

"Ha ha, ba nhất định đồng ý, Mặc Hàn, ba là ba của con, mặc kệ con ra quyết định gì, ba đều sẽ không điều kiện ủng hộ con, nhưng con phải nhớ kỹ, con là một người đàn ông, sau khi cùng Dĩ Mạch ở chung một chỗ, con phải có trách nhiệm của con, ba hi vọng con có thể bảo vệ Dĩ Mạch thật tốt, hoàn thành trách nhiệm của mình."

"Con biết rồi, ba."

Ngày đó sau khi nói chuyện với An Dữ Triết, anh rất vui vẻ, bởi vì An Dữ Triết là người đầu tiên ủng hộ anh và Dĩ Mạch đi chung với nhau như vậy, An Dữ Triết cũng là người cha từ nhỏ anh đã sùng bái.

"Ừ, ba ông ấy nhất định sẽ khá hơn."

Trong lòng An Dĩ Mạch tràn đầy hi vọng, những việc này tất cả đều là An Dữ Triết dạy cô, từ nhỏ, An Dữ Triết sẽ dạy bọn họ mặc kệ gặp phải khó khăn gì, cũng không được từ bỏ hi vọng, bởi vì, chỉ có không từ bỏ, mới có thể có thành công.

"Dĩ Mạch, sự việc của Dư Huyền đã có đầu mối."

An Mặc Hàn đột nhiên dỗi đi chủ đề, An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, sau đó An Mặc Hàn mang theo An Dĩ Mạch đi tới thư phòng, đem sự việc về Hàn Ngữ Yên mà Lillian kể cho anh biết nói cho An Dĩ Mạch.

"Hàn Ngữ Yên? Lại là cô ta?"

An Dĩ Mạch hiển nhiên nghe được Hàn Ngữ Yên có liên quan đến chuyện này thì rất kinh ngạc, theo cô biết, Hàn Ngữ Yên và Huyền Huyền giữa bọn họ không có gì để qua lại, tại sao Hàn Ngữ Yên sẽ nhằm vào Huyền Huyền đấy.

"Mặc Hàn, Hàn Ngữ Yên tại sao cô ta....."

An Dĩ Mạch không nghĩ ra, chỉ là, nếu quả thật là Hàn Ngữ Yên, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

"Ti Dạ đang điều tra, hơn nữa, anh đã kêu tiểu Trương đi theo dõi Hàn Ngữ Yên rồi, anh tin chậm nhất là đến tối mai sẽ có đáp án."

Tối mai là An Dữ Kinh sắp xếp bữa tiệc, đến lúc đó tất cả các nhân vật nổi tiếng cũng sẽ đến tham gia, dĩ nhiên, Hàn Ngữ Yên nhất định trở lại, anh cũng muốn thừa cơ hội kia điều tra một chút chuyện này rốt cuộc có liên quan đến người kia hay không.

"Bác gái, con nghe nói bác trở về, cho nên liền lập tức chạy đến xem bác, có vui mừng không?"

Trong thư phòng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nghe được giọng nói của An Thần Hạo ở bên ngoài, hai người nhìn nhau sau đó thì rời khỏi thư phòng, quả nhiên thì nhìn thấy An Thần Hạo từ sau lưng Lãnh Hạ đang ôm cổ bà, vô cùng thân thiết.

"Tiểu Hạo..... Không ngờ cũng đã lớn như vậy."

Lãnh Hạ còn có chút không phản ứng kịp, bà đã nhiều năm chưa nhìn thấy qua An Thần Hạo rồi, không ngờ đã lớn như vậy, mặc dù, sự việc của An Dữ Triết có liên quan đến An Dữ Kinh, chỉ Anr có điều An Thần Hạo là vô tội, hơn nữa, khi An Thần Hạo còn nhỏ thì mẹ đã qua đời, xem như là bà nhìn An Thần Hạo lớn lên.

"Bác, con rất nhớ bác nha."

"Bác cũng rất là nhớ Tiểu Hạo đấy, đến đây để cho bác xem một chút, cũng đã lớn thành một anh chàng đẹp trai rồi."

"Bác gái, nhìn con có phải đẹp trai hơn anh Mặc Hàn hay không?"

An Thần Hạo ở trước mặt Lãnh Hạ bày các loại tư thế, đã trêu chọc Lãnh Hạ và Lillian đều cười.

"Dì Lillian, con là An Thần Hạo."

Lillian là cậu nhận biết được, mặc dù đây là lần đầu tiên giáp mặt chào hỏi, nhưng mà về chuyện của Lillian cậu còn nghe nói rất nhiều, chỉ là, để cho cậu kinh ngạc chính là bà lại là mẹ ruột của chị Dĩ Mạch.

"Chào cháu."

Lillian đối với An Thần Hạo không biết, cũng không có ấn tượng gì, chỉ là, lại tương đối thích đứa bé này.

"Tốt lắm, mọi người đã đến, chúng ta bắt đầu ăn cơm đi."

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch tay trong tay đi vào phòng khách, Lãnh Hạ cũng gật đầu một cái, bận bịu cả ngày, bà cũng đói bụng.

Vốn dĩ hôm nay An Dĩ Mạch nghĩ Chiêm Nhan có thể ở nơi này, không nghĩ tới xảy ra sự việc của Dư Huyền, vậy thì hôm nào bọn họ sẽ mời chị Nhan đến nhà cùng nhau ăn cơm thôi.

Trên bàn cơm tất cả mọi người nói chuyện rất nhiều, đều rất tự giác không nói đến chuyện không vui vẻ, sau khi ăn cơm xong Lillian trực tiếp ở lại, Lãnh Hạ và Lillian cũng đều nghỉ ngơi, An Dĩ Mạch, An Thần Hạo, An Mặc Hàn ba người đi tới thư phòng.

"Anh, cái này là ông ấy để cho em giao cho anh."

An Thần Hạo lấy ra một tờ thiệp mời từ trong túi sách của mình, chính là thiệp mời mở bữa tiệc ở nhà của An Dữ Kinh vào tối mai.

"Thần Hạo, hai ngày nay Lục Viêm có cái gì kỳ lạ hay không?"

An Mặc Hàn nhận lấy thiệp mời bỏ lên bàn không có nói về chuyện thiệp mời mà là hỏi sự việc của Lục Viêm.

An Thần Hạo suy nghĩ một chút, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Gần đây hình như anh ta cùng cái người tên là Hàn Ngữ Yên thường xuyên qua lại tương đối mật thiết."

Cậu biết Hàn Ngữ Yên cũng là bởi vì có liên quan đến Dĩ Mạch, cho nên, cậu không có ấn tượng gì với Hàn Ngữ Yên, hơn nữa, cậu không có nghĩ đến bạn trai của Chiêm Nhan lại chính là Lục Viêm, mặc dù bây giờ bọn họ không có liên quan nào, cậu chỉ phải suy nghĩ một chút còn không vui vẻ.

"Anh, làm sao vậy, làm sao anh phải hỏi chuyện của Lục Viêm? Hơn nữa, hiện tại ba em đã trở về, ông ấy đã không cho em vào công ty, cho nên em cũng không biết rõ ràng lắm về hành tung của Lục Viêm."

An Thần Hạo nói đến An Dữ Kinh không cho cậu vào công ty dường như cũng không có thất vọng, mà là giống như một kiểu giải thoát, An Dĩ Mạch thấy nét mặt của An Thần Hạo bất đắc dĩ cười cười.

"Anh hoài nghi sự việc của Dư Huyền có liên quan đến Lục Viêm, Tiểu Hạo, hai ngày này ở nhà em chú ý tình huống Lục Viêm nhiều hơn một chút."

Bởi vì An Dữ Kinh mới vừa trở về tạm thời sẽ không đi công ty, cho nên, nếu có chuyện gì Lục Viêm cũng nhất định sẽ đến nhà An Dữ Kinh nói cho ông ta, mà An Thần Hạo cũng có thể bí mật quan sát tình huống của Lục Viêm.

"Được, em biết rồi. Nếu như không có việc gì, em đi về trước, nếu không ba lại gọi điện thoại hỏi thúc em."

Nhắc tới An Dĩ Kinh, An Thần Hạo cũng cảm thấy phiền não vô cùng, thế nhưng cậu lại không thể làm cái gì.

"Ừ, đi đường cẩn thận một chút."

An Thần Hạo xoay người muốn đi ra thư phòng nhưng khi đi tới cửa, lại đột nhiên xoay người.

"Chị Dĩ Mạch....."

An Thần Hạo mắc cỡ ngại ngùng muốn nói điều gì, An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ.

"Hà? Thế nào?"

"Cái đó..... con gái thì sẽ thích hoa sao?"

Khi An Thần Hạo hỏi ra những lời này thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch sau khi nghe xong khóe miệng giật giật mấy cái, mặt An Mặc Hàn trực tiếp đen lại, anh có thể nói không quen biết tên tiểu tử này hay không.

"Ừ, con gái đều sẽ thích hoa."

An Dĩ Mạch cố nín cười và nói với An Thần Hạo, sau khi An Thần Hạo nghe được vui vẻ yên tâm nở nụ cười, như một đứa con nít.

"Tiểu Hạo, em đang yêu thích một cô gái sao?"

An Dĩ Mạch đi tới trước mặt nhìn cậu một chút cậu đồ bưng mặt có chút mắc cỡ, An Thần Hạo nhanh chóng phản ứng kịp, sau đó lắc đầu một cái, cũng như chạy trốn đi ra khỏi An gia, sau lưng lại truyền đến tiếng cười của An Dĩ Mạch, sau khi nghe mặt của An Thần Hạo càng đỏ hơn.

"Ha ha ha....."

An Thần Hạo đã đi ra khỏi An gia, An Dĩ Mạch cười vẫn không dừng lại, An Mặc Hàn bắt đắ đi lên đưa cho cô một ly nước, cô nhận lấy uống hai ngụm, rốt cuộc không còn cười to nữa, chỉ là, nghĩ đến nét mặt của An Thần Hạo, cô vẫn nhìn không được nhếch khóe môi, mặc dù An Mặc Hàn không giống như An Dĩ Mạch cười lớn như vậy, nhưng là anh cũng nhìn không được ngoác ngoác khóe môi, trong đôi mắt đào hoa mê người đều là hải hươc.

"Tiểu Hạo cậu ấy nhất định là có yêu thích một cô gái."

An Dĩ Mạch khẳng định nói, An Mặc Hàn phối hợp gật đầu một cái, sau đó ôm cô đi vào phòng ngủ.

"Đợi đến lúc đó sẽ biết, yên tâm đi, đợi đến khi cậu ấy thật sự theo đuổi tới tay nhất định sẽ mang tới gặp em."

An Dĩ Mạch không có chú ý An Mặc Hàn vừa nói là hấp dẫn lực chú ý của cô, còn vừa cởi quần áo của cô, sau đó đẩy cô vào trong phòng tắm.

"Cậu ấy dám không cho em gặp."

An Dĩ Mạch dẫu môi, sau đó rốt cuộc ý thức được động tác của An Mặc Hàn, nhưng lúc này bọn họ đã lộ ra trọn vẹn ở trong phòng tắm rồi.

"A a a, An Mặc Hàn..... anh làm gì đấy....."

Sau đó, An Dĩ Mạch liền bị An Mặc Hàn dùng môi của mình ngăn chặn lại lời An Dĩ Mạch muốn nói, chỉ chốc lát trong phòng tắm liền truyền tới tiếng rên rỉ mắc cỡ.

Bên này người nhà họ Chiêm ăn xong cơm tối đang ngồi ở trong phòng khách nói chuyện, chuông cửa đột nhiên vang lên, Chiêm Nhan để điều khiển ti vi trong tay xuống đi tới mở cửa phòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Edit: Tuyen83~DBLQĐ.

Khi Chiêm Nhan mở cửa xuất hiện ở trước mắt cô đứng là một bó hoa hồng to, hơn nữa còn là hoa hồng xanh hiếm thấy.

"Xin chào, xin hỏi có phải là tiểu thư Chiêm Nhan sao?"

Cầm bó hoa hồng là một nhân viên chuyển phát nhanh, anh ta nhìn thấy Chiêm Nhan hỏi. Chiêm Nhan gật đầu một cái.

"Đúng vậy."

"Xin ký tên ở chỗ này."

Sau đó Chiêm Nhan nghi ngờ ký tên của mình, và sau đó nhân viên chuyển phát nhanh đó liền đưa bó hoa vào trong tay Chiêm Nhan. Rồi anh ta nói lời tạm biệt và rời đi.

Chiêm Nhan nhìn mình ôm một bó hoa hồng to, sau đó tìm được một cái thẻ ở bên trong.

"Chị, cảm ơn chị, hoa tặng cho chị, hi vọng chị có thể thích. An Thần Hạo."

Thấy ghi tên là An Thần Hạo, Chiêm Nhan không nhịn được nở nụ cười, cô đã nói là ai sẽ tặng hoa cho cô, thì ra là Thần Hạo.

"Hoa rất đẹp."

Khi Chiêm Nhan ôm hoa đến phòng khách, vừa đúng lúc Chiêm phu nhân ra ngoài uống nước thấy được.

"Một người bạn thật lâu trước kia tặng cho con."

Chiêm Nhan nói, Chiêm phu nhân gật đầu một cái, không có hỏi kỹ, nhưng trong đôi mắt bà lại tràn đầy dịu dàng và tình thương của mẹ.

Bà biết chuyện tình cảm của Nhan Nhan và Lục Viêm, mặc dù những chuyện này bà cũng không thể nói gì, chỉ là, bà không hy vọng con gái của bà không vui.

Về Lục Viêm, bà đã cho rằng cậu ta là người trong lòng của Nhan Nhan, cho nên cũng rất thích cậu ta, nhưng mà sau đó cha của Chiêm Nhan lại nói cho bà biết tình huống của Lục Viêm, khi đó, bà chỉ có thể nghĩ đến con gái mình, bà không thể đưa ra bất kỳ quyết định nào cho con gái mình, chỉ hy vọng con bé không bị tổn thương.

"Ừ, Nhan Nhan sớm nghỉ ngơi một chút."

"Được, con biết rồi, mẹ."

Sau đó Chiêm phu nhân đã trở về phòng ngủ, để lại một mình Nhan Nhan ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhìn bó hoa hồng để ở trên bàn ngăn người.

Tuy nhiên, chỉ một lúc sau cô đã đi tìm một cái bình hoa đem hoa cắm vào, sau đó mình cũng đi trở về phòng ngủ.

Trong bệnh viện, Dư Huyền ở trong phòng bệnh, Dư Huyền cứ nằm yên lặng như vậy, Chiêm Nam Huyền ngồi bên cạnh giường bệnh nắm tay của cô, cứ lặng lẽ nhìn cô như vậy.

"Huyền Huyền, em nhất định phải tỉnh lại."

Chiêm Nam Huyền thì thảo nói, nhưng thấy Dư Huyền nằm ở giường không động đậy và nghe được lời của anh nó.

Ngày hôm sau, An Dĩ Mạch đi tới bệnh viện thật sớm, khi cô đến đây biết Chiêm Nam Huyền cả đêm đều ở bệnh viện cùng với Dư Huyền, cho nên mang đến cho anh bữa ăn sáng.

"Nam Huyền, tối ăn chút đi."

"Dĩ Mạch, làm sao sớm như vậy cô đã tới rồi."

Chiêm Nam Huyền nhìn đồng hồ, cảm thấy rất sớm, Dĩ Mạch gật đầu một cái.

"Công ty không có chuyện gì, tôi ngủ dậy liền nghĩ đến anh cũng không về nhà, cho nên trước hết đi một chuyến đến nhà họ Chiêm lấy tới cho anh một bộ quần áo để tắm rửa, còn có bữa ăn sáng, anh qua đây ăn một chút đi, anh còn phải đi làm, tôi đến đây với Huyền Huyền là được rồi."

"Ừ, được."

Thấy Chiêm Nam Huyền mệt mỏi như vậy, An Dĩ Mạch cũng không biết nên nói cái gì, cô cũng chỉ có thể cầu nguyện Huyền Huyền nhanh chóng tỉnh lại.

Sau khi Chiêm Nam Huyền đi không được bao lâu Hạ Hi cũng tới nhìn Dư Huyền một chút, nhưng bởi vì còn phải đi làm cho nên Hạ Hi ngồi một lúc rồi trở về công ty.

Trong đó còn có Phí mạn cũng tới một lần, cho đến buổi chiều, Lãnh Hạ và Lillian cùng nhau tới, An Dĩ Mạch mới thu dọn đồ đạc tính trở về phòng làm việc xem một chút.

"Mẹ hai người đã tới."

An Dĩ Mạch nhận lấy đồ trong tay Lãnh Hạ và Lillian, sau đó lấy đến hai cái ghế ngồi để cho hai người ngồi xuống.

"Ừ, Dĩ Mạch, nơi này có chúng ta, con cũng đã ở đây một ngày rồi, đi về trước đi."

Lillian nhìn thấy An Dĩ Mạch hơi mệt, trong mắt tràn đầy trĩu mến, Lãnh Hạ cũng gật đầu một cái, cuối cùng An Dĩ Mạch không lay chuyển được hai người bọn họ trở về phòng làm việc.

"Mẹ, con đi về trước đây, cảm ơn hai người giúp con chăm sóc Dư Huyền."

"Nha đầu ngốc, đúng rồi, Dĩ Mạch, buổi tối các con có phải đi tham gia yến tiệc hay không?"

Lãnh Hạ đột nhiên nghĩ đến hôm nay ở trong thư phòng An Mặc Hàn thấy thiệp mời của An Dữ Kinh mời bọn họ, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút lạnh.

"Dạ, mẹ đã biết rồi sao."

An Dĩ Mạch đi tới bên cạnh Lãnh Hạ.

"Nói cho Mặc Hàn, nếu như người kia không có hành động gì, cũng đừng để cho nó làm cái gì? Hiểu chưa?"

"Dạ, con biết rồi mẹ, mẹ hãy yên tâm đi, Mặc Hàn biết chừng mực."

Sau đó Lãnh Hạ và Lillian lại dặn dò An Dĩ Mạch vài câu, An Dĩ Mạch rời khỏi bệnh viện đến phòng làm việc.

"Lãnh Hạ, chuyện năm đó bọn nhỏ cũng biết, bây giờ bọn nhỏ cũng đều đã trưởng thành, bọn nhỏ biết nên làm thế nào, bà cũng không cần lo lắng."

Sau khi An Dĩ Mạch đi, Lillian nhìn Lãnh Hạ thờ dãi, chuyện năm đó Lãnh Hạ đã nói với bà, cho nên, bà đối với người tên An Dữ Kinh này bà vẫn biết, chỉ là, không ngờ ông ta sẽ là một người như vậy.

"Tôi biết rõ, Mặc Hàn và Dĩ Mạch đã trưởng thành, tôi chỉ muốn chuyện năm đó là chuyện thế hệ trước của chúng ta, không muốn để cho người của đời này đi chịu đựng."

Lãnh Hạ nghĩ đến An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch bởi vì chuyện tình năm đó bị nhiều đau khổ như vậy, nhìn lâu như vậy, trong lòng của bà một hồi sẽ phát đau.

"Haizz, Mặc Hàn đưa bé kia cũng sẽ hiểu, mặc dù bà nghĩ như vậy, nhưng là, An Dữ Triết ông ấy đang nằm ở chỗ này, coi như thế nào đi nữa, An Mặc Hàn cũng không thể quên đi, hiện tại, một mình thằng bé chống đỡ Mặc Mạch quốc tế, thằng bé nhìn lâu như vậy, chịu nhiều khổ cực như vậy, nếu như, thằng bé không đòi lại sự công bằng, bà cảm thấy thằng bé có thể từ bỏ sao?"

"Không biết, Mặc Hàn thằng bé sẽ không bỏ qua."

Lãnh Hạ nghe thấy lời Lillian nói lắc đầu một cái, nhớ tới tính tình của An Mặc Hàn, bà giống như thấy được ông xã của mình, tính tình An Mặc Hàn giống một kiểu với An Dữ Triết, cho nên, bà biết bất kỳ như thế nào, chỉ cần An Dữ Triết đang hôn mê ở chỗ này, An Mặc Hàn nhất định sẽ tìm An Dữ Kinh lấy lại công lý.

"Nhưng mà, Lillian, tôi vẫn rất lo lắng cho Mặc Hàn và Dĩ Mạch, hai đứa bé kia quá khổ, nhiều năm như vậy, tôi đều không có ở bên cạnh của bọn nhỏ, Mặc Hàn thằng bé mới chỉ có 19 tuổi đã chống đỡ Mặc Mạch quốc tế, cho tới bây giờ tôi cũng không dám hỏi năm đó Mặc Hàn đã trải qua cái gì, chỉ là, tôi biết Mặc Mạch quốc tế, năm đó phần lớn mọi người bị An Dữ Kinh thu mua, tôi thật sự không cách nào đi tưởng tượng Mặc Hàn chống cự bao nhiêu áp lực mới để cho Mặc Mạch quốc tế có ngày hôm nay."

Lãnh Hạ nói qua cảm xúc liền có chút kích động, chỉ cần nghĩ đến những người đó sẽ không chút lưu tình đối phó Mặc Hàn, lòng của bà thật sự rất đau, thật là đau.

Lillian tiến lên ôm lấy bà, cho bà ấm áp và sức mạnh, cho đến khi cảm xúc của Lãnh Hạ hơi bình tĩnh lại, Lillian mới thả bà ra.

"Lãnh hạ, đã qua, đều đã qua không phải sao, hiện tại Mặc Mạch quốc tế lợi hại như vậy, Mặc Hàn thành công như vậy, thằng bé đã trưởng thành, hơn nữa, thằng bé và Dĩ Mạch cũng muốn kết hôn, cho nên, con của bà thằng bé đã có thể một mình chống đỡ một mảnh bầu trời rồi, tựa như An Dữ Triết năm đó, tôi nghĩ, bà nên hiểu, Mặc Hàn càng lợi hại hơn so với cha của thằng bé, cho nên, bà không phải lo lắng cho thằng bé, thằng bé có thể, há?"

Lillian cẩn thận an ủi Lãnh Hạ, nghe lời Lillian nói Lãnh Hạ nở nụ cười, sau đó gật đầu một cái, không hề nói đến cái đề tài này nữa, mà là nhìn về phía Dư Huyền đang hôn mê.

"Con bé..... Dung mạo thật sự giống một người bạn của tôi."

Lãnh Hạ đi tới cạnh đầu giường của Dư Huyền, cẩn thận nhìn cô, trên mặt tràn đầy nghi ngờ và tìm tòi nghiên cứu, càng nhìn nghi ngờ trên mặt càng sâu, bà cẩn thận nhìn mặt của Dư Huyền, hiện tại bà thật sự rất muốn Dư Huyền có thể mở mắt, như vậy, bà mới có thể xác định cô có giống với bạn của bà hay không.

"Bạn? Không thể nào, Dư Huyền con bé làm sao lớn lên sẽ giống với bạn của bà đây? Chẳng lẽ, bà biết mẹ của Dư Huyền?"

Lillian nghe lời Lãnh Hạ nói trong lòng cũng vô cùng nghi ngờ, bà cũng nhìn chăm chăm gương mặt Dư Huyền, Dư Huyền rất giống với mẹ của con bé, bà cảm thấy nếu như nói Lãnh Hạ cảm giác Dư Huyền rất quen thuộc, như vậy phải là biết mẹ của Dư Huyền.

"Mẹ của con bé? Tên gọi là gì?"

Lãnh Hạ hỏi Lillian, bà chính là cảm giác cô bé này rất giống với bạn của bà, chẳng lẽ, thật sự là đứa bé của bà ấy? Lãnh Hạ nhớ đến chị em tốt của bà năm đó, Dư Uyển, nhưng Dư Uyển bà ấy vẫn luôn không có kết hôn, hơn nữa, về sau Dư Uyển đi nước M giữa hai người cũng liền cắt đứt liên lạc, phải là Dư Uyển bà ấy và tất cả bạn bè đều cắt đứt liên lạc, ngay cả anh Toàn..... Lãnh Hạ nhớ tới đây cũng không có nghĩ tiếp nữa, mà là cứ nhìn chăm chăm Dư Huyền gương mặt quen thuộc như vậy.

"Chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là tôi đã từng nghe Dĩ Mạch nói qua, Dư Huyền con bé mang họ của mẹ, hơn nữa, con bé giống như từ nhỏ đã đi theo mẹ mà lớn lên, cũng cho tới bây giờ con bé cũng không có gặp cha của mình."

Thân thể của Dư Huyền còn là An Dĩ Mạch nói cho bà biết, lúc ấy bà cũng kinh ngạc một hồi, bởi vì bà thật không cách nào tưởng tượng một cô gái lớn lên ở gia đình đơn thân có thể lạc quan rộng lượng như vậy.

"Thật chẳng lẽ chính là bà ấy?"

Nghe được Lillian nói đến thân thể của Dư Huyền, Lãnh Hạ lại càng ngày càng hoài nghi, khi bà đang suy nghĩ không ra, Chiếm Nam Huyền đi tới.

"Dì Lãnh, dì Lillian hai người vì sao lại tới đây."

Hiển nhiên, khi Chiếm Nam Huyền nhìn thấy hai người thì vô cùng kinh ngạc.

"Chúng ta tới xem Dư Huyền một chút, Nam huyền cháu đã tan việc rồi à."

"Còn chưa có, chỉ là, công ty không có chuyện gì, cho nên cháu tới đây xem Huyền Huyền một chút."

Chiếm Nam Huyền lắc đầu một cái, thật ra thì anh ở trong công ty ngồi không yên, anh luôn nghĩ tới Dư Huyền hiện tại thế nào, có khá hơn một chút nào hay không, cho nên, anh đã nhanh chóng xử lý tốt công việc của ngày hôm nay để nhanh chóng đi đến bệnh viện.

"Ừ,, ngồi ở đây, dì Lãnh đã rất lâu cũng không có nhìn thấy con rồi."

Lãnh Hạ vỗ vỗ cái ghế ngồi ở bên cạnh mình, Chiếm Nam Huyền gật đầu một cái đi qua ngồi.

"Con cũng thật lâu không gặp dì rồi, các dì có khỏe không?"

"Đều rất tốt, đều rất tốt."

Lãnh Hạ gật đầu, nhìn Chiếm Nam Huyền trong lòng Lãnh Hạ rất vui mừng, năm đó Chiếm Nam Huyền vẫn là một đứa bé hôm nay đã trưởng thành một công tử văn nhã, vẫn có năng lực như thế, thật ra thì, không có ai biết, năm đó bà thật sự có nghĩ tới gả An Dĩ Mạch cho Chiếm Nam Huyền, khi đó, bà thật thích đứa bé này vô cùng, nghĩ tới nếu như Dĩ Mạch gả cho thằng bé, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng là, kế hoạch vĩnh viễn đều biến hóa khó lường, không ai từng nghĩ tới, Dĩ Mạch sẽ ở chung một chỗ với Mặc Hàn, bây giờ nhớ đến chuyện năm đó, trong lòng Lãnh Hạ lại một hồi xúc động, khi đó bà vẫn còn tiếc hận Chiếm Nam Huyền không có ở chung một chỗ với Dĩ Mạch, nhưng bây giờ nhìn thấy Mặc Hàn và Dĩ Mạch hạnh phúc như vậy, Nam Huyền cậu bé cũng có người mình thích, trong lòng cũng sẽ từ từ bỏ xuống, nhìn Dư Huyền nằm trên giường một chút, bà cũng chỉ hy vọng cô bé này có thể sớm một chút tỉnh lại, để cho Nam huyền đứa bé kia cũng có thể nhận được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Edit: Tuyen83~ DĐLQĐ

"Đứng rồi Nam Huyền, hậu sự của mẹ Dư Huyền chuẩn bị thế nào rồi, đứa bé này hiện tại đã như vậy, cũng chỉ có dựa vào các con đến giúp đỡ rồi."

Lillian hỏi, sau đó lại nghĩ đến lời Lãnh Hạ mới vừa nói trong lòng đang suy nghĩ có nên hỏi Chiêm Nam Huyền chuyện của mẹ Dư Huyền một chút hay không, bà và Lãnh Hạ hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái.

"Dì Lillian không cần lo lắng, Mặc Hàn đã sắp xếp hoàn tất tang lễ của mẹ Dư, tang lễ diễn ra vào ngày mai, con cũng hi vọng ngày mai Huyền Huyền có thể tỉnh lại, con nghĩ nếu như Huyền Huyền tỉnh lại, mẹ Dư ở trên trời cũng sẽ yên lòng."

Chiêm Nam Huyền tràn đầy thâm tình cầm lấy tay Dư Huyền nhìn gương mặt cô an tĩnh ngủ say, trong lòng đang cầu nguyện.

"Nam Huyền, thân thể của Dư Huyền..... con có biết rõ sao?" Lãnh Hạ hỏi.

Mặc dù Chiêm Nam Huyền nói không biết tại sao Lãnh Hạ hỏi như thế, nhưng anh vẫn trả lời một cách chi tiết câu hỏi của Lãnh Hạ.

"Con nghe Huyền Huyền nói qua, cô ấy là do mẹ của cô ấy nuôi lớn, chỉ là, họ vẫn luôn sinh sống ở nước ngoài, lúc mẹ của cô ấy đưa cô ấy đến nơi này, cô ấy mới biết được nơi này mới là quê hương của mẹ cô ấy, hơn nữa, lần đó Huyền Huyền giống như nghe mẹ cô ấy nói với cô ấy, cha của cô ấy cũng sống ở thành phố này, nhưng mà mẹ cô ấy không nói rõ, cô ấy cũng không rõ ràng lắm."

"Còn mẹ của con bé, mẹ con bé tên gọi là gì?"

Lãnh Hạ hỏi, nghe Chiêm Nam Huyền nói như vậy, bà cũng cảm thấy càng thêm khả nghi, có lẽ bà thật sự biết mẹ của Dư Huyền.

"Dư Uyển"

"Quả nhiên là bà ấy? Thì ra là, bà ấy lại có con gái lớn như vậy."

Lãnh Hạ nghe được tên mẹ của Dư Huyền tự lẩm bẩm, nhìn về mặt của Lãnh Hạ, Lillian cũng biết hoài nghi của Lãnh Hạ là đúng, bà thật sự biết mẹ của Dư Huyền, chỉ là, Chiêm Nam Huyền không biết.

"Dì Lãnh, dì làm sao vậy? Cái gì là bà ấy? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Nam Huyền, dẫn ta đi gặp mặt mẹ Dư Huyền thôi."

Lãnh Hạ không trả lời câu hỏi của Chiêm Nam Huyền, mà là muốn gặp được mẹ Dư Huyền, mặc dù Chiêm Nam Huyền nghi ngờ, nhưng vẫn dẫn bà đi.

"Lillian, bà ở chỗ này chăm sóc cho Dư Huyền."

"Được, bà đi đi."

Sau đó, Lãnh Hạ dưới sự hướng dẫn của Chiêm Nam Huyền đi tới nơi đặt thi thể của mẹ Dư Huyền.

Bà không để cho Chiêm Nam Huyền theo bà đi vào, mà là tự một mình từ từ đi vào đó người nằm ở trên giường bị vải trắng che kín toàn thân, Lãnh Hạ từ từ đến gần Dư Uyển, nước mắt cũng không tự giác chảy xuống.

Bà run rẩy mở ra vải trắng đang đắp lên Dư Uyển, khắc sâu vào mí mắt chính là gương mặt mà bà quen thuộc.

Mặc dù đã qua hơn hai mươi năm, chỉ là, bà ấy vẫn không thay đổi, Dư Uyển bà ấy chỉ là lớn tuổi, mặt mũi của bà vẫn như trước kia quuyền rũ động lòng người như vậy, hơn nữa vì nguyên nhân bà đã được trang điểm, càng thêm giống Dư Uyển trước kia rồi.

"Dư Uyển....."

Lãnh Hạ lấy tay che miệng lại cố gắng không để cho mình khóc lên, nhưng nước mắt vẫn cứ như vậy chảy xuống, thấy Dư Uyển, trong lòng Lãnh Hạ thật là khổ sở, thật sự là không nghĩ đến, năm đó Dư Uyển không từ mà biệt, trải qua hơn hai mươi mấy năm lại lần nữa gặp mặt, vậy mà sẽ là cảnh tượng như vậy.

Chiêm Nam Huyền chờ ở bên ngoài đã lâu, đang sốt ruột Lãnh Hạ sao còn chưa đi ra, Lãnh Hạ đã đi ra, nhìn Lãnh Hạ mắt sưng đỏ, Chiêm Nam Huyền biết bà đã khóc qua, nhưng anh không hỏi, chỉ là đi theo bà trở lại phòng bệnh của Dư Huyền như vậy.

Sau khi An Dĩ Mạch trở lại phòng làm việc thì bắt đầu bận rộn, qua một thời gian nữa cô phải tham gia cuộc thi thiết kế đá quý cả nước, nhưng mà gần đây lại có nhiều chuyện như vậy, cho nên cô cũng chỉ có thể nhân lúc có thời gian rảnh rỗi để làm việc, thiết kế tác phẩm thuộc về chính mình.

"Angel, tổng giám đốc An tới đón chị rồi."

Tiểu Tiểu đi vào phòng làm việc của An Dĩ Mạch nở nụ cười với cô, mặc dù cô không biết sự việc của Dư Huyền, chỉ là, thân là trợ lý của An Dĩ Mạch, cô vẫn có thể biết tâm trạng của An Dĩ Mạch, cô biết tâm trạng của An Dĩ Mạch gần đây đều vô cùng áp lực, hơn nữa, qua một thời gian ngắn cô còn phải tham gia thi đấu, vào lúc này, cô chỉ có thể làm tròn bổn phận, hi vọng mình có thể đến giúp Dĩ Mạch.

"Ừ, chị biết rồi, Tiểu Tiểu, gần đây em liệu mạng như thế, vì thương cho em, chị định ngày mai cho em nghỉ một ngày nha."

Đối với Tiểu Tiểu yên lặng ủng hộ, trong lòng An Dĩ Mạch vô cùng cảm động, nghe An Dĩ Mạch nói Tiểu Tiểu lắc đầu một cái.

"Em không sao, ngược lại chị, gần đây tâm tình không phải quá tốt, hơn nữa, còn phải tham gia thi đấu, mới phải cần nghỉ ngơi cho khỏe người."

"Được rồi..., chị không sao yên tâm đi, chỉ là gần đây bạn của chị xảy ra chút chuyện, nhưng có thể giải quyết, em hãy nghe lời nghỉ ngơi thật tốt, hả?"

An Dĩ Mạch kiên trì, Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ chỉ có thể gật đầu một cái, lấy được câu trả lời của Tiểu Tiểu, An Dĩ Mạch hài lòng đi ra khỏi phòng làm việc, sau đó nhìn thấy An Mặc Hàn ngồi ở trên ghế sofa đang xem tạp chí.

Mặc dù An Mặc Hàn cúi đầu, chỉ là, An Dĩ Mạch nhìn anh thấy thế nào cũng đẹp trai, ha ha.

"Đi thôi."

An Dĩ Mạch đi tới bên cạnh anh đưa ra tay của mình để tới trước mắt anh, An Mặc Hàn buông tạp chí trong tay xuống cung chiều nhận lấy tay của cô giữ ở trong lòng bàn tay mình, sau đó hôn lên trán cô một cái, liền lôi kéo cô đi ra khỏi phòng làm việc.

"Em muốn tham gia cuộc thi thiết kế đá quý cả nước?"

Mới vừa ở trong phòng làm việc An Dĩ Mạch nghe được các nhân viên đang bàn luận, An Mặc Hàn đã muốn chứng thực.

"Ừ, hình như là có việc này."

An Dĩ Mạch giả vờ suy nghĩ thật lâu mới trả lời An Mặc Hàn, An Mặc Hàn thấy cái bộ dáng này của cô cũng chỉ bắt đầu dĩ nở nụ cười, sau đó không tiếp tục hỏi nữa.

Cuộc thi thiết kế đá quý cả nước, An Mặc Hàn suy nghĩ một chút, nếu như anh không nhớ lầm, cái cuộc thi này là do Mặc Mặc quốc tế và tập đoàn châu báu Thước Quang hợp tác tổ chức, mà người thắng cuối cùng này được nhận giải thưởng cũng sẽ được hai tập đoàn ký hợp đồng làm nhà thiết kế trang sức, để cho tác phẩm bọn họ tiến ra thế giới, chỉ là, không ngờ, thế nhưng Dĩ Mạch lại đăng kí tham gia cuộc thi này.

"An Mặc Hàn, cuộc thi tổ chức ở ba tháng sau, anh nói, em có đủ thời gian chuẩn bị sao?"

An Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu hỏi An Mặc Hàn đang lái xe, An Mặc Hàn suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

"Chắc là được, hiện tại, cái gì em cũng không cần phải suy nghĩ, vì cuộc thi mà chuẩn bị cho thật tốt, tất cả mọi chuyện đều giao cho anh."

An Mặc Hàn biết An Dĩ Mạch hiện tại rất là lo lắng chuyện của Dur Huyền, còn chưa tới hai tháng nữa bọn họ sẽ đính hôn, chỉ là, những thứ này An Dĩ Mạch đều không cần quan tâm, anh sẽ giải quyết.

"Ừ, anh nói đúng, thật sự cái gì em cũng sẽ không quan tâm đến."

"Ừ, tốt."

Sau đó, An Mặc Hàn đưa An Dĩ Mạch đi tới một salon tóc hóa trang cho An Dĩ Mạch, đợi lát nữa bọn họ phải đi tham gia yến tiệc của An Dĩ Kinh tổ chức, không ăn mặc xinh đẹp một chút như vậy không phụ lòng An Dĩ Kinh rồi, nghĩ đến An Dĩ Kinh, An Mặc Hàn nhếch miệng lên một cái nụ cười châm chọc.

"Mặc Hàn....."

An Dĩ Mạch thấy nụ cười của An Mặc Hàn, trong lòng có chút lo lắng và đau lòng, cô lo lắng chính là tối nay sẽ xảy ra chuyện, đau lòng là để cho Mặc Hàn cứ như vậy đối mặt kẻ thù của mình mà không thể chiến đấu một cách nhanh chóng, ở trong lòng của Mặc Hàn nhất định không dễ chịu.

"Anh không sao."

An Mặc Hàn ngồi trên ghế dựa bên cạnh An Dĩ Mạch cầm tay An Dĩ Mạch, cọ cọ lòng bàn tay An Dĩ Mạch truyền đến nhiệt độ, khiến hơi thở lạnh lẽo của An Mặc Hàn mới vừa rồi đều biến mất không còn dấu vết.

Sau một tiếng đồng hồ, An Dĩ Mạch rất cuộc ăn mặc xinh đẹp, trang điểm đơn giản mà xinh đẹp phối hợp với chiếc váy công chúa màu đỏ tươi làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Mặc dù đã sớm biết An Dĩ Mạch mặc màu đỏ rất xinh đẹp, chỉ là, hôm nay nhìn lại lần nữa vẫn là cảm giác hai mắt tỏa sáng, nhưng thấy đáng về An Dĩ Mạch xinh đẹp mê người như vậy, ánh mắt An Mặc Hàn trầm xuống, sau đó kéo tay An Dĩ Mạch trực tiếp khóa cô vào trong ngực mình, mạnh mẽ hôn lên môi cô.

"Làm sao vậy?"

An Dĩ Mạch cảm giác An Mặc Hàn có chút không giải thích được, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, giống như mỗi lần cô đi tham gia yến tiệc ăn mặc đâu ra đấy An Mặc Hàn cũng làm như vậy.

"Không muốn đi." An Dĩ Mạch biết An Mặc Hàn nói là bữa tiệc, nhưng cô vẫn không hiểu An Mặc Hàn tại sao không muốn đi đấy.

"Tại sao vậy, không phải đã quyết định đối mặt chính diện với ông ta rồi sao?"

An Dĩ Mạch tưởng rằng bởi vì nguyên nhân An Dĩ Kinh, nhưng đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ tới.

"An Dĩ Mạch, em còn có thể ngờ ngẩn một chút nữa."

Nói qua những lời này khi An Dĩ Mạch còn chưa phản ứng kịp An Mặc Hàn lại lần nữa đặt lên môi của cô, lần này anh rất dịu dàng, nhưng cũng rất xâm nhập.

Bởi vì kỹ thuật của anh quá tuyệt vời, An Dĩ Mạch cũng dần dần bị mê hoặc, hai chân đã không còn sức để đứng thẳng nữa, nếu như không phải là An Mặc Hàn ôm thật chặt cô, cô thật sự muốn ngồi dưới đất rồi.

Vừa kết thúc nụ hôn, An Dĩ Mạch đã hoàn toàn xui xẻo ở trong ngực An Mặc Hàn, lúc này An Dĩ Mạch mới nhớ tới chung quanh còn có thị trường đêm, chính là muốn xem một chút tuy nhiên cô phát hiện chung quanh không có một bóng người, trong cả căn phòng cũng chỉ có hai người bọn họ rồi, lúc này An Dĩ Mạch mới yên lòng tựa vào trong ngực An Mặc Hàn.

Ý thức được động tác và suy nghĩ của An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn lộ ra một nụ cười rất tà mị, đôi mắt hoa đào càng làm cho người ta thần hồn điên đảo.

"Bây giờ biết tại sao anh không muốn đi chưa?"

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch hỏi, An Dĩ Mạch ở trong lòng anh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái, nếu như bây giờ cô còn không biết tại sao thì thật là ngu ngốc.

"Bá đạo."

An Dĩ Mạch rời khỏi ôm ấp của An Mặc Hàn, sau đó nhìn anh về mặt cười tà mị nhẹ nhàng nói.

"Cái này không gọi là bá đạo, cái này gọi là yêu có hiểu hay không?"

An Mặc Hàn nói xong cầm lấy túi xách của An Dĩ Mạch sau đó anh dắt tay cô đi ra khỏi salon.

"Thôi đi, tự luyến cuồng....." An Dĩ Mạch không đồng ý cách nói của anh, nhưng lại theo bước chân của anh cùng đi ra khỏi salon, sau đó ngồi lên xe hai người đi đến nơi tổ chức yến tiệc của An Dĩ Kinh.

Ở một nơi khác, bữa tiệc đã sắp bắt đầu, những nhân vật lớn cũng đều đi vào sân, An Thần Hạo và quân gia ở bên ngoài nhiệt tình tiếp đón, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đã coi như là rất khuya mới tới được rồi, khi bọn họ chạy tới ở cửa tiếp đón đã có rất ít người đi đường, hơn nữa, quân gia Trần cũng đã đi vào đứng bên cạnh An Dĩ Kinh, cũng chỉ còn lại có một mình An Thần Hạo đang chờ khách mời đến.

"Anh Mặc Hàn, chỉ hai người đã tới."

Thấy An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, trái tim lơ lửng của An Thần Hạo rốt cuộc vào giờ phút này để xuống, thật ra thì, anh thật sự có chút lo lắng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch không tới, bởi vì, bữa tiệc hôm nay không chỉ là An Dĩ Kinh lần nữa lại bắt đầu làm việc, cũng là An Dĩ Kinh trá hình sắp xếp lễ xem mắt cho anh, hôm nay anh cũng mới biết, cho nên từ đầu đến giờ anh vẫn đang chờ An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch có thể tới đây giải cứu cho anh.

"Mọi người tới hết chưa?"

Nhìn qua cửa chính, An Mặc Hàn có thể loáng thoáng thấy người ở bên trong, ánh mắt của anh càng trở nên sâu sắc, bởi vì anh đã thấy khách đến là một số nguyên lão trong giới kinh doanh, ha ha, thật không ngờ đến An Dĩ Kinh thậm chí ngay cả những người đó cũng mời tới đây.

"Ừ, còn thiếu hai người, anh mới vừa rồi ba em vẫn còn hỏi em anh đã đến chưa, nói nếu như anh đã đến rồi trước hết đi thư phòng tìm ông ấy."

An Thần Hạo lặp lại lời An Dĩ Kinh nói với anh, lời của anh vừa mới nói xong vẫn chưa có được câu trả lời của An Mặc Hàn, bên này, chú Trần ở bên cạnh An Dĩ Kinh đã đi tới đây, khi đang nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch trong mắt mang theo yêu thương.

"Chú Trần, đã lâu không gặp, chú có khỏe không?"

An Mặc Hàn hỏi, đối với chú Trần anh rất là tôn kính, mặc dù chú Trần là người của An Dĩ Kinh, chỉ là, từ trước tới nay luôn là người vô cùng yêu thương anh và Dĩ Mạch, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không làm chuyện tổn thương với bọn họ, thậm chí có thời điểm vẫn còn lên lút giúp đỡ bọn họ.

"Chú vẫn còn rất khỏe, đã lâu không gặp thiếu gia, tiểu thư, thiếu gia, mời qua bên này, tiểu thiếu gia chăm sóc thật tốt tiểu thư."

Sau đó An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nhìn nhau, An Mặc Hàn đã theo chú Trần đi tới thư phòng An Dĩ Kinh, mà An Dĩ Mạch thì được An Thần Hạo dẫn tới ngồi vào ghế sofa ở bên trong đại sảnh.

Nhân viên phục vụ đưa tới hai ly rượu đỏ, An Thần Hạo và An Dĩ Mạch nhận lấy, An Dĩ Mạch giờ ly rượu trong tay lên cũng không có uống mà là nhìn vào người lui tới giao lưu ở trong đại sảnh.

Mặc dù An Dĩ Mạch không nhớ được tên, chỉ là cô biết những người này đều là doanh nhân, An Dĩ Mạch nhếch môi, trong lòng lạnh lùng cười, thật là không nghĩ đến An Dĩ Kinh lần này ông ta thật đúng là lỗ vốn, lại mời tất cả các doanh nhân tới đây, dĩ nhiên, cô có thể gọi cũng chỉ có chú Chiêm và chú Toàn, còn có chính là cha ruột của cô Thượng Quan Niên.

Cùng thời với cô cũng chỉ biết Ti Dạ mấy người bọn họ, những người khác cô cũng không biết là người nào, chỉ là, từ cách ăn mặc đã có thể thấy được nhất định không là người bình thường.

Ở trong đám người, một bóng dáng màu đỏ hấp dẫn ánh mắt An Dĩ Mạch, chỉ thấy cô ta mặc một cái váy dài màu đỏ, một đầu tóc xoăn xinh đẹp gọn sóng tự nhiên rủ xuống, ánh mắt quyến rũ động lòng người, đôi môi màu đỏ càng thêm hấp dẫn, vóc người lồi lõm bên trong bộ quần áo càng tôn lên vẻ đẹp mê người.

Thượng Quan Hồng, không ngờ lâu như vậy không thấy cô ấy, thế nhưng thay đổi lớn như vậy, trong khi giờ tay nhắc chân thậm chí có chút phong cách nữ vương, nhưng trên mặt cô ấy vẻ cao ngạo lại vẫn không thay đổi, An Dĩ Mạch nở nụ cười, không nhìn cô ấy nữa, mà là chú ý tới một người mặc váy công chúa màu trắng cổ giải ăn mặc thanh lệ thoát tục đang đi về phía Thượng Quan Hồng, An Dĩ Mạch nhận ra người kia chính là em gái của Tô Lạc, Tô Nguyệt.

"Chị Dĩ Mạch, em nói nhiều như vậy chị nghe có hiểu không?"

Lời An Thần Hạo nói thành công mang lực chú ý của An Dĩ Mạch từ trên người của Tô Nguyệt dời đi, An Dĩ Mạch nhìn về phía An Thần Hạo, thấy cậu ấy toàn thân bốc lửa tức giận, An Dĩ Mạch tràn đầy nghi ngờ, không biết người nào chọc tới cậu ấy, nhưng cô không biết là mình chọc tới An Thần Hạo rồi.

"Tiểu Hạo, em nói cái gì?"

"Chị Dĩ Mạch, cảm thấy em mới vừa nói nhiều như vậy chị một chữ cũng không có nghe được."

An Thần Hạo hít thở thật sâu, sau đó nhìn xuống nắm lại quả đấm của mình muốn đánh vào trên mặt An Dĩ Mạch tràn đầy vô tội, An Dĩ Mạch nhìn nét mặt An Thần Hạo rốt cuộc biết mình chọc tới cậu ấy.

"Khụ khụ, cái đó, Tiểu Hạo, xin lỗi, chị mới vừa đang suy nghĩ chuyện gì, em nói cái gì lặp lại lần nữa được không?"

An Thần Hạo nhìn xuống con giận của mình, ủy khuất liếc mắt nhìn An Dĩ Mạch một cái sau đó nói rõ với An Dĩ Mạch sự lo lắng của mình.

"Em nói là, những phụ nữ kia đều là ba em sắp xếp cho em làm quen?"

Nghe An Thần Hạo nói, An Dĩ Mạch có chút kinh ngạc, hôm nay không phải là thời điểm An Dĩ Kinh làm việc lại sao? Sao trở thành lễ coi mắt của An Thần Hạo?

"Tiểu Hạo, làm sao em biết chuyện này? Ba em nói cho em biết?"

Cô thật không tin nếu quả như thật An Dĩ Kinh sẽ tốt bụng nói trước cho An Thần Hạo như vậy, quả nhiên, An Thần Hạo lắc đầu một cái.

"Là em len lén nghe được ba em và chú Trần nói chuyện mới biết, chị Dĩ Mạch, hôm nay chị nhất định phải giúp em, chị biết, nếu như hôm nay chị không giúp em...em nhất định không thể trốn thoát, chẳng lẽ chị muốn nhìn cái người em trai đáng yêu của chị cứ như vậy bị người khác quyết định cả đời cưới một mình cũng không biết có con gái người sao?"

An Thần Hạo đầy đáng thương, nói vô cùng thâm trầm, rốt cuộc, An Dĩ Mạch bị thuyết phục, chỉ là, thuyết phục lại thuyết phục, cô cũng không có biện pháp gì, trừ khi hiện tại An Thần Hạo đánh đòn phủ đầu nói cho mọi người cậu đã có bạn gái, đã có người mình thích, nếu không, ai cũng không giúp được cậu.

Nghĩ tới đây, An Dĩ Mạch hai mắt tỏa sáng, sau đó cô lại nghĩ đến tối ngày hôm qua An Thần Hạo rời khỏi nhà cô khi đó hỏi cô một câu hỏi, nhất thời sinh ra một kế.

"Đến đây....."

An Dĩ Mạch ngoắc ngoắc tay về phía An Thần Hạo, An Thần Hạo đến gần An Dĩ Mạch, sau đó An Dĩ Mạch ghé vào lỗ tai An Thần Hạo nói lên suy nghĩ của mình, An Thần Hạo nghe xong nhất thời thông suốt, vừa nghe vừa gật đầu, hai người cứ như vậy quen thuộc nếu không thấy lập kế hoạch, lại không biết động tác của bọn họ bị một số người có chồng nhìn qua giống như là kẻ tai nói nhỏ, vô cùng thân mật.

Sau đó, An Thần Hạo và An Dĩ Mạch không thấy được nơi nào đó, có ánh mắt ghen tỵ, có ánh mắt cười nhạo châm chọc, còn có ánh mắt thâm trầm phức tạp, chỉ có điều, những việc này An Thần Hạo và An Dĩ Mạch cũng không biết.

"Chị, cái biện pháp này thật có thể không?"

Nghe An Dĩ Mạch đề nghị, mặc dù An Thần Hạo đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có chút không xác định.

An Dĩ Mạch gật đầu một cái."Yên tâm đi, nhất định có thể làm được, chỉ cần em đánh chết đều không theo, ba em cũng không có biện pháp gì, cuối

cùng cũng chỉ có thể để cho em cùng người trong lòng ở cùng một chỗ."

Nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy, An Thần Hạo đối với cái ý tưởng này độ tin tưởng rốt cuộc tăng lên, chỉ là, hiện tại vấn đề đến đây, cậu đi nơi nào tìm một người cậu thích đây?

"Nhưng chị, em đi nơi nào tìm một người em yêu đây?"

Những lời này của An Thần Hạo vừa nói ra, An Dĩ Mạch mới vừa uống được rượu đỏ vào trong miệng cứ như vậy lập tức cũng bị phun ra, An Thần Hạo nhanh chóng đưa khăn giấy cho An Dĩ Mạch, cũng thân thiết vỗ vỗ phía sau lưng của cô.

"Khụ khụ....."

"Chị, chị không sao chứ?"

An Thần Hạo cũng biết là lỗi của mình, An Dĩ Mạch ngẩng đầu lên liếc cậu một cái, sau đó lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhất thời khiến An Thần Hạo tìm không thấy nam bắc rồi.

"Tiểu Hạo à, em cũng chưa có thích một người nào sao?"

Ngày hôm qua không phải còn hỏi cô con gái có thích hoa thê hay không, về mặt còn xấu hổ, sao hôm nay sẽ thành như vậy đây?

Nghe An Dĩ Mạch nói, người đầu tiên xuất hiện trong đầu An Thần Hạo chính là Chiếm Nhan, cậu bị suy nghĩ của mình làm cho giật mình, vội vàng lắc đầu một cái, quan sát được thay đổi của cậu, An Dĩ Mạch hài hước nở nụ cười, cô đã nói rồi, An Thần Hạo nhất định có lên lên thích một cô gái.

"Xem kia, khi chị hỏi em, người xuất hiện trong đầu của em chính là người trong lòng của em, đến đây, nói cho chị, cô ấy là người nào nha? Chị biết sao?"

An Dĩ Mạch đáng vẻ bất quá, An Thần Hạo nghĩ đến gương mặt mới vừa trong đầu mình, lại càng thêm dùng sức lắc đầu một cái, như vậy An Dĩ Mạch nghi ngờ.

Thầm nghĩ....."Chẳng lẽ người xuất hiện trong đầu không phải cậu thích, hay là nói chính cậu cũng không xác định thích người ta?"

"Tiểu Hạo, em đừng lại lắc đầu, quá nhiều đầu chị cũng đau đớn, mau nói, người kia là ai vậy?"

Mềm mỏng không được, An Dĩ Mạch cũng chỉ có thể mạnh bạo á..., xem ra cô chỉ có nghiêm hình bức cung, An Thần Hạo mới có thể đành hoàng trả lời câu hỏi của cô.

"Không có, chị, em thật sự không có người trong lòng?"

An Thần Hạo là đánh chết đều không thừa nhận, thật ra thì, thay vì nói không thừa nhận, chẳng bằng nói là ngay cả chính cậu cũng không tin mình có người trong lòng, hơn nữa, còn là người kia.

"Được, vậy coi như chị cái gì cũng không có nói, về sau chuyện của em không cần tìm đến chị."

An Thần Hạo không chịu nói, An Dĩ Mạch chỉ có thể hung hãn..., nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy, An Thần Hạo nhất thời luống cuống, nhưng An Dĩ Mạch là quân sư của cậu, cậu không thể không có cô, suy tính lại, An Thần Hạo quyết định thành thật trả lời câu hỏi của An Dĩ Mạch.

"Chị, nếu như em nói cho chị biết, không cho phép chị cười nhạo em."

An Thần Hạo giống như là một tiểu thịt tươi, cúi đầu, khảy đầu ngón tay, nhìn một cái cũng biết cậu đang khản trương, An Dĩ Mạch nhìn thấy bộ dáng của cậu hần, nhịn cười không được, thật ra thì nhìn thấy cậu như vậy, An Dĩ Mạch nghĩ tới An Mặc Hàn, An Thần Hạo vốn là rất giống với An Mặc Hàn, chỉ là phong cách không giống nhau mà thôi, cô đang suy nghĩ nếu như một ngày kia An Mặc Hàn cũng làm ra động tác giống An Thần Hạo như thế là cái dạng gì, suy nghĩ một chút đã cảm thấy buồn cười.

"Chị, chị chắc chắn hỏi vấn đề khi người đầu tiên xuất hiện trong đầu em chính là người trong lòng của em?"

An Thần Hạo chưa từ bỏ ý định lại hỏi, hay là chính cậu không dám đi tin tưởng.

An Dĩ Mạch càng thêm xác định gật đầu một cái, An Thần Hạo thấy An Dĩ Mạch gật đầu, càng thêm lúng túng.

"Vậy..... Nếu như là người đàn ông?"

"Cái gì?"

Lần này, An Dĩ Mạch thật bị An Thần Hạo dọa sợ, may nhờ tất cả mọi người đang nói chuyện của mình không để ý đến bọn họ bên này, nếu không, bọn họ thật mất mặt, chỉ là An Dĩ Mạch bất kể người ta thấy như thế nào, hiện tại cô chỉ có thể nhìn chằm chằm An Thần Hạo, hi vọng cậu có thể trả lời cô lời cậu mới vừa nói đều không phải là thật.

Bây giờ An Dĩ Mạch hoàn toàn hỗn loạn, mặc dù cô không phản đối đồng tính luyến ái, nhưng là, cô là thật không thể tiếp nhận An Thần Hạo là đồng tính luyến.

"Tiểu Hạo, em đừng nói cho chị biết, em....."

An Dĩ Mạch kéo An Thần Hạo qua chỉ vào cậu..... Muốn nói điều gì, nhưng là, không mở miệng được.

Đĩ nhiên An Thần Hạo biết cô hiểu lắm, "Chị, chị hãy yên tâm đi, em mới không phải đồng tính luyến ái đâu, em chỉ là hơi một chút."

Nghe được An Thần Hạo trả lời, An Dĩ Mạch thở ra thật sâu mấy hơi thở, sau đó lại ngồi vào vị trí cũ uống một ngụm nước, áp xuống cho đỡ sợ.

"May mắn không phải, chị đều sắp bị em hù chết."

An Dĩ Mạch không thêm để ý đến cậu, nhưng cô thật sự bị An Thần Hạo dọa cho gần chết, An Thần Hạo bắt đắ dĩ nhún nhún vai, về mặt vô tội.

"Chỉ là, chị, chị vẫn không trả lời vấn đề của em, nếu như nghĩ đến là một người đàn ông, có phải đã nói lên thích đàn ông hay không?"

An Thần Hạo lại lần nữa chưa từ bỏ ý định hỏi vấn đề kia, lần này, An Dĩ Mạch vô cùng bình tĩnh gạt đầu một cái, cuối cùng, An Thần Hạo sụp đổ, không thể không nói ra người mà trong đầu mình nghĩ tới.

"Chiếm Nhan."

"Cái gì?"

An Dĩ Mạch giống như không có nghe rõ, cũng có một chút là không dám tin tưởng, cuối cùng, An Thần Hạo lại lặp lại.

"Chị, chị hỏi vấn đề lúc người xuất hiện trong đầu em là Chiếm Nhan, chị cũng không dám tin tưởng có đúng hay không? Em đã nói này là không cho phép."

An Thần Hạo nói, chỉ là, lần này An Dĩ Mạch hoàn toàn nghe rõ ràng, cô nhìn nhìn An Thần Hạo, sau đó vừa nhìn về phía mọi người trong phòng khách, từ trong đó tìm được Chiếm Nhan mặc áo đầm màu xanh dương nhạt, chị đang bên cạnh dì Chiếm theo nàng nói với người khác lời nói, giống như cảm thấy có người nhìn chị, chị nhìn ánh mắt từ đâu tới, thấy là An Dĩ Mạch, liền vươn tay vẫy vẫy, coi như là chào hỏi.

"Tiểu Hạo, em....."

"Nếu như lời chị nói là đúng, như vậy sự thật chính là như vậy, người em thích là Chiếm Nhan, chị, tiếc tối phải bắt đầu rồi, em đi trước vạch kế hoạch nha, phải một lúc nữa anh trai sẽ tới, chị ngồi trước."

Sau đó An Thần Hạo thân sĩ hôn lên gò má của An Dĩ Mạch một cái, liền nhanh chóng trốn, không sai, là trốn, bởi vì cậu thấy An Mặc Hàn đang thâm trầm, tràn đầy sát khí nhìn cậu.

An Mặc Hàn đi tới bên cạnh An Dĩ Mạch ngồi xuống, sau đó lấy ra khăn giấy ở trên mặt An Dĩ Mạch lau đi chỗ An Thần Hạo mới vừa hôn qua, có chút đau, An Dĩ Mạch đưa tay ngăn anh lại.

"Được rồi, anh cũng không phải không biết cậu ấy nghịch ngợm nhất, chớ lau, đau."

An Dĩ Mạch kéo tay An Mặc Hàn thả vào trên đùi của cô, An Mặc Hàn nhìn chỗ bị lau có hơi đỏ, đau lòng ở chỗ đó ấn xuống một nụ hôn, lúc này mới hài lòng nhận lấy ly rượu An Dĩ Mạch đưa cho anh.

"Các em nói cái gì đó? Tên tiểu tử thú kia say mê cuồng nhiệt đi, em cũng đang nơi này thất hồn lạc phách."

Nghe được An Mặc Hàn nói, An Dĩ Mạch bắt đắ dĩ nở nụ cười, cô thất hồn lạc phách rồi hỏi nào, rõ ràng cô đang suy tư có được hay không? Chỉ là, người đang ông thích ăn giấm cô giải thích như thế nào đều không có tác dụng, nhưng nghĩ đến An Thần Hạo, An Dĩ Mạch cảm giác vẫn là nói chuyện của bọn họ mới vừa nói cho An Mặc Hàn thì tốt hơn.

"Mặc Hàn, mới vừa rồi Tiểu Hạo nói cậu thích chị Nhan."

"Hả? Chuyện gì đã xảy ra?"

An Mặc Hàn khẽ nhàu mày, vì sao An Dĩ Mạch nói quốc ngữ mà anh nghe không hiểu, biết An Mặc Hàn có phản ứng này, An Dĩ Mạch đã nói đầu đuôi sự việc nói cho An Mặc Hàn, An Mặc Hàn sau khi nghe xong thật sự kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

"Anh thấy chuyện này như thế nào?"

An Dĩ Mạch thấy An Mặc Hàn chỉ có chút kinh ngạc, sau đó cũng chưa có phản ứng gì, đã không nhận được hỏi.

"Đây là tình cảm riêng tư của Tiểu Hạo, anh biết rõ em lo lắng cho nó, nhưng Dĩ Mạch, chuyện tình cảm là người ngoài không có cách nào giải quyết, Tiểu Hạo cậu ấy cũng chưa từng yêu đương, cũng là lần đầu tiên thích người khác, mặc dù, chúng ta không biết cậu ấy là bởi vì kích động, hay là cái gì,

nhưng tất cả việc này đều cần thời gian, biết không?"

"Em không hiểu, em chỉ lo lắng Tiểu Hạo và chị Nhan bọn họ sẽ bị tổn thương."

Thật ra thì, An Dĩ Mạch không ủng hộ An Thần Hạo và Chiêm Nhan đi chung với nhau, đầu tiên không nói Chiêm Nhan có phải thích An Thần Hạo hay không, liền từ bọn họ người đến xem, cô cảm giác nếu như bọn họ ở bên nhau rồi, thật sự có thể hạnh phúc sao?

Nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy, thấy nét mặt cô buồn rầu, An Mặc Hàn cũng biết An Dĩ Mạch suy nghĩ nhiều.

"Dĩ Mạch, Tiểu Hạo đã không còn là đứa bé, hơn nữa hiện tại chị Nhan cũng đã không có bất kỳ quan hệ nào với Lục Viêm, nếu như bọn họ thật sự ở cùng một chỗ em có thể như thế nào đây? Cho nên ấy, bây giờ em cũng không cần suy nghĩ nhiều, chờ kết quả Tiểu Hạo là được, nếu như bọn họ không có ở cùng nhau em không cần tiếc nuối, nếu như bọn họ ở bên nhau rồi, chúng ta cũng chỉ cần nói lời chúc phúc của mình là được rồi."

Được An Mặc Hàn an ủi, An Dĩ Mạch không tiếp tục nghĩ nhiều, thật ra thì, cô biết tất cả đều là mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng Mặc Hàn nói cô đây là quan tâm sẽ bị loạn, thật ra thì cũng thế, chỉ có điều rất nhiều chuyện cô đều không suy nghĩ thấu đáo như Mặc Hàn.

"Ừ, em hiểu, Mặc Hàn, cảm ơn anh."

An Dĩ Mạch vui ở trong ngực của An Mặc Hàn, đang lúc ấy thì một hồi tiếng vỗ tay vang lên, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch hai người đang nhìn về phía mọi người đã tụ tập ở một chỗ đang nhìn về cửa cầu thang vỗ tay, bọn họ nhìn nhau, cũng đi tới.

Kèm theo tiếng vỗ tay, chỉ thấy một người đàn ông hơn 40 tuổi xuất hiện ở trước mặt mọi người một tay cầm gậy từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Người đàn ông xem ra đã hơn 40 tuổi, rất là trẻ tuổi, nhưng cái gậy đó và chân trái bước đi không lưu loát kia vẫn không khỏi làm cho người ta có chút tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Edit: Tuyen83~DDLQĐ

Mà người đàn ông hấp dẫn người nhất chính là đôi mắt, đó là một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, đôi mắt này giống như là có linh hồn, nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất, chủ yếu nhất là đôi mắt hoa đào này của ông ấy mọi người cũng không xa lạ, nhưng nó ở trên gương mặt của một người khác mà thôi.

Tổng giám đốc Mặc Mạch quốc tế An Mặc Hàn có đôi mắt hoa đào xinh đẹp mê người, điều này tất cả mọi người đều biết, hơn nữa, ngay hôm nay khi mọi người tới tham gia yến tiệc còn phát hiện một đôi mắt như vậy, chính là một cậu thanh niên tiếp khách ở cửa ra vào hôm nay, nhìn anh ta khoảng chừng hai mươi hai tuổi, cũng có một đôi mắt hoa đào xinh đẹp như vậy, hơn nữa, tất cả mọi người nhìn ra, ba người họ có gương mặt gần như giống nhau.

Lúc này tất cả mọi người tụ tập ở nơi này nhìn An Dữ Kinh từ trên lầu chậm rãi đi xuống, ở bên cạnh ông ta còn có một người đàn ông hơn 50 tuổi, chắc là quản gia của cái nhà này.

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch hai người cùng nhau đi tới trước mặt mọi người cứ như vậy nhìn An Dữ Kinh và chú Trần đi xuống, giờ khắc này, An Mặc Hàn biết chiến tranh giữa anh và An Dữ Kinh cũng chính thức bắt đầu.

Từ nay về sau anh không còn là người ở ngoài sáng, An Dữ Kinh cũng sẽ không là người ở trong tối đó nữa, rốt cuộc bọn họ cũng có thể tự lấy bản lĩnh thật sự của mình bắt đầu khai hỏa trận chiến tranh này rồi.

An Mặc Hàn một tay cầm lấy tay An Dĩ Mạch thật chặt, An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, sau đó cho anh một nụ cười sáng rõ đến mức tận cùng, An Mặc Hàn cũng nở nụ cười an tâm với cô, lúc này, An Dữ Kinh bước trên bậc thang đồng thời cất lên giọng nói.

"Chào mọi người."

An Dữ Kinh nói câu nói đầu tiên, lúc này, tất cả mọi người yên tĩnh lại, chờ đợi An Dữ Kinh nói lời kế tiếp.

"Chào mọi người, tôi là An Dữ Kinh, chủ tịch tập đoàn Hạo Thiên, hôm nay tôi rất vui vì mọi người có thể ở trong lúc bận rộn tới đây tham gia bữa tiệc, mọi người đã cho An Dữ Kinh tôi mặt mũi, như vậy, mọi người cho tôi thể diện lớn hơn nữa, hôm nay, mọi người nhất định phải ăn uống nhiệt tình, chơi vui vẻ, tôi mong tất cả mọi người có thể xem như ở nhà mình."

Lời của An Dữ Kinh vừa nói ra đã vang lên tiếng vỗ tay, An Dĩ Mạch nhìn nụ cười trên mặt của một số người, nở nụ cười châm biếm, mục đích của những người này thật ra thì cô cũng có thể đoán được một hai, có thể tới đây tham gia bữa tiệc tối nay, thật ra thì, nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì tập đoàn Hạo Thiên.

Tập đoàn Hạo Thiên, là tập đoàn lớn xếp thứ hai toàn thế giới, dùng thời gian 5 năm từ một công ty nhỏ vô danh nhảy một cái trở thành tập đoàn lớn như hôm nay, là ai cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc, cũng đều sẽ nghĩ muốn leo lên một cái tập đoàn lớn như vậy.

Thật ra thì, bọn họ cũng đều không có sai, những công ty nhỏ không muốn leo lên một công ty lớn thay vì hợp tác, hơn nữa, chủ tịch tập đoàn Hạo Thiên vốn là vô cùng thần bí, tập đoàn Hạo Thiên vẫn luôn có cổ vấn tài chính Lục Viêm đứng ra chủ trì, hôm nay, ông chủ lớn sau lưng của tập đoàn Hạo Thiên rốt cuộc ra mặt, đương nhiên bọn họ muốn tới làm quen một chút.

Hơn nữa, An Dĩ Mạch cũng biết những người này cũng có một phần nguyên nhân là muốn xem náo nhiệt, ai cũng biết An Dữ Kinh là nhị gia của An gia, hơn nữa còn là phó chủ tịch Mặc Mạch quốc tế, nhưng kể từ ba năm trước đây An Dữ Triết gặp chuyện không may sau đó An Mặc Hàn nhận lấy Mặc Mạch quốc tế, rồi An Dữ Kinh rời khỏi thành phố S đi đến nước F, vẫn không trở về, hôm nay trở lại thì có một cái thân phận như vậy, hơn nữa, phải biết, Mặc Mạch quốc tế và tập đoàn Hạo Thiên đang đối đầu nhau, hai cái công ty này hiện tại còn đang vì mảnh đất trống kinh đô kia mà giằng co đấy.

Khi An Dĩ Mạch đang suy nghĩ những việc này, trước mặt An Dữ Kinh lại đang nói những thứ gì, sau đó mọi người đều tự giải tán, chỉ là, có rất nhiều người đi tới bên cạnh An Dữ Kinh để chào hỏi ông ta, dĩ nhiên, có rất nhiều người đều có thể tới nhìn bộ ông ta, hơn nữa, đừng quên hôm nay ông ta mở cái bữa tiệc này còn có một mục đích khác đó là tìm cho An Thần hạ một người vợ.

An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người không đến đó chỗ ông ta mà hai người đi tới chỗ ngồi mới vừa rồi bọn họ đã ngồi, lúc này, Toàn Tỉ Dạ cũng đã đi tới bên cạnh bọn họ.

"Nam Huyền cũng không đến sao?"

An Dĩ Mạch hỏi, Chiếm Nam Huyền cũng sẽ không đến, hôm nay ngay cả chủ Chiếm đều tới, nếu như Nam Huyền không đến cũng thật là không có lễ phép.

"Đã tới, chỉ là, mới vừa đi rồi, tôi nghĩ cậu ta phải đi bệnh viện rồi." Toàn Tỉ Dạ trả lời, hơn nữa, ngay vừa rồi Chiếm Nam Huyền còn mang Hạ Hi đi theo, điều này làm cho anh vô cùng mất hứng, Hạ Hạ đi anh sẽ không có người đi cùng, cho nên chỉ có một mình vừa đi tới nơi này uống rượu rồi.

"Hi Hi cũng đi?"

An Dĩ Mạch khẽ chau mày, Toàn Tỉ Dạ có chút ủy khuất gật đầu một cái, An Dĩ Mạch bắt đầu đi trốn trắng mắt, thật ra thì, cô cũng không muốn đứng yên ở đây rồi, nhưng cô và An Mặc Hàn tạm thời còn chưa thể rời đi.

"Mặc Hàn, hôm nay cũng không có nhìn thấy Lục Viêm."

Ánh mắt Toàn Tỉ Dạ nhìn chung quanh anh nói với An Mặc Hàn, An Mặc Hàn gật đầu một cái, anh quả thật không thấy anh ta.

"Điều tra như thế nào?"

Thấy bọn họ đang nói chuyện của Dư Huyền, An Dĩ Mạch cũng nghiêm túc nghe.

"Đúng là Lục Viêm đang giúp Hàn Ngữ Yên, ngày đó hai người tuyên bố đính hôn Hàn Ngữ Yên gặp được Dư Huyền sau đó bị cô ấy đá kích, sau đó gần đây cho tới nay rất nhiều tiết mục đều tìm tới Dư Huyền, Hàn Ngữ Yên cũng bởi vì ghen tỵ, cho nên lại đi tìm Lục Viêm, để cho anh ta giúp cô ta."

Những thứ này mặc dù bọn họ đều đã nghĩ đến, khi nghe được đáp án chính thức vẫn rất tức giận, thật là không nghĩ đến bọn họ độc ác như vậy.

"Điều tra được chủ nhân của chiếc nhẫn sao?"

"Điều tra được, chỉ là, anh ta đã xuất ngoại, tôi đã phái người đi tìm anh ta, hai ngày nay sẽ có tin tức, nhưng tôi nghĩ chuyện này không có quan hệ với An Dữ Kinh, hoặc là ông ta căn bản cũng không biết."

Toàn Tỉ Dạ nhìn An Mặc Hàn ánh mắt lạnh lẽo, sau đó có nhìn một chút An Dữ Kinh đang bên kia cùng người khác nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

An Mặc Hàn gật đầu một cái, anh biết chuyện này nên chỉ có giữa Lục Viêm và Hàn Ngữ Yên đơn thuần giao dịch, mặc dù chuyện này không có quan hệ đến An Dữ Kinh, nhưng lần này, anh sẽ không bỏ qua cho Lục Viêm rồi, như vậy, sẽ để cho anh tới chặt đứt một cánh tay trái của An Dữ Kinh thôi.

"Sau khi tìm được người kia lập tức cho tôi biết, sau đó sẽ phái người bắt Hàn Ngữ Yên và Lục Viêm bí mật giam lại, đợi đến khi tang lễ của mẹ Dư được an táng xong sau đó chúng ta sẽ bắt đầu tính sổ."

An Mặc Hàn nói vô cùng lạnh lẽo và khát máu, làm cho người ta nghe cũng sẽ cảm thấy vô cùng sợ, chỉ có điều Dĩ Mạch và Toàn Tỉ Dạ lại cảm thấy việc này rất bình thường, hơn nữa chuyện này cũng là thời điểm nên giải quyết.

"Mặc Hàn, anh muốn xử lý Hàn Ngữ Yên như thế nào."

An Dĩ Mạch hỏi, Hàn Ngữ Yên người phụ nữ này một lần hai lần thật là quá đáng, hơn nữa không biết tiếp nhận dạy dỗ, An Dĩ Mạch cũng không phải

hận cô ta.

"Đến lúc đó em tự tính toán."

An Mặc Hàn hướng về phía An Dĩ Mạch cung chiều nở nụ cười, Hàn Ngữ Yên lại nhiều lần nhắm vào An Dĩ Mạch điều này làm cho An Mặc Hàn vô cùng tức giận, cho nên anh quyết định giao Hàn Ngữ Yên cho An Dĩ Mạch, để cho cô xử lý.

"Ừ, được."

Bên này, Toàn Ti Dạ thấy An Mặc Hàn sắc mặt thay đổi thật nhanh trong lòng nhất thời khinh bỉ nhìn anh thật lâu, mới vừa còn là như đám mây mù, bây giờ đối với An Dĩ Mạch chính là tình ý triền miên, hu hu, hai người bọn họ như vậy ở trước mặt anh ân ái cũng không biết suy nghĩ đến cảm thụ của anh nha, lúc này Toàn Ti Dạ chỉ có thể ở trong lòng gọi Hạ Hạ rồi.

"Đúng rồi, Mặc Hàn, hôm nay ông ta tìm anh có chuyện gì?"

An Dĩ Mạch nghĩ đến bọn họ mới vừa đi vào chú Trần liền dẫn An Mặc Hàn đi tìm An Dĩ Kinh, Toàn Ti Dạ cũng biết chuyện này, anh cũng mặt nghiêm túc nhìn An Mặc Hàn.

An Mặc Hàn nghĩ đến chuyện đã xảy ra giữa anh và An Dĩ Kinh trong thư phòng ánh mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, tràn đầy sát khí.

Nhìn An Mặc Hàn quanh thân nhanh chóng thay đổi hơi thở, An Dĩ Mạch và Toàn Ti Dạ nhìn nhau, trong mắt hai người cũng xuất hiện nghiêm túc, nhìn tình huống An Mặc Hàn bây giờ, xem ra An Dĩ Kinh ông ta thật sự nói với An Mặc Hàn những gì.

"Mặc Hàn, ông ta nói cái gì?"

Toàn Ti Dạ cũng đã hỏi ra ngoài, mặc dù anh biết An Dĩ Kinh và An Mặc Hàn chắc chắn sẽ không nói chuyện gì để cho người khác vui mừng, nhưng nhìn trạng thái An Mặc Hàn hôm nay, hẳn là rất nghiêm trọng.

An Mặc Hàn trầm mặc một hồi, lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn về phía An Dĩ Mạch và Toàn Ti Dạ ánh mắt khôi phục lại sự trong sáng, anh vươn tay kéo An Dĩ Mạch, giọng nói trầm thấp nói chuyện đã xảy ra giữa anh và An Dĩ Kinh ở trong thư phòng hôm nay.

Hôm nay khi anh và Dĩ Mạch mới vừa đến chú Trần liền dẫn anh đi lên, chú Trần cũng chỉ nói một câu.

"Thiếu gia cậu phải bảo vệ tiểu thư thật tốt, tôi nghe nói hai người muốn đám cưới rồi, thiếu gia và tiểu thư nhất định phải hạnh phúc mới được."

Còn không đợi An Mặc Hàn nói gì, bọn họ đã đến cửa thư phòng của An Dĩ Kinh.

Chú Trần trầm tư một chút, cuối cùng vẫn mở cửa cho anh, An Mặc Hàn nhìn chú Trần gật đầu một cái. Cuối cùng đi vào.

Sau khi anh đi vào liền thấy An Dĩ Kinh đứng ở trước cửa sổ, ở bên tay ông ta còn để cây gậy.

An Mặc Hàn thu lại sát khí quanh thân mình thật tốt, sau đó ngồi vào ghế sa lon bên cạnh, trên bàn đã có chuẩn bị hai ly cà phê nóng, An Mặc Hàn bùng lên ly cà phê gần anh nhất, uống một hớp, không nói gì, An Dĩ Kinh đứng ở bên cửa sổ cũng không có mở miệng nói chuyện.

Hai người cứ trầm mặc như vậy năm phút đồng hồ, rốt cuộc An Dĩ Kinh xoay người, đôi mắt hoa đào sắc bén nhìn về phía An Mặc Hàn.

"Không ngờ nhiều năm như vậy không gặp, Mặc Hàn cháu càng thêm chừng chặc."

An Dĩ Kinh nói ra những lời này sau đó liền gờ cây gậy trong tay đi tới ngồi xuống ghế ở trước bàn đọc sách, hơn nữa đốt một điếu xì gà.

Bên này, An Mặc Hàn vẫn là đáng vẻ nhàn nhã tự tại, lại uống một hớp cà phê cầm trong tay, lúc này mới đem cái ly bỏ vào vị trí cũ, một chân khoác lên một chân khác, sau đó lười biếng tựa vào ghế sa lon trên nệm, làm xong một chuỗi động tác lúc này mới lên tiếng nói chuyện.

"Tôi cũng không ngờ mấy năm không gặp, chú chính là bộ dáng này."

Khi An Mặc Hàn nói mắt liếc qua cây gậy trong tay An Dĩ Kinh, sau đó châm chọc cười cười, nhưng An Dĩ Kinh cũng không tức giận, chẳng những không tức giận, ngược lại phá lên cười ha ha.

"Ha ha, Mặc Hàn, đây tất cả không phải là do cháu ban tặng sao? Phải biết, nhưng cho tới bây giờ nhiều năm như vậy chú cũng không có quên đâu."

Mặc dù An Dĩ Kinh nói không giải thích được, chỉ là, An Mặc Hàn lại nghe đã hiểu, anh lạnh lùng cười cười.

"Không cần khách sáo, nếu như chú thích, tôi còn có thể cho chú thêm một cây gậy đấy."

An Mặc Hàn cười rất là sáng sủa, nhưng nụ cười cũng không có đạt tới đáy mắt, bên trong ánh mắt còn có sát khí lạnh lẽo.

"Chú lớn tuổi rồi, Mặc Hàn, những thứ này cháu giữ lại đưa cho người khác thôi."

An Dữ Kinh cũng thế, mặc dù đang cười, chỉ là nụ cười kia cũng không có đạt tới đáy mắt, cứ nhìn như vậy, về mặt hai người nhất trí, hơn nữa gương mặt của bọn họ tương tự nhau, không biết, còn có thể cho rằng bọn họ là cha con đấy.

"Chú, chú suy nghĩ nhiều rồi, chú đang còn khỏe mạnh, hơn nữa Mặc Hàn còn có rất nhiều chuyện muốn xin lãnh giáo với chú đấy."

Hai người không hề nói đến chuyện cái chân của An Dữ Kinh nữa, nhưng trong lòng bọn họ cũng biết rõ, vừa mới bắt đầu nói đến cái chân An Dữ Kinh cũng đã kéo ra mặt đối lập hai người, phải biết, cái chân kia của An Dữ Kinh, nhưng bị An Mặc Hàn phế đi.

Đĩ nhiên, chuyện này cũng là vào ba năm trước, sau khi An Dữ Triết và Lãnh Hạ gặp chuyện không may, an Mặc Hàn trở về nước tiếp nhận mạch quốc tế, sau đó để cho người điều tra được hung thủ đã tạo ra tai nạn xe cộ năm đó là Trần Chí, sau đó chính anh một mình đi giết Trần Chí, cuối cùng không thành công, tuy nhiên lấy được một tin tức anh không dám tin, cuối cùng, sau khi xác nhận tin tức này, anh thành công đánh lên An Dữ Kinh, sau đó phê bỏ chân này của ông ta, anh lại trở lại thành phố S quý ở trước giường An Dữ Triết cả đêm.

Bắt đầu từ ngày đó, An Dữ Kinh cũng không phải là chủ của anh mà là kẻ thù không đội trời chung của anh, sau đó anh liền bắt đầu chỉnh đốn chuyện nội bộ của Mặc Mạch quốc tế, cuối cùng thay máu lãnh đạo cấp cao Mặc Mạch quốc tế một lần, cuối cùng lật đổ An Dữ Kinh ở Mặc Mạch quốc tế.

Từ sau lần đó, anh cũng chưa từng thấy qua An Dữ Kinh, hơn nữa anh cũng đã chuẩn bị kỹ càng, bởi vì anh hiểu biết rõ, gặp lại lần nữa, bọn họ chính là kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Edit: Tuyen83~DBLQĐ

"Nhiều năm như vậy không gặp, Mặc Hàn giống như có năng lực hơn so với trước kia."

An Dữ Kinh ngồi đối diện An Mặc Hàn, híp đôi mắt nhìn An Mặc Hàn, cũng rất giống như đang nghiên cứu, còn thỉnh thoảng nhếch miệng, lộ ra nụ cười có chút hứng thú.

Chỉ là, đối mặt với quan sát của An Dữ Kinh, An Mặc Hàn cũng không né tránh, nếu đã quyết định mở cuộc chiến, dĩ nhiên An Mặc Hàn sẽ không giấu đi thực lực của mình.

"Tất cả điều này vẫn phải cảm ơn chú rất nhiều rồi, thật ra thì, Mặc Hàn có ngày hôm nay nguyên nhân cũng bởi vì chú không phải sao?"

An Mặc Hàn cười, cười lạnh lẽo, cười khát máu.

"Ha ha ha....."

An Dữ Kinh tự tin cười lớn tiếng mà không hề báo trước, An Mặc Hàn cứ nhìn An Dữ Kinh cười như vậy, cũng không có biểu hiện gì khác, ngược lại chú Trần đứng ở ngoài thư phòng, đang nghe thấy tiếng cười An Dữ Kinh thoải mái như vậy khẽ nhủ mấy một cái, chỉ là, rất nhanh đã khôi phục về mặt như ban đầu không chút thay đổi đứng ở ngoài cửa vẫn không nhúc nhích.

"Mặc Hàn, mẹ cháu bà ấy có khỏe không?"

Thật ra thì nếu như nói không khí mới vừa rồi coi như lạnh, như vậy sau lúc An Dữ Kinh mới vừa hỏi về Lãnh Hạ, không khí chỉ có thể coi là lạnh lẽo.

An Mặc Hàn nhếch môi, trong mắt phóng ra ánh sáng lạnh lẽo, trên mặt toát ra nụ cười khát máu, thấy An Mặc Hàn lúc này, An Dữ Kinh chẳng những không sợ, mà về mặt ôn hòa nhìn An Mặc Hàn.

"Bà ấy rất tốt, không cần chú phải bận tâm, nếu như không có việc gì, tôi đi xuống trước, chú cũng sắp xếp ra ngoài một chút, dù sao đây là bữa tiệc mà chú đã tổ chức, nếu như chủ nhân tới trễ vậy cũng không tốt."

An Mặc Hàn nói đến chỗ này liền đứng dậy đi ra ngoài, khi tay anh mới chạm đến tay nắm cửa, An Dữ Kinh gọi anh lại.

"Mặc Hàn."

"Chú, còn có chuyện gì?" An Mặc Hàn cười, cười lạnh lẽo và khát máu.

"Nghe nói cháu muốn đính hôn với Dĩ Mạch."

Nghe được An Dữ Kinh nói, An Mặc Hàn nhanh chóng xoay người, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía An Dữ Kinh.

"Đến lúc đó, mời chú tới tham gia, tôi nghĩ, Dĩ Mạch nhìn thấy chú, chắc cũng sẽ rất vui vẻ." Chỉ sợ đến lúc đó ông đã không có mạng để tới.

Cuối cùng câu này là An Mặc Hàn nói ở trong lòng, nhưng điều này cũng đúng là anh đang định làm.

Sau khi An Mặc Hàn rời khỏi thư phòng liền đi thẳng tới bên cạnh An Dĩ Mạch, nghe An Mặc Hàn kể về cuộc nói chuyện giữa anh và An Dữ Kinh, Toàn Ti Dạ hơi nhúm mày, còn An Dĩ Mạch thì trầm mặc.

Bọn họ đều là người thông minh, dĩ nhiên cũng đều biết An Dữ Kinh nhắc tới chuyện đính hôn của An Dĩ Mạch và Mặc Hàn, xem ra An Dữ Kinh ông ta đã biết sự kiện kia.

"Mặc Hàn, ông ta biết rồi."

An Dĩ Mạch khẳng định nói, thấy An Mặc Hàn gật đầu một cái, An Dĩ Mạch cảm giác đột nhiên cả người rét run, thật ra thì, cô lạnh cũng là trái tim của cô.

An Dữ Kinh, chú của bọn họ, từ nhỏ là người bọn họ kính nể nhất trừ An Dữ Triết, không nghĩ tới hôm nay giữa bọn họ thế nhưng đi tới tình cảnh như vậy, An Dĩ Mạch lạnh lùng cười, thật ra thì, cô biết, ngay từ lúc An Dữ Kinh bắt đầu thiết kế An Dữ Triết, bọn họ cũng đã mất đi người chú này.

Mới vừa, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn theo như lời của An Dữ Kinh bọn họ biết ý nghĩa thật sự và mục đích chính của An Dữ Kinh nhiều năm như vậy, ông ta không chỉ muốn có được Lãnh Hạ, ông ta còn muốn lấy được Mặc Mạch quốc tế.

Dù sao, năm đó ông ta và An Dữ Triết hai người cố gắng xây dựng Mặc Mạch quốc tế, mà lúc ban đầu ông ta cũng vì Mặc Mạch quốc tế mà mưu hại anh trai ruột của mình, mặc dù, đã nhiều năm như vậy, mặc dù hôm nay An Dữ Kinh là chủ tịch tập đoàn Hạo Thiên, nhưng ở trong lòng của ông ta, ông ta muốn nhất vẫn là Mặc Mạch quốc tế.

Mặc Mạch quốc tế có 45% cổ phần ở trong tay An Mặc Hàn, cho nên, An Mặc Hàn xứng đáng trở thành chủ tịch, trong tay An Dữ Kinh có hai mươi phần trăm cổ phần, là cổ đông lớn thứ hai của Mặc Mạch quốc tế, còn hai mươi phần trăm cổ phần ở trong tay một số thành viên trong ban giám đốc, những người đó đều là những lão cổ đông do năm đó cùng sáng lập Mặc Mạch quốc tế với An Dữ Triết và với An Dữ Kinh, chỉ là, An Dĩ Mạch nhìn dòng người hôm nay, cô biết, những đồng sự kia đều ở đây.

Chỉ là, An Mặc Hàn không lo lắng những thứ này, dĩ nhiên An Dữ Kinh cũng sẽ không để ý những thứ này, mặc dù hai mươi phần trăm cổ phần này đối với anh mà nói rất quan trọng, nhưng đây đều là vấn đề thời gian sớm hay muộn, nhưng thật ra An Mặc Hàn không quan tâm đối với hai mươi phần trăm cổ phần này, bởi vì anh hiểu biết rõ, coi như An Dữ Kinh lấy được hai mươi phần trăm cổ phần này ông ta cũng không làm được chủ tịch Mặc Mạch quốc tế.

Thật ra thì, nhiều năm như vậy, An Dữ Kinh cũng dốc lòng tìm 15% cổ phần còn lại, mới đầu ông ta cho là ở trong tay Lãnh Hạ, cho nên, ba năm này ông ta cũng chưa từng cắt đứt với biệt thự Ly Sơn để thăm dò tình huống, chỉ là, người của Toàn Ti Dạ lại theo dõi rất chặt chẽ, điều này làm cho An Dữ Kinh càng thêm xác định những cổ phần kia đứng tên Lãnh Hạ.

Nhưng là, ba năm, vẫn không có bất kỳ tin tức gì, về sau, ông ta biết ông ta bị lừa dối, lần này, ông ta thật sự bị An Mặc Hàn lừa dối, qua Lục Viêm bí mật điều tra, ông ta mới biết, 15% cổ phần này An Dữ Triết đã sớm để cho An Dĩ Mạch.

Cho nên ông ta trở lại, trở lại thu hồi 15% cổ phần này, sau đó cùng An Mặc Hàn phân cao thấp.

"Yên tâm đi, ông ta tìm không thấy, cũng sẽ không có cơ hội kia."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch nhẹ nhàng nói, đối với mục đích của An Dữ Kinh, anh luôn cho rằng, tập đoàn Hạo Thiên thật ra thì cũng chính là một nguy trang, là An Dữ Kinh nguy trang lần nữa trở về Mặc Mạch quốc tế, phải biết, trong tay An Dữ Kinh vẫn có 20% cổ phần Mặc Mạch quốc tế, chỉ là, An Mặc Hàn lạnh lùng cười, chỉ mong An Dữ Kinh ông ta có thể đủ khả năng bảo vệ những cổ phần kia, nếu không, anh cũng sẽ không khách khí.

"Mặc Hàn, có phải anh đã sớm biết hay không, anh đã lên kế hoạch?"

Toàn Ti Dạ nhìn An Mặc Hàn cười mà cho anh cảm giác lạnh từ đầu đến chân, anh dám khẳng định, An Mặc Hàn nhất định đã sớm biết những thứ này, hơn nữa, anh giống như cũng biết anh ấy sắp xếp xong xuôi, sẽ chờ thu lưới, nhưng mà Toàn Ti Dạ không rõ, An Mặc Hàn cậu ta là như thế nào trực tiếp lấy được tin tức này đây.

An Dĩ Mạch nghe được Toàn Ti Dạ hỏi cũng nhìn An Mặc Hàn một chút, chỉ có điều không có nói gì, giống như chỉ cần có An Mặc Hàn ở đây, tất cả mọi thứ cũng có thể giải quyết.

"Ti Dạ, An Mặc Hàn, chính là một con hồ ly, con mèo chắc là sẽ không hiểu thế giới của hồ ly." An Dĩ Mạch nhìn nét mặt Toàn Ti Dạ thất bại tốt bụng an ủi, chỉ là, Toàn Ti Dạ nghe đến có thể không phải an ủi, nhưng anh có thể làm được gì, An Mặc Hàn tôn đại thần này đang ở bên cạnh An Dĩ Mạch nha, anh cũng không thể kích động, sau đó, anh đã im lặng, cũng nhận thức được cách nói cùng với một con mèo.

"Dĩ Mạch, tổng giám đốc Thượng Quan cũng đến đây, chúng ta đi chào hỏi thôi."

An Mặc Hàn thấy được Thượng Quan Niên ở nơi xa đang cùng Toàn Lịch cha của Toàn Ti Dạ ở chung một chỗ nói chuyện, hỏi An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch nhìn bóng dáng Thượng Quan Niên ánh mắt trầm một cái, cuối cùng vẫn gật đầu một cái đi tới, thấy cha mình cũng ở đây, Toàn Ti Dạ cũng vội

vàng đi theo.

"Chú Thượng Quan, chú Toàn."

"Chú Toàn."

"Chú Thượng Quan. Ba"

An Dĩ Mạch không biết nên gọi Thượng Quan Niên như thế nào cho nên cũng chưa có gọi, nhưng đôi mắt cũng nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Niên, nhìn thấy trên đầu ông đã có có chút tóc trắng, vốn tinh thần phần chần bưng bưng hôm nay gương mặt có vẻ có chút xanh xao, An Dĩ Mạch nhìn thấy cái bộ dáng này của Thượng Quan Niên nhất thời trong lòng đau nhói, mắt không nhìn được chưa xót lên.

"Haizz....."

Toàn Lịch và Thượng Quan Niên nhìn thấy bọn họ cũng đều vui mừng gật đầu một cái, ngược lại khi Thượng Quan Niên nhìn thấy An Dĩ Mạch muốn nói điều gì, tuy nhiên ông không nói ra.

"Chú Thượng Quan, chúng ta đi bên kia nói chuyện một chút thôi."

An Mặc Hàn nhìn thấu vẻ mặt An Dĩ Mạch và Thượng Quan Niên, đã chủ động mở miệng, Toàn lịch và Toàn Ti Dạ cũng hiểu vấn đề tồn tại giữa bọn họ, cho nên cũng không có ngăn cản, vừa lúc, An Dĩ Kinh và chú Trần đang chậm rãi đi về hướng Toàn Lịch, Thượng Quan Niên cũng đi theo An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đi tới ghé salon bọn họ mới vừa ngồi nói chuyện phiếm.

"Mời chú ngồi."

An Mặc Hàn đối với Thượng Quan Niên rất nhiệt tình, rất tôn kính, vốn là anh có ấn tượng với Thượng Quan Niên không tệ, hiện tại ông vừa là cha ruột của An Dĩ Mạch, đương nhiên anh phải tôn kính hơn.

"Chú có uống chút gì không?"

An Mặc Hàn hỏi, Thượng Quan Niên muốn một ly rượu đỏ, An Dĩ Mạch không muốn uống gì cả, nhưng cứ nhìn Thượng Quan Niên và An Mặc Hàn như vậy, không biết vì sao, cô cảm giác Thượng Quan Niên có vẻ mệt mỏi.

"Có chuyện gì phiền lòng sao? Gần đây con cũng hơi bận rộn, cho nên không có đi thăm người."

An Dĩ Mạch mở miệng, nghe được An Dĩ Mạch nói chuyện, Thượng Quan Niên có chút kích động, mặc dù đoạn thời gian trước bọn họ vẫn ở cạnh nhau ăn cơm, Mặc Hàn và Dĩ Mạch bọn họ cùng ông nói chuyện phiếm, chỉ là, An Dĩ Mạch lại không chủ động nói chuyện với ông, hiện tại, An Dĩ Mạch chủ động quan tâm ông, làm sao ông không vui mừng đấy.

"Không có gì, công ty có một số chuyện."

Thượng Quan Niên qua loa nói, ông không nói, nhưng An Dĩ Mạch biết ông không muốn làm cho cô phiền lòng, An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn một chút, sau đó An Mặc Hàn gật đầu với cô một cái.

"Em đi xem Tiểu Hạo một chút chuẩn bị thế nào rồi, Mặc Hàn, hai người cứ nói chuyện."

"Được."

Thượng Quan Niên biết An Dĩ Mạch là cố ý tránh đi, nhưng đây cũng là điều ông mong muốn, có một số việc, ông không muốn làm cho An Dĩ Mạch phiền lòng.

"Chú, có phải công ty gặp phải phiền toái gì hay không."

An Mặc Hàn chủ động mở miệng, thật ra thì anh cũng đã sớm nhận được tin tức, cùng tập đoàn Thượng Quan hợp tác cạnh tranh đấu thầu mảnh đất trống kinh đô kia vốn đã thành công rồi, chỉ có điều, tập đoàn Thượng Quan lại đột nhiên rút tiền vốn, vừa đúng lúc châu báu Mạch Duyên cũng đã đi vào quỹ đạo, Mặc Mạch quốc tế cũng có đầy đủ tiền bạc để lấp đi số tiền thiếu hụt này.

Anh biết Thượng Quan Niên tuyệt đối không phải là người không giữ lời hứa, đột nhiên rút tiền, xem ra chính là tập đoàn Thượng Quan đã gặp phải vấn đề.

"Cái gì cũng lừa không được cháu, Mặc Hàn, chú liền nói thật cho cháu biết, gần đây có người thần bí đang vụng trộm thu mua cổ phiếu lẻ của tập đoàn Thượng Quan, tốc độ rất nhanh, hôm nay, tập đoàn Thượng Quan cũng đã có 40% cổ phần bị thu mua rồi."

Thượng Quan Niên thật ra khiến cho An Mặc Hàn kinh hãi, anh nghĩ tới tập đoàn Thượng Quan gặp vấn đề, nhưng không nghĩ tới chuyện nghiêm trọng như thế này, không ngờ, hiện tại tập đoàn Thượng Quan đã có gần một nửa cổ phần rơi vào trong tay người không rõ lai lịch.

"Chú, việc này bắt đầu từ lúc nào."

"Một tuần trước."

Khi đó ông cũng kinh ngạc, hơn nữa cũng hoảng loạn, mấu chốt là cả người đang vụng trộm thu mua cổ phiếu ông đều không biết là người nào, nhưng Thượng Quan Niên danh tiếng của ông cũng không phải là giả, ông phái người đi thăm dò, kết quả lấy được tất cả chứng cứ đều chỉ hướng Thượng Quan Hồng, điều này làm cho ông rất khó tiếp nhận.

"Chú tra ra được lai lịch của người kia đúng không, một tuần lễ không ngắn, cháu nghĩ, nên chú cũng đã tra ra được lai lịch của người kia, nhưng cháu không hiểu rõ, tại sao chú không ra tay."

Vừa lúc Thượng Quan Niên thay đổi nét mặt, An Mặc Hàn cũng biết anh đã đoán đúng, thật ra thì, anh thật không có nắm chắc, nhưng nếu một tuần lễ chỉ có 40% cổ phần bị mua đi, vậy đã nói rõ Thượng Quan Niên đã tra ra được người kia, mà người kia biết mình bại lộ, cho nên cũng chưa có ra tay lần nữa.

Chỉ là, anh không hiểu tại sao Thượng Quan Niên không ra tay hay là nói, ông đang chờ chủ mưu đứng phía sau.

"Mặc Hàn, con bé không có năng lực để làm chuyện này, chú nghĩ, ở đây còn có chủ mưu khác đứng phía sau."

Thượng Quan Niên nghĩ đến Thượng Quan Hồng, ông không phải không muốn trừng phạt cô, mà là, ông biết, Thượng Quan Hồng một mình cô sẽ không có năng lực như vậy, nên ông nghĩ Thượng Quan Hồng chỉ bị lợi dụng.

"Thượng Quan Hồng?"

An Mặc Hàn đột nhiên mở miệng, Thượng Quan Niên kinh hãi xuống, sau đó bất đắc dĩ gật đầu một cái, đối với cách làm của Thượng Quan Hồng ông thật sự rất thất vọng.

Mặc dù, Thượng Quan Hồng không phải con gái ruột thịt của ông, nhưng là, hai mươi mấy năm qua, Thượng Quan Hồng là được ông cưng chiều mà lớn lên, ông cũng đã sớm xem cô trở thành con gái ruột thịt của mình, cho nên, sau khi ông và Đường Uyển ly dị cũng không có nói ra thân thế của Thượng Quan Hồng, cũng vẫn để cho cô ở nhà Thượng Quan, cô vẫn là đại tiểu thư của Thượng Quan gia, chỉ là, ông thật sự không có nghĩ đến Thượng Quan Hồng làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này, để cho ông vô cùng thất vọng và đau lòng.

Ông còn nhớ rõ ngày đó khi người của ông tra ra được cái người mua đó, nói cho ông biết người mua bí mật kia, ông kinh hãi, ông cứ ngồi trong thư phòng ba tiếng như vậy, nhưng là, đến cuối cùng, ông vẫn không cách nào đi tiếp nhận, ông không tìm Thượng Quan Hồng để nói chuyện, cũng giả bộ như không biết người đó chính là cô, nhưng ông đã mua những thứ cổ phần khác trên danh nghĩa của mình, sau đó, Thượng Quan Hồng cũng đã không có hành động.

"Chú cảm giác người phía sau cô ta sẽ là ai, tập đoàn Thượng Quan là tập đoàn toàn xếp hạng thứ mười thế giới, có thể một hơi liền mua 40% cổ phần tập đoàn Thượng Quan người đang sau lưng của chú nhất định có tài lực và thực lực rất hùng hậu, cháu nghĩ chú Thượng Quan có thể dùng phương pháp bài trừ xem một chút, rốt cuộc là tập đoàn nào có tài lực và năng lực đi thu mua cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là mục đích của người kia rốt cuộc là cái gì."

An Mặc Hàn nhắc lên một chân khoác lên một chân khác, lười biếng vui ở trên sofa, so sánh với Thượng Quan Niên không bình tĩnh, An Mặc Hàn có vẻ quá mức bình tĩnh.

Anh nhếch môi, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn về phía Thượng Quan Hồng và Tô Nguyệt bên kia đang trò chuyện với nhau, sau đó, lạnh lùng cười, Thượng Quan Niên chú ý tới ánh mắt của An Mặc Hàn, sau đó theo ánh mắt của anh ông cũng nhìn thấy Tô Nguyệt và Thượng Quan Hồng đang trong lúc nói chuyện với nhau, sau đó ông giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhíu nhíu mày, cuối cùng cũng không nói cái gì.

"Nói xong rồi? Như thế nào?"

Khi An Dĩ Mạch đến đây Thượng Quan Niên đã đứng với An Dĩ Kinh và Toàn Lịch nói chuyện với nhau, An Dĩ Mạch nhìn bóng dáng Thượng Quan Niên có chút xanh xao tràn đầy nghi ngờ, mà chút nghi ngờ này, cô chỉ có thể tìm An Mặc Hàn tới giải đáp.

"Cướp nhà khó phòng."

An Mặc Hàn nói bốn chữ này, sau đó kéo An Dĩ Mạch ngồi ở trong ngực của anh.

"Có ý gì?"

An Dĩ Mạch không hiểu, mặc dù cô biết ý nghĩa của cướp nhà khó phòng, nhưng cô hỏi chính là chuyện của Thượng Quan Niên.

Sau đó, An Mặc Hàn nói chuyện giữa anh và Thượng Quan Niên nói cho An Dĩ Mạch nghe, đang trong quá trình nghe, chân mày An Dĩ Mạch nhíu lại càng sâu, nhìn Thượng Quan Hồng ánh mắt càng ngày càng âm trầm.

Không ngờ Thượng Quan Hồng thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy.

"Mặc Hàn, chuyện này, anh phải nhúng tay sao?"

An Dĩ Mạch khẽ chau mày hỏi về mặt lười biếng của An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nhìn cô một cái, vui vẻ ở trên môi của cô ẩn xuống một cái hôn, sau đó

lắc đầu một cái.

"Anh không có ý định nhúng tay, nhưng chuyện này đối với em mà nói cũng là một cái cơ hội tốt, anh nghĩ, em nên nghĩ được người sau lưng Thượng Quan Hồng, như thế nào, có hứng thú kẻ vai chiến đấu với anh hay không?"

An Mặc Hàn nói qua đôi mắt hoa đào nhìn An Dĩ Mạch tràn đầy thâm tình và tình yêu sâu đậm, sau đó ở trước mặt của An Dĩ Mạch đưa ra một cái tay, An Dĩ Mạch nhìn anh đưa ra một cái tay, sau đó nở nụ cười tà mị, tưởng tượng nụ cười kia với An Mặc Hàn không được bình thường, cuối cùng đưa một cái tay của mình vào tay An Mặc Hàn.

"Rất vui lòng."

Sau đó hai người nhìn nhau cười, cười vô cùng tà mị và xinh đẹp, dù sao, khi An Thần Hạo về mặt bị thương đi đến đây liền nhìn thấy An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người nắm tay của nhau, cười vô cùng tà mị, chỉ là, An Thần Hạo nhìn nụ cười bọn họ cũng cảm giác cả người rét run, sau đó ở trong lòng nghĩ đoán chừng lại có người nào gặp họa.

Nhưng lúc này cậu không quan trọng nhiều như vậy, vấn đề của cậu còn chưa được giải quyết đâu, sau đó, cậu liền nhanh chóng đi tới ngồi xuống bên cạnh An Dĩ Mạch, vẫn không quên khóc lóc kể lể.

"Chị Dĩ Mạch, hu hu, em thất tình....."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Edit: Tuyen83~ĐD LQĐ.

Nghe được An Thần Hạo khóc lóc kể lể, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người đầu tiên là bị An Thần Hạo đột nhiên xuất hiện làm cho sợ hết hồn, sau đó lại cùng nhau khẽ nhủ thầm, cái trán về ba vạch đen, về mặt thay đổi giống nhau.

"Thế nào, chị Nhan không đồng ý?"

An Dĩ Mạch khẽ chau mày, cô vẫn có chút lo lắng, nhưng thấy bộ dáng này của An Thần Hạo cô cũng cảm giác không còn chút lo lắng nào.

"Ừ, chị ấy nói em nên đi chỗ nào thì đi chỗ đó chơi đi."

An Thần Hạo nói hết sức oan ức, nhưng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch hai người nghe qua khóe miệng giật giật, liếc nhìn An Thần Hạo một cái thông cảm.

"Em quả thật nên đi chỗ nào thì đến chỗ đó chơi đi."

An Mặc Hàn không quên đốt thêm một môi lửa, nghe được An Mặc Hàn nói như vậy, An Thần Hạo nhìn An Mặc Hàn ánh mắt đều muốn xuất ra thuốc súng, An Thần Hạo cắn răng nghiêng lợi nhìn bộ mặt há hê của An Mặc Hàn, thế nhưng cậu lại không thể đi phản bác anh ấy, nếu không, cậu dám khẳng định, cậu nhất định sẽ chết rất thảm.

"Chị Dĩ Mạch....."

Cuối cùng, An Thần Hạo chỉ có thể nhờ An Dĩ Mạch giúp đỡ, mặc dù An Dĩ Mạch cũng có lúc vô cùng tà ác, nhưng từ nhỏ An Thần Hạo đã ngưỡng mộ An Dĩ Mạch lớn lên có gương mặt xinh đẹp, ở trong lòng của cậu, An Dĩ Mạch là tốt nhất.

Quả nhiên, An Dĩ Mạch nở nụ cười rất dịu dàng với cậu, mặc dù đã thấy nụ cười của An Dĩ Mạch không giải thích được, chỉ là, hiện tại lại thấy được, cậu vẫn không nhận được trầm với nụ cười này của An Dĩ Mạch còn phải sáng tươi hơn ngày xuân nha.

An Dĩ Mạch thân thiết sờ sờ mặt của cậu, An Thần Hạo trầm mê trong nụ cười xinh đẹp và dịu dàng không dễ dàng thấy của An Dĩ Mạch, đang muốn đến gần An Dĩ Mạch hơn, nhưng là, bên cạnh đột nhiên trống không, trên mặt cũng không còn độ ấm của bàn tay chị Dĩ Mạch, nhìn lại một cái, phát hiện Dĩ Mạch tỷ đã bị An Mặc Hàn kéo vào trong ngực của anh, vòng tay ôm thật chặt, ánh mắt sắc bén nhìn An Thần hạo.

An Thần Hạo nhất thời cảm giác sát khí dày đặc, hu hu, áo khoác của cậu đâu rồi, nhanh lên một chút để cho cậu che đầu lại, hu hu, anh Mặc Hàn Hàn quá đáng sợ.

"Được rồi, Mặc Hàn, anh không cần hù dọa cậu ấy."

An Dĩ Mạch bắt đầu dĩ khuyên người đàn ông có chút ngây thơ đang ôm cô thật chặt, nhìn bộ dáng An Thần Hạo đáng thương như thế, An Dĩ Mạch

nhất thời có chút không đành lòng.

"Tên tiểu tử thúi này luôn chiếm ½ tiện nghi của em, anh không yên lòng."

"Anh có cái gì mà lo lắng, Tiểu Hạo cậu ấy thất tình nha, chúng ta nên an ủi cậu ấy một chút."

An Dĩ Mạch cúi gập, liếc An Mặc Hàn một cái, An Mặc Hàn lúc này mới bấu môi, buông lỏng An Dĩ Mạch ra, An Dĩ Mạch được tự do An Thần Hạo tiến lại gần, chỉ là, khi nhìn thấy ánh mắt âm trầm của An Mặc Hàn, cậu rụt cổ một cái, sau đó không dám đến gần An Dĩ Mạch.

Thật ra thì, An Thần Hạo không biết An Mặc Hàn cũng không phải đang nhìn cậu, mà là đang nhìn những người khác.

"Anh đi qua kia một chuyến, tiểu tử thúi, chăm sóc chị của cậu thật tốt."

Sau đó không đợi An Thần Hạo và An Dĩ Mạch phản ứng kịp, An Mặc Hàn rời khỏi ghế sa lon rồi, An Dĩ Mạch có chút nghi ngờ, chỉ là, cô không nóng vội, chờ An Mặc Hàn xong việc sẽ phải nói cho cô biết.

Ngược lại An Thần Hạo, thấy An Mặc Hàn cuối cùng đã đi, trong lòng vui mừng, cậu cũng thực hiện lời An Mặc Hàn nói chăm sóc An Dĩ Mạch thật tốt, không chút kiêng kỵ đến gần chị Dĩ Mạch nhà cậu, kéo một cánh tay An Dĩ Mạch, cười có chút bị xem thường.

"Rốt cuộc chị biết tại sao chị Nhan từ chối em rồi."

Nhìn bộ dáng An Thần Hạo dính sát vào cô, cô nói, lần này, An Thần Hạo rốt cuộc nghiêm túc, nhìn An Dĩ Mạch, ánh mắt tràn đầy khát vọng, hi vọng An Dĩ Mạch nói cho cậu biết nguyên nhân.

"Thần Hạo em, thật sự thích chị Nhan? Chị nhớ rõ, từ lúc nhỏ hai người gặp nhau ở bên ngoài, điều này cũng mới nhận biết mấy ngày, An Thần Hạo, em đừng nói với chị em là yêu nga từ cái nhìn đầu tiên?"

An Dĩ Mạch không tin An Thần Hạo sẽ vừa thấy đã yêu đối với chị Nhan, bởi vì cái sự việc này tuyệt đối sẽ không thể nào xảy ra ở trên người của An Thần Hạo.

"Ai nói, khi còn nhỏ em đã thích chị ấy rồi."

An Thần Hạo không che giấu chút nào nói, nghe được An Thần Hạo to gan thô lỗ như vậy, An Dĩ Mạch có chút kinh ngạc, mặc dù trên mặt không có biểu hiện ra, nhưng ở trong lòng của cô cũng là tin lời An Thần Hạo nói.

An Thần Hạo đã không còn nhỏ, theo cô biết, cho tới bây giờ An Thần Hạo cũng không có nói chuyện yêu đương, cũng không có thích qua cô gái nào, hơn nữa, có rất nhiều người thích cậu ấy, thế nhưng một người cậu cũng không coi trọng.

Hiện tại An Thần Hạo nói như vậy, cô cảm giác An Thần Hạo lần này thật sự là nghiêm túc.

"Tiểu Hạo, chị Nhan lúc nhỏ hai người có qua lại sao? Sao chị không biết."

Bởi vì tuổi tác của An Thần Hạo chênh lệch với Chiêm Nhan vài tuổi, cho nên, lúc nhỏ, An Thần Hạo cũng chỉ là đi theo phía sau cô và An Mặc Hàn, dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng có bất kỳ liên lạc với chị Nhan.

"Đương nhiên là có."

An Thần Hạo phản bác, nhưng cậu cũng không có nói cho An Dĩ Mạch biết sự việc của cậu và Chiêm Nhan khi còn bé, tuy chỉ có một lần giao tiếp, chỉ là, nhiều năm như vậy cậu mới biết thì ra là cậu vẫn luôn nhớ cô gái kia, cũng muốn tìm được cô gái kia.

Nhìn dáng vẻ An Thần Hạo như sa vào hồi ức, An Dĩ Mạch cười cười, chỉ là, lần này, ánh mắt cô nhìn về An Thần Hạo không còn là ánh mắt nhìn một cậu bé, mà là lấy một loại ánh mắt nhìn An Thần Hạo đã trưởng thành, cho tới bây giờ, cô mới cảm thấy An Thần Hạo rốt cuộc đã trưởng thành.

"Tiểu Hạo, chị Nhan chị ấy vừa mới trải qua một đoạn tình cảm thất bại, nếu như, hiện tại em có thể thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh chị ấy, chị nghĩ, chắc là rất dễ dàng đi vào thế giới của chị ấy, nhưng mà Tiểu Hạo, chị muốn nói, nếu như, em thật cảm thấy em và chị Nhan sẽ ở cùng nhau, như vậy, em sẽ phải đối với chị ấy thật tốt, mặc kệ đối mặt với bất kỳ áp lực, cũng không được buông tay."

An Dĩ Mạch từ từ nói, An Thần Hạo cũng nghe vô cùng nghiêm túc, An Dĩ Mạch nói cậu đều hiểu, cậu cũng biết nếu như cậu và Chiêm Nhan ở chung với nhau nhất định sẽ không dễ dàng như vậy, bọn họ coi như ở cùng một chỗ, cũng sẽ đối mặt với rất nhiều áp lực, nhưng cậu không muốn lùi bước, cậu nghĩ nên vì hạnh phúc của mình mà tranh thủ một lần.

"Em biết rồi chị Dĩ Mạch, yên tâm đi, em sẽ không buông tay?"

"Ừ."

Bọn họ nói chuyện mới vừa kết thúc, An Mặc Hàn liền đi tới đây, về mặt anh vẫn giống như mới khi nãy rồi đi, có chút âm trầm, chỉ là, An Dĩ Mạch và An Thần Hạo nhìn ra ánh mắt An Mặc Hàn sâu sắc lạnh lẽo.

"Đi thôi, chúng ta đi về."

An Mặc Hàn mặc vào áo khoác của mình, sau đó lại lấy áo khoác của An Dĩ Mạch mặc vào cho cô, cầm túi xách của An Dĩ Mạch lên định đi ra ngoài.

"Anh....."

An Thần Hạo không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ánh mắt An Mặc Hàn, cậu cảm giác chuyện có chút nghiêm túc.

"Tiểu Hạo, ngày mai đem tư liệu người có tên Tô Nguyệt đó đưa đến Mặc Mạch quốc tế, anh và Dĩ Mạch đi về trước, em nói với ba em một tiếng."

"A, được."

Mặc dù không biết An Mặc Hàn tại sao phải muốn tư liệu của Tô Nguyệt, nhưng cho tới bây giờ việc mà An Mặc Hàn bảo cậu đi làm cậu cũng không có từ chối qua, lần này cũng giống vậy, cậu không có hỏi nguyên nhân, nhưng ngày mai An Mặc Hàn sẽ phải nói cho cậu biết.

Sau khi An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đi chú Trần lại tới, thấy An Thần Hạo một mình ngồi ở chỗ này khẽ nhíu mày.

"Tiểu thiếu gia, thiếu gia Mặc Hàn và tiểu thư Dĩ Mạch đâu?"

"Bọn họ mới vừa đi rồi."

An Thần Hạo nói, chú Trần nghe nói bọn họ đi rồi chân mày nhíu càng thêm sâu.

"Chú Trần, ba muốn tìm anh Mặc Hàn sao?"

Quan sát được vẻ mặt chú Trần thay đổi, An Thần Hạo hỏi, chú Trần gật đầu một cái, còn nói.

"Cũng không phải là chuyện lớn gì, nếu bọn họ đã đi rồi, coi như xong, tiểu thiếu gia cứ việc chơi, tôi đi đến chỗ lão gia."

"Được."

Sau khi chú Trần đi An Thần Hạo nghi ngờ nhìn bóng lưng của chú Trần, sau đó nhìn cửa thư phòng đang đóng chặt của An Dĩ Kinh trầm tư một chút, cuối cùng vẫn là không có bất kỳ hành động.

"Anh Thần Hạo."

Tô Nguyệt đột nhiên nhảy ra nghịch ngợm vỗ lên bả vai An Thần Hạo một cái, làm An Thần Hạo giật mình.

"Tiểu Nguyệt, làm sao lại là em, anh trai của em đâu."

Kể từ khi Tô Lạc đính hôn với Thượng Quan Hồng, An Thần Hạo cũng chưa từng gặp qua Tô Lạc, nghe nói gần đây anh ta tham gia làm giám khảo một cuộc thi, cho nên, bọn họ trao đổi cũng ít đi, chỉ là, đối với chuyện Tô Lạc đính hôn với Thượng Quan Hồng, trong lòng của cậu vẫn có chút để ý, dĩ nhiên, chú ý là vì mục đích của Tô Lạc.

Nghĩ đến mới vừa rồi anh Mặc Hàn muốn tư liệu của Tô Nguyệt, An Thần Hạo cũng có chút nghi ngờ nhìn Tô Nguyệt một chút, thấy nét mặt An Thần Hạo, Tô Nguyệt cũng chớp chớp mắt to của mình, vô cùng ngây thơ vô tội.

Sau đó, An Thần Hạo liền cười cười.

"Anh trai mới không có thời gian để theo em." Tô Nguyệt bĩu môi, vô cùng đáng yêu.

"Có muốn ăn chút điểm tâm hay không."

"Được."

Sau đó hai người đi ngay đến chỗ để điểm tâm, Tô Nguyệt ăn rất vui vẻ, An Thần Hạo thấy đáng vẻ cô vui vẻ và dễ thương như vậy, trong lòng có chút phức tạp, bọn họ không biết ngay lúc bọn họ mới vừa ở bên sofa, Chiêm Nhan một người ngồi ở chỗ đó cảm lý rượu có chút hứng thú nhìn bọn họ.

Giống như cảm thấy ánh mắt của Chiêm Nhan, An Thần Hạo xoay người nhìn về nơi phát ra ánh mắt kia, nhưng là, lúc xoay người đạo ánh mắt kia cũng đã biến mất, mà vốn Chiêm Nhan đang ở nơi đó cũng đã rời khỏi cái vị trí kia.

"Anh Thần Hạo, anh làm sao vậy?"

Tô Nguyệt đẩy An Thần Hạo một cái, cậu mới từ trong mạch suy nghĩ rút ra.

"Hà? Anh không sao, Tiểu Nguyệt em ở chỗ này ăn, anh đi tìm anh trai em."

Sau khi nói qua đã sau xoay người đi.

"Haizz....."

Tô Nguyệt bĩu môi, tràn đầy uất ức, chỉ là, thấy An Thần Hạo thật đi tìm anh trai của cô, cô lộ ra nụ cười yên tâm.

"Tô tiểu thư, lão gia cho mời."

Chú Trần bắt tri bắt giác đi tới sau lưng Tô Nguyệt đột nhiên mở miệng, làm cho Tô Nguyệt sợ hết hồn, nhưng thấy là chú Trần, cô rất nhanh đã khôi phục lại, hơn nữa, trên mặt cũng không có bộ dáng đáng yêu mới vừa gặp An Thần Hạo nữa, mà là khiến người ta cảm thấy tâm cơ rất sâu.

"Tôi biết rồi, làm phiền chú Trần."

Giọng nói của cô cũng sẽ không đáng yêu và nghe cảm động như vậy, mà là có vẻ vô cùng thành thực và chừng mực, hoàn toàn là một hình dáng khác.

"Tiểu thư xin mời."

Sau đó chú Trần đã dẫn Tô Nguyệt đi đến thư phòng An Dữ Kinh, mà tất cả việc này, thì đã bị An Thần Hạo bên kia đang cùng Tô Lạc nói chuyện với nhau thấy được trong mắt, ánh mắt của cậu hơi trầm xuống, gần như chỉ trong một cái chớp mắt đã khôi phục lại.

Bên này, rời khỏi bữa tiệc An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cũng đã đi nhanh về đến nhà bọn họ.

"Mặc Hàn, mới vừa rồi làm sao anh muốn biết tư liệu của Tô Nguyệt?" An Dĩ Mạch nghi ngờ hỏi, Tô Nguyệt cô đã gặp, cho người khác cảm giác chính là vô cùng đáng yêu và động lòng người, nhưng An Dĩ Mạch biết Tô Nguyệt thật ra là một người con gái vô cùng phức tạp, tuyệt đối sẽ không có đơn giản như bề ngoài.

"Mới vừa rồi anh thấy được Tô Nguyệt vào thư phòng An Dữ Kinh."

An Mặc Hàn vừa lái xe vừa nói, thái độ cũng trở nên vô cùng nặng nề.

"Tô Nguyệt? Cô ấy và An Dữ Kinh có quan hệ gì?"

An Dĩ Mạch không hiểu nổi, thế nào cô cũng sẽ không nghĩ đến Tô Nguyệt có liên hệ gì với An Dữ Kinh.

"Hừ, An Dữ Kinh cũng hiểu được lợi dụng người, em cho rằng chỉ bằng dựa vào Thượng Quan Hồng là có thể lập tức thu mua 40% cổ phần tập đoàn Thượng Quan?"

An Mặc Hàn lạnh lùng cười, An Dữ Kinh khẩu vị ngược lại thật không nhỏ.

"Anh nói là..... Sau lưng người kia thật chính là An Dữ Kinh?"

An Dĩ Mạch bừng tỉnh hiểu ra, như vậy chuyện tập đoàn Thượng Quan không giữ quy tắc, Thượng Quan Hồng không có năng lực kia để làm chuyện này, bọn họ vốn nghĩ tới sẽ có người đứng sau Thượng Quan Hồng, thì ra là thật sự là An Dữ Kinh, cũng đúng, lợi dụng Tô Nguyệt tới giật giây Thượng Quan Hồng, sau đó tự mình dễ dàng lấy được 40% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, hừ. An Dữ Kinh khẩu vị lớn như thế này.

"Chỉ là, Mặc Hàn, em còn có chút không hiểu An Dữ Kinh tại sao ông ta muốn tập đoàn Thượng Quan, em nhớ được, tập đoàn Hạo Thiên và tập đoàn Thượng Quan họ không có cái gì xung đột, ngoại trừ mảnh đất trống kinh đô kia, chỉ có điều, tập đoàn Thượng Quan không phải rút tiền rồi sao?"

An Dĩ Mạch phân tích, thật ra thì, còn một nguyên nhân khác An Dĩ Mạch không có nói, cô nhìn nhìn An Mặc Hàn, An Mặc Hàn nở nụ cười với cô, cực kỳ dịu dàng.

"Dĩ Mạch, em thật ra thì đã sớm nghĩ tới không phải sao?"

An Dĩ Mạch gật đầu một cái, thật ra thì, cô đã nghĩ ra, An Dữ Kinh phải làm như vậy, cũng chỉ vì cho An Mặc Hàn một cảnh cáo, Thượng Quan Niên là cha của cô, An Dữ Kinh bắt đầu xuống tay từ tập đoàn Thượng Quan sẽ thấy vô cùng thích hợp rồi.

Nghĩ tới đây, An Dĩ Mạch lạnh lùng cười cười, cô cầm tay An Mặc Hàn, nói "An Mặc Hàn, xem ra lần này, chúng ta không thể không hợp tác rồi."

Hai người vốn cũng định hợp tác, nhưng khi đó người sau lưng kia bọn họ chỉ là đang hoài nghi, lần này, bọn họ thật sự xác định, An Dĩ Mạch càng thêm xác định quyết tâm muốn hợp tác với An Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Edit: Tuyen83~DBLD.

Rất nhanh An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đã trở về An gia, lúc này Lãnh Hạ đã quay trở về, mà Lillian cũng đã về tới chỗ ở của mình.

"Mẹ, chúng con đã về."

An Dĩ Mạch thấy Lãnh Hạ còn chưa ngủ, đã đi qua ngồi ở bên cạnh Lãnh Hạ, Lãnh Hạ nhìn bọn họ dịu dàng nở nụ cười, tuy nhiên, An Mặc Hàn thấy được tâm trạng của Lãnh Hạ cũng không như vậy, trong lòng của bà đang có chuyện gì.

"Hôm nay mẹ gặp được cái gì? Mẹ giống như có chuyện gì, không bằng nói cho chúng con biết, chúng con cũng giúp mẹ giải đáp."

An Mặc Hàn ngồi ở bên cạnh An Dĩ Mạch, một tay còn ôm bà vai An Dĩ Mạch, lúc này di Lan đưa tới điểm tâm và trái cây, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ở trong dạ tiệc căn bản cũng không có ăn cái gì, di Lan đưa tới vô cùng kịp thời.

"Dĩ Mạch, con ăn từ từ thôi."

Lãnh Hạ thấy đáng về An Dĩ Mạch ăn như hổ đói không nhịn được nói, chỉ là, đáy mắt lại mang theo nụ cười cung chiêu.

"Mẹ, con nói cho mẹ biết, con cũng đã sắp chết đói, hu hu, ở trong bữa tiệc con có uống một chút nước."

An Dĩ Mạch một bên vừa đưa đồ ăn vào trong miệng mình, còn vừa nhìn Lãnh Hạ giải thích, An Mặc Hàn thấy cái bộ dáng này của cô khẽ nhíu mày, sau đó bưng nước qua trước mặt đưa cho An Dĩ Mạch.

"Anh không ăn một chút sao?" An Dĩ Mạch nhận lấy ly nước của An Mặc Hàn đưa tới uống một ngụm, sau đó cầm điểm tâm hỏi Mặc Hàn.

An Mặc Hàn lắc đầu một cái, anh không đói bụng, không cần ăn.

"Đúng rồi, mẹ, mẹ còn chưa nói với con chuyện gì đã xảy ra? Hôm nay không phải mẹ đi thăm Huyền Huyền rồi sao? Sao mẹ trở về nhìn giống như có chuyện gì đó, hôm nay gặp phải chuyện gì sao?"

An Dĩ Mạch nghĩ đến vấn đề An Mặc Hàn mới vừa rồi hỏi Lãnh Hạ mà Lãnh Hạ vẫn chưa trả lời, cho nên cô lại hỏi Lãnh Hạ một lần nữa.

"Dĩ Mạch, ba của Dư Huyền, con biết là ai không?"

Lãnh Hạ hỏi khiến An Mặc Hàn cau mày đẹp, cũng làm cho An Dĩ Mạch ngưng động tác trên tay.

"Huyền Huyền không có nói qua, chỉ là, trước kia con dường như nghe mẹ Dư có nói đến, giống như cha ruột Huyền Huyền và bà ấy quen biết nhau là ở Nhật Bản, sau lại, bọn họ liên gặp nhau ở cái thành phố này, không biết vì sao, mẹ Dư một mình mang theo Huyền Huyền rời khỏi nơi đây, đi nước ngoài, sau đó bọn họ vẫn sống ở nước ngoài."d1d1lqqđ

An Dĩ Mạch thông thả nói, nghĩ đến mẹ Dư, trong lòng của cô là một hồi thương cảm, chỉ có điều, An Dĩ Mạch không có phát hiện khi cô nói mẹ Dư Huyền quen biết ba Dư Huyền sau đó, gương mặt Lãnh Hạ có chút phức tạp, lại giống như sớm nằm trong dự liệu của bà.

"Mẹ, mẹ có quen biết mẹ Dư Huyền hay không?"

An Mặc Hàn hỏi, An Dĩ Mạch nghe đến đó cũng có chút kinh ngạc nhìn Lãnh Hạ, cuối cùng, Lãnh Hạ vẫn gật đầu một cái.

"Không sai, mẹ biết bà ấy, chỉ là, kể từ khi bà ấy đi nước ngoài về sau chúng ta cũng không có liên lạc qua, hôm nay nhìn thấy Dư Huyền, nhìn kỹ cô bé một chút mẹ liền cảm giác vô cùng quen thuộc, sau lại, Nam Huyền dẫn mẹ đi gặp mẹ của con bé, thì ra là, mẹ đoán không sai, quả nhiên là bà ấy."

Lãnh Hạ than thở một tiếng, nhìn Lãnh Hạ vẻ mặt thương cảm, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn biết Lãnh Hạ và mẹ Dư Huyền trong đó nhất định có chuyện xưa, nghĩ tới đây, An Dĩ Mạch hai mắt tỏa sáng, nếu quả thật là cái bộ dáng này, như vậy, mẹ cô có thể biết cha ruột Dư Huyền.

"Mẹ, mẹ và mẹ Dư quen biết nhau khi nào?"

Thấy vẻ mặt An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn cũng biết cô nghĩ đến cái gì rồi, thật ra thì anh cũng nghĩ đến một điểm này, nếu như mẹ và mẹ Dư quen biết nhau như trong lời nói, như vậy, mẹ có thể biết cha ruột Dư Huyền là người nào.

Nhìn An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vẻ mặt mong đợi, Lãnh Hạ dịu dàng cười cười, sau đó giống như lọt vào hồi ức.

"Bà ấy tên Dư Uyển, chúng ta quen biết đã sắp bốn mươi năm rồi, lúc nhỏ dọn nhà, ông ngoại và bà ngoại của các con dẫn theo mẹ và quản gia đến cái thành phố này, khi đó, đối diện nhà chúng ta chính là Dư Uyển và cha mẹ bà ấy, bắt đầu từ ngày đó, chúng ta trở thành bạn tốt....."

Tối hôm đó bọn họ rất khuya mới đi ngủ, Lãnh Hạ cũng vẫn luôn đang kể lại chuyện xưa của bà và Dư Uyển họ năm đó, những chuyện đã cách bà rất xa, bà chưa từng nghĩ tới sẽ ở tối hôm nay có lại một lần nữa đem chuyện xưa này nói cho hai đứa con của bà nghe.

"Sau đó thì sao, sau khi mẹ Dư đi Nhật Bản?"

An Dĩ Mạch tay nâng má hỏi Lãnh Hạ, hơn nữa cô cũng biết bắt đầu từ nơi này sẽ phải xuất hiện cha ruột của Dư Huyền rồi.

"Sau khi bà ấy đi Nhật Bản, chúng ta mỗi ngày đều sẽ liên lạc, khoảng chừng 3 tháng, bà ấy nói bà ấy yêu một người đàn ông, chỉ là, người đàn ông kia đã có gia đình, hơn nữa, vợ của người đàn ông kia cũng sắp sinh."

Nói tới đây, về mặt Lãnh Hạ trở nên có chút đau thương, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nghe đến đó cũng có chút cảm giác không thể tưởng tượng nổi, bọn họ không nghĩ tới mẹ Dư thế nhưng sẽ thích một người đàn ông đã có gia đình.

"Sau đó thì sao?"

"Về sau à, về sau, người đàn ông kia và vợ của ông ta cãi nhau, đi mua say, bà ấy không yên lòng ông ấy một mình, cho nên liền len lút đi theo ông ấy, cứ như vậy đứng từ xa nhìn ông ấy uống một chai lại một chai."

"Còn nhớ rõ khi đó bà ấy gọi điện thoại cho mẹ nói bà ấy nên làm cái gì bây giờ, muốn đi khuyên ông ấy một chút hay không, có muốn gọi điện thoại cho vợ ông ấy hay không, lúc đó mẹ còn đùa giỡn với bà ấy nói nếu như bà đi an ủi ông ấy, nói không chừng ông ấy sẽ thích bà đấy."

"Mặc dù, mẹ chỉ đang nói đùa, nhưng không ngờ, chuyện thế nhưng lại thành sự thật, chỉ có điều, bà ấy không có chủ động đi an ủi ông ấy, bà ấy chỉ là đứng từ xa nhìn, nghĩ tới đợi đến khi ông ấy uống xong giúp ông ấy gọi xe taxi đưa ông ấy về nhà, nhưng là, người đàn ông kia thân phận khác với người thường, người đàn ông kia dưới tình huống đang uống say bị phục kích, cho nên, bà ấy liền xuất hiện rồi, bà ấy báo cảnh sát, sau đó những người đó cũng đều đi."

Nghe đến đó, An Mặc Hàn khẽ nhủ mày, trong lòng của anh chợt lóe lên một người, chỉ là, anh vẫn có chút không thể tin được.

"Sau đó thì sao, bà ấy đưa người đàn ông kia về nhà sao?"

Lãnh Hạ lắc đầu một cái, thật ra thì bà ấy cũng muốn như vậy, nếu như ngày đó bà ấy thật sự đưa người đàn ông kia về nhà, có lẽ, cũng sẽ không có chuyện kể tiếp rồi, nhưng là, khi đó Dư Uyển yêu người đàn ông kia thật sâu đậm, vào thời điểm kia, bà ấy dao động.

"Lúc ấy Dư Uyển học ở Nhật Bản đã gần kết thúc, bà ấy sắp trở về, cho nên, bà ấy nhìn người đàn ông kia, muốn lưu lại chút gì, bởi vì bà ấy sợ về sau bà ấy sẽ không còn được gặp lại ông ấy nữa, cho nên, sau đó, chuyện liền xảy ra, chỉ là, Dư Uyển bà ấy không có hối hận, sau khi trời sáng người đàn ông kia đem toàn bộ trách nhiệm cũng gánh trên người ông ấy, ông ấy nói xin lỗi với Dư Uyển, ông ấy nói ông ấy có thể cho bà ấy bất kỳ vật gì, nhưng điều bà ấy muốn thế nhưng ông ấy lại vĩnh viễn đều không cho được, khi đó, Dư Uyển bà ấy mới biết người đàn ông kia yêu vợ của mình rất nhiều."

"Sau mẹ Dư chỉ có một mình trở về sao?"

An Dĩ Mạch hỏi, Lãnh Hạ gật đầu một cái, Đúng vậy a Dư Uyển một mình bà ấy trở về.

"Người đàn ông kia nói muốn bồi thường cho bà ấy, bà ấy không có tiếp nhận, chỉ có một mình len lén trở lại, sau khi trở lại bà ấy kể lại chuyện kia cho mẹ nghe, lúc ấy mẹ nghĩ, dù thế nào đi nữa bọn họ đã không thể nào gặp mặt nhau nữa, chuyện này cứ như thế trôi qua, mặc dù, Dư Uyển không quên được người đàn ông kia, chỉ là, mẹ nghĩ một thời gian dài, bà ấy nhất định có thể bước ra khỏi từ đoạn tình cảm kia."

Lãnh Hạ nói tới chỗ này, nở nụ cười trào phúng, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch biết Lãnh Hạ đây là đang cười mình, bởi vì anh nghĩ chuyện căn bản cũng không có đơn giản như vậy.

"Sau lại, Dư Uyển trở về sau ba tháng, bà ấy đột nhiên biến mất rồi, khi đó, cha mẹ bà ấy lần lượt qua đời, từ đó bà ấy cũng không còn nơi nương tựa, bà ấy để lại thư cho mẹ nói bà ấy muốn đi ra ngoài du lịch, muốn buông lỏng tâm trạng của mình một chút, mẹ tin tưởng rồi, nhưng không nghĩ tới lần này bà ấy đi liền sẽ không còn tin tức."

"Mẹ có đi tìm bà ấy sao?"

"Đương nhiên là có đi tìm, Dữ Triết ông ấy phái rất nhiều người đi tìm bà ấy, nhưng là, cuối cùng đều không có tìm được, nửa năm sau khi Dư Uyển rời đi, rốt cuộc mẹ gặp được người đàn ông bà ấy thích."

"Khi đó, người đàn ông kia đưa bé cũng đã ra đời, con ông ấy rất tuấn tú, vợ của ông ấy cũng rất dịu dàng và xinh đẹp, là một cô gái Nhật Bản, khi đó, mẹ mới biết thì ra là, người đàn ông kia và cha của các con là bạn tốt."

Lãnh Hạ nói tới chỗ này, thấy An Dĩ Mạch vẻ mặt kinh ngạc không dám tin, về mặt An Mặc Hàn cũng như vậy, bà cũng biết bọn họ đã đoán được người đàn ông kia là ai.

"Các con nghĩ không sai, người đàn ông kia chính là Toàn Lịch, cha ruột của Ti Dạ."

Nghĩ đến thì nghĩ đến, chỉ là, nghe được Lãnh Hạ nói ra như vậy, bọn họ vẫn có chút rất khó tiếp nhận.

"Mẹ, Huyền Huyền cậu ấy....."

An Dĩ Mạch vẫn có chút không thể tiếp nhận, cô nghĩ đến cha ruột của Dư Huyền có thể là nhân vật lớn ở thành phố này, nhưng là, cho tới bây giờ cô

đều không có nghĩ ra chú Toàn lại chính là cha ruột của Huyền Huyền.

"Dĩ Mạch, ngày mai, em giúp anh lấy một sợi tóc của Dư Huyền, chuyện này nhất định phải xác nhận, nếu không, đừng nói chú Toàn, đoán chừng chính là Tỉ Dạ cũng rất khó tiếp nhận."

An Mặc Hàn cảm thấy vẫn nên xét nghiệm DNA thì tốt hơn, nếu quả thật xác định thân thể Dư Huyền, như vậy, anh nghĩ Toàn Tỉ Dạ cũng sẽ không không chấp nhận.

"Ừ, được, chuyện này có muốn nói cho Nam Huyền một tiếng hay không?"

An Mặc Hàn gật đầu một cái, Chiếm Nam Huyền nên biết.

"Mẹ, chuyện này chúng con sẽ xử lý, chỉ là chú Toàn bên đó, đợi đến khi Mặc Hàn có đáp án chuẩn xác, vẫn là mẹ nói thì hợp lý hơn."

An Dĩ Mạch nói với Lãnh Hạ, Lãnh Hạ gật đầu một cái, An Dĩ Mạch sắp xếp rất hợp lý, bây giờ vẫn không phải xác định 100%, tạm thời không thể nói cho Toàn Lịch, hơn nữa, nhiều năm như vậy, Toàn Lịch làm sao tin được điều này.

"Được rồi, mẹ, thời gian khuya lắm rồi, mẹ nhanh nghỉ ngơi thôi."

"Ừ, được, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, mẹ."

Sau khi cùng Lãnh Hạ nói ngủ ngon An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch cũng đi nghỉ ngơi, một đêm này bọn họ ngủ cũng không được yên, bởi vì chuyện thật sự ngoài dự liệu của bọn họ, chỉ là, An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút, thật ra thì chuyện này đối với Dư Huyền mà nói cũng là chuyện tốt, vốn là Dư Huyền cảm giác cô ấy ở trên thế giới này người thân duy nhất cũng không có, cho nên, cô liền tùy ý để mình lâm vào ngủ say, chỉ là, nếu như cô ấy biết ở trên thế giới này cô ấy còn có một người anh và một người cha, cô ấy nhất định có thể hồi phục rất nhanh.

"Yên tâm đi, tất cả đã có anh."

An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch ở đỉnh đầu của cô nói, An Dĩ Mạch cười cười, di chuyển thân thể, để cho toàn bộ cơ thể mình vùi ở trong ngực An Mặc Hàn, yên tâm đi ngủ.

Trời đã sáng, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vẫn chưa tỉnh dậy, chỉ là, bọn họ cũng đều biết ngày nay nhất định sẽ không bình yên, đón lấy ánh mặt trời, An Dĩ Mạch ở trong ngực An Mặc Hàn mở mắt ra, thấy An Mặc Hàn vẫn còn ngủ say, An Dĩ Mạch cẩn thận từng li từng tí di chuyển cơ thể của mình, chỉ là, lập tức cảm giác được ở trong ngực An Mặc Hàn, anh lại một lần nữa càng ôm chặt An Dĩ Mạch hơn, An Dĩ Mạch bắt đầu đi, khôn khéo mặc cho anh ôm cô, cứ như vậy trọn tròn mắt về vòng vòng ở lồng ngực anh.

"Nhột."

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói An Mặc Hàn lầu bầu, mang chút lười biếng, An Dĩ Mạch biết anh đã tỉnh, lúc này mới chuyển động, tự mình lui ra khỏi lồng ngực của An Mặc Hàn, sau đó nhìn An Mặc Hàn từ từ mở ra cặp mắt hoa đào mê người kia.

"Chào buổi sáng."

An Dĩ Mạch một cái tay chống đỡ lấy đầu, sau đó ở trên trán An Mặc Hàn ấn xuống một hôn chào buổi sáng.

"Chào buổi sáng."

An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch ôm cô vào trong lòng một lần nữa, An Dĩ Mạch giãy giụa không có kết quả cuối cùng thành thành thực thực nằm ở trong ngực của anh.

"Rời giường thôi."

An Dĩ Mạch ở trong ngực anh nói, An Mặc Hàn ôm cô hài lòng cười cười, cũng không có buông An Dĩ Mạch ra.

"Mặc Hàn, em đói rồi."

An Dĩ Mạch còn nói, lần này, An Mặc Hàn rút cuộc buông tay đang ôm An Dĩ Mạch ra, sau đó, An Dĩ Mạch được thả nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo xong, nhưng, trên giường An Mặc Hàn cũng không chịu nhúc nhích nhìn cô, cũng không thấy anh rời giường.

"Không phải anh nên rời giường sao? Hôm nay sẽ rất bận đó."

Nghĩ tới việc của hôm nay An Dĩ Mạch liền có chút nhúc nhúc đầu, chuyện của Huyền Huyền, chuyện của tập đoàn Thượng Quan, dĩ nhiên, chuyện của Huyền Huyền quan trọng nhất.

Hơn nữa, còn có Lục Viêm và Hàn Ngừ Yên hai người này, haizz, phiền nha.

"Em mặc giúp anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Edit: Tuyen83~Diễn Đàn LQĐ.

Chỉ vì An Mặc Hàn cần quấy, An Dĩ Mạch chỉ có thể ngoan ngoãn mặc quần áo vào cho An Mặc Hàn, dĩ nhiên trong lúc mặc quần áo, nhưng An Dĩ Mạch khiến An Mặc Hàn khó chịu không ít, hừ, người đàn ông này để cho cô mặc quần áo cho anh sẽ phải chấp nhận cách mà cô mặc quần áo cho anh, dĩ nhiên, khi An Mặc Hàn nổi lên thú tính, An Dĩ Mạch đã trốn thoát khỏi bàn tay của anh.

Cùng dùng qua cơm sáng với Lãnh Hạ, An Mặc Hàn đi công ty, mà An Dĩ Mạch thì đi phòng làm việc, cô không còn nhiều thời gian để chuẩn bị rồi, sẽ phải nhanh chóng tham gia thi đấu rồi, cho nên mỗi ngày cô cũng muốn đi phòng làm việc một chuyến, đem công việc hàng ngày làm cho xong, gần trưa An Dĩ Mạch đi tới bệnh viện, lúc này, chỉ có Chiêm Nam Huyền ở trong bệnh viện.

Bởi vì nguyên nhân là Dư Huyền, Chiêm Nam Huyền đem việc của công ty lại lần nữa giao cho chú Chiêm, chú Chiêm biết anh tình cảm với cô gái này, cho nên cũng không có tổ chức anh, chỉ là, ông cũng đã nói, chỉ cho anh thời gian một tuần, một tuần lễ sau, Chiêm Nam Huyền còn phải tiếp tục về công ty làm việc bình thường.

"Dĩ Mạch, cô đã đến rồi."

Chiêm Nam Huyền thấy An Dĩ Mạch xách theo cơm trưa đi vào phòng bệnh, anh liền nhận lấy đồ vật trong tay cô, An Dĩ Mạch gật đầu với anh một cái, sau đó đã đi tới bên cạnh Dư Huyền.

"Nam Huyền, tôi có chuyện muốn nói với anh."

An Dĩ Mạch đứng lên đi lấy cơm trưa mở ra, cô cũng chưa ăn, cho nên, cũng ăn cơm với Chiêm Nam Huyền.

"Ừ, cô cứ nói."

"Về thân thể của Huyền Huyền."

Nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy, động tác ăn cơm của Chiêm Nam Huyền ngừng lại một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, nghĩ đến vẻ mặt của Lãnh Hạ vào ngày hôm qua, Chiêm Nam Huyền nghĩ chắc là Lãnh Hạ phát hiện ra cái gì.

"Thân thể Huyền Huyền? Di Lãnh biết?"

Chiêm Nam Huyền khẽ chau mày, đối với anh mà nói thân thể Dư Huyền không quan trọng, hiện tại anh chỉ muốn cô tỉnh lại, chỉ cần Dư Huyền có thể tỉnh lại, cái gì anh cũng không để ý.

Thấy nét mặt Chiêm Nam Huyền An Dĩ Mạch cũng biết Chiêm Nam Huyền anh cũng không thêm để ý đến thân thể Dư Huyền, Nam Huyền là gia tộc lớn, không thể có quyền tự do trong hôn nhân, nhưng hiện tại nhìn vào thái độ Nam Huyền, An Dĩ Mạch thật rất vui vẻ nhìn Dư Huyền, xem ra, Nam Huyền anh là thật sự yêu Huyền Huyền, chỉ là, cô nghĩ nếu như Chiêm Nam Huyền biết thân thể thật sự của Dư Huyền, chắc anh cũng sẽ rất kinh ngạc.

"Nam Huyền, tôi nghĩ rằng, anh cũng cần phải biết, Huyền Huyền cha của cô là chú Toàn."

An Dĩ Mạch vừa mới nói xong, động tác ăn cơm của Chiêm Nam Huyền đã hoàn toàn ngưng cả người, sớm biết rằng Chiêm Nam Huyền sẽ có phản ứng như vậy, An Dĩ Mạch bắt đầu cười cười, nghĩ đến ngày hôm qua khi Lãnh Hạ nói cho bọn họ biết, cô và Mặc Hàn cũng là kinh ngạc như vậy, chỉ là, cô cũng biết chuyện này đối với Huyền Huyền mà nói cũng không phải chuyện gì xấu.

"Dĩ Mạch, đây là chuyện gì xảy ra?"

Sau đó, An Dĩ Mạch chỉ nói một cách đơn giản chuyện tình giữa Toàn Lịch và mẹ Dư Huyền cho Chiêm Nam Huyền nghe, sau khi Chiêm Nam Huyền nghe xong đã không thể dùng kinh ngạc để diễn tả rồi.

"Chuyện này xác định sao?"

An Dĩ Mạch lắc đầu một cái "Bây giờ còn chưa phải xác định 100%, nhưng mà, đợi lát nữa Mặc Hàn sẽ dẫn Ti Dạ tới, đến lúc đó chúng ta để cho Huyền Huyền và Ti Dạ xét nghiệm DNA một chút, như vậy thì có thể xác định 100% rồi."

An Dĩ Mạch mới vừa nói qua, bên này, An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ đã đi tới đây, Chiêm Nam Huyền và An Dĩ Mạch cũng đã ăn xong rồi, Toàn Ti Dạ

bộ mặt nghiêm túc nhìn Dư Huyền đang ngủ mê man, anh đi tới hi vọng mình có thể nhìn cẩn thận thêm một chút.

Thật ra thì, từ sau khi An Mặc Hàn nói cho anh biết rõ chuyện của Dư Huyền, đến bây giờ đã là ba giờ rồi, trong thời gian ba tiếng này anh vẫn luôn đang tiêu hóa về chuyện An Mặc Hàn nói cho anh biết, nhưng là, đến bây giờ anh vẫn không thể tin được.

"Dĩ Mạch, chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ."

An Dĩ Mạch đưa sợi tóc của Dư Huyền mới vừa lấy xuống đưa cho An Mặc Hàn, sau khi An Mặc Hàn nhận lấy gật đầu với Chiêm Nam Huyền một cái, sau đó thì đi ra khỏi phòng bệnh.

Khoảng thời gian nửa tiếng sau, An Mặc Hàn trở về, lúc này trong tay của anh có thêm một phần báo cáo, An Dĩ Mạch, Chiêm Nam Huyền và Toàn Ti Dạ đều nhìn anh, An Mặc Hàn cầm báo cáo trong tay đưa cho Toàn Ti Dạ, sau đó đi tới bên cạnh An Dĩ Mạch, nhìn cô gật đầu một cái, thấy nét mặt An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch và Chiêm Nam Huyền cũng biết xem ra Dư Huyền cô ấy thật sự là con gái ruột của chú Toàn, là em gái cùng cha khác mẹ với Toàn Ti Dạ.

Bên này, Toàn Ti Dạ cũng đã thấy được kết quả báo cáo của An Mặc Hàn đưa cho anh, trên đó viết Toàn Ti Dạ và Dư Huyền có 99,99% có thể là quan hệ anh em.

Toàn Ti Dạ nhìn bộ dáng Dư Huyền yên giấc ngủ say, trong lòng nhất thời sôi trào, thì ra là, cô thật sự là con gái của cha anh, thật sự là em gái của anh.

"Chúng ta để cho cậu ấy yên tĩnh một lúc thôi."

An Mặc Hàn nhìn bộ dạng Toàn Ti Dạ, sau đó nói với An Dĩ Mạch và Chiêm Nam Huyền, An Dĩ Mạch và Chiêm Nam Huyền gật đầu một cái, ba người đi ra phòng bệnh, vừa vận dụng phải Hạ Hi đến xem Dư Huyền.

"Mọi người làm sao vậy?"

Hạ Hi nhìn dáng vẻ ba người bọn họ nhất thời có chút nghi ngờ, ngay trong lúc An Dĩ Mạch vừa đóng cửa, Hạ Hi còn thấy được Toàn Ti Dạ sững sờ đứng ở trước giường Dư Huyền.

Sau đó, An Dĩ Mạch nhìn về Hạ Hi đại khái nói ra thân thế của Dư Huyền, sau khi Hạ Hi nghe qua miệng cũng đã không khép được, dĩ nhiên cô cũng rất khó tiếp nhận chuyện này.

"Dĩ Mạch, chuyện này..... Là thật sao?"

Hạ Hi vẫn có chút không thể tin được, nhưng thật ra thì, ở trong lòng của cô cũng hi vọng chuyện này đúng là sự thật, bởi vì nếu như là thật, như vậy Huyền Huyền cô ấy sẽ lại có người nhà, không chỉ có cha, còn có anh trai.

"Dĩ Mạch, Dĩ Mạch....."

Hạ Hi đang nghĩ tới đây, trong phòng bệnh đột nhiên truyền đến tiếng Toàn Ti Dạ có chút kích động gọi Dĩ Mạch.

Mấy người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng trở lại phòng bệnh, chỉ thấy Toàn Ti Dạ hai cái tay kích động nắm tay Dư Huyền, nhưng Dư Huyền vẫn như trước đang ngủ say.

"Thế nào?"

"Huyền Huyền, Huyền Huyền tay của cô ấy vừa mới cử động rồi, thật!"

Nghe được Toàn Ti Dạ nói câu nói này tất cả bọn họ cũng kích động, phải biết loại trạng thái chỉ biết mở mắt này của Dư Huyền, toàn thân cao thấp tay chân cũng sẽ không động, thật ra thì cũng gần giống với người sống đời sống thực vật.

"Anh đi kêu bác sĩ."

An Mặc Hàn nhanh chóng gọi bác sĩ tới đây, bác sĩ vội vàng tới đây kiểm tra cơ thể cho Dư Huyền một chút, sau đó yên lòng cười cười.

"Xem ra, các cô cậu thật rất lợi hại, cuối cùng đem cô từ trong ảo ảnh gọi trở lại, các bạn nói chuyện thêm chút nữa để cho cô có thể trở về, tôi nghĩ cô ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại."

"Được, cảm ơn ông bác sĩ."

"Không cần khách sáo."

Sau khi tiễn bác sĩ đi, bọn họ cùng nhau nhìn về phía Toàn Ti Dạ, bọn họ vẫn ở bên ngoài, Huyền Huyền hồi tỉnh lại đây chắc là Ti Dạ nói cái gì đó với Huyền Huyền.

"Dạ, anh vừa mới nói cái gì?"

Hạ Hi hỏi Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ nhìn Hạ Hi một chút sau đó nói "Anh nói, cô ấy là em gái của anh, anh là anh trai của cô ấy, cô ấy không còn một mình, chỉ những thứ này, sau đó tay của cô ấy liền giật giật."

Nghe được Toàn Ti Dạ nói những lời này An Dĩ Mạch mấy người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó mỗi người trước mắt cũng sáng lên, sau đó cùng nhau nhìn về phía Toàn Ti Dạ.

"Vì sao mấy người nhìn tôi đến như vậy?"

"Ti Dạ, giao cho cậu, nói tiếp, cậu vẫn phải nói chuyện này với Huyền Huyền, tôi nghĩ, Huyền Huyền cô ấy nhất định có thể tỉnh lại."

Chiếm Nam Huyền nhìn Toàn Ti Dạ trong mắt có ánh sáng chưa từng có, thật ra thì, bây giờ Chiếm Nam Huyền nhìn thấy Toàn Ti Dạ giống như là thấy được hi vọng vậy, anh cảm giác chuyện thân thể này của Dư Huyền nhất định có thể gọi Huyền Huyền tỉnh lại.

"Huyền Huyền....."

Chiếm Nam Huyền kích động cầm tay phải còn lại của Dư Huyền, sau đó Toàn Ti Dạ cũng liền nghe theo mọi người mà nói với Dư Huyền nói qua thân thể của cô, hi vọng thật có thể gọi cô tỉnh lại.

Lúc xế chiều bọn họ cũng trở về đi làm, Chiếm Nam Huyền một mình ở trong bệnh viện cùng với Dư Huyền, còn đang không ngừng nói qua Toàn Ti Dạ là anh trai của cô, chú Toàn là cha của cô, anh thật sự hy vọng có thể gọi cô tỉnh dậy.

Nhưng mà, đến buổi tối, Dư Huyền vẫn không thể tỉnh lại. Chỉ là, trong bệnh viện Chiếm Nam Huyền vẫn cứ lẳng lặng cùng với Dư Huyền như vậy, bên ngoài mọi người cũng đều có chuyện của mình, dĩ nhiên, cũng có một số việc kinh doanh của mọi người.

Khoảng hơn bảy giờ tối, Toàn Ti Dạ nói cho An Mặc Hàn người của anh đã bí mật bắt được Hàn Ngữ Yên và Lục Viêm, hơn nữa chủ nhân chiếc nhẫn kia cũng đã bắt được.

Khi An Mặc Hàn nhận được tin khi anh đang xem tài liệu về Tô Nguyệt mà An Thần Hạo đưa tới buổi chiều, dĩ nhiên, khi nhìn thấy tài liệu đầy đủ của Tô Nguyệt anh vẫn thoáng kinh ngạc một chút.

Khi An Dĩ Mạch đến đây An Mặc Hàn mới vừa cúp điện thoại, đang cười vô cùng tà mị, An Dĩ Mạch nhìn thấy anh có nhiều thú vị nhìn tới trước vật trong tay, cũng không có cảm thấy cô đến.

"Nhìn cái gì mà thú vị như vậy?"

Khi An Dĩ Mạch đi tới trước mặt An Mặc Hàn nói, An Mặc Hàn nhìn An Dĩ Mạch một chút sau đó kéo cô qua ngồi ở trên đùi của anh, lấy tài liệu mới vừa thấy để vào trước mặt bọn họ, An Dĩ Mạch nhú mày, nhận lấy tài liệu trong tay An Mặc Hàn lật qua từng tờ từng tờ, cuối cùng càng nhìn chân mày càng nhíu sâu.

"Cô ấy cũng ở cô nhi viện Đồng Thoại?"

An Dĩ Mạch khẽ nhíu mày, sau đó giống như rơi vào trầm tư, nếu Tô Nguyệt là cô nhi, như vậy Tô Lạc cũng thế, nhưng mà trong ấn tượng của cô thật sự không có hai người bọn họ.

"Ừ, Tô Lạc và Tô Nguyệt bọn họ đều như vậy, Dĩ Mạch, em nên nhận biết bọn họ, em suy nghĩ một chút, lúc ấy những đứa bé trong cô nhi viện có người anh trai và em gái hay không, hơn nữa, số tuổi lại phù hợp với Tô Lạc và Tô Nguyệt."

An Dĩ Mạch suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cái, cô vẫn là suy nghĩ không ra.

"Mặc Hàn, ngày mai em cần gặp mặt Tô Lạc."

"Được."

Được An Mặc Hàn tán thành, An Dĩ Mạch lại tiếp tục lật xem tư liệu của Tô Nguyệt, xem đến những bức ảnh cuối cùng thấy được hình ảnh Tô Nguyệt và Lục Viêm ở trong quán coffee, nhìn thời gian, phải là chuyện của hai năm trước.

"Cô ấy và Lục Viêm biết nhau?"

An Mặc Hàn gật đầu một cái, trong tư liệu viết như vậy, hơn nữa, theo như anh biết, Tô Nguyệt là nhân viên của tập đoàn Hạo Thiên, cho nên, cô ấy biết Lục Viêm rất bình thường, chỉ là, trong tài liệu viết phải là sau khi Tiểu Hạo trở về Lục Viêm và Tô Nguyệt mới bắt đầu qua lại nhiều.

"Được rồi, sự việc của Tô Nguyệt hôm khác chúng ta lại nói, Ti Dạ mới vừa nói đã tìm được Lục Viêm và Hàn Ngữ Yên rồi, còn có chủ nhân chiếc nhẫn kia, đi thôi, chúng ta cũng đi xem một chút."

An Mặc Hàn ấn xuống trán An Dĩ Mạch một cái hôn sau đó cầm lấy tư liệu Tô Nguyệt trong tay An Dĩ Mạch bỏ lên bàn hai người rời khỏi Mặc Mạch quốc tế lái xe đến nơi Ti Dạ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Edit: Tuyen83- DDLQĐ.

Sau đó, An Mặc Hàn khởi động xe chở theo An Dĩ Mạch đi tới một viện thật lớn, chỉ là, An Dĩ Mạch biết nơi này nhìn bề ngoài cũng không phải giống như một viện của một người bình thường như vậy, nếu như cô đoán không lầm, nơi này, chắc là của gia tộc Toàn thị.

Trong nhà Ti Dạ hắc đạo làm buôn bán điểm này Dĩ Mạch đã sớm biết, nhưng cô thật sự vẫn là lần đầu tiên tới chỗ như thế, nhìn bên ngoài nơi này yên tĩnh như vậy, An Dĩ Mạch cảm giác cả người có chút ớn lạnh.

"Sợ không?"

An Mặc Hàn nắm tay thật chặt, hỏi cô, An Dĩ Mạch lắc đầu một cái, cô không phải sợ, chỉ là lần đầu tiên đi tới nơi này, có chút không quen, hơn nữa, nơi này là địa bàn của Ti Dạ, cô có gì phải sợ.

Quả nhiên, An Dĩ Mạch suy nghĩ đúng, xem ra chỉ là một viện bình thường, bên trong cũng là lại một phiên thiên không.

Chỉ thấy, bên trong vô cùng rộng rãi, có rất nhiều rất nhiều người đang làm các loại huấn luyện, nơi này, giống như là một quân doanh, có các loại sân huấn luyện và công cụ.

"An thiếu gia, Thiếu chủ ở chỗ này, xin mời."

Một bên hông đeo một cây trường kiếm ăn mặc giống như là Ninja đi tới, nhưng An Dĩ Mạch cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Ninja chân chính, trước kia cô chỉ có thể ở trong TV mới có thể nhìn thấy.

"Anh là Ninja sao?"

An Dĩ Mạch tràn đầy tò mò hỏi người đàn ông đang đi ở trước mặt bọn họ, người kia cũng không có dừng bước lại, chỉ là, lại gật đầu một cái.

Lần này An Dĩ Mạch càng thêm kích động và hưng phấn, thì ra đây chính là Ninja nha, nhìn nơi này các loại ăn mặc không giống nhau huấn luyện cũng không giống nhau như vậy, An Dĩ Mạch trong mắt tràn đầy thú vị.

"An Mặc Hàn, thì ra nơi này của Toàn Ti Dạ chơi vui vẻ như vậy nha."

Nghe được nói như vậy, khóe miệng An Mặc Hàn co quắp mấy cái, quả nhiên không phải là một bình thường, cô gái bình thường thấy những thứ này không phải là sợ núp ở phía sau đàn ông sao, sao An Dĩ Mạch nhìn thấy những thứ này giống như là nhìn thấy được rất nhiều món đồ chơi, được rồi, anh sớm nên nghĩ tới.

"Dĩ Mạch, nơi này thật ra thì không phải chuyện đùa chút nào, thật, người nào huấn luyện mỗi một cái động tác cũng có thể khiến một người trong nháy mắt mất mạng, rất khủng bố."

An Mặc Hàn không thể để cho An Dĩ Mạch thích nơi này, dù sao nơi này không phải địa bàn Toàn Ti Dạ, chỉ là, anh nói như vậy cũng không có hù được An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch vẫn rất thú vị nhìn tới trước những người huấn luyện đó, mình cũng sẽ có vô ý quan sát làm theo một chút động tác của những người đó.

Nhìn đến đây, An Mặc Hàn nhất thời bất đắc dĩ, chỉ có thể kéo An Dĩ Mạch nhanh chóng đi đến chỗ Toàn Ti Dạ.

Sau đó bọn họ đi tới một căn phòng dưới lòng đất, nơi này vừa nhìn liền vô cùng âm trầm, hơn nữa, khắp nơi đều tràn đầy mùi máu tanh, An Dĩ Mạch khẽ nhủ mày, cô không thích thứ mùi này.

Thấy nét mặt An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn có chút đau lòng, trong lòng mắng Toàn Ti Dạ một trận, cậu nói đem Lục Viêm bọn họ để ở nơi đâu không được, cần gì phải nhốt ở phạm nhân chịu hình phía dưới thùy lao trong.

"Anh nói cho Toàn Ti Dạ chúng tôi chờ ở trong phòng cậu ấy, nói với cậu ấy dẫn người tới đây."

An Mặc Hàn kéo an lấy mạch, đối với trước mặt người nam nhân kia nói, người nam nhân kia nhìn một chút an lấy mạch cau mày này mặt, sau đó gật đầu một cái liền dưới mình đi, an Mặc Hàn còn lại là lôi kéo an lấy mạch đi tới Toàn Ti Dạ phòng của.

An lấy mạch nhìn một chút, nơi này thật ra thì rất đơn giản, chỉ có một cái bàn, một thanh cái băng ngồi còn có một ghế sa lon, còn lại toàn bộ đều là đất trống, rõ rệt rất rộng rãi.

Chỉ chốc lát Toàn Ti Dạ lại tới, đi theo sau anh còn có hai người đang trôi Lục Viêm và Hàn Ngữ yên, An Dĩ Mạch nhìn một chút, bọn họ mặc chỉnh tề, trên mặt cũng không có bị thương, ngay cả không một chút xiu dấu vết nhỏ, xem ra Ti Dạ cũng không có làm khó bọn họ.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn hai người đã tới, người đâu, lấy hai ly cà phê, một ly sữa nóng."

"Vâng."

Sau đó hai người kia liền đẩy Lục Viêm và Hàn Ngữ Yên vào trong phòng rồi đi ra ngoài, An Mặc Hàn kéo An Dĩ Mạch ngồi ở trên ghế sa lon Toàn Ti Dạ ngồi một mình trên một cái ghế, Lục Viêm và Hàn Ngữ Yên bị trôi chỉ có thể đứng.

"Mau thả tôi ra."

Hàn Ngữ Yên thấy An Dĩ Mạch đôi mắt đều muốn phun ra lửa, khi chứng kiến thấy vẻ mặt An Mặc Hàn không vẻ gì trong lòng càng thêm đau lòng và ghi hận An Dĩ Mạch rồi.

Khác với Hàn Ngữ Yên Lục Viêm rất là bình tĩnh, anh ta vuốt ve mình nhếch khóe môi, sau đó dựa người vào tường, có vẻ vô cùng lười biếng, trong khi nhìn Toàn Ti Dạ trong mắt tràn đầy hứng thú.

"An Dĩ Mạch, tại sao cô muốn bắt tôi."

Hàn Ngữ Yên rống to, cô ta vốn là muốn đi tham gia một tiết mục, nhưng ở trên nửa đường lại không giải thích được dẫn tới một chỗ như vậy, Toàn Ti Dạ là cô ta quen biết, nhưng vô luận cô ta hỏi thế nào, Toàn Ti Dạ đều không để ý đến cô ta, cô ta cũng không biết mình tại sao phải bị bắt đến chỗ như vậy.

An Dĩ Mạch nhận lấy sữa tươi người làm đưa tới, nhàn nhã uống một hớp, sau đó mới mở lời nói chuyện với Hàn Ngữ Yên.

"Không phải cô biết nguyên nhân sao? Được rồi, tôi cho cô biết tại sao bắt cô lại."

An Dĩ Mạch đứng lên đi tới trước mặt của Hàn Ngữ Yên, An Dĩ Mạch vốn là cao hơn so với Hàn Ngữ Yên, hiện tại Hàn Ngữ Yên đứng có chút nhếch nhác ở trước mặt giống như là một nữ vương.

Hàn Ngữ Yên bị khí thế của An Dĩ Mạch đè lui về sau hai bước, sau đó vừa lúc được Lục Viêm vịn rồi.

"Hàn Ngữ Yên, khi cô đối phó với Dư Huyền có nghĩ tới sẽ có kết quả như hôm nay hay không."

An Dĩ Mạch thông thả nói, nghĩ đến hôm nay mẹ Dư đã qua đời, Huyền Huyền còn chưa có tỉnh lại, An Dĩ Mạch vô cùng tức giận đối với Hàn Ngữ Yên người phụ nữ này, nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy, Lục Viêm chỉ là nhún mày, còn Hàn Ngữ Yên lại là trợn to cặp mắt, trên mặt đã hiện lên khăn trương, chỉ là, rất nhanh đã bị cô ta ép xuống.

Chuyện của Dư Huyền nghe cô ta nói, chỉ là, anh ta cảm giác những thứ này đều là Dư Huyền tự chuốc phiền, nếu như cô không làm gì có lỗi với cô ta..., sẽ không cần thiết để cô ta đi đối phó với cô, nhưng là, Dư Huyền đoạt đi tất cả thứ thuộc về cô ta, cho nên cô ta mới càng thêm ghen tỵ Dư Huyền.

Một người phụ nữ ghen tỵ là cực kỳ lợi hại, tựa như Hàn Ngữ Yên, bởi vì cô ta ghen tỵ, mẹ Dư mất đi tính mạng, còn Dư Huyền lại thành bộ dáng bây giờ.

"Cô đang nói cái gì, không nên tùy tiện vu oan cho người khác, Dư Huyền có chuyện gì có liên quan gì tới tôi, tôi và cô ấy vừa không có tiếp xúc, tôi vì cái gì muốn hại cô ấy."

Hàn Ngữ Yên cãi lại, nhưng bây giờ cô ta nói chuyện hoàn toàn không khí thế bức người như mới vừa rồi, có lẽ đây chính là có tật giật mình thôi.

Cô ta nói như vậy An Dĩ Mạch cũng không tức giận, cô chỉ cười cười sau đó lại ngồi về vị trí cũ, Hàn Ngữ Yên có thừa nhận hay không cũng không quan hệ, cô không cần cô ta thừa nhận, cô chỉ cần biết rằng người kia là Hàn Ngữ Yên là được.

"Bốp bốp. . . . ."

Một hồi tiếng vỗ tay không giải thích được truyền đến, An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ có nhiều thú vị nhìn chủ nhân của tiếng vỗ tay, vẻ mặt Lục Viêm hoàn toàn là người ngoài cuộc, chỉ thấy khóe miệng anh ta nở nụ cười, đang từng bước một đi về phía bọn họ, cho đến khi cách bọn họ hai mét thì ngừng lại.

Hàn Ngữ Yên thấy cái bộ dáng này của Lục Viêm trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng có chút yên tâm, cô ta tin tưởng Lục Viêm nhất định có thể giải quyết được, bọn họ nhất định có thể đi ra.

"Thì ra là, chúng ta tìm căn cứ của gia tộc Toàn thị lâu như vậy lại là ở chỗ này, xem ra tôi còn muốn cảm ơn Toàn thiếu gia dẫn tôi tới đây."

Lúc này Lục Viêm hoàn toàn khôi phục bản chất sát thủ, không còn là người khiêm tốn đó nữa, anh ta vốn chính là sát thủ hắc đạo sau lưng tập đoàn Hạo Thiên, mà căn cứ của gia tộc Toàn thị cũng vẫn luôn do anh ta đang tìm, chỉ là, qua nhiều năm như vậy nhưng một chút đầu mối anh ta đều không có tìm được, nhưng mà hôm nay cuối cùng lại biết địa chỉ.

Chỉ là, nghĩ đến hôm nay anh ta còn là tù nhân, trong mắt của anh ta run lên, trong lòng liền có suy nghĩ, anh ta nhất định phải nghĩ cách thoát ra ngoài nhất định phải đưa tin tức đi ra ngoài.

"Không cần khách sáo, tôi cũng không nghĩ tới Lục tiên sinh thì ra là người thú vị như vậy, mình cũng đã thành tù nhân, vẫn không quên đến thăm dò bí mật của Tỉ Dạ."

Toàn Tỉ Dạ cũng không phải là ngòi không, An Dĩ Mạch nhìn Toàn Tỉ Dạ hôm nay một chút, hoàn toàn không phải Toàn Tỉ Dạ mà bọn họ bình thường thấy đó, bây giờ anh giống như là một Hắc Dạ Chi Thân, lạnh lẽo tàn khốc, An Dĩ Mạch biết, đây là một mặt khác của Toàn Tỉ Dạ.

"Ha ha, cũng đúng, bị Toàn thiếu gia bắt được lâu như vậy, tôi còn không biết mục đích của Toàn thiếu gia đâu rồi, xin hỏi, tôi đã đắc tội gì với Toàn thiếu gia, đáng để cho Toàn thiếu gia như thế bắt tôi tới đây."

Mặc dù nghĩ tới bởi vì chuyện của Dư Huyền, chỉ là, anh ta tìm người kia đã đi rồi, không có chứng cứ, Toàn Tỉ Dạ sẽ không thể làm gì đến anh ta.

"Nếu Lục tiên sinh trước tiên là nói về, như vậy, nên Tỉ Dạ cũng không che giấu, chuyện của Dư Huyền, tôi muốn Lục tiên sinh nên biết, chỉ bằng quan hệ giữa anh và Hàn tiểu thư, cũng có thể nghe nói cái gì đi, thuộc hạ của tôi bắt tài, tra được một chút đồ vật, cho nên liền đem Lục tiên sinh cho mời tới, dĩ nhiên, Lục tiên sinh cũng không cần quá để ý, nếu như anh thật sự không có liên quan đến chuyện này, Tỉ Dạ sẽ thả anh trở về."

Toàn Tỉ Dạ vừa cầm đồ chơi trong tay, vừa nói, Hàn Ngữ Yên nghe giọng nói của Toàn Tỉ Dạ cảm giác giống như là từ trong địa ngục truyền tới, cô đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lục Viêm, nhưng là, Lục Viêm căn bản cũng không có nhìn cô.

"Vậy thì mời Toàn thiếu gia bắt đầu đi, tôi còn chờ trở về ăn cơm đây."

Lục Viêm lại một lần nữa dựa vào tường, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ khả năng gì.

"Mang tới."

Toàn Tỉ Dạ ra lệnh một tiếng, lại một người đàn ông bị dẫn theo tới đây, lần này, Lục Viêm không hề bình tĩnh như vậy nữa, anh ta nhìn thấy người đàn ông đó bị đưa đến, trong ánh mắt trầm xuống, toàn thân tràn đầy sát khí.

Cảm thấy Lục Viêm thay đổi, Hàn Ngữ Yên nhất thời cũng sợ. Cô nhìn người đàn ông bị đè ép quỳ dưới đất, nhất thời nghĩ tới, người này là Lục Viêm người bên cạnh, cũng là người làm việc trong nhà Dư Huyền, nhưng không phải anh ta đã bị Lục Viêm đưa đi ư, làm sao sẽ bị Toàn Tỉ Dạ tìm được.

Người kia lúc này toàn thân đều là vết thương, hơn nữa, chiếc nhẫn kia chính lúc này đang đeo ở trên ngón trỏ của anh ta, nhìn anh ta nhìn Lục Viêm, trong mắt lóe lên hốt hoảng và xin lỗi.

Nhìn đến nét mặt anh ta, trong mắt Lục Viêm xuất hiện vẻ khát máu.

"Lục tiên sinh không cần phải gấp, trước nghe anh ta nói một chút thế nào."

An Mặc Hàn vẫn không mở miệng nhẹ nhàng an ủi Lục Viêm, chỉ là, Lục Viêm lại có thể sâu sắc cảm thấy sát khí trong giọng nói của An Mặc Hàn, anh ta nhìn An Mặc Hàn, trong mắt bắn ra ánh sáng hung ác, nhưng mà An Mặc Hàn căn bản cũng không để ý tới anh ta, mà là bụng lý cả phê trước mặt anh, uống một hợp, sau đó lại uống một chút sữa tươi của An Dĩ Mạch.

"Nói đi, ngày đó anh đi vào trong nhà Dư tiểu thư muốn làm cái gì?"

Sau đó người đàn ông kia liền cúi đầu đem chuyện ngày đó nói ra, thật ra thì, ngày đó anh ta nhận được lệnh của Lục Viêm, sau đó đi đến địa chỉ Lục Viêm cho anh ta, đầu tiên anh ta dùng thuốc mê làm cho Dư Huyền và mẹ Dư hôn mê, sau đó lại đi đến phòng bếp mở khí gas ra, đóng lại tất cả cửa sổ, chỉ là, khi đóng cửa sổ anh ta không chú ý chiếc nhẫn bị rớt, lúc ấy anh ta cũng không cảm thấy, cũng là sau đó Lục Viêm tiễn anh ta rời khỏi nước anh ta mới nhớ tới, nhưng khi đó anh ta biết nếu như nói cho Lục Viêm anh ta nhất định không sống được, cho nên anh ta cái gì cũng không nói liền chạy trốn.

Sau khi người kia kể lại toàn bộ tất cả mọi chuyện toàn thân Lục Viêm hơi thờ đã không thể hình dung là rét lạnh, hiện tại anh ta đoán chừng muốn xé nát người đàn ông kia.

"Lục tiên sinh, Hàn tiểu thư, còn có cái gì muốn nói sao?"

"Ha ha, thật buồn cười, Toàn tiên sinh tùy tiện tìm đến tới một người để vu oan cho tôi...tôi có thể nói cái gì."

Nhưng là Lục Viêm đánh chết đều không thừa nhận, lời của anh ta mới vừa nói, trong nhà liền vang lên một tiếng sấm.

"Pằng"

An Dĩ Mạch cũng sợ hết hồn, An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch vào trong ngực thật chặt, nhìn về phía Toàn Ti Dạ nở sủng trong mắt có trách cứ, Toàn Ti Dạ le lưỡi, anh không nhìn được nha, chỉ là nhìn An Dĩ Mạch một chút về mặt có chút dọa sợ, anh nhất thời lúng túng.

"Dĩ Mạch, xin lỗi nha, tôi không nhìn được, cô thông cảm."

"Không có việc gì."

An Dĩ Mạch cũng chỉ là bị sợ một chút, rất nhanh cô cũng đã không sao, ngược lại Hàn Ngữ Yên bây giờ đã bị sợ xui xẻo ngồi trên mặt đất, mà Lục Viêm chân bị thương cũng xui xẻo trên mặt đất.

"Lục Viêm, Hàn Ngữ Yên, hôm nay bắt các người cũng không phải tới nghe các người thừa nhận, các người thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng được, chuyện này các người đều phải trả giá thật lớn. Người đầu bắt anh ta mang đi ra ngoài cho tôi."

Sau đó đã có hai người đi đến dẫn Lục Viêm đi, còn lại một mình Hàn Ngữ Yên càng thêm sợ.

"Các người, các người muốn làm gì?"

Lúc này Hàn Ngữ Yên nhìn An Dĩ Mạch bọn họ cảm giác bọn họ đều là ma quỷ, đều là ma quỷ, bây giờ cô ta giống như trở lại lúc nhỏ, khi đó, Trần Chí đối với cô ta mà nói là ma quỷ, hôm nay, cô ta thích người đàn ông kia, đối với cô ta mà nói cũng là ma quỷ.

"Hàn Ngữ Yên, khi cô còn nhỏ cũng ở cô nhi viện Đồng Thoại đúng không?"

An Dĩ Mạch nghĩ đến mình nhìn thấy tư liệu Hàn Ngữ Yên, Hàn Ngữ Yên nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy trong nội tâm run lên, hai mắt mở to nhìn An Dĩ Mạch.

"Cô nói cái gì? Tôi . . . . . tôi không phải. . . . . Không phải."

Hàn Ngữ Yên lắc đầu, cô ta không phải, cô ta không muốn nhớ tới những chuyện này.

"Thôi, Ti Dạ, giao cô ta cho cảnh sát thôi."

An Dĩ Mạch thấy bộ dáng Hàn Ngữ Yên hôm nay trong lòng cũng có chút không nhìn được, bọn họ cùng là những đứa bé của cô nhi viện Đồng Thoại, lúc nhỏ bọn họ đã quen biết, mặc dù cô không nhớ rõ, chỉ là, cô nghĩ nếu Hàn Ngữ Yên sợ có người nhắc tới cô nhi viện Đồng Thoại như vậy, cô ta nhất định cũng đã trải qua chuyện kia, thật ra thì, Hàn Ngữ Yên cô ta chỉ là bị ghen tỵ che mất tâm trí, chỉ mong cô ta về sau có thể hồi cải để làm người mới.

"Được."

An Mặc Hàn cũng ôm chặt An Dĩ Mạch, mặc kệ Dĩ Mạch đưa ra quyết định gì, anh đều ủng hộ cô.

Trong khi Hàn Ngữ Yên bị người mang đi ra tới cửa, cô ta đột nhiên dừng bước.

"An Dĩ Mạch, cảm ơn cô."

Sau đó rời đi, nghe được Hàn Ngữ Yên nói như vậy, An Dĩ Mạch chỉ cười cười, sau đó không nói gì, đã đi với An Mặc Hàn cùng nhau trở về An gia, bọn họ còn chưa ăn cơm tối, lúc này vô cùng đói.

"Mặc Hàn, anh nói, Hàn Ngữ Yên cô ta thật sự có thể hồi cải để làm người mới sao?"

Ngồi ở trước bàn cơm An Dĩ Mạch vừa ăn vừa hỏi Mặc Hàn, thật ra thì hôm nay khi nghe được Hàn Ngữ Yên nói lời sau cùng trong lòng của cô vẫn có chút vui mừng, bởi vì cô cũng hi vọng Hàn Ngữ Yên cô ta thật sự nhận thức được sai lầm của mình.

An Mặc Hàn lắc đầu một cái, bày tỏ anh cũng không biết, An Dĩ Mạch bĩu môi không nói gì, tiếp theo sau đó ăn cơm.

"Mặc Hàn, Dĩ Mạch."

Lãnh Hạ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bọn họ trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

"Mẹ, mẹ còn chưa ngủ."

An Dĩ Mạch đứng dậy đỡ Lãnh Hạ ngồi xuống, Lãnh Hạ gật đầu một cái "Mẹ đang chờ các con."

Đi nhiên An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch biết Lãnh Hạ chờ bọn họ có phải là vì chuyện của Dư Huyền.

"Mẹ, chuyện đã xác định, Huyền Huyền cô ấy là con gái ruột của chú Toàn, mẹ, hai ngày nay mẹ hẹn gặp chú Toàn một lần đi, chuyện này chú ấy có quyền biết."

An Dĩ Mạch nói, chỉ là, nghĩ đến ngày mai sẽ là lễ tang của mẹ Dư, nhưng cô thật sự hi vọng chú Toàn có thể tham gia.

An Mặc Hàn nhìn thấu suy nghĩ của An Dĩ Mạch, sau đó nhìn cô gật đầu một cái, rồi nói "Mẹ, ngày mai là lễ tang của mẹ Dư, chuyện này con đã kêu Ti Dạ nói cho chú Toàn, chỉ là, thân thể của Dư Huyền chắc Ti Dạ sẽ không nói, hơn nữa, con cũng nhận được điện thoại của Ti Dạ, ngày mai chú Toàn sẽ đến, đến lúc đó là một cơ hội tốt."

Lãnh Hạ nghe đến đó gật đầu một cái, An Mặc Hàn nói không sai, ngày mai bà có thể nói ra sự việc này với Toàn Lịch.

"Được rồi, mẹ đã biết phải làm thế nào, các con cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

"Dạ, mẹ ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Sau khi Lãnh Hạ đi bọn họ lại ăn một hồi cũng đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, lại nhất định là một ngày không bình thường, Dư Huyền không thể xuất tịch lễ tang của mẹ Dư, cho nên, An Dĩ Mạch và Hạ Hi đã thay công việc Dư Huyền, sau đó đưa mẹ Dư đi, thời gian buổi chiều, An Dĩ Mạch hẹn gặp Tô Lạc,

Lãnh Hạ và Toàn Lịch cũng đến một gian phòng cà phê nói chuyện về Dư Huyền, mà An Mặc Hàn đi tới tập đoàn Thượng Quan gặp Thượng Quan Niên, sau đó đem suy nghĩ của anh và Dĩ Mạch nói cho Thượng Quan Niên biết, dĩ nhiên, sau khi Thượng Quan Niên nghe vui mừng cực kỳ, thật ra thì, An Mặc Hàn cũng biết này thật ra thì cũng là suy nghĩ của Thượng Quan Niên, nhưng bởi vì thái độ của Dĩ Mạch, anh vẫn không nói ra khỏi miệng.

Hiện nay do anh và Dĩ Mạch nói ra, anh nghĩ, Thượng Quan Niên nhất định sẽ tiếp nhận.

"Đúng rồi, Mặc Hàn, mảnh đất kinh đô kia như thế nào?"

Hai người nói xong chuyện nghiêm túc, Thượng Quan Niên liền hỏi An Mặc Hàn chuyện về mảnh đất trống kinh đô kia, trên mặt của ông hiện rõ vẻ xin lỗi.

An Mặc Hàn cười cười, lười biếng ngồi ở trên ghế.

"Chú Thượng Quan, yên tâm đi, tập đoàn Hạo Thiên không thể nào thuận lợi lấy được mảnh đất kia như vậy, một tháng sau sẽ có một cuộc đấu thầu so tài, đến lúc đó, mục tiêu cạnh tranh chính là mảnh đất kinh đô kia, con nghĩ, chuyện thú vị như vậy nhất định chú Thượng Quan rất thích."

"Ha ha, được, đến lúc đó, lợi thế trong tay chú sẽ là của con."

"Vậy thì cảm ơn chú Thượng Quan, con mời chú một ly."

"Được."

Sau đó hai người lại nói chuyện một hồi, An Mặc Hàn mới cười rời khỏi tập đoàn Thượng Quan, dĩ nhiên, nhân viên trong tập đoàn không ít người cũng bị vẻ tươi cười anh tuấn tà mị của anh làm cho mê mị không biết đông tây nam bắc.

"Thiếu gia, lão gia cho mời."

Mới vừa đi tới Mạc Mạch quốc tế, An Mặc Hàn đã gặp phải chú Trần, An Mặc Hàn nhìn chú Trần một cái, sau đó lại nhìn vị trí đậu xe của An Dĩ Kinh một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái, đi theo chú Trần ngồi vào trong xe.

Bên này, An Dĩ Mạch nhìn Tô Lạc ngồi ở đối diện cô, lúc này Tô Lạc hoàn toàn không có vẻ hăng hái giống như khi cô mới vừa gặp được anh, lúc này anh giống như buồn lo rất nhiều.

"Gần đây có khỏe không?"

Tô Lạc mở miệng trước, An Dĩ Mạch gật đầu một cái, cô tốt vô cùng.

"Anh thật giống như không được tốt lắm."

An Dĩ Mạch nói thẳng, Tô Lạc cười buồn một cái, sau đó lại lắc đầu.

"Tôi rất tốt, chỉ là không tốt hơn so với trước đây mà thôi."

"Đáng giá không?"

An Dĩ Mạch đột nhiên hỏi như thế, Tô Lạc nhìn An Dĩ Mạch một chút trong mắt có kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã cười một tiếng, An Dĩ Mạch phát hiện nụ cười của anh vô cùng khổ sở.

"Có muốn nghe tôi kể cho cô một câu chuyện cũ hay không?"

"Ừ, được."

Chương 110-2

Edit: Tuyen83~DDLQĐ.

Được An Dĩ Mạch trả lời, Tô Lạc cười vui vẻ.

"Rất lâu trước đây, một cặp anh em gái, bọn họ vốn có một gia đình vô cùng hạnh phúc ấm áp, nhưng là, sau lại không biết bắt đầu từ lúc nào, cha của bọn họ bắt đầu đánh bạc uống rượu, sau đó thiếu rất nhiều rất nhiều món nợ, từ đó về sau, cha của bọn họ tính tình liên nóng nảy, động một chút là biết đánh mẹ của bọn họ và bọn họ."

An Dĩ Mạch không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

"Nhưng bọn họ vẫn vô cùng hạnh phúc, bởi vì bọn họ có mẹ thương, mỗi ngày mẹ luôn làm cho bọn họ rất nhiều món ăn ngon, buổi tối còn có thể hát dỗ bọn họ ngủ, vốn là, bọn họ cho rằng nhất định sẽ sống hạnh phúc như vậy, nhưng là, sau lại, tất cả cũng tan vỡ."

Khi Tô Lạc nói tới chỗ này nhìn về phía An Dĩ Mạch cười cười, thấy An Dĩ Mạch vẫn rất nghiêm túc nghe, vì vậy, anh cứ tiếp tục nói.

"Ở một đêm trời tuyết, cha của bọn họ cuối cùng cũng trở lại, uống rất say, cũng vừa mới vừa thua tiền, sau khi trở về không nói hai lời liền bắt đầu đánh mẹ, bọn họ bị đánh thức, em gái dựa sát vào anh trai sợ hãi khóc, nhưng bởi vì nguyên nhân cách một cánh cửa, cha mẹ của bọn họ cũng không nghe thấy bọn họ khóc, lúc ấy bọn họ rất sợ, cũng không dám đi ra ngoài, cứ như vậy nhìn cha của bọn họ đánh mẹ đến chết."

Nói tới chỗ này, An Dĩ Mạch đã không thể dùng nổi khiếp sợ để hình dung, cô thật sự không ngờ thì ra là Tô Lạc anh có một đoạn quá khứ không muốn người biết như vậy.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, sau đó cha của bọn họ bán bọn họ cho bọn lái suất cao dùng để còn vay nợ, sau đó, bọn họ cũng chưa từng thấy qua cha của bọn họ, sau này, những kẻ bán lái suất cao mỗi ngày đánh bọn họ để làm thú vui, cuối cùng, trong một buổi tối trời mưa lớn, những người đó cũng uống say, đứa bé trai kia mang theo em gái của nó trốn ra khỏi cái đó địa ngục, nhưng không có nghĩ đến rồi lại vào một địa ngục khác."

"Sau này, bọn họ bị người bán đến cô nhi viện Đồng Thoại, nơi đó có rất nhiều người bạn cùng lứa tuổi với bọn họ, nhưng là, mỗi ngày bọn họ còn là trải qua bị đánh bị đối."

"Sau đó, các người liền được nhà Thượng Quan nuôi dưỡng rồi sao?"

An Dĩ Mạch đón lấy lời của anh, anh gật đầu một cái.

"Qua không được bao lâu, cô nhi viện Đồng Thoại bị kiểm tra, bên trong tất cả những đứa bé đều được giải cứu, bọn nhỏ cũng đều được những gia đình khác nhận nuôi rồi, lúc ấy, Đường Uyển vốn chỉ cần nuôi dưỡng một mình tôi, nhưng tôi lại không đồng ý, bởi vì nếu như mà tôi đi, em gái tôi sẽ không ai chăm sóc, sau lại, Thượng Quan Niên xuất hiện, sau đó ông ấy nhìn thấy chúng tôi rất đáng thương, cũng đã nhận nuôi chúng tôi rồi, thật ra thì, cũng không tính là nhận nuôi, chúng tôi tới cũng không có ở trong nhà Thượng Quan, mà Đường Uyển cũng chỉ cho chúng tôi tiền để cho chúng tôi đi học, tôi và em gái vẫn luôn ở trường học, những ngày nghỉ phải đi tìm việc làm, cứ như vậy, chúng tôi rốt cuộc đi ra khỏi Âm Ảnh."

Khi Tô Lạc đang nói điều này trên mặt thoáng qua giễu cợt, An Dĩ Mạch không biết anh là đang giễu cợt mình trả là cái gì, chỉ có điều, An Dĩ Mạch biết trong tim của anh cũng không phải có vẻ hận ý.

"Dĩ Mạch, thật ra thì, cô biết không, cho tới bây giờ chúng tôi tình nguyện cũng không muốn Đường Uyển nhận nuôi."

Tô Lạc đột nhiên nói ra câu này, An Dĩ Mạch có chút kinh ngạc.

"Tại sao vậy chứ?"

"Thật ra thì, Đường Uyển bà ấy quả thật cung cấp tiền học phí cho chúng tôi, để cho chúng tôi có thể đi học, chúng ta vô cùng phải cảm ơn bà ấy, chú Thượng Quan đối với chúng tôi cũng không phải tốt lắm, chỉ là, những thứ này thật ra thì cũng đều chỉ là một chút mặt ngoài mà thôi."

"Tôi còn nhớ, đó là lúc chúng tôi mới vừa được nhận nuôi một năm kia, chúng tôi phải ở trong một phòng nhỏ cách nhà họ Quan có chút xa, bên trong chỉ có một cái giường, trời mưa còn phải gặp có thể mưa dột, đây không phải là nghiêm trọng nhất, khi đó, chú Thượng Quan vô cùng bận rộn, thường cho ra kém, mà Đường Uyển mỗi ngày đều sẽ dẫn Thượng Quan Hồng tới chỗ chúng tôi ở, mặc dù phòng ốc đơn sơ, chỉ là, viện cũng là rất lớn."

"Khi đó, Thượng Quan Hồng rất ngạc nhiên, thật ra thì cũng thế, cô ấy vốn chính là một tiểu công chúa, tôi và em gái theo cô ấy làm các loại trò chơi, khi làm ngra cho cô ấy cười, học chó sủa, sau đó cô ấy vui vẻ sẽ cho chúng tôi một viên kẹo ăn, nếu như cô ấy không vui, Đường Uyển sẽ dùng roi da quát chúng tôi."

"Cứ như vậy, cuộc sống của chúng tôi qua hai năm, sau lại đi trường học tôi và em gái có cuộc sống mới rất cuộc giống như cuộc sống của người bình thường, Đường Uyển cũng không cho chúng tôi tiền sinh hoạt phí, chỉ là cho chúng tôi tiền đóng học phí, sinh hoạt phí đều là lúc chúng tôi cùng chơi với Thượng Quan Hồng khi đó Đường Uyển đã thưởng cho chúng tôi."

"Sau đó thì sao, nhiều năm như vậy bà ấy vẫn luôn là đối với anh như vậy đám bọn chúng sao?"

"Ừ, xem như thế đi, sau lại, bà ấy cũng chưa có xen vào chúng tôi nữa, trong lúc chúng tôi nhập học năm thứ ba, bà ấy cũng đã không hề cung cấp cho chúng tôi bất kỳ tiền học phí nữa, khi đó tôi và em gái đi làm cũng kiếm rất nhiều tiền, sau đó cứ như vậy tự mình cung cấp, lúc ấy nhỏ, trong lòng sẽ có câu oán hận, sau lại từ từ trưởng thành, liền muốn Đường Uyển thật ra thì cũng không làm sai, bà ấy vốn không có trách nhiệm kia để nuôi tôi."

"Không phải anh hận bà ấy sao?"

Tô Lạc lắc đầu một cái, hận, anh có tư cách gì đi hận bà ấy đây.

"Tôi có tư cách gì đi hận bà ấy đây."

Thật ra thì mặc dù anh nói như vậy, nhưng Dĩ Mạch suy nghĩ một chút vừa mới bắt đầu từ trong mắt Tô Lạc thấy một chút ít hận ý, thật ra thì, trong lòng Tô Lạc vẫn sẽ có chút câu oán hận, chỉ là nhiều năm như vậy tuổi tác của mình từ từ lớn lên, anh cũng hiểu được rất nhiều.

"Như vậy, tại sao anh muốn trở về đây? Ở nước ngoài, không phải anh và Tô Nguyệt sinh hoạt rất tốt sao?"

"Là Đường Uyển để cho người ta tìm được chúng tôi, tôi còn nhớ khi đó Đường Uyển nói Thượng Quan Hồng thích một sợi dây chuyền, đó là tôi thiết kế, không qua tôi bị người đoạt đi, cho nên bà đã gọi tôi trở về nước, hơn nữa, tôi đã thành danh, cũng là thời điểm để báo ân."

Nghe được Tô Lạc nói nguyên nhân trở về nước, An Dĩ Mạch có chút kinh ngạc, bất quá nhưng mà trong nội tâm cô lại là nghĩ đến Đường Uyển vì tư lợi.

"Thật ra thì, Tô Lạc, anh không cần phải đến."

An Dĩ Mạch thông thả nói, thật ra thì, cô biết Tô Lạc còn có nguyên nhân không có nói ra, như vậy thì là Tô Nguyệt, thật ra thì, phải là Tô Nguyệt muốn sẽ đến đi, Tô Lạc có thể quên chuyện này, nhưng Tô Nguyệt chắc là rất khó quên được.

Tô Lạc thấy nét mặt An Dĩ Mạch cũng biết cô đã nghĩ ra được, anh cười cười, tràn đầy khổ sở.

"Đúng rồi, cô còn chưa nói hôm nay cô tìm tôi là có chuyện gì chứ?"

Tô Lạc trở về vấn đề chính, nhất thời An Dĩ Mạch cũng từ mới vừa trong suy nghĩ đi ra, nhìn Tô Lạc bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu sáng, An Dĩ Mạch hé mắt đột nhiên như là nhìn thấy cái người anh trai năm đó.

"Dĩ Mạch, cô làm sao vậy?"

Nhìn An Dĩ Mạch lại lần nữa rơi vào trầm tư, Tô Lạc đưa tay quơ quơ trước mắt An Dĩ Mạch.

"A, không có, không có gì."

"Tô Lạc, thật ra thì hôm nay tôi tới tìm anh là muốn nói việc Tô Nguyệt làm anh đều biết không?"

Nghe An Dĩ Mạch vừa nói như thế, Tô Lạc, ánh mắt nhất thời trầm xuống, xem ra hẳn là biết, đối với anh bây giờ cũng là chồng chưa cưới của Thượng Quan Hồng, Tô Nguyệt vừa là em gái của anh ta, làm sao anh ta sẽ không biết việc Tô Nguyệt làm đây.

"Biết, từ khi em ấy bắt đầu làm tôi đã biết."

Anh cũng đã từng khuyên qua cô ấy, chỉ có điều, Tô Nguyệt lại không nghe, mà là lấy tất cả thù hận trước kia của bọn họ nói ra hết, khi bọn họ trở lại anh biết Tô Nguyệt có thù hận, chỉ là khi đó anh mới biết thì ra là cừu hận của cô sâu như vậy.

"Anh đã ngăn cản qua sao?"

Tô lạc gật đầu một cái, anh ta đã ngăn cản qua, nhưng là, bây giờ Tô Nguyệt cô ấy đã hoàn toàn bị thù hận che mắt.

"Bây giờ con bé đã hoàn toàn bị thù hận che mờ mắt, tôi cũng không nghĩ tới động tác của con bé sẽ nhanh như vậy, tôi không hiểu chuyện trên thương trường, tôi chỉ có thể hết sức đi cứu vãn, tôi để cho người ta đưa cái tin tức này tiết lộ cho người của chú Thượng Quan, chú Thượng Quan cũng được công ngăn trở xuống, chỉ là, nhưng vẫn là tổn thất rất nhiều."

Khi Tô Lạc nói lời này thật bình tĩnh, thật ra thì An Dĩ Mạch cũng biết chuyện này không có bất kỳ liên quan đến Tô Lạc, dù anh ta không đi ngăn cản,

cũng không có ai sẽ trách anh ta.

"Như vậy, nguyên nhân cô ấy và Lục Viêm hợp tác anh biết không?"

An Dĩ Mạch hỏi, thật ra thì cô không có bất kỳ hi vọng nào, bởi vì cô biết Tô Lạc vốn cũng không cần thiết nói cho cô biết, nhưng Tô Lạc nhìn cô một chút, vẫn là nói cho cô.

"Bởi vì Thần Hạo."

Lúc này trong giọng nói của Tô Lạc có chút khổ sở, An Thần Hạo, là bạn bè tốt nhất của anh ta, nhưng em gái của anh lại muốn dùng thủ đoạn như vậy để có được An Thần Hạo, thật ra thì, về một điểm này, anh ta rất xin lỗi với An Thần Hạo.

An Dĩ Mạch nghe đáp án của anh ta, khẽ chau mày, sau đó đứng lên.

"Tô Lạc, nếu như có một ngày anh muốn mang Tô Nguyệt rời đi, tôi có thể giúp anh, cũng xem như là trả anh ân tình năm đó."

Tô Lạc vốn dĩ đang cúi đầu, nhưng nghe được An Dĩ Mạch có chút không giải thích được anh ta ngẩng đầu lên mở to hai mắt nhìn An Dĩ Mạch một chút, trong cặp mắt tràn đầy khiếp sợ và nghi ngờ.

"Anh còn nhớ không? Năm đó Trần Chí thiếu chút nữa đánh chết một cô bé, là anh cầu xin sau đó ôm cô bé để bên bờ sông."

Khi An Dĩ Mạch nói điều này Tô Lạc đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung, anh ta nhìn An Dĩ Mạch trong mắt không dám tin, anh ta nhớ, đương nhiên anh ta nhớ, cô bé kia, anh ta cứ trở mắt nhìn cô bé bị Trần Chí đánh ngất đi như vậy, thế nhưng anh ta lại không thể ra sức, sau đó, anh ta cho rằng cô bé đã chết, nhưng không nghĩ đến, thì ra là An Dĩ Mạch chính là cô bé năm đó.

"Cô. . . . . Chính là cô bé của năm đó."

An Dĩ Mạch gật đầu một cái, sau đó Tô Lạc cười, lộ ra nụ cười thật lòng đầu tiên của anh ta hôm nay, An Dĩ Mạch nhìn nụ cười vui vẻ ấm áp của anh ta, cũng thật lòng mà cười rồi, cô là thật cảm ơn anh ta, năm đó nếu như không phải bởi vì anh ta, cô có thể sớm đã bị Trần Chí đánh chết, cũng sẽ không gặp được ba mẹ, sẽ không gặp được Mặc Hàn, sẽ không tìm được cha mẹ ruột của cô.

Sau đó hai người lại tùy tiện nói chút gì đó rồi rời đi, Tô Lạc trở về nhà mình, nhưng mà anh ta nói anh ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của An Dĩ Mạch, còn An Dĩ Mạch đi bệnh viện.

Cô nghĩ lúc này chú Toàn và Ti Dạ sẽ phải ở trong bệnh viện, quả nhiên, từ ngoài cửa liếc mắt nhìn liền nhìn thấy gương mặt áy náy của chú Toàn ngồi ở trên ghế sa lon đối diện giường bệnh, An Dĩ Mạch muốn rời đi đi mua một ít đồ cho chú Toàn ăn, chỉ là lại nghe được giọng nói của Dư Huyền.

"Chú. . . . . thật đúng là cha của tôi sao?"

Lúc này An Dĩ Mạch thật kích động không dám quay đầu lại nhìn, cô sợ mình nghe lầm, nhưng mà, lúc này Toàn Ti Dạ lại đi ra.

"Dĩ Mạch. . . . ."

Thấy An Dĩ Mạch đứng ở cửa Toàn Ti Dạ có chút kinh ngạc, nhưng thấy dáng vẻ của cô là anh biết cô cũng đã biết Dư Huyền tỉnh lại.

"Ti Dạ, Huyền Huyền tỉnh chưa? Là thật sao?"

An Dĩ Mạch kích động kéo cánh tay Toàn Ti Dạ, trong đôi mắt tràn đầy kỳ vọng, Toàn Ti Dạ gật đầu một cái, cười cười, lần này, An Dĩ Mạch kích động khóc lên.

"Thật, là thật, thật tốt quá."

"Ha ha, được rồi, đừng khóc, đây là chuyện vui về đến."

Toàn Ti Dạ vì An Dĩ Mạch lau đi nước mắt, sau đó lôi kéo cô ngồi vào trên ghế dựa.

"Ừ, đúng, là chuyện vui về, đúng rồi, Hi Hi biết không? Nam Huyền đâu rồi, anh ấy biết rồi sao?"

Toàn Ti Dạ lắc đầu một cái "Còn chưa kịp thông báo cho bọn họ, Huyền Huyền mới vừa tỉnh lại, chỉ là Dĩ Mạch, Huyền Huyền có chút kỳ quái."

"Hả? Thế nào?"

Nhìn về mặt Toàn Ti Dạ, An Dĩ Mạch cảm giác Huyền Huyền phải có chuyện gì.

"Cô ấy giống như không nhớ rõ một số chuyện."

"Cái gì?"

Sau đó Toàn Ti Dạ kể lại cho An Dĩ Mạch chuyện đã xảy ra xế chiều hôm nay.

Thì ra là Lãnh Hạ nói cho Toàn Lịch thân phận của Huyền Huyền sau đó Toàn Lịch có chút không thể tin được, nhưng khi nhìn thấy Toàn Ti Dạ lấy ra báo cáo DNA làm ngày hôm qua ông rất cuộc đã tin tưởng rồi, trước tiên ông liền muốn nhìn thấy con gái của mình.

Toàn Ti Dạ mang theo Toàn Lịch đi tới phòng bệnh Dư Huyền, khi đó Dư Huyền cũng đã đã tỉnh lại, hơn nữa còn là mới vừa tỉnh lại, Toàn Ti Dạ vô cùng kích động đã nhanh chóng kêu bác sĩ đến, bác sĩ cũng vô cùng kinh ngạc, bọn họ vừa kiểm tra cho Dư Huyền, phát hiện cũng không có vấn đề gì.

Sau đó Toàn Lịch và Toàn Ti Dạ cũng yên lòng, nhưng chuyện kể tiếp để cho anh và Toàn Lịch thật có chút không có cách nào đón nhận.

"Các người là ai?"

Dư Huyền mở một đôi mắt to sáng ngời con ngươi linh động hỏi Toàn Ti Dạ và Toàn Lịch, Toàn Lịch có chút kỳ quái, nhìn Toàn Ti Dạ một chút, Toàn Ti Dạ cũng vô cùng kỳ quái, coi như Dư Huyền không biết Toàn Lịch thì cũng không phải không biết anh nha.

"Huyền Huyền, anh là Toàn Ti Dạ, em không nhớ anh sao?"

Toàn Ti Dạ ngồi vào bên cạnh giường bệnh Dư Huyền cầm tay của cô ấy hỏi, nhưng là, để cho anh thất vọng chính là ánh mắt của Dư Huyền ở trên người anh nhìn chằm chằm thật lâu cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái.

"Tôi cũng không biết anh."

Lần này, Toàn Ti Dạ đã hoàn toàn mê mang, sau đó anh lại nói tên tuổi Dĩ Mạch, tên tuổi Hạ Hạ, còn có Nam Huyền, Mặc Hàn, nhưng là, tuy nhiên những thứ này Dư Huyền cũng không biết, lúc này bọn họ chỉ có thể gọi bác sĩ đến, bác sĩ nói cái này là Dư Huyền cô ấy muốn cố ý quên, trừ phi chính cô ấy muốn nhớ tới, nếu không, ai cũng không giúp được cô ấy.

Nghe đến đó An Dĩ Mạch đã chán kinh không cách nào nói chuyện, lúc này, Nam Huyền và Hạ Hi còn có An Mặc Hàn cũng hết bận chuyện của mình chạy tới.

"Huyền Huyền đâu rồi, không phải nói đã tỉnh dậy?"

Nam Huyền về mặt nóng nảy, chỉ là nhìn nét mặt Toàn Ti Dạ và An Dĩ Mạch trong lòng của bọn họ đều có một loại dự cảm xấu.

"Dĩ Mạch, chuyện gì đã xảy ra?"

"Dạ."

An Mặc Hàn và Hạ Hi hai người chia ra đi tới bên cạnh An Dĩ Mạch và Toàn Ti Dạ hỏi bọn họ, Toàn Ti Dạ lắc đầu một cái "Chúng ta vào xem cô ấy một chút thôi."

Sau đó Chiêm Nam Huyền đã không kịp chờ đợi đi vào, sau khi tiến vào chính là Dư Huyền mắt to tràn đầy nghi ngờ nhìn, anh cũng chú ý tới Toàn Lịch cũng ở đây.

"Chú Toàn."

"Ừ, các cháu đã tới."

Sau khi mọi người chào hỏi Toàn Lịch nhìn về phía Dư Huyền, đồng thời, Dư Huyền cũng mở một đôi mắt to mê mang nghi ngờ nhìn mọi người.

Khi nhìn về phía Chiêm Nam Huyền trong đôi mắt của Dư Huyền thoáng qua kinh ngạc còn có hưng phấn, lúc này, tất cả mọi người cho là Dư Huyền cô ấy đã nhận ra Nam Huyền, nhưng là, Dư Huyền vừa mở miệng, toàn bộ mọi người đã bị giật mình.

"Trai đẹp, dung mạo của anh thật là đẹp mắt, có bạn gái chưa, anh xem tôi thế nào, không bằng chúng ta lui tới thôi."

Dư Huyền nói xong đứng lên ở trên giường quay một vòng, lần này, mọi người không chỉ kinh hãi, nhìn Dư Huyền mắt nhất định không thể tin được a, thật ra thì, lúc này An Dĩ Mạch và Hạ Hi siêu cấp muốn qua nhìn Dư Huyền từ trong ra ngoài đều nhìn một lần, như vậy xác định Dư Huyền cô ấy là không phải đã bị đổi tính.

Còn An Mặc Hàn thì nhếch môi nhìn Dư Huyền một chút, thật ra thì anh nghe được Dư Huyền trực tiếp tỏ tình như vậy thật sự cứng đờ rồi, dĩ nhiên, Toàn Ti Dạ và Toàn Lịch hai người cái trán đều là vạch đen, lúc này bọn họ cũng đã không biết nói như thế nào rồi, dù sao, Dư Huyền là con gái và em gái của bọn họ không phải sao.

Chỉ là, phản ứng nhanh nhất còn là Chiêm Nam Huyền, anh đi tới đỡ Dư Huyền ngoan ngoãn mà nằm dài trên giường, sau đó thân thiết đắp chăn cho cô.

"Được, chờ em hết bệnh chúng ta phải đi hẹn hò."

"Được, đúng rồi, trai đẹp, anh còn chưa nói anh tên gì vậy?"

Dur Huyền nghiêng đầu nhìn Chiêm Nam Huyền, vô cùng đáng yêu.

"Anh tên là Chiêm Nam Huyền, còn em, em tên là gì."

"Tôi tên là. . . . ."

Sau đó, Dur Huyền liền ngắc ngứ cả người, cô sờ sờ đầu óc của mình, suy nghĩ một chút, nhưng là, vẫn không có nói ra tên của cô, lúc này An Dĩ Mạch bọn họ càng thêm kinh ngạc, Dur Huyền sẽ không đem tên của mình đều quên rồi.

"Ba, con giống như không nhớ rõ tên con là tên là gì rồi, ba có nhớ không?"

Giống như rất tự nhiên Dur Huyền liền hỏi Toàn Lịch, hơn nữa còn kêu ông là ba, lúc này Toàn Lịch vô cùng kích động, đây là lần đầu tiên ông nghe được con gái của mình gọi ông là ba.

Khuôn mặt Toàn Lịch dịu dàng, đi tới bên cạnh Dur Huyền.

"Con tên là Vũ Huyền, Toàn Vũ Huyền."

Nghe được Toàn Lịch nói tên Vũ Huyền, mọi người cũng đều gật đầu một cái, thật ra thì, Dur Huyền vốn nên là họ Toàn, Dur Huyền, Vũ Huyền, như vậy vừa đúng.

"Ừ, tôi tên là Toàn Vũ Huyền, đúng rồi, người này là ba tôi, vị đẹp trai một chút này là anh trai tôi, anh ấy gọi Toàn Tỉ Dạ."

Dur Huyền kéo qua Toàn Tỉ Dạ, thân thiết cười, Toàn Tỉ Dạ cũng dịu dàng nở nụ cười, trong lòng thật ra cũng có một cái ý nghĩ, thật ra thì, anh nghĩ muốn Dur Huyền vẫn sống như vậy, hi vọng cô ấy vẫn luôn là Toàn Vũ Huyền, vẫn cứ vui vẻ một chút đi.

"Anh biết rồi."

"Ah, đúng rồi, còn cô là ai vậy?"

Lúc này Dur Huyền mới nhìn về phía An Dĩ Mạch bọn họ, sau đó, Toàn Tỉ Dạ nhìn Dur Huyền giới thiệu Dĩ Mạch bọn họ.

"Huyền Huyền, cô ấy là An Dĩ Mạch, chị em tốt của em, người này là An Mặc Hàn, chồng chưa cưới của An Dĩ Mạch, cũng là bạn tốt của anh, cô ấy gọi Hạ Hi, là chị dâu của em."

Khi Toàn Tỉ Dạ giới thiệu Hạ Hi đã làm chuyện xấu, Hạ Hi nghe được Toàn Tỉ Dạ giới thiệu cũng đỏ mặt.

"Huyền Huyền, tôi cũng là chị em tốt của cậu, tôi, Dĩ Mạch, còn cậu nữa, chúng ta thật lâu trước kia đã quen biết, ba người chúng ta là bạn bè tốt nhất."

Hạ Hi tròn mắt nhìn Toàn Tỉ Dạ một cái, sau đó kéo qua An Dĩ Mạch, hai người đem Toàn Tỉ Dạ đẩy ra vậy ở bên cạnh Dur Huyền.

"Đúng vậy, Huyền Huyền, chúng ta là bạn thân tốt nhất của cậu."

An Dĩ Mạch cũng cường điệu, thật ra thì cô vẫn còn ở thương tâm đây, Huyền Huyền tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy thế nhưng không phải cô và Hi Hi, hơn nữa cũng không phải cùng bọn họ nói chuyện trước.

"Ha ha, tôi phát hiện mình thật hạnh phúc, có người nhà, có bạn bè, có người yêu."

Dur Huyền mỉm cười hạnh phúc, lúc này, mọi người cũng đều bị Dur Huyền ảnh hưởng, hạnh phúc cười, An Dĩ Mạch xoay người nhìn một chút trời chiều sắp hạ xuống, cô nghĩ, trời chiều đẹp sau khi rơi xuống mang tới không nhất định hắc ám, có thể cũng sẽ là một ánh bình minh cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Edit: Tuyen83~ Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Sau khi Dur Huyền tỉnh lại hôm sau đã xuất viện, Toàn Tỉ Dạ và Toàn Lịch đưa cô đi đến trước mộ phần của mẹ Dur, mặc dù Dur Huyền không nhớ rõ, nhưng cô vẫn khóc rất thương tâm, chính cô cũng không biết tại sao, chính là thấy người kia trong tâm hình trong lòng của cô cảm thấy rất đau.

Ba nói đó là mẹ của cô, cô và mẹ đồng thời xảy ra chuyện gì, sau đó mẹ rời đi, cô còn sống.

Không có ai gạt Dư Huyền chuyện lúc trước, Dư Huyền muốn biết cái gì, bọn họ sẽ nói cho cô biết cái đó, nhưng tất cả mọi người có chung một suy nghĩ ích kỷ, chính là bọn họ chỉ biết nói cho Dư Huyền một chút chuyện vui vẻ, bởi vì bọn họ hi vọng ở trong lòng của Dư Huyền có chỉ là vui vẻ.

Dư Huyền và Chiêm Nam Huyền bắt đầu lui tới rồi, giữa lúc đó Tô Lạc tới đây gặp qua cô, chỉ là, rất rõ ràng cô không nhớ rõ anh, nhưng hiện tại Tô Lạc thấy dáng vẻ của Dư Huyền rất vui vẻ trong lòng của mình cũng yên tâm, anh thật lòng chúc phúc cho cô.

Sau đó Dư Huyền lại trở về chỗ ở của Toàn Ti Dạ và Toàn Lịch, từ đó về sau cô chính là đại tiểu thư Toàn Vũ Huyền của nhà họ Toàn, hơn nữa, chú Toàn cũng đã thông báo khắp nơi, ông có một đứa con gái.

Về điểm này Vũ Huyền không có cái nhìn gì, cô cảm thấy những thứ này đều không quan trọng, thật ra thì, hiện tại ở trong lòng của cô người nhà, người yêu, bạn bè là quan trọng nhất.

Bởi vì Vũ Huyền tỉnh dậy, mọi người cũng đều vui mừng lên, bị đè nén nhiều ngày như vậy tâm tình rốt cuộc đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng, dĩ nhiên, vui vẻ nhất chính là Chiêm Nam Huyền, hiện tại Dư Huyền không chỉ có tỉnh dậy, hơn nữa anh còn trở thành người có bạn gái, bây giờ anh phải có bao nhiêu hạnh phúc thì có bấy nhiêu hạnh phúc.

"Mặc Hàn, ngày mai em muốn đi tập đoàn Thượng Quan một chút."

An Dĩ Mạch đi tới phòng làm việc của An Mặc Hàn ngồi ở trên ghế sa lon đối diện An Mặc Hàn nói ra suy nghĩ của mình.

Chuyện tình của Dư Huyền đã giải quyết xong, hiện tại Huyền Huyền cũng đã tỉnh lại, Hàn Ngữ Yên cũng bị đưa vào đồn cảnh sát, trải qua điều tra của cảnh sát Hàn Ngữ Yên bị kêu án ba năm tù có thời hạn.

Mặc dù thời gian không phải quá dài, chỉ là, An Dĩ Mạch biết đây đã là trừng phạt lớn nhất đối với Hàn Ngữ Yên, cô cũng nghĩ Hàn Ngữ Yên trải qua chuyện này có thể đủ tốt để hối cải, hối cải để làm một người mới, thật ra thì, An Dĩ Mạch biết Hàn Ngữ Yên bản tính không xấu, chỉ là khi còn bé cô ta đã trải qua chuyện để cho trong lòng cô ta có ám ảnh, mới có cô ta như bây giờ.

Nghĩ đến Hàn Ngữ Yên lúc nhỏ, An Dĩ Mạch liền nghĩ đến Trần Chí, Trần Chí người này hôm nay vẫn còn nhon nhon ngoài vòng pháp luật, thật ra thì ông ta mới là kẻ bại hoại nhất nên bị bắt đi.

An Dĩ Mạch không hỏi qua An Mặc Hàn bọn họ đem Lục Viêm làm thế nào, nhưng cô nghĩ Lục Viêm cũng sẽ nhận được sự trừng phạt tương ứng với việc mình làm, nhưng không biết chị Nhan biết tình huống của Lục Viêm vẫn còn đau lòng hay không.

Cô nghĩ vậy cũng sẽ không đi, theo cô biết gần đây An Thần Hạo theo đuổi Chiêm Nhan rất ít, hơn nữa, gần đây An Dĩ Kinh cũng ở đây sắp xếp người xem mắt cho An Thần Hạo, chỉ là, nếu như ông ta biết An Thần Hạo hiện tại đang theo đuổi đại tiểu thư Chiêm gia sẽ là cái về mặt gì.

Lại nói chuyện của tập đoàn Thượng Quan, Thượng Quan Hồng bị Thượng Quan Niên giam lỏng ở trong nhà, cô ta cũng không thể tự do ra vào tập đoàn Thượng Quan, An Dĩ Mạch nghĩ, lần này, Thượng Quan Niên thật sự xuống tay rất mạnh.

"Ngày mai anh đi với em."

An Mặc Hàn nói, sau đó lại tiếp tục công việc, An Dĩ Mạch nhìn thấy anh cũng không có nhìn cô, bữu môi.

"An Mặc Hàn, anh biết tình huống của tập đoàn Thượng Quan bây giờ sao?"

An Dĩ Mạch đi tới bên cạnh An Mặc Hàn, ngồi ở trên đùi của anh, đôi tay ôm cổ của anh, đôi mắt lóe sáng hướng về phía anh.

"Em muốn biết?"

An Mặc Hàn nhếch môi, nhìn An Dĩ Mạch một chút, công việc ở trong tay cũng thả xuống, nhưng không có động tác kế tiếp, anh khẽ chau mày với An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch lập tức hiểu, An Mặc Hàn đây là muốn nói điều kiện với cô rồi.

"Đúng vậy, anh cũng đừng nói với em."

An Dĩ Mạch đè thấp giọng nói của mình, tràn đầy sự dụ hoặc, gương mặt xinh đẹp cũng tiến tới gần An Mặc Hàn, cho đến cách An Mặc Hàn 1cm, An Dĩ Mạch ngừng lại.

"Mặc Hàn, anh. . . . . Có nên nói cho em biết hay không."

An Dĩ Mạch lại hỏi một lần, lần này, cô nói mỗi một chữ sẽ đụng đến đôi môi An Mặc Hàn, hơi thở ấm áp làm cho An Mặc Hàn hô hấp trở nên rất nặng, anh nhếch môi, một cái tay dời đến cái móng khâu gọi của An Dĩ Mạch, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Chờ anh vui vẻ, sẽ nói cho em biết."

Sau đó không đợi An Dĩ Mạch phản ứng liền hôn lên miệng cô, bá đạo nhưng không mất đi sự dịu dàng, rất nhanh An Dĩ Mạch thành một bãi nước ảm,

vô lực vùi ở trong ngực An Mặc Hàn, nhưng là, An Mặc Hàn sao có thể dễ dàng thả cô ra như vậy, một cái tay của anh nhẹ nhàng mở ra quần áo của cô, lúc này An Dĩ Mạch chỉ có thể cười đỏ mặt mà dựa vào An Mặc Hàn.

Nhưng là, quần áo đã bị An Mặc Hàn toàn bộ đều cởi xong rồi, cô nghĩ muốn kéo lên đã không kịp nữa, một cái tay An Mặc Hàn đã đưa vào, làm cho An Dĩ Mạch càng thêm xui xở vô lực, chỉ có thể không ngừng lên tiếng rên rỉ.

"Lạnh . . . . ."

Mặc dù trong phòng làm việc nhiệt độ cũng không phải thấp, chỉ là, cứ như vậy bị cởi hết quần áo An Dĩ Mạch vẫn là cảm giác lạnh, An Mặc Hàn nghe được cô nỉ non, ôm lấy cô liền đi ra khỏi phòng làm việc tới trong phòng ngủ, sau đó từ trong phòng ngủ liền truyền đến tiếng gằm nhẹ của người đàn ông và tiếng rên của phụ nữ.

Sau một hồi làm người ta thần hồn điên đảo hô mưa gọi gió xong, cuối cùng An Mặc Hàn mới chịu thảo luận chuyện nghiêm túc với Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch vui ở trên giường, cổ chết cũng bao lấy mình thật chặt, chỉ lộ ra một cái đầu nhìn An Mặc Hàn mặc quần áo.

"An Dữ Kinh lại bắt đầu ra tay, trong thời gian này ông ta biết Thượng Quan Hồng đã không có dùng được, cho nên liền tự mình ra tay, hiện tại, có 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan đã rơi vào trong tay của An Dữ Kinh."

An Mặc Hàn đẹp trai vừa mặc quần áo, vừa nói tình huống gần đây, Sn Dĩ Mạch nhú nhú mày, nghe được tập đoàn Thượng Quan trở thành như vậy, trong lòng của cô có chút lo lắng cho Thượng Quan Niên.

"Lần này còn là lợi dụng Tô Nguyệt ra tay sao?"

An Dĩ Mạch hỏi, lần trước cô gặp Tô Lạc đến bây giờ đã sắp một tuần lễ, cô cũng không biết cô có khuyên được Tô Lạc hay không, cũng không biết Tô Lạc có khuyên Tô Nguyệt hay không, chỉ là nghĩ đến Tô Nguyệt, cô sẽ có chút phiền muộn.

Cô bé này ngoài mặt thật sự là quá đơn giản, nhưng không có nghĩ đến tâm kế của cô ta sâu như vậy, ha ha, nếu như Thượng Quan Hồng biết mình bị người có lòng lợi dụng, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

"Không phải, lần này là chính ông ta ra tay."

An Mặc Hàn lắc đầu một cái, nói, chỉ là, khi An Mặc Hàn nói điều này giống như nét mặt cũng không có một chút gì không ngờ, An Dĩ Mạch biết An Mặc Hàn nhất định là lại nghĩ tới An Dữ Kinh tại sao muốn tự mình ra tay.

"Nhưng mà, An Mặc Hàn, anh nói An Dữ Kinh ông ta rốt cuộc muốn làm gì, thôn tính tập đoàn Thượng Quan sao?"

An Dĩ Mạch hỏi, thầm nghĩ xem ra cô còn chưa phải thích hợp ở trên thương trường nha, cô nghĩ nếu như cô thật sự tiếp nhận tập đoàn Thượng Quan, nếu như An Mặc Hàn không ở bên cạnh cô, cô nhất định qua không được bao lâu sẽ khiến tập đoàn Thượng Quan phá sản, chính là Mạch Duyên châu báu quốc tế cũng là Nam Huyền và Ti Dạ hai người bọn họ đang xử lý, mặc dù cô đã tiếp nhận, nhưng là cô lại rất ít đi, hay là cô đang xem phòng làm việc của mình tương đối tự tại.

"Sẽ phải lập tức có một cuộc đấu thầu, mục tiêu cạnh tranh là mảnh đất trống kinh đô kia, hơn nữa, theo anh được biết, hiện tại mảnh đất trống kia trên cơ sở lại đang tăng lên gấp ba, trước kia tập đoàn Hạo Thiên còn có cái năng lực này đi đấu thầu, chỉ là, hiện tại liên nguy hiểm, cho nên ông ta cũng chỉ có đi đầu tư mua cổ phần của những công ty khác, để cho nâng cao giá trị con người mình, như vậy bề ngoài của ông ta liền có hơn."

Đối với mảnh đất trống kinh đô kia An Mặc Hàn cũng là như thế, hiện tại anh cũng đã bị dọa, thì ra là đất đủ để thành lập một sông bạc so với thành phố A còn lớn hơn, phải biết sông bạc ở thành phố A là sông bạc lớn nhất trên cái thế giới này, mà vốn là An Dữ Kinh muốn mảnh đất kia là vì đột phá kỷ lục, thành lập sông bạc lớn nhất trên thế giới, nhưng mà bây giờ mảnh đất kia rốt cuộc lại ở trên cơ sở tăng gấp ba, như vậy, đối với An Dữ Kinh mà nói đã có thể không chỉ là một sông bạc đơn giản như vậy.

Dĩ nhiên, An Mặc Hàn anh muốn mảnh đất trống này cũng không phải là chơi, đương nhiên anh cũng có kế hoạch của mình, nghĩ tới đây, An Mặc Hàn ngoắc ngoắc khoe môi đẹp mắt, nhìn An Dĩ Mạch một chút vẫn như cũ nằm ở trên giường không có ý định dậy, anh lắc đầu một cái sau đó đi ra ngoài phòng ngủ lấy tài liệu trong phòng làm việc mang vào phòng ngủ, ngồi trước cái bàn duy nhất trừ cái giường.

"Nhưng An Mặc Hàn, như vậy anh còn có lợi thế đi đấu thầu sao?"

Mặc dù cô không có tham gia qua đấu thầu, chỉ là quy tắc bên trong cô vẫn hiểu được, phạm là tham gia đấu thầu biết dùng người điều phải trên tay có chừng đủ lợi thế, cũng chính là phía dưới phải có cũng khá lớn công ty đầy đủ giá trị con người.

Nếu như mảnh đất trống kia so với lớn hơn gấp ba, An Dữ Kinh cũng đã ở thu mua tập đoàn Thượng Quan đề cao tài sản mình, như vậy An Mặc Hàn đầu rồi, giá trị con người của anh đủ đi đấu thầu sao?

"Em yên tâm, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu tính giá trị con người của anh không đủ, không phải còn có em sao, nhưng chúng ta là vợ chồng."

Khi An Mặc Hàn nói câu nói này xoay người ở trên môi An Dĩ Mạch hôn một cái, sau đó lại tiếp tục công việc, ngược lại khi An Dĩ Mạch đang nghe An Mặc Hàn nói bọn họ là vợ chồng, mặt của cô trắng xanh đỏ.

Mặc dù bọn họ ở bên nhau đã lâu như vậy, hơn nữa, không lâu sau nữa bọn họ sẽ phải đính hôn, An Dĩ Mạch vẫn cảm giác có chút không thực tế, thật

ra thì, từ khi bắt đầu cùng An Mặc Hàn ở chung một chỗ, trong lòng của cô cũng không có khát vọng mình có thể gả cho An Mặc Hàn, bởi vì cô biết đây là không thể nào, cho nên căn bản cô cũng không dám đi suy nghĩ đến điều này.

Hoặc là nói, cho tới bây giờ cô đều không có nghĩ qua mình có một ngày sẽ lập gia đình, chỉ là, mới vừa nghe được An Mặc Hàn nói như vậy, lòng của cô đột nhiên thật khản trương, thì ra là nàng thật sự sắp trở thành vợ của An Mặc Hàn.

"Thế nào?"

Không có nghe được An Dĩ Mạch nói chuyện, An Mặc Hàn để công việc trong tay xuống có chút bận tâm nhìn An Dĩ Mạch, thấy cô đang suy nghĩ việc của mình, thái độ cũng ở đây thay đổi, anh đã không nhận được hỏi cô.

"Há? Đúng rồi, An Mặc Hàn, chuyện đính hôn của hai chúng ta giống như cũng không hỏi qua ai, cũng không biết Phí Mạn chuẩn bị như thế nào?"

An Dĩ Mạch nghĩ, thật ra thì giấc mộng của cô chính là có một ngày mình có thể mặc vào áo cưới màu trắng tinh sau đó gả cho người mình yêu mến, nhưng nghĩ đến người khác nói đính hôn là không thể mặc áo cưới trắng, An Dĩ Mạch vênh lên cái miệng nhỏ của mình, tràn đầy uất ức.

Thấy An Dĩ Mạch như vậy, An Mặc Hàn mê hoặc, sao đột nhiên liền bộ mặt uất ức như vậy đây?

"Em hãy yên tâm đi, Phí Mạn sẽ xử lý tốt, ngược lại em, nghĩ gì thế, như thế nào khuôn mặt sẽ uất ức."

An Mặc Hàn không có nói cho An Dĩ Mạch thật ra thì trừ Phí Mạn, còn có Lillian cũng ở đây trợ giúp chuẩn bị công việc đính hôn của bọn họ, hơn nữa, mỗi ngày anh cũng đều sẽ đi hỏi thăm tiến trình, hơn nữa mình thiết kế một ít đồ vật, dù sao đây là nghi thức đính hôn của anh và Dĩ Mạch, anh đã từng nói anh muốn cho An Dĩ Mạch một hôn lễ thịnh đại nhất, anh sẽ nói được là làm được, cho nên Phí Mạn chuẩn bị mỗi một chuyện thật ra đều qua tay của anh.

"An Mặc Hàn, em đột nhiên nhớ tới, đến ngày đó em đều không thể mặc áo cưới màu trắng." An Dĩ Mạch bĩu môi, bắt mắt trong lòng.

An Mặc Hàn nghe được An Dĩ Mạch nói như vậy nhất thời có chút bất đắc dĩ cười, thật ra thì anh có thể nói anh chuẩn bị cho cô một kinh hi chứ sao.

"Không có việc gì, ngày đó chúng ta sẽ mặc áo cưới màu trắng, ai dám nói gì."

Nghe An Mặc Hàn nói lời bá đạo như thế, An Dĩ Mạch nhất thời khói mù trong lòng biến mất, vui vẻ cười, cười giống như là một đứa bé.

"An Mặc Hàn, ngày mai anh thật muốn theo em cùng đi tập đoàn Thượng Quan sao?"

Mới vừa để xuống một tiểu nhạc đệm, An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn hai người lại trở về vấn đề chính.

"Ừ, anh không yên lòng em đi một mình."

"Thật ra thì tự em có thể, nếu em đã quyết định phải cùng anh kẻ vai chiến đấu rồi, anh không thể luôn bảo vệ em, biết không, anh hãy yên tâm đi, nếu như có việc gì em sẽ thông báo cho anh đầu tiên, cho nên ngày mai anh cũng không cần đi, được không?"

An Dĩ Mạch tràn đầy mong đợi nhìn An Mặc Hàn, An Mặc Hàn đưa tay cung chiều xoa xoa mái tóc của cô, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái, được An Mặc Hàn đồng ý, An Dĩ Mạch cười càng thêm vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Editor: Xám

Ngày hôm sau An Mặc Hàn ngay cả muốn đưa An Dĩ Mạch đến tập đoàn Thượng Quan cũng không có thời gian, bởi lẽ, Toàn Ti Dạ nói với An Mặc Hàn Lục Viêm đã được An Dĩ Kinh đưa đi, sau đó, hai người Toàn Ti Dạ và An Mặc Hàn đã đến văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Hạo Thiên, tại đó, An Dĩ Kinh đã chờ bọn họ rất lâu rồi.

"Thiếu gia, Toàn thiếu gia."

Chú Trần cung kính đứng ở cửa văn phòng, An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ gật gật đầu với ông, sau đó, chú Trần đã mở cửa văn phòng ra, để hai người Toàn Ti Dạ và An Mặc Hàn đi vào.

Sau khi An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ tiến vào đã nhìn thấy Lục Viêm đang đứng phía sau An Dữ Kinh, An Dữ Kinh ngồi trên ghế, trong tay kẹp một điều xì-gà.

"Ngồi đi."

An Dữ Kinh nhìn thấy hai người bọn họ thì mỉm cười, sau đó tỏ ý mời hai người bọn họ ngồi xuống, đồng thời ra hiệu cho Lục Viêm bưng cà phê cho hai người bọn họ, Lục Viêm lúc này hoàn toàn đặt mình nằm ngoài câu chuyện, tựa như anh ta hoàn toàn không có suy nghĩ, chỉ nhìn bọn họ với vẻ lạnh như băng, sau đó máy móc làm chuyện An Dữ Kinh dặn dò.

"Tổng giám đốc An."

An Mặc Hàn không mở miệng nói chuyện, là Toàn Ti Dạ mở miệng trước, bởi vì Toàn Ti Dạ biết An Mặc Hàn tuyệt đối sẽ không mở miệng trước khi An Dữ Kinh nói chuyện chính.

Toàn Ti Dạ nhìn Lục Viêm, trên khuôn mặt anh ta vẫn còn vết thương chưa khép miệng, Toàn Ti Dạ cười, Toàn Ti Dạ anh không thể không thừa nhận bản lĩnh của Lục Viêm, người của anh đã giày vò anh ta nhiều ngày như vậy, anh ta vẫn kiên trì chống đỡ, thậm chí còn có thể hợp tác với người của An Dữ Kinh chạy thoát khỏi tay anh.

Phải biết rằng, Lục Viêm là người đầu tiên có thể chạy thoát khỏi tay Toàn Ti Dạ anh, xem ra An Dữ Kinh cũng thật sự rất xem trọng Lục Viêm, chỉ là, không biết ông ta đã nhìn trúng năng lực của Lục Viêm, hay là thứ gì khác? Toàn Ti Dạ cười lạnh lùng với Lục Viêm, trong ý cười mang theo vẻ châm chọc.

"Toàn thiếu gia, nghe đại danh đã lâu, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, cậu còn ưu tú hơn ba cậu nhiều."

"Hừ, cảm ơn."

Sau đó hai người đều không nói thêm gì nữa, cuối cùng An Dữ Kinh nhìn An Mặc Hàn, vẫn mở miệng trước.

"Mặc Hàn, mục đích hôm nay chủ gọi cháu đến đây, chắc hẳn cháu biết."

An Mặc Hàn nghe thấy lời của ông ta thì cười lạnh lùng, sau đó uống một ngụm cà phê, lúc này mới bắt đầu nói chuyện.

"Chú à người chú cũng đã cứu ra rồi, không biết còn có yêu cầu gì với Mặc Hàn."

An Mặc Hàn lạnh lùng nhìn Lục Viêm đứng thẳng tắp phía sau An Dữ Kinh một cái, sau đó mới nhìn về phía An Dữ Kinh.

"Mặc Hàn, chuyện của Lục Viêm quả thực là không đúng, chủ thay cậu ta xin lỗi cháu, có điều, mục đích hôm nay chủ gọi cháu tới đây không chỉ là vì chuyện con con đó, chắc hẳn giữa chúng ta còn có chuyện lớn, phải không?"

An Dữ Kinh tựa nửa người lên ghế, sau đó hút một hơi xì-gà.

"Ha ha, chú, chuyện cạnh tranh của chúng ta để sau hẵng nói, kế tiếp chúng ta hãy nói về chuyện của anh Lục Viêm, tôi nghĩ, hẳn là chú không nên xin lỗi tôi chuyện đó, người chú nên nói xin lỗi chính là Toàn thiếu gia."

Sau khi An Mặc Hàn nói như vậy, An Dữ Kinh nhú mày, sau đó nhìn Lục Viêm một cái, Lục Viêm vẫn không có bất cứ biểu cảm nào, tiếp đó An Dữ Kinh lại cười.

"Ha ha, đúng rồi, tôi lại quên mất, Toàn thiếu gia là anh trai của Dư Huyền tiểu thư, Toàn thiếu gia, An mỗ xin lỗi cậu ở đây là chưa phải phép, sau này tôi sẽ cho người mang quà đến nhận lỗi với Toàn tiểu thư và Toàn tiên sinh."

Sau khi nghe xong Toàn Ti Dạ nhếch môi, anh sẽ không tin An Dữ Kinh thật lòng muốn xin lỗi anh, có điều, nếu như ông ta đã nói như vậy rồi, vậy thì anh cũng không thể không cho ông ta thể diện.

"Tổng giám đốc An đã nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, chuyện đó anh Lục cũng đã nhận trừng phạt, tôi nghĩ, hẳn là em gái tôi cũng sẽ nể mặt tổng giám đốc An mà tha thứ cho anh Lục."

Mặc dù Toàn Ti Dạ nói như vậy, song tức giận đối với Lục Viêm trong lòng anh lại không giảm đi chút nào, có điều, anh biết giai đoạn hiện giờ không thể đối phó với Lục Viêm, nhưng Lục Viêm cũng không thể liên tục ở bên cạnh An Dữ Kinh, dù thế nào anh cũng sẽ có cơ hội.

"Toàn thiếu gia thật đúng là hiểu rõ đại nghĩa."

"Ha ha ha..."

"Tổng giám đốc An, nếu không có chuyện gì, chúng tôi xin đi trước."

An Mặc Hàn không nói gì, chỉ ra hiệu cho Toàn Ti Dạ một cái, sau đó Toàn Ti Dạ đã hiểu rõ ý tứ của An Mặc Hàn. Toàn Ti Dạ vừa nói như vậy, An Dữ Kinh nhú mày rồi nhìn Lục Viêm một cái, Lục Viêm gật đầu, sau đó, An Dữ Kinh tiếp tục nhìn về phía An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ, có điều, bọn họ không biết mặc dù trao đổi giữa bọn họ vô cùng bí ẩn, nhưng lại không thoát khỏi mắt An Mặc Hàn.

An Mặc Hàn cau hàng lông mày ưa nhìn, trong lòng nghĩ đến chuyện hôm nay An Dữ Kinh gọi anh đến, sau đó trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an.

"Chúng tôi đi trước."

An Mặc Hàn kéo Toàn Ti Dạ dậy, hai người lập tức đi ra khỏi văn phòng của An Dữ Kinh, chú Trần thấy dáng vẻ vội vội vàng vàng của bọn họ thì có chút nghi hoặc, đang định đi xem xem An Dữ Kinh thế nào, từ văn phòng đã truyền đến giọng nói của An Dữ Kinh và Lục Viêm.

"Chuyện thế nào rồi?" An Dữ Kinh hỏi, giọng nói cực kỳ trầm thấp, trong nháy mắt chú Trần đã ngừng bước.

"Tổng giám đốc yên tâm, tôi đã nhận được tin tức, đã bắt được An Dĩ Mạch rồi."

Trong giọng nói của Lục Viêm tràn đầy vẻ cung kính, chú Trần nghe đến đó thì nhủ mảy, định tiến vào, có điều vẫn không vào, ông thở dài một hơi, cuối cùng vẫn rời khỏi cửa văn phòng.

"Tổng giám đốc không sợ chú Trần sẽ nói cho An Mặc Hàn sao?"

Sau khi chú Trần đi, Lục Viêm nhìn ra bên ngoài cửa, sau đó nói với An Dữ Kinh.

An Dữ Kinh cười, sau đó lắc đầu.

"Lão Trần sẽ không làm vậy, ông ta biết chừng mực, ông ta có thể sẽ nói cho An Mặc Hàn một vài chuyện nhỏ, có điều, ông ta vẫn biết ai là chủ nhân của ông ta."

An Dữ Kinh tin tưởng chú Trần, không, theo lời Lục Viêm là An Dữ Kinh cực kỳ cực kỳ tin tưởng chú Trần, mặc dù An Dữ Kinh biết có rất nhiều chuyện chú Trần đều nói cho An Mặc Hàn, có điều, trước giờ An Dữ Kinh chưa từng trách ông, cũng không tức giận với ông, đây là điều Lục Viêm hoàn toàn không hiểu nổi, có điều, anh ta nghĩ hẳn là giữa chú Trần và An Dữ Kinh có một vài chuyện cũ, mới có thể khiến An Dữ Kinh tin tưởng chú Trần như hiện giờ.

Quả nhiên, như An Dữ Kinh nói, chú Trần không nói cho An Mặc Hàn chuyện này, có điều An Mặc Hàn lại tự mình điều tra được.

Sau khi đi ra khỏi tập đoàn Hạo Thiên, trong lòng An Mặc Hàn đã có một loại dự cảm không lành, anh cau mày, trong lòng đang nghĩ gì đó.

"Mặc Hàn, sao vậy, sắc mặt cậu không tốt."

An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ ngồi vào xe, Toàn Ti Dạ vừa lái xe vừa hỏi An Mặc Hàn, An Mặc Hàn lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, có điều, An Dữ Kinh không thể để chúng ta đi dễ dàng như vậy, trừ phi ông ta đã đạt được mục đích của mình."

An Mặc Hàn phân tích như vậy, sau đó mắt anh đột nhiên sáng lên, giống như đã nghĩ ra điều gì, cuối cùng, có chút căng thẳng bấm điện thoại gọi An Dĩ Mạch.

Sau một hồi lâu, cuối cùng đầu bên kia điện thoại đã truyền đến một giọng nói, có điều lại không phải là giọng của An Dĩ Mạch, sắc mặt An Mặc Hàn lập tức trở nên u ám, Toàn Ti Dạ cũng đã phát hiện ra vẻ bất thường của An Mặc Hàn, anh lập tức mở chức năng theo dõi tín hiệu trong xe, quay đầu lại phóng thật nhanh.

"Anh muốn gì?"

An Mặc Hàn vừa nghe thấy bên kia là giọng nói của một người đàn ông thì đã biết anh bị An Dữ Kinh tính kế, quả nhiên, sau khi anh nói câu đó, chủ nhân bên kia điện thoại bèn cười, sau đó không nói gì, đã cúp điện thoại.

"Sao rồi?"

Toàn Ti Dạ hỏi, cả người An Mặc Hàn từ trên xuống dưới đều là luồng khí lạnh băng, anh sầm mặt nói: "Xem ra An Dữ Kinh vẫn chưa đến nơi, tra được địa chỉ chưa? Chúng ta nhất định phải đến đó trước An Dữ Kinh."

"Không thành vấn đề."

Toàn Ti Dạ cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, hai người khiến nhiệt độ trong xe tưởng chừng đã giảm xuống mức thấp nhất.

Khi đến được khu phức tạp giam giữ An Dĩ Mạch, ở đó An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ đã nhìn thấy An Thần Hạo đang lén lút quan sát tình hình bên trong.

"Thần Hạo..."

An Mặc Hàn đi đến sau lưng An Thần Hạo, vỗ vai cậu, dọa An Thần Hạo nhảy dựng lên, có điều khi nhìn thấy là An Mặc Hàn, An Thần Hạo lập tức thờ phào một hơi, sau đó lo lắng trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

"Anh, cuối cùng anh đã tới rồi, chị Dĩ Mạch..."

An Thần Hạo chỉ vào bên trong, mặc dù không nhìn được gì, có điều An Mặc Hàn biết An Dĩ Mạch đang ở bên trong.

"Thần Hạo, sao em biết mà đến đây."

An Mặc Hàn hỏi, chắc hẳn An Thần Hạo sẽ không biết mà đến đây, chắc hẳn cậu cũng sẽ không biết kế hoạch của An Dĩ Kinh, chắc hẳn Dĩ Mạch đã bị bắt đi trên đường đến nhà Thượng Quan.

"Em đến nhà Thượng Quan tìm Tô Lạc, sau đó trên đường nhìn thấy xe của chị Dĩ Mạch, đang định đến chào hỏi chị ấy, đột nhiên một đám người đến bắt chị Dĩ Mạch lên một chiếc xe, sau đó em đã đi theo, vốn định gọi điện thoại cho anh, nhưng em mới phát hiện ra điện thoại em hết pin."

An Thần Hạo nói đến đây thì cực kỳ tự trách, cậu đã thấy tận mắt An Dĩ Mạch bị bắt lên xe.

"Không sao, em không cần tự trách, không phải anh đã đến rồi sao, em hãy nói cho anh biết tình hình bên trong."

An Mặc Hàn an ủi An Thần Hạo, Thần Hạo vẫn chỉ là một đứa trẻ, lại thêm từ trước đến giờ chưa từng trải qua chuyện thế này, cậu ấy có thể làm như vậy, không đánh rần động cỏ đã là xử lý rất tốt rồi.

Thấy An Mặc Hàn không có ý trách cậu, An Thần Hạo lập tức yên tâm, sau đó nói ra tất cả tình hình bên trong mà cậu biết.

"Bên trong tổng cộng có bốn người, bọn họ chỉ đưa chị Dĩ Mạch đến đây, chắc hẳn chưa làm gì chị ấy, có điều, em xem bộ dạng của bọn chúng giống như đang chờ ai đó?"

Sau khi An Thần Hạo phân tích như vậy, An Mặc Hàn và Toàn Ti Dạ đều cười tán thưởng, điều này khiến An Thần Hạo có chút khó hiểu.

"Anh, hai người cười gì vậy?"

"Không có gì, có điều, em nói rất đúng, quả thực bọn chúng đang tìm ai đó."

Lúc An Mặc Hàn nói vậy khóe môi cong lên thành nụ cười lạnh lùng, nhìn thấy An Mặc Hàn cười như vậy, trong lòng An Thần Hạo khẽ run lên một cái, sau đó trong đầu lóe lên hình ảnh của một người, trong lòng nghĩ sẽ không phải là người cậu đang nghĩ chứ.

"Anh... Người đó..."

Khi An Thần Hạo đang định nói người đó có phải ba của cậu không, bên kia, An Dĩ Kinh, chú Trần và Lục Viêm đã đi đến, ba người An Mặc Hàn nhanh chóng ẩn nấp, thấy đám An Dĩ Kinh đi đến, sau đó ba người bọn họ cũng từ từ đi vào theo.

Lúc này An Thần Hạo đã không biết nên nói gì, thì ra, người bắt chị Dĩ Mạch đến đây thực sự là ba cậu, vậy thì, tất cả đều đã thông suốt rồi, ba cậu đến đây chỉ là vì 15% cổ phần tập đoàn quốc tế Mặc Mạch trong tay chị Dĩ Mạch.

Nghĩ tới đây, trong lòng An Thần Hạo có chút thất vọng với ba cậu, mặc dù cậu biết hết những chuyện ba làm, nhưng những chuyện đó cậu chỉ nghe người khác nói, từ trước đến giờ cậu chưa từng tận mắt chứng kiến, có điều lần này cậu thật sự bị ba cậu làm tổn thương rồi.

Cậu suy nghĩ phức tạp đi theo phía sau An Mặc Hàn, trong lòng nghĩ đến điều kiện trước đây nói với An Mặc Hàn, nói nếu như có một ngày anh Mặc Hàn thật sự đối đầu với ba cậu, cậu muốn anh Mặc Hàn giữ lại cho ba mình một cái mạng, cậu nghĩ lúc đó anh Mặc Hàn rất không muốn đồng ý, trước đây cậu còn có thể tin trong lòng rằng ba vô tội, những chuyện đó đều không phải do ông làm, nhưng, bây giờ, cậu tận mắt nhìn thấy, cậu thật sự không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào.

Ba người ẩn mình trong chỗ tối, nhìn đám An Dĩ Kinh nói điều kiện với An Dĩ Mạch, An Mặc Hàn muốn đi thẳng đến, mặc dù không nhìn thấy trên người An Dĩ Mạch có vết thương, có điều anh vẫn không yên tâm, song anh lại bị Toàn Ti Dạ kéo lại, Toàn Ti Dạ lắc đầu với anh, lúc này An Mặc Hàn mới bỏ ý định tiến lên, có điều, đôi mắt lại âm u đến đáng sợ.

"Thật sự không ngờ chú lại gặp Dĩ Mạch ở một nơi thế này."

An Dĩ Mạch đứng dậy nhìn xung quanh khu phế tích, dường như rất ung dung, không căng thẳng chút nào.

"Dĩ Mạch, cháu là người thông minh, chắc hẳn hiểu vì sao chú tìm cháu."

An Dĩ Kinh vào thẳng vấn đề chính, trao đổi với An Dĩ Mạch, ông ta biết không thể lãng phí thời gian, bằng không đoán chừng An Mặc Hàn đã sắp đến rồi, với sự thông minh của An Mặc Hàn, chắc hẳn rất nhanh sẽ phát hiện ra huyền cơ phía trong.

"Không sai, tôi biết mục đích của ngài, có điều, rất xin lỗi, tôi không muốn cho ngài."

An Dĩ Mạch lại ngồi xuống một lần nữa, sau đó đối diện với An Dĩ Kinh, trong đó có vẻ trào phúng và căm hận nồng đậm, không sai, cô hận An Dĩ Kinh, bởi vì nếu như không có An Dĩ Kinh ba và mẹ cô đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ba cũng sẽ không đến nỗi đến bây giờ vẫn hôn mê trên giường, Mặc Hàn cũng sẽ không chịu khổ nhiều năm như vậy, mà tất cả những điều đó, đều do An Dĩ Kinh tạo thành.

"Dĩ Mạch, hôm nay chú đưa cháu đến đây, đã nắm chắc sẽ lấy được đồ trên tay cháu, chú không có nhiều thời gian thương lượng với cháu như vậy, bây

giờ, ký tên, sau đó chú thả cháu đi."

Sau khi An Dữ Kinh nói xong ra hiệu cho chú Trần một cái, sau đó chú Trần giao một bản tài liệu cho An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch cầm lên đọc thử, phía trên viết mấy chữ Đơn chuyển nhượng cổ phần.

An Dĩ Mạch cười lạnh lùng, sau đó vớt tài liệu sang bên cạnh, hoàn toàn không nhìn biểu cảm u ám của An Dữ Kinh.

"An Dĩ Mạch... Ký tên..."

"An Dữ Kinh, chú nói xem, chú đã có tập đoàn Hạo Thiên, hiện giờ, chú đã thu mua được 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, trở thành cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Thượng Quan, không chỉ như vậy, trong tay chú còn có 20% cổ phần của Tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, tôi muốn hỏi một chút, vì sao chú tham lam như vậy?"

An Dĩ Mạch lên tiếng chất vấn An Dữ Kinh, cô nói mỗi một câu sắc mặt của ông ta lại lạnh đi một phần, cô nghĩ An Dữ Kinh thật sự đã quá tham lam rồi, có điều, bình thường người tham lam như vậy đến cuối cùng sẽ mất hết tất cả, cô sẽ chờ, chờ đến một ngày, An Dữ Kinh biến thành kẻ hai bàn tay trắng.

"Hừ, cô cũng biết không ít."

An Dữ Kinh hừ lạnh, trên mặt đã không còn sắc mặt hòa nhã khi vừa gặp An Dĩ Mạch nữa, nếu như An Dĩ Mạch đã vạch trần tất cả mọi thứ của ông ta, vậy thì ông ta cũng không cần nói chuyện ôn hòa với cô nữa.

"Cũng như nhau thôi, chẳng phải chú cũng đã tra ra 15% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch kia đang ở trong tay tôi sao? Có điều, An Dữ Kinh, tôi không thể không nói, chú thật sự đã quá tham lam rồi, lẽ nào chú không sợ một ngày nào đó báo ứng của chú sẽ đến sao? Chú tính kế anh trai của mình, muốn độc chiếm công ty của anh trai, và cả tư tưởng biến thái muốn có được chị dâu của mình, ám hại cháu trai của mình, chú làm ra nhiều chuyện trái với lương tâm như vậy, lẽ nào chú không sợ báo ứng sao?"

An Dĩ Mạch nói ra chân tướng năm xưa, cô nói từng chút một, trái tim lại đau thêm một phần, hiện giờ, An Dữ Triết vẫn chưa tỉnh, nhưng An Dữ Kinh lại có thể có được nhiều như vậy, có lúc, An Dĩ Mạch thật sự cảm thấy trời cao không công bằng biết bao.

"Cô biết quá nhiều rồi."

An Dữ Kinh nhìn đáng vẻ quật cường của An Dĩ Mạch lạnh lùng nói, lúc ông ta nói đã ra hiệu cho Trần Chí đứng phía sau An Dĩ Mạch, bảo ông ta ra tay, bên phía Trần Chí đang định ra tay, lại bị An Dĩ Mạch phát hiện ra chạy đi, hiện giờ An Dĩ Mạch đã chạy đến sau lưng chú Trần.

Mặc dù chú Trần nghe An Dữ Kinh, có điều, An Dĩ Mạch biết chú Trần sẽ không làm hại cô, quả nhiên, bảo vệ An Dĩ Mạch ở phía sau, chú Trần nhìn về phía An Dữ Kinh.

"Lão gia, Dĩ Mạch tiểu thư là một cô gái, chẳng phải ngài đã đồng ý với tôi sẽ không làm tổn thương Dĩ Mạch tiểu thư sao?"

Sau khi chú Trần nói vậy đã trừng mắt nhìn Trần Chí vừa mới muốn ra tay với An Dĩ Mạch, bên kia, sau khi nghe thấy lời chú Trần, An Dữ Kinh lạnh lùng hừ một câu, sau đó nhìn thời gian một chút, cuối cùng suy nghĩ gì đó một lát rồi rời đi cùng Lục Viêm, trước khi đi đã giao An Dĩ Mạch cho chú Trần.

Sau khi An Dữ Kinh đi An Mặc Hàn cau mày, tiếp đó ra hiệu cho Toàn Ti Dạ, Toàn Ti Dạ gật gật đầu, cuối cùng đã đi theo.

An Dữ Kinh lại chịu bỏ qua 15% cổ tay trong tay An Dĩ Mạch, điều đó chứng tỏ hiện giờ trong tay ông ta có chuyện quan trọng hơn, vậy nên, An Mặc Hàn đã bảo Toàn Ti Dạ đi theo.

Ngay sau khi Toàn Ti Dạ rời đi, An Mặc Hàn đã ra hiệu cho An Thần Hạo báo cảnh sát, nếu như An Dữ Kinh đã rời đi, chỉ còn lại đám người Trần Chí, đương nhiên anh sẽ tổng bọn họ đến cục cảnh sát, hơn nữa, chuyện năm xưa An Mặc Hàn đã thu thập rất nhiều chứng cứ đều chỉ về phía Trần Chí, lần này, Trần Chí tuyệt đối chạy không thoát nữa.

"Chú Trần, đừng khiến chúng tôi khó xử, lão gia căn dặn phải làm An tiểu thư ký tên."

Trần Chí bước từng bước đến gần An Dĩ Mạch và chú Trần, chú Trần bảo vệ An Dĩ Mạch, cười lạnh lùng với Trần Chí.

"Vậy cũng phải xem cậu có bản lĩnh đó không, Trần Chí, cậu chỉ là một con chó mà lão gia nuôi, Dĩ Mạch tiểu thư lại là tiểu thư của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, cậu không có tư cách chọc vào Dĩ Mạch tiểu thư, bây giờ dẫn người của cậu rời khỏi đây đi."

"Chú..."

Chú Trần cũng đã theo An Dữ Kinh vào nam ra bắc, cho nên, sự uy nghiêm của ông vẫn còn.

"Chú Trần, chú đừng ý vào tín nhiệm của lão gia với chú để bảo vệ An tiểu thư như vậy, lão gia sẽ không đồng ý đâu, chú Trần vẫn nên giao An tiểu thư cho chúng tôi đi."

Trần Chí nói xong đã muốn bước lên kéo An Dĩ Mạch, nhưng vẫn bị chú Trần ngăn cản, chú Trần tức giận nhìn bốn người Trần Chí, rõ ràng bọn họ

đang muốn ức hiếp Dĩ Mạch tiểu thư, trong ánh mắt bọn họ nhìn An Dĩ Mạch phát ra ánh sáng mê đắm, nhưng không thể thoát khỏi mắt chú Trần.

"Giao cho các người, các người muốn làm gì đây?"

Một giọng nói u ám đột ngột vang lên, mấy người Trần Chí nghe thấy giống như tiếng của tử thần truyền tới từ địa ngục, trái tim bọn họ đều run lên vì âm thanh này, cuối cùng mới chậm chạp mà có chút run rẩy nhìn về phía chủ nhân của giọng nói.

Lúc này An Mặc Hàn giống như thiên thần đè tất cả mọi người ở dưới chân anh, anh lạnh lùng nhìn đám người bọn Trần Chí một cái, sau đó đi thẳng đến bên cạnh Dĩ Mạch, gật đầu với chú Trần, ôm lấy An Dĩ Mạch.

"Không sao chứ?"

Anh dịu dàng hỏi, rõ ràng vừa rồi còn giống như tử thần, bây giờ lại là một người đàn ông dịu dàng đến tận cùng, không biết vì sao, đám người Trần Chí cảm nhận được luồng khí lạnh buốt phát ra từ người An Mặc Hàn, bọn họ đều cảm thấy sắp hít thở không thông, trong lòng từng người đều muốn chạy thật nhanh.

"Muốn chạy sao?"

An Mặc Hàn nhìn thấy An Dĩ Mạch thật sự không sao, lúc này mới buông cô ra, nhìn đám Trần Chí trước mặt, nhếch môi lên trong đôi mắt đào hoa mê người đều là ý cười, có điều, đám người Trần Chí lại thấy cực kỳ đáng sợ, người đàn ông này chính là một con sói, bọn họ biết, hôm nay có người đàn ông này ở đây, bọn họ sẽ trở thành con mồi của người đàn ông này, mấy người bọn họ có chút sợ hãi lùi về sau, thế nhưng, sau lưng bọn họ lại truyền đến giọng nói giống với An Mặc Hàn.

"Các người chạy không thoát đâu."

An Thần Hạo đứng sau lưng bọn họ lạnh lùng cười, tràn ngập vẻ khát máu, dáng dấp của cậu vốn dĩ rất giống An Mặc Hàn, lại thêm nụ cười như vậy, Trần Chí cảm thấy cậu và An Mặc Hàn là cùng một người, khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Một An Mặc Hàn đã đủ đáng sợ rồi, sau đó, lại thêm một An Thần Hạo nữa, lúc này bọn họ cảm thấy mình đã là người chết.

"Các người là... ai?"

Mấy người đám Trần Chí chưa từng gặp An Mặc Hàn và An Thần Hạo, cho nên, bọn họ không nhận ra An Mặc Hàn và An Thần Hạo.

"Trần Chí, ông có còn nhớ ba năm trước sau khi ông dựng ra một vụ tai nạn xe cộ, ông trốn ra nước ngoài đã gặp phải một cuộc ám sát?"

An Mặc Hàn lấy súng lục trong túi ra nghịch trong tay, trên mặt có nụ cười tà mị khát máu.

Được An Mặc Hàn nhắc nhở như vậy, trong nháy mắt trông mắt nhìn An Mặc Hàn của Trần Chí đã trợn ra rất lớn, nhưng còn chưa mở miệng, súng của An Mặc Hàn đã nổ trước.

"Đoàng!"

"A..."

Ngón tay Trần Chí bị An Mặc Hàn bắn rụng, máu chảy ròng ròng, ông ta cũng đã đau đến mức sắp không đứng nổi nữa, ba người còn lại nhìn thấy kỹ thuật bắn súng của An Mặc Hàn chuẩn xác như vậy, lập tức cũng sợ hãi theo.

"Tôi nói rồi, có một ngày tôi sẽ đến tìm ông."

An Mặc Hàn thấp giọng nói bên tai Trần Chí giống như đến từ địa ngục, còn chưa chờ Trần Chí nói gì, An Mặc Hàn lại bắn một phát súng, lần này, bắn lên đùi Trần Chí.

Sau đó An Mặc Hàn ngay đến nhìn cũng không thèm, đưa mấy người An Dĩ Mạch An Thần Hạo chú Trần đi ra từ phía sau khu phế tích, mà Trần Chí, An Mặc Hàn biết một lát nữa chắc chắn cảnh sát sẽ đưa bọn họ đi, về phía anh, anh cũng đã bảo Ferman chuyển chứng cứ anh từng điều tra được đến cục cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chí Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Editor: Xám

Tin tức An Mặc Hàn đưa An Dĩ Mạch đi rất nhanh đã truyền đến tai An Dữ Kinh, An Dữ Kinh chỉ cười, không nói gì, bởi vì ông ta biết người của An Mặc Hàn rất nhanh sẽ tìm được An Dĩ Mạch. Có điều, vào lúc nghe nói An Mặc Hàn cũng đã thuận tiện giải quyết Trần Chí, sắc mặt An Dữ Kinh đã âm u hơn một chút, nhưng cũng không nói gì. Chỉ là, Lục Viêm ở phía sau An Dữ Kinh lại biết An Dữ Kinh đã tức giận rồi, mặc dù Trần Chí chỉ là một công cụ của An Dữ Kinh mà thôi, nhưng ông ta đã giúp An Dữ Kinh làm rất nhiều chuyện, hơn nữa vốn dĩ An Dữ Kinh cho rằng Trần Chí có thể chạy thoát, nhưng không ngờ lại khiến ông ta thất vọng rồi.

Có điều tạm thời ông ta cũng không có tâm trạng để quản chuyện của Trần Chí, bởi vì ông ta còn có một chuyện quan trọng phải làm, nghĩ đến đây, An Dữ Kinh ra lệnh cho Lục Viêm tăng tốc độ xe, ông ta tin rằng, lần này không có Thượng Quan Niên, tập đoàn Thượng Quan nhất định sẽ rơi vào tay ông ta. Bên này, mấy người An Mặc Hàn cũng đã ngồi lên xe bắt đầu liên lạc với Toàn Ti Dạ vẫn luôn đi theo phía sau An Dữ Kinh, An Mặc Hàn nghĩ đến biểu cảm lúc rời đi của An Dữ Kinh, trong lòng anh có dự cảm không lành.

"Ti Dạ, thế nào rồi?"

"Xe của An Dữ Kinh đang đi về phía tập đoàn Thượng Quan."

Toàn Ti Dạ nhìn xe của An Dữ Kinh ở phía trước, nhú mày, có điều, lại không nghĩ ra An Dữ Kinh muốn làm gì, lúc này ông ta đến tập đoàn Thượng Quan làm gì?

"Tôi biết rồi, bọn tôi cũng đến ngay."

Mặc dù An Mặc Hàn không biết An Dữ Kinh muốn làm gì, có điều, anh cảm thấy mục đích của An Dữ Kinh không đơn giản, lúc này ông ta đến tập đoàn Thượng Quan nhất định là có mục đích khác.

"Mặc Hàn, thế nào rồi, Ti Dạ nói gì?"

An Dĩ Mạch lo lắng hỏi An Mặc Hàn, không biết vì sao, cô đột nhiên nghĩ đến Thượng Quan Niên, cô có chút lo lắng, mặc dù cô chưa từng gọi Thượng Quan Niên là ba, song, trong lòng cô đã tiếp nhận Thượng Quan Niên, đó là ba cô, cô thật sự lo lắng.

Bên này, An Thần Hạo cũng liên tục hỏi dò chú Trần hành động của An Dữ Kinh, nhưng chú Trần lại im lặng không đáp, bọn họ rất tức giận, nhưng lại không thể làm gì chú Trần.

Bọn họ biết chú Trần có nguyên tắc của mình, mặc dù có một số chuyện chú Trần sẽ nói cho bọn họ, có điều cũng không có nghĩa chú Trần sẽ làm chuyện có hại cho An Dữ Kinh.

"An Dữ Kinh đã đến tập đoàn Thượng Quan, anh nghĩ chắc hẳn tập đoàn Thượng Quan đã xảy ra chuyện rồi, có điều An Dữ Kinh không thể tới đó nhanh như vậy, hơn nữa, chắc hẳn tất cả những chuyện này cũng do An Dữ Kinh tự tay thiết kế."

An Mặc Hàn vừa lái xe, vừa nói ra suy đoán của mình, có điều, sau khi anh nói như vậy An Thần Hạo đã nhìn thấy trong mắt chú Trần thoáng hiện chút tán thưởng. Lúc này, An Thần Hạo đã biết anh mình đoán đúng rồi, trên mặt cậu cũng lộ ra biểu cảm nghiêm túc, mặc dù đó là ba của cậu, thế nhưng cậu tuyệt đối không cho phép ba cậu làm hại anh Mặc Hàn và chị Dĩ Mạch. Hôm nay ba cậu bắt cóc chị Dĩ Mạch, đã khiến cậu rất thất vọng rồi, đương nhiên, trong lòng cậu vẫn hi vọng ba của cậu có thể hối cải, cậu cũng hi vọng ba của cậu có thể quay đầu.

"Bây giờ chúng ta đến tập đoàn Thượng Quan sao?"

An Dĩ Mạch nhìn hướng An Mặc Hàn lái xe, sau đó hỏi, An Mặc Hàn gật gù đầu, nắm tay An Dĩ Mạch một chút, mặc dù chỉ là một cái nắm tay nhẹ nhàng, nhưng trái tim An Dĩ Mạch đột nhiên an tĩnh, bởi vì cô biết, đã có Mặc Hàn ở đây, chỉ cần có Mặc Hàn ở đây, cô không cần lo lắng gì hết. An Dĩ Mạch mỉm cười với An Mặc Hàn, trong lòng cũng hạnh phúc, bởi vì đã nhiều năm như vậy rồi cô vẫn ý lại vào An Mặc Hàn. Cô từng nói muốn hợp tác với An Mặc Hàn, thế nhưng, bây giờ xem ra, trên thương trường cô vẫn phải dựa vào sự bảo vệ của An Mặc Hàn, có điều, về điểm này, cô không để ý, chẳng phải An Mặc Hàn vốn dĩ chính là của cô sao?

Ngay vào lúc bọn họ sắp đến tập đoàn Thượng Quan, điện thoại của An Dĩ Mạch đã reo lên.

"A lô."

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói hơi gấp gáp của Tô Lạc, An Dĩ Mạch nhú mày, có điều vẫn nghe hiểu được lời Tô Lạc.

"Dĩ Mạch, chú Thượng Quan mất tích rồi, các cô mau đến công ty đi, công ty loạn rồi, mau lên."

Sau đó Tô Lạc đã cúp điện thoại, An Dĩ Mạch có chút sững sờ nhìn điện thoại của mình, An Mặc Hàn nhìn thấy dáng vẻ của An Dĩ Mạch thì có chút lo lắng.

"Dĩ Mạch, đã xảy ra chuyện gì?."

"Em... .. ba em mất tích, công ty loạn rồi."

Đây là lần đầu tiên An Dĩ Mạch gọi Thượng Quan Niên như vậy, có điều, Thượng Quan Niên lại không thể nghe thấy. An Mặc Hàn và An Thần Hạo nghe đến đây thì nhủ mảy, sau đó nhìn về phía chú Trần.

Chú Trần vẫn không có bất cứ biểu cảm nào, có điều vào lúc An Dĩ Mạch nói An Mặc Hàn và An Thần Hạo đã nhìn thấy trong mắt chú Trần lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng, rất nhanh đã biến mất.

Trong lòng hai người có ý nghĩ, lẽ nào chú Trần cũng không biết chuyện này. An Mặc Hàn nhìn An Thần Hạo, mắt ra hiệu với An Thần Hạo một cái, sau đó An Thần Hạo gật đầu với An Mặc Hàn, rồi quay đầu sang chú Trần.

"Chú Trần, chuyện này do ba tôi sắp xếp sao? Chú có biết, mục đích ban đầu của ba tôi là gì không? Xem ra, việc chú Thượng Quan mất tích đã nằm ngoài dự liệu của ba tôi?"

Đối mặt với chất vấn của An Thần Hạo, lần này, chú Trần không im lặng, mà gật đầu.

"Đúng vậy, chuyện này do lão gia sắp xếp, thật ra, đáng nhẽ tin tức của Thượng Quan Niên đã phải truyền ra từ lúc lão gia cứu Lục Viêm từ đêm qua, có điều, không phải là ông ấy mất tích, mà ông ấy bị giết hại. Bây giờ thì rõ ràng, tin tức của ông ấy đã truyền ra muộn, vậy thì cho thấy người lão gia phải đi đã gặp chuyện."

Lúc chú Trần nói vậy thì thở dài một tiếng, chuyện này ông đã biết hết từ đầu, chỉ là không tham dự vào mà thôi.

"Vậy ba muốn làm gì, hiện giờ chú Thượng Quan đang ở đâu?"

An Thần Hạo hỏi, có điều, lần này chú Trần lại lắc đầu.

"Xem ra tổng giám đốc Thượng Quan đã tránh thoát được truy sát của lão gia, nếu như ông ấy đã mất tích, vậy thì chắc hẳn người của lão gia đã quay về rồi, bây giờ chắc hẳn Thượng Quan Niên không gặp nguy hiểm gì nữa, có điều, chút xíu ngoài dự liệu này hẳn là không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của lão gia."

Chú Trần suy nghĩ, trong lòng có chút phiền muộn, ông không đồng ý với rất nhiều chuyện An Dĩ Kinh đã làm, thế nhưng, An Dĩ Kinh là chủ nhân của ông, cho dù ông phản đối cũng không có tác dụng.

"Chú Trần, An Dĩ Kinh đang muốn độc chiếm tập đoàn Thượng Quan."

Mặc dù An Mặc Hàn đang hỏi chú Trần, nhưng lại cực kỳ chắc chắn, chú Trần gật gù đầu, sau đó đã im lặng không nói gì nữa, hôm nay ông đã nói đủ nhiều rồi.

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch thấy chú Trần gật gù đầu, lúc này đã hiểu rõ hành động của An Dĩ Kinh, cũng đúng, quả thực 15% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch không bằng được toàn bộ tập đoàn Thượng Quan, dù sao hiện giờ An Dĩ Kinh đã nắm được 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, ngoài Thượng Quan Niên, ông ta là cổ đông lớn nhất, bây giờ Thượng Quan Niên mất tích, là cơ hội tốt nhất của ông ta.

Vừa nghĩ đến đây, bọn họ cũng đã đến tập đoàn Thượng Quan, mấy người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nhanh chóng tìm đến phòng họp của ban giám đốc, lúc này, chắc hẳn An Dĩ Kinh đã triệu tập hội đồng cổ đông, trên tay của An Dĩ Kinh có 45% cổ phần, trên tay Thượng Quan Niên có 48% cổ phần, và cả 7% cổ phần trên người các cổ đông khác, nếu như trước đây những người đó không bán cổ phần cho An Dĩ Kinh, An Mặc Hàn có thể khẳng định hiện giờ bọn họ cũng sẽ không bán cổ phần cho ông ta, có điều hiện giờ Thượng Quan Niên mất tích, An Dĩ Kinh quả thực là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thượng Quan.

Bọn họ đi rất lâu trong tập đoàn Thượng Quan, cuối cùng đã đến được phòng họp của ban giám đốc, có điều, tại cửa vào lại gặp Tô Lạc và Thượng Quan Hồng đang định vào phòng họp.

An Dĩ Mạch nhìn thấy Thượng Quan Hồng trong lòng lại tức giận một hồi, có điều, Thượng Quan Hồng lúc này lại có dáng vẻ cực kỳ kiêu ngạo, giống như không đặt An Dĩ Mạch vào mắt một chút nào, nhưng khi nhìn thấy An Mặc Hàn, vẻ lưu luyến si mê trong mắt lại hiện lên vô cùng rõ ràng. Khi An Mặc Hàn để lộ ánh mắt chán ghét với cô ta, trên mặt cô ta có vẻ đau lòng, có điều, ánh mắt nhìn về phía An Dĩ Mạch càng thêm hung ác.

"Dĩ Mạch, tổng giám đốc An, Thần Hạo, mọi người đã đến rồi."

Tô Lạc bình tĩnh chào hỏi bọn họ, bọn họ thấy Tô Lạc như vậy thì biết Tô Lạc đang lén lút báo tin tức cho bọn họ, bọn họ gật đầu với Tô Lạc, sau đó đi vào cửa văn phòng.

"Các người không thể vào trong."

Thượng Quan Hồng ngăn bọn họ ở cửa giống như một con khổng tước cao ngạo.

"Thượng Quan Hồng, tránh ra."

An Dĩ Mạch cau mày, người phụ nữ vong ân phụ nghĩa này, Thượng Quan Niên không công bố thân thể của cô ta với quần chúng, cô ta còn thật sự xem mình là đại tiểu thư của nhà Thượng Quan. Có điều, nếu như cô ta có thể an phận mà làm đại tiểu thư của nhà Thượng Quan thì An Dĩ Mạch tuyệt đối sẽ không động vào cô ta, nhưng bây giờ cô ta không an phận như thế, cấu kết với người ngoài muốn độc chiếm công ty. Chỉ là, An Dĩ Mạch nghĩ nếu như cuối cùng Thượng Quan Hồng biết thật ra cô ta chỉ là một quân cờ trong tay người khác, đến cuối cùng không nhận được gì, không biết cô ta sẽ phản

ứng như thế nào.

"Sao cô lại tới đây, đây là nơi các người có thể tới sao?"

Thượng Quan Hồng cao ngạo nhìn An Dĩ Mạch, mặc dù trên mặt vẫn là biểu cảm kiêu ngạo, có điều, chỉ có một mình cô ta biết, giờ phút này cô ta đổ kỵ với An Dĩ Mạch đến mức nào, nhưng nghĩ đến chuyện tiếp theo, trong lòng cô ta lại vui vẻ, chờ lát nữa, cô ta trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan, hừ đến lúc đó, cô ta nhất định sẽ giày vò An Dĩ Mạch cho ra trò.

"Tôi nói tránh ra, Thượng Quan Hồng, chuyện của ba chờ lát nữa bọn tôi sẽ tính sổ tiếp, bây giờ, ba đã mất tích, cô cho rằng, cô có thể giành được công ty ba cực khổ gây dựng à, tôi nói cho cô biết, cô cứ nằm mơ đi, hôm nay, tôi sẽ không để các người đạt được ý đồ. Cô tưởng rằng cô có An Dữ Kinh là chỗ dựa vững chắc cho cô, Thượng Quan Hồng, tôi xin cô, cô có thể thông minh hơn một chút không, thật đúng là đã bị người khác coi là đá kê chân rồi mà cũng không biết, cút đi."

Sau khi An Dĩ Mạch lạnh lùng nói xong những điều này, cũng không chờ Thượng Quan Hồng phản ứng lại, chỉ đẩy mạnh cửa phòng họp ra. An Dĩ Mạch lúc này, trên mặt chỉ có biểu cảm lạnh lùng, khí chất đó hoàn toàn có thể sánh ngang với khí chất trên người An Mặc Hàn. Lúc này, An Mặc Hàn không tiến lên, thấy An Dĩ Mạch có khí thế như vậy anh rất vui, trên thương trường nên có khí thế như thế, tiếp đó, chính là chiến trường của Dĩ Mạch, mà anh, chỉ cần đứng sau Dĩ Mạch là được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chi Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Editor: Xám

"Đây là ai vậy..."

"Đó không phải là tổng giám đốc An của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch sao?"

"Thượng Quan tiểu thư cũng đến rồi..."

Sau khi cửa phòng họp bị mở ra, người bên trong, ngoài An Dữ Kinh mấy người khác đều chỉ vào An Dĩ Mạch mà thảo luận, cũng đúng, những người đó chưa từng gặp An Dĩ Mạch, cho nên, chắc chắn không biết cô.

An Dĩ Mạch không để ý đến những người đó, đã đi thẳng vào đứng đối diện với An Dữ Kinh, mà Thượng Quan Hồng, lại đứng ở bên cạnh An Dữ Kinh.

An Mặc Hàn nhìn Toàn Ti Dạ một cái, sau đó nói bên tai anh điều gì đó, Toàn Ti Dạ lập tức quay người rời đi. An Mặc Hàn lại đến bên cạnh An Dĩ Mạch rồi ngồi xuống, thong dong tự tại, hoàn toàn không đặt người khác vào trong mắt.

"Tổng giám đốc An, đây là chuyện của tập đoàn Thượng Quan, không biết tổng giám đốc An qua đây là có ý gì?"

Nhận được chỉ thị của An Dữ Kinh, Thượng Quan Hồng hỏi. Hiện giờ ở đây, Thượng Quan Hồng là đại tiểu thư của tập đoàn Thượng Quan, là người có quyền nói chuyện nhất, cho dù An Dữ Kinh lấy được 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, ở đây ông ta vẫn không thể xem mình là chủ nhân.

"Yên tâm, chuyện của tập đoàn Thượng Quan các người tôi sẽ không nhúng tay, các người cứ coi tôi như không khí là được, các người cứ tự nhiên đi."

Sau khi An Mặc Hàn nói xong đã vắt chéo hai chân, nhìn mọi người với dáng vẻ hoàn toàn là người ngoài cuộc.

Ngoài An Dữ Kinh những người khác nghe thấy lời An Mặc Hàn, trên trán đều xuất hiện ba vạch đen, xem anh thành không khí, anh ngồi đó với khí thế mạnh mẽ như vậy, làm sao bọn họ có thể xem anh là không khí được?

"Hừ."

An Mặc Hàn nói như vậy khiến Thượng Quan Hồng không biết nói gì, dù sao An Dĩ Mạch còn ngồi ở đó, An Mặc Hàn sẽ không rời đi.

"An tiểu thư này, đây chính là tập đoàn Thượng Quan."

Lục Viêm mở miệng lạnh như băng, anh ta nhìn An Dĩ Mạch đang rất bình tĩnh, theo anh ta biết Thượng Quan Niên chỉ tuyên bố với bên ngoài An Dĩ Mạch là con gái ruột của ông, có điều, lại chưa chính thức nhận nhau, vào lúc này An Dĩ Mạch xuất hiện ở đây thì có chút mưu mô bất chính rồi.

"Ha ha, tôi nói tôi đến chia tài sản, các người có tin không?"

An Dĩ Mạch nhếch môi lên thành nụ cười trào phúng, không biết là đang cười người khác hay là đang cười Lục Viêm.

Ánh mắt Lục Viêm tối đi, không biết vì sao, anh ta cảm thấy nếu như An Dĩ Mạch nói như vậy thì nhất định đã chuẩn bị sẵn sàng, anh ta nhìn An Dĩ Kinh, An Dĩ Kinh gật đầu với anh ta, anh ta bèn lùi về phía sau An Dĩ Kinh không nói gì nữa.

"Được rồi, nếu như mọi người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu đi."

An Dĩ Mạch tựa nửa người lên ghế, dáng vẻ như chủ nhân, thế nhưng, không có ai cảm thấy không tự nhiên, giống như An Dĩ Mạch vốn dĩ chính là chủ nhân của nơi này.

Thượng Quan Hồng tức giận nhìn An Dĩ Mạch, hận không thể xé xác cô rồi nuốt xuống, An Dĩ Kinh lại có ánh mắt tối sầm, sau đó mở tài liệu trong tay mình ra.

"Tôi nghĩ, chắc hẳn các vị đang ngồi ở đây đều cảm thấy rất hứng thú với thân phận của tôi, vậy thì tôi sẽ tự giới thiệu mình một chút."

An Dĩ Mạch ngồi thẳng dậy bùng ly cà phê trên bàn lên nhấp một ngụm, sau đó bắt đầu tự giới thiệu về mình.

"Tôi tên là An Dĩ Mạch, mẹ tôi là đại tiểu thư Dạ Tinh của gia tộc Dạ thị, cha ruột của tôi là tổng giám đốc Thượng Quan Niên của tập đoàn Thượng Quan, tôi nghĩ trước đây mọi người đều đã nghe nói chuyện này, vậy thì, tôi nghĩ chắc hẳn tôi có tư cách có thể ngồi ở đây. Nếu như mọi người không có ý kiến gì, vậy thì chúng ta bắt đầu thôi."

Sau khi An Dĩ Mạch nói xong mọi người rơi vào một cuộc thảo luận, đương nhiên, bây giờ thảo luận của mọi người chính là vấn đề chọn lựa tổng giám đốc tạm thời. Hiện giờ Thượng Quan Niên không rõ tung tích, tập đoàn Thượng Quan không thể một ngày không có chủ, cuộc họp hôm nay, chính là để chọn ra tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan.

An Dĩ Mạch nghe thấy thảo luận của mọi người thì nhũn mảy, bởi vì cô nghe thấy mọi người đều đặt mục tiêu lên người An Dĩ Kinh, hiện giờ ông ta đã có được 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, là cổ đông có nhiều cổ phần nhất ngoài Thượng Quan Niên, cho nên, ông ta đảm đương vị trí tổng giám đốc là thích hợp nhất.

An Dĩ Mạch nhìn An Dĩ Hàn, An Dĩ Hàn đang uống nước, hoàn toàn mang dáng vẻ không để tâm đến chuyện trước mặt anh, có điều, cảm nhận được An Dĩ Mạch đang nhìn anh, anh vẫn ngẩng đầu để lộ một nụ cười trấn an với An Dĩ Mạch.

"Được rồi, qua quá trình thương lượng vừa rồi, chúng tôi cảm thấy người có tư cách làm tổng giám đốc tập đoàn Thượng Quan của chúng tôi nhất chính là tổng giám đốc An Dĩ Kinh, hiện giờ ông ấy có 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, là người có tư cách làm tổng giám đốc nhất."

Một cổ đông bắt đầu phát biểu quyết định bọn họ đã thảo luận được. Ông nói xong, Thượng Quan Hồng lộ ra một nụ cười đắc ý, trong lòng cũng rất vui vẻ, phải biết, nếu như An Dĩ Kinh thật sự làm tổng giám đốc, vậy thì 48% cổ phần của ba đã có thể thuộc về cô ta, đây chính là thỏa thuận cô ta đạt được với An Dĩ Kinh.

An Dĩ Kinh lại không để lộ quá nhiều biểu cảm, giống như tất cả đều nằm trong dự liệu của ông ta, dưới sự ủng hộ của mọi người An Dĩ Kinh đang định đứng dậy bắt đầu lên tiếng.

"Đợi một chút. . ."

An Dĩ Mạch lại mở miệng ngăn cản trước, An Dĩ Kinh nhìn An Dĩ Mạch, sau đó nhũn mảy, cuối cùng vẫn ngồi trở lại vị trí ban đầu.

"An tiểu thư muốn nói gì?"

An Dĩ Kinh nhếch môi nhìn An Dĩ Mạch, đôi mắt đào hoa cực kỳ giống với An Dĩ Hàn, thậm chí còn phong tình vạn chủng hơn nhìn An Dĩ Mạch, mặc dù mắt đào hoa cực kỳ đẹp, song cũng phải xem là ở trên mặt ai, nhìn dáng vẻ hồ ly khi cười của An Dĩ Kinh, An Dĩ Mạch lập tức cảm thấy vô cùng chán ghét.

"Tổng giám đốc An, trước tiên tôi muốn hỏi một câu, 45% cổ phần của ngài có được từ đâu, theo tôi được biết, tập đoàn Thượng Quan không có cổ phần của tổng giám đốc An?"

"A, đúng rồi, cả Thượng Quan tiểu thư nữa, cô là con gái của ba, thật sự không ngờ, dưới tình huống ba không rõ tung tích, cô cũng có thể hợp sức một người ngoài đến cướp công ty của ba, cô làm vậy thì xứng đáng với ba sao?"

"Và cả các vị thành viên ban giám đốc, các vị đều là bạn tốt của ba, tôi tin rằng, lúc một số người lòng lang dạ sói thu mua cổ phần của tập đoàn Thượng Quan các vị không hề dao động, vẫn đứng bên cạnh ba, về điểm này, tôi vô cùng biết ơn, có điều, hiện giờ, ba không ở đây, các vị đều là người cùng ba gây dựng tập đoàn Thượng Quan, lẽ nào các vị bằng lòng giao giang sơn các vị vất vả cực khổ gây dựng vào tay một người ngoài?"

An Dĩ Mạch nói hàm súc lưu loát, Thượng Quan Hồng nghe thấy lời của An Dĩ Mạch thì sắc mặt đỏ bừng, không biết là bị chọc giận hay là bị An Dĩ Mạch nói trúng, những người khác mặt đầy vẻ xấu hổ, nhưng An Dĩ Mạch không biết rằng bọn họ cũng có nỗi khổ của mình.

Truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

An Dĩ Mạch nói không sai, tập đoàn Thượng Quan do bọn họ cùng Thượng Quan Niên cực khổ gây dựng, ai trong số bọn họ cũng không muốn giao vị

trí tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan cho một người ngoài, thế nhưng, hiện giờ An Dữ Kinh có 45% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, nắm giữ sinh tử của tập đoàn Thượng Quan, bọn họ không thể để tập đoàn Thượng Quan bị hủy hoại trong tay bọn họ, vậy nên, đó là quyết định tốt nhất.

Thấy mọi người đều không nói lời nào, nhìn biểu cảm của các thành viên ban giám đốc khác An Dĩ Mạch đã biết bọn họ cũng là muốn tốt cho công ty, nhưng cho dù là vậy, lẽ nào bọn họ chưa từng nghĩ đến nếu như An Dữ Kinh ngồi lên vị trí tổng giám đốc thì cũng đồng nghĩa với việc sẽ hủy hoại tập đoàn Thượng Quan sao?

"An tiểu thư, nếu như cô đã nói xong rồi, mọi người cũng không có ý kiến nào khác, vậy thì, xin lỗi, tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan, vẫn rơi xuống đầu An mẫu."

An Dữ Kinh thấy chuyện đã ngã ngũ, bèn đứng dậy bắt đầu mở miệng nói chuyện, hoàn toàn mang dáng vẻ chủ nhân của tập đoàn Thượng Quan.

An Dĩ Mạch có chút căng thẳng nhìn An Mặc Hàn, chỉ thấy An Mặc Hàn vẫn mang biểu cảm như cũ, nhìn thấy biểu cảm nhả nhả đó của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch đột nhiên không căng thẳng nữa, bởi vì cô biết, An Mặc Hàn nhất định đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ rồi.

"Được, bây giờ tôi tuyên bố, tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan do An Dữ Kinh đảm..."

"Chờ một chút."

Vào lúc này từ bên ngoài phòng họp truyền đến một giọng nam đã cắt ngang quyết định cuối cùng, An Dữ Kinh nhíu mày nhìn Lục Viêm, Lục Viêm lắc đầu, anh ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong mong chờ của mọi người, một người đàn ông trung niên cầm cặp tài liệu đã đi vào.

Ông vừa đi vào sắc mặt của rất nhiều người đã thay đổi. Thượng Quan Hồng trở nên có chút sợ hãi và căng thẳng, An Dữ Kinh cũng sầm mặt nhìn Lục Viêm, Lục Viêm lại cúi đầu, trên mặt cũng là biểu cảm tức giận, những thành viên ban giám đốc khác nhìn thấy người đến lại thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông đó đi thẳng đến bên cạnh An Dĩ Mạch, gật đầu với An Dĩ Mạch, xem như chào hỏi, có điều, An Dĩ Mạch lại không quen ông, song, nhìn dáng vẻ thân thiện của người này, An Dĩ Mạch cảm thấy ông sẽ không phải là kẻ địch của cô.

"Chào mọi người, tôi là luật sư tư nhân của tổng giám đốc Thượng Quan, tôi họ Tề."

Luật sư Tề lấy danh thiếp của mình ra đưa cho ba người An Dĩ Mạch An Mặc Hàn và An Dữ Kinh, sau đó nhìn mọi người, cuối cùng lấy trong cặp ra một bản tài liệu.

"Luật sư Tề, hôm nay ngài đến đây có phải là vì cũng đã nhận được tin tổng giám đốc mất tích?"

Một thành viên của hội đồng quản trị hỏi, luật sư Tề gật đầu, nhìn An Dữ Kinh, trên mặt có sự phẫn hận, có điều, rất nhanh đã biến mất.

"Hôm nay tôi đến đây là vì lời dặn dò của tổng giám đốc, tôi nghĩ trong công ty nhất định sẽ rất loạn, cho nên, tôi mang quyết định của tổng giám đốc đến."

Sau đó ông cầm văn kiện trong tay mình lên, đọc từng câu từng chữ cho mọi người nghe.

"Ý của tổng giám đốc là, hễ ông ấy gặp phải một vài tình huống không thể đến công ty chủ trì đại cục, sẽ chuyển giao toàn bộ 48% cổ phần dưới tên mình sang tên An Dĩ Mạch tiểu thư, để cô ấy đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan, chủ trì đại cục."

Sau khi luật sư Tề nói xong còn phát văn kiện để mọi người đọc, sau khi mọi người xác nhận xong, biểu cảm trên mặt từng người lại khác nhau.

An Dữ Kinh sầm mặt, sát khí trên mặt rất nồng, giống như muốn giết hết tất cả mọi người, Thượng Quan Hồng lại mang bộ dạng chịu đựng, khắp khuôn mặt là vẻ không dám tin, những thành viên ban giám đốc khác thì khá tốt, bọn họ chỉ nhìn An Dĩ Mạch, sau đó rất hiểu chuyện mà không mở miệng.

Luật sư Tề mỉm cười với An Dĩ Mạch, gật đầu, An Dĩ Mạch cũng cười, nụ cười của cô tươi đẹp lạ thường, dường như đất trời đều đã thất sắc.

Lại là một ngày trời trong, hai người An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đã đến nhà Thượng Quan, Xá[(#)]đi trong nhà hoàn toàn vắng vẻ, ngoài một vài người làm ra, không có ai ở đó nữa. Trên mặt An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn lộ vẻ một môi rõ ràng, hai người vừa mới ngồi lên ghế sofa, Lillian đã đi từ bên ngoài vào.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn, các con đến rồi."

"Mẹ, mẹ đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115

Editor: Xám

Diu Lillian ngồi xuống, An Dĩ Mạch nhìn vẻ mặt có chút đau buồn của Lillian thì rất khó chịu, từ khi Thượng Quan Niên mất tích đến giờ đã qua nửa tháng rồi, thế nhưng, cho dù người của An Mặc Hàn tìm thế nào cũng không tìm được Thượng Quan Niên.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn, vẫn không có tin tức sao?" Lillian nhìn về phía An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Thật ra, kể từ sau khi Thượng Quan Niên mất tích ngày nào Lillian cũng sẽ đến nhà Thượng Quan, ngày nào cũng sẽ hỏi thăm tin tức của Thượng Quan Niên mấy lần, thế nhưng lần nào cũng sẽ thất vọng.

"Mẹ, vẫn chưa tìm được, có điều, con nghĩ chắc hẳn điều này là tin tốt với chúng ta, ít nhất, có thể khẳng định chú Thượng Quan vẫn còn sống."

An Mặc Hàn nghĩ đến đây ánh mắt sâu thẳm, người Ti Dạ phái ra ngoài đã tìm nửa tháng cũng không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào, điều này khiến bọn họ không biết phải làm sao.

"Haiz... Không biết bây giờ ông ấy thế nào rồi?"

Thật ra, nhìn dáng vẻ hiện giờ của Lillian, An Dĩ Mạch đã biết kỳ thực Lillian vẫn còn yêu Thượng Quan Niên, mặc dù trước đây hai người vì hiểu lầm mà chia xa, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, từ trước đến giờ trong lòng bọn họ vẫn chưa từng quên đối phương. Hận cũng được, yêu cũng được, bọn họ đều đã cắm rễ trong lòng nhau.

"Mẹ, mẹ cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, Mặc Hàn nói đúng, đối với chúng ta mà nói hiện giờ không có tin tức có lẽ là tin tốt, ít nhất chứng minh được ba vẫn còn sống."

An Dĩ Mạch an ủi Lillian, hiện giờ cô gọi Thượng Quan Niên là ba cũng đã rất thuận tai, ban đầu Lillian cũng rất kinh ngạc khi An Dĩ Mạch thừa nhận Thượng Quan Niên, có điều An Dĩ Mạch biết Lillian rất vui mừng.

Lại nói, bây giờ, cô là con gái ruột của Thượng Quan Niên, là tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan, cô phải bảo vệ tất cả mọi thứ của Thượng Quan Niên.

Kỳ thật, tại cuộc họp hôm đó, kết quả đã thay đổi nhờ sự xuất hiện của luật sư Tề. Thượng Quan Niên đã chuyển nhượng 48% cổ phần của mình cho An Dĩ Mạch, từ lúc đó An Dĩ Mạch chính là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thượng Quan, cô cũng chính là tổng giám đốc danh xứng với thực. Hơn nữa, luật sư Tề cũng đã lấy ra chứng cứ trước đây Thượng Quan Hồng thu mua trái pháp luật cổ phần của tập đoàn Thượng Quan. Sau đó, Thượng Quan Hồng đã bị đuổi ra khỏi tập đoàn Thượng Quan, mà số cổ phần bị Thượng Quan Hồng mua trái pháp luật rồi chuyển đến tay An Dĩ Kinh cũng bị An Dĩ Mạch thu hồi, mặc dù chỉ có 20%, nhưng An Dĩ Mạch đã rất hài lòng rồi.

An Dĩ Mạch làm tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan, đương nhiên cũng bắt đầu nỗ lực hết sức mình để thích ứng với thương trường ăn thịt người này. Thực ra, An Dĩ Mạch cảm thấy cực kỳ may mắn khi có An Mặc Hàn ở bên cạnh chỉ bảo cho cô, mới có thể giúp cô trong vòng nửa tháng đã ổn định được rồi loạn nội bộ của tập đoàn Thượng Quan, khiến tập đoàn Thượng Quan vận hành bình thường.

Mà Thượng Quan Hồng, An Dĩ Mạch đã đuổi cô ta ra khỏi tập đoàn Thượng Quan, đồng thời cũng đuổi cô ta ra khỏi nhà Thượng Quan. Thượng Quan Hồng hiện giờ không có nơi nào để đi, An Dĩ Mạch nghe Tô Lạc nói cô ta đã đi tìm mẹ của mình.

Ngày hôm sau khi Thượng Quan Hồng rời khỏi tập đoàn Thượng Quan, cô ta đã đến tìm An Dĩ Mạch. Kỳ thật An Dĩ Mạch chưa hề nói chuyện này cho bất cứ ai. Khi đó Thượng Quan Hồng đến tìm cô là có nghi vấn muốn hỏi cô, Thượng Quan Hồng cũng thật sự biết mình đã bị người khác lợi dụng, có điều An Dĩ Mạch không trả lời gì chỉ bảo cô ta tự mình đi tìm đáp án. An Dĩ Mạch đoán chừng mấy ngày này chắc hẳn Thượng Quan Hồng sẽ lại đến tìm cô.

"Dĩ Mạch, Mặc Hàn, các con đi trước đi, mẹ đợi ở đây."

Lillian biết hiện giờ An Dĩ Mạch đã tiếp nhận tập đoàn Thượng Quan, cho nên cô nhất định rất bận, bà cũng không thể liên tục bảo Dĩ Mạch bên cạnh bà. Hơn nữa, qua một tháng nữa chính là ngày đính hôn của Dĩ Mạch và Mặc Hàn rồi, bà cũng không thể chỉ lo đau lòng, bà cũng phải đi chuẩn bị. Dĩ Mạch là con gái của bà, bà cũng muốn cho con gái bà những thứ tốt nhất, sau đó nhìn cô đi lấy chồng. FFương nhiên, thật ra điều bà hi vọng nhất cũng là điều An Dĩ Mạch hi vọng nhất, chính là Thượng Quan Niên có về quay về an toàn, có thể đến tham dự lễ đính hôn của bọn họ.

"Vâng, vậy mẹ chăm sóc mình thật tốt, bọn con về công ty trước."

"Ừ, được, mau đi đi, không cần lo lắng cho mẹ."

"Vâng, tạm biệt mẹ."

"Tạm biệt."

Sau khi chia tay Lillian, An Mặc Hàn bèn lái xe đưa An Dĩ Mạch đến tập đoàn Thượng Quan, hiện giờ An Dĩ Mạch là tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Quan, có rất nhiều chuyện cần cô xử lý.

"Đưa em đến phía trước là được rồi, anh cũng mau về công ty đi, chưa đến hai ngày nữa là đến cuộc đấu thầu mảnh đất trống Kinh Đô kia rồi, anh chuẩn bị kỹ một chút."

An Dĩ Mạch chỉ vào đầu đường phía trước tập đoàn Thượng Quan mà nói, An Mặc Hàn gật gật đầu. An Dĩ Mạch nói đúng, ngày kia chính là cuộc đấu thầu mảnh đất Kinh Đô, cuộc đấu thầu này tiến hành trên thương trường quốc tế, có rất nhiều công ty dự thi. Có điều, bên cô có thể cạnh tranh với tập đoàn quốc tế Mặc Mạch chỉ có tập đoàn Hạo Thiên.

Anh cũng cần chuẩn bị tài sản và giá trị địa vị của mình một chút, phải biết cuộc cạnh tranh lần này chỉ có đủ giá trị địa vị mới có thể tham gia.

"Được, em cũng đừng khiến mình mệt mỏi quá, hiện giờ tập đoàn Thượng Quan đã đi vào quỹ đạo, có rất nhiều chuyện giao cho cấp dưới đi làm là được rồi, tan làm anh qua đón em."

"Ừm, vâng."

An Mặc Hàn hôn lên trán An Dĩ Mạch một cái, sau đó nhìn An Dĩ Mạch xuống xe đi vào tập đoàn Thượng Quan, bản thân cũng bắt đầu lái xe rời đi, đi đến tập đoàn quốc tế Mặc Mạch.

Truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Sau khi An Dĩ Mạch đi vào tập đoàn Thượng Quan nửa tiếng, đã có trợ lý tới nói với cô Thượng Quan Hồng muốn tới tìm cô, An Dĩ Mạch cười, sau đó cho người gọi Thượng Quan Hồng vào.

Hôm nay Thượng Quan Hồng ăn mặc vô cùng giản dị, quần jean và áo trên màu trắng, bên ngoài choàng một cái áo khoác to, hơn nữa, hình như hôm nay cô ta không chăm chút cho mình, không trang điểm, cộng thêm sắc mặt hơi trắng bệch.

Đột nhiên, An Dĩ Mạch cảm thấy Thượng Quan Hồng giống như một người khác, cô không nói gì, bởi vì cô đang chờ Thượng Quan Hồng mở miệng hỏi cô.

"Cô... Có phải đã sớm biết Tô Nguyệt đang lợi dụng tôi?"

Nhận lấy cả phê trợ lý đưa tới, Thượng Quan Hồng ngồi xuống ghế salon đối diện An Dĩ Mạch, hai tay cầm ly, nhìn có chút căng thẳng.

Nhiều ngày như vậy, cô ta thật sự đã nghĩ thông rồi. Cho dù An Dĩ Mạch này không xuất hiện, An Dĩ Kinh thật sự ngồi lên vị trí tổng giám đốc tập đoàn Thượng Quan, việc ông ta đồng ý cho cô 48% cổ phần của ba cũng là điều không thể. Từ đầu đến cuối An Dĩ Kinh đều lợi dụng cô ta, mà cô ta, còn ngốc nghếch phối hợp với ông ta, ngốc nghếch giúp ông ta moi được từng chút cổ phần của tập đoàn Thượng Quan.

Mà Tô Nguyệt, người chị em thân nhất của cô ta, thì ra lại chỉ là lợi dụng cô ta, từ trước đến giờ không hề xem cô ta là chị em tốt. Từ trước đến nay cô ta chưa từng nghĩ ngờ cô ấy, thế nhưng, đến cuối cùng, lại là cô ấy lừa gạt cô ả bấy lâu nay.

Từ sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, cô ta đã tách khỏi Tô Lạc, cô ta không gặp Tô Lạc nữa, cũng không còn gặp Tô Nguyệt, hai người bọn họ cứ giống như đã hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, An Dĩ Mạch vẫn không biết chuyện này, bằng không, nếu như Dĩ Mạch biết được chắc hẳn sẽ nghĩ Tô Lạc đã đáp ứng lời đề nghị trước đây của cô, chỉ là anh không hề để cô giúp đỡ.

"Đúng, ngay từ đầu tôi đã biết, bây giờ Thượng Quan Hồng cô biết cũng chưa tính là muộn, ít nhất, hiện giờ tập đoàn Thượng Quan vẫn còn ở trong tay ba."

An Dĩ Mạch sẽ không thông cảm cho Thượng Quan Hồng, bởi vì toàn bộ kết cục hiện giờ của Thượng Quan Hồng đều là do cô ta tự mình chuốc lấy, cô sẽ không thương xót cô ta. Đương nhiên, nếu như cô ta đã nhận ra sai lầm của mình, nể mặt Thượng Quan Niên, cô sẽ không làm khó cô ta.

"An Dĩ Mạch, tôi thật sự rất ghét cô."

Thượng Quan Hồng đột nhiên nhìn về phía An Dĩ Mạch, có điều, lúc này, trong ánh mắt của cô ta đã không còn vẻ căm hận và đố kỵ như trước đây, chỉ còn hăm mộ. An Dĩ Mạch nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của cô ta, cười, xem ra Thượng Quan Hồng hiểu chuyện hơn Hàn Ngữ Yên.

"Phải, tôi cũng không thích cô." An Dĩ Mạch đáp lại một câu, Thượng Quan Hồng ngẩn ra một chút, sau đó cười khò.

"Ba đang ở trong một biệt thự của nhà Thượng Quan, ông ấy vẫn chưa tỉnh lại, đây là địa chỉ."

Sau đó mặc kệ về kinh ngạc của An Dĩ Mạch, cô ta đã cao ngạo rời khỏi tập đoàn Thượng Quan, chờ đến khi An Dĩ Mạch muốn gọi cô ta lại, cô ta đã đi xa.

"An Dĩ Mạch, tạm biệt, cả đời này tôi sẽ không còn có lúc thất bại như vậy nữa, có điều An Dĩ Mạch, tôi sẽ không chúc phúc cho cô, tạm biệt, vĩnh viễn đừng gặp lại."

Thượng Quan Hồng nói thầm trong lòng, sau đó nhìn kiến trúc vĩ đại của tập đoàn Thượng Quan một lát, cuối cùng đã rời đi. Từ đó về sau, không có ai nhìn thấy Thượng Quan Hồng nữa, ngay cả Đường Uyển cũng đã biến mất khỏi thành phố S. Có điều An Dĩ Mạch biết, ở một góc nào đó trên thế giới, hai người Thượng Quan Hồng và Đường Uyển sống rất tốt.

Cầm địa chỉ Thượng Quan Hồng cho cô, An Dĩ Mạch có chút căng thẳng gọi xe đến đó, bên ngoài có mấy người đứng gác. An Dĩ Mạch tiến vào bọn họ không ngăn cản, xem ra, Thượng Quan Hồng đã dặn dò bọn họ rồi.

An Dĩ Mạch đi vào thì thấy Thượng Quan Niên đang nằm hôn mê trên giường, còn đeo ống thở oxy, hình như bị thương rất nặng.

An Dĩ Mạch đi từng bước đều giống như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, cô chậm rãi đi tới đưa tay nắm lấy bàn tay hơi già nua của Thượng Quan Niên, sau đó nước mắt đã không tự giác mà rơi xuống.

"Dĩ Mạch."

Lúc này, Toàn Ti Dạ cũng đã dẫn người chạy tới. An Dĩ Mạch đã thông báo cho An Mặc Hàn, có điều biết anh đang bận, An Dĩ Mạch cũng thông báo cho Toàn Ti Dạ để An Mặc Hàn không cần tới đây, cho nên Toàn Ti Dạ đã chạy tới.

"Ti Dạ, anh qua xem thử, xem xem ông ấy thế nào rồi."

An Dĩ Mạch hơi căng thẳng và sợ hãi, thấy Thượng Quan Niên hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh như vậy, An Dĩ Mạch giống như đã nhìn thấy An Dữ Triết cũng hôn mê bất tỉnh như thế. Cô rất sợ, sợ Thượng Quan Niên và An Dữ Triết đều sẽ nằm hôn mê trên giường. Toàn Ti Dạ tiến lên ôm An Dĩ Mạch an ủi cô, sau đó bảo bác sĩ phía sau anh khám cho Thượng Quan Niên.

Trải qua một lượt kiểm tra, sau khi bác sĩ nói tình hình của Thượng Quan Niên đã ổn định, lúc này An Dĩ Mạch mới yên tâm.

"Dĩ Mạch, tôi đã chuẩn bị xong xe rồi, chúng ta nên đưa chú Thượng Quan đến bệnh viện thôi."

"Ừ, được."

Sau đó, Toàn Ti Dạ bèn cùng An Dĩ Mạch đưa Thượng Quan Niên đến bệnh viện, đồng thời, tin tức Thượng Quan Niên mất tích nửa tháng đã được tìm thấy, hơn nữa đã thoát khỏi nguy hiểm cũng lập tức truyền đi, đương nhiên là có người vui có người buồn.

Sau khi nhận được tin, Lillian là người đầu tiên đến bệnh viện. Sau khi nghe được An Dĩ Mạch nói tình hình của Thượng Quan Niên đã ổn định, hơn nữa hai ngày nữa sẽ tỉnh lại, bà mới yên tâm. Có điều, cho dù Dĩ Mạch khuyên bà thế nào bà cũng không chịu đi nghỉ, nhất định nói phải ở đây chăm sóc Thượng Quan Niên, An Dĩ Mạch không lay chuyển được bà, đã đồng ý với bà.

Dĩ nhiên, khi tin tức Thượng Quan Niên an toàn quay về truyền đến tai An Dữ Kinh, An Dữ Kinh lại nổi trận lôi đình. Mà, An Thần Hạo lại trở thành một người vô tội phải gánh chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

Editor: Xám

Ở trong đại sảnh, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng mắng to và cả tiếng ném đồ truyền ra từ phòng đọc sách của An Dữ Kinh. Người làm nghe thấy âm thanh này, ai cũng dè dặt cẩn thận làm việc của mình. Chú Trần lại nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, trong lòng cũng cầu nguyện cho An Thần Hạo, hi vọng có thể nhìn thấy An Thần Hạo đi ra khỏi phòng đọc sách sớm một chút.

Ước chừng gần một tiếng, cuối cùng An Thần Hạo đã đi ra khỏi phòng đọc sách của An Dữ Kinh. Chú Trần lập tức tiến lên, nhìn thấy vết thương trên trán An Thần Hạo, nhú máu, sau đó vội vàng tiến lên muốn bôi thuốc cho cậu. Có điều, lại bị An Thần Hạo xua tay từ chối.

"Chú Trần, không cần đâu, tôi sẽ tự xử lý, tôi đi ra ngoài trước, tối hôm nay không về."

Giọng nói của An Thần Hạo nghe có chút mệt mỏi. Chú Trần đau lòng nhìn bóng lưng An Thần Hạo, thở dài một hơi, cuối cùng quay người đi vào phòng đọc sách.

An Dữ Kinh trong phòng đọc sách quay lưng về phía cửa phòng, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của ông ta. Chú Trần đứng sau lưng ông ta, không mở miệng.

"Muốn nói gì thì cứ nói đi."

Giọng nói của An Dữ Kinh nghe cũng có chút mệt mỏi. Chú Trần lắc đầu.

"Không có gì muốn nói, tất cả đều là con đường lão gia tự mình chọn, tôi cũng chỉ biết ủng hộ quyết định của lão gia."

Chú Trần rất cung kính, có điều, An Dữ Kinh biết chú Trần càng cung kính, vậy thì có nghĩa là không tán thành chủ ý của ông ta. Song, trong mắt An Dữ Kinh đột nhiên phát ra ánh sáng khát máu, sau đó xua tay, bảo chú Trần ra khỏi phòng đọc sách.

Bên này, sau khi An Thần Hạo đi ra khỏi nhà biểu cảm trên mặt lại cực kỳ nhẹ nhõm. Nhiều ngày như vậy rồi, cuối cùng cậu cũng đã được giải phóng.

Thật ra, từ sau ngày xảy ra chuyện ở tập đoàn Thượng Quan, An Thần Hạo đã bắt hòa với An Dữ Kinh, ngày nào cũng sẽ nghe thấy hai người bọn họ cãi nhau. Mà An Dữ Kinh lại càng độc đoán, nửa tháng nay ngày nào ông ta cũng sẽ giới thiệu đối tượng hẹn hò khác nhau cho An Thần Hạo, cuối cùng đã chọn được một tiểu thư nhà quan. Có điều, An Thần Hạo không đồng ý, vì chuyện này mà hai người cũng cãi nhau không ít.

Hôm nay, cuối cùng vì chuyện của Thượng Quan Niên, An Dữ Kinh nổi trận lôi đình, mà An Thần Hạo đứng lúc ở trong phòng đọc sách của ông ta, bị ông ta giáo huấn và ra lệnh phải đi ăn cơm với tiểu thư nhà quan kia. Vừa vặn, An Dữ Kinh đã bộc phát toàn bộ giận dữ của ông ta lên người An Thần Hạo.

Nhiều ngày như vậy rồi, An Thần Hạo cũng đã hoàn toàn thất vọng với An Dữ Kinh, hôm nay cậu đã thật sự cãi nhau với An Dữ Kinh. Sau đó, trong cơn tức giận An Dữ Kinh còn đập cái gạt tàn trên bàn lên trán cậu.

Một mình An Thần Hạo buồn chán đi trên đường, còn thỉnh thoảng đá hòn đá trên mặt đất. Vết thương trên trán vẫn đang chảy máu, cậu cũng không để tâm, chỉ đang nghĩ bây giờ cậu nên đi đâu. Người không có một xu, điện thoại cũng không cầm, đang định nhìn trời thờ dài, nhưng vào lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy cô gái tóc dài quần trắng đứng cách cậu ba bước.

Chiêm Nhan cứ yên lặng nhìn An Thần Hạo như vậy, An Thần Hạo cũng bình tĩnh nhìn Chiêm Nhan như thế. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, giống như vừa liếc mắt một cái đã cả vạn năm.

Trong bệnh viện, Hạ Hi, Dư Huyền và Chiêm Nam Huyền đều đã tới thăm Thượng Quan Niên, có điều, Thượng Quan Niên vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng bác sĩ đã nói bọn họ không cần lo lắng, hẳn là rất nhanh ông sẽ có thể tỉnh lại.

"Hi Hi, hình như đã rất lâu chúng ta không gặp nhau rồi."

An Dĩ Mạch kéo Hạ Hi. Đúng vậy, từ sau khi Dư Huyền tỉnh lại bọn họ vẫn chưa gặp nhau. Hạ Hi vẫn luôn bề bộn nhiều việc, đầu tiên là tham gia xong một cuộc thi thiết kế thời trang, sau đó lại về nước M một chuyến để giúp đỡ ba mẹ, vừa mới quay về, Toàn Ti Dạ cũng vừa đón Hạ Hi, hai người đã đến thẳng bệnh viện.

"Vất vả cho cậu rồi Dĩ Mạch, mình đã nghe Ti Dạ nói rồi, khoảng thời gian gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện."

Hạ Hi ở trong lòng Toàn Ti Dạ nhìn An Dĩ Mạch mà trên mặt cực kỳ đau lòng. Thật ra, Hạ Hi vẫn luôn cho rằng An Dĩ Mạch cực kỳ may mắn, bởi vì từ nhỏ đã có An Mặc Hàn cưng chiều như vậy, yêu thương như vậy. Chỉ là, Hạ Hi cũng biết An Dĩ Mạch cô đã trải qua rất nhiều đau khổ người ta chưa từng trải qua mới có được hạnh phúc đó. Cho tới nay, cô rất vui mừng khi Dĩ Mạch dừng cảm như vậy. Cô tin rằng, lúc nào sau giông bão cũng sẽ có cầu vồng, cho dù gặp phải điều gì bọn họ đều sẽ ở bên Dĩ Mạch, Dĩ Mạch cô cũng nhất định có thể vượt qua.

"Không sao, đã qua hết rồi." An Dĩ Mạch lắc đầu. Vất vả, thực ra cũng chỉ là khi mới tiếp nhận tập đoàn Thượng Quan thì có chút vất vả, có điều, may mà có An Mặc Hàn giúp đỡ cô.

An Dĩ Mạch nhìn An Mặc Hàn, sau đó An Mặc Hàn ôm thật chặt cô vào lòng. Dư Huyền cũng được Chiêm Nam Huyền ôm chặt vào lòng. Lillian ngồi bên cạnh giường bệnh của Thượng Quan Niên nhìn thấy cảnh tượng này, vui vẻ mỉm cười.

Hạnh phúc của bọn nhỏ cũng chính là kỳ vọng lớn nhất của người làm cha mẹ như các bà. Hiện giờ, Dĩ Mạch đã có hạnh phúc của mình, bà cũng hi vọng Thượng Quan Niên có thể tỉnh lại, sau đó, bọn họ có thể an hưởng tuổi già rồi. Nghĩ đến lời Lãnh Hạ nói trước đây, Lillian nhìn khuôn mặt say ngủ của Thượng Quan Niên mà mỉm cười hạnh phúc, thật ra cũng đúng, đời người không có ai chưa từng đi qua hố sâu, chỉ cần đi qua được cái hố đó, con đường về sau đều là hạnh phúc. Bà đã oán hận hai mươi mấy năm, bây giờ toàn bộ sức lực để hận của bà đã không còn nữa, bà chỉ muốn nắm thật chặt hạnh phúc đã bỏ lỡ hai mươi mấy năm nay của mình.

Ngày hôm sau, chính là cuộc đấu thầu mảnh đất Kinh Đô. Đối với mọi người mà nói dường như ngày này rất quan trọng, bởi vì người cạnh tranh thành công mảnh đất đó sẽ có khả năng là người là lãnh đạo giới kinh doanh mấy chục năm về sau.

An Mặc Hàn nghe thấy bạn bè truyền thông tuôn ra tin tức này, bất đắc dĩ cười cười. Thật ra ban đầu chỉ là một mảnh đất mà thôi, nếu như không có sự tham dự của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, hoặc là không có sự tham dự của tập đoàn Hạo Thiên, nó thật sự chỉ là một mảnh đất không có gì quan trọng.

Thế nhưng, điểm khác biệt là vì có sự tham dự của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch và tập đoàn Hạo Thiên, mảnh đất này được khuếch đại gấp mấy lần, lại trở thành biểu tượng của người dẫn đầu giới kinh doanh tương lai.

Thật ra đám truyền thông nói cũng không sai. Nếu như đến cuối cùng công ty nào có được mảnh đất đó, vậy thì công ty đó sẽ là thủ lĩnh của cả giới kinh doanh suốt hai mươi năm sau. Vậy nên, An Mặc Hàn hí hóp đôi mắt đào hoa ưa nhìn, sau đó ấn một nụ hôn lên trán An Dĩ Mạch vẫn đang ngủ say, cuối

cùng rời giường bắt đầu chuẩn bị tham gia đấu thầu.

Sau khi An Mặc Hàn rời giường sắp ăn xong bữa sáng, An Dĩ Mạch mới mơ mơ màng màng đi từ trên lầu xuống, trên người vẫn mặc áo ngủ, đôi mắt mỹ lệ động lòng người vẫn hơi mông lung. Lãnh Hạ đã ra ngoài đi thăm Thượng Quan Niên, vậy nên hiện giờ chỉ có di Lan và An Mặc Hàn ở nhà.

Di Lan nhìn thấy An Dĩ Mạch hơi lảo đảo đi từ trên lầu xuống, trong lòng thầm hít một hơi, chỉ sợ cô không cẩn thận một cái sẽ ngã, mãi đến khi cô xuống đến nơi, lúc này di Lan mới yên tâm đi chuẩn bị bữa sáng cho cô.

"Tại sao không ngủ thêm?"

An Mặc Hàn đặt bánh bao trong tay xuống, lau tay xong mới tiến đến bên cạnh An Dĩ Mạch.

Mắt An Dĩ Mạch vẫn chưa mở hoàn toàn. Sau khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc bên cạnh An Dĩ Mạch đã tựa vào, ôm thật chặt eo An Mặc Hàn, sau đó tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, tiếp đó lại nhắm đôi mắt vẫn chưa mở hoàn toàn lại.

An Mặc Hàn nhìn thấy dáng vẻ giống như con mèo nhỏ của An Dĩ Mạch, bất đắc dĩ lắc đầu, có điều, trong nụ cười lại tràn ngập sự cưng chiều, trong lòng cũng đang âm thầm lập lời thề, sau khi chuyện hôm nay qua đi anh nhất định phải khiến Dĩ Mạch mỗi ngày về sau đều không chút lo âu như vậy.

"Ngoan, Dĩ Mạch, ăn bữa sáng đi."

Thấy di Lan đã chuẩn bị xong bữa sáng của Dĩ Mạch, An Mặc Hàn nhẹ nhàng lay An Dĩ Mạch.

"Ủm ừm..."

An Dĩ Mạch ở trong lòng An Mặc Hàn lâu bầu một câu, sau đó mới từ từ mở mắt ra, lần này đã mở mắt hoàn toàn.

An Mặc Hàn kéo tay cô sau đó để cô ngồi vào vị trí bên cạnh anh, bày phía trước chính là bữa sáng của cô. An Dĩ Mạch nhìn bữa sáng phong phú, lại nhìn bữa sáng của An Mặc Hàn đã sớm sạch sẽ, sau đó đáng yêu chớp chớp mắt với An Mặc Hàn, xê dịch cái ghế đến gần An Mặc Hàn hơn.

"Anh dứt cho em ăn."

An Dĩ Mạch vừa nói xong An Mặc Hàn hơi ngây người, thật ra là bị biểu hiện của An Dĩ Mạch làm cho kinh ngạc. Phải biết, nhiều năm như vậy rồi, từ trước đến giờ An Dĩ Mạch chưa từng làm nũng với anh như vậy. Có điều, bây giờ anh đang cực kỳ vui mừng, sau đó vội dứt bữa sáng cho Dĩ Mạch.

Hai người một vui về dứt, một vui về ăn. Nửa giờ sau, An Mặc Hàn đã kéo An Dĩ Mạch vào phòng ngủ, sau đó tìm quần áo mặc lên cho cô. Từ đầu đến cuối, An Mặc Hàn cứ giống như đang xem An Dĩ Mạch là một đứa bé, trong ánh mắt tràn ngập cưng chiều nồng đậm.

Mà An Dĩ Mạch cũng vô cùng hưởng thụ cảm giác được An Mặc Hàn cưng chiều, suốt cả quá trình cô cũng cực kỳ hưởng thụ, trong lòng nghĩ nếu như sau này ngày nào cũng như vậy thì thật tốt.

Truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn.

"An Mặc Hàn, nếu như sau này ngày nào anh cũng thế này, nhất định sẽ chiều hư em mất."

Mặc dù An Dĩ Mạch muốn ngày nào cũng thế này, có điều, cô nghĩ nếu như thật sự sau này hôm nào cũng như vậy, cô nhất định sẽ bị An Mặc Hàn chiều chuộng sinh hư.

"Không sao, anh bằng lòng, ai dám có ý kiến?"

Truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn.

An Mặc Hàn nhìn An Dĩ Mạch đã ăn mặc chỉnh tề, sau đó ấn một nụ hôn lên môi cô, hai người đang định ra ngoài, vào lúc này, di Lan vội vàng hốt hoảng đi tới, hơn nữa biểu cảm trên mặt cực kỳ kích động.

"Thiếu gia, tiểu thư, thiếu gia..."

"Di Lan, sao vậy?"

Hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nhìn nhau một cái, sau đó đều nhìn thấy vẻ nghi ngờ trong mắt đối phương. Mãi đến khi di Lan hốt hoảng vội vàng đi đến trước mặt bọn họ, hít thở sâu mấy hơi, cuối cùng dưới sự chờ đợi của An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn đã nói ra chuyện vừa mới xảy ra.

"Thiếu gia, tiểu thư, lão gia, lão gia ông ấy cử động rồi..."

"Di nói gì?"

"Là thật sao di Lan, có thật không?"

Cả hai người An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn kinh ngạc không thôi, hai người mỗi người kéo một cánh tay của di Lan, nhìn bà với vẻ tràn đầy hi vọng, hi

vọng nghe thấy lời bà vừa nói từ miệng bà lần nữa, để chứng thực bọn họ không nghe lầm.

"Thật, vừa nãy, lão gia đã thật sự cử động rồi..."

Di Lan nói xong những lời này đang định tiếp tục nói, nhưng phát hiện đầu còn có bóng dáng An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch, hai người đã dùng tốc độ nhanh nhất đi đến phòng An Dữ Triết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: (Kết thúc)

Editor: Xám

Sau khi bọn họ đi vào phòng An Dữ Triết, quả nhiên như Di Lan nói. Có điều, Di Lan chỉ nói An Dữ Triết đã cử động rồi. Thế nhưng, khi bọn họ đến An Dữ Triết đã từ từ mở mắt ra.

"Ba."

"Ba."

Bước chân của hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch có chút run rẩy, bọn họ run run đi đến gần An Dữ Triết. Ban đầu An Dữ Triết mở mắt nhìn bọn họ thì có chút mê man, có điều sau khi hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đi đến gần ông, ánh mắt ông mới từ từ trở nên trong trẻo.

"Mặc Hàn... Dĩ Mạch..."

Có thể là vì đã quá lâu rồi không nói chuyện, giọng nói của An Dữ Triết thoát nghe vô cùng khàn, có điều, vẻ dịu dàng trìu mến trên khuôn mặt vẫn giống như trước đây.

"Ba, ba thật sự đã tỉnh lại rồi."

An Dĩ Mạch kích động chạy tới dựa vào lòng An Dữ Triết như một đứa bé. Nhìn con gái thương yêu nhào tới An Dữ Triết đương nhiên vui vẻ, ông cũng ôm thật chặt con gái của mình, triu mến vuốt mái tóc đẹp của cô. An Dĩ Mạch không nhịn được, nước mắt từ từ rơi xuống.

An Mặc Hàn nhìn thấy cảnh tượng này cũng không nhịn được, đã rơi lệ. Hiện giờ Lãnh Hạ không ở nhà, An Mặc Hàn nghĩ nếu như Lãnh Hạ biết An Dữ Triết tỉnh lại, nhất định sẽ vô cùng kích động. Anh đang nghĩ như vậy, cửa phòng của An Dữ Triết đã bị người ta kích động đẩy ra.

Lãnh Hạ sững sờ nhìn người trong phòng, nhìn người vốn dĩ nằm yên trên giường không có tri giác gì, hiện giờ đã ngồi ở trên giường, nhìn mình với ánh mắt xúc động.

"Triết..."

Chỉ vón vện một chữ như vậy, đã khiến Lãnh Hạ không nhịn được mà òa khóc.

"Hạ, anh tỉnh rồi."

An Dữ Triết giang rộng vòng ôm. An Mặc Hàn cũng ôm An Dĩ Mạch chờ Lãnh Hạ đi đến. Lần này cuối cùng Lãnh Hạ đã phản ứng lại, cho đến khi bà được An Dữ Triết ôm vào lòng, bà vẫn lo sợ có phải mình đang nằm mơ không.

Hai người An Dĩ Mạch và An Mặc Hàn vui mừng nhìn cảnh này, sau đó hai người lặng lẽ lui ra ngoài. Lãnh Hạ cứ tựa vào lòng An Dữ Triết như vậy, An Dữ Triết cũng ôm bà thật chặt, giống như muốn bù đắp lại hết quãng thời gian ba năm qua.

Quả nhiên hôm nay là một ngày vui vẻ. An Dữ Triết hôn mê ba năm đã tỉnh lại, Thượng Quan Niên đã thoát khỏi nguy hiểm, nếu như không có gì bất trắc thì sẽ tỉnh lại vào hôm nay. Hơn nữa, hôm nay còn là ngày đầu thâu mảnh đất Kinh Đô, là cuộc đấu thầu An Mặc Hàn đã lặng lẽ chuẩn bị rất lâu.

An Mặc Hàn lái xe nghĩ đến cuộc đấu thầu hôm nay, để lộ một nụ cười khát máu, có điều lại để An Dĩ Mạch nhìn thấy. An Dĩ Mạch hơi nghi ngờ, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ.

Cũng đúng, An Mặc Hàn không chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, anh còn là con trai của An Dữ Triết. Cuộc đấu thầu hôm nay, e là An Mặc Hàn sẽ không dễ dàng buông tha cho An Dữ Kinh.

"Mặc Hàn, đừng để mình gặp nguy hiểm"

An Dĩ Mạch nhẹ nhàng vuốt ve chân mày anh, vuốt thẳng chân mày hơi nhúu lại kia. Đã đến nơi, An Mặc Hàn dừng xe, không xuống xe ngay, mà đặt tay An Dĩ Mạch lên môi mình hôn một cái.

"Dĩ Mạch, em yên tâm, anh sẽ không để mình gặp chuyện, tin anh."

"Vâng."

Nhìn ánh mắt kiên định của An Mặc Hàn, An Dĩ Mạch cũng kiên định gật đầu, cho dù thế nào cô cũng tin anh, sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Hai người ngồi ở trong xe một lát, nhìn thấy rất nhiều nhân vật nổi tiếng đã đi vào, lúc này bọn họ mới xuống xe đi vào trong quảng trường.

Cuộc đấu thầu này được cử hành trên quảng trường, bởi vì thời tiết rất đẹp, cho nên đã lựa chọn cử hành ngoài trời, như vậy cũng thể hiện rõ mức độ rộng lớn của mảnh đất.

Hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch vừa xuống xe, Ferman đã nhìn thấy bọn họ rồi đi đến, trên tay Ferman còn cầm một vài tài liệu, An Dĩ Mạch biết đó là tài liệu An Mặc Hàn cần.

Bọn họ vừa mới vào quảng trường đã có rất nhiều phóng viên vây lại, có điều, đám Tiểu Trương, Ferman cũng không phải đứng chơi, toàn bộ các phóng viên đều bị bọn họ ngăn lại ở bên ngoài. Hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch thuận lợi đi vào khu đất, sau khi bọn họ đến đã ngồi thẳng xuống hàng thứ hai, ở đó, Toàn Tỉ Dạ, Chiếm Nam Huyền đã ngồi sẵn rồi.

Bọn họ mới vừa ngồi xuống, bên ngoài đã có một con náo động, đám An Mặc Hàn quay đầu nhìn thử, chỉ thấy là An Dĩ Kinh, sau lưng ông ta, chú Trần, Lục Viêm đều có mặt.

Chỉ thấy bọn họ trả lời đơn giản một vài câu hỏi của các phóng viên, sau đó đã đi vào. Đương nhiên bọn họ cũng nhìn thấy đám An Mặc Hàn, có điều chỉ gật đầu, xem như là đã chào hỏi, sau đó bọn họ ngồi xuống hàng thứ hai bên ngoài cùng.

"Mặc Hàn, anh nói xem, nếu như An Dĩ Kinh nghe thấy tin ba đã tỉnh thì có tức đến mức học ra máu hay không?"

An Dĩ Mạch nhìn An Dĩ Kinh cười châm chọc, nói câu này bên tai An Mặc Hàn, đương nhiên, hiện giờ cũng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được. Tin tức An Dĩ Triết đã tỉnh, hiện giờ bọn họ vẫn chưa thể cho người khác biết.

"Ha ha, Dĩ Mạch, có muốn biết biểu cảm của ông ta không, chờ lát nữa, anh đưa em đi xem một vở kịch hay."

An Mặc Hàn cung chiêu mà ấn một nụ hôn lên môi An Dĩ Mạch, sau đó ôm cô để cô thuận thể tựa vào lòng anh.

Bên này hai người Chiếm Nam Huyền và Toàn Tỉ Dạ nhìn thấy hai người bọn họ ân ái ở đây cũng không thể trách được, có điều, bây giờ, hai anh lại càng nhớ đến người yêu của mình.

"Ha ha, được, em chờ xem vở kịch hay."

An Dĩ Mạch cười tình nghịch, sau đó thân nhiên quăng về phía An Dĩ Kinh một ánh mắt, tiếp đó nhìn chăm chú lên sân khấu ở phía trước, bởi vì cuộc đấu thầu đã sắp bắt đầu rồi.

Quả nhiên, khoảng chừng hơn hai phút, một người đàn ông đã đi lên bậc thềm, dùng micro tuyên bố các điều khoản thủ tục của đấu thầu lần này, đồng thời giới thiệu từng tập đoàn tới tham gia đấu thầu ngày hôm nay.

Nghe người đàn ông đó giới thiệu từng tập đoàn, ý tứ của nụ cười trên mặt An Mặc Hàn càng thêm thâm sâu. Anh thật sự không ngờ nhiều tập đoàn như vậy đều đã đến, gần như công ty thuộc top 30 mạnh nhất thế giới đều đã tụ họp ở đây.

"Mặc Hàn, hôm nay người đến góp vui thật sự là không ít."

Toàn Tỉ Dạ nói, An Mặc Hàn gật đầu, quả thật không ít, chỉ là, với năng lực của những công ty đó, e rằng bọn họ không có khẩu vị để tiêu hóa mảnh đất này, cũng chỉ là đến góp vui mà thôi.

"Không cần quá để ý đến những công ty đó, bọn họ cũng chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi. Hơn nữa, đấu thầu lần này, vốn dĩ mở ra là vì tập đoàn quốc tế Mặc Mạch và tập đoàn Hạo Thiên, cho nên chúng ta chỉ cần nhìn hành động của An Dĩ Kinh là được rồi."

Chiếm Nam Huyền nói như vậy, Toàn Tỉ Dạ gật đầu, bọn họ cũng đến để góp vui, có điều, bọn họ đến cũng là để cổ vũ cho An Mặc Hàn, hiện giờ giá trị địa vị của An Mặc Hàn vẫn chưa bằng An Dĩ Kinh, vậy thì sẽ cần anh và Chiếm Nam Huyền ra tay rồi.

Đương nhiên, ở bên kia sau khi nghe MC giới thiệu, An Dĩ Kinh cũng nhìn mọi người, có điều, ý nghĩ trong lòng ông ta lại giống An Mặc Hàn, ông ta cũng chỉ sai Lục Viêm để ý kỹ hành động bên phía An Mặc Hàn là đủ rồi.

Theo ông ta thấy, nếu như không có sự giúp đỡ của Toàn Tỉ Dạ và Chiếm Nam Huyền, An Mặc Hàn chưa chắc đã thắng. Cho dù là một người ngoài của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, trong tay ông ta vẫn còn có 20% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, cộng thêm 25% cổ phần của tập đoàn Thương Quan, và cả 90% cổ phần của tập đoàn Hạo Thiên, ông ta không tin hôm nay ông ta lại thua An Mặc Hàn.

Hơn nữa, ông ta cũng đã tìm người điều tra kỹ, 45% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch trên tay An Mặc Hàn, cộng thêm 15% cổ phần trong tay An Dĩ Mạch, và cả 68% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan trong tay An Dĩ Mạch, cộng dồn lại nhiều như vậy, An Mặc Hàn và ông ta chỉ có thể xem là sức lực ngang nhau.

Như vậy thì cho dù ông ta không thể lấy được toàn bộ mảnh đất kia, cũng sẽ lấy được một nửa. Ha ha có một nửa mảnh đất đã đủ để ông ta lợi dụng rồi, ông ta không ngại để nửa còn lại thuộc về An Mặc Hàn, hơn nữa An Mặc Hàn cũng phải có năng lực nuốt được nửa kia mới được. Nghĩ đến đây, An Dữ Kinh lại cười, cười đến mức cực kỳ khát máu.

"Sau đây, cuộc cạnh tranh đấu thầu sẽ bắt đầu, mời từng công ty phái một người mang giá trị địa vị công ty mình sở hữu lên đây, chúng tôi có sẽ có giám khảo chuyên môn đến tính toán, nửa tiếng sau, sẽ có đáp án."

Sau khi MC nói xong, mỗi công ty đã phái một người đưa tài liệu trong tay lên, sau đó mọi người đều căng thẳng chờ kết quả. Có điều, An Mặc Hàn lại không căng thẳng chút nào, đương nhiên, An Dữ Kinh cũng không căng thẳng, bởi vì bọn họ vẫn chưa đề lộ quân át chủ bài trong tay mình ra.

Tài liệu bọn họ nộp lên cũng chỉ là cái mọi người đã biết, có một số thứ người khác không biết, chưa đến phút chót bọn họ sẽ không lấy ra.

Cứ như vậy, trong sự căng thẳng của một số người, và trong sự nhàn nhã của một số người, một lần nữa MC đó đã đi lên sân khấu. Lúc này, trong tay anh ta cũng chỉ có hai bản tài liệu, cũng chính là tài liệu của những người có tư cách tham gia cạnh tranh đấu thầu cuối cùng.

"Bây giờ, chúng tôi đã cho ra kết quả, hai công ty trong tay tôi, có thể tham gia cạnh tranh đấu thầu lần này. Hai công ty lần lượt là tập đoàn quốc tế Mặc Mạch và tập đoàn Hạo Thiên."

Đều ở trong dự liệu của mọi người, vậy nên kết quả không hề khơi lên sự kích động của số đông, kế tiếp MC lại bắt đầu lên tiếng.

"Qua tính toán chuẩn xác của chuyên gia của chúng tôi, giá trị địa vị trong tay tổng giám đốc An Mặc Hàn của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch thấp hơn giá trị địa vị trong tay tổng giám đốc An Dữ Kinh của tập đoàn Hạo Thiên 20%. Xin hỏi, tổng giám đốc An còn có bổ sung gì không?"

Người đó nhìn về phía An Mặc Hàn, An Mặc Hàn không hề vội lên tiếng, mà chậm rãi đứng dậy đi tới vị trí MC đang đứng.

Anh nhìn về phía vị trí của An Dữ Kinh. 45% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch cộng thêm 15% cổ phần của Dĩ Mạch, cũng chính là 60% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, thấp hơn 20% so với 90% cổ phần của tập đoàn Hạo Thiên trong tay An Dữ Kinh, từ điểm này đã có thể nhìn ra được tập đoàn quốc tế Mặc Mạch có tài sản hùng hậu hơn tập đoàn Hạo Thiên.

*Lời editor: đoạn cổ phần này mình đã cố hết sức chuyển ngữ cho sát với bản gốc, cũng không biết tại sao 60% lại thấp hơn 90% 20% =)) các bạn đừng ném đá mình nhé

"Tổng giám đốc An Dữ Kinh, chỉ bằng mời ông trước, chênh lệch 20%, tôi vẫn có thể giải quyết được. Có điều, chỉ không biết cổ phần trong tay tổng giám đốc An Dữ Kinh còn có thể cao hơn tôi bao nhiêu phần trăm?"

An Mặc Hàn lạnh lùng nhìn về phía An Dữ Kinh, An Dữ Kinh nhìn An Mặc Hàn một cái, sau đó từ từ bước lên bục, An Mặc Hàn nhường vị trí cho ông ta, sau đó An Dữ Kinh lấy cổ phiếu khác trong tay mình ra.

Ông ta đã biết số cổ phần trong tay An Mặc Hàn, vậy nên ông ta cũng không cần che giấu số lượng trong tay ông ta.

Ông ta giao tài liệu trong tay cho MC, MC gật đầu, sau đó đi về phía vị trí của chuyên gia, khoảng chừng năm phút, MC đã đi tới.

"Tổng giám đốc An Dữ Kinh, vừa rồi chuyên gia của chúng tôi đã tính toán số lượng ngài cung cấp, 20% cổ phần của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, cộng thêm 25% cổ phần của tập đoàn Thượng Quan, hiện giờ ngài đã cao hơn tổng giám An Mặc Hàn 50%."

MC vừa nói, phía dưới đã xôn xao một tràng. 50% đó nha, hơn đến một nửa giá trị địa vị, xem ra An Mặc Hàn rất khó đuổi kịp. Có điều, An Mặc Hàn cũng đã biết những thứ này đã là cổ phần trong tay An Dữ Kinh rồi.

Chỗ ngồi bên kia, sau khi Toàn Ti Dạ và Chiêm Nam Huyền nghe được đều nhíu mày, giá trị địa vị của An Dữ Kinh không phải là giả, hiện giờ bọn họ đã bắt đầu lo lắng cho An Mặc Hàn.

An Dĩ Mạch lại giao tài liệu trong tay cho Ferman, sau đó Ferman đã bước lên bục đứng ở phía sau An Mặc Hàn, An Mặc Hàn ra hiệu cho Ferman một cái, sau đó Ferman bèn giao tài liệu cho MC.

"Nếu như tổng giám đốc An Dữ Kinh đã lấy ra toàn bộ cổ phần, vậy tôi cũng không thể giấu giếm nữa. Đây đã là cổ phần cuối cùng của tôi rồi, kết quả cuối cùng ra sao, tổng giám đốc An Dữ Kinh, chúng ta cùng mời mắt mong chờ."

An Mặc Hàn đến gần An Dữ Kinh hơn một chút, biểu cảm trên mặt cực lạnh, chính là ánh mắt nhìn kẻ thù. An Dữ Kinh hình như đã quen với ánh mắt này của An Mặc Hàn, chỉ híp đôi mắt đảo hoa u ra nhìn cực kỳ giống với An Mặc Hàn, sau đó đưa tay ra với An Mặc Hàn.

"Mời mắt mong chờ, An Mặc Hàn."

An Mặc Hàn cũng nắm tay ông ta, chỉ vọn vèn giấy lát, đã buông ra.

Thời gian tính toán của lần này hơi dài, khoảng chừng mười phút. MC lại một lần nữa quay trở lại khán đài, cười với An Mặc Hàn và An Dữ Kinh, có điều, nếu nhìn kỹ sẽ thấy cả người anh ta đang run rẩy, nhất là bàn tay cầm tài liệu.

Có thể không run sao, anh ta lớn thế này rồi vẫn chưa từng nhìn thấy nhiều tài sản như vậy. An Mặc Hàn và An Dữ Kinh thật sự không phải người thường, tài sản của bọn họ thật sự có thể mua được cả một quốc gia.

"Tuyên bố đi."

Sau đó MC mở tài liệu trong tay ra, đọc từng chữ trong kết quả cuối cùng hiển thị trên tài liệu.

"Qua tính toán nhiều lần của chúng tôi, đã tìm ra được người chiến thắng cuối là cùng tổng giám đốc An Mặc Hàn của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch. Chúc mừng anh, đã thành công đầu thầu được mảnh đất này."

Sau khi MC nói xong câu này, thật sự là có người vui có người buồn. An Mặc Hàn cong môi cười, mấy người An Dĩ Mạch cũng đã tiến lên đứng ở đằng sau An Mặc Hàn. An Mặc Hàn ôm An Dĩ Mạch, hai người không hề kinh ngạc vui mừng trước kết quả, mà chăm chọc nhìn về phía An Dữ Kinh đang không dám tin.

"Rất xin lỗi, chú à, chú thua rồi."

An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đi đến gần An Dữ Kinh, sau đó cao ngạo nói ra câu này trước mặt ông ta. An Dữ Kinh có chút đứng không vững, cây gậy trong tay suýt chút nữa trượt đi, may mà có hai người chú Trần và Lục Viêm đứng sau lưng ông ta đỡ lấy, ông ta mới không thảm hại ngã xuống.

"Tại sao lại có kết quả như vậy, tôi không tin, An Mặc Hàn không thể thắng được, đưa đây, để tôi xem."

Sau đó, An Dữ Kinh đã giành lấy kết quả cuối cùng trong tay MC đang hơi căng thẳng sợ hãi.

"Ha ha ha, thì ra là như vậy, An Mặc Hàn, cậu thật đúng là đã che giấu không ít. Tập đoàn đá quý Mặc Duyên, thì ra, thì ra đây mới là cổ phần cuối cùng của cậu."

Cả người An Dữ Kinh giống như đã phát điên, cầm tài liệu trong tay cười ha hả thật to, vừa cười vừa nói. An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch nhú mồm, có điều, lại không thông cảm cho An Dữ Kinh, tình thế này đều là ông ta tự chuốc lấy.

"Đúng vậy, Mặc Duyên là tài sản cuối cùng của tôi. Thật ra, chú à, tôi còn một bí mật nữa muốn nói cho chú. Tôi nghĩ, chắc hẳn chú sẽ cảm thấy cực kỳ hứng thú."

An Mặc Hàn đi đến gần An Dữ Kinh, Lục Viêm đang định ngăn cản anh, nhưng lại bị Toàn Ti Dạ giữ lại. An Mặc Hàn đi đến gần An Dữ Kinh, kẻ sát bên tai ông ta, chầm rãi nói ra mấy chữ.

"Ba tôi tỉnh rồi, có phải chú rất vui mừng?"

Những người khác đều không nghe thấy An Mặc Hàn nói gì. Có điều, chỉ biết sau khi An Mặc Hàn nói xong câu này, biểu cảm của An Dữ Kinh đã không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung nữa, ông ta vừa cười vừa tức giận, lại vừa không dám tin, cuối cùng gậy chống trong tay trượt đi, cả người cũng ngã xuống ngất xỉu, may mà chú Trần và Lục Viêm đứng sau ông ta đỡ lấy, ông ta mới không ngã sấp xuống đất.

Hiện trường hoàn toàn hỗn loạn, có người đã gọi 120. Chỉ một lát sau, 120 đã đến, có điều, cảnh sát cũng đến cùng.

Lục Viêm và chú Trần đang định đi theo xe cứu thương đến bệnh viện, bên này, cảnh sát đã ngăn Lục Viêm lại.

"Anh Lục, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan đến vụ việc bắt cóc, tai nạn xe ô tô, buôn bán vũ khí, đã ra lệnh bắt giữ anh, mời anh đi với chúng tôi một chuyến."

Sau đó còn không chờ Lục Viêm và những người khác phản ứng lại, Lục Viêm đã ở trên xe cảnh sát. Chú Trần nhìn cảnh sát đang rời đi, cuối cùng đi tới bên cạnh An Mặc Hàn, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi.

"Thiếu gia, cảm ơn cậu."

Chú Trần khom người với An Mặc Hàn, An Mặc Hàn đưa tay đỡ ông dậy, sau đó nhìn An Dữ Kinh được đưa lên xe cứu thương.

"Chỉ là tôi đã đồng ý với Tiểu Hạo."

Chú Trần nghe An Mặc Hàn nói vậy, cũng không nói gì nữa, có điều, trong lòng vẫn đầy ắp biết ơn với An Mặc Hàn, sau đó đã lên xe cứu thương.

Hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch ôm nhau nhìn xe cứu thương đi càng lúc càng xa, cuối cùng vẫn không nói gì, sau đó giao chuyện phía sau cho Fernan, bọn họ lái xe quay về nhà họ An.

Thời gian trôi qua, có một số người sẽ dần dần bị mọi người lãng quên, có một số chuyện cũng từ từ biến mất trong ký ức mọi người, có một số người cũng sẽ từ từ được mọi người nhớ đến, ví dụ như Hàn Ngữ Yên, Thượng Quan Hồng, Tô Lạc, Tô Nguyệt, An Dữ Kinh, Lục Viêm, lại như An Thần Hạo, An Dữ Triết, Lãnh Hạ...

Cách chuyện xảy ra hôm đó đã là một tháng, thời gian một tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện, giống như mọi người nói, cho dù bạn vẫn luôn dùng chân trong ký ức, thì cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục.

Tập đoàn quốc tế Mặc Mạch đã lấy được mảnh đất Kinh Đô, dựng nên ở đó công ty còn lớn hơn tập đoàn quốc tế Mặc Mạch ở thành phố S, do ba người An Mặc Hàn, Toàn Ti Dạ, Chiêm Nam Huyền hợp tác, mà vị trí tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Mặc Mạch, An Mặc Hàn giao lại cho An Dữ Triết đã tỉnh lại hơn nữa còn hồi phục như ban đầu.

Sau ngày đầu thâu đó Thượng Quan Niên cũng đã tỉnh lại, đương nhiên An Dĩ Mạch cũng đã nói toàn bộ chuyện đã xảy ra trong suốt nhiều ngày cho Thượng Quan Niên, tiếp đó một lần nữa giao tập đoàn Thượng Quan vào tay Thượng Quan Niên. Cô cũng tập trung bản chuyện của cuộc thi thiết kế trang sức vào tháng sau.

Về phần tập đoàn Hạo Thiên, sau ngày hôm đó An Dữ Kinh đã quay về nước F. Tinh thần của ông ta không tốt lắm, chủ Trần đã chủ động đưa An Dữ Kinh về nước F. Hơn nữa, xã hội đen do Lục Viêm dẫn dắt cũng đã bị giải tán, Lục Viêm vì phạm đủ loại tội ác nên đã bị phán tù chung thân. Sau khi có quyết định, Chiêm Nhan đã đi gặp anh ta, có điều, không biết bọn họ đã nói những gì, ngày hôm sau có giám ngục phát hiện Lục Viêm đã tự sát trong nhà tù.

Tập đoàn Hạo Thiên do An Thần Hạo tiếp quản, vốn dĩ An Thần Hạo đã rất có năng lực, cho nên mọi người đều tin tưởng dưới sự dẫn dắt của An Thần Hạo, tập đoàn Hạo Thiên sẽ càng ngày càng tốt lên.

Rất nhiều chuyện đều đã giải quyết xong, cuộc sống của mọi người đã quay về với sự bình lặng, bây giờ phải nói người hạnh phúc nhất chính là An Dĩ Mạch.

Sau khi An Dữ Triết tỉnh lại, nụ cười trên mặt Lãnh Hạ cũng nhiều lên. Sau khi Thượng Quan Niên tỉnh lại đã tái hôn với Lillian, hiện giờ, hai cặp ba mẹ của cô đều đã hạnh phúc, về phần cô, ngày mai chính là lễ đính hôn của cô và An Mặc Hàn. Cô nhìn ngắm bầu trời sao ban đêm, sau đó mỉm cười hạnh phúc.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, An Mặc Hàn đã bị Lillian gọi dậy, bởi vì sắp đính hôn rồi, cho nên Lillian nói buổi tối hôm trước phải ở nhà Thượng Quan, sau đó xuất phát từ nhà Thượng Quan đến khách sạn. An Dĩ Mạch không lay chuyển được, sau đó đã đồng ý, dù sao cô cũng muốn ở bên cạnh Lillian và Thượng Quan Niên.

Có điều, sáng sớm tinh mơ đã gọi cô dậy, đã làm quá rồi, chỉ là một lễ đính hôn mà thôi, lại chưa phải là kết hôn, đâu cần long trọng như vậy.

Sau khi An Dĩ Mạch thức dậy, thợ trang điểm đã đến nhà Thượng Quan, hơn nữa, đám Dư Huyền, Hạ Hi và cả Chiêm Nhan cũng đã đến, An Dĩ Mạch thấy bọn họ còn nhiệt tình hơn cô thì có chút bất đắc dĩ.

Rất nhanh, đã trang điểm xong. Sau đó, Dư Huyền lấy trang phục An Mặc Hàn đã chuẩn bị xong cho An Dĩ Mạch ra, vốn dĩ bọn họ chỉ cho là một lễ phục xinh đẹp, bởi vì là lễ đính hôn mà, cho nên không quá long trọng. Có điều, sau khi lấy trang phục ra mới phát hiện đây không phải là một bộ lễ phục, mà là một bộ áo cưới màu trắng lóa mắt.

"Oa..."

"Thật là xinh đẹp..."

Các cô vừa mới lấy áo cưới ra, ai cũng đã không dời ánh mắt đi được, chiếc áo cưới này tuyệt đối là trang phục đẹp nhất mà bọn họ từng thấy, 120 viên kim cương khảm nạm phía trên cũng hoàn toàn trân quý, hơn nữa, trên khăn trùm đầu của chiếc áo cưới này còn in mấy chữ không hiện ra quá rõ, chính là "Dĩ Mạch, anh yêu em."

Xem ra, đây là do An Mặc Hàn đặc biệt tìm người chế tác cho An Dĩ Mạch. Nhìn thấy bộ áo cưới này An Dĩ Mạch có chút cảm động muốn rơi lệ, cô còn nhớ lần trước cô nói muốn mặc áo cưới màu trắng, An Mặc Hàn cũng nói lần này để cô mặc áo cưới màu trắng. Lúc đó cô không để ý lắm, có điều, xem ra anh đã thật sự làm.

Hơn nữa, theo như Hạ Hi nói, cho dù bộ áo cưới này do nhà thiết kế trang phục cao cấp nổi tiếng nhất chế tác cũng cần ít nhất thời gian nửa năm, xem ra, An Mặc Hàn thật sự đã bắt đầu chuẩn bị từ rất lâu.

"Xong chưa, Mặc Hàn đến rồi."

Lillian đến gần căn phòng, bên này, An Dĩ Mạch cũng vừa mới mặc áo cưới, trong giây phút xoay người, người ta vừa nhìn đã nhớ kỹ cả vạn năm.

Dung nhan tuyệt sắc lộ nụ cười mỉm, trong mắt còn có ánh lệ sắp rơi xuống nhưng vẫn chưa rơi, áo cưới màu trắng càng tôn lên làn da trắng nõn của An Dĩ Mạch, một người tuyệt sắc như thế, cho dù là tiên nữ trên trời cũng không sánh bằng.

"Dĩ Mạch..."

Giọng nói của An Mặc Hàn hơi khàn khàn, anh nhìn An Dĩ Mạch xinh đẹp mỹ lệ như vậy, đột nhiên muốn giấu cô đi, có điều, anh cũng sẽ không quên hôm nay là ngày gì.

"Quá xinh đẹp rồi."

Lillian tiến lên ôm An Dĩ Mạch một cái, đây là con gái của bà, hôm nay, là ngày hạnh phúc nhất của con gái bà.

"Mẹ cũng rất đẹp."

Vốn dĩ dung mạo của Lillian rất giống với An Dĩ Mạch, cho nên nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của An Dĩ Mạch, Lillian cũng sẽ thường xuyên nhớ đến dáng vẻ trước đây của mình.

"Đi thôi, đến giờ rồi."

An Mặc Hàn tiến lên nắm tay An Dĩ Mạch, anh đã rất nóng lòng muốn cưới cô vào cửa rồi.

Sau khi ngồi lên xe, An Dĩ Mạch nhìn tình hình bên ngoài trong lòng có chút nghi hoặc, mãi đến khi tiến vào hôn lễ ngoài trời, lúc này cuối cùng An Dĩ Mạch đã hiểu rõ.

"An Mặc Hàn, hôm nay là hôn lễ của chúng ta phải không?"

Nhìn khách khứa qua lại, và cả trang phục của mình, An Dĩ Mạch nhìn về phía An Mặc Hàn vẫn luôn nắm tay cô.

"Ừ, hôm nay là hôn lễ của chúng ta, thích không?"

An Mặc Hàn hôn lên môi An Dĩ Mạch một cái qua lớp khăn trùm đầu, sau đó còn không chờ An Dĩ Mạch nói gì, tiếng nhạc hôn lễ trong mơ đã vang lên.

Sau đó, hai người An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đã đi qua thảm đỏ, đi đến trước mặt MC.

MC hôm nay do Ferman đảm nhiệm, anh cười hi hi, cứ giống như người kết hôn hôm nay là anh vậy. Thật ra tất cả những người đến hôm nay đều vô cùng vui vẻ, bọn họ cũng đã chờ ngày này rất lâu rồi.

"Hôm nay, là ngày kết hôn của An Mặc Hàn tiên sinh và An Dĩ Mạch tiểu thư."

Anh vừa dứt lời, đám Dur Huyền, Hạ Hi vừa mới đi đến gần sân khấu cũng kinh ngạc một lát, có điều, nhìn hai người trời sinh một đôi phía trước một cái, sau đó đi mỉm cười đi đến bên cạnh người yêu của bọn họ. Thì ra, hôm nay là lễ kết hôn, mà không phải lễ đính hôn. Nhìn biểu cảm của An Dĩ Mạch, đám Dur Huyền đã biết nhất định An Dĩ Mạch cũng vừa mới biết.

"An Mặc Hàn tiên sinh, anh có bằng lòng cưới An Dĩ Mạch tiểu thư làm vợ không?"

Không nói rườm rà, Ferman chỉ hỏi một câu đơn giản như vậy, sau đó có chút dí dõm nhìn về phía đôi cô dâu chú rể trước mặt.

"Tôi bằng lòng. An Dĩ Mạch, anh bằng lòng cưới em làm vợ. Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em hôn mê bất tỉnh, từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em vừa tỉnh lại đã lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, anh đã nghĩ anh nhất định phải bảo vệ nụ cười của em, cho dù phải trả giá lớn đến mức nào. An Dĩ Mạch, anh nghĩ, cuối cùng anh đã làm được rồi. An Mặc Hàn tôi bằng lòng cưới An Dĩ Mạch làm vợ, một đời một kiếp, không rời không bỏ."

Từng chữ từng câu của An Mặc Hàn khắc ghi thật sâu vào lòng An Dĩ Mạch, ánh mắt cô ướt át, cảm động nhìn An Mặc Hàn.

"An Dĩ Mạch tiểu thư, cô có bằng lòng lấy An Mặc Hàn tiên sinh không?"

Ferman lại hỏi An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch gật đầu một cái thật mạnh.

"Tôi bằng lòng. An Mặc Hàn, em bằng lòng làm vợ của anh, một đời một kiếp, không rời không bỏ."

An Dĩ Mạch không nói thêm gì, có điều, An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch đều biết, bọn họ đã chờ ngày ngày rất lâu rất lâu rồi.

Tiếp theo là màn trao nhẫn cưới, sau khi trao nhẫn xong, chú rể đã có thể hôn cô dâu, An Mặc Hàn dịu dàng vén khăn trùm đầu của An Dĩ Mạch lên, sau đó để lộ dung nhan tuyệt mỹ, An Mặc Hàn hôn An Dĩ Mạch thật sâu.

Khoảnh khắc này chính là chân trời góc biển. Hai người ôm hôn nhau sâu nặng, không biết chiếc màn hình cực lớn ở trước mặt bọn họ đã trình chiếu quá trình từ lúc quen biết đến khi yêu nhau của bọn họ hết lần này đến lần khác, mọi người đều đã bị làm cho cảm động.

Toàn Ti Dạ ôm thật chặt Hạ Hi vào lòng mình, trong lòng này cũng bị một màn này làm cho cảm động, đương nhiên trong lòng cũng đã có kế hoạch. Mặc Hàn đã kết hôn rồi, mà anh cũng sắp bắt đầu hạnh phúc của anh.

Hai người Dur Huyền và Chiêm Nam Huyền cũng nhìn nhau mà cười, ánh mắt đó đã vĩnh viễn thuộc về lẫn nhau.

An Thần Hạo nhìn thấy An Mặc Hàn và An Dĩ Mạch hạnh phúc như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng cho bọn họ. Cậu nhìn Chiêm Nhan bên cạnh đã cảm động rơi lệ, sau đó cong môi, đôi mắt đào hoa mỹ lệ híp lại, vẻ phong tình vạn chủng trong nháy mắt lại chỉ đặt vào vào người này.

Cậu từ từ đưa bàn tay có chút ấm áp của mình ra khỏi túi, sau đó chậm rãi di chuyển, nhẹ nhàng nắm lấy tay Chiêm Nhan. Chiêm Nhan ngẩng đầu nhìn cậu một cái, sau đó không nói gì, cũng không rút tay mình ra. An Thần Hạo cảm nhận được Chiêm Nhan không có hành động gì, trong lòng kích động

vạn phần, nắm tay cô càng chặt hơn.

【 Hết truyện 】

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gian Manh Chỉ Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.